

Giới thiệu Bóng Sói Hú

Truyện Bóng Sói Hú, chuyện nói về một cô gái bị một người đàn ông áp bức đến mức nghẹt thở. Cô muốn trốn cũng không được, không bao giờ thoát khỏi con người hắn.

Cô biết mình sẽ không bao giờ thoát được cặp mắt của hắn, tại sao những cô gái tội nghiệp không bao giờ được hạnh phúc. Hắn nhẹ nhàng tiến tới gần tôi, vuốt ve đôi mắt tôi, hắn cười hết sức dịu dàng, đêm nay nhất định tôi phải hưởng thụ cô.

Tôi cười rặng rờ, tôi biết bất kể trả lời ra sao đối với hắn cũng không hề quan trọng, trò chơi có thể dài một chút hoặc ngắn một chút, có thể cưỡng ép cũng có thể cam tâm tình nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Ở Tuyên Thành, Phí thị là một trong bốn xí nghiệp lớn, nó nổi danh không chỉ vì tập đoàn gồm những người có quyền có tiền, mà hơn cả là người đứng đầu nó- Phí Như Phong, nổi tiếng khắp Tuyên Thành.

Phí Như Phong, khoảng ba mươi tuổi, chưa lập gia đình, nghe nói hắn cao lớn anh tuấn, lỗi lạc phi phàm, có sức hấp dẫn tuyệt đối khiến người khác mê muội, hơn nữa lại nhiều tiền, thân phận cực kỳ cao quý!

Hắn chắc chắn là chàng trai độc thân hạng kim cương, hơn nữa còn là viên kim cương rực rỡ khiến người ta chói mắt nhất.

Chính vì nguyên nhân này, mỗi lần Phí thị thông báo tuyển dụng cho dù chỉ là công việc bưng trà rót nước cũng khiến bao người phải tranh giành đến bể đầu chảy máu! Mỗi một người tiến vào Phí thị, không chỉ vì tiền lương cao ngất ngưỡng và sự trọng dụng nhân tài, mà quan trọng hơn cả là giấc mộng trong lòng mỗi người.

Chuyện hoàng tử chưa tìm thấy cô bé Lọ Lem được lặp đi lặp lại nhiều lần trong kịch bản của Hollywood, phòng bán vé vẫn làm ăn phát đạt, từ đó cho thấy kịch bản này xúc động lòng người đến mức nào. Huống hồ cơ hội còn rất lớn, vị họ Phí này dính scandal tình ái liên tục, tin đồn yêu đương lại càng nhiều, có ai mà không muốn thử sức, biết đâu mình có thể trở thành người may mắn tiếp theo!

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là phải có khuôn mặt xinh đẹp cái đã! Mà tôi, một nhân viên nhỏ bé đến không thể nhỏ bé hơn trong Phí thị, không có gương mặt xinh đẹp, không có gia thế, có thể sống yên ổn qua ngày đã là quá may mắn rồi. Những chuyện về hắn thỉnh thoảng nghe ngóng chút cho vui là được.

Nhìn xem, lại có tin mới rồi, mỗi tháng một lần chắc chắn sẽ có một bài báo: “Tin sốt dẻo đây, số đặc biệt số đặc biệt” biểu cảm của Hồ miệng rộng đúng là trăm lần như một, lúc nào cũng bày ra vẻ mặt như mới nhặt được báu vật, hồi hã vọt vào phòng, “Trương Y của đội kỹ thuật được điều đến phòng tổng giám đốc làm trợ lý.”

Chuyện xấu của Phí thiếu gia đúng là vĩnh viễn không bao giờ hết “sốt”.

“Hà, mới một tháng mà lại đổi người.”

“Không thể nào, Trương Y nổi danh là tăng băng. Ngày thường cũng đâu thèm liếc mắt nhìn ai.”

“A! Sự thật lại chứng minh sức quyến rũ của chủ tịch chúng ta chẳng hề suy giảm.”

“Hừ, có gì mà phải kinh ngạc, loại người lấy sắc tiến thân làm sao có thể trụ được lâu dài.” Phụt, toàn bộ trà trong miệng tôi đều phun ra ngoài, đừng nghĩ đây là lời do một người bảo thủ nào đó nói ra.

Không ngờ một người luôn tìm kiếm cơ hội tiến thân bằng sắc đẹp lại có thể thốt ra những lời đanh thép như vậy, có điều mùi chua đúng là... Xoạt, tất cả ánh mắt sắc bén trong phòng đều chuyển về hướng tôi.

“Quá sốt dẻo.” Tôi lập tức kích động tròn to hai mắt, “Anh Hồ, làm cách nào anh lấy được tin tức sốt dẻo thế này?”

Anh ta tỏ vẻ đắc ý rồi bắt đầu nói liến thoắng, chia sẻ thành tích chiến đấu. Ủ ù ù, sóng âm bắt đầu lan toả trong không khí. Tôi chậm rãi chuồn về phía cửa, đừng trách tôi không có tính tò mò, bởi vì thông tin này cũng chẳng có gì mới mẻ, chỉ thay đổi cái tên người thôi mà.

Mỗi tháng một lần, ngài heo giống vĩ đại của chúng tôi, nhảm nhảm, lơ lơ, ngài tổng giám đốc đều chọn trợ lý mới kèm bạn giường theo tiêu chí không phân biệt xuất thân, già trẻ đều thích hợp.

Thành thật mà nói tôi cảm thấy không chừng Phí thiếu gia này có bệnh trong người, là điển hình tiêu biểu của chúng cố chấp thích thu thập thành tích. Nghe nói mỗi ngày đều có phụ nữ chủ động yêu thương nhưng nhớ, lợi dụng mọi cơ hội để tranh giành sự tình cảm của hắn. Một tin đồn đẹp đẽ mà quá tàn khốc.

Sự tồn tại của hắn dường như là để phá hủy sự độc lập và danh dự của phụ nữ, hành động của hắn hết lần này đến lần khác tuyên bố một sự thật: phụ nữ không thể tách khỏi đàn ông, đặc biệt là không thể rời khỏi người đàn ông như Phí Như Phong.

Tôi quay đầu lại nhìn quần chúng đang phấn nộ bức xúc, đứng là quần chúng bùng nổ mà, thôi, quyết định về trễ hai tiếng cho an toàn.

Hai tiếng sau, tôi khoan khoái bước vào thang máy. Chà, một ly trà xanh, một đĩa hạt dưa này, cuộc sống mới tốt đẹp làm sao. Tôi hí hóp dựa vào vách thang máy, ding, thang máy đột nhiên rung rung, dừng lại.

Xung quanh tối đen, hồi lâu sau tôi mới có phản ứng, trong thang máy rõ ràng còn có một người cùng cảnh ngộ, chỉ tiếc là anh ta không được bình thân như tôi. Nhìn hai chân anh ta cứng ngắc cứ như là một sinh vật không biết tên đang rùng rợn chống cự. Tôi cũng không muốn bị giam chung chỗ với một kẻ suy sụp tinh thần.

Tôi cố gắng mềm giọng an ủi, “Này! Đừng lo lắng về công việc, Phí thị là công ty lớn, khi có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, cứ an tâm chờ đợi rồi khiếu nại lên cấp trên. Nếu may mắn không chừng còn nhận được một khoản tiền bồi thường tổn thất tinh thần!”

A, ý kiến này hay nha. Anh ta vẫn ngó trừng trừng về phía trước như cũ, nếu không phải khuôn long đã sớm bị tuyệt chủng, tôi ngờ rằng trước sau gì anh ta cũng trừng ra một con.

“Người bạn nhỏ, có muốn thử làm chút chuyện trong thang máy không?” tôi trải áo khoác xuống, “Chúng ta cùng nhau chia sẻ, thế nào?”

Bỗng nhiên anh ta quay phắt đầu lại, (đừng hiểu lầm tôi nói là cùng nhau chia sẻ kinh nghiệm thôi) nhưng cuối cùng tôi cũng phân tán được sự chú ý của anh ta, tức giận dù sao cũng tốt hơn là suy sụp.

Ánh mắt người đàn ông như lóe lên trong đêm tối, “Cô chắc chứ?” Giọng nói của anh ta trầm thấp mà nồng đượm, như dòng sông lặng lẽ chảy trong đêm. Người đàn ông này không phải hạng người bình thường, trong lòng tôi vừa mới đề phòng, anh ta đã chậm rãi đi về phía tôi. ...

Ngoài sự kinh ngạc tôi còn cảm thấy buồn cười, ngày mai liệu có xuất hiện tin một cô gái bị cưỡng hiếp vì thang máy bị trục trặc không. ...

“Cô rất vui về?” Giọng nói trầm trầm vang lên, hơi thở ngưa ngưa thổi qua bên tai tôi. Tôi ngẩng đầu, phát hiện toàn thân đã bị bóng hình của anh ta bao phủ, tay anh ta chống bên người tôi, ánh mắt u ám nhìn tôi chăm chăm.

Nếu như tình huống không kỳ dị như thế, e rằng tôi sẽ thực sự sợ hãi, thế nhưng. ... Ha ha ha, tôi không kiểm soát được tiếng cười bật ra khỏi miệng.

“Xin lỗi, anh trai này anh không nhận thấy nơi này quá tối sao? Chật chội đến khiến người ta nghẹt thở?” Thân thể người đàn ông cứng đờ, tôi cúi đầu luồn qua nách anh ta chui ra ngoài.

“Tôi nghĩ ở chỗ này một người đồng cảnh ngộ sẽ khiến người khác vui thích hơn bạn giường.” Ầm, tôi chỉ cảm thấy sau lưng vô cùng đau nhức. Anh ta vững vàng đứng cạnh tôi, ánh mắt như có lửa, đột ngột cúi xuống phủ kín miệng tôi, điên cuồng hôn tôi, dường như đang chống lại cái gì đó.

Anh ta cắn môi tôi thật mạnh, hơi thở đàn ông vương vít trong miệng, “Đừng khiêu chiến với tôi!” Lời nói từ miệng anh ta chạy thẳng vào tim tôi, tôi cố gắng thả lỏng cơ thể, không muốn kích thích bất cứ hành vi nào của tên điên này nữa. Anh ta dò xét tôi như thể đang đánh giá một món hàng.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

“Tổng giám đốc!”

Trước mắt đột nhiên sáng ngời, ở ngoài thang máy, tôi nhìn thấy một đám người hết sức lo sợ đang đứng lố nhố. Đi đầu là một cô gái có mái tóc dài xinh đẹp, khí chất thanh nhã, cô ấy nhìn tôi mà kinh hãi như nhìn thấy quỷ.

Tôi chưa kịp lấy lại tinh thần, đã giật mình trông theo bóng người đàn ông kia ngao ngễ bước ra khỏi thang máy. Anh ta cũng không hề quay đầu lại, tư thế đó giống như hành động cuồng nhiệt vừa rồi đã hoàn toàn tan biến không khí. Nếu như không có cảm giác đau đớn truyền đến từ bờ môi, tôi đã cho rằng tất cả đều là ảo giác.

Ding, thang máy đã hoạt động, tôi tỉnh táo lại, nhấn nút lên tầng 63.

*****

Một tuần sau, tôi tìm đến quán bar cà phê Master Lou để thử việc. Quán bar cà phê Master Lou nằm ở trung tâm, phương thức kinh doanh của nó tương đối đặc biệt, từ cửa chính đi vào còn có hai cửa nhỏ hình vòm tùy bạn lựa chọn. Một cánh cửa hình vòm dẫn vào quán bar ồn ào, bên trong tràn ngập tiếng hát, sống động như thủy triều, vừa bước vào đã cảm nhận được bầu không khí sôi nổi khiến người ta mê mụ. Cánh cửa kia lại điểm xuyết một vài sắc xanh, bên trong là cánh cửa bằng gỗ, cửa sổ, ghế tựa, cầu thang đều được quét sơn đỏ hồng đã hơi phai màu. Khung cảnh ấm áp trước mắt, khiến người ta kim lòng không đậu hoàn toàn thả lỏng, giống như lạc đến một không gian khác.

Có lẽ bởi nhờ hình thức tổng hợp đặc biệt này, cho nên khách ở đây rất đa dạng, việc kinh doanh tốt đến dọa người, thậm chí phải đặt bàn trước một tuần!

Tôi rất thỏa mãn với công việc mới này, ngoại trừ tiền lương có hơi ít một chút, nhưng thời gian làm việc thật sự rất hợp lý, từ chín giờ tối đến năm giờ sáng, thời gian còn lại hoàn toàn thuộc về bản thân mình.

“Liều Đình, bàn số một, một ly Crane.”

“Có ngay.” Tôi là một người pha chế rượu, cái này phải cảm ơn cuộc đời, để có thể sống tốt, thông thường người ta cần phải học thêm ít tài lẻ.

“Liều Đình, sau khi tan ca anh đưa em về nhé?” La Uy mặc đồ đen từ đầu đến chân nhìn tôi nòng nòng, anh ta vừa mới từ sân khấu bước xuống, mồ hôi rơi là chảy, hơi thở nồng nồng phả tới, sự chân thành trong mắt anh ta chẳng hề liên quan đến lời mời nguy hiểm kia.

Tôi mỉm cười, “Chú của tôi sẽ tới đón, lần sau nhé.” Tôi cố gắng dùng giọng điệu hết sức mềm mại để cự tuyệt.

“Anh cũng đâu có ăn thịt em.” La Uy ngang bướng liếc nhìn tôi, xoay người rời đi.

Tôi nhìn chằm chằm vào bóng lưng trần trụi sức sống của anh ta, đúng là cực kỳ chói mắt! Đáng tiếc là lúc này tôi không thể tiếp xúc nhiều với anh ta được, bởi vì trong quán này có rất nhiều người để ý đến anh ta, cây to đón gió mà. Trước khi vượt qua thời kỳ thử việc, tôi phải cố gắng giữ vững nguyên tắc làm việc.

“Ba ly Margaret.”

“Được. Có ngay.” Tôi trả lời rõ ràng. Lại bắt đầu một đêm bận rộn. Bận rộn đến năm giờ sáng thì được tan ca, tôi bước đi trên con phố, hưởng thụ cảm giác dịu dàng do con gió nhẹ mang đến, tôi thích đi chậm chậm trong gió như vậy, rất yên tĩnh, rất tự do, dường như toàn bộ thế giới đều nằm trong bước chân của tôi, nó nín thở chờ tôi bước tới.

Tôi khẽ mỉm cười. “Vẫn luôn ngây thơ như vậy” một giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai tôi, “Đúng thế, vẫn còn ngây ngô như thế, chẳng phải việc này rất hạnh phúc sao, tôi đang sống rất vui vẻ, anh có vui vẻ không?”

“Vui, em vui vẻ là tốt rồi, vui vẻ là tốt rồi...” Tôi lắng nghe tiếng lẩm bẩm trầm thấp nương theo gió đêm truyền tới, không kìm được vòng theo ôm lấy mình, chạy trốn theo chiều gió. Sau một hồi điên cuồng kết quả là tôi trở về nhà, ngã xuống giường, không biết gì nữa.

Ngủ thẳng một mạch rồi cũng tự tỉnh dậy, tôi nằm trên giường, không hề vội vàng mở mắt ra, người ta thường nói đời người có hai điều hạnh phúc, đó chính là được ngủ một giấc thật sâu, đến khi nào muốn tỉnh thì tỉnh, thứ hai là được ôm đầy tiền trong tay đến nỗi bị chuột rút. Tôi thì không cố chấp như người ta, theo đuổi cả hai điều này, tôi chỉ cần một thứ thôi, một nửa hạnh phúc cũng mãn nguyện lắm rồi.

Tôi ịch nhảy xuống khỏi giường, con chim dậy sớm có sâu ăn, con sâu dậy muộn có com ăn, tôi cất cao giọng khích lệ bản thân mình, bỗng nhiên tôi thấy người ra, chiếc cốc của tôi luôn luôn đặt bên giường mà, sao lại chạy đến trên bàn thế này. Tôi ngần ngại nhìn chiếc cốc trên bàn, nhếch miệng cười như thường hề, tôi lại bị trộm rồi!

Nơi này lại thường xuyên bị trộm càn quét, có ngày kẻ trộm đi qua đi lại đến mấy vòng. Nhà nào cũng có cửa sắt để phòng trộm cắp nhưng đều vô dụng cả. Đại ca trộm cắp nhà người ta có rất nhiều chiêu thức, dù sao người ta cũng dựa vào tay nghề để kiếm miếng cơm mà, kỹ thuật thực sự rất chuyên nghiệp.

Mỗi khi đi ra ngoài tôi đều để trên bàn hai mươi, ba mươi đồng, để tránh cho các đại ca ăn trộm không thu hoạch được gì lại có lòng tốt mở vòi nước “lau nhà” giúp tôi. Kỳ lạ thật, tiền vẫn còn ở trên bàn, cả phong thư tôi gửi cho đại ca ăn trộm cũng còn đó, chẳng lẽ lời văn phong phú tràn đầy tình cảm cộng với cái gian phòng nghèo rớt mùng tơi chỉ có bốn bức tường này đã khiến anh ta cảm động? Không lấy gì đã vội bỏ đi, tôi không thể tin được mình lại may mắn đến thế, thế gian này vẫn còn nhiều người tốt ha. Tôi dương dương tự đắc thầm nghĩ.

Đánh răng rửa mặt xong xuôi. Đã là mười ba giờ, ăn qua loa một bát mì, tôi cầm lấy dụng cụ vẽ tranh chuẩn bị đi leo núi. Áo gió, dụng cụ vẽ tranh phù hợp với chiều cao một mét sáu tám của tôi, tuy rằng không phải quốc sắc thiên hương, nhưng cũng tự do phóng khoáng ra phết.

“Chị Liều” Cô bé Đồng Đồng, con gái của chủ nhà lúc nào cũng tràn ngập ngưỡng mộ với cuộc sống thoải mái của tôi.

“Chị lại ra ngoài vẽ tranh à, lần trước chị tặng em bức tranh chân dung các bạn thèm muốn chết, hôm nào đó chị lại tặng em một bức nữa được không?” Giọng nói trẻ con của cô bé vô cùng êm ái.

Tôi nhẹ nhàng xoa đầu cô bé, “Được, em thích gì cũng được, nào, đây là chocolate mà em thích nhất, vị hạt phi (1) nha.”

“Cảm ơn chị Liễu.” Đông Đông vui vẻ nhận lấy, gương mặt ửng hồng khiến lòng tôi cũng cảm thấy thật thoải mái. Thật ra tôi cũng không thích vẽ tranh cho lắm, chỉ là vẽ nguệch ngoạc vài nét mà thôi, chủ yếu là tôi thích leo núi, đây cũng là nơi mà tôi đưa ra những quyết định.

Thành phố thường khiến tôi cảm thấy ngột ngạt chật chội, đặc biệt là thành phố này. Nằm trên núi, khu rừng đằng xa là sự hòa trộn giữa màu xanh và màu mực, những chú bướm in bóng trên mặt nước, cảm nhận được mùi hương thoang thoảng trong gió, tôi vô cùng vui vẻ tận hưởng cả buổi chiều.

(1) Hạt phi : hạt của cây phi – cây thuộc họ hạt dẻ, quả phi giống như hạt dẻ, trong nhân là hạt hình tròn màu trắng, có hương thơm mát, lượng dầu rất cao, ăn có vị đặc biệt

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Buổi tối đúng chín giờ là giờ làm việc, đến quán bar vừa thay đồng phục xong thì ông chủ gọi riêng tôi vào phòng làm việc.

“Liễu Đình, cô chính thức được tuyển dụng.” Gương mặt tròn vo của ông chủ lúc này trông thật đáng yêu.

“Tôi sẽ làm việc chăm chỉ.” Tôi chân thành hứa hẹn.

Ông chủ vỗ vỗ vai tôi, “Cứ chăm chỉ làm việc, sẽ có cơ hội.”

Tôi nhún miệng cười, cơ hội, không phải tôi có cơ hội lên chức ông chủ đấy chứ? Tôi vô cùng vui vẻ, trở về vị trí làm việc.

La Uy đi tới trước mặt tôi, “Liễu Đình, em nên thương lượng với ông chủ về tiền lương, rượu của em pha chế ít nhất đã giúp quán tăng lượng khách lên gấp đôi”, La Uy quý quai nhếch mày nhắc nhở tôi, toàn thân anh ta toát ra vẻ mê hoặc lòng người.

“Thời gian còn dài mà, sẽ có cơ hội thôi.” Tôi thờ ơ trả lời...

“Em là ai?” La Uy tiến tới gần tôi, gần đến mức khiến tôi cảm giác được nhiệt độ trên cơ thể anh ta ùn ùn ập tới.

“Ngay cả tiền em cũng không cần chỉ muốn trốn ở đây? Chẳng lẽ em giết người? Bị truy nã?” Anh ta gần như dựa sát vào người tôi.

Tôi ghé sát lỗ tai anh ta, “Anh thật sự muốn biết sao?”

Ánh mắt anh ta lóe sáng, cầm chặt lấy tay tôi, “Muốn, anh càng muốn em giết anh!” Anh ta thăm thì một cách mê hoặc, thừa biết là tôi có chuẩn bị tâm lý cũng không can nổi.

“Anh đừng hại tôi, La Uy.” Tôi cắn môi cười cười, “Anh nhìn những ánh mắt giết người sắc như dao xung quanh đi.”

“Ngày hôm nay anh sẽ đưa em về, đừng có trốn nữa đấy.” Anh ta giơ một tay lên, bày ra bộ dạng quyết tâm giành chiến thắng! Sau đó anh ta nhay lên sân khấu, “Hoan nghênh quý vị đã đến Master Lou đêm nay.” Vũ đạo của anh ta khiến nhiệt huyết của tất cả mọi người đều sôi trào, xem ra đêm nay lại là một đêm đầy phấn khích.

Tôi thích kỹ thuật nhảy của La Uy, cũng thích con người anh ấy. La Uy như một ngọn lửa, như ánh sáng mặt trời, đi đến đâu cũng khiến người ta vui vẻ.

“Chào mừng quý khách.” Giọng nói vui tươi trở lại, tôi liếc nhìn người vừa đến theo thói quen, âu phục Armani, dáng vẻ ung dung tao nhã.

“Chị Liễu, rượu của chị tràn ra ngoài rồi kia” Hắc Tử ở bên cạnh quát lớn, tôi cúi đầu xuống nhìn vết rượu trên mặt đất. Không ngờ tôi lại bị một bóng lưng hù dọa đến nông nổi này, nếu như là ngày trước tôi sẽ cảm thấy rất buồn cười, thế nhưng lúc này tôi chỉ thấy miệng mình đắng ngắt.

Tôi không tin vận may lại quay lưng phủ phàng với tôi như vậy, nhưng mà trên thế giới này thường không có quá nhiều chuyện trùng hợp, mỗi người đều phải học cách tránh dữ tìm lành, vượt qua số mệnh của mình thôi.

“Hắc Tử, xin phép ông chủ dùm tôi, ở nhà tôi đột nhiên có chút chuyện.” Tôi cời bộ đồng phục ra, chuẩn bị chuẩn ra ngoài bằng cửa sau.

“Liễu tiểu thư, Phí tiên sinh có lời mời.” Tôi dường như trông thấy một nghìn con quạ đen đang bay lượn trên đầu, vận mệnh của tôi thực sự đen đủi đến mức xxx này ư! Trong lòng tôi thầm rủa mười tám đời tổ tông nhà hần.

“Xin chào, Phí tiên sinh.” Tôi dè dặt bắt chuyện.

“Ngồi đi.” Tư thế của anh ta rất thông dong, ánh mắt của anh ta lại sâu thăm thẳm, toàn thân nhàn nhã dựa vào ghế sofa tản ra loại khí thế nguy hiểm bức người.

Tôi đúng là mù mắt rồi, dù thang máy có tới thế nào đi nữa cũng không nên chọc đến anh ta.

“Tôi đang cần một trợ lý, sau khi cô sắp xếp mọi thứ ổn thỏa thì đi làm.” Giọng nói của anh ta trầm thấp thành thật, nhưng mà tôi thật sự không thể cười nổi. Dưới ánh đèn lấp lờ những đường nét của Phí Như Phong càng thêm bức người, “Cô còn nguyện vọng gì thì cứ nói thẳng với Thiệu Phong.”

“Phí tiên sinh, tôi là dân nông thôn, mẹ của tôi đã từng phải bán máu để cho tôi đi học, bà ấy không yêu cầu tôi bất cứ điều gì...” Thái độ của tôi vô cùng nhún nhường, trong ánh mắt tràn ngập khẩn cầu, “Bà ấy chỉ hy vọng tôi có một cuộc sống tốt đẹp.”

“Vậy thì cô càng phải tìm một công việc thật tốt, làm ra nhiều tiền.” Phí Như Phong thờ ơ đáp lời. “Nhà của Liễu tiểu thư đây chỉ có bốn bức tường thật làm cho người ta ấn tượng sâu sắc!”

Tôi cả kinh, hóa ra tôi không bị mất trộm. Kẻ trộm kia chính là anh ta, anh ta coi trời bằng vung như vậy, thái độ càng tỏ vẻ đe dọa. Tôi lập tức hạ mình sát đất. “Bà ấy đã qua đời rồi. “Tôi nghẹn ngào, “Tôi... Phí tiên sinh... xin anh.”

Nước mũi nước miếng tèm nhem trên mặt tôi, trông nhếch nhác kinh khủng. Trong đôi mắt đen, sâu thăm thẳm của anh ta không hề có chút dao động nào. Con mẹ nó, đúng là động vật máu lạnh, tôi oán thăm.

“Liễu Đình, nếu như cô không từ chức, tôi cũng sẽ không có ấn tượng sâu sắc với cô như vậy. Nhưng hiện tại tôi cảm thấy rất có hứng thú, nếu như trước đây quả thật mẹ cô đã bán máu vì cô, vậy thì cô nên sống sao cho thật tốt, trèo lên giường tôi sẽ giúp cô sống càng thoải mái hơn.” Ngữ điệu của anh ta có vẻ rất hòa nhã, nhưng ẩn sâu trong đó lại là sự lạnh lùng băng giá của một con rắn độc.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Giam giữ

Ánh mắt của tôi và hắn giao nhau, tôi biết bản thân mình sẽ không trốn thoát được. Hai mươi ba năm qua tôi chưa bao giờ cầu nguyện, mà lần này lại lần thứ hai chứng minh Thượng Đế không đứng về phía tôi.

Hắn ăn bận chỉnh tề ngồi đó, dường như lời nói vừa nãy chẳng qua chỉ là mời tôi ăn bữa cơm, có lẽ đối với hắn ta mà nói cũng chỉ là như thế.

Tách, chiếc bật lửa tinh xảo phát ra âm thanh vui tai, “Trả lời” hắn thần nhiên ra lệnh, ngọn lửa trên chiếc bật lửa phụt tắt.

Tôi cười rạn rở, tôi biết bất kể tôi trả lời ra sao đối với hắn mà nói cũng không hề quan trọng, trò chơi có thể dài một chút hoặc ngắn một chút, có thể cường ép cũng có thể can tâm tình nguyện.

“Được, ba ngày nữa tôi sẽ đi làm đúng giờ.” Đã không thể trốn thoát thì bình thường tôi sẽ thẳng thắn nhận thua, không cần thiết phải phí phạm thời gian của mọi người.

Ánh mắt hắn ta lấp lóe khó lường. “Rất tốt” hắn xoay người rồi đi.

Tôi lại ngạc nhiên lần nữa vì cái tư thế một khi bước đi sẽ không bao giờ quay đầu lại của hắn, để mặc tôi rớt lại đằng sau như bốc hơi trong không khí, Phí Như Phong, quả nhiên tên rất hợp với người.

“Anh ta là ai vậy?” Bất thành linh, La Uy xuất hiện bên cạnh tôi, lạnh lùng nhìn theo bóng lưng của Phí Như Phong.

“Anh trai tôi” Tôi trả lời, hai mắt trừng lớn nhìn anh ta, “Tôi bỏ nhà ra đi, vì tôi không đồng ý cuộc hôn nhân do gia đình sắp xếp.”

La Uy nhảy dựng lên, “Vậy sao bây giờ em còn không lo chạy!”

Đúng là một người khờ khạo đáng yêu. Tôi cười khổ, nhìn mấy người xa lạ đứng hai bên cửa, đã không còn cách nào chạy thoát rồi, tôi tiếc nuôi đứng đây.

La Uy túm lấy tôi, “Những lời em nói, anh không tin đâu.” Anh ta hôn lên môi tôi, làn môi anh ta ấm áp mà nóng bỏng, cách anh ta bắt đầu và kết thúc đều đột ngột như thế.

La Uy đẩy tôi ra, đi thẳng ra cửa, túm chặt lấy một người lạ đứng ở cửa, giờ tay lên đám một cú như trời giáng.

“La Uy !” Tất cả mọi người trong quán rượu đều nhao nhao xông lên gây ra một cuộc hỗn loạn nho nhỏ...

Đương nhiên, tôi không hề chạy trốn, bởi vì chạy cũng không có nghĩa lý gì. Bạn biết chuyện mèo và chuột chứ, con mèo sau khi bắt được con chuột, sẽ kích động con chuột khiến cho con chuột không ngừng sợ hãi chạy trốn nó. Thực ra nó vẫn lảng lảng ở gần đó quan sát con chuột, sau khi chán chê rồi sẽ một đớp nuốt trọn con chuột. Tôi đã trở thành trò tiêu khiển, những trò tiêu khiển khác thì đáng gì.

Xuống xe, tôi cầm theo địa chỉ mà Thiệu Phong đưa cho, đi về phía “lầu vàng”* của tôi. “Lầu vàng” như một ốc đảo nằm trên đỉnh núi, dạo bước trên con đường lát đá xanh tôi âm thầm kinh hãi, xem ra từ đầu đến chân tôi có bao nhiêu cọng xương hần cũng thăm dò được rồi, không biết có bộ hồ sơ nào về tôi không, tôi rất muốn xem trong đó ghi thế nào... (*Lầu vàng: Trích từ điển cổ nổi tiếng “Kim ốc tàng kiều” _Xây nhà vàng giấu người đẹp của Hán Vũ đế và hoàng hậu Trần A Kiều.)

Càng đến gần biệt thự, tôi càng kinh ngạc than thảm. Đến khi đứng ngay trước mặt biệt thự, tôi trợn mắt há hốc mồm nhìn dải đá cuội màu trắng rải ngay trước lối vào, cửa sổ thủy tinh cực lớn đổ bóng xuống sân, hai bên là hồ nước xanh thẳm.

Đêm xuống, ánh sáng của những ngôi sao phản chiếu khiến nó càng thêm mờ ảo như một giấc mộng, đây là “lầu vàng” mà bất cứ phụ nữ nào cũng tha thiết ước mơ, gu thẩm mỹ của Phí Như Phong khiến tôi phục sát đất.

“Xin chào Liễu tiểu thư.” Một bóng người thẳng tắp đứng đó, mái tóc bạc phơ, cực kỳ giống quản gia nước Anh trên ti vi. Có lẽ trong lòng ông ta đang khinh thường phí nhỏ đũa con gái hám của này, nhưng mà bên ngoài trông ông ta vẫn rất kính cẩn, “Phòng ngủ của cô ở tầng ba, cô xem còn cần gì, để tôi đi sắp xếp.”

Tôi gật đầu mỉm cười, “Cảm ơn, tôi có thể đi tham quan xung quanh không?” Thái độ ôn hòa như chỉ đến đây dạo mát ngắm cảnh.

Ánh mắt của vị quản gia lóe lên trong một khoảnh khắc ngần ngừ nhưng sau đó lại nhanh chóng khôi phục về bình tĩnh như sóng nước, “Xin mời.”

Ông ta kính cẩn dẫn đường. Quan sát hết những căn phòng ở đây khiến người ta phải thờ dài, cảm thấy thời gian thật sự rất rất chậm, bởi vì bây giờ đồng hồ mới điểm sáu giờ ba mươi mà lúc tôi đến đây là năm giờ.

Hiển nhiên vị kim chủ của tôi cho rằng thời gian tôi ngồi đợi còn chưa đủ, cho nên đến tận bây giờ cũng không thấy bóng dáng, chờ đợi hẳn là một chương trình đào tạo tất yếu dành cho tôi sau này. Một giây sau anh ta có thể đột ngột xuất hiện, hoặc có lẽ sẽ không xuất hiện, cảm giác ngờ vực pha lẫn lo lắng này rất khó chịu.

Tôi tựa trên chiếc ghế bành rộng lớn, rượu vang chậm chậm chảy vào cuống họng như nghi thức chào mừng cuộc sống xa xỉ. Tôi khép hờ mắt, nếu đã không thể khống chế cuộc đời mình, thì chí ít cũng nên hưởng thụ.

Bóng đêm dần dần buông xuống.

“Liễu tiểu thư.” Giọng nói cứng nhắc của quản gia vang lên, “Cô nên đi ngủ rồi.”

Tôi mở to hai mắt nhìn khuôn mặt không hề biến sắc của quản gia, “Mỗi ngày cô nên đi ngủ từ chín giờ tối, buổi sáng tám giờ thức dậy.”

Tôi thực sự cảm thấy rất chướng mắt với đường cong nơi khoe miệng ông ta. Tôi mỉm cười nhả nhặn, “Tôi có thể đi ra ngoài không?”

“Hai ngày nữa tài xế mới tới, cô tự mình xuống núi sẽ không an toàn.” Tóm lại là tôi đã bị giam giữ, hơn nữa còn giống như con chó nhỏ, tất cả lịch trình sinh hoạt của tôi đều phải tuân theo chủ nhân.

“Có quy định luôn thời gian tôi ở trong WC không?” Tôi không dám hỏi vấn đề này, bởi vì tôi dám cam đoan sau khi mở miệng chắc chắn bằng thời gian đi vệ sinh của tôi sẽ được trang trọng treo ngay đầu giường.

“Liễu tiểu thư, Phí tiên sinh không thích mùi vị của loại trà xanh cô uống. Liễu tiểu thư nên ăn nhiều hơn, Phí tiên sinh cảm thấy vóc dáng của cô hơi gầy. Liễu tiểu thư ngày hôm nay cô cần phải xem hết mấy cuốn sách này, sau khi xem xong tôi sẽ cất nghĩa giúp cô, Liễu tiểu thư đã đến giờ tản bộ rồi, Liễu tiểu thư....Liễu tiểu thư....” Cứ mỗi một ngày yêu cầu ở đây lại tăng lên, mỗi một phút khuôn phép liên tục bành trướng đến chóng mặt.

Trong ngày, thời gian tự do nhất của tôi là hai giờ sau khi ăn cơm tối, trong nhà kính có rất nhiều giống hoa lạ, khiến tôi lưu luyến không thôi. Bởi vì thói quen siêng năng được bồi dưỡng từ nhỏ, tôi rất chăm chỉ nhờ người làm vườn dạy bảo (phương thức xin chỉ bảo : mở to hai mắt xem xét cẩn thận), vài ngày sau tôi cũng biết hoa tu- lip mỗi ngày đều phải tưới một bình nước lạnh, hoa bí nhất định phải tránh xa bức xạ, hoa bách hợp thích ẩm ướt sợ ánh nắng mặt trời, nên phải đặt nó vào bóng râm, hai ba ngày mới tưới nước một lần.

Tôi nghĩ nếu mình muốn đổi nghề, hẳn là đã có thêm lựa chọn mới. Người làm vườn họ Hoa, tôi gọi anh ta là Hoa đình* như vậy rất dễ nhớ, à, còn có quản gia họ Quân, tôi gọi ông ta là Quân gia. Đương nhiên đây là biệt danh mà tôi tự đặt, bởi vì ngoại trừ quản gia còn có công dụng thu phát âm ra, những người khác dường đều gặp trở ngại về mặt ngôn ngữ.

(* Nguyên văn người làm vườn là “viên đình” mà ông ấy lại họ Hoa nên bạn Tiểu Đình gọi luôn ông ấy là “hoa đình” nghĩa là “vườn hoa”)

Trong biệt thự có tất cả năm người, Quân gia, Hoa đình, đầu bếp, người quét dọn, còn có cả tôi nữa, tài xế đương nhiên là vẫn chưa tới, bởi vì bên kia có người nào đó đang chờ tôi phát điên mất đi khả năng khống chế hoặc là giả vờ thỏa hiệp.

Hắn muốn tôi khắc sâu trong lòng, mọi vật tôi sở hữu đều liên quan đến hắn, mục đích sống của tôi là nhờ cậy hắn, lấy lòng hắn.

Sau một tuần, khả năng thích ứng với mọi điều kiện sinh hoạt của tôi đã khiến biệt thự dần dần xáo động, quản gia không giấu nổi sự kinh ngạc, mà ánh mắt nhìn trộm của những người khác cũng ngày càng bất an.

“Quản gia, tôi có thể gọi điện thoại cho Phí tiên sinh không?” Tôi đột ngột đưa ra yêu cầu.

“Hả?” Cuối cùng cũng nhìn thấy kẻ hở trên chiếc mặt nạ quản gia hoàn mỹ. Sự huấn luyện nghiêm chỉnh giúp ông ta nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thản, kính cẩn đưa điện thoại cho tôi, “Đã nói mấy thừa Liễu tiểu thư.”

“Phí tiên sinh” Giọng nói của tôi vô cùng rõ ràng.

“Liễu Đình.” Giọng nói tràn đầy quyền uy từ trong điện thoại truyền đến.

“Ngày hôm nay tôi có thể gặp anh không?” Tôi cố gắng khiến cho giọng điệu đạt đến mức độ nhún nhường nhất.

“Chắc là không được, cô không nằm trong lịch trình ngày hôm nay của tôi, nhớ kỹ sau này chỉ có thể gọi điện cho tôi vào lúc ba giờ.” Hắn ta cúp máy, hoàn toàn không để cho người khác nói thêm câu nào.

Đúng là người đàn ông lòng dạ hẹp hòi, tôi lẳng lặng nhìn chăm chú vào cái điện thoại chừng một phút, “Quản gia, ba giờ ngày mai hãy giúp tôi nói mấy với Phí tiên sinh.”

“Vâng.” Quản gia cúi đầu lui ra.

“Chờ một chút, tôi chần chờ nhìn ông ta, “Còn nữa, ông chuẩn bị nguyên liệu của những món ăn mà Phí tiên sinh thích cho tôi, ngày mai tôi muốn xuống bếp.” Tôi ưỡn oai đứng dậy, ngày hôm nay nên ngủ sớm một chút, ngày mai e rằng sẽ rất kích thích.

Đúng ba giờ ngày thứ hai điện thoại được nói máy, “Phí tiên sinh tôi đã chuẩn bị thịt dê nướng, salad trái cây trộn, rượu vang, thịt bò ninh mềm, canh măng và một con búp bê hình nhân thể mạng, tối nay có thể mời anh bớt chút thời gian đến đây được không?” Tôi cười.

Đầu bên kia im lặng vài giây, khiến trái tim người khác nhảy lên tận cổ họng.

“Buổi tối tôi sẽ tới.” Giọng nói có vẻ rất bình tĩnh.

Tôi có thể tưởng tượng ra vẻ mặt hồ hởi của hắn, dù sao nếu như trò chơi này kết thúc quá nhanh thì hắn sẽ không cảm thấy thú vị.

Một cây nến bị dập tắt rồi một cây nữa lại được thắp lên, có phần giống như hậu cung thời cổ đại, tôi đã có thói quen đi ngủ từ chín giờ, ngáp lên ngáp xuống vài cái hai mí mắt đã điu lại mà không thể gọi điện thức dục, không biết Phí thiếu còn đang lưu luyến bên gối người nào đấy. Hi vọng hắn đừng để người nông nặc mùi nước hoa phụ nữ mà chạy tới đây, như vậy thực sự rất khó coi.

“Xem ra ngày hôm nay tôi đã đến không đúng lúc, tinh thần của cô không ổn lắm nhì.” Giọng nói trầm thấp mà ngả ngón vang lên.

Tôi nhảy dựng lên khỏi ghế, mở to hai mắt, “Phí Như Phong.” Vì quá kinh ngạc nên quên cả chừng mực, “Phí tiên sinh.” Trước tiên tôi cố gắng hết sức ép bản thân tỉnh táo lại.

Hắn ta khẽ mỉm cười, phất tay cho những người bên cạnh lui xuống, “Hình như cô đã học được cách nhớ tôi.” Tay hắn lướt qua khuôn mặt tôi, đáng vẻ cung chiều vật nuôi điển hình.

Tôi lẳng lặng đứng yên, chờ đợi quân vương dò xét, tay hắn rất lạnh.

“Lại đây.” Giọng nói của hắn trầm thấp, hắn cúi xuống nhìn tôi ngoan ngoãn đến gần vòng tay hắn, trong lúc đó ánh mắt của hắn không hề dao động chút nào.

“Mở miệng” Tôi ráng nặn ra một nụ cười, chăm chú nhìn hắn.

“Phí tiên sinh tôi phải mất ba giờ đồng hồ để tìm hiểu khẩu vị của anh, ba giờ để xuống bếp, trước hết anh nên nắm thữ thành ý của tôi trước rồi thường thức điểm tâm sau, được chứ?” Ánh mắt của tôi tràn ngập chờ mong, hơi thở của hắn bao phủ hô hấp của tôi, khiến tôi cảm thấy không khí loãng đến khác thường, ba tắc, hai tắc.

“Mong là món ăn cô làm có giá trị với tôi.” Hắn ngồi xuống còn tôi khẽ hít sâu một hơi.

“Lần sau tôi sẽ thi lấy bằng đầu bếp để tăng tính thuyết phục.” Tôi hài hước nói.

Hắn tao nhã xiên miếng thịt bò hầm lên, tôi đã dùng rượu vang để hầm, khiến nó càng thêm thơm ngon và mềm mại, hơn nữa hương rượu sẽ vẫn vít không rời trong cổ họng hắn. Quả nhiên cặp lông mày của hắn từ từ dần ra.

“Tay nghề của cô không tệ.” Hắn ta nhàn nhã cời khay áo, “Cô học ở đâu?”

Ài, trọng tâm câu chuyện không phải là về dinh dưỡng chứ, tôi học ở đâu chẳng lẽ hắn không biết. Nhưng màn kịch này do hai người cùng diễn, huống hồ bầu không khí này là cái tôi muốn đạt được.

“Lúc còn đi học, nhà tôi rất nghèo nên công việc gì tôi cũng từng làm cả”, tôi cầm ly rượu lên, đặt vào tay hắn, giống như một ả nô tỳ rất muốn làm chủ nhân vui lòng, “Còn nhớ có lần tôi tiếp đón một vị khách, ông ta yêu cầu tôi làm một món gì đó vừa chua vừa cay, nhưng không được có ớt và hành tây, ông ta muốn ăn cơm nhưng không được dùng rau trồng trong vườn và rất ghét màu xanh lá cây.”

Ha ha ha, Phí Như Phong cất giọng cười to, nụ cười của hắn có hiệu quả đáng kinh ngạc, khuôn mặt anh tuấn càng tràn đầy sức hấp dẫn, tôi cố gắng hết sức mới dời mắt khỏi người hắn.

“Tôi bèn làm món cải trắng xào bên trong nhồi đầy tỏi vì ông ta chỉ nói rằng không ăn hành tây chứ đâu nói không ăn tỏi. Tôi cũng dùng nắm rừng nấu canh, nó cũng không có màu xanh cũng không lớn lên ở trong vườn.” Tôi vô tội nhìn Phí Như Phong, nhìn hắn lại cười lớn một lần nữa, thực tình hắn rất nể mặt tôi, bầu không khí mà tôi cố gắng xây dựng cũng dễ dàng trở nên hài hòa, “Mời anh.” Tôi nâng ly.

“Vì đêm nay, mời.” Hắn cũng nâng ly lên. Ánh mắt của hắn nóng bỏng, lấp lóe tia sáng nguy hiểm. Không khí bốn phía xung quanh lập tức thay đổi, hết sức căng thẳng, tôi có cảm giác bị thôn tính.

Phí Như Phong đúng là một người đàn ông khiến người ta khó quên, chỉ trong nháy mắt hắn đã phá vỡ bầu không khí tôi tạo ra.

“Biểu hiện của cô rất tốt, Liễu Đình.” Ngón tay thon dài của hắn vẫn cầm ly rượu, “Cô hắn cũng biết rằng phải có năng lực hoàn hảo mới có thể thoát khỏi đây, cho nên vẫn luôn giả bộ đề hồ trôn thoát?” Hắn nhẹ nhàng tiến tới gần tôi, vuốt ve đôi mắt tôi, “Đừng, cô không cần trả lời tôi, tôi không quan tâm cô có mục đích gì?” Hắn cười hết sức dịu dàng, “Vô ích thôi Liễu Đình, đêm nay nhất định tôi phải thưởng thức cô.”

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Tôi ngẩng đầu, cảm giác ngửa mặt nhìn một người đứng là không thoải mái chút nào, “Tôi biết.” Tôi vờ buồn bã trả lời, “Nhưng mà tôi hi vọng quá trình có thể thuận lợi một chút, đừng quá khuất nhục, tốt nhất là cả khách và chủ đều cố gắng phối hợp, cùng tận hưởng.” Tôi chân thành mà tha thiết nhìn vào ánh mắt hắn, “Phí tiên sinh, cuộc sống của tôi vẫn còn phải tiếp tục...”

“Gọi là Như Phong.” Hắn vờ về tôi như an ủi chủ chó nhỏ đang hoảng sợ, “Chỉ cần ngoan ngoãn nghe theo, tôi sẽ không để cô chịu khổ.” Bàn tay của hắn không hề dịu dàng như lời nói, hắn túm áo tôi kéo mạnh về phía hắn, thân thể hắn tản ra hơi nóng kinh người, “Đợi lát nữa tôi sẽ dạy cô làm thế nào để lấy lòng tôi.” Hắn ngậm lấy ngực tôi, toàn thân tôi run rẩy. “Cô sẽ thích nó, đến lúc đó cô sẽ phải van xin tôi thỏa mãn cô.” Giọng nói của hắn vô cùng chắc chắn, ngón tay của hắn chậm rãi đi xuống phía dưới.

“Tôi muốn anh.” Tôi khẽ thì thầm, bên tai vang lên tiếng cười khàn khàn của hắn. Tôi hít sâu một hơi một, hai, ba, bốn.

Ngón tay đang di chuyển trên người bỗng nhiên dừng lại, tôi lấy tay đẩy đầu Phí Như Phong ra, hai mắt hắn vẫn mở to như cũ, chẳng qua ý thức của hắn đã tiến vào thế giới ảo tưởng. Rượu vang Margaux thật sự đã lập công to.

Sáng sớm hôm sau, tôi vừa suy nghĩ vừa lắng nghe tiếng động của Phí Như Phong khi đứng dậy rồi đi, lại một lần nữa chứng minh việc không bao giờ vì bạn giường mà chậm trễ công việc là một thói quen tốt.

Tôi ngủ thêm một lát, khi tỉnh lại thì đã hơn mười giờ, đương nhiên hôm nay không có ai dám tới nhắc nhở tôi phải tuân thủ quy định.

“Liễu tiểu thư, tối nay Phí tiên sinh sẽ đến, ngày hôm nay tài xế cũng tới rồi, cô có gì dặn dò không?” Quản gia xuất hiện trước mặt tôi với bộ dạng phục tùng.

“Ông có thể tập trung mọi người tại phòng khách không?” Tôi vẫn thong dong nằm tiếp, không biết trong mắt ông ta có coi tôi là loại người vô liêm sỉ không, nhưng dù có mười lá gan thì ông ta cũng không dám có biểu hiện gì.

“Vâng, chúng tôi sẽ ở phòng khách chờ Liễu tiểu thư.” Tôi chậm rãi đứng dậy, được ông chủ “sùng hạnh” hay không đúng là hai loại đãi ngộ rất khác nhau. Trên mặt của tôi hiện nụ cười nhân hậu, Phí Như Phong ới Phí Như Phong xem ra anh luôn tự coi mình là vua một cõi nhỉ.

Trong sảnh có năm người cung kính đứng chờ. Tôi ném ra một quyển sách, “Mỗi một người đọc một trang cho tôi nghe.” Tôi ung dung uống trà, ung dung ngồi, biểu hiện như vậy hắn có thể xem là “tiểu nhân đắc chí”?

“Em thích nào nhiệt hả?” Đến tối, Phí Như Phong hỏi tôi.

“Không, tôi chỉ thích xung quanh mình có tiếng nói của con người thôi.” Phí Như Phong ôm tôi vào lòng.

“Tôi bảo đảm những người bên cạnh em đều không phải người câm, chẳng lẽ lúc nào em cũng lấu linh thể này?” Hấn trêu chọc tôi, trên mặt nở nụ cười mê người.

“Phí tiên sinh muốn tôi lấu linh cỡ nào, có quy định mức độ không?”

Hấn cúi người xuống nhẹ nhàng liếm cổ họng tôi. “Nên biểu hiện thật phóng đảng, như thế sẽ khiến tôi mau chán ngấy em.”

Tôi khẽ cựa quậy, hai tay chống trên lồng ngực Phí Như Phong, “Hôn tôi,” tôi khiêu khích nhìn hấn. Ánh mắt khóa chặt lấy người hấn.

“Em nghĩ rằng tôi chỉ thích làm tình chứ không thích hôn người khác sao? Tiểu Đình thật đáng yêu.” Hấn không lên tiếng nữa, cười cười rồi hôn tôi, tôi cắn hấn thật mạnh cho đến khi mùi máu tươi tràn ngập trong miệng chúng tôi. Tôi liếm máu tươi trào ra từ môi hấn, lưỡi của hấn hoàn toàn xâm nhập vào trong khoang miệng tôi, không ngừng cuốn lấy tôi. Hấn thở hổn hển rồi ngẩng đầu lên, để thứ nóng như lửa kia áp sát vào người tôi.

“Tôi không nhìn lầm, em đúng là một cô gái nóng bỏng.” Hấn gần từng câu từng chữ. Ánh mắt của tôi và hấn giao nhau, ánh mắt của hấn bắt đầu rã rời, tôi đứng dậy lười biếng cất lời, “Tôi muốn anh”. Màn kịch tình nồng nhiệt lập tức kết thúc.

Sự kiện hàng đêm sinh ca này khiến tôi được thăng lên thành ái thiếp mới nhất được Phí Như Phong ân sủng.

“Còn không muốn đi làm sao?” Phí Như Phong mặc kệ tôi đang cố tình dính chặt vào người hấn như con mèo nhỏ. Hình như mỗi ngày người đàn ông này đều muốn có phụ nữ cúng bái mình, coi mình như thần thánh.

“Không” tôi lắc đầu, “Tôi chỉ muốn làm con sâu gạo!” Tôi thảm đơ đặc, đùa nghịch với bàn tay to lớn của hấn. Bàn tay của người đàn ông này rất giống tôi, trong lòng bàn tay cả hai đều có một đường chéo rất dài.

“Thế nào, không được sao?” Tôi giương mắt nghi ngờ, đối diện với ánh mắt chăm chăm như đang bắn khoan điều chi của hấn, hai mắt giao nhau, hấn ưỡ oài nhe răng ra cười với tôi, “Chúng ta lại lên giường thôi.” Đối với bạn giường, yêu cầu của Phí Như Phong thật sự rất rất đơn giản, miễn là cô ngoan ngoãn nhảy múa theo gậy chỉ huy trên tay hấn, ngoan ngoãn nằm yên trên giường của hấn, những chuyện khác căn bản không quan trọng, nói cho cùng thứ hấn muốn chỉ là một cái tượng gỗ.

Mỗi ngày hấn đến đúng giờ rồi đi đúng lúc, cuộc sống của tôi cũng coi như khá nhàn nhã, hấn cũng đã quen ăn những món ăn do tôi làm. Mỗi đêm, rượu Margaux và câu nói “Tôi muốn anh” là khúc nhạc dạo cho cái hoạt động được gọi là “ân ái” giữa chúng tôi.

Hai mươi ngày sau, Phí Như Phong đứng bên giường nói với tôi, “Tôi sẽ đi công tác vài ngày.”

“Công tác?” Câu nói ấy thành hình trong đầu tôi, tôi lập tức tỉnh ngủ, “Mấy ngày?” Phản ứng của tôi mãnh liệt quá mức.

“Ba ngày, em không nhớ rời xa tôi sao?” Giọng nói của hấn có chút khản trương.

Tôi âm thầm kinh sợ, nhưng không tránh né mà thẳng thắn đối mặt với hấn, “Tôi cứ tưởng chúng ta chỉ cần dính nhau mười ngày nửa tháng là chán thôi, cuối cùng cũng được tự do rồi, bây giờ...” Tôi nhún nhún vai, “Tiểu biệt thắng tân hôn?” Tôi tiếc nuối than thở.

“Em nên cầu nguyện cho tôi sớm tìm được con mới vừa mắt.” Giọng nói của Phí Như Phong trở nên lạnh buốt, “Qua một thời gian nữa đi, hiện tại không có gì mới mẻ cả” hấn vỗ vỗ mặt tôi chẳng hề che giấu sự thờ ơ vốn có, tôi tiện tay đưa cho hấn gói trà, “Uớp hoa lan, có tác dụng hạ nhiệt và tĩnh tâm”

Hấn nhận lấy, để vào túi, “Em có thể đi bất cứ đâu trong ba ngày này, tiền trong thẻ tín dụng đủ để em sử dụng thoải mái. Tôi đã hứa một khi leo lên giường của tôi em sẽ sống thật tốt.” Phí Như Phong nửa cười nửa không liếc mắt nhìn tôi, châm biếm sự ngang bướng của tôi trước đó.

“Thuận buồm xuôi gió.” Tôi cất giọng ưỡ oài, tiếng đóng cửa chói tai vang bên tai tôi. Tôi lẳng lặng nằm, trên trần nhà thiên thần cảm cung tên nhắm thẳng vào tôi.

Ba ngày, ba ngày có thể làm được những gì? Đi chơi tối ở Paris, trượt tuyết ở Thụy Sĩ, đánh gôn ở câu lạc bộ cao cấp trên du thuyền. Thì ra chỉ cần có tiền, đi du lịch khắp thế giới cũng chỉ trong nháy mắt.

Tôi chơi đùa đến mệt rã rời: “Phí tiên sinh đã trở về chưa?” Để trở về trước khi hấn quay lại, tôi gần như mất nửa cái mạng.

“Kế hoạch của Phí tiên sinh có sự thay đổi, còn vài ngày nữa mới về.” Đám chim tước trên núi đột nhiên ngừng hót, căn phòng yên tĩnh đến khiếp người, gió thổi qua mang theo hơi lạnh buốt, quân gia vẫn cúi đầu phục tùng như cũ, “Một tuần gần đây báo chí có tin gì không?” Tôi hỏi.

Một con búp bê hình người rõ ràng không nên hỏi chủ nhân bao giờ mới trở về, mà tôi cũng không hy vọng moi được tin tức gì từ miệng của quân gia, chỉ có điều tổng giám đốc của Phí thị ở nước ngoài nhiều ngày chưa về, trên báo ắt hẳn cũng có chút tin đồn. Quân gia rõ ràng đang chần chừ, tôi lập tức tỉnh ngộ, chẳng lẽ chỉ có tôi không biết nguyên nhân.

Quân gia nhanh chóng quay trở lại, dễ dàng nhận thấy mấy tờ báo đã được lật giở rất nhiều lần, Phí Như Phong anh tuấn phóng khoáng ôm một cô gái tóc vàng cùng nhau khiêu vũ, tiêu đề rất lớn: “Tình yêu ngoại quốc” Tất cả mọi tờ báo đều đưa tin về câu chuyện tình yêu này, tổng giám đốc Phí thị cùng với con gái độc nhất của gia tộc La Rochelle – Lucia vừa gặp đã yêu. Tờ tin tức giải trí viết: người con gái định mệnh của Phí Như Phong cuối cùng đã xuất hiện, báo kinh tế thì ước tính nếu như hai gia tộc liên hôn, kinh tế thế giới sẽ xảy ra những biến động lớn lao cỡ nào, tôi thì không hề thấy hứng thú với những chuyện đó, tôi chỉ để ý đến khuôn mặt của cô gái, tôi đưa hình ảnh của cô gái đến thật gần, tập trung tư tưởng quan sát, đôi mắt của cô ta

xanh thắm, huyền bí mà sáng rực, cho dù chỉ qua hình ảnh trên tờ báo thì người ta vẫn có thể cảm nhận được sức quyến rũ lôi cuốn này, nụ cười của cô sáng lạng mà tự nhiên, có một cảm giác vô cùng thân thiết lan tỏa giữa hai người bọn họ, loại cảm giác này không thể ngụy trang được.

Một tháng kém ba ngày, tôi đã bị loại ra khỏi cuộc sống của Phí Như Phong, suốt ngày âm mưu tính toán cũng không bằng một cái phất tay của hắn, tôi nằm úp mặt lên bàn thật lâu vẫn không ngẩng đầu lên được. Những ngày tiếp theo tôi gần như khôi phục lại nếp sống tự do, tôi đi đi về về trong biệt thự mà không có ai để ý, tất cả mọi người đều hiểu rõ tôi không còn quan trọng nữa, chẳng qua chỉ còn chờ một câu nói khi Phí Như Phong trở về mà thôi.

Cuộc sống vui vẻ đầy niềm vui cuối cùng đã hiện ra trước mắt tôi, chỉ có điều trong cái lợi luôn có cái hại, cuộc sống sâu gạo của tôi từ nay cũng kết thúc. Tìm công việc mới là mục tiêu quan trọng của đời tôi lúc này, hơn nữa lại còn là mục tiêu vô cùng khó khăn.

Thư ký văn phòng, xí nghiệp lớn tôi có muốn làm cũng hết cơ hội rồi, từng làm công cụ âm giường của Phí Như Phong thì còn ai dám tuyển tôi đây? Liên tục xem báo mấy ngày, cuối cùng tôi cũng tìm được thông báo “Club Vitor” tuyển người, trong đó đang cần một bartender, cái này rất hợp ý tôi.

Club Vitor vốn nổi danh là nơi sống về đêm, cửa chính màu trắng khí thế lạ thường, trước cửa đầy những thương hiệu xe nổi tiếng.

“Chúc tiểu thư buổi tối vui vẻ !” Người giữ cửa tươi cười mở cánh cửa ra, “Mời xuất trình thẻ VIP” Tôi hơi giật mình, đi xin việc cũng phải có thẻ VIP? Đôi mắt của tên giữ cửa đầy vẻ miệt thị, “Tiểu thư!” Giọng nói gay gắt cao vút lên.

“Cô ấy đến cùng tôi.” Tôi quay đầu lại, một người đàn ông đứng ngay phía sau tôi, màu tóc và trang phục của hắn đều là màu đen, ngũ quan như điêu khắc, tràn đầy sức mạnh và kiêu ngạo. “Đi thôi, còn không vào sao?” Hắn cau mày với tôi, không chờ tôi phản ứng lại, hắn đã sai bước đi vào trong trước, mạnh mẽ đến bức người.

Tên giữ cửa vội vàng tránh sang một bên, hoàn toàn không hỏi hắn về thẻ VIP, tôi đành phải vội vàng theo sau hắn giống như là người hầu.

“Thưa ngài” Bước chân của tôi và hắn kém nhau khá xa, tôi chạy vài bước mới bắt kịp, “Cảm ơn ngài đã giải vây giúp tôi.” Tôi kính cẩn khom người, hẳn nhất định là khách VIP ở đây, tôi không thể mới gặp mặt đã đắc tội với hắn được.

“Còn giả bộ cái gì, tôi mua cô nguyên ngày hôm nay.” Hắn dùng một ngón tay nâng cằm tôi lên, ánh mắt khinh thường như muốn bóc trần từng lớp quần áo của tôi. Tôi vô thức sờ sờ khuôn mặt mình, chẳng lẽ đã rất lâu rồi tôi không soi gương, nên đã biến thành một con yêu tinh mê hoặc lòng người từ lúc nào không biết? Không phải tôi mơ hồ, mà vì thế giới này thay đổi quá nhanh! Tôi tốn rất nhiều sức lực mới có thể giữ được vẻ mặt ôn hòa.

“Ngài hiểu lầm rồi, tôi đến đây để xin việc.”

“Ra giá đi.” Hắn nói mỉa mai, “Đừng quá cao, giá trị của cô đáng bao nhiêu trong đầu chúng ta đều rõ.” Nhiều năm qua chưa bao giờ máu nóng trong người tôi sôi lên sùng sục như thế này, tôi làm một việc mà bản thân chưa bao giờ nghĩ đến.

“Đi chết đi!” Tôi giơ ngón tay giữa lên với hắn, đá một cước vào khớp xương của hắn, cảm giác khi chân tiếp xúc với giày cao gót khiến cho trong đầu tôi chỉ xuất hiện một từ duy nhất: chạy! Tôi chạy như bay, qua khoe mắt tôi nhìn thấy có rất nhiều người đang đuổi theo tôi.

A Cam, chạy mau! Tôi cầm đầu cầm cổ chạy hết như kẻ ngốc trong phim. Hộp đêm này như một mê cung, lòng ngực tôi đau đớn muốn nổ tung, bất thành lình tôi bị một bàn tay kéo vào phòng, tôi dùng giày cao gót dẫm mạnh vào lưng bàn chân của hắn.

“Chết tiệt, mới có một tháng không gặp mà em đã biến thành người đàn bà chanh chua rồi!” “La Uy?” Tôi vừa kinh ngạc vừa vui mừng. “Thế nào, còn muốn đánh anh không?” “La Uy bọc bọc, “Cố đàn ông nuôi nên thay đổi ghê nhỉ” anh ta hét vào mặt tôi, “Trở nên xinh đẹp thế này.”

Tôi nhớ tới chuyện đã lừa gạt anh ta, hơi chột dạ dờn tầm mắt đi chỗ khác, “Sao anh lại ở đây?” Tôi nhìn xung quanh. “Ở chỗ nào thì công việc cũng giống nhau thôi” Anh ta thuận tay lấy bộ đồ bó màu đen ra, anh ta nhảy ở chỗ này? “Không giải thích sao? Cũng không có gì muốn kể với anh à?” Anh ta nhướn mày, “Đi ra ngoài.”

Nói giỡn à, ngoài cửa toàn là sỏi kia kia, tôi vội vàng chạy vào thêm vài bước. “Thôi mà.”

“Thôi!” Anh ta hung dữ lặp lại, vứt bỏ trang phục đang cầm trong tay, chẳng hề dịu dàng áp sát vào tôi, cả người tôi gần như dán lên bức tường. “Em đùa giỡn với anh vui lắm phải không – Liễu tiểu thư ?” Hai bàn tay anh ta như hai gong kim ép chặt vào cơ thể tôi, anh ta đứng rất gần tôi, hơi thở của anh ta khiến tôi thấy khó thở. La Uy hung ác nhìn tôi, ánh mắt anh ta dần dần trở nên dịu dàng, “Liễu Đình!” Anh ta khò sở hét lên khiến tôi khiếp sợ, tôi không cần loại tình cảm này.

Tôi tỉnh táo mà lạnh nhạt nhìn anh ta, “Buông tôi ra, La Uy, bất kể anh đang suy nghĩ cái gì cũng đều không thể, tôi thật sự không thể cho anh thứ anh muốn!”

Những lời này chẳng khác gì một nhát dao chém đôi khuôn mặt của anh ta, hồi lâu sau, anh ta nặn ra một nụ cười vụn vặt, “Em nghĩ rằng anh muốn lấy cái gì từ em, tình một đêm sao?” Anh ta bĩu môi, “Với vóc người khô quắt này á?” Anh ta đưa ngón tay lên, chạm vào những giọt mồ hôi li ti trên chóp mũi tôi, “Uống chút nước đi!” Anh ta ném cho tôi một chai nước đã mở, khôi phục lại dáng vẻ tùy tiện mê người.

Tôi thờ phào nhẹ nhõm, mở nắp chai ra, thật là quái lạ, sao cuộc sống của tôi tối tăm như đi vào đường hầm đen ngòm thế này? Nhấp một ngụm nước vào cổ họng, chỉ một ngụm tôi đã biết có vấn đề, thuốc an thần XG. Tôi thấy nhìn thấy về xót xa dâng lên trong đáy mắt La Uy, ý thức của tôi dần chìm vào bóng đêm sâu thẳm.

“Vì sao lại lừa tôi?” Có giọng nói nhẹ nhàng của ai đó. Khi tôi tỉnh lại xung quanh vẫn tối đen như cũ, toàn thân tôi không thể động đậy.

“Thuốc an thần XG không chỉ khiến cho người ta hôn mê, sau khi tỉnh lại toàn thân còn mỏi rã rời.” Một giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai tôi, ông trời công bằng quá ta, hậu quả của việc đánh người xem ra không đơn giản rồi. “Anh gì ơi, tôi với anh đâu có quen biết, chắc là anh bắt nhầm người rồi.” Hai mắt bị bịt kín bằng vải đen, tôi tiện đà giả vờ ngốc nghếch.

“Chưa gì đã quên giọng tao rồi à?” Một cái tát giáng vào mặt tôi, không nhẹ cũng không nặng, “Cái tát này là để giúp mày khôi phục trí nhớ.”

“Nếu như tôi nói không nhớ, anh có cho tôi một đêm nữa không?” Tôi mím môi, may mà không có vị gì sất.

“Lột sạch quần áo của nó.” Hai bàn tay lạnh lẽo xé rách quần áo của tôi, gió lạnh kéo tới khiến toàn thân tôi sồn gai ốc.

“Đủ rồi, chúng ta đã gặp nhau ở hộp đêm Victor.”

“Quá muộn rồi,” hân ta làm bộ thương tiếc, giọng nói sắc mùi mào khóc chuột, “Chúng nó không dừng lại được nữa! Dừng máy quay phim quay lại toàn bộ quá trình, mở thêm đèn lên!” Tiếng quần áo bị xé rách vang lên bên tai tôi!

“Phí Như Phong, mau ra đây!” Tôi rống to. Tất cả mọi động tác đều dừng lại.

“Tôi tưởng cô chờ đến lúc kết thúc mới gọi tên tôi ra chứ.” Giọng nói lười biếng vang lên, “Sao lại không kiên trì đến cùng?” Miếng vải đen được tháo ra, đèn pha chói mắt khiến tôi phải nhắm tịt mắt lại.

“Dù sao cũng từng quen biết, anh có chán ghét tôi cũng đâu cần phải tuyệt tình đến mức này?” Tôi dờ ra, lặng lẽ nói.

“Tuyệt tình” Giọng nói vốn mềm nhẹ của Phí Như Phong giờ đây sắc bén như chiếc đinh sắt nhọn hoắt, tôi vừa cảnh giác nhìn về phía hân thì răng rắc, tôi nghe thấy tiếng khớp xương vai trật khỏi vị trí. Một cơn đau nhức truyền đến khiến đầu tôi như muốn nổ tung, tôi choáng váng, “Từng quen biết?” Khóe miêng Phí Như Phong nhếch lên thành nụ cười khiến cho người ta phải nổi da gà, “Tiểu Đình, em thật nghịch ngợm” Bàn tay của hân bóp chặt khớp xương của tôi, nóng hổi như phải bóng!

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 6 (H)

“Anh không có scandal tình ái gì cả, tin tức trên báo chỉ để che mắt người khác.” Tôi nghe thấy giọng nói khàn khàn của mình.

“Lần này khá hơn nhiều.” Phí Như Phong khẽ cười, “Chính xác mà nói là để che mắt em. Tiểu Đình, vì sao tôi lại phải che mắt em nhỉ?” Hân chậm rãi vuốt ve các khớp ngón tay của tôi.

Tôi nhìn chăm chăm vào mắt hân, tơ máu trong mắt hân đã dần biến mất, hiển nhiên là phép thôi miên đã bị phá giải.

“Tôi chỉ muốn tự bảo vệ mình thôi mà, Như Phong” Tôi lẩm bẩm cái tên chưa bao giờ xuất hiện trên môi mình, “Tôi cũng không bỏ nhiều thuốc cho lắm, ngay cả vật dẫn tôi cũng chỉ dùng rượu Margaux. Nếu như tôi thực sự muốn làm hại anh, thì trong vòng ba ngày anh đã sớm mất ý thức.” Tôi lẳng lặng nhìn hân, “Đến con chuột bị dồn vào đường cùng cũng biết quay lại cắn người, tôi chỉ muốn được tự do thôi.”

Bàn tay vuốt ve của hân từ từ chậm lại, ánh mắt của tôi và hân giao nhau, “Như Phong, tôi đau.” Tôi đau đến mức hai mắt như có sương mù giăng qua. Trong nháy mắt trông mắt của hân tối sầm lại, một loại đục vọng cướp đoạt và chiếm hữu đặc trưng của đàn ông dâng lên trong mắt hân.

“A Phong, cậu tính cho qua như thế sao, hãy nhớ cậu đã bị thuật thôi miên kia hành hạ thế thảm tới mức nào!” Tôi thảm kinh hãi, phá giải thuật thôi miên đâu có dễ dàng gì, trong cả quá trình chỉ cần tôi cảnh giác nặng tay đẩy một phát hân sẽ mất hơn một nửa ký ức. Chưa kể trừ phi người bị thôi miên có ý chí và sức chịu đựng phi thường, bằng không trong quá trình phá giải rất có khả năng hân sẽ rơi vào trạng thái ảo giác mãi mãi không thể tỉnh lại. Tôi chỉ thiếu ba ngày, chỉ cần vền vẹn ba ngày nữa là có thể xóa bỏ ký ức của hân về tôi mãi mãi.

“Người cũng tìm đến đủ, dụng cụ cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, cho dù anh có muốn dừng tay cũng nên nể mặt chúng tôi chứ.” Gã mặc đồ đen nói dòn dập như mưa đá không ngừng bắn phá.

Gió táp mưa sa tràn ngập trong đôi mắt của Phí Như Phong, “Tôi không có đổi ý, chỉ thay đổi cách chơi thôi.”

“Thay đổi thế nào?” Gã đàn ông mặc đồ đen dường như rất hận tôi, ánh mắt gã nhìn tôi đầy căm ghét.

“Trên giường Phí Như Phong này chưa bao giờ xảy ra tình huống miễn cưỡng ép buộc ai cả, cô ta chơi tôi một vỏ như vậy nếu còn khiến cô ta thành trường hợp ngoại lệ thì... Tôi không có tâm tình chơi trong cái vòng tròn luẩn quẩn này. Tôi muốn cô ta can tâm tình nguyện cầu xin tôi.” Giọng nói của anh ta lạnh lẽo khủng khiếp.

“Lão Phí, hay là anh không nỡ đấy.” Một gã đàn ông đứng cạnh lên giọng trêu tức, “Đúng rồi, mọi người cùng nhau chơi đùa cũng là chuyện thường tình thôi! Cùng lắm thì anh lên trước, chúng tôi đợi anh. Ha ha.” Nụ cười của bọn chúng tục tĩu hạ lưu đến buồn nôn. Ánh mắt tàn ác như muốn bám vằm tôi, mỗi một ánh nhìn đều khiến lòng tôi băng giá. Tôi nằm cứng ngắc, giống như một con cá đã lột da chờ bọn chúng xuống tay.

“Tôi đã nói rất rõ ràng rồi.” Ánh mắt chim ưng của Phí Như Phong sượt qua bọn họ, lặng im như tờ.

“Được, người của anh dĩ nhiên là tùy anh xử lý, nhưng chúng tôi có thể ở lại xem chứ.” Gã đàn ông mặc áo đen cười lạnh, “Coi như chúng tôi đến không uổng công.”

“Một mình cậu ở lại, những người khác đi ra, tôi không có thói quen diễn cảnh nóng trực tiếp.” Cơ mặt của gã đàn ông mặc áo đen rúm lại nhưng vẫn ăn nhấm không bùng phát.

“Được rồi, nếu lão Phí đã kiên trì như vậy thì ai nấy trở về nhà tự chơi đi.” Những gã khác bắt lực nói. Có gã nào đó lén véo tôi một cái thật mạnh, thật là mềm. Bọn chúng tiếc nuối nhìn chằm chằm vào tôi mấy lần, ánh mắt tà dâm khiến tôi muốn nôn mửa ngay lập tức.

Tôi sợ hãi nhìn xung quanh, tay niu chặt lấy ống tay áo của Phí Như Phong. Tuy rằng tôi biết vấn đề khó khăn này vẫn còn chưa kết thúc, nhưng so với việc rơi vào tay bọn chúng thì vẫn còn tốt hơn rất nhiều. Những dụng cụ, máy móc ở xung quanh khiến lần đầu tiên trong cuộc đời tôi biết thế nào là “Không rét mà run”

“Sớm biết sẽ có ngày phải sợ hãi như thế thì lúc trước đừng mạo hiểm gây sự.” Phí Như Phong cũng tức giận đến cực điểm, răng rắc, cánh tay của tôi trở về vị trí cũ. Ánh mắt của hắn giăng đầy mây đen, hắn có thể tùy tiện buông tay tôi ra để cho bọn nhà giàu kia chơi đùa, nhưng có trời mới biết vì sao hắn ta lại bảo vệ tôi. Có lẽ hơn một nửa lửa giận của hắn là nhằm vào chính mình, vì tôi khiến cho hắn hoàn toàn biến thành trò hề.

Gã đàn ông mặc áo đen cầm lấy một ống tiêm, “Có đồ tốt cho cô hưởng thụ đây,” Giọng nói của gã vô cùng nham hiểm, “Đã xem phim điện ảnh bao giờ chưa, có vài thứ khiến cho con người ta sung sướng đến chết đi sống lại, cô vẫn chưa thử sao?” Gã thuận thực kéo áo tôi lên đâm mũi kim vào tĩnh mạch của tôi, dòng thuốc lạnh buốt không có cách nào ức chế tiến thẳng vào cơ thể tôi.

Con người của tôi mở lớn, lời hắn nói đủ để toàn thân tôi run rẩy bầy, thế nhưng tôi vẫn còn muốn đánh cuộc một phen, tôi nhìn Phí Như Phong đang thờ ơ lạnh nhạt cách đó không xa, “Tôi không tin anh.” Ánh mắt gã đàn ông lộ rõ vẻ thù hận. “Dùng thuốc không phải là cách mà Như Phong muốn, anh ta muốn người khác can tâm tình nguyện, con rồi bị thuốc điều khiển là cam tâm tình nguyện ư?” Tôi cười mỉa.

“Tốt lắm, rất thông minh.” Phí Như Phong vỗ tay, “Vậy hắn cô cũng biết tiếp theo người thông minh nên làm gì?”

Tôi khẽ cựa thân mình, may mà không phán đoán sai, thuốc này đúng là thuốc giải giúp tôi khôi phục lại sức lực.

“Cô có thể thử chạy trốn, đánh ngã hai người chúng tôi, tông cửa xông ra ngoài, anh đừng biết bao.” Tôi cũng rất muốn làm vậy, thế nhưng trong lòng tất cả đều hiểu rõ, tôi không phải là Rambo. Hơn nữa cho dù có may mắn đánh ngã được hai người này, bên ngoài còn có bao nhiêu người, tôi không thể chống lại hết.

“Có mảnh khõe nào của phụ nữ mà tôi chưa từng gặp, cô sẽ làm thế nào để có thể khiến tôi khao khát cô đây?” Phí Như Phong kiêu căng giễu cợt.

“Vậy anh hãy cho tôi chút thời gian để học tập, khả năng nhận thức của tôi rất tốt, tuyệt đối không tốn nhiều thời gian đâu.” Hai mắt tôi sáng lên, mong đợi nhìn hắn.

“A Phong, người phụ nữ này thật thông minh, tôi thấy cứ dứt khoát cho cô ta thời gian một năm đi, anh em chúng tôi hoàn toàn có thể dạy dỗ cô ta thật tốt.” Cái gã mặc áo đen ở đằng sau nói không ít lời châm chọc. Ánh mắt băng giá của Phí Như Phong lóe lên về cảnh cáo.

“Được, được.” Tôi cười đầu hàng, khi không còn sự lựa chọn nào khác, tôi rất thoải mái nhanh chóng nhận thua, không cần thiết phải lãng phí thời gian của mọi người.

Ánh mắt tôi quét qua gã đàn ông mặc áo đen, rất đáng thương, gã này rõ ràng là vật hi sinh dưới sức quyến rũ của Phí Như Phong, đứng đây nhìn người mình thương yêu diễn cảnh nóng trực tiếp, chỉ sợ còn gian khổ hơn cả tôi.

Phí Như Phong thật tàn nhẫn! Lần đầu tiên tôi quan sát Phí Như Phong thật kỹ càng, hắn có thân hình rắn chắc tràn đầy nam tính, khí phách đàn ông kết hợp một cách hoàn hảo với ngũ quan tuần tú. Hắn giống như một con báo, nguy hiểm mà tao nhã, ở cùng với người đàn ông hấp dẫn này chẳng phải cũng là một loại hưởng thụ đầy sao.

“Đừng khảo nghiệm sự kiên nhẫn của tôi.” Phí Như Phong gầm nhẹ, ánh mắt tối đen bắn ra tia lửa.

Tôi thu hồi ánh mắt, “Những người muốn leo lên giường của anh chắc nhiều lắm nhỉ?” Tôi càng cười rạn rở, “Có lẽ tôi thực sự rất may mắn.” Giương mặt của tôi cọ cọ vào hắn, đầu lưỡi cố gắng lướt qua vành tai hắn dùng sức khẽ mút, tôi nghe thấy tiếng hắn hít sâu một hơi. Rất tốt, loại ngựa đực chỉ dùng nửa thân dưới này cũng có sống có chết chống đỡ ả?

Thân thể của tôi bắt đầu dụ dỗ cọ sát, làn môi tôi vỗ về chơi đùa trên cơ thể hắn, khiêu khích hắn, cổ họng hắn vang lên tiếng thờ gấp khe khẽ. Tôi dính sát vào người Phí Như Phong, hai tay trượt từ cổ cho bả vai hắn tìm tôi lực lợ. Một tay tôi kéo khóa quần hắn, một tay chân chờ di chuyển trên ngực, du di quanh phần bụng dưới, lòng bàn tay khẽ lướt qua.

Hắn không kiềm nổi bật ra tiếng rên rì, “Cầm nó.” Hắn hung hăng cầm lấy bàn tay tôi đặt lại chỗ cũ, nó nhanh chóng cứng rắn khi tiếp xúc với bàn tay tôi.

Tôi ra sức xoa nắn, vuốt ve, ma sát. “Thứ đó” càng phình lên, lớn đến mức một bàn tay cầm không trọn. Cơ thể hắn khẽ run lên, cơ bụng thắt chặt.

Tay tôi đi đến đầu liền châm lên ngọn lửa hừng hực đến đấy. Tôi cắn mạnh vào đầu vú đã cứng ngắc của hắn. ...

Hắn túm lấy tóc tôi lôi lên, “Em thích... Như vậy ư...” Hắn thở dốc ồ ồ, tôi còn chưa kịp phản ứng đã thấy lưng dán chặt trên giường, “Em muốn nó phải không?” Hắn tách hai chân của tôi ra, “Tôi sẽ cho em tất cả”

Đầu của tôi ngửa ra đằng sau theo một góc độ bất khả thi, cảm giác đau đớn như có ngàn con dao đâm vào nội tạng, hắn xuyên vào cơ thể tôi thật sâu.

“Còn tưởng rằng anh có thể chống đỡ thêm chút nữa, hưởng qua vô số người cũng chỉ tới mức đó thôi!” Tôi mĩa mai cười to, đắc ý nhìn dục vọng mãnh liệt trong mắt hắn dần biến thành ánh lửa tàn bạo! Hắn rút ra thật nhanh rồi lại thẳng tiến vào nơi sâu nhất.

“Cô rất đặc ý.” Hắn gần từng chữ bên tai tôi, “Đúng là nên đặc ý, vì có rất ít người phụ nữ khi bị hành hạ trên giường lại có anh trai mình chứng kiến. Cậu ta gọi là Giang Nặc.” Hắn độc ác kéo chân tôi ra thật rộng, giống như có dòng điện đốt cháy cơ thể tôi, hắn điên cuồng chiếm giữ, không ngừng đi vào không ngừng xâm nhập như thể chẳng cần ngại ngùng một giây nào, hắn dùng đủ mọi loại tư thế để tiến vào.

“Đời này em vĩnh viễn đừng mơ rời xa tôi!” Lời nguyện rủa của ác ma theo dòng nước nóng bỏng rót vào cơ thể tôi, xung quanh chỉ còn lại màn đêm u tối.

Theo thuyết thần kinh học: khi con người phải đối mặt với những điều mình không muốn thừa nhận hoặc không có cách nào để thừa nhận, thần kinh của người đó sẽ tự động khép lại, tạm thời mất đi ký ức. Đó là một chuyện thực sự hạnh phúc! Mà tôi lại không được diễm phúc như vậy, những chuyện không thể đối mặt càng phát sinh, thần kinh của tôi càng minh mẫn. Nó có thể không ngừng hoạt động liên tục, hoàn toàn mặc kệ cả thời gian nghỉ ngơi thông thường.

Tôi biết rõ cơ thể mình đang bị người khác tắm rửa bôi thuốc, tôi đủ tỉnh táo để biết rằng mình đã về đến biệt thự, tôi nghe thấy tiếng thì thầm của bọn họ, ngay cả chuyện Phí Như Phong dùng ánh mắt như thế nào để nhìn tôi, tôi cũng có thể cảm nhận được. Nhưng tôi vẫn luôn im lặng nằm trong bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Người đến rồi lại đi.

“Cô ấy chỉ tạm thời mất ý thức, hắn là sẽ tỉnh lại nhanh thôi.”

Thật buồn cười, đám bác sĩ ngốc nghếch nói mò này khiến tôi chỉ muốn đập cho một cước. Ý thức của tôi khá là tỉnh táo, chẳng qua tôi không muốn mở mắt ra mà thôi. Tôi cần phải nghỉ ngơi, bị người ta hành hạ liên tục hai giờ đồng hồ liên, nếu không ngủ đủ giấc làm sao có thể đối mặt với những chuyện phát sinh sau này? Tôi thoải mái ngủ tiếp.

“Nếu hôm nay cô ấy còn không tỉnh, các người cũng có thể yên nghỉ được rồi đó.” Giọng nói của Phí Như Phong như gió lạnh vù vù thổi qua.

“Chúng tôi... chúng tôi... đã cố gắng..... hết sức...”

Cánh tay lại bị kim tiêm đâm vào, lần thứ một trăm linh một, tay của tôi chắc bị đâm thành tổ ong rồi. Tại sao bọn họ không tiêm cho tôi một liều thuốc ngủ, hiện giờ tôi vô cùng tỉnh táo.

Con bà nó tôi càng ngủ càng thấy mệt, càng mệt càng không muốn tỉnh, nếu như có thể để tôi ngủ một giấc thật ngon, thần kinh trung ương của tôi được nghỉ ngơi, tôi có thể ngay lập tức khỏe như vâm ngồi bật dậy. Cái bọn lang băm ngu xuẩn này, tôi vui vẻ tiếp tục nằm, chờ Phí Như Phong dọa cho bọn họ mất nửa cái mạng

. “Không hề có phản ứng, vẫn không có chút phản ứng nào cả !” Là tiếng gầm gừ của Phí Như Phong, kèm theo một loạt tiếng đồ đạc bị đập vỡ, liên tục quá nhiều tôi, “Cút hết ra ngoài cho tôi, đóng cửa bệnh viện đi, tất cả các người đi ăn xin hết đi!”

Đột nhiên tôi hơi tò mò, Phí Như Phong luôn tạo ra bộ dạng như thế nào nhỉ, hắn gào thét đến khản cả giọng như thế chắc chắn không thể giữ nổi vẻ phong độ nho nhã thường ngày rồi, tôi muốn lên nhìn một tí? Ý tưởng vừa mới hình thành trong đầu, còn chưa kịp biến thành hành động, thân thể của tôi đã bị người ta túm lên như cái bao cát.

“Em tỉnh lại cho tôi ! Liễu Đình, em đừng có ngủ nữa, Liễu Đình, em không thể không tỉnh, Liễu Đình, nếu em còn không tỉnh tôi đảm bảo em sẽ phải hối hận cả đời!” Cay độc vậy? Tôi cứ khẳng định không tỉnh đây, anh có bản lĩnh thì tự thiêu thành tro đốt tôi ăn đi, tôi ăn xong tiêu chảy có khi sẽ hồi hận

cả đời không biết chừng!

Phí Như Phong ôm tôi băng qua hành lang, hướng về phía thư phòng của hắn. Hắn ngồi trên chiếc ghế dựa lớn, ngón tay dịu dàng gạt những sợi tóc bên mặt tôi, “Liều Đình,” hắn nhẹ nhàng gọi tên tôi, “Liều Đình, em không muốn biết tôi làm thế nào để điều tra ra thân thế của em ư? Mẹ của em che giấu em kỹ như vậy, Giang gia tìm kiếm mười tám năm nay cũng không thể tìm ra tung tích bà ấy. Làm sao tôi lại biết được?”

Tách, không biết hắn mở cái gì lên. Tôi có cảm giác trước mắt sáng ngời. Hắn càng ôm chặt lấy tôi, cơ thể hắn khó chịu hơn cái giường nhiều, khiến cho cả người tôi đau ê ẩm “Tôi đã phục hồi hài cốt của mẹ em.” Tôi mở bừng mắt ra, có một đôi mắt dịu dàng long lanh đang nhìn tôi, “Đình Đình, Đình...”

“Mẹ, mẹ...” Tôi kêu lên thất thanh.

“Là máy tính.” Phí Như Phong xoay mặt tôi qua, “Thế nào, đã chịu tính lại.”

“Anh dùng máy tính phục dựng* hài cốt của mẹ tôi? Anh, anh đào mộ mẹ tôi?” Giọng nói của tôi tuy kịch liệt vẫn không giấu nổi sự run rẩy sợ hãi.

(*Phục dựng hài cốt: Một kỹ thuật dùng máy tính tái tạo khuôn mặt dựa trên hài cốt của người chết.)

“Một nhân viên văn phòng bình thường, một bartender bé nhỏ, một người phụ nữ bình thường đến không thể bình thường hơn, lại có thể sử dụng thuật thôi miên, hơn nữa lại là “Tuyệt diệu thôi miên” khiến cho người ta sinh ra ảo giác đến mức độ nhất định nào đó sẽ hoàn toàn xóa đi ký ức về người thôi miên. Em là ai, một người bình thường không thể có khả năng như vậy?” Hắn vuốt ve khuôn mặt tôi, “Nơi này đã phẫu thuật chỉnh hình à? Tôi không thể tra ra được bất cứ dấu vết gì về em, hồ sơ ở trường ghi chép đầy đủ, giấy khai sinh, quá trình trưởng thành không có điểm nào khác thường, tôi không thể tìm thấy chút bất thường nào. Chỉ còn lại một biện pháp, đó chính là đào mộ mẹ em lên, dùng phương pháp tối tân nhất để phục dựng.”

Hồ hấp của tôi trở nên dồn dập, những giọt mồ hôi lạnh lẻo úa ra.

“Bây giờ, tôi đã biết em là ai,” hắn thân mật xoa bóp vùng cổ cứng ngắc của tôi, “Mẹ em thực sự rất đẹp, tôi phát hiện ra bà ấy lại là...” Hàm răng của tôi ghim thật sâu vào cánh tay hắn, trong miệng toàn là mùi máu, hắn mặc kệ để tôi cắn, một lúc lâu sau tôi mới ngẩng đầu.

“Không được nói, không được...” Máu của tôi bắt đầu chảy ngược trở lại, một loạt âm thanh quanh quẩn bên tai.

“Có thể.” Phí Như Phong dùng ánh mắt thâm trầm nhìn tôi, “Tôi có thể không nói với bất cứ ai, thậm chí có thể vĩnh viễn không nói.”

Tôi tựa vào lồng ngực rắn chắc của hắn, nhiệt độ cơ thể hắn lại có thể cho tôi cảm giác ấm áp, “Anh muốn tôi là của mình anh,” tôi cười lạnh, “Anh nghĩ mình có khả năng sao? Anh không sợ lần này sẽ vĩnh viễn mất luôn ý thức!”

Phí Như Phong thân nhiên cười, “Liều Đình, em cần bản không có lợi thế để đấu với tôi, mọi bí mật của em đều nằm trên tay tôi. Chỉ cần tôi nhẹ buông tay, em sẽ như con châu chấu trên sợi dây, em tưởng rằng mình có thể sống sót sao?”

“Có một câu chuyện kể về con hổ và con cừu, con hổ nói với con cừu: nếu như mỗi đêm mây đều lên lút mở hàng rào để ta vào ăn no, ta sẽ bỏ qua cho mây, con cừu nghe xong con hổ nói vậy cho rằng bản thân mình sẽ an toàn, thế là cứ mỗi đêm nó lại mở hàng rào, cho đến khi những con cừu khác đều bị ăn thịt.” Tôi nhìn Phí Như Phong chăm chăm, “Ăn hết cừu rồi con hổ sẽ bỏ qua con cừu cuối cùng sao? Một con cừu không thể cho con hổ ăn no nữa thì còn có tác dụng gì?”

“Liều Đình, em không phải là cừu.” Phí Như Phong rõ ràng rất kiên nhẫn, cảm của hắn nhẹ nhàng ma sát trên đỉnh đầu tôi, “Chuyện đã không thể lựa chọn cần gì phải cố chấp, có tác dụng hay không còn phải dựa vào chính bản thân em.” Hắn trêu đùa, “Chỉ cần em có thể khiến tôi hưng phấn giống như ngày đó, tôi còn có thể giữ em lại bên mình lâu hơn.” Hơi thở nóng rực của hắn phả quanh tai tôi, tôi ghé tòm đến buồn nôn.

Tôi dùng hết sức lực đánh hắn một cú, hắn đau đón lui người ra sau, tôi nhân cơ hội giãy ra khỏi vòng ôm của hắn. “Phí Như Phong anh cho rằng anh có thể uy hiếp tôi.” Tôi lạnh lùng nhìn hắn.

Hắn đã nắm chắc phần thắng, không để ý đến lời tôi nói, “Tiểu Đình, em cho rằng em có thể đi được sao, với thân thể hiện tại của em?” Phí Như Phong lười biếng đưa tay ra, “Quay lại đây.”

“Đĩ nhiên là muốn đi, không đi được cũng phải đi.” Tôi xoay người bước ra ngoài, sắc mặt của hắn trầm xuống, đưa tay ra bắt lấy tay tôi, “Chỉ sợ em không đi được thôi!”

Xương cốt tôi như muốn vỡ ra, tôi vô lực ngã vào trong lồng ngực của hắn, “Em xem cơ thể của em đã thành ra thế này, còn không ngoan ngoãn...” Lời nói của hắn nghẹn lại trong cổ họng, kim tiêm truyền dịch trong tay tôi gần như đâm vào cổ họng hắn.

“Cần gì phải như vậy?” tôi bắt chước giọng điệu của hắn, “Người cũng đã bắt tôi rồi, những chuyện nhục nhã cũng đã làm rồi, còn muốn ép chó cùng rứt dậu sao? – Đưa tôi ra ngoài!” Tôi buộc hắn phải đi ra ngoài, tôi nhất định phải đi khỏi đây ngay lập tức, trước khi mọi chuyện hoàn toàn mất khống chế.

Hắn rất hợp tác, đám người hầu chưa từng thấy tình cảnh này, tất cả đều há mồm tròn mắt đứng nguyên tại chỗ, “Đem xe tới đây!” Tôi chỉ huy tài xế, tài xế do dự nhìn Phí Như Phong, không dám đứng yên cũng không dám hành động, “Nhanh lên, Liều tiểu thư đang cần còn không lái xe lại đây.”

Xe dừng bên cạnh, người lái xe run rẩy đưa chìa khóa cho tôi, tôi đẩy Phí Như Phong ra, khởi động xe. “Em đi hít thở không khí rồi quay lại,” hắn nhìn đồng hồ, “Một giờ là được, nếu không cơ thể em không chịu nổi đâu.”

Cách cửa sổ bằng kính, hần cao ngạo dạn dò tôi. Tôi dứt khoát đạp chân ga, xe kêu ụỳnh một tiếng rồi lướt qua người hần, nếu như có thể tôi rất muốn chèn qua người hần ta rồi đồng thẳng.

Nhưng mà tôi biết ý đồ của hần, trò chơi mèo đuổi chuột mới chỉ bắt đầu mà thôi. Hần chỉ cho tôi một tiếng đồng hồ, tôi có thể lái xe đi đâu? Bản thân chiếc xe của tổng giám đốc Phí thị đã rất là bắt mắt, hần chỉ cần gọi một cú điện thoại là có thể chặn đường tôi rồi, hơn nữa tôi cũng không thể ra khỏi khu vực này. Phí Như Phong chỉ để cho tôi hóng gió ở lưng chừng núi.

Gió từ từ thổi tới, bây giờ đã là buổi chiều tà, tôi dừng xe trước vách núi, phía dưới kia là vách đá dựng đứng, đừng nói là không có công cụ để treo, cho dù có thì cũng là chín phần chết một phần sống. Bên vách núi có một con đường nhỏ rất kín đáo, tôi đã từng đến đó thăm dò, nó nối thẳng ra bên ngoài.

Chẳng cần biết Phí Như Phong có biết đến con đường mòn này không. Hần chỉ cần bố trí một người ở trên đường, ngay cả cơ hội lẩn tránh tôi cũng không có. Tôi nhả ga, đi về phía con đường nhỏ, con đường chật hẹp, chiếc xe nhanh chóng nghiêng ngả, tôi mở cửa xe lăn ra ngoài, chiếc xe mất không ché, rơi thẳng xuống vách núi, ầm! Chỉ nghe thấy tiếng va chạm cực lớn, kính động đến những con chim tước trên núi khiến chúng hoảng hốt kêu to.

Vài phút sau tôi nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn, tin chắc là Phí Như Phong sẽ lập tức chạy tới. Chẳng qua không biết hần nhìn thấy chiếc xe cung của mình rơi xuống vách núi, hoàn toàn biến dạng rồi có cau mày hay không. Có người nói chiếc xe này do một người rất quan trọng tặng cho hần, đừng nói đến giá cả, chỉ riêng ý nghĩa này cũng đủ chọc hần giận dữ.

Tôi đi dọc theo một con đường khác lên về nhà kính, chưa chắc Phí Như Phong sẽ tin tôi tự sát, nhưng hần cũng không dám hoàn toàn xác định. Tôi bị vũ nhục hơn nữa lại có anh trai mình đứng ngoài quan sát thúc giục, tình lại thì biết hài cốt của mẹ bị xới lên, muốn chạy trốn mà không còn lối thoát. Huống hồ trong mắt hần tôi vừa mới hôn mê bất tỉnh một thời gian dài, thần kinh bị kích động nên lái xe rơi xuống vực cũng là chuyện rất có khả năng. Huống chi bên cạnh còn có con đường nhỏ khó bị người khác phát hiện, nói không chừng vì muốn xuống núi nên tôi bí quá làm liều lao luôn xuống vực. Dù sao đi nữa, chắc chắn hần sẽ tập trung toàn bộ sự chú ý vào vùng lân cận quanh vách núi, mà muốn thăm dò khu vực vách núi thì phải điều động cần câu tới, nhiều người nhiều xe nhất định sẽ hỗn loạn. Tôi nằm trong nhà kính ngủ bù, nghe thấy những âm thanh ồn ào quanh mình dần dần đi xa, hần là Phí Như Phong đang lục soát cả núi, xem ra sở hữu cả một vùng rộng lớn cũng không hoàn toàn là chuyện tốt!

Tôi thay trang phục của người làm vườn, cầm theo túi phấn gây mê đã chuẩn bị trước đó, xuống núi.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Có hai chiếc xe đỗ giữa giao lộ, ánh sáng từ những đầu mẩu thuốc lá lấp lóe liên hồi. Phí Như Phong đương nhiên sẽ phái người trấn thủ ở chỗ này, đây là con đường mà tôi chắc chắn sẽ đi qua nếu muốn ra ngoài.

May mà đây là rừng núi, ánh sáng được rừng cây che khuất, tôi cời gậy cẩn thận di chuyển từng bước một, những cành cây khô gãy vụn dưới chân tôi. Tôi cố gắng tiếp cận bọn họ, thận trọng thả phấn hương ở đầu gió. Chúng bay theo gió tản ra một mùi hương nhàn nhạt rất đặc trưng, chỉ khoảng một phút sẽ khiến cho người hít phải nó chóng mặt rồi hôn mê, nhất là với những người hút thuốc thì tác dụng càng nhanh! Bởi vì bọn họ khi bọn họ hút thuốc cũng đồng thời trực tiếp hít luôn phấn hương vào phổi, chỉ vài phút sau tôi nhẹ nhàng tiến tới chỗ chiếc xe, không có phản ứng gì, cửa xe khép hờ, chỉ cần kéo nhẹ là cửa mở ra. Tôi ngồi vào ghế lái, lái xe chạy trốn.

Tôi lái xe được nửa đường rồi bỏ lại, suốt cả đêm đi nhờ xe mới đến được Tất Thành, giữa đường đi và những lúc đổi xe tôi không dám ngủ càng không dám dừng lại, tôi sợ nếu như mình thả lỏng, chỉ sau một khắc Phí Như Phong sẽ xuất hiện trước mặt tôi. Cuối cùng tôi toàn thân nhếch nhác quần áo tả toí mà dừng trước khách sạn xa hoa nhất Tất Thành, mọi người qua đường không ngừng liếc mắt nhìn, chỉ có điều từ trước đến nay phục vụ của Khách sạn Đằng Huy rất chuyên nghiệp, bọn họ rất lễ phép mang đến cho tôi một ly trà. “Tiểu thư muốn vào nghỉ sao?”

“Tôi tìm chú Long.” Tôi lấy ra một cái bùa bình an.

“Xin chờ một lát.” Phục vụ chỉ vừa liếc mắt nhìn đã vội vã chạy lên lầu.

“Đình Đình.” Một giọng nói hào sảng nam tính lại gọi ra một cái tên buồn nôn như vậy, tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Thế nào, cuối cùng con cũng nhớ tới chú Long rồi sao, từ khi con đi học đại học bốn năm năm rồi chú không hề gặp con...” Lời đang nói bỗng nhiên nghẹn lại khi chú nhìn thấy tôi. “Tam Tử, lập tức đi ‘chào hỏi’ với chiếc xe đã đưa Đình Đình tới, cả ngày hôm nay chưa có ai đến nơi này. Lập tức phái người tới đường vào thành phố, để ý xem có gì khác thường không.” Không hổ là lão đại của Tất Thành, cảm giác vẫn còn nhạy bén như vậy – toàn thân tôi được thả lỏng, con buồn ngủ lập tức ập tới.

“Chú Long, cháu muốn ngủ.” Tôi mệt mỏi rã rời nhắm tịt hai mắt.

Một đôi tay rắn chắc đỡ lấy tôi, “Ngủ một giấc thật ngon đi, dù có chuyện gì chú Long sẽ gánh giúp con.” Cảm thấy đã an tâm, bóng tối tràn tới cuốn hết ý thức của tôi.

Tôi ngủ đủ bốn mươi tám giờ đồng hồ, khi tỉnh lại thì thấy chú Long đang cầm chiếc tàu thuốc mà mẹ tôi đã tặng đưa vào miệng nhấp nhấp, nó không dung được nữa khi nào buồn lòng chú mới lấy ra.

“Chú Long, cháu gặp rắc rối.” Tôi tỉnh lại mà chú Long cũng không phát hiện ra, xem ra chuyện này thật sự rất nghiêm trọng! Từ khi tôi và mẹ tới nơi này, chú Long luôn bảo vệ che chở cho chúng tôi, bất kể tôi gặp vấn đề rắc rối nào đi chăng nữa, chú ấy luôn luôn cười nói, “Rắc rối, rắc rối gì, chú Long của cháu chính là chuyên gia gây rắc rối!” Chú ấy chưa bao giờ hỏi tôi gặp phải vấn đề rắc rối gì, cho tới bây giờ luôn chơi đùa thật vui vẻ tôi, ăn thật no, đến ngày thứ hai mọi phiền toái đều tan biến. Chú Long là người mà đời này tôi tin tưởng và sùng bái nhất, nếu như không phải về sau.... Chú trở thành lão đại mới của Tất Thành là ý nguyện của tôi.

“Dù rắc rối gì cũng đã có chú Long gánh vác.” Chú Long không cười, khuôn mặt của chú ấy chưa bao giờ thận trọng như vậy! Xem ra Phí Như Phong đã biết tôi đang ở đâu! Một cảm giác vô lực bao phủ toàn thân tôi, “Đình Đình, mẹ của con chưa bao giờ buông tay.” Hai tròng mắt của chú Long tràn đầy trách cứ, “Tuy rằng chú Long không biết vì sao một người phụ nữ xinh đẹp như cô ấy lại một thân một mình mang con tới nơi này, thế nhưng chú biết đời này cô ấy có một tâm nguyện duy nhất đó là con phải được sống hạnh phúc. Chỉ khi con hạnh phúc vui vẻ, cô ấy mới có thể yên nghỉ dưới tuổi vàng, cho nên con không thể từ bỏ, Đình Đình, bất kể con đối mặt với chuyện gì, con cũng không có tư cách buông tay!”

Tôi ần ần mi tâm, tôi biết, chính bởi vì tôi biết nên tôi rất thận trọng trong việc đối nhân xử thế, thế nên tôi nghiêm khắc tuân thủ không đi dò xét, không điều tra những người kia, ngay cả bọn họ trông như thế nào tôi cũng không hề biết. Thế mà cuối cùng tôi cũng không thể thoát khỏi vận mệnh, nên đến sẽ đến, nên đối mặt sẽ phải đối mặt, nó chưa từng buông tha tôi! Xin lỗi, chú Long Ánh mắt của tôi tràn ngập áy náy. Về chuyện của con và mẹ con, con không thể nói, mặc dù con biết chú yêu bà ấy nhiều đến mức nào, muốn biết chuyện về bà ấy nhiều đến mức nào. Thế nhưng, xin lỗi, con chỉ có thể lặng yên áy náy trong lòng.

“Con đến chẳng qua chỉ vì muốn âm thầm xử lý một chuyện. Chú Long, chú chỉ cần cho con ẩn nấp ở đây khoảng hai ngày.”

“Con muốn chú Long trợ giúp nhất định chú sẽ giúp con, thế nhưng con không được đi khỏi đây, chờ chú Long xử lý hết mọi chuyện rồi nói sau! Năm đó chú Long đã hứa với mẹ con sẽ bảo vệ con chu toàn! Lời hứa này cả đời sẽ không thay đổi!”

“Chú Long, đây không phải chuyện của ngày trước, hẳn là Phí Như Phong!” Cái tên này giống như một câu thần chú, tôi với chú Long đều im lặng, một sự yên lặng khó xử bao trùm. Mặc mớ với loại người rắc rối này không biết sẽ có hậu quả gì, cũng không ai dám thử! Biết đâu trong nháy mắt, một người, một tòa thành, cũng bị tiêu diệt thành tro bụi! Thế giới này vốn không có công lý chỉ có cường quyền, “Con có thể đối phó với hắn.” Tôi sốc lại tinh thần đang đi xuống, nở nụ cười thật tươi với chú Long, “Chú Long, chú quên sao, con theo chú cũng học được không ít, từ trước đến nay đều là con chinh phục người khác, người có thể chế ngự được con còn chưa ra đời đâu!”

Chú Long hiền hòa vỗ đầu tôi.

“Chú Long.” Một người đàn ông cao lớn đứng ở ngoài cửa, ánh mắt bối rối.

“Chú biết rồi.” Chú Long trầm ổn đáp lại, “Tiểu Tam, chú nói với người đàn ông, “Cháu hãy trông coi Đình Đình, một bước cũng không cho nó đi ra ngoài.” Đây là mệnh lệnh sống chết cũng phải bảo vệ tôi, trừ phi tôi chết, nếu không dù có chết cũng không được để cho tôi rời khỏi đây hoặc bị thương tổn!

Chú Long ngay cả cơm cũng không kịp ăn đã vội vã đi ra ngoài, mặc dù biểu hiện của chú vẫn rất bình tĩnh, thận trọng, thế như tôi lại tình tường nhận ra, bước đi của chú ấy có phần hốt hoảng, chú Long đã gần năm mươi rồi! Vì mẹ tôi mà chú ấy quyết phải bảo vệ tôi, nhưng lần này rốt cuộc phải trả giá đắt tới mức nào, lẽ nào phải hi sinh tâm huyết cả đời chứ?

Từ khi mẹ tôi qua đời, trên thế gian này chỉ có hai chuyện khiến tôi tin tưởng, mà một trong hai việc đó là: Chú Long sẽ không do dự mà vì tôi trả giá bằng tất cả mọi thứ của chú, thậm chí địa vị giang hồ mà khó khăn lắm chú mới tạo lập được! Tôi bị ngăn cách với thế giới bên ngoài, ở trong căn phòng chú Long an bài, mà sau ngày hôm đó chú Long cũng không hề xuất hiện, tôi biết là có chuyện không ổn, thậm chí không ổn vượt quá tưởng tượng của tôi, bởi vì chú Long không xuất hiện nên chỉ có một khả năng, đó chính là – chú không có cách nào xuất hiện.

Ở Tất Thành - thiên hạ của chú Long, mà chú lại không thể xuất hiện, Phí Như Phong, rốt cuộc anh đã làm đến mức nào? Tam Từ rất kiên quyết chấp hành mệnh lệnh của chú Long. Tôi không có cách nào rời đi, ngay cả một tờ báo tôi cũng không được trông thấy, hiện tại tôi không khác gì một phế nhân, hoàn toàn bế tắc. Tôi đã từng uy hiếp, đã từng dụ dỗ, thậm chí đem mọi chuyện lợi hại phân tích cho anh ta nghe nhưng anh ta vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ nói vờn vờn một câu, “Chú Long muốn tôi bảo vệ cô, không có lời của chú Long cô không thể ra ngoài.”

Ba ngày trôi qua, tôi gần như thức trắng đêm không ngủ, tôi quyết định bất kể như thế nào ngày hôm nay tôi phải ra ngoài!

“Tiểu thư, là điện thoại của chú Long.” Giọng nói chất phát của Tam Từ mà tôi nghe như thứ âm thanh tuyệt vời nhất. “Đình Đình, sau năm phút nữa sẽ có xe đến đón con, trên xe có mọi thứ con cần, còn có chứng minh thư mới, vé máy bay, con phải lập tức rời khỏi đây.” Giọng nói của chú Long nghiêm túc lạ thường.

“Chú Long bất kể đã xảy ra chuyện gì, cháu nhất định sẽ không bỏ lại chú mà đi.”

“Đình Đình, cả đời chú Long không có con cái, chú luôn luôn xem con như con gái của mình, con hãy sống thật tốt cho chú, đừng để chú không có mặt mũi gặp mẹ con!” Điện thoại cắt đứt, thời gian đã không thể trì hoãn thêm nữa, hơn mười chiếc Mercedes Benz dừng ở bên ngoài, mỗi một chiếc đều có một cô gái có chiều cao và ăn mặc giống y hệt tôi, Tam Từ hộ tống tôi lên xe, chính mình lại lên một chiếc xe khác chạy theo hướng ngược lại. Điện thoại

tôi vừa mới dùng là của anh ta, chắc là không lâu nữa sẽ có người đuổi theo anh ta.

Hơn mười chiếc xe Mercedes gào thét chạy theo những hướng khác nhau. Trên đường, chưa đến mười phút tôi đã thay trang phục mới, đổi lên xe Ferrari hướng về phía sân bay, dọc trên đường đi tôi nhìn thấy rất nhiều trạm chặn, chỉ cần là Mercedes đều bị chặn lại kiểm tra, cả Tất Thành bị bao phủ trong không khí hoảng loạn.

“Tiểu thư, cô trực tiếp đi tìm người này, anh ta sẽ đưa cô lên máy bay.” Tôi nhận lấy hành lý người lái xe đưa cho. Người này, tôi nhìn bức ảnh chụp, nhắm mắt yên lặng, ngay cả anh ta chú Long cũng dùng đến!

Mỗi một người trong gang hồ đều cất giữ đồ đệ cuối cùng của mình, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì tuyệt đối sẽ không sử dụng đến, chú Long, chú Long lại phải dùng đến anh ta, bên ngoài rốt cuộc đã nguy hiểm đến mức nào? Chú Long...

Nháy mắt lòng tôi chìm sâu đến tận đáy cốc, “Chuyển lời tới chú Long, tôi sẽ sống thật tốt!” Tôi dứt khoát đi vào sân bay, tám ảnh, mọi thứ trong tay tôi đều trở thành mảnh vụn, cho dù tôi có thể rời đi thật thì thế nào, chẳng lẽ suốt đời sẽ giống như một con chuột mang mặc cảm tội lỗi sống trong trong cống ngầm?

Tôi nhắc điện thoại công cộng lên, chỉ một hồi chuông đã có người nhắc máy, “Phí Như Phong, mặc kệ anh đã làm gì với chú Long, anh lập tức thu lại mệnh lệnh ngay cho tôi!”

“Nội trong hai mươi phút nữa, tôi phải nhìn thấy em ở Ngọc viên.” Giọng nói anh ta lạnh lẽo đến tận xương.

Tôi lập tức lao ra khỏi sân bay chặn ngay một chiếc xe, ném ra một xấp tiền, “Bất kể là đèn xanh hay đèn đỏ, nội trong hai mươi phút nữa lái thẳng đến Ngọc Viên cho tôi, toàn bộ số tiền này sẽ là của anh.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Phí Như Phong!

Hắn không phải là một kẻ chỉ biết uy hiếp suông, bình thường hắn không uy hiếp, hắn chỉ hành động.

Hắn nói hai mươi phút, thì trong hai mươi phút sẽ phát sinh chuyện gì đó, nếu như tôi tới kịp, tôi nhất định phải tới kịp, tôi hận không thể lắp thêm đôi cánh phóng thẳng tới đó!

Tiếng động cơ cùng với tiếng còi cảnh sát thì nhau vang lên... Chiếc xe chạy quá nhanh nên khi thắng gấp để lại một vết trượt dài, tôi nhảy xuống xe, người lái xe vuron đầu ra.

“Tiểu thư, số điện thoại của tôi là xxxxxxx, lần sau muốn đi đâu gấp thì cứ tìm tôi!”

Tôi chạy vào Ngọc Viên, hắn ta tao nhã mà lạnh lùng đứng ở đó, tay rút túi quần, sắc mặt âm trầm, ánh mắt hoàn toàn không có chút tình cảm nào, hắn không hề chớp mắt nhìn tôi chằm chằm, hô hấp của tôi như đông lại.

Hắn lấy điện thoại ra, “Huỷ bỏ mọi hành động.” Tôi cứ tưởng mình sẽ phải chịu cảnh giam giữ, đánh đập, ngược đãi, SM, dù bất kể hình phạt gì của Phí Như Phong tôi đều đã tâm lý chuẩn bị sẵn sàng. Thế nhưng lúc này tôi và hắn lại đang đứng ở công viên giải trí, “Không phải em thích chơi đùa sao? Ngày hôm nay tôi sẽ chơi thật dã với em”

Tàu lượn siêu tốc dừng ngay trước mặt tôi, tần xuất xoay tròn của nó trùng khớp với nhịp tim khác thường của tôi, mắt tôi hoa lên đến mức mở ra không nổi. “Đi lên thôi, rất kích thích, nó có thể thỏa mãn em.” Môi Phí Như Phong nhấp nháy, như là rắn độc đang thè lưỡi.

“Không.” Tôi yếu ớt nói.

“Không, vậy xem ra em lựa chọn việc chơi đùa với tính mạng của chú Long sẽ kích thích hơn há?” Tôi không hề có đường lui, không còn lựa chọn nào đành phải đi về phía nó. “Em còn có một lựa chọn, chính là ở ngay tại đây, để tôi chơi đùa em trước mặt tất cả mọi người. Việc này với em hẳn là rất đơn giản, trước khi tôi cũng chơi thỏa thuê, bây giờ cần gì phải đóng vai trinh tiết liệt phụ. Bị nhiều người nhìn thì có gì quan trọng đâu, bị người ngoài nhìn thấy dù sao cũng dễ dàng hơn bị anh trai ruột nhìn phải không?” Cả người tôi lạnh toát mà run rẩy, tôi cảm giác như xương cốt của tôi vừa được tôi luyện dưới địa ngục, trong nháy mắt tôi cơ hồ muốn nhào tới bên chân hắn đáp ứng yêu cầu của hắn, trở thành đồ chơi thì thế nào, vứt bỏ tự tôn và nhân cách hoàn toàn trở thành một con búp bê không có ý thức thì có gì không tốt. Hắn có thể không ép tôi ngồi lên, có thể không cần đối mặt, không có ký ức, ...

“Con không thể buông tay, con không có tư cách bỏ cuộc.” Lời nói kia lớn dần rồi lại lớn dần như âm thanh ma quỷ khiến tôi không thể bỏ qua, trong đầu tôi như có một nghìn người lùn liên tục gõ gõ.

Tôi bước vào khoang xe. “Phí... Như... Phong... anh... không... sợ... tôi... thật... sự... nhảy... xuống... gương... mặt... hoàn... toàn... biến... dạng... sao?” Lời nói đông cứng bật ra khỏi môi tôi, thanh âm bị bóp méo hoàn toàn bị nghiền nát không giống như là phát ra từ miệng tôi. Tôi bị anh ta hung hãn ép mang đai an toàn vào, dây đai ép chặt vào da thịt tôi, Phí Như Phong ở bên làm động tác ra hiệu. Tàu siêu tốc mới bắt đầu lắc lư, từ từ di chuyển lên cao, bỗng nhiên xoay tròn lộn nhào.

Mẹ tôi mỉm cười vẫy tay với tôi, tôi ngồi trên tàu siêu tốc cười vui vẻ, đột nhiên hình ảnh như dừng trước mắt, thân thể của mẹ tôi tung lên cao giữa không trung. Gió lớn quá, tóc của mẹ tôi che phủ toàn thân, toàn bộ đều là màu đen, tôi không nhìn thấy khuôn mặt bà, tôi không nhìn thấy, tôi liều mạng giãy giụa rồi lại giãy giụa.

Ai, là ai giữ lấy tôi, từng cơn từng cơn gió lạnh ập vào lồng ngực tôi, căng tràn như muốn nổ tung ra, “A, a” Tôi hét lên một tiếng chói tai. Miệng của tôi bị một thứ gì đó mềm mại chặn lại, từng luồng khí tiến vào trong phổi, “Hít vào đi, được rồi, tiếp tục, tốt lắm, không sao cả, bé con. Tôi ở đây, tôi ở đây, không sao rồi.” Hần dịu dàng hôn lên mắt tôi, từng chút từng chút một, như lưu lại dấu ấn của mình. Hần ôm chặt tôi trong lòng, nhẹ nhàng vỗ về, tôi thấy mình đang nằm trên tảng đá vững chắc nhất trong sóng gió, cảm thấy rất an toàn.

“Đừng buông tay, đừng đi.” Tôi khẽ kêu lên, lập tức được người nào đó ôm lấy, vòng tay kia siết chặt lấy tôi.

“Không, tôi không đi.” Môi tôi bị mút vào thật mạnh, hần dùng lưỡi trần trọc dây dưa cảm dỗ tôi, tôi bắt lực đuổi theo nó. Nó trốn tránh, như một con quỷ nhỏ nghịch ngợm, cuối cùng tôi ngậm lấy nó, tôi thắng lợi không ngừng liếp múp, hần cơ hồ muốn đem tôi khảm vào xương cốt của mình. Hần trở nên thô bạo, um, um, tôi rất khó chịu, tôi lắc đầu muốn thoát, hần bắt lấy tôi, hôn càng sâu, sâu đến nỗi mỗi một lần hít thở chỉ có thể hôn hiện trong miệng hần, tôi lại có cảm giác ngạt thở quen thuộc, phổi tôi gần như bị rút hết không khí. Tôi vùng vẫy theo bản năng, lấy lại hô hấp, ý thức bắt đầu quay về, tôi mơ hồ nhìn thấy trên gương mặt xanh mét của hần có một vết đen, kỳ quái, vẫn chưa biến dạng sao? Tôi khép mắt lại.

Trong mơ rõ ràng có tiếng chim hót, ở đâu mà có âm thanh dễ nghe như vậy. “Chú Long.” Tôi vừa kêu vừa mở mắt. Một đôi mắt đầy lửa giận phóng đại trước mắt tôi, tôi giật mình kinh ngạc lui ra phía sau, hần từ trên cao nhìn xuống tôi, “Chú Long, mở mắt đã gọi tên, hai người ngủ với nhau bao nhiêu lần rồi?” Tôi lạnh lùng đối mặt với hần ta, tôi phát hiện ra bàn về biến thái, nếu Phí Như Phong nhận vị trí thứ hai chắc chắn không ai dám nhận vị trí thứ nhất!

Tôi đứng dậy, thoáng cái đã đứng gần sát hần, gần đến mức ngay cả hô hấp cũng giao nhau, gần đến mức hai cặp mắt trừng trừng nhìn nhau. Ngoài dự kiến, hần lùi lại vài bước, “Tôi thật sự muốn biết, tính cách không sợ chết này của em từ đâu mà ra?”

“Ngài có thể đi điều tra, cái mũi chó của ngài chẳng phải rất thính sao, đừng lãng phí.” Tôi đi vào phòng tắm, rửa mặt bằng nước lạnh, qua gương hai mắt của tôi đỏ hồng, sắc mặt nhợt nhạt, tóc rối bù như quỷ.

Phí Như Phong rất có hứng thú nhìn tôi, tôi đi vào phòng khách cảm tờ báo lên. “Anh đã đồng ý buông tha cho chú Long.”

“Ông ta còn sống.”

“Anh nuốt trọn toàn bộ sản nghiệp của chú ấy, tâm huyết cả đời của chú ấy cũng thành dã tràng xe cát, anh làm vậy có khác gì giết chết chú ấy!”

“Vậy sao, người chết không hít thở, mà ông ta còn có thể hít thở dưới bầu không khí Tất Thành. Thứ Phí Như Phong tôi muốn ông ta cũng dám giấu, ông ta nên biết hậu quả! Giữ lại một cái mạng cho ông ta là phúc lắm rồi. Lúc đầu tôi định khi người của tôi đến sân bay mang em về, tôi sẽ đốt khách sạn Đằng Huy làm pháo hoa hoan nghênh em. À, còn tên cơ trưởng kia nữa, em thực sự cho rằng mình có thể chạy thoát sao. Trên mặt của hần hiện lên một tia lạnh lùng sắc bén. Phát điên mất, tôi nói không ra lời, đối mặt với một kẻ vô cùng kiêu ngạo, một kẻ không coi mạng người ra gì, một kẻ không khác gì súc sinh, tôi còn có thể nói gì?

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 10

Editor: OrchidsPhạm “Phí Như Phong, chúng ta làm một cuộc giao dịch đi” Tôi hữu lễ tao nhã ngồi xuống “Cứ ép buộc nhau như vậy cũng không có ý nghĩa gì, dùng một cách lí trí hơn để giải quyết đi!”

“Sail” Phí Như Phong dựng ngón trỏ thẳng đứng khề lay động sang hai bên, “Tôi là nam nhân, tôi chỉ thích dùng cách thức giải quyết giữa đàn ông và đàn bà mà thôi, phương pháp giải quyết thường là ở trên giường.” Bình tĩnh, bình tĩnh, tôi biết hần đang muốn làm tôi tức giận, hần cần bản không cần thỏa hiệp với tôi, đại cục hần đã nắm trong tay, tôi còn gì để lấy ra giao dịch cùng hần chứ.

“Tôi vẫn có thể tiếp tục trốn, nếu không anh muốn dùng xích để khóa tôi lại, hay đánh tôi tàn phế, hay là dùng thuốc khống chế tôi?” Tôi cười đến vô cùng vui vẻ, “Chơi đùa thôi, như vậy thật sự là gây nghiện.”

“Em muốn giao dịch cái gì?” Ánh mắt lợi hại của Phí Như Phong nhìn tôi chằm chằm.

“Sân nghiệp mà chú Long sở hữu cùng hài cốt của mẹ tôi.”

“Mua bán lớn như vậy, em muốn đem gì ra để đổi?”

“Hợp đồng hai năm, tôi là của anh.”

Cười lớn liên tiếp, Phí Như Phong cười đến nghiêng ngả, “Liễu Đình, em cứ luôn luôn làm tôi vui vẻ, nói không chừng thành người tôi thích nhất trong năm, tôi liền cho Long Khiếu Thiệu hai trăm vạn để hắn dưỡng già.”

Tôi vẫn lạnh lùng như trước, “Giao dịch này đáng giá ở chỗ thời gian hạn chế, tôi làm sao để trong hai năm anh không hề chán ghét tôi, trong danh sách của Phí đại thiếu gia, thời gian dài nhất cũng chỉ có 3 tháng, anh không muốn biết tôi làm thế nào để phá kỷ lục đó sao? Không có chạy trốn, không có tính kế, chỉ có toàn tâm toàn ý, hoàn toàn phối hợp đi xuống, chúng ta có thể trở nên như thế nào?”

“Có chút thú vị.” Phí Như Phong ngồi xuống, “Em tự tin có thể làm cho tôi chơi hai năm, yêu cầu của tôi đối với bạn tình rất cao, mà em... thật chặt.” Phí Như Phong làm như chán ghét.

“Nếu tôi không chặt, chỉ sợ Phí thiếu gia sẽ không đuổi theo tôi đến tận giờ.” Tôi nói châm chọc “Nhưng mà anh có thể làm cho tôi không hề chặt.” Sóng mắt lưu chuyển, từ từ giảm bớt châm chọc, tôi cũng không quên tôi đang bàn giao dịch.

“Tiểu Đình, em luôn biết lúc nào thì cần chừng mực.” Giọng nói của hắn vẫn hấp dẫn như cũ, trong ôn nhu lại mang theo ý tứ không dễ hiểu được, “Thuyết phục tôi, làm tôi cảm thấy được sự toàn tâm toàn ý của em.”

Ngón tay hơi lạnh xẹt qua hai má tôi, tôi hơi hơi né ra, tôi ghét nhất bị người khác chạm vào mặt, khoe mắt nhìn ngón tay thon dài của hắn, tôi nghiêng đầu, ngậm lấy nó, tôi nhẹ nhàng cắn lấy, từ từ hôn lên, về mặt dần dần trở nên hấp dẫn câu hồn, đầu lưỡi mềm mại của tôi quấn quýt lấy nó.

Hắn cúi đầu nhìn tôi, đôi môi tôi hơi tách ra, hai tay ôm lấy thắt lưng kiên cố của hắn, “Như Phong...” Tôi nhẹ nhàng rên lên một tiếng, câu nói bị chặn đứng vì hắn đã nhanh chóng cúi đầu, mạnh mẽ thăm dò tôi, ngón tay hắn gần như thô lỗ túm lấy tóc tôi.

“Trời ạ, em cũng thật dễ dàng sai khiến một nam nhân!” Đôi mắt hắn xẹt qua một tia mỉm cười tự giễu cợt, nụ hôn nóng bỏng của hắn dừng ở hai gò má, hai mắt nhắm chặt và yết hầu nhấp nháy của tôi. Mạch đập nơi hầu kết của hắn đang nằm trong tay tôi mãnh liệt nhảy lên, tôi để thân thể mình nhũn ra thành một dòng nước để mặc hắn chơi đùa.

Hắn chậm rãi tách hai chân tôi ra, đôi mắt tôi nhắm chặt gắt gao, mặt vui sâu vào ngực hắn, lửa nóng dục vọng của hắn hung hăng tiến vào va chạm, tay của tôi gắt gao bầu vào da thịt trên vai hắn, hơi thở nóng bỏng, âm điệu trầm thấp quấn quanh bên tai tôi: “Động tác vô cùng đẹp đấy, nhưng một chút tác dụng cũng không có.”

Thanh âm của hắn ngập tràn sung sướng, hắn dùng hai tay nâng đôi chân của tôi, đem chúng tách ra càng rộng hơn, thân hình trần trụi của hắn nóng bừng như lửa, mỗi động tác của hắn đều mang theo gào thét cuồng dã, nhiệt độ và sức lực của hắn giống như muốn đem hắn và tôi hòa hợp thành một thể, đôi mắt thâm thúy tối tăm nhìn thẳng tôi, “Đừng nghĩ tới việc trốn tránh, nhìn tôi, nhớ kỹ lấy mỗi giây phút tôi chiếm lấy em!” Một đêm cuồng hoan...

Xương cốt toàn thân tôi đều kêu gào, tôi đứng lên một cách gian nan, đây là biến thái cỡ nào chứ, bảo sao mà mỗi tháng đều thay đổi người tình, đơn giản là vì không có người đàn bà nào chịu đựng nổi sự liều mạng của hắn, hắn đơn giản chính là một con heo động dục!

Tôi nhìn những vết bầm tím loang lổ, dấu răng còn có dấu ngón tay khắp người, hung hăng đánh lên cái gối, Phí Như Phong, kiếp trước tôi nhất định là đã đào phẫn mộ tổ tiên nhà anh!

Đúng như đã hẹn, Phí Như Phong đem luật sư tới, điều khoản hiệp ước đều liệt kê rõ ràng, trọng điểm là: Trong hai năm nếu Phí Như Phong chán ghét tôi, tôi thua, cái giá phải trả là chú Long, hài cốt của mẹ tôi, ngay cả bản thân tôi cũng mặc hắn xử trí; Nếu tôi có thể làm hắn ở bên tôi hai năm, tôi thắng, kể cả tự do của mình.

“Sao tôi cứ cảm thấy trong chuyện này có cạm bẫy?” Trái tim tôi thất lại, Phí Như Phong khóa chặt tầm mắt tôi, hơi hơi nhe răng cười, “Nhưng mà tôi không thể làm cho nữ nhân của mình thất vọng phải không, em muốn chơi tôi liền chơi cùng em.”

Tôi ký một loạt văn bản pháp luật theo trình tự, từ đầu đến cuối Phí Như Phong đều cười như mèo ăn vụng được cá, luật sư chuyên nghiệp vô cùng trấn định, nhưng ở thời điểm tôi ký tên cũng không khỏi toát ra một tiếng thở dài, nữ nhân tốt đẹp như vậy mà sao đầu óc lại có vấn đề chứ.

Tôi phải dùng tới đa sự kiềm chế mới không cảm gót giày của mình lên đập mạnh vào tay Phí Như Phong, định lực của tôi hình như ngày càng kém đi. Sân nghiệp của chú Long được trả lại vào ngày hôm sau, vì không muốn bị chú Long phát hiện nên tôi không đến, trải qua chuyện này, chú già đi rất nhiều.

Mẹ trở về nơi nàng yên nghỉ, tôi đeo kính đen đứng nhìn từ xa, ánh mắt tôi khô khốc. Bắt đầu từ rất lâu rồi, đôi mắt tôi đã không thể chảy ra chút nước nào để làm ẩm ướt chính nó.

Chương 11

Tập đoàn Phí thị nằm trên đoạn đường hoàng kim của khu phố trung tâm, nó là một toà nhà màu trắng có kiến trúc 50 tầng, khí thế to lớn vút tận trời xanh, phía trên cửa chính là ký hiệu của Phí thị bằng kim loại bất mắt, đại sảnh sau cánh cửa có 38 cột đá cẩm thạch làm trụ chống và cầu thang cẩm thạch được điêu khắc vô cùng tinh xảo đẹp mắt.

Tôi trước kia làm việc ở tầng 8, chỉ là nhân viên bình thường mà thôi, bây giờ liền tăng luôn lên đến tầng 50, có thể tính là dùng máy bay bay lên, bộ đội hàng không, cũng có nghĩa là tôi trở thành đề tài bàn luận trong thời gian nghỉ ngơi sau khi ăn trưa của mọi người, không biết Hồ miệng rộng có hô “Tin tốt đến đây, số đặc biệt số đặc biệt” nữa hay không.

Đúng là trước giờ chỉ quen cuộc sống bình thường, đến tầng 50 mới biết hưởng thụ cao cấp nhất là gì, hai bên hành lang tầng 50 đều treo tranh của các danh họa, sân thượng được bao trùm bởi lớp cỏ mềm mại, có thể đi dạo, có thể quan sát toàn bộ phong cảnh thành phố. Người làm ở tầng 50 có thể hưởng thụ chiết khấu cao cấp nhất ở trung tâm thương mại, thẻ mua sắm do công ty cung cấp.... Còn có bể bơi, phòng tập thể thao, phòng nghỉ, câu lạc bộ, ngân hàng, hàng không, phục vụ buru chính... Chỉ một câu là có thể làm cho người ở tầng 50 được hưởng thụ đãi ngộ giống như bậc đế vương, khó trách mọi người tranh nhau đến vỡ đầu để được lên chức, lên chức rồi lại đem hết thủ đoạn ra dùng để không bị đá xuống. Tôi luôn lo lắng, sau khi hưởng thụ cuộc sống xa hoa như vậy, sau này mình sẽ thích ứng với cuộc sống bên ngoài như thế nào.

“Trợ lý Liễu, đây là văn kiện Phí tiên sinh đưa cho cô, sửa sang lại để 9h sáng mai sử dụng.” Thiệu Phong – bảo vệ kiêm tướng tài đắc lực của Phí Như Phong, nghe nói 3 năm trước hắn liều mạng thay Phí Như Phong chặn đạn, là người có địa vị đặc thù! Tuy rằng không có chức vụ gì, nhưng trong công ty từ trên xuống dưới ai nhìn thấy hắn cũng đều cung kính cúi chào, gọi một tiếng Thiệu tiên sinh. Loại người giống như hắn, dĩ nhiên là vô cùng khinh thường tôi, từ khi vào công ty đến nay trừ khi liên quan đến công việc nếu không hắn cũng chẳng hé răng nửa câu, vẻ khuôn mặt vui vẻ tươi cười, tôi nghĩ hắn chính là tên mặt than.

“Như thế nào, vẫn bộ dáng cũ?” An Bích sán lại đây, vụ cá cược tôi và Thiệu Phong có thể nói với nhau một câu vô nghĩa hay không đã tăng giá trị từ 5000 lên đến 1 vạn, xem ra còn có thể tiếp tục tăng lên. “Hay là tôi hẹn hắn cùng mọi người ăn một bữa cơm được không?” An Bích kê tai tôi lên lút nháy mắt.

“Tốt.” Tôi cười: “Dù sao tôi cũng được sủng ái, có đến Châu Phi cũng không đến lượt tôi.”

“Người xấu!” An Bích hung hăng huých người tôi. Tôi rất hòa đồng với người ở tầng 50, vì tôi không xinh đẹp, một người không xinh đẹp mà có thể làm nữ nhân bên Phí Như Phong đúng là điều lạ, nếu thái độ với tôi không tốt, cũng không có gì tốt đẹp với họ! Hơn nữa, tôi không cao ngạo nhưng cũng chẳng tự ti, vừa không nơm nớp lo sợ cũng không che giấu điều gì. Việc tôi nên làm tôi nhất định sẽ làm, không nên làm thì cũng không xen vào việc người khác, thế giới này ai cũng không nhận nổi ân tình của người khác, mọi người bình yên vô sự, mọi thứ đều tốt đẹp.

Điện thoại nội bộ vang lên. “Khắc khắc” An tỷ cười bất thiện, “Đã đến giờ triệu kiến.”

Tôi đẩy cửa ra, Phí Như Phong ngẩng đầu bỏ qua văn kiện trong tay, “Còn chưa ăn cơm trưa sao?” Đáy mắt hắn mang theo ý cười thân nhiên, “Đương nhiên.” Tôi chưa từng nghĩ một hoa hoa công tử trên phương diện công việc lại cẩn thận tỉ mỉ như vậy, mười phần cuồng công việc.

Tôi nhìn lịch trình trên tay “Tổng tài, bây giờ đã là buổi chiều, còn 15 phút nữa sẽ đến giờ hẹn của ngài và Ninh lão.”

Phí Như Phong tà tứ liếc tôi một cái “Hôm nay tôi còn chưa tìm được ghim cài áo thích hợp, đi thế nào được?” Tôi lấy từ trong hộp ra ghim cài áo màu bạc, ghim cài áo của Phí Như Phong từ trước đến giờ đều được thiết kế riêng, dùng kim cương hoặc ngọc bích khảm lên, thật sự xa xỉ.

Mỗi ngày đều ứng phó với việc Phí Như Phong bắt bẻ cũng đã thành thói quen, từ quần áo của hắn, đến bài trí văn phòng, còn cả thời gian hẹn mà tôi sắp xếp, đều bị bắt bẻ. Tôi đối với những tình huống bất ngờ đã quen thuộc tới mức lấy đó làm trò chơi giải sầu.

Tôi cúi đầu giúp hắn đeo lên, tay hắn không an phận sờ soạng thắt lưng tôi, “Bình thường đụng đến cổ áo tôi chỉ có một loại kết quả.” Hắn trêu đùa.

Tôi nhẹ nhàng trả lại một câu “Kết quả là mưu sát.” Tôi mỉm cười lui ra. Phí Như Phong cũng không bắt ép “Hôm nay em không cần theo giúp tôi, tôi mời Mạch Kỳ, trong trường hợp này nữ nhân xinh đẹp dễ vào mắt hơn so với com tẻ.”

“Vậy sao, như vậy Ninh tổng thích ăn nhất là Mù-tạc, anh nhớ rõ bảo Mạch tiểu thư chặn lại giúp anh, còn có hắn đặc biệt thích sau khi uống rượu liền bắt người khác khiêu vũ thoát y, anh cần phải chú ý quần áo của Mạch tiểu thư, đừng để ngày mai lại lên mặt báo. Còn nữa, hắn sẽ cùng anh đàm phán chuyện làm ăn, nhớ rõ giá thu mua là 3500 vạn, không thể cao hơn dù một chút!”

Tôi chậm chậm nói xong, khom người rời đi. “Đình Đình” Tôi nổi da gà toàn thân, Phí Như Phong sán lại gần. “Nói giỡn thôi! Tôi làm sao có thể để một cái bình hoa đi cùng chứ, trường hợp trọng yếu đều là Đình Đình của tôi đi cùng tôi ra mặt mà thôi.”

“Trường hợp này nên nhất là mang theo nữ nhân xinh đẹp, com tẻ sao có thể đem ra khoe.” Tôi đem lời của hắn trả về cho hắn.

“Ai nói, làm sao lại có người nói ra câu nói kiểu này.” Phí Như Phong cười meo meo nhẹ nhàng vuốt ve đầu ngón tay tôi, hắn có thể bàn việc lớn như

diễn kịch, tốc độ biến đổi sắc mặt cực nhanh, đúng là cáo già.

“VẬY đi thôi tổng tài, nếu còn chơi đùa thì sẽ không kịp đâu!” Tôi thấy nên kiềm chế. Phí Như Phong vừa bước vào thang máy, sắc mặt liền trở nên âm trầm. Thang máy bên trong tập đoàn đều trang bị đèn thông minh, thường thường người bước vào ánh mắt đều không mờ ra được. Tôi tới gần hắn, “Bộ sáng chế nghiên cứu tạo ra loại nước hoa mới nhất, tên là “Say lòng người” anh ngửi một chút xem, có thể làm cho anh say hay không?” Tôi khua khua không khí vài cái.

“Hắt xì hắt xì, em nghĩ tôi sẽ ngửi thấy cái gì chứ?” Mũi của Phí Như Phong đúng là siêu cấp miễn cảm.

“Áy, lấy nhầm rồi, đây là nước hoa mua ở cửa hàng tạp hóa.” Tôi kinh ngạc nói.

“Em là đang mượn cơ hội trách cứ tôi cho em quá ít tiền tiêu vặt sao, em thế mà chỉ có thể đi mua nước hoa để dùng? Hay là muốn cho tôi biết cái gu thưởng thức rẻ tiền của em, chỉ đi mua ở cửa hàng tạp hóa, để tôi xem xem đồ lót của em có phải cũng mua về từ cửa hàng ba màu hay không.” Đã lang Phí Như Phong làm ra tư thế như muốn xé toạc quần áo của tôi. Móng vuốt hướng vào sâu bên trong cơ thể tôi.

“Dừng tay, từ từ, lát nữa tôi còn muốn gặp người khác, được, được, tôi đúng là cảm thấy thiếu tiền tiêu vặt.”

“Thế mà dám phàn nàn về ông chủ, tội không thể tha.” Động tác tay của Phí Như Phong càng lợi hại hơn, được, thích chơi thì mọi người cùng chơi mới tốt. Hai tay tôi ôm vòng quanh cổ hắn, “Em muốn anh”

Những lời này ngân nga rất lâu, quả nhiên hắn ngừng đầu lên, quả nhiên hắn nhớ rõ chú ngữ thôi miên của tôi.

“Em, nữ nhân không biết sống chết là gì này.” Phí Như Phong đúng là phỉ hơi thừa lời, tôi cười yếu ớt trong suốt, thang máy mở ra, Phí Như Phong giương mi lên

“Tôi xem em vẫn nên sửa sang lại bộ dáng bên ngoài rồi hãy đi ra.”

Tôi cúi đầu, quần áo nửa kín nửa hở, tóc tai hỗn độn, đúng là điển hình của gái phố vậy.

“Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn.” Phí Như Phong đi ở phía trước, khoe miệng cong lên, nhanh nhẹn tao nhã nói.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Ninh Trọng Phảng – danh tiếng lẫy lừng, đại vương cầm quyền giới bất động sản. Đáng tiếc, ngày nay lại trở thành con nợ chồng chất, không còn oai hùng nổi.

“Tiểu Phong, cháu là hiền chất (cháu ngoan?) của ta, ta sẽ không hại cháu, nếu không phải là Ôn Nhu muốn kết hôn, ta lại muốn cùng nó sang Canada sinh sống, ta sẽ không bán đi miếng đất này, đây chính là một miếng đất có phong thủy cực tốt, dùng để xây trụ sở tuyệt đối sẽ kinh doanh phát đạt.”

Phí Như Phong vẫn duy trì nụ cười không mặn không nhạt như cũ, trong lòng mọi người đều biết rõ, cho dù lời nói có khách sáo, tốt đẹp đến đâu thì cũng không che giấu được tình trạng túng quẫn của Ninh thị. Phí Như Phong quét mắt liếc nhẹ tôi một cái rất nhanh, tôi thờ dài khe khẽ, trò chơi này căn bản là nằm trong tay Phí Như Phong, giá cả dĩ nhiên là tùy ở hắn, bày mưu tính kế, cũng dễ như trở bàn tay thôi. Nhưng mà Phí gia với Ninh thị cũng có vài phần tình cảm, vì thế diện của thế hệ trước, vở kịch này nhất định phải diễn cho xong!

“Ninh lão, tổng tài của chúng tôi thật sự đối với ngài vô cùng tôn trọng, nếu không thì chúng tôi đã giao dịch với tập đoàn Tùng Nhạc từ lâu rồi, giá của họ rẻ hơn so với Ninh thị tới 30%”

“Liễu Đình.” Phí Như Phong nhíu mày quát bảo ngừng lại, “Ninh lão, cấp dưới không hiểu chuyện, mong ngài đừng trách.”

Ninh Trọng Phảng quét mắt nhìn tôi, giống như tôi chính là cái loại yêu nghiệt quyền rũ quân vương khiến nước mất nhà tan vậy. Tôi gõ gõ chén trà trên mặt bàn một chút.

“Phí tổng, giao dịch bất động sản của ngài là do tôi đảm nhiệm, dựa theo đánh giá thị trường thì giao dịch lần này với Ninh thị công ty chúng ta đã không có lãi rồi, làm ăn không thể dựa vào tình cảm, nếu không muốn dùng cái giá tôi đưa ra, mời Phí tổng ngài cách chức tôi đi!”

“Em.” Phí Như Phong giống như bị đè nén, buồn rầu mà không có cách nào, “Liễu Đình, đừng quá tùy hứng.” Giọng nói của hắn trầm thấp, như mang theo hương vị khẩn cầu.

“Hiền chất, cháu đừng để mình khó xử, thôi thì cứ giao dịch theo giá bên cháu đưa ra đi!” Tuy rằng Ninh Trọng Phảng tuổi tác đã cao nhưng tâm huyết năm đó cũng chưa giảm chút nào. “Ngày mai cháu hãy cử người đến văn phòng của ta ký kết hợp đồng mua bán!” Hân trừng tôi không chút khách khí “Nhưng mà bây giờ ta muốn ôn chuyện với hiền chất, không cần người không liên quan ngồi ở đây cùng nghe!”

“Liễu Đình, em tới tham gia yến tiệc ở Lang phủ trước đi.” Hân nhẹ nhàng nháy mắt, “Ngoan nào,” Cổ ý hạ thấp giọng càng làm sáng tỏ gian tình giữa chúng tôi! Tôi vô cùng có trách nhiệm đứng dậy trừng mắt, điển hình của loại được sủng ái liền kiêu ngạo.

“Cáo từ.” Phát tay áo rời đi. Chỉ nghe thấy tiếng thờ dài không kiềm chế của Ninh lão phía sau. “Hiền chất à, cái loại không khoe khoang nổi với ai đó cháu muốn chơi cũng được, sao còn mang theo bên người, cháu xem xem còn thể thống gì nữa...” Càng nhiều từ ngữ không chịu nổi đi theo phía sau tôi, đây chính là trò chơi mà Phí Như Phong thích nhất, hân càng cố ý yêu chiều thì tôi càng gặp nhiều rắc rối hơn, mà đối với rắc rối của tôi thì hân lại vô cùng thích thú.

Tôi nay ở Lang phủ đèn đuốc sáng trưng, người xe như nước, quan lại quyền quý toàn thành phố, đặc biệt là nam nhân hoàng kim đều tới đây, yến tiệc tối nay thành loại tiệc kén rẻ. Lang gia có con gái lớn, mấy ngày trước vừa mới trở về sau thời gian du học ở Paris, yến tiệc loại này tôi đã theo Phí Như Phong tham gia hơn mười lần, trong bữa tiệc hân luôn ở cùng tôi một bước cũng không rời, hoặc là trêu đùa tôi, hoặc là vuốt nhẹ tóc tôi, chân thành thâm tình tới mức tôi cũng không đếm nổi số tiểu thư danh môn đang nguyên rủa tôi nữa.

“Thiếp mời của cô!” Người gác cổng cao ngạo hất cằm, ngay cả khóe mắt cũng không thèm nhìn tôi một chút, tôi đã quá quen, chỉ cần một mình tôi tham gia hoặc là ra vào một mình, luôn luôn nhận được thái độ như vậy, cũng khó mà nhận được lời giải thích của chủ nhân bữa tiệc.

“Mắt cầu của ngươi mù rồi à, Liễu trợ lý nổi danh như cồn, bạn tình được sủng ái nhất hiện nay của Phí thiếu gia mà ngươi cũng không nhận ra ư? Ngươi chưa từng nghe qua chưa từng biết đến hay sao?”

Không cần quay đầu, nghe thấy lời nói chua loét tận trời này tôi cũng đoán được là ai.

“Tôi có thể đi vào chứ?” Tôi không có hứng thú làm khó người dưới. Người gác cổng có chút kích động nhìn sắc mặt tôi không biết làm thế nào, tôi lướt qua hân, tiêu sái đi thẳng đến đại sảnh.

“Sao mà mới bò lên giường Phí thiếu gia liền quên hết khách cũ vậy, tôi đã từng nhìn cô tới rõ mồn một, trên người cô...” Tôi dừng bước chân, cảm thấy kỳ lạ với những thiếu gia danh môn đã được dạy dỗ bởi hệ thống giáo dục cao cấp nhất này, ngôn ngữ của họ thô bỉ tới mức lưu manh ngoài đường nghe được cũng phải đỏ mặt.

“Giang thiếu gia.” Tôi cười cười nhưng mắt phóng dao “Đừng có nhớ thương tôi mãi, Như Phong coi cậu giống như em ruột mà chăm sóc, còn nói phải giúp cậu tìm một nữ sinh danh giá, hiền thực ôn nhu để chịu đựng tính tình táo bạo của cậu đấy.”

Mặt Giang Nặc nhất thời xanh mét, lời nói của tôi đâm thẳng vào mặt hân, “Tiện nhân, đừng có để rơi vào tay tao!” Hân đẩy tôi thật mạnh, hung tợn đi vào bên trong

Một đứa trẻ to xác! Cấp bậc kém quá xa so với Phí Như Phong, tôi cảm thấy thẳng hân cũng chẳng có gì vui!

“Giang Thiếu gia cũng không phải ai cũng trêu vào được, cô cứ cố ý chọc hân như vậy làm gì?” Âm thanh nói chuyện phiếm vang bên tai tôi, thế mà có người nói chuyện phiếm với tôi cơ đấy, hôm nay tôi ra đường vào giờ tốt sao?

Tôi giương mắt nhìn, một nam nhân nhìn hơi gầy như thư sinh đứng bên cửa sổ, ánh mắt và ngữ khí nói chuyện của hân dành cho tôi giống như đang đối với một đứa bé nghịch ngợm.

“Tôi là Liễu Đình!” Tôi hơi khoa trương báo tên của mình, cho tới lúc này cái tên của tôi đều giống như một loại cực độc, người nghe tên này ai cũng đều xoay người đi chỗ khác, có kẻ là không thể trêu vào, có kẻ lại khinh thường, các loại suy nghĩ khác nhau nhưng đều có điểm giống đó chính là tránh tôi càng xa càng tốt. Ký tích là nam nhân này vẫn đứng im không có động tác gì, tôi biết rõ hân, Ôn Trạch, 28 tuổi, mới trở về từ nước Mỹ, trong thời gian ngắn trở thành một chủ ngân đen nổi bật, có lời đồn hân là con riêng của Mộ Hiên Quý, nhưng chưa ai đưa ra được chứng cứ xác thực, dưới sự dạy dỗ của Phí Như Phong, đầu óc tôi đã có thể nhanh chóng đánh giá người khác. Đối với loại mà tôi chưa hoàn toàn biết chi tiết này, không biết là địch hay là bạn, tôi cũng không muốn tiếp xúc nhiều, tôi khẽ gạt đầu chuẩn bị rời đi.

“Tuy rằng tôi mới từ Mỹ trở về, không có nghĩa là tôi không biết địa vị của Liễu tiểu thư.”

Tôi âm thầm kinh hãi, “Ôn tiên sinh khen nhầm rồi, Liễu Đình cũng chỉ là một nhân viên bé nhỏ, có địa vị gì đâu chứ. Ôn tiên sinh sao không đi gặp chủ nhân bữa tiệc này, tiên sinh Lang Nhất Phàm chính là một chính khách quan trọng đấy.”

“Làm ăn lúc nào nói chẳng được, trách nhiệm chính của tôi hôm nay chỉ là làm nền*.” Hân tiêu sái nâng ly rượu, “Thế nào, hai nhân vật làm nền chúng ta có thể có chung suy nghĩ hay không?”

“Thú vị!” Tôi đột nhiên không muốn đi nữa, nếu so sánh với những cậu ấm kia, việc nói chuyện với Ôn tiên sinh này đúng là việc vui vẻ hơn nhiều. “Ngài có kinh nghiệm làm nền sao?” Ôn Trạch mỉm cười, nụ cười của hân có một hấp dẫn nhẹ nhàng, ánh mắt hân quét quanh một vòng: “Kinh nghiệm của tôi cũng không nhiều, ở nước Mỹ một người đàn ông Phương Đông thần bí có thể làm nhòe đi mọi khuyết điểm của mình.” Hân nghiêm túc nhìn tôi “Tôi chưa bao giờ thử cùng nhiều đàn ông Phương Đông thần bí tham gia yến tiệc như vậy.” Hân thờ dài “Hôm nay quả thật rất khó che đi khuyết điểm của tôi.”

“À, ra vậy,” Tôi phối hợp với trò chơi của hân, sau đó cũng nhìn quanh một vòng, tôi vô cùng đồng tình gật đầu, “Đây thật sự là một điều đáng tiếc.” Tôi

không che dấu được ý cười trong mắt. “Vậy để cho tôi, một người làm nền chuyên nghiệp dẫn đường cho ngài đi” Một loại hứng thú bắt đầu dâng lên trong lòng tôi.

“Điều quan trọng nhất khi làm nền đó là tìm hiểu kỹ về hoàn cảnh xung quanh, ngài có thể bắt đầu từ chỗ sở thích của chủ nhân bữa tiệc.”

* Chỗ này nguyên văn là Bích họa: theo ta hiểu là chỉ làm nền cho kẻ khác giống kiểu dệt hoa trên gấm mà không biết nên nói sao cho hay, thôi cứ để là làm nền đi.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Ôn Trạch đảo mắt nhìn bốn phía, “Chủ nhân hình như rất thích đồ làm bằng ngọc.” Đại sảnh Lang phủ treo trang sức bằng ngọc dùng thủ pháp chạm rồng khắc hình con lân - đúng là tinh phẩm từ thời Chiến quốc, từ đó có thể thấy được tài lực và sức ảnh hưởng của Lang phủ, Ôn Trạch nhìn vân đạm khinh phong, sắc mặt không chút biến đổi, không ngờ lại là hậu duệ của hoàng tộc.

“Nếu là tôi thì chỉ cần treo một cây đèn Trần Vân Văn ngọc là đủ rồi, ngọc không phải là để khoe ra, nó là một loại duyên phận, trên đời này có thể có hai viên kim cương giống nhau, nhưng căn bản là sẽ không thể có hai viên ngọc giống nhau.” Ôn Trạch nhẹ nhàng lắc lắc ly rượu trên tay, ánh mắt sâu thẳm, “Khi người ta lần đầu nhìn thấy một viên ngọc, trái tim sẽ mách bảo cho họ biết nó có phải thứ thuộc về họ hay không, bất kể đắt hay rẻ, xấu hay đẹp, chỉ cần liếc mắt một cái đó chính là duyên phận.”

“Tìm ôn nhu bên trong sự hào nhoáng, con người không phải cũng thế sao?”

Ánh mắt hắn sáng lên, “Năm đó khi cha tôi đặt tên cho tôi cũng mang theo hàm ý như vậy, không thể ngờ được là Liễu tiểu thư có thể hiểu rõ ràng như vậy.”

Tôi nhấp một ngụm rượu, cảm giác nóng cháy từ cổ họng lan dần xuống, một mùi vị cay nồng xộc lên, “Ôn tiên sinh có thể đi làm nhà văn được đấy, tôi chỉ là phạm phu tục tử, vẫn thích thứ gì có giá trị thực tế hơn. Tôi bị muộn rồi, có lẽ Phí thiếu gia đã tới bữa tiệc, tôi còn phải đi làm tròn trách nhiệm của mình.” Câu nói của tôi hơi vô lễ.

“Trên phương diện đồ ngọc, Liễu tiểu thư chắc là thích Ngọc Hàm Thiên phải không, ngâm ở trong miệng, trắng như đôi cánh thiên thần, giống như tín hiệu tái sinh.” Giọng điệu chắc chắn của Ôn Trạch truyền tới từ phía sau là tôi hơi dừng chân. Hắn đi lên phía trước, “Tôi đã đoán đúng rồi phải không?” Ánh mắt hắn cô đọng thâm trầm, tôi chột lăm vào tự hỏi nhưng vẫn không tìm ra được từ nào để trả lời. Đứng im nhìn hắn vài giây.

“Khả năng của Ôn tiên sinh thật tốt, trợ lý này của tôi bình thường không thích để ý đến người khác đâu.” Âm thanh chậm rãi của Phí Như Phong truyền đến, tôi lập tức xoay người, động tác nhanh như vậy chính là biểu hiện của việc có tật giật mình, Phí Như Phong cười nửa miệng, ánh mắt tối như đáy vực. Muốn chết! Tôi bước lên đón: “Đang nghĩ lão già đáng chết kia còn quần lấy anh thật lâu chứ, thả anh đi nhanh vậy sao?” Tôi vô cùng thân thiết vuốt ve áo hắn.

“Bảo bối như em ở đây sao tôi có thể không tới thật nhanh chứ?” Một cánh tay hắn vòng qua ôm lấy eo tôi, cúi xuống trao một nụ hôn.

Ra đường gặp quý! Trong lòng tôi kêu lên sợ hãi, bởi vì không hiểu sao tôi lại hơi cúi mặt để nụ hôn của hắn rơi lên mũi tôi, ánh mắt của tôi và hắn nhìn nhau trong 5 giây, sau đó hắn lập tức trở nên bình thản.

“Từ lâu đã nghe danh Ôn tiên sinh có thể hô mưa gọi gió ở thị trường chính khoán Mỹ, là một nhân vật lớn điển hình, hôm nay vừa gặp quả nhiên là khí độ phi phàm.”

Ôn Trạch cùng hắn bắt tay “Phí tiên sinh nổi tiếng là người kinh doanh giỏi nhất Bản thành, có thể làm quen với ngài chính là vinh hạnh của tôi, nếu có thời gian mong ngài chỉ bảo nhiều hơn.”

Hai người đối đáp khéo léo, phong độ có thừa, nhưng không hiểu sao tôi cảm thấy hoảng hốt, một kẻ lúc nóng lúc lạnh, một kẻ ôn nhu như ngọc, đứng cùng một chỗ thật sự là không phân cao thấp, vô cùng đáng xem. Xung quanh đã có rất nhiều người nhìn về đây.

Phí Như Phong nâng tay tôi lên “Xin lỗi không thể bồi tiếp lâu hơn, chúng tôi nên tới chào hỏi chủ nhân bữa tiệc trước.”

“Xin mời tự nhiên.”

Lang Nhất Phàm vừa nhìn thấy Phí Như Phong lập tức nắm lấy vai hắn “Tới tới tới, ta đang tìm cháu đây, Tiểu Nhã vừa từ Paris về, luôn miệng kêu buồn khiến ta nghe muốn to cả đầu luôn, ta nhớ rõ cháu đã từng ở Paris một thời gian mà, hai người nhất định có rất nhiều chuyện có thể nói với nhau.”

Vẻ đẹp của Lang Nhã như ánh sáng chiếu ra xung quanh. Một bộ váy màu lam đậm, trên cổ tay có mang chiếc lắc hình con bướm tinh xảo hiếm có, xinh đẹp quý phái hơn người!

Phí Như Phong vô cùng phong độ nâng bàn tay nhỏ bé của Lang Nhã khẽ hôn lên, tôi có thể cảm nhận được trái tim Lang Nhã đang kịch liệt nhảy nhót, Phí Như Phong mặc tây trang xanh ngọc thật sự là quá chói mắt! Khi hắn buông tay nàng ra ngẩng đầu lên, ánh mắt của Lang Nhã sáng lóe kinh người, nụ cười càng thêm quyến rũ:

“Tôi nghe cha nói anh cũng từng đi du học ở Paris, tôi có phải nên gọi anh một tiếng học trưởng không?” Ánh mắt liếc về phía Phí Như Phong quyến rũ tới mức có thể làm người ta mềm nhũn, không biết Phí Như Phong có bị tác động hay không, nhưng mà hắn phá lệ bỏ qua tôi, nhanh chóng cùng Lang Nhã khiêu vũ.

Bước nhảy của Phí Như Phong và Lang Nhã đều là hạng nhất, hai người nhẹ nhàng xoay tròn, hợp nhau đến không gì hơn được. Lang Nhã Phàm cười tới mẩn nguyền, ở nơi này ai mà không muốn có được con rùa vàng Phí Như Phong, bây giờ nhìn thấy con gái có cơ hội tranh đoạt, đúng là chuyện đáng mừng. Hắn quay đầu nhìn tôi: “Làm người nên tự biết mình là ai, mình hợp với nơi như thế nào phải nhìn cho thật rõ!” Không thẹn là chính khách xuất sắc, nói năng thật hàm súc.

Tôi dùng một ít đồ ăn rồi đi tới sau hoa viên, ánh trăng trên cao tỏa ra những tia sáng xinh đẹp, phong cách hoa viên hé lộ vẻ chói mắt quyền quý của chủ nhân. Tôi ngược nhìn bầu trời đầy sao, lấp lánh lấp lánh, những ngôi sao lấp lờ làm cho ánh mắt người ta cảm thấy mờ mịt.

“Thật đáng thương, lại trở thành vật hy sinh cho cuộc chiến của hai người.” Khí thế cuồng dã quen thuộc ập đến.

“La Uy.” Từ sau đêm ở câu lạc bộ Duy Khắc Đa, đây là lần đầu tiên tôi gặp lại hắn, tôi có rất nhiều câu hỏi, nhưng tôi không thốt ra được, vô số điều muốn nói ra nhưng khi nhìn đến ánh mắt và giọng nói mĩa mai của hắn, tôi lại không thể nói được điều gì.

“Cô muốn được giúp đỡ sao.” Trên mặt La Uy tràn đầy chán ghét, “Trò mèo vờn chuột của hai người còn muốn kéo theo liên lụy bao nhiêu người vào nữa, hủy hoại mình tôi còn chưa đủ sao?” Hắn hung hăng uống cạn rượu trong chén, sắc mặt trở nên tàn nhẫn. Dạ dày tôi khẽ co rút, tôi há miệng hút vào một hơi.

“La Uy, Phó công tử đang chờ người!” Ánh mắt của Giang Nặc tà ác khác thường, La Uy và hắn cùng nhau rời khỏi.

Vì sao La Uy lại đi chung với Giang Nặc? Vì sao hắn lại dùng XG để phục kích tôi? Ngay từ đầu hắn đã quen biết Giang Nặc? Vậy Phí Như Phong thì sao? Trong việc này La Uy có vai trò gì? Hắn nói tôi đã hủy hoại hắn là sao? Vô số câu hỏi làm đầu óc tôi choáng váng.

“Bất kể tôi để em ở đâu em cũng có khả năng trêu chọc những người không được phép ở cùng.” Thanh âm trầm thấp của Phí Như Phong cắt ngang dòng suy tư của tôi, gương mặt gần như vô tình của hắn dưới ánh trăng làm cho tôi kinh nghi, cuối cùng hắn là loại người gì, trái tim phải lạnh lùng tới cỡ nào mới có thể đem việc giam giữ người khác ra làm trò chơi. Ánh sáng trong mắt hắn đột nhiên biến mất, tôi tâm như muốn cắn nuốt người đối diện, cánh tay hắn bắt đầu siết lại “Tôi rất đáng sợ sao, rất tốt, em tốt nhất là đừng làm cho tôi phải tức giận.”

Chú thích:

Trang sức chạm rồng ly hổ hợp: Chả hiểu là cái gì dịch thoáng là ngọc chạm hình con lân

Ngọc hàm thiên: không biết có phải là ngọc hình con cóc ngậm tiền không nữa, thôi cứ hiểu tạm là vậy đi.

Hàm súc: Lời ít ý nhiều

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chương 14 (H nhẹ)

Không khí trầm mặc làm người ta hít thở không thông kéo dài tới khi về đến biệt thự, tôi nhìn quang cảnh ngoài cửa sổ xe, trái tim nặng nề, Phí Như Phong vừa tới nơi đã đi đến thư phòng, chắc là muốn gọi cho Lang tiểu thư đàm tình thuyết ái đây mà, chúc mừng hắn đã tìm được con mới mới, còn tôi chỉ còn 1 năm sáu tháng nữa sẽ được tự do.

Trần trọc rất lâu tôi mới có thể mở màng đi vào giấc ngủ. Tôi ngủ rất cạn, không biết vì sao lại bưng tỉnh, tôi mở mắt ra, thấy Phí Như Phong nửa nằm ở mép giường, thần thái giống như con báo đang vận sức chờ thời cơ – cực kỳ nguy hiểm, hắn nhìn tôi thật chăm chú, khóe môi khẽ gọi về nên một đường cong, hắn cúi đầu dùng lưỡi liếm lông môi tôi.

“Mau Mân coi.” Hắn thì thào nhỏ nhỏ.

Tôi giật giật khóe mắt, giãy dụa thân mình, tay của tôi bị hắn giữ chặt trên đầu giường.

“Phí Như Phong, buông ra.”

“Không” Hấn mãnh liệt nói.

Tôi đang nằm mơ!

“Buông ra em sẽ trốn mất.” Giọng nói hấn trở nên âm trầm

“Anh phát điên gì vậy!” Tôi phủ nhận, trong lòng thoáng sợ hãi.

“Em vẫn luôn trốn, em dùng dự vọng để trốn tránh tôi, em đem chính mình nhốt trong không gian khép kín để trốn tránh tôi! Nơi này...” Hấn đè tay lên ngực tôi “nó đang trốn tránh tôi!” Ánh mắt hấn lướt dọc theo từng tác da thịt trên ngực tôi, “Mỗi lần em đều lần trốn, tôi vẫn cho em thời gian.” Hấn nghiêng rằng, “Nhưng em không hề quý trọng sự săn sóc của tôi.” Hấn cắn búng tôi thật mạnh, đau đớn truyền lên, hấn dùng hàm răng chậm rãi nhay nhay. Phí Như Phong săn sóc tôi? Trời ạ! Đây đúng là trò cười ngu ngốc nhất thế kỉ.

“Bây giờ tôi liền đến đánh thức em” Hấn xé toạc, lột xuống quần áo còn thừa trên người tôi, ánh mắt hấn lưu luyến trên thân thể trần trụi của tôi, hấn rướn người vịn bóng đèn ngủ ở đầu giường lên mức sáng nhất, “Mỗi sự biến hóa khi em cao trào, tôi đều phải nhìn rõ.” Hòa điểm trong mắt hấn càng bùng cháy mãnh liệt hơn.

Không khí như đông cứng lại, tôi biết sắc mặt tôi hiện giờ nhất định là đang trắng bệch như ma. Hấn chậm rãi vươn tay, ngón cái lướt qua khóe môi tôi, vỗ về chơi đùa hai cánh hoa, thuận theo hấn, phối hợp với hấn, khiêu khích hấn, tất cả sẽ qua đi, rất nhanh sẽ qua đi giống như bao lần khác... Tôi mở đôi môi ra, nghênh đón đầu ngón tay của hấn, hấn không nhanh không chậm cúi đầu, trần trọc liếm mát,

“Vươn đầu lưỡi của em ra, quấn lấy tôi.”

Tôi không làm được, tôi tuyệt vọng khi cảm thấy ý chí sắt đá của hấn.

Tôi khiến cơ thể đang mãnh liệt kháng cự của mình từ từ mở ra, mở đầu thành công, không né tránh ánh mắt của hấn, hấn dùng tay nâng tóc tôi lên, ở phía sau gáy tôi đặt một nụ hôn nóng bỏng thật dài, hô hấp tôi gấp gáp dần lên, tôi cảm thấy hơi đau khi hấn dùng tay vuốt ve thân thể tôi, bàn tay to lớn của hấn không kiêng nể gì mà nhào nặn, “Tôi sẽ làm cho mỗi tác trên người em đều phải bùng cháy.” Thanh âm của hấn trở nên khàn khàn.

Tôi vô cùng sợ hãi, nhưng đồng thời, trong lòng tôi có một cảm giác lo lắng vô cùng mê người đang lớn dần lên, tôi hoàn toàn bất lực với nó, tôi chưa bao giờ cảm thấy hận hấn thấu xương như vậy!

Hấn hôn dọc lên cổ tôi, hấn trở nên dã man và thô bạo, hấn dùng lực mút mạnh, tay của hấn di động giữa hai chân tôi, một ngón tay của hấn đi vào, máu trong cơ thể tôi trào dâng, là lửa nóng nhưng cũng là băng lạnh, là thống khổ nhưng cũng là sung sướng, tôi nghe được tiếng kêu ngăn ngại của mình, hấn đi vào sâu hơn, tôi tận nơi mẫn cảm nhất, thân thể tôi run rẩy không ngừng. Hấn dừng lại ở nơi đó, bừa bãi xoa nắn, liên tục làm nhục nó, muốn hấp thụ được mật nước ngọt ngào nhất, tôi bất lực rung động trước bàn tay của hấn, tôi hung hăng cắn chặt răng, để máu tươi ngăn cản tiếng rên rỉ của mình, dùng đau đớn để ngăn đến khát vọng đang đánh sâu vào tim kia.

“Tiểu Đình, đầu hàng đi, mở rộng bản thân cho tôi, em cô độc lâu như vậy, trái tim em vẫn luôn bị em giam cầm trong bóng tối, em không muốn có được sự ấm áp sao? Mở ra đi, mở ra với tôi đi!” Dụ dỗ của ma quỷ!

“A!” Tay hấn sờ thật mạnh, tiếng rên rỉ của tôi tràn ra, môi hấn gắt gao áp chặt môi tôi, đầu lưỡi mạnh mẽ thâm nhập thăm dò toàn bộ khoang miệng tôi, mùi hương nam tính mãnh liệt chui sâu vào buồng phổi trong ngực tôi, trời long đất lở.

Cơ thể tôi tràn đầy mồ hôi tinh mịn, mồ hôi của hấn cũng từng giọt từng giọt rơi trên da thịt tôi, hấn hôn nồng nhiệt lên thân thể ướt át mồ hôi của tôi, dùng đầu lưỡi của hấn liếm lấy từng giọt mồ hôi của tôi từng chút một, vô cùng dâm mê.

“Anh còn chờ cái gì, vì sao anh còn không nhanh chóng chấm dứt chuyện này đi!” Tôi tuyệt vọng kêu lên khe khẽ.

“Không! Tôi muốn kéo dài thời khắc này.” Lửa trong mắt hấn bùng cháy mãnh liệt, “Tôi muốn lưu lại dấu hiệu của tôi trên cơ thể em, tôi muốn em nhớ rõ lần này, tôi muốn em vĩnh viễn không thể quên được khoái hoạt cực hạn này là ai đem tới cho em!” Càng nhiều đầu ngón tay đâm vào trong, thân thể nóng bỏng trơn mịn của tôi bao chặt ngón tay của hấn, thân thể bị lật ngược lại. Hấn hôn lên tấm lưng trơn bóng của tôi, hấn không ngừng bức bách, từng đợt khoái cảm như sóng triều dâng vọt về phía tôi.

“Không muốn... Tôi không muốn... Như Phong... Như Phong...” Tôi phát ra tiếng kêu nức nở như chú mèo con, đá đá hai chân “Tôi từ bỏ, từ bỏ!” Tôi sụp đổ, liều mạng kêu la.

Sóng triều ngừng đánh tới, “Chỉ có khi yêu cầu tôi em mới chịu gọi tên tôi, em, nữ nhân quật cường này.” Hấn ôm tôi vào lòng, toàn thân tôi kinh hãi, tôi không thể thừa nhận hấn tới thêm một lần nữa.

“Đừng sợ, tôi không làm, được rồi, ngủ đi.” Hấn hôn nhẹ lên trán tôi, từ trong mờ mịt tôi thấy được trong đáy mắt hấn đang cố áp chế dự vọng mãnh liệt. Tôi mệt mỏi không còn sức lực để gầy dựa hay suy nghĩ, tôi cứ thế nằm trong lòng hấn nặng nề chìm vào giấc ngủ, thế mà tôi lại có được một đêm không mộng mị.

Chú thích:

Ngủ rất cạn: Ý chỉ giấc ngủ không sâu, dễ bị tỉnh giấc nửa chừng.

Màu mân côi: Cái này chắc ai cũng biết, là màu hoa hồng đầy ắp.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Rạng sáng khi tôi tỉnh lại, Phí Như Phong đã không còn nằm bên cạnh, khẽ ngẩng đầu liền thấy hắn đang đứng trước cửa sổ, hắn giống như đang ngắm cảnh quang ngoài cửa sổ nhưng càng giống như đang trầm tư suy nghĩ, bộ dạng như đang bị một vấn đề nào đó làm khó. Đường như cảm nhận được có người đang nhìn hắn, dùng ánh mắt lạnh lùng mang theo khí thế bức nhân giống như viên đạn bắn về phía tôi.

Thống khổ, tuyệt vọng, thẹn thùng, cầu xin tha thứ... Dục vọng, khuất nhục, in sâu vào trí nhớ.

Theo bản năng, thân thể tôi vô thức cuộn lại lúi sâu vào trong giường. “Em còn dám lúi thủ xem!”

Đáy mắt hắn cuộn lên lửa giận, si nhục thật lớn làm cho lí trí tôi hoàn toàn biến mất, tôi dùng chăn quấn quanh người rồi nhảy xuống giường, thân thể đều phát run: “Tôi hận anh!”

Đúng vậy, tôi hận hắn, hận hắn đã đánh nát tầng bảo vệ cuối cùng của tôi, hận hắn phá nát thế cân bằng mà tôi đã tạo ra, tôi hận hắn, hận hắn đã dồn ép tôi tới bước đường cùng như vậy!

“Tôi thật sự yêu cái phương thức hận tôi của em đến chết!” Hắn lạnh lùng giễu cợt. Giống như tát một cái này lửa lên mặt tôi, máu trong cơ thể tôi dường như bị rút sạch. Hắn túm lấy chân bông trên người tôi, kéo tôi lại gần, bạc thân khẽ nhếch lên, hắn kề sát mặt tôi nói, “Không được tiếp tục sợ tôi, không được tiếp tục chống đối tôi, không được gặp lại Ôn Trạch, nếu không tôi cũng không biết mình còn làm ra những chuyện gì nữa đâu!”

“Phí Như Phong, tham vọng của anh đúng là vô cùng vô tận, người ta thỏa mãn một phần lòng tham của anh, anh sẽ nảy sinh ra vô số phần khác, anh thật sự rất tham lam!”

“Em hẳn là biết có một câu nói, kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, cứ chống đối làm gì, vừa phí công vừa làm chính mình bị thương!”

“Người xưa còn có một câu càng nổi tiếng hơn: Chỉ có đàn bà và tiểu nhân là khó nuôi!” Tôi nhẹ nhàng trào phúng.

Tôi xoay người đi rửa mặt, đem cửa mở ra, nhất thời cảm thấy vô cùng mát mẻ.

Trong văn phòng tổng tài của Ninh thị có Ninh Trọng Phảng, tôi và đại diện luật sư của hai bên. Ngồi ở hai phía đối diện trên bàn hội nghị dài màu đen, luật sư đem các văn bản liên quan mở ra. Phí thị dùng giá 3500 vạn để thu mua 15 mẫu đất của Ninh thị, dĩ nhiên là giá này có chút thấp hơn so với thị trường, nhưng do Phí Như Phong bỏ đá xuống giếng cùng với tình hình của Ninh thị mà nói, giá này đã là vô cùng hợp lý rồi, mọi chuyện trên đời vốn không có gì là tuyệt đối, nếu bạn đã không còn sự lựa chọn nào khác, thì có gì cần oán thán. Khi Ninh Trọng Phảng chuẩn bị ký lên văn kiện.

“Để tôi vào trong!” Tiếng ồn ào từ ngoài cửa truyền vào.

“Tiểu thư, tiểu thư!”

Ba một tiếng, có người đi vào cửa! Tôi vừa quay người, đập ngay vào mắt là hình ảnh đôi mắt đỏ bừng, cô gái xinh đẹp lung linh.

“Ôn Nhu.” Ninh Trọng Phảng đứng lên, “Còn ra thể thống gì nữa, Tiểu Đỗ, đưa tiểu thư ra ngoài.”

“Tôi không đi, vì sao lại phải bán đồ cưới của mẹ, đó là thứ duy nhất mà mẹ để lại cho chúng ta!”

“Trẻ con thì biết cái gì, còn không đưa tiểu thư ra ngoài!” Sắc mặt Ninh Trọng Phảng trở nên xanh mét! Cô gái bốc đồng né tránh, đi thẳng tới trước mặt tôi, “Dùng 3500 vạn mua miếng đất 15 mẫu, các người đứng là gian thương chuyên ăn sống nuốt tươi, Phí gia cùng Trữ gia có nhiều năm quan hệ tình cảm như vậy mà các người cũng ra tay được sao, các người là kẻ nhân chấy nhà mà đi hôi của!” Thật sự là cô gái được chiều chuộng chưa từng nhìn qua nhân gian khói lửa, đám phán là phải che đi ngược điểm của bản thân, cô ta thì ngược lại, đem hoàn cảnh từng quãng của Ninh thị phơi bày rõ ràng dưới ánh sáng.

“Đi ra ngoài!” Ninh Trọng Phảng tức giận tới mức toàn thân kịch liệt run rẩy.

“Ba, con có thể không lấy chồng, con có thể cùng ba gây dựng lại tất cả, ba, người đừng bán đồ cưới của mẹ, ba!” Cô gái bị thư ký kéo ra ngoài, giọng nói lạnh lạnh tới điếc tai vẫn truyền từ bên ngoài vào!

Ninh Trọng Phảng đặt bút lên văn kiện muốn ký rồi lại hạ xuống, nâng lên rồi lại tiếp tục hạ xuống.

“Liều tiểu thư.” Lần đầu tiên hán khách khí gọi tôi như vậy. “Tôi đồng ý giảm giá 500 vạn, nhưng giữ lại một mẫu đất, cô thấy được không, xem như là tôi lưu giữ lại chút kỷ niệm.”

Anh hùng thất thế, hán khách nép thương lượng với tôi, “Tôi có thể giữ miếng đất ở rìa ngoài cùng phía Tây của miếng đất, căn bản là sẽ không ảnh hưởng đến kế hoạch của các vị, cô thấy được không?”

Đây không phải chuyện tôi có thể quyết định, tôi nên đi xin chỉ đạo của Phí Như Phong, nhưng tiếng kêu la lạnh lẽo của cô gái cứ quần quanh bên tai tôi, tôi đưa ra quyết định không có chút lí trí, “Được!”

“Liều tiểu thư.” Luật sư hơi chán chừ, “Hay là chúng ta bàn bạc với Phí tiên sinh một chút rồi hãy nói tiếp!”

“Hạng mục này Phí tiên sinh đã giao cho tôi phụ trách hoàn toàn, nghĩa là tôi có toàn quyền quyết định, hướng chỉ điều kiện mà Ninh tổng đưa ra cũng không ảnh hưởng lớn đến kế hoạch, cho dù Phí tiên sinh ở đây, dựa vào quan hệ của anh ấy và Ninh tổng thì anh ấy cũng sẽ không từ chối.” Lời nói của tôi khiến luật sư phải im lặng. “Soạn thảo lại hợp đồng theo điều kiện mới đi.” Luật sư không thể không nghe theo.

Ký xong hợp đồng tôi rời khỏi Ninh thị, nghênh đón tôi là một chiếc Lamborghini, ngồi ngay ngắn trên xe chính là người mới gặp hôm qua – Ôn Trạch Hân. Xe hán tiến lên sát bên người tôi, về mặt hán vô cùng kính hi, tôi dùng tốc độ gió cuốn lao vào trong xe.

“Mau chạy, lập tức bỏ rơi xe kia!” Thanh âm cao vút tới mức bản thân tôi cũng đều nghe ra được sự sợ hãi của mình, lái xe không biết đã xảy ra chuyện gì, điều khiển xe dùng tốc độ kinh người lao đi. Tôi dúm đầu vào giữa hai chân, dùng tới gấp đôi, dùng tiếp tục tới tìm gấp đôi nữa, tôi cảm giác như quái thú tà ác đêm qua lại bỏ lên người tôi một lần nữa, tôi ôm chặt thân thể đang lạnh lẽo phát run của mình, tôi vỡ vụn như một tấm kính, cuối cùng tôi đã biết vì sao Phí Như Phong phải đối với tôi như vậy.

“Liều tiểu thư, cô cảm thấy không thoải mái sao? Có cần tôi đưa cô đến bệnh viện không?” Lái xe lo lắng hỏi.

“Không, không cần, tôi nghĩ ngơi một chút là được rồi.” Tôi vĩnh viễn đều hiểu rất rõ!

Đẩy ra cánh cửa ban công của Phí Như Phong, hán đang nghe điện thoại, tôi hít một hơi thật sâu, đem hợp đồng đã ký để trên mặt bàn trước mặt hán. Hán vừa nói chuyện vừa lơ đãng xoay xoay cán bút, cả người đều toát ra tự tin bề ngoài, phải là hoàn cảnh gì mới có thể khiến nam nhân này tổn thương nặng nề, phải xảy ra chuyện gì mới có thể khiến hán thống khổ? Hán thật sự kiên cố tới mức đao thương bất nhập sao? Tôi nắm chặt bàn tay đang rỉ ra mồ hôi.

“Được, chờ khi trở về cậu hãy báo cáo lại cho tôi.” Hán tắt điện thoại.

“Đây là hợp đồng vừa ký kết với Ninh thị.”

Hán mở hợp đồng ra, chậm rãi lật trang, “Sao không ký kết theo các điều kiện đã nói?”

“Giá của hợp đồng mới rẻ hơn giá cũ, hơn nữa việc này không ảnh hưởng tới kế hoạch của chúng ta, tôi không nghĩ ra lý do để từ chối.”

Hán ngừng lên nhìn tôi, đôi mắt hơi lóe lên chút hào quang nhẹ nhàng, đây không phải là phản ứng mà tôi mong đợi, “Chúng ta tới hiện trường xem thử.” Hán trầm tĩnh nói.

Tôi không biết hán có ý gì, hiện trường tôi đã sớm xem qua nhiều lần, tôi hoàn toàn nắm được miếng đất kia có địa vị quan trọng với Ninh Trọng Phảng như thế nào, tôi xác định nó không hề ảnh hưởng đến kế hoạch, tôi chưa đến mức dùng 3500 vạn để trả thù cá nhân, tôi thừa nhận là tôi muốn chọc giận hán, bởi vì quyết định đột ngột hay sửa sang lại, cũng không phải là nguyên tắc làm việc của hán, tôi theo đuôi hán rời khỏi văn phòng.

“Liều trợ lý, vừa rồi có người đưa lễ vật tới cho ngài.” Tiếp tân ở đại sảnh đưa cho tôi một chiếc hộp tinh xảo, trên mặt là chữ viết rồng hay phượng múa: Ôn Trạch, hai chữ này khiến tôi chỉ muốn ném bay nó đi. Phí Như Phong ung dung đứng chờ, tôi không thể không mở ra, Ngọc hàm thiên, dùng một sợi dây tơ đỏ như lửa kết lại trên ngọc hàm thiên màu đen, trong suốt sáng loáng.

“Oa, thật khá.” Tiếp tân đứng bên cạnh không kìm lòng được hô lên tán thưởng.

Bên cạnh có hé ra tấm thiệp: “Mỗi một đao khắc trên Ngọc hàm thiên, đều làm cho nó thêm trong suốt sáng bóng!” Không còn ngôn ngữ nào có thể hình dung, sóng nhiệt xuyên thấu qua Ngọc hàm thiên, thấm sâu vào toàn thân tôi.

“Món đồ chơi xinh đẹp như vậy, tôi cũng muốn xem qua một chút cho biết.” Thanh âm nhẹ nhàng của Phí Như Phong làm cho cả người tôi trở nên căng thẳng, Ngọc hàm thiên rơi vào tay hán sẽ có kết quả như thế nào tôi hiểu rất rõ. Tôi đem chiếc hộp đặt vào tay Tiểu Cát, “Cô thích? Tặng cho cô đi, nó rất hợp với quần áo của cô hôm nay.” Có một số thứ không cần phải nắm giữ trong tay mới hiểu được giá trị của nó, nó đã in sâu vào trong lòng tôi. Thời gian tiếp theo, không khí tồn tại ở dạng đông lạnh mơ hồ, xe rời đi, Phí Như Phong chuyển tầm nhìn vào văn kiện của hán, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên một chút, xe dừng lại ở Ninh viên.

Chú thích:

Bạc thần: Cái này chắc mọi người nghe nhiều rồi, dịch ra nó là môi mỏng, thấy bảo đàn ông môi mỏng thì hay bạc tình, nhưng trong tiểu thuyết ngôn tình

các tác giả rất thích dùng hình ảnh này để làm phản chiếu, cho nên nếu trong một quyển ngôn tình mà nam nhân có bạc thân => 90% là thằng này cực kỳ chung tình. Điển hình là Hà Dĩ Thâm trong Bên nhau trọn đời – Cố Mạn.

Chợt nhận ra Ngọc hàm thiên có lẽ là :Ngọc hình con cóc ngâm tiền, phải sửa lại ngay, danh từ của bọn Tàu khựa thâm thúy thật.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Chúng tôi xuống xe. Vùng cỏ xanh mướt bị dẫm nát theo từng bước chân, hương thơm theo gió thổi đến khiến tâm hồn như được tẩy rửa trở nên sạch sẽ, cho dù là người đang đầy phiền não như tôi cũng nhẹ nhàng giãn cấp lồng ngực đang nhứ chặt ra.

“Đây đúng là một khu đất vàng, năm đó khi Ninh thị đang trên đỉnh cao có giá lên tới một triệu.” Phí Như Phong bình thản mở miệng, tôi nhìn chăm chú vào khu đất, nó là dấu vết cuối cùng của đế chế Ninh thị, nếu Ninh Trọng Phảng có thể đoán được ngày hôm nay, có thể.... Đáng tiếc, trên đời này không có nếu như. Tôi cùng hắn đi tới mẫu đất mà Ninh Trọng Phảng muốn giữ lại, đây là một chỗ giao giới không có tác dụng gì nhiều, sau khi xây dựng có thể coi nó như một cái vườn trồng cây xanh, đối với hoàn cảnh nơi ở cũng giúp ích rất nhiều.

“Bên cạnh giao giới là đất của tập đoàn Tùng Nhạc.” lời nói của Phí Như Phong giống như kèm theo hàm ý nào đó, tôi đương nhiên là biết chuyện đó, lúc trước chúng tôi cũng đã từng đàm phán với Tùng Nhạc, nhưng vì giá cả cao hơn Ninh thị quá nhiều, cho nên liền bỏ qua, mà chúng tôi lại thành công lợi dùng Tùng Nhạc để làm lợi thế áp giá Ninh Thị tới mức thấp nhất. Tôi thở hắt ra một hơi khí lạnh, trừ khi, trừ khi, việc đàm phán với tập đoàn Tùng Nhạc căn bản không phải là đạn pháo, Phí Như Phong căn bản là muốn mua luôn cả đất của tập đoàn Tùng Nhạc!

Tôi mạnh mẽ ngừng đầu nhìn Phí Như Phong, hắn vuốt vuốt cằm. Ninh Trọng Phảng để lại mẫu đất này là có âm mưu? Chuyện đã xảy ra ở văn phòng hắn hôm nay đều là diễn cho tôi xem? Thậm chí thái độ khinh bỉ đối với tôi lúc ban đầu cũng là một phần của kế hoạch? Người từng oai phong một cõi lại vì vợ và con gái mà cúi đầu trước kẻ hắn coi thường, thật sự làm người ta vô cùng chua xót! Cũng phải làm người ta cảm phục tình cảm gia đình của hắn!

Hắn thực dễ tiện! Nhưng cũng đã quá mức dễ cao tôi, hao tổn tâm trí như vậy, còn không từ thủ đoạn dẫn tôi vào âm mưu, không tiếc đem con gái cùng người vợ đã chết ra để diễn, hắn chẳng lẽ chưa từng nghĩ tới, Phí Như Phong muốn bỏ đi một bản hợp đồng mà cấp dưới tự ý ký kết là chuyện đơn giản như thế nào sao, không cần Phí Như Phong, cho dù là tôi cũng nghĩ được tới mấy chục cách! Tuy rằng cách đó đều phải trả giá bằng thanh danh của tôi, hơn nữa chắc chắn sẽ vào sổ đen của giới kinh doanh!

Khó chấp nhận, buồn bực, xấu hổ!

“Cho dù không phải là em hắn cũng sẽ dùng biện pháp này giữ lại mẫu đất, hắn đã ở thế phải làm, là tôi đã quá xem nhẹ lão hồ li này.” Phí Như Phong đang an ủi tôi?

Tôi nhìn hắn, ánh mắt hắn thật sự vô cùng khó nắm bắt.

“Hơn nữa tôi cũng không định hủy bỏ hợp đồng mà em đã ký.” Phí Như Phong vẫn chậm chạp nói. Hai mắt tôi trừng to, tôi đoán đây là bước đầu của một kế hoạch tài chính đáng giá bạc tỷ, tôi còn không tự kỷ đến mức nghĩ rằng hắn vì tôi mà cam tâm tình nguyện bỏ qua.

“Anh có biện pháp tốt hơn!” Đây là một câu khẳng định.

“Chuyện này do em quyết định.” Giọng nói hắn mang theo ý cười khó phát hiện.

Da đầu tôi run lên, “Tổng tài, vì sai lầm của tôi, không, sai lầm đã khiến công ty tổn thất to lớn, tôi rõ ràng nên chịu trách nhiệm....”

“Tôi đã từng nói em phải chịu trách nhiệm sao?” Phí Như Phong cắt đứt câu nói của tôi, hắn đang đùa giỡn tôi, phần nộ như thủy triều mạnh mẽ đánh vào lồng ngực, chạy qua chạy lại, bị tôi cứng rắn nuốt xuống, về mặt cùng tình cảm trong con người đen của hắn làm tôi bối rối. Tôi cất lực tránh khỏi tầm mắt hắn, hắn tới gần, ngón tay lướt qua cánh tay dừng lại ở đầu ngón tay tôi, sau đó đem tôi kéo lại gần hắn.

“Em là một ẩn số, Liễu Đình.” Âm thanh của hắn rất nhỏ. “Có lúc đơn thuần như vậy, có lúc lại vô cùng phức tạp, có khi kiên định tới mức khiến người ta muốn bóp nát em, có khi lại yếu ớt đến thế.”

Làn da tôi bỗng rất như bị lửa thiêu, tôi lùi lại, “Tổng tài.”

Hắn dứt hai tay vào túi quần, trên mặt vẽ nên nụ cười gần như vô lại, “Gọi tôi là Như Phong, sau đó hôn tôi một chút, tôi sẽ dạy em cách xử lý bản hợp đồng này.”

Tôi kinh ngạc, coi tôi là đồ ngu sao?

“Không muốn? Được thôi!” Hấn thoải mái xoay người. “Vậy để cho mọi người biết được tôi mất hết tiền tài chỉ vì một nụ cười của hồng nhan, đó là một mỹ danh không tồi.”

Khấp người tôi phát lạnh, tôi không dám tưởng tượng về sau những người nghĩ tôi rất quan trọng với Phí Như Phong sẽ đối phó với tôi như thế nào, từng bước tính toán, lợi dụng tôi hay là hao hết tâm trí tìm cách diệt trừ tôi!

“Như...”

“Chỉ có lúc có yêu cầu mới có thể gọi tên tôi, em, nữa nhân quật cường này!” Lời nói ma mị quanh quẩn trong đầu tôi, oanh, mặt tôi đỏ bừng!

Phí Như Phong quay lại bên người tôi, nụ cười trên môi càng đậm “Có lẽ tôi có thể cam chịu trước em, hơn nữa không đòi lợi ích.” Hấn rộng lượng nói. Phí Như Phong thay đổi cảm xúc nhanh như gió, tà ác hay phong độ chỉ dành cho tình nhân, chỉ trong một suy nghĩ của hấn, mà hai loại này tôi đều không cần!

“Ninh Trọng Phảng tính dùng mẫu đất này để nâng giá lên? Hay là hấn còn ý đồ khác?” Tôi suy luận, “Hợp tác, hấn cho rằng có thể dùng mẫu đất này để ép chúng ta hợp tác với hấn, từ đó làm Ninh Thị sống lại!”

Linh... điện thoại Phí Như Phong vang lên, hấn nhìn nhìn, “Trò hay sắp bắt đầu.” Hấn chế nhạo nói.

“Ninh lão, chào ngài, sao có thể, sao có thể, ngài đã gọi, cháu nhất định sẽ tới.” Hấn cúp máy “Sân Golf, lão hồ li muốn xem phản ứng của chúng ta.”

Cỏ xanh bao trùm khắp sân Golf, màu xanh trải dài mênh mông vô bờ, đầy tràn trong mắt khiến cho người ta cảm thấy linh hoạt thoải mái. Không khí giữa Ninh Trọng Phảng và Phí Như Phong cũng vô cùng vui vẻ, mọi người đều tuân thủ quy tắc chậm rãi chơi đùa.

Phí Như Phong đang ôm tôi, “Cứ như vậy, chậm rãi giờ lên, đánh đi ra.” Hai tay hấn đang bao trọn hai bàn tay tôi cùng cầm cán gậy. Hành động thân thiết làm người khác phải ghé mắt nhìn.

Ninh Trọng Phảng nheo mắt mỉm cười, “Hiện chất, ban đầu ta có chút hiểu lầm với Liễu tiểu thư, sau này tiếp xúc mới phát hiện nàng đúng là một cô gái không tồi, cháu đừng có phụ người ta đấy.”

“Ninh lão, ngài đừng có đổ oan cho cháu, tính tình của nàng bị cháu chiều chuộng càng lúc càng trở nên vô pháp vô thiên, ba ngày thì có hai ngày gây sự với cháu, trước khi đến đây nàng còn đang tức giận với cháu vì cái bản hợp đồng mới ký với ngài đấy!”

“Hả?” Ninh Trọng Phảng tỏ vẻ kinh ngạc, “Đó đều là lỗi của ta, là ta muốn lưu lại một chút kỷ niệm của vợ ta.”

Vẫn còn diễn trò.

Phí Như Phong vẫy vẫy tay, “Cháu đương nhiên hiểu được tâm tình của Ninh lão, nhưng mà ban đầu cháu vốn nghĩ mua cả khu đất của tập đoàn Tùng Nhạc để hợp lại cùng xây dựng...” Ninh Trọng Phảng ngăn ra, hấn không nghĩ Phí Như Phong lại lộ ra con bài chưa lật nhanh như vậy, “Hiện chất, sao cháu lại không nói ra sớm hơn, như vậy khẳng định là ta đã làm ảnh hưởng tới việc lớn của cháu rồi.”

“Nhìn đi.” Phí Như Phong dí nhẹ trán tôi, “Ninh lão người ta đều biết suy nghĩ cho tôi, còn em, mở miệng ra là mắng tôi cái gì mà động vật máu lạnh.” Phí Như Phong đúng là diễn viên thiên tài, giả giả thật thật, thật thật giả giả.

“Chính là động vật máu lạnh!” Tôi phối hợp diễn trò, “Chẳng lẽ chỉ có 3500 vạn mà người ta cũng không thể tự ý quyết định, anh một chút cũng không coi trọng em!” Tôi hờn dỗi, chỉ kém chưa dậm chân, tôi cúi đầu vắn về ống tay áo hấn, “Ninh lão đối với phu nhân tình cảm thâm thiết sâu nặng, vì phu nhân đã qua đời mà hạ giá bán thật là nhiều, anh lại không thể buông tha cái kế hoạch này sao? Cho dù là vì em cũng không được ư?” Tôi ngẩng đầu lên, trong ánh mắt toát ra vẻ mềm mại cầu xin, trong mắt Phí Như Phong hiện lên ánh sáng kì dị.

“Chỉ cần em nhìn tôi như vậy, bất cứ việc gì tôi cũng sẽ đồng ý với em, thiên sứ của tôi!” Hấn khàn khàn nói, đôi môi hạ xuống hôn nhẹ qua lông mi hơi rung động của tôi, hấn cúi đầu nhìn tôi chăm chú, ánh mắt tràn đầy ôn nhu.

“Khụ khụ.” Ninh Trọng Phảng ho khan cắt ngang vở diễn buồn nôn này, Phí Như Phong ngẩng đầu ôm tôi cười, cười vô cùng bắt mắt, “Ninh lão, ngài thấy đó, cháu đối với nàng không có một chút biện pháp nào cả, thôi, dù sao kế hoạch cũng chưa bắt đầu, cứ bỏ qua như vậy đi!”

Hấn nói vô cùng thoải mái, lời nói này quả nhiên dùng được, Ninh Trọng Phảng hơi hơi chần chừ, thừa nói: “Vậy bên Tùng Nhạc tập đoàn thì sao?”

“Vẫn chỉ là kế hoạch, hơn nữa kế hoạch này chính quyền còn muốn nhúng tay vào, vốn đã rất phiền toái, như vậy cũng tốt, Ninh lão dùng đất đó phát triển sự nghiệp giải trí, cũng có tương lai.”

“Giải trí?” Ninh Trọng Phảng có chút phát ngốc.

“Đúng vậy, người bây giờ, một khắc sang một khắc hèn, trải qua sóng to gió lớn, làm cho người ta càng ngày càng mê đắm sa đọa đến nay chỉ có rượu ban ngày, ngành giải trí này đúng là có tương lai!”

“Hiện chất cứ đùa, kinh doanh so với giải trí nhiều lợi nhuận hơn, hơn nữa thu hồi vốn cũng nhanh!” Ninh Trọng Phảng đã sắp không kiềm chế nổi.

“Lợi nhuận lớn thì phiêu lưu cũng nhiều, hiện tại thị trường cũng không khả quan, trước tiên làm chút chuyện ít phiêu lưu đi!”

Cao thù so chiêu, xem ai có thể dọa ai sợ.

“Hiền chất, nếu là mẩu đất trong tay ta làm cháu khó xử, ta có thể bán lại cho cháu, cháu cho một cái giá là được rồi!” Ngừ khí Ninh Trọng Phảng đã mềm xuống, hẳn tự biết chuyện hợp tác là không có hy vọng, lui một bước, ít nhất có thể bán được giá là tốt rồi.

“Ninh lão sao lại nói vậy, đó là kỷ niệm mà phu nhân ngài để lại, cháu sao có thể mạnh mẽ lấy đi! Được rồi, công ty cháu còn có việc, chúng cháu đi trước một bước.” Mặt hẳn tươi cười, ngừ khí thoải mái vui vẻ, trong lời nói cũng là tuyệt không lưu đường sống!

Hắn lôi kéo tôi rời đi!

Chú thích:

Vô pháp vô thiên: Coi trời bằng vung, không biết trời đất là gì, không coi ai ra gì, đại loại vậy!

Ta giải thích thêm một chút là bên trên có đoạn 2 nvc diễn trò ta sẽ cho nữ chính xưng hô là Anh-Em. Bình thường thì ta thích Anh - tôi, Em - tôi hơn.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Ngồi trên xe, tôi hừ nhẹ. “Vì sao không thuận thế mà mua về?” Tôi khó hiểu nghi hoặc không thôi.

“Hư tặc thật chi, kỳ thực hư chi, ván cờ này cần xem ai có đủ định lực, huống chi so với tôi thì có nhiều người còn đang sốt ruột hơn nhiều.”

Phí Như Phong hơi cười nhẹ, “Đối với Ninh Trọng Phảng, uy hiếp thật sự vẫn còn ở phía sau.”

Tôi mơ hồ hiểu được, giới kinh doanh không phải là nơi từ thiện, ở đây tất cả đều là kẻ nhân tâm đoạt mạng, vì lợi ích, kế hoạch Phí Như Phong muốn triển khai lần này chỉ sợ là liên lụy tới rất nhiều người, cho dù hẳn có muốn từ bỏ, chỉ sợ những người kia cũng không để hẳn bỏ, đây được gọi là đám lao phải theo lao!

Lần này Ninh Trọng Phảng khẳng định sẽ bị đánh thật thảm, “Anh đang muốn hẳn vô điều kiện mà chấp tay đưa lên.”

“Ninh lão sắp di cư đến Canada, lần này khởi động kế hoạch mới có rất nhiều chỗ tốt đối với việc thúc đẩy sự phát triển của thành phố, coi như là hẳn góp quỹ cho Tuyên Thành, làm chút công hiến cho quê hương trước khi đi!” Câu nói hoa mỹ không dấu được sự lãnh khốc bên trong.

“3000 vạn, so với giá 3500 vạn đã tính còn rẻ hơn rất nhiều, hơn nữa lần này Ninh Trọng Phảng sợ là phải di dân sang Canada, Ninh thị chắc chắn sẽ không có cơ hội phục sinh!” Nam nhân này, lòng tôi lạnh lẽo, “Người dám tính kế tôi, chưa bao giờ được tôi ban cho cơ hội thứ hai.” Phí Như Phong ánh mắt sâu xa khó hiểu, “Liều Đình, em là ngoại lệ duy nhất.”

Ánh mắt chúng tôi giao nhau: “Ngoại lệ như tôi có thể làm được gì chứ?”

“Em muốn làm gì?” Phí Như Phong cầm tay tôi, tiếng nói trầm thấp khêu gợi làm cho người ta say mê.

“Ván cờ này cũng là hư tặc thật chi, kỳ thực hư chi, cần xem định lực của ai lớn hơn sao?” Tôi bình tĩnh rút tay ra khỏi tay hắn.

Con người đen nhánh của Phí Như Phong khẽ lóe lên sự ngạc nhiên, hẳn nâng tay đỡ trán, tiếng cười không áp chế được truyền đến, “Liều Đình ơi Liều Đình à, em thế này làm sao tôi có thể buông tay được?”

Chiến tranh nổ ra, sáng sớm ngày hôm sau, Phí Như Phong liền tổ chức hội nghị cao tầng. Điện thoại trong văn phòng thì nhau reo vang, “Xin chào, thật có lỗi, Phí tổng hiện tại không thể nghe điện thoại, ngài ấy hiện đang mở hội nghị dự toán tài vụ, mời ngài gọi lại vào lúc khác!”

Toàn bộ nhân viên đều biết hội nghị là không được phép gián đoạn, không cho phép người khác quấy rầy, “Xin chào....” “Xin chào....”

Tôi cầm một tờ báo, uy lực của truyền thông đúng là không có giới hạn, Phí Như Phong chỉ thả ra chút tiếng gió, các tờ báo lớn, báo điện tử liền khí thế hùng hục tùm lầy. “Kinh tế nhật báo” có bài viết trên trang đầu là “Xu hướng phát triển của ngành giải trí trong tương lai” phân tích tính khả thi của ngành công nghiệp giải trí; “Báo tin tức tổng hợp thị trường” – “mười năm tiêu sái của nền công nghiệp giải trí”, phân tích rõ ràng thông tin về ngành giải trí; “Tin tức thời đại” – “Phí thị đa nguyên hóa – Tàu sân bay sắp tiến quân vào ngành công nghiệp giải trí”, có thể thấy rằng tin tức này có liên lụy tới lợi ích của rất nhiều người, việc dừng khởi động kế hoạch này đối với những kẻ chung tay thật sự là ảnh hưởng cực lớn, chỉ một buổi sáng mà có tới hơn hai mươi cuộc điện thoại, tôi cầm danh sách cuộc gọi nhờ đi vào văn phòng tổng giám đốc

“Tổng tài, bí thư cục quản lý kinh tế mậu dịch đã gọi tôi, hy vọng ngài có thể trả lời lại, Trưởng phòng phát triển kiến trúc; cục quản lý công trình kiến trúc số bốn... cục quy hoạch...”

Đầu Phí Như Phong cũng không thềm ngang lên, “Đã biết.” Hắn ấn số điện thoại nội bộ, “Báo cho bộ kế hoạch tới văn phòng tôi.”

An Bích cau mày đi tới chỗ tôi, “Sao mà giống như có bão vậy, lúc trước cũng đâu có tin gì là muốn vào ngành giải trí đâu? Công tác giữ bí mật sao ngày càng kín đáo vậy?” Tôi không có ý kiến gì cười cười

“Đây là kế hoạch khai thác ngành giải trí, còn có báo cáo đánh giá, cô cầm tới phòng khai thác, à còn báo cho phòng thiết kế biết trong ngày mai phải hoàn thành bản vẽ mặt bằng.”

“Nữ nhân không thể quá chuyên chú, nếu không sẽ rất mau già.” An Bích nghịch ngợm nhăn mũi với tôi.

“Đã biết, còn không đi mau đi.”

“Liều trợ lý, nhân viên lầu một nói có Ninh tổng đang ở phía dưới yêu cầu gặp Phí tổng, đã đợi hai canh giờ, nhưng mà lịch trình hôm nay của Phí tổng không có lịch hẹn...” Tiểu cát ở quầy lễ tân báo cáo.

“Báo lại cho hắn rằng Phí tổng hiện tại không có thời gian, mời hắn khi khác lại đến, còn nữa, nếu Ninh tổng lại đến thì không cần báo cáo lên nữa.” Ý của tôi thể hiện qua câu nói rất rõ ràng.

“Tôi hiểu rồi, còn có Ôn tiên sinh cũng gọi tới tìm cô rất nhiều lần, hắn nhấn lại khi cô trở về thì gọi điện cho hắn.”

Tôi cảm thấy yết hầu hơi nghẹn lại, “Nếu Ôn tiên sinh còn gọi tới thì nói với hắn tôi gần đây rất bận.”

Tôi đem văn kiện xử lý tốt cũng đã tới 3 giờ. Tôi gõ cửa phòng tổng tài, hắn mở cuộc họp, đã sắp đến cảnh giới không màng ăn uống rồi.

“Tổng tài, đã tới giờ dùng cơm trưa của ngài.” Phí Như Phong nhìn ánh mắt kiên định của tôi, hơi hơi mỉm cười, hắn nói với mọi người: “Đã không còn sớm nữa, chúng ta nghỉ ngơi dùng cơm xong lại tiếp tục!”

Một lúc sau nhóm nhân viên cao cấp lục tục đi ra, tôi bung đồ ăn vào văn phòng hắn, “Em cùng ăn với tôi.” Hắn nói một cách ung dung. Mỗi người đều phải vì sai lầm của mình mà trả giá, người xưa nói thật không sai chút nào! Tôi tâm không cam tình không nguyện ngồi xuống.

“Tôi không ăn thịt mỡ!” Hắn đem thịt gấp ra, ném vào bát tôi.

“Anh không ăn thì ném vào thùng rác là được rồi!”

“Lãng phí không phải đức tính tốt đẹp của người Trung Quốc, hơn nữa tôi cho em thịt thì em nên cho lại tôi nắm hương, cái này gọi là luật giao dịch công bằng trong giới kinh doanh.”

“Anh làm thế này gọi là cưỡng ép mua bán!” Tôi kiên quyết che bát của mình lại. Hắn đem chiếc đĩa đưa sang, nói lớn: “Tôi không ăn.”

Tôi quả thực không dám tin vào mắt mình, đây đúng là hành vi của một đứa trẻ chưa lớn, tôi cẩn thận hỏi hắn: “Phí tiên sinh, ngài năm nay bao nhiêu tuổi? Trước tiên mời ngài nhìn rõ chứng minh thư của mình rồi trả lời tôi?”

Hắn cười, thái độ vô cùng kiên quyết, “Cho tôi nắm hương.” Đúng là loại thái độ chết cũng không thỏa hiệp, tôi cắn răng đem nắm hương gấp sang bát hắn.

“Lần sau anh đừng có mà mơ tôi ngồi ăn cùng anh nữa!”

“Lần sau tôi cho em nắm hương là được rồi, Tiểu trợ lý buồn bã.” Hắn đắc ý ném cho tôi một nụ cười mê người, nụ cười càng làm cho mị lực của hắn bành trướng kinh người!

Nam nhân này cực kỳ nguy hiểm, cho dù lúc ở cùng người vô cùng thoải mái, người cũng không thể xem nhẹ tính cách chiếm đoạt của hắn, hắn là một con báo, thông dong, vững chãi, hắn vô cùng kiên nhẫn chờ đợi tới lúc có cơ hội cắn đứt yết hầu con mồi.

Điện thoại nội bộ vang lên, “Tổng tài, Trác tiên sinh của công ty chứng khoán gọi điện đến...”

“Nói lại với hắn, 7 giờ tối nay tôi sẽ gặp hắn ở chỗ cũ!”

Chú thích:

Hư tặc thật chi, kỳ thực hư chi: Một câu nói – kế sách nổi tiếng trong Binh pháp Tôn Tử, thường được áp dụng trên nhiều lĩnh vực, nghĩa là Hư cũng là thật, mà thật cũng là hư, ý nói địch không biết lúc nào là thật lúc nào là giả. Sâu hơn nghĩa là làm đối phương rối trí không nhận biết được mục đích thật sự của mình là gì.

Chương 18

Trong vài ngày liên tiếp, thế giới bên ngoài như nổi bão vây quanh Phí thị, giới truyền thông vô cùng khao khát cơ hội phỏng vấn tin tức độc nhất vô nhị của Phí thị, nhưng mà Phí Như Phong là thần long thấy đầu không thấy đuôi, Phí thị để lộ ra chút tin tức muốn tiến quân vào ngành giải trí nhưng lại không đưa ra bất kỳ phát biểu chính thức nào, tất cả là thật hay giả, đúng hay sai vẫn còn là một câu hỏi chưa có lời đáp khiến cho người của mọi tầng lớp đều vô cùng chú ý.

Tôi vẫn thường để ý tới tin tức báo chí, bởi vì mấy ngày sau đó trên mặt báo lần lượt xuất hiện bài phát biểu của những người vốn cực kỳ hiếm khi chấp nhận phỏng vấn rằng: Công trình Long Viên mà Ninh thị sắp hoàn thành, gần đây lại không thể tuyển được công nhân tới làm, thang máy trong Ninh thị không hợp tiêu chuẩn, các phương tiện phòng cháy chữa cháy cũng không được trang bị đầy đủ; cổ phiếu Ninh thị giảm giá 30%, báo giải trí xuất hiện một bài viết dài về đề tài sinh hoạt cá nhân của một cô gái nhà giàu, những câu phản ánh lối sống thối nát, không chịu nổi áp lực vào mắt tôi; tôi mơ hồ cảm giác được cái lưới đã giăng càng ngày càng thu hẹp, càng ngày càng gấp gáp!

“Đã nhiều ngày rồi tổng tài chưa về Hương trạch sao?” An Bích chớp chớp mắt, nắm lấy cơ hội hỏi.

“Không có.” Tôi thở mẫn sự tò mò của cô ấy, thật sự đã mấy ngày rồi tôi không hề gặp được Phí Như Phong, hẳn đang bày mưu tính kế, hay là vẫn lưu luyến ở phòng của tiểu thư nhà nào, điều này thật sự không thể đoán được.

“Cô muốn gạt ai chứ, bằng vào trình độ si mê của tổng tài chúng ta đối với cô mà cô không được gặp hẳn? Đồ lừa gạt.”

Tôi không biết bắt đầu từ khi nào mà An Bích có suy nghĩ là Phí Như Phong si mê tôi, là mối tình thâm thiết hiếm có, cô ấy không biết rằng giấc mơ màu hồng mà cô ấy đang nghĩ tới là chuyện tàn khốc cỡ nào!

“Tôi nói cho cô một tin tức tuyệt mật có thể chứng minh sự quan trọng của cô trong lòng tổng tài.”

“An Bích, tôi thấy cô có thể bịa đặt bất cứ tin tức nào, sắp nhanh hơn so với mấy tờ báo lá cải rồi.” Ngay cả mi mắt tôi cũng không thèm nhướn lên,

“Tôi chính tai nghe được.” Cô ấy nhìn tôi không có chút nhiệt tình nào, “Ngày hôm cô và Tống Hoài Khánh đi ký hợp đồng, tôi đưa văn kiện vào cho tổng tài, đã chính ta nghe được điện thoại của hắn.” Tôi nhướn mày!

“Phòng tổng thống của Hoa Nhuận thì sao? Nghe nói nơi đó là nơi được hưởng thụ đãi ngộ của vua chúa, nhưng mà không phải cứ có tiền là được dùng, chỉ có người thân phận hiển hách cao quý mới được dùng, cô đề tôi được xem cho biết thì thế nào?” An Bích không thèm nhướn mày lấy một cái yêu cầu.

“Cô đúng là ham vợ vét thành tính rồi.” Tôi không nhịn được cười “Được.” Không cần biết chuyện này khó khăn thế nào, dựa vào tấm biển vàng Phí Như Phong thì cái tên Liễu Đình cũng được xem trọng mấy phần, hiệu ứng người nổi tiếng buồn cười.

“Tôi nghe thấy tổng tài nói: “Việc này hoàn toàn giao cho Liễu tiểu thư, quyết định của cô ấy chính là quyết định của tôi, không cần hỏi lại nữa.” Tôi vào Phí thị lâu như vậy, cũng chưa bao giờ thấy tổng tài cho ai quyền hạn lớn như vậy, hẳn không si mê cô thì là gì chứ?”

Ngày đó trước khi ký hợp đồng Tống luật sư vẫn gọi cho Phí Như Phong, thì ra hắn đã sớm biết được, dĩ nhiên, dĩ nhiên, làm gì có chuyện gì thoát khỏi lòng bàn tay Phí Như Phong được chứ!

“Sau đó thì sao, hắn có làm chuyện gì đặc biệt không?”

“Hả? Không có gì đặc biệt, vẫn họp hội nghị cao tầng như thường lệ, à đúng rồi, sau đó hắn ra lệnh cho tôi sắp xếp để hắn bí mật gặp mặt Ngụy bí thư bên tòa thị chính.

Toàn bộ thiên la địa võng đã được bày ra từ trước khi tôi ký hợp đồng! Tôi cười ái muội với An Bích: “Đi một mình có phải là quá lãng phí không, có nên mời đám người Thất Chu đi cùng với cô hay không?”

“Cô là nha đầu chết tiệt!” An Bích giờ tay ra nắm tôi, cô ấy có cuộc sống phong lưu vui vẻ, nói đến tình cảm thì có mấy người khả nghi.

Chậm rãi kiêu ngạo ngồi xuống, thì ra khi biết quyền lợi giao cho mình chẳng qua là bước đệm của kế hoạch giúp người ta thu gặt hái được lợi ích lớn hơn, thì ra khi biết sự rầu rĩ của mình chẳng qua chỉ là một nước cờ do người khác sắp xếp, loại cảm giác này so với chuyện yêu một người không yêu mình còn bi thương nhục nhã hơn! Ngực tôi thắt lại, nhanh tới mức tôi cảm giác mình không thở nổi.

Khi tôi xử lý xong công việc và rời khỏi công ty đã là 7 giờ tối, cơn gió cuối thu thổi đến làm người ta lạnh run, đèn đường rực rỡ mới sáng, hiện tại cảnh phố xá của Tuyên thành thực sự trắng lè.

“Liễu tiểu thư, Liễu tiểu thư!” tiếng gọi dồn dập mơ hồ truyền đến từ phía sau, Ninh Trọng Phảng, mới mấy ngày không gặp mà đầu hấn đã bạc đi rất nhiều. “Tôi chờ từ sáng tới bây giờ, Liễu tiểu thư có thể nghe tôi nói mấy câu hay không?”

“Ninh tổng, ngài nói với tôi cũng chẳng có ích gì, việc ngài muốn cũng chỉ có Phí tiên sinh có thể quyết định.”

“Liễu tiểu thư.” Ninh Trọng phảng suy sụp như không biết nên đi đâu về đâu

“Cô chưa từng trải qua sự khó khăn khi bị ngân hàng bức bách, cô cũng chưa hưởng qua cảm giác không ai giúp đỡ, tôi thừa nhận kết quả này là tôi tự làm tự chịu, nhưng cho dù là đất nước thua trận cũng có cơ hội đầu hàng, chẳng lẽ thật sự phải đem người ta ép đến chết hay sao?”

Anh hùng mặt lộ, đứng là khiến người ta phải động lòng!

Tôi đi theo hấn vào quán cà phê. “Liễu tiểu thư,” Ninh Trọng Phảng nói không có chút mơ hồ, “Tôi đồng ý chấp tay giao mẫu đất ra, xin Phí tổng tài bỏ qua cho.”

Bắt đầu ra tay từ chỗ tôi, đây coi như là chút thể diện mà Phí Như Phong cho tôi, tin rằng nếu Phí Như Phong không muốn cho hấn gặp tôi thì cho dù Ninh Trọng Phảng có đợi ba ngày ba đêm cũng chỉ là công dã tràng.

“Ngài có biết vừa chấp tay, Ninh thị sẽ không còn cơ hội đề hồi phục, hơn nữa cho dù công trình Long viên có khởi công đúng hạn, cổ phiếu cũng sẽ không tăng lên ngay lập tức, đó không phải là chuyện mà Phí Như Phong dừng lại thì có thể giải quyết được ngay lập tức!”

Ninh Trọng Phảng sầm nã, “Liễu tiểu thư, đây đã không còn là chuyện mà tôi có thể yêu cầu, tôi chỉ có thể đưa ra yêu cầu nhỏ nhất đó là hôn sự của Ôn Nhu sẽ không xảy ra vấn đề gì, Ninh thị... có lẽ từ phiên giao dịch ngày mai, đã không phải là của tôi nữa.

Thất bại thảm hại, bốn bên là địch, đây chính là kết quả thu được sau khi Phí Như Phong thu lưới!

“Nếu tôi có thể làm cho Ninh thị không tới mức diệt vong thì sao? Nếu tôi đồng ý để ông giữ lại một chút gốc rễ của Ninh thị thì sao?”

Ninh Trọng Phảng không nói gì, hấn nâng cà phê trong tay lên, cà phê sánh cả ra ngoài rơi trên khăn trải bàn, hấn dùng một hơi uống cạn “Liễu tiểu thư, nếu cô đồng ý ra tay trợ giúp, ân tình của cô Ninh Trọng Phảng suốt đời không quên, kiếp này nhất định sẽ báo đáp cho cô!” Chỉ trong nháy mắt Ninh Trọng Phảng đã nghĩ rõ ràng, ván cược này cũng không thể làm hấn thảm hại hơn được nữa, ngược lại, nếu tôi thật sự muốn, Ninh thị sẽ giữ lại được một chút cơ hội sống sót, hấn không tin tôi, nhưng lại không thể không tin!

“Ngài ko cần báo đáp tôi, tôi cũng không phải vì muốn giúp ngài, có lẽ ngài vẫn đang cùng tôi diễn trò, nhưng tôi không cần, chúng ta đã có được thứ mình muốn, ngài bảo vệ được căn cơ của Ninh thị, nhưng không phải là vĩnh viễn, hơn nữa sau sự việc này, những thứ ngài mất có lẽ còn nhiều hơn nó, ngài chắc cũng hiểu rõ.”

Ninh Trọng Phảng là kẻ đầy đủ kinh nghiệm sa trường, hấn dĩ nhiên là biết lợi hại trong câu nói của tôi, “Liễu tiểu thư, tôi làm gì còn lựa chọn nào khác, mất đi Ninh thị chính là si nhục cả đời tôi, cho dù chỉ là nhất thời tránh được cũng tốt rồi.”

Đạt được thỏa thuận, mỗi người đều tự chịu hậu quả của mình, không liên quan người khác.

Tôi lấy ra hợp đồng đã chuẩn bị từ trước. Một cái là Phí thị dùng 500 vạn mua lại mẫu đất; một cái là hợp đồng hợp tác của Phí thị với Ninh thị về Long viên; chắc chắn tin tức Phí thị tham gia vào công trình Long viên sẽ cho những nhà đầu tư của Ninh thị niềm tin rất lớn. Cổ phiếu vì vậy sẽ tăng lên; mà những người kia cũng sẽ vì không đoán được ý định của Phí Như Phong mà tạm thời dừng lại. Phí Như Phong cũng sẽ dựa vào danh tiếng của Phí thị tạm thời cho Ninh thị có cơ hội thở dốc.

“Tôi sẽ đưa tin tức này lên các phương tiện truyền thông một cách nhanh nhất, Liễu tiểu thư, cho dù kết quả thế nào, Ninh Trọng Phảng đều khắc sâu trong lòng!” Ninh Trọng Phảng nhanh chóng rời đi, lúc này tốc độ chính là mấu chốt cho việc thành công hay thất bại! Sắc trời đã hoàn toàn tối mịt, mây ngà từ đường trung tâm khu phố đã từ nhộn nhịp biến thành im ắng, tôi rào bước trở về biệt thự. Biệt thự lưng chừng núi vẫn vây quanh bởi những vì sao như cũ, hồ nước vẫn đẹp như mơ, đâu có chút dấu hiệu nào của cơn bão sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Hấn đứng ở giữa đại sảnh! Tin tức truyền đi thật nhanh, hấn luôn đuổi kịp trước cả dự đoán của tôi.

Trong đại sảnh có hương vị yên thảo thoang thoang, hình dáng hấn bị ngọn đèn chiếu vào, lan dài, tạo thành một bóng đen trầm mặc mà tà ác, từng bước đi của hấn giống như Tu là địa ngục bước đến nhân gian, sắc mặt hấn như đá cẩm thạch không lộ ra một chút biểu tình nào, hai con ngươi màu đen giống như có ngọn lửa lạnh lùng nhảy nhót, “Cho tôi một lý do!”

Nam nhân tên Phí Như Phong này dùng lời lẽ chính nghĩa đối mặt với tôi, hẳn giống như một người dạy về chính nghĩa đòi hỏi lý do của tôi, cho hẳn một lý do vì sao tôi lại bán đứng hắn, phản bội hắn.

“Sống trên đời không cái gì là hoàn hảo, khó khăn trở ngại không theo ý mình có thể khiến cho sức chịu đựng của thể xác và tinh thần càng thêm hoàn mỹ.” Tôi lạnh lùng tiếp đón ánh mắt hắn.

Hắn đưa tay nắm lấy bả vai tôi, “Bảo bối, tốt nhất em đừng có thử thách sự nhẫn nại của tôi, em thật sự hiểu rõ là em biết mình đang làm gì!” Giọng nói của hắn vô cùng âm trầm lạnh lẽo, “Em khẳng định em có thể chấp nhận được cái giá mà em phải trả cho việc làm của mình?”

Tôi cười rạn rở, lộ ra hàm răng trắng tinh của mình, “Khi anh phát hiện ra chức vụ và quyền lợi mình giao cho người khác trở thành công cụ để cô ta bán đứng, phản bội chính mình, loại cảm giác bị bắt nạt, lừa bịp, bị lường gạt này làm anh cực kỳ giận dữ, thậm chí là tuyệt đối không thể tha thứ phải không?”

Hắn chết lặng nhìn tôi, “Em nghĩ rằng tôi coi em là một quân cờ?” Tay hắn bấu sâu vào vai tôi, “Em đúng là người đàn bà không có trái tim, em luôn luôn nghĩ về tôi xấu xa như thế phải không? Em hy vọng tôi hủy bỏ hợp đồng em ký, để em trở thành trò cười của công ty, sau đó mặc bọn họ nói em thành cái loại gì cũng coi như gió thoảng bên tai phải không?”

“Phí tổng tài, tôi cũng không chán ghét việc mình chỉ là một con cờ, đây thực tế không phải việc tôi có thể thay đổi, tôi chỉ yêu cầu một chút tôn nghiêm dành cho kẻ làm quân cờ này! Anh dám nói trong nháy mắt khi anh nhận được cuộc gọi kia anh không hề nghĩ đến việc tương kế tựu kế không? Anh dám nói anh không có biện pháp ám chỉ cho tôi biết trước khi ký hợp đồng không? Anh dám nói anh không phải vì thuận tiện dành lấy lợi ích lớn hơn, mà sợ đưa cho tôi chút ám chỉ sẽ phá hỏng kế hoạch của anh không?” Lời nói của tôi giống như sợi roi quất vào lòng, tê tê rung động.

Ánh mắt của hắn và tôi va vào nhau giữa không trung giống như phát ra những tia lửa điện. “Anh dám nói quyền lợi anh cho tôi không phải là thủ đoạn để làm kẻ khác mơ hồ, mất cảnh giác không? Khi tôi cầm hợp đồng đến trước mặt anh, anh thậm chí... thậm chí... còn không chọn cách nói cho tôi biết, chỉ bày ra một bộ dạng hoàn toàn dung túng tôi...” Tôi càng phản hận, tôi càng nhọc nhãi!

Ánh mắt Phí Như Phong giống như hai đáy vực sâu đen tối, đại sảnh vang lên tiếng thờ dốc xen vào nhau của chúng tôi, tôi cảm giác được sợi dây buộc tóc của tôi từng chút một tuột dần xuống, mái tóc xổ xuống che tầm mắt tôi “Tôi sẽ thu hồi lại hợp đồng.” Giọng nói của Phí Như Phong căng thẳng như nuốt phải đinh.

“Sau đó làm như là chưa bao giờ xảy chuyện này, tôi có phải là nên hộ vạng vạn tuế, tạ chủ long ân?” Toàn thân tôi là khí thế bức người, không hề cứu vãn.

“Em còn muốn thế nào nữa?” Hắn lạnh lùng chất vấn trở lại. “Đưa vấn đề này về chỗ cũ, hết thảy mọi việc tôi làm hôm nay cũng chưa vượt qua phạm vi thừa nhận của anh, về phần sau này sẽ xử lý Ninh thị thế nào thì đó là việc của anh, nhưng lần này chúng ta đã hòa nhau. Tôi sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra.” Ngữ khí của tôi làm cho Phí Như Phong kinh ngạc, hắn giật mình cười lên

“Em dựa vào cái gì mà khẳng định tôi sẽ đồng ý với em? Chỉ là một người tình trên giường của tôi, yêu cầu của em thật sự là không ít!”

“Được.” Tôi hơi hơi cười với hắn, ngữ khí nhu hòa: “Tôi dừng tay lại, nhưng tôi nói cho anh biết, tôi không dám khẳng định sau khi anh từ chối tôi thì tôi sẽ còn làm ra việc gì, tôi cũng không biết lần sau có thể còn làm ra sự việc không có lý trí, vượt khỏi phạm vi thừa nhận của anh hay không đâu, anh tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý từ trước đi!” Sự ác độc không lui cùng ngoan tuyệt tràn ra từ đáy mắt tôi, đây là một lời tuyên bố cả hai cùng chết, Phí Như Phong phải biết rõ ràng điểm mấu chốt của tôi, có lẽ tôi chỉ là một bạn tình trên giường, thậm chí chỉ là một con cờ trong tay hắn, nhưng tôi không phải là con ngọc, tôi cũng quyết không để kẻ khác dẫm đạp lên chỉ số thông minh của tôi!

“Em, vật nhỏ kiêu ngạo quyết không nhận thua này!” Phí Như Phong nghiêng răng nghiêng lợi túm lấy gáy tôi, hắn hôn thật mạnh lên mắt tôi, “Em rốt cục muốn gì, Liễu Đình, em không ngừng khiêu khích cực hạn của tôi như vậy, không ngừng vượt qua thứ mà tôi có thể trả, em rốt cuộc muốn cái gì!”

Nụ hôn của hắn giống như trừng phạt, cũng là sự thỏa hiệp, tôi biết, tôi ngẩng đầu, “Phí Như Phong, anh đừng ngây thơ như đứa trẻ vậy, anh đừng có dùng thân thể mình đến để áp đảo tôi!”

“Chỉ có khi ở trên giường của tôi em mới có thể quên đi kiêu ngạo của mình, tôi thích việc em hoàn toàn mất đi khống chế!” Tôi bị lời nói của hắn làm cho kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

“Anh, anh đây... có khác gì phường lưu manh dùng thể lực để ép buộc phụ nữ?”

“Tôi chờ em nói cho tôi biết!” Hắn mỉm cười khiến gương mặt anh tuấn tăng thêm loại hương vị tàn khốc.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chương 20 (H)

Hơi hướm tình dục lan tràn trong không khí như những mạch nước ngầm đan vào nhau, nếu lúc này cho tôi lựa chọn, tôi không biết chính mình còn có thể kiên trì như vậy được hay không, hấn ép chặt tôi lên tường và chăm chú nhìn không chớp mắt, tôi khẩn trương nhìn xung quanh, bị thân hình to lớn của hấn chặn lại, tôi còn không biết cửa ở nơi nào nữa.

Cho tới bây giờ, nam nhân này chưa bao giờ nhận thua, hấn cuối cùng sẽ có cách để chiến thắng.

Tôi nói năng lộn xộn, “Tôi không muốn ngủ với anh, tôi không tính hy sinh kiểu này.”

Phí Như Phong ngạo mạn cời áo khoác của hấn ra, cời bỏ áo trong, quần, “Thật đáng tiếc, Liễu Đình, khi em muốn làm việc gì đó thì đều cần phải bỏ ra một cái giá thật lớn.” Thân thái hấn vô cùng ngạo mạn, ánh mắt hấn tối như vực sâu, toàn thân phát ra hơi thở nam tính, làm cho không khí xung quanh đều đông cứng lại, tôi ngay cả thở mạnh cũng không dám. Hấn đi về phía tôi, chậm rãi từng bước một.

“Phí Như Phong!” Tiếng hô tuyệt vọng của tôi bị hấn cắn nuốt, hấn hôn tôi một cách mãnh liệt, chà đạp đôi mắt tôi, đè chặt thân hình yếu ớt của tôi.

“Em sợ hãi? Rất tốt!” Hấn mãnh liệt ôm tôi, ghì chặt vào lồng ngực cứng rắn của hấn, hấn dùng nụ hôn của mình để cho tôi biết rằng hấn hoàn toàn có quyền làm cần với tôi, lòng tham của hấn là không có giới hạn, ở đầu lưỡi của hấn, tôi có thể nếm được mùi vị của khát vọng chinh phục.

Một cơn sóng triều cuồng đã hướng về tôi, đánh sâu vào... Tôi bắt lực nhìn hấn, “Không muốn, đừng làm ở nơi này!”

“Không kịp nữa rồi.” Hấn nâng mông tôi lên, dục vọng giống như lửa cháy, hấn thẳng lưng đâm vào “Ông trời,” Hấn run run thở ra một hơi, hấn mạnh mẽ áp bức tôi, thân thể hấn giống như trở thành một nhà giam, nhốt chặt tôi vào trong “Chỉ mới... tiến vào... em đã làm tôi muốn đạt tới cao trào!”

Hơi thở đục ngầu của hấn làm tôi run rẩy, nụ hôn thô bạo của hấn, dục vọng đang chôn sâu trong người làm tôi sợ hãi, loại kích tình này hoàn toàn nguyên thủy, hứng thú tà ác, tôi xoay người hoàn toàn đè lên hấn.

“Em muốn tôi không? Liễu Đình?” Hấn khàn khàn hỏi, một lát sau hấn thử va chạm, hơi hơi rút ra, lại chậm rãi đâm vào, hấn xâm chiếm thân thể tôi, động tác trên chọc, nhưng vẫn giữ lại một chút, “Em muốn tôi không?”

Con mắt đã nhuộm màu dục vọng của tôi mở lớn, “Em muốn tôi không?” Hấn lúc sâu lúc cạn, đột nhiên đâm mạnh, dùng mãnh khuấy đảo dòng nước ấm, rồi lại nhanh chóng rời đi, tôi không kiềm được mà đứng dậy tự mình hành động, “Nói em muốn tôi, nói đi.” Hấn lật người đè tôi xuống, dùng sức thật mạnh di chuyển trong tôi, thân hình tôi bị ép chặt giữa vách tường và thân thể to lớn của hấn, hấn xoay quanh chỗ mẫn cảm của tôi, tôi vọng tưởng dùng tường đá lạnh băng đến xoa dịu dục vọng nóng bỏng trong người, cánh tay hấn khóa chặt tôi, hơi thở nóng bỏng phả lên da thịt trần trụi của tôi, hấn lại xâm nhập một lần nữa, hoàn toàn lấp đầy tôi, kích tình cuộn cuộn chảy khắp thân thể tôi, khiến tôi phải về lên khoe miệng từ “Muốn”.

Tự chủ của hấn hoàn toàn biến mất, hai mông hấn không ngừng đong đưa, hấn đem toàn thân tôi ép chặt vào vách tường, tôi bị đẩy lên tới khoái cảm cực hạn, hấn làm tôi không thể kiềm chế bản thân mà la lên, hấn kịch liệt co rút, đầu ngửa về phía sau, thân hình không ngừng phập phồng, tiếng rên rỉ khàn khàn thâm trầm không ngừng tràn ra từ trong lồng ngực, cổ họng hấn.

Bình yên trở lại, sau cao trào chỉ còn thân thể chấn động khe khẽ và những hơi thở dốc, tôi hoa mắt chóng mặt dựa vào vai hấn, suy yếu ngã vào lòng hấn, hấn nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc bết dính mồ hôi của tôi, tôi hơi nghiêng đầu, “Không cần né tránh, thừa nhận dục vọng của chính mình không phải là điều đáng xấu hổ.” Hấn nói nhỏ, khẽ hôn cằm tôi, “Tôi muốn em, Liễu Đình. Em giống như độc dược dần dần ngấm sâu vào máu thịt tôi, làm tôi phát nghiện.”

Mồ hôi ẩm ướt dính trên da thịt, quần áo tôi hỗn độn như đã trải qua một trận chiến lớn, hấn chậm rãi rút ra khỏi người tôi, lúc hấn rời khỏi cũng khó khăn như khi tiến vào, chúng tôi cùng cúi đầu rên rỉ. Hấn bế tôi lên, đặt tôi nằm trên giường, tiếp theo, tôi cảm thấy phần đệm bên cạnh lõm xuống, hấn từ phía sau vuốt ve bả vai tôi, khẽ kéo để tôi dựa vào lòng hấn, đôi tay vòng qua người, đặt lên ngực tôi.

“Em đang nghĩ gì?” Hấn nhẹ nhàng mềm mại khẽ cắn vành tai tôi. Tôi lui lại vùi sâu vào lòng hấn, tất cả đều rất tốt, đàn ông và đàn bà cùng nhau hưởng thụ một cuộc làm tình cũng không có gì xấu. Tay hấn mò xuống sờ soạng bụng tôi, “Hử?” Không ngờ hấn có thể nắm bắt suy nghĩ của tôi chính xác như vậy, người đàn ông này thật nguy hiểm, bất chợt một suy nghĩ lóe lên trong đầu tôi, tôi quay lại kinh ngạc nhìn hấn.

“Sao vậy? Có phải em đột nhiên phát hiện ra người đàn ông của em vô cùng anh tuấn làm cho em hoa mắt, si mê tới không thể kiềm chế nổi không?” Hấn hài hước mỉm cười với tôi.

“Không phải là anh cố ý ném tin tức anh muốn thu mua đất của Tùng Nhạc cho Ninh Trọng Phảng đấy chứ?” Tôi chống lại ánh mắt hấn. “Anh đúng là người đàn ông tiểu nhân, bi ối, vô liêm sỉ!” Tôi túm lấy một chiếc gối độc ác đập lên người hấn, hấn cười to.

“Cuối cùng tôi cũng phải thừa nhận rằng người xưa nói không sai chút nào, đàn bà không có tài mới là đức.” Hấn càn thoải mái cười to, tôi tức giận lao đến véo người hấn, hung hăng dùng móng tay cào thịt hấn, “Anh là quả trứng thối, không gia nhập đoàn xiếc quả thật quá đáng tiếc.”

“Bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút!” Hấn giơ hai tay ôm chầm lấy tôi, vùi mặt vào tóc tôi mà cười, “Tôi cũng đã dừng lại, toàn bộ bộ cục của tôi đều bị một tay em phá hỏng, em còn gì không hài lòng chứ, Liễu Đình, nghĩ xem em đã làm một việc lớn lao như thế nào!”

“Im miệng!” Tên đàn ông này đúng là toàn thân từ trên xuống dưới không có lấy một chút tốt đẹp. “Liễu Đình, có phải tôi chưa đủ cố gắng, để em còn có sức lực suy nghĩ, tôi thật sự là rất vô trách nhiệm.” Hấn hôn môi tôi, nam căn nhẹ nhàng tiến vào cơ thể tôi, sau trận chiến kịch liệt vừa rồi, thân thể tôi

vô cùng đau nhức, hấn chống khuỷu tay xuống giường, dùng tay nâng mặt tôi lên.

“Em giống như một thiên sứ tức giận đứng ở trước mặt tôi.” Hấn mỉm cười, hai tròng mắt hấn long lanh kì dị. “Em không thể chịu nổi một chút lừa dối của tôi sao? Tiểu Đình, em thật sự càng ngày càng yếu ớt!” Hấn thở dài như vô cùng nuối tiếc ân hận.

Tôi không hề thay đổi sắc mặt nói: “Anh cũng càng ngày càng si mê lưu luyến tôi, làm sao bây giờ, nếu tôi thật sự bán đứng anh, anh sẽ bị tổn thương thành bộ dạng nào chứ?”

Đôi mắt hấn hiện lên ý cười sâu xa khó hiểu lại cực kỳ mê hoặc: “Tôi đây sẽ khiến cho mỗi ngày còn lại trong cuộc đời em đều bị bao trùm trong hối hận!”

Lưng tôi có chút phát lạnh, “Tôi làm cho em lạnh lẽo sao, bảo bối?” Hấn thương tiếc vuốt ve sườn mặt, an ủi tôi, hấn cúi người, “Tôi sẽ làm cho em nóng lên rất nhanh thôi!” Những con sóng triều hấn tạo ra nhanh chóng dâng lên, vàng trắng ảm ướt mồ hôi của hấn áp chặt trên trán tôi, ánh mắt chúng tôi dây dưa quấn chặt lấy nhau, nhiệt độ chạy toán loạn giữa hai thân thể, tất cả đều mất đi khống chế...

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Nghi thức động thổ công trình “Thịnh thế hoa đình” của Phí thị vô cùng long trọng, các đầu não lớn của cả giới chính trị và kinh doanh đều tới ủng hộ, vợ chồng Lôi Dược - tổng tài công ty cổ phiếu hành chính, lãnh đạo cơ quan quản lý tỉnh, đoàn khảo sát của tỉnh, Giang Nặc – chủ chốt của bách hóa quốc tế Giang thị; chủ tịch Long Phi – người đứng đầu giới bất động sản; Bạch Thực – cơ quan tài chính, nhiều không đếm nổi! Tôi đứng ở xa nhìn thiên chi kiêu tử được mọi người tán thưởng, tôn sùng – Phí Như Phong, hấn là đại diện cho thành công, sự giàu có, tự tin và lực lượng, toàn thân hấn toát ra ngạo khí bức người.

“Ánh mắt của cô đã thay đổi.” Giọng nói ôn hòa vang lên bên tai tôi.

“Ôn Trạch.” Mặt tôi đỏ ửng, “Tôi gần đây hơi bận, thật sự xin lỗi!” Nhìn thấy hấn tôi hơi chột dạ.

“Tôi đã tới Thăng Hoa Đại Hạ vài lần, nhưng bảo vệ của Phí tiên sinh thật sự rất chặt chẽ, tôi luôn luôn không thể vào cửa, tôi đã bỏ lỡ mất thời cơ tốt nhất sao?” Giọng nói của hấn ôn nhu như nước, “Bây giờ tôi muốn đưa em đi, em còn muốn đi không, Liễu Đình?”

Tôi hơi mơ hồ.

Hấn thở dài, “Lần trước nhìn thấy em trong bữa tiệc, ánh mắt em tràn ngập ý nghĩ muốn rời đi, trong mắt những người ở đại sảnh, em đứng đó, cảm chén rượu cười nói với họ, nhưng trong mắt em tràn ngập sự kiêu ngạo và cô độc, em làm cho tôi nảy sinh ra khát vọng mang em đi trốn thật xa, nhưng bây giờ, em dường như đã thay đổi! Ánh mắt em có sự lưu luyến.”

Tôi vô thức buồn rầu nhìn hấn, đầu óc tôi còn chưa phản ứng lại với lời nói của hấn được.

“Đừng uống rượu, còn lâu mới tới giờ ăn, uống rượu lúc này đối với dạ dày em không tốt.” Hấn ngoắc tay với người phục vụ: “Đổi một chén đồ uống khác.”

Tôi đón lấy đồ uống hấn đưa cho.

“Săn sóc như vậy, xem ra còn cần phải để Phí Như Phong bỏ thêm sức lực vây giết cô!” Giang Nặc giống như âm hồn không tan, mà hôm nay mặt hấn còn đen hơn đít nòi, Ôn Trạch không thêm đề ý nhiều, hấn thần nhiên gạt đầu rời khỏi.

“Dáng vẻ bình thường nhưng lại rất có thủ đoạn thu hút người khác, sao cô không dùng với tôi, những thứ họ cho cô thì tôi cũng có thể cho, hơn nữa cam đoan để cho cô chết đi sống lại!” Trong lời nói của hấn tràn ngập đồ kị, từng thấy đồ phụ chứ, gương mặt vặn vẹo dữ tợn, loại vẻ mặt này đặt trên người đàn ông, một chút cũng không hề kém, ngược lại càng thêm xấu xí dọa người!

Tôi nhìn bốn phía xung quanh, trực tiếp bỏ qua sự tồn tại của hấn, thái độ bỏ lơ cùng dương dương tự đắc của tôi càng làm hấn tức giận, “Cô nghĩ rằng có thể ý lại vào việc Phí Như Phong đang sủng hạnh cô thì có thể muốn làm gì cũng được sao? Chuyện của Ninh thị làm cho cô càng thêm đắc ý vênh váo nhì!” Cái lý trong tay hấn bị bóp chặt như sắp vỡ nát, “Nhưng mà đừng bao giờ vọng tưởng A Phong sẽ cưới cô, loại đàn bà như cô chơi đùa thì có thể, nhưng tiếp theo, sẽ vĩnh viễn không có chuyện cưới cô!” Hấn giống như còn có rất nhiều lời ác độc hơn nhưng lại kiêng dè điều gì đó mà nuốt vào.

Tôi bật cười, môn đăng hộ đối, địa vị thân phận, tôi chưa bao giờ nghĩ tới Giang công tử Giang Nặc lại có thể nói ra lời nói ngu ngốc cũ kỹ như vậy, dùng những lời này tới đã kích tôi không phải là quá trẻ con sao.

“Giang công tử, anh còn gì muốn nói sao? Tôi thấy Phí Như Phong đã bắt đầu chú ý tới chúng ta rồi, anh không phải muốn hấn tới đây nghe xem anh đang nói gì đấy chứ? Thuận tiện cho anh thắng thắng nói ra suy nghĩ trong lòng được không?” Sắc mặt hấn tái mét, hấn đột nhiên nở nụ cười, nụ cười tràn

ngập ác ý:

“Tôi quên mất, hôm nay là một ngày tốt, tôi hẳn là nên tặng cô chút quà, cô không phải luôn tìm kiếm La Uy sao? Ngay mai ba giờ chiều đến phòng 301 câu lạc bộ cuối tuần, cho người thông báo với tôi, tôi có một phần đại lễ dành cho cô!”

La Uy nằm trong tay Giang Nặc! Lời nói của hắn rõ ràng ám chỉ tin tức này, nó làm cho tôi giật mình vô cùng bất an, trong lòng không thể yên tĩnh lại.

“Ồ bên cạnh Phí tổng, luôn luôn có rất nhiều loại nữ nhân giống Lang Nhã, họ đều giống như sương mai, vừa có ánh nắng liền tan rã rồi, cô không cần để ý nhiều.” An Bích nghĩ rằng tôi đang phiền lòng khi thấy Phí Như Phong thân mật với Lang Nhã, cố ý tới bên tôi an ủi.

“Hai ngày tới tôi tắt điện thoại, chúng ta cùng nhau đi Shopping đi!” Cát Lan cũng hữu ý vô tình ngăn trở tầm mắt của tôi, hành động của họ làm tôi không biết nên khóc hay cười nữa, Lang Nhã dán tôi bên người Phí Như Phong tôi đã thấy từ lâu, cô ta nhìn Phí Như Phong mà chảy nước miếng khiến cho người ở cách 3 cây số cũng phải run lên. Mà Phí Như Phong thì cúi đầu nhìn cô ta, mỉm cười với mỗi câu nói của cô ta. Đúng là lăng tử phong lưu hạng nhất.

“Các cô biết câu lạc bộ cuối tuần không?” Bây giờ thì chuyện này quan trọng hơn. “Năm câu lạc bộ cuối tuần!” Hai người phụ nữ này cũng coi là tinh anh trong giới kinh doanh thế mà cũng phải biến sắc mặt. Họ nhìn quanh bốn phía, nhỏ giọng thần bí nói: “Sao đột nhiên lại hỏi chúng tôi chuyện này?”

“Đừng giả dạng thần bí, rốt cuộc là có chuyện gì, nói rõ chút!”

“Nói ra thì chúng tôi cũng không rõ, chúng tôi căn bản là chưa từng đến đó, chỉ là nói là một nơi rất nổi tiếng, rất khó đi vào, vui chơi ở bên trong đều là các công tử nhà giàu hạng nhất, người nổi tiếng, cụ thể là chơi cái gì thì không ai biết.”

Tôi cúi đầu cũng dùng giọng thần bí nhẹ nhàng nói với họ: “Ba giờ chiều mai chúng ta cùng đi tìm hiểu được không?”

Các nàng đưa tay lên che miệng, ghen hờn nhìn tôi trân trối, mặt hưng phấn đến đỏ ửng lên, quà tặng của Giang Nặc nhất định là có ý đồ khác, có thêm vài người đi cùng cũng là thêm 1 sự phòng bị.

Nghĩ thức động thổ “Thịnh thế hoa đình” kết thúc, Phí Như Phong liền cùng người đẹp đi mất, ở cùng nam nhân như vậy, cần thiết nhất là phải tu luyện tâm chí, ban đêm hẳn có thể triển miên vô tận với bạn, không ngừng muốn bạn, nhưng sáng hôm sau hẳn vẫn có thể cùng người phụ nữ khác cười cười nói nói, thành đôi thành cặp, ban ngày và ban đêm thật sự là hoàn toàn khác biệt.

Chú thích:

Thiên chi kiều tử [天之骄子]: Con cưng: Đứa con được cha mẹ cưng chiều quá sinh kiều. Đứa con cưng của ông trời. Vốn ý chỉ tộc người Hồ hùng mạnh ở phương Bắc, sau lại chỉ đứa con do được cha mẹ cưng chiều quá mà sinh hư. Trong trường hợp của Phí Như Phong thì chắc là đứa con kiều ngạo của trời.

Đồ phụ: Người đàn bà luôn ganh ghét với kẻ khác.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Ngày hôm sau, đúng 3 giờ ba người chúng tôi có mặt ở “Năm câu lạc bộ cuối tuần”, xe dừng lại trước một toà nhà hình tròn, toà nhà này so với những toà nhà xung quanh thì thấp hơn nhưng diện tích mặt bằng lại cực lớn, tôi thăm dò, không thể nhìn đến đầu bên kia toà nhà. Chúng tôi đứng ở trước cửa lớn, không thấy bất cứ ai, tôi đi vào cửa, đột nhiên một giọng nữ vô cùng dễ nghe truyền tới dọa An Bích và Cát Lan nhảy dựng lên,

“Mời đưa ra thẻ hội viên!”

Tôi bình tĩnh báo tên “Giang Nặc!” Nghe hai chữ này cửa liền mở ra.

“Thật là khoa trương!” An Bích trừng mắt thật lớn, đi vào trong, cánh cửa liền đóng lại vang lên một tiếng “Cách”

Tôi chỉ có một cảm giác, yên tĩnh, vô cùng yên tĩnh. Yên tĩnh tới mức tôi dường như có thể nghe được tiếng tim đập của chính mình, loại cảm giác này cũng không phải do im lặng tạo thành. Ngược lại, bên trong câu lạc bộ có rất nhiều người, những người này đều mặc âu phục thẳng thớm, khí thế bức người, vừa nhìn là biết không giàu cũng sang, trên sàn câu lạc bộ toàn bộ đều trải thảm đỏ. Ở bên trong câu lạc bộ này đúng là không gì không có, nó có một sân Golf, hai bể bơi, một loạt sân Tennis, một đấu trường đua ngựa, còn có rất nhiều nhà ở xa hoa, câu lạc bộ đêm, KTV.

Cát Lan và An Bích giống như nhà quê ra tỉnh, vừa nhìn khắp mọi nơi vừa than thở sợ hãi! Tôi tìm một lí do, lặng lẽ đi tới phòng 301 tìm người truyền tin,

rất dễ dàng tìm ra nó, không mất bao nhiêu thời gian tôi đã đứng ở cửa phòng. Tâm tình tôi dao động mãnh liệt, phòng này cùng các phòng khác không có gì khác biệt, cũng cửa phòng màu cà phê đậm, tay vịn làm bằng kim loại. Nhưng với tôi nó giống như quái thú đang chờ cắn xé người, tôi vô cùng hồi hộp, hồi hộp đến mức bàn tay cũng hơi hơi co lại.

“Không, từ bỏ.” Bên trong truyền ra tiếng rên rỉ kỳ quái.

Tôi vừa đẩy khe cửa lập tức mở ra, tôi ngậy người như phồng tới gần 5 giây, trong cực độ sợ hãi dạ dày tôi cuộn lên, tôi lao ra, ọc, dường như ngay cả không khí bên trong tim phổi tôi đều nôn ra, tôi quỳ trên mặt đất nôn khan, mùi vị tanh hôi lan tràn trong không khí, tôi cảm thấy lạnh lẽo tới tận xương.

“Rất ghê tởm đúng không?”

Tôi xoay người, La Uy đang khoác một chiếc áo choàng tắm, mắt hấn lộ vẻ trào phúng, “Lần đầu tiên tôi làm cũng cảm thấy rất ghê tởm, ghê tởm đến mức nôn cả ra máu, nhưng mà bọn họ không ngừng làm, làm tới khi tôi không ngừng cầu xin họ, không ngừng...”

“Là ai? Là ai?” Tôi nghe thấy tiếng hét như muốn xé rách cổ họng của mình, móng tay tôi bấu chặt xuống sàn tới mức ra máu.

“Không phải là cô sao? Liễu tiểu thư!” Trong mắt hấn là oán hận ngút trời, “Cô và Phí tổng của cô thích chơi trò chơi, mỗi một thời gian nhất định sẽ phải tìm con mồi mới đến để kích thích mối quan hệ của các người, đợi cho tới khi các người chơi xong, kết quả của con mồi không phải đều thế này sao!”

Tôi khiếp sợ đến chết lặng, “Đây... tất cả đều là Giang Nặc nói với anh?”

Cái tên Giang Nặc khiến gương mặt La Uy hiện ra vẻ kinh hoàng lạnh lẽo, tôi nắm lấy lan can, giống như một đứa trẻ bò lên.

Giang Nặc đang đứng ở cửa cầu thang, “Liễu tiểu thư, món quà của tôi thật sự hợp ý cô phải không, cô không biết đâu, người bạn cũ này của cô thật sự rất khó hầu hạ, khẩu vị rất nặng một lúc cần tới hai ba nam nhân hầu hạ mới thỏa mãn, có khi còn thích bị ngược đãi, tôi chỉ nể mặt mũi cô mới nhân nhượng với hấn như vậy thôi đấy.” Hấn cười như đầu trâu mặt ngựa đến từ địa ngục! Tôi lướt qua hấn, đi vào trước quầy rượu, cầm lấy một chai XO nâng lên tu ừng ực.

“Cô muốn uống đến chết ở chỗ tôi nhưng tôi thì không muốn rước lấy phiền phức!” Chai rượu bị hấn đoạt lấy, “Muốn chết thì cũng đi xa xa mà chết!”

Nuốt rượu xuống, máu của tôi như sôi lên, tôi chỉ chỉ trường đua ngựa bên ngoài “Đua một trận đi, chạy 3 vòng, ai tới trước thì sẽ được yêu cầu 1 việc với người còn lại!”

“Cô ngay cả nam kỹ bị vạn nhân cười La Uy này cũng muốn, thật sự là đê tiện!” Nam nhân xấu xa.

“Nếu tôi thua tôi ngủ với anh 1 đêm, đừng quên Phí Như Phong hàng đêm đều ngủ với tôi, đâm vào tôi anh có thể cảm nhận được anh ấy.” Đó là một dụ hoặc mà hấn căn bản không thể cự tuyệt.

“Là cô cầu xin tôi, cô đừng có đòi ý!”

Chúng tôi tới chuồng ngựa, “Cô chọn trước đi, để người khác khỏi nói tôi thắng không rõ ràng!” Hấn nói như đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Hai con ngựa, một Thiểm Điện, một Bạo Phong, gió lạnh thổi tới, cảm giác lạnh lẽo, mặt tôi đã đỏ hồng, tôi tới gần chúng nó phán đoán khả năng của chúng.

“Bạo Phong.” Tôi lựa chọn.

“Cô thua chắc rồi!” Hấn cuồng vọng nói, nhảy lên ngựa. Tôi cũng leo lên ngựa nhanh như chớp. Tôi xò chân vào bàn đạp. Hấn kiêu ngạo cười lớn, “Rửa cho sạch chờ tôi chơi cô!”

“Bắt đầu!” Trọng tài hô hiệu lệnh, hai con ngựa lập tức phi như bay, không ngoài dự đoán của tôi, Giang Nặc cười ngựa rất giỏi, hơn nữa hấn và ngựa đã sớm quen thuộc ăn ý với nhau, hấn hơn tôi nửa thân ngựa, chạy hết ba vòng đã tới điểm cuối, hai chân Giang Nặc hung hăng kẹp chặt, ngựa hí lên một tiếng, kinh hoàng như bị điên, hung hăng chồm lên hất hấn xuống, tôi đã vượt qua điểm cuối. Tôi ngồi trên lưng ngựa từ trên cao nhìn xuống hấn, “Giang thiếu gia, ngài không phải là thua không đứng dậy nổi đấy chứ.”

Hấn được người nâng lên, xem ra là gãy xương đùi, mệnh thật lớn, Giang gia thật sự là hồng phúc tề thiên, độc đinh của dòng họ đúng là được trời cao ưu ái, ngã xuống như thế mà cũng không chết!

“Truyền lệnh xuống, thả tên họ La ra!” Đấy mắt hấn tràn đầy lửa giận, ủy khuất nhục nhã hung hăng trừng tôi! Chưa từng thua người khác, một khi thua sẽ thành chó điên, tôi nhảy xuống ngựa không thêm đề ý đến hấn.

“Liễu Đình, đã xảy ra chuyện gì?” An Bích, Cát Lan vội vã lo lắng nắm tay tôi, “Cô dọa chết chúng tôi rồi.”

“Đi thôi!” Chuyện xảy ra ở nơi này căn bản không thể giải thích nổi. Chúng tôi nhanh chóng bước đi, cửa lớn ở ngay trước mắt.

“Liễu tiểu thư, xin dừng bước.” Một nam tử có khí chất ung dung, tao nhã gọi tôi lại, hấn có ngoại hình xuất chúng, thanh tú đẹp đẽ quý giá, khí chất tự tin thần nhiên, tôi hoàn toàn không thể bỏ qua sự tồn tại của hấn, không thể tưởng tượng được ở Tuyên thành ngoài Phí Như Phong căn còn có người xuất sắc như vậy, người này vừa ra, chuyện hôm nay chắc chắn không thể kết thúc tốt đẹp được.

“Các cô đi trước đi!” Tôi nắm tay họ, thoải mái nói, “Nhớ kỹ lời tôi.” Họ đều là những nữ nhân thông minh xinh đẹp, không hỏi thêm nhiều, xoay người rời khỏi nơi thị phi này!

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

“Mời!” Nam nhan tao nhã nhún người, giọng nói mềm nhẹ, hành động vô hại, đáng tiếc đáy mắt hắc có ngọn lửa đang cháy sáng, tuy bị hấn mạnh mẽ ngăn chặn, nhưng qua thời gian lâu dài, ngọn lửa này mà bùng phát, hấn tuyệt đối sẽ trở thành một kẻ điên cuồng, tôi vô cùng đồng tình với kẻ sẽ phải thừa nhận ngọn lửa điên cuồng đó. Hấn mang tôi tới một gian phòng... mùi tanh tươi nồng đậm mãnh liệt xộc vào mũi, ánh sáng từ cánh cửa mờ đủ cho tôi nhìn thấy đồ vật trong phòng cùng với những ánh mắt tràn đầy dục vọng trong đó...

Tôi ngừng thở, nhắm mắt 3 giây rồi mở ra.

“Cô là người phụ nữ đầu tiên không hề sợ hãi thét lên chói tai, dù là nữ tử phong trần có kinh nghiệm khi tới nơi này cũng phải biến sắc mặt, mà cô ở trong 3 giây có thể trấn tĩnh lại!” Lời nói của hấn có ý tán thưởng! Nam nhân này vừa đi vào hắc ám liền hòa tan thành một thể với nó, hấn giống như sôi hoang trong bóng tối, trong cơ thể có loại rét lạnh âm u trời sinh cắn nuốt hết thấy ánh sáng, nhưng lại che dấu vô cùng tốt!

“Có hứng thú biết tên tôi không?” Nam nhân dựa vào tôi rất gần, trong bóng tối truyền đến một hơi thở lạnh lùng.

“Không có hứng!” Khóe miệng tôi dâng lên nụ cười trào phúng, “Chủ nhân của tôi bây giờ là Phí Như Phong, tôi không tính tới chuyện đổi người!”

“Cô đừng vọng tưởng hôm nay Phí Như Phong sẽ tới đây cứu cô!” Giọng nói như sấm, tuôn ra mùi máu tanh. Giang Nặc, tên tướng thất bại kêu gào.

“Giang thiếu gia, không chấp nhận được thua cuộc thì cũng đừng đi gặp người khác, ở trong bóng tối mà nguyên rùa giận dữ đi!”

Một tiếng nổ, không biết kẻ gặp nạn là ai, kẻ có tiền hành động thật quá bậy bạ! Hấn vững vàng đứng trước mặt tôi, bóng đen hoàn toàn bao phủ tôi, “Cái kim châm này là sao?” Một mũi nhọn lãnh lẽo ở trước mắt tôi, “Giang thiếu gia muốn học theo hoa giống như Đông Phương Bất Bại sao, tôi không giỏi cái đó nha, hay là anh đăng tin tìm kiếm xem, nhất định những người đọc tin rồi tìm đến sẽ nhiều tới mức đập nát cả ngưỡng cửa nhà anh luôn!” Một trận cuồng phong quét qua mặt tôi, bóng rập.

“Giang Nặc, cẩn thận chút, đừng có làm nát mặt cô ta, cả miệng cũng vậy, đợi lát nữa chúng ta còn phải dùng nó!”

“Giang Nặc, nhẫn nại một chút, để lát nữa làm cho con tiện nhân này kêu lên ca ca tốt, cầu xin cậu là được rồi.” Tiếng cười phóng đảng càng lúc càng lớn.

“Liễu tiểu thư, cô thật sự vô cùng thông minh, ở trong thời gian ngắn ngủi như vậy có thể tính toán bố cục chặt chẽ như vậy, giận dữ phần nộ của cô làm Giang Nặc nghĩ rằng cô đã mất đi lý trí, liền khinh địch, cô uống rượu là vì sau đó đương nhiên sẽ được chọn ngựa trước, để cho người ta không thể đề phòng, mà ngay trong chớp mắt đó cô liền đâm một kim vào yên ngựa, khi Giang Nặc kẹp chặt ngựa, khiến cho kim đâm sâu vào, ngựa sẽ phát điên! Nhưng mà tôi rất ngạc nhiên,” Hấn hơi hơi dừng lại, “Liễu tiểu thư, cô có biết như thế có thể làm chết người hay không?” Lời nói êm tai nhịp nhàng mà ăn khớp của hấn truyền đến.

“Giang thiếu gia sẽ chết ư? Tiên sinh chưa biết tên, anh đúng là đang nói đùa, sao không gia nhập vào ngành viết truyện, khẳng định anh sẽ vô cùng có tương lai.” Tôi bình tĩnh đáp.

“Cô biết không, trên thế giới này người dám nói chuyện với tôi như vậy tuyệt đối không quá 5 người!” Hai tay hấn nhẹ nhàng vung vẩy, những người đang nghe đều kinh hãi.

“Trên thế giới này kẻ dám đem tôi tới nơi như vậy chỉ có mình anh, anh so với tôi còn có thể diện hơn đấy!”

Hấn cười to, “Bây giờ thì tôi đã cảm thấy hơi hơi hiểu vì sao Phí Như Phong lại ép buộc cô như vậy!” Hấn nhẹ nhàng châm một que diêm, khơi lên ánh sáng mong manh, châm lên một ngọn nến rất nhỏ, chỉ có thể nhìn thấy những thứ trước mặt, những người khác vẫn chìm trong bóng đêm, thế này còn đáng sợ hơn khi so với lúc hoàn toàn không nhìn thấy gì!

“Hôm nay Phí Như Phong sẽ không tới được!” Trên mặt hấn là sự ôn hòa tàn nhẫn!

“Cô nghĩ rằng phần quà lớn mà tôi dành cho cô chỉ là nhất thời nghĩ ra sao?” Giang Nặc tỉnh táo lại, gương mặt trở nên lạnh lẽo tàn khốc, dù sao khi biết có người muốn mình phải chết, mà bản thân cũng dạo quanh quý môn quan một vòng, cảm giác nhất định rất khó chịu! Ngực khí của hấn âm trầm, nghiêm trọng.

“Chuyện của La Uy bắt đầu là từ lúc sắp đặt bẫy cho cô, dùng hấn để làm cô hôn mê, để cho mọi người vui vẻ, nhưng mà Phí Như Phong thay đổi quyết định muốn dùng cách khác để chơi cô vào phút cuối cùng, cho nên hấn liền biến mọi thứ thành việc vui của mọi người, cũng là một chiêu cát đầu để sau này đối phó cô! Chuyện này Phí Như Phong biết từ đầu đến cuối, không có sự cho phép của hấn làm sao chúng tôi dám dùng thể trận lớn như vậy để đón tiếp cô?” Đôi mắt tàn nhẫn mà tà ác của hấn nhìn tôi chăm chú: “Vốn hấn muốn giữ cô lâu một chút, nhưng cô lại vượt qua giới hạn của hấn đề ra, cô cho là hấn sẽ dễ dàng bỏ qua ảnh hưởng đến công việc, cô cho là hấn có thể dễ dàng tha thứ cho người phản bội hấn sao?”

“Tôi đây sẽ khiến cho mỗi ngày còn lại trong cuộc đời em đều bị bao trùm trong hối hận!” Lời nói rõ ràng vờn quanh bên tai.

Ngon lửa cháy trên cây nến nhỏ lép bép, bắn ra sắc thái diêm lệ, nháy mắt lại trở về với bóng tối.

Tôi nhìn ánh sáng mỏng manh của kim loại, bỗng nhiên cười với Giang Nặc, “Chỉ kém một chút thôi, Giang Nặc, thật sự chỉ kém 1 chút thôi, lần sau, lần sau anh cố gắng hơn một chút, nói không chừng có thể sẽ đạt được mục đích!” Lời nói của tôi tràn đầy châm chọc, cắt nát mặt nạ của hấn, hấn giờ tay muốn bóp tôi. Đến giữa không trung liền bị người vô danh túm lại:

“Nếu muốn dạy dỗ nàng thì cơ hội còn rất nhiều, bây giờ nên thỏa mãn hứng thú của tôi đối với cô ta đã!” Hấn thân nhiên cười khiến cho người ta không rét mà run!

Tôi thân nhiên lắc đầu, từ khi tôi biết Phí Như Phong, đối với những kẻ biến thái bên cạnh tôi không còn cảm giác gì, tôi đã bị kích thích đến chết lặng từ lâu rồi.

“Cô dấu kim ở chỗ này ư?” Hấn nhẹ nhàng cười, tay lần theo đầu ngón tay của tôi, hấn thương thức bàn tay tôi, “Bây giờ vũ khí phòng thân thật sự là vô cùng tinh xảo,” Hấn xoay tròn tay, một chút bột phấn cực mịn rơi vào bàn tay hấn, hấn hơi ngửi ngửi, “Mê diệt hương phấn, trong lòng 1 phút sẽ khiến người ta hôn mê!” Thế nhưng hấn không hề xảy ra vấn đề gì dù là chỉ một chút!

Hấn nâng cằm tôi lên, “Bây giờ cô đúng là tay trắng, không có một chút đồ bảo vệ nào.” Hấn lui vào góc sáng của căn phòng hắc ám.

“Tôi đến trước, tôi có thể dùng roi để làm cô ta càng trở nên thơm ngọt ngon miệng!” Tiếng ồ ồ thở dốc thể hiện kẻ đó đã hưng phấn đến cực điểm, “Trước tiên cho cô ta uống thuốc nâng cao tinh thần, để cho cô ta phải luôn luôn tỉnh táo mà trải nghiệm, chúng ta cũng không nên chơi trò hôn hít.” Âm thanh tà nịnh, trong bóng đêm có người đang ép sát lại gần. . .

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Tiếng cười thanh thúy tràn ra từ miệng tôi, tôi tao nhã vuốt khê những sợi tóc đen vương hai bên má, thân thái động lòng người. “Màn trình diễn hạng ba của các vị thật sự vô cùng thú vị, cũng có chút ít tiêu chuẩn chuyên nghiệp.” Tôi nhẹ nhàng đứng lên, “Đã tới lúc phải rời khỏi nơi này, tôi không tiếp quý vị nữa!” Ngự khí tôn quý như nữ vương.

Một bàn tay to khiến người ta ghê rợn túm lấy cổ tôi, “Tiểu tiện nhân, hôm nay dù có ba đầu sáu tay thì cô cũng không trốn được đâu!”

“Hoa thiếu gia, Bạch công tử, Quý quân lý, à, hấn là có cả Lưu bí thư.” Tôi nói ra thân phận từng người một cách chính xác.

Trong bóng tối ngập tràn yên tĩnh, “Cô không để lại cho mình dù chỉ 1 đường sống!” Trong bóng tối truyền ra âm thanh như dã thú tru lên. “Chơi cô ta đến chết, hôm nay mọi người có thể chơi tới bến, trò gì cũng có thể dùng trên người cô ta, đến khi cô ta trút ra hơi thở cuối cùng!”

“Vô cùng vinh hạnh, các vị tình nguyện thân bại danh liệt, tất cả vào tù cũng muốn tôi phải nhúng chàm, thật sự là khiến tôi nhận ra được mị lực vô tận của mình.”

“Cô có ý gì?” Giang Nặc bắt đầu coi trọng lời nói của tôi, hấn biết tôi là người đàn bà không bao giờ nói những lời vô nghĩa.

“Nếu như tôi có thể cẩn thận mang theo trang bị phòng thân, thì sao có thể không mang theo vài cái camera theo dõi, máy nghe trộm để dự phòng, vài vị đây vừa rồi cùng La Uy,” Tôi mạnh mẽ áp chế vị chua xót, “Thật sự khiến người ta vô cùng ấn tượng, tôi tin là mỗi người nhìn thấy cũng đều sẽ thay đổi sắc mặt, còn 10 phút, nếu tôi không xuất hiện ở bên ngoài, hai người bạn tốt của tôi sẽ chia sẻ tư thế oai hùng của các vị với toàn thể giới thông qua các trang web lớn, báo điện tử, báo giấy và các phương tiện khác có thể. Đám người bên ngoài nhất định sẽ như thủy triều kéo đến xem, tin rằng còn có hiệu quả hơn bao nhiêu lời quảng cáo khác!”

Một mảnh yên tĩnh đáng sợ!

“Lợi hại, lợi hại!” người vô danh từ trong bóng tối vỗ tay cười đi ra, “Cô cùng chúng tôi tính toán lâu như vậy để đảm bảo họ an toàn rồi đi, là tôi đã quá

coi thường cô!” Con người hần sâu thẳm... giống như bảo thạch ngưng kết lại. “Đúng là một người đàn bà thông minh lại gan dạ sáng suốt như cô khó mà thay thế nổi!” Hần đẩy cửa ra, “Mời!” Một nam nhân không hề lãng phí chút thời gian nào.

Tôi chuyển tầm mắt nhìn Giang Nặc, “Giang thiếu gia vì đề phòng tôi sẽ làm vậy nên mới không tự mình ra trận phải không?” Trước khi đi tôi còn chăm ngời ly gián một chút, nhìn gương mặt càng âm u của hắn, tôi thật sự vui vẻ! Người vô danh mang tôi ra khỏi địa ngục trần gian này, hẳn lười nhác bước đi.

“Anh biết rõ tôi không có camera sao không vạch trần còn giúp tôi che dấu?” Tôi chậm rãi hỏi.

“Thứ nhất, trên thế giới này có một người tôi không bao giờ muốn đối đầu – chính là Phí Như Phong, Thứ hai,” Hần nghiêng đầu liếc mắt nhìn tôi một cái, “Cô rất thú vị!”

“Cảm ơn sự thú vị mà trời ban cho tôi!” Tôi cười cười vui vẻ. Đi tới cửa, đứng ở bãi cỏ xa xa là một bóng dáng khiếp người, ở bên trong tôi lảng lảng nhìn nam nhân này, trong lòng không hề giật mình, nếu thực sự giật mình thì phải là bắt đầu từ bao giờ mà trái tim tôi lại tin tưởng người đàn ông này đến vậy?

Hần chậm rãi đi tới phía tôi, ngũ quan như tượng tạc để lộ gương mặt không thể nhìn thấu tình cảm gì.

“Chúc mừng anh, người phụ nữ của anh cực kỳ tin tưởng anh.” Người vô danh nói giống như vô ý cười, không biết là thật tình hay châm chọc nữa.

“Đây là thứ cậu muốn!” Phí Như Phong đưa cho hắn một phong thư, đáy mắt hắn trong chớp lát liền dấy lên như sóng gió động trời, các loại cảm xúc xoáy lên trong mắt hắn, hơi thở hắn tản mát ra hơi thở, đến khi tôi dựa thẳng vào người Phí Như Phong, nửa ngày cũng không ngẩng lên nhìn hắn, đôi mắt sâu hút của hắn không toát ra tia dao động nào, “Từ Giang Nặc, tôi sẽ xử lý những người khác.”

Phí Như Phong lạnh nhạt gạt đầu, tôi đi theo phía sau hắn chuẩn bị lên xe.

“A Phong!”

Phí Như Phong chậm rãi xoay người, thân thể Giang Nặc cứng lại, tay nắm thành quyền, giống như một ngọn núi lửa có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

“Cậu còn coi tôi là anh em không?” Hần hỏi bất thường.

“Nếu không phải, lúc này tôi sẽ không đứng bên ngoài!”

“Có hắn ở đây cô ta căn bản sẽ không có việc gì, cậu đã sớm sắp đặt cả rồi!”

“Tin tôi đi, người phụ nữ này đủ để đối phó cả một đội quân!” Giọng nói của Phí Như Phong rét lạnh như băng.

“Cô ta muốn giết tôi!” Giang Nặc rốt cục không nhịn nổi nữa mà rống lên.

Không khí xung quanh Phí Như Phong đột nhiên hạ xuống, khuôn mặt càng thêm lạnh lẽo vô tình, “Cho nên cô ấy mới có thể ở yên trong đó 45 phút!”

Hắn chăm chú nhìn Giang Nặc, ánh mắt dần dần dịu lại, “Tôi vô cùng xin lỗi, Giang Nặc, tôi cam đoan sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa, lần này coi như nể mặt tôi mà quên đi được không?” Phí Như Phong giải thích với hắn! Tôi kinh ngạc! Nghe đồn tình cảm anh em của Phí Như Phong và Giang Nặc bắt đầu từ lúc 10 tuổi, xem ra đó cũng không phải là lời đồn nhảm!

Thân thể Giang Nặc không thể kiềm chế được mà run lên, “Từ khi chúng ta quen biết, tôi chưa bao giờ cầu xin cậu việc gì, đây là lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất tôi cầu xin cậu!” Không khí vô cùng loãng, lúc này thời gian một phút cũng như là vĩnh hằng, thân thể Phí Như Phong căng như sợi dây đàn.

“Để cô ta cho tôi!” Giang Nặc độc ác tuyệt tình nói. Phí Như Phong nhìn cửa lớn không rời mắt, thật lâu sau hắn quay đầu, hắn nhìn tôi, con người đen sâu thẳm không thấy đáy, không biết vì sao nó như một tấm lưới vây chặt toàn thân tôi, đây thực sự là một cuộc nói chuyện buồn cười, nhưng không khí diễn ra nó lại làm cho tôi căng thẳng!

Hắn hơi mở miệng, đôi môi mấp máy, “Cô ấy thì không được, bất cứ chuyện gì cũng có thể nhưng riêng cô ấy thì không được!”

Giang Nặc hung hăng nhắm mắt, khi mở ra đôi mắt hắn đã tràn đầy tơ máu, “Từ nay về sau chúng ta không còn là anh em nữa!” Hắn lớn tiếng nói, giọng nói tràn đầy sa sút, hắn lùi lại, tiếng hít thở dồn dập nặng nề ở trong không gian yên tĩnh thấm vào tận đáy lòng người, rốt cục hắn lao đảo bước đi.

Phí Như Phong đứng sừng sững ở cửa, thật lâu thật lâu...

Trên xe, Phí Như Phong như một bức tượng, đối với tôi vô cùng hồ hững, tôi vừa xuống xe, chiếc xe liền giống như tên bắn lao ra ngoài.

Hôm nay thật sự là một ngày mang đầy màu sắc truyền kỳ, tôi làm một người đàn ông thay đổi vận mệnh, một người đàn ông khác vì tôi mà phản bội anh em, không chừng nội tâm hắn đang không ngừng giao chiến, chính tôi cũng không thể tự tha thứ cho mình, tôi ngồi ở cầu thang, nhìn cây cối ẩm áp lay động, làm một cái cây thật sự đơn giản và vui vẻ hơn làm người rất nhiều. Cũng không biết đã qua bao nhiêu thời gian, tôi nghe thấy tiếng bước chân lại gần tôi.

“Em ngồi ở đây làm gì!” Tiếng nói trầm thấp che dấu những cơn sóng dữ cuồng dã, hắn kéo tôi dậy, “Đáng chết, toàn thân em lạnh như cột băng vậy!”

“Tôi không muốn ở một mình, những thứ đó cứ vây kín đầu óc tôi.” Tôi không thể kìm hãm được mà rùng mình lạnh run. Hấn chửi thề một tiếng. Sau đó đôi tay rắn chắc ôm chặt lấy tôi kéo vào ngực hấn, hơi thở nam tính quen thuộc vây lấy tôi. Tôi nép vào lòng hấn cảm nhận sự ấm áp, lúc này đây tôi dung túng bản thân, bởi vì bây giờ tôi thật sự rất cần, rất cần nó.

Hấn kéo chần ra, sau đó nhẹ nhàng đặt tôi lên giường, tôi túm chặt lấy tay hấn, “Tôi không muốn ở một mình!”

Hấn nhìn tôi, yên tĩnh, lông mi dày đậm nhíu chặt lại, hấn giống như đang đánh vật với một vấn đề khó khăn.

“Ngủ một chút đi, phù thủy nhỏ! Em muốn nhìn thấy tôi bị em không chế đến cỡ nào hay sao?” Hấn nghẹn giọng thô lỗ nói, hấn nằm xuống bên tôi, động tác kéo tôi ôm vào lòng giống như đau lòng mà mang theo sự ôn nhu. Tôi cầm tay hấn, kéo đến trên cổ tôi.

“Anh cũng không thể được, giúp tôi tẩy rửa sạch dấu vết không tốt ở nơi này!” Tôi nói nhỏ.

“Sao lại không chứ?” Hấn cười khở tự giễu một chút, thanh âm sắp nghẹn lại, “Đây không phải là vinh hạnh của tôi hay sao?” Hấn cúi xuống dùng đôi môi hôn khẽ dọc theo cổ tôi, mỗi chỗ đều phủ đầy những nụ hôn, không buông tha dù chỉ một phân da thịt.

Tôi vươn hai tay nắm lấy cổ hấn, yết hầu hấn thoát ra một tiếng thở dài, hấn nắm bả vai tôi kéo chặt tôi về phía hấn, khoái cảm như điện giật truyền khắp toàn thân, như sóng dữ tấn công mỗi sợi thần kinh, mỗi tế bào nhỏ. Hấn hít sâu một hơi, rồi môi khỏi người tôi.

“Em làm tôi rất khó giữ được sự tự chủ của mình!” Hấn nói nhỏ, nhẹ nhàng kéo để tôi càng dính sát vào hấn hơn, đến tận khi tôi hoàn toàn nằm trọn trong lòng hấn, hấn khép tay khóa chặt tôi lại, để cho đầu tôi gối lên vai hấn, “Ngủ đi, đối với em hôm nay như vậy là đã quá đủ rồi!”

Tôi yên tâm nhắm hai mắt lại, trong mơ hồ cảm thấy má hấn dụi dụi vào mái tóc mềm mại của tôi, “Em không bao giờ phải gặp lại những người đó nữa, tôi thề, cả đời này em cũng sẽ không phải trải qua loại chuyện đó thêm một lần nào nữa!” Những sợi tóc tán loạn che khuất khoé miệng cong lên của tôi, tâm trạng tôi trở nên vô cùng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Sáng sớm, tôi vừa bước vào văn phòng, An Bích và Cát Lan đã vội đi tới, xem ra tôi thật sự đã làm trái tim họ kinh hoàng suốt cả đêm, “Liễu Đình, hôm qua rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Cô bảo chúng tôi đi trước, còn nói những lời kỳ quái như vậy, thật sự là làm chúng tôi lo lắng đến chết!”

“Còn nữa, chúng tôi gọi điện cho tổng tài cũng không được, cô thế nào rồi, có xảy ra chuyện gì không?” Cát Lan lo lắng nhìn tôi từ trên xuống dưới.

“Tôi không sao mà, hôm qua tổng tài ở cùng một chỗ với tôi, hấn bảo người gọi tôi tới chỗ hấn!” Tôi nói dối không thèm chớp mắt.

“A di đà phật.” An Bích khẽ thở dài, đột nhiên sắc mặt trầm xuống, “Cô là đồ trọng sắc khinh bạn! Cũng không thèm gọi một cú điện thoại báo bình an cho chúng tôi!”

Đúng là vợ đề Trương Giang mà, thật sự là chuyện vô cùng khó giải quyết, sắc mặt của Cát Lan cũng không tốt đẹp hơn.

Xoát, tôi rút ra hai tấm vé, “Đại hội châu báu quốc tế Đặc lệ sa tinh” vé hạn chế số lượng, người có vé có thể có được một phần quà vô cùng tinh xảo xinh đẹp.

A! Hai người phụ nữ nhảy dựng lên cướp lấy vé trong tay tôi, “Coi như cô biết thời thế, tha cho cô lần này, nhưng cô vẫn nợ chúng tôi một bữa tiệc lớn đấy!” Tôi cười giảo hoạt, đúng là châu báu vừa xuất hiện, ai cũng tranh giành!

Điện thoại ở chỗ ngồi vang lên, “Xin chào, đây là Phí thị!” Tôi chuyên nghiệp tiếp đón điện thoại.

“Tôi đang ở dưới lầu, tôi muốn gặp cô!” La Uy! Tôi bỏ điện thoại xuống, dùng tốc độ nhanh nhất đi xuống dưới lầu. La Uy khoác ba lô hành lý sau lưng, chắc hẳn là hấn sắp rời khỏi thành phố này, hấn hướng về phía tôi cười rạng rỡ như ánh mặt trời “Hắc! Đi cùng tôi đi, làm một đôi uyên ương lưu lạc thiên nhai còn hơn là ở bên cạnh một lũ điên chết già!” Hấn đã phục hồi khí thế cuồng dã trước kia, tôi giật mình nói, “Anh, anh không hận tôi sao?”

“Hận! Cho nên cô cùng đi với tôi đi, dùng nửa đời sau của cô đền bù cho tôi!” hấn trêu chọc nói nhưng trong ánh mắt toát ra sự kiên quyết! Tôi dùng tay cố định tầm mắt hấn, “Có biết lần đầu nhìn thấy anh tôi có cảm giác gì không? Anh giống như ngọn lửa chói mắt, cả người anh tràn ngập sức sống, mỗi người bên cạnh anh đều có thể cười vô cùng vui vẻ! Lần đầu tiên tôi phát hiện ra, thì ra con người cũng có thể sống tùy ý giống như ánh mặt trời! Cho nên, xin anh, xin anh hãy sống thật tốt, để cho tôi biết rằng trên đời này vẫn còn ánh mặt trời, vẫn còn rất nhiều điều tốt đẹp đáng mong chờ khác, còn nữa để cho tôi âm thầm cầu nguyện! Thay tôi, hãy thay tôi sống thật vui vẻ khoái hoạt được không?”

Hấn im lặng, hấn dùng toàn bộ sức lực ôm tôi vào ngực, “Một ngày nào đó, tôi sẽ đem ánh mặt trời đến cho em!” Hấn thề bên tai tôi, hấn không hề liếc

mắt nhìn tôi thêm lần nào nữa, hấn cũng không quay đầu, sai bước rời khỏi tôi!

“Xin anh nhất định phải hạnh phúc!” Tôi nhìn bóng dáng hấn, đây là đứa trẻ sáng lạn đã từng bị tôi kéo vào bóng đêm, tôi toàn tâm toàn ý cầu nguyện, “Xin phù hộ để hấn không cần trải qua thống khổ, xin hấn nhất định phải hạnh phúc!”

Chi, một tiếng vang bên cạnh, một thanh âm làm trái tim tôi thất lại quần đau, mọi hình ảnh sự việc xung quanh tôi dừng lại, hấn bị húc lên cao, ánh mắt nhìn về phía tôi, khoe miệng hơi hơi mở ra, hấn còn không kịp nói với tôi câu nói kia, hấn ngã mạnh xuống, lục phủ ngũ tạng của tôi như bị thiêu đốt, nhưng cơ thể tôi lại run rẩy rét lạnh, nhất thời tôi bị ngọn lửa lạnh lẽo giày vò, thế giới của tôi đã tối đen không còn một tia ánh sáng.

Giang gia, danh gia vọng tộc nổi tiếng, ông cố phụ là quan to nhất phẩm nhà Thanh.

Bách hóa Giang thị là bách hóa lâu đời, trước khi gây dựng được sự nghiệp, người đầu tiên khởi xướng chính là Giang Đình Nghiệp, cho tới hôm nay bách hóa Giang thị đã trở thành một tập đoàn bách hóa lớn trên thế giới.

Từ trước tới nay Giang gia đều là độc đinh, đến khi Giang Nặc ra đời, lập tức thành bảo bối của cả gia tộc, mẹ của Giang Nặc cũng là tiểu thư danh môn, là con gái của đại vương đường thủy – Đường Bảo Như.

Bởi vì bảo bối này thường xuyên gây chuyện sinh sự, từ nhỏ liền tác oai tác quái khiến người ta đau đầu, nếu không phải là làm cho người khác bị thương đầy mình thì chính là bản thân hấn bị thương đầy mình, bởi vậy Giang gia cố ý đầu tư xây dựng một khu bệnh viện “Giang Thành bình an”, không thể nghi ngờ là Giang Nặc hiện tại đang chữa trị xương đùi ở đó.

Ở ngoại khoa phòng số 1, là phòng bệnh dành riêng cho Giang Nặc, tôi đẩy cửa ra, Giang Nặc ung dung bình thản tựa dựa vào đầu giường, ánh mắt hấn như bò cạp độc nhìn tôi chăm chăm: “Tôi nghĩ cô cũng nên đến.” Tôi đứng thẳng như đầu gỗ, “Đây chính là cảnh cáo, nếu như cô không rời khỏi Phí Như Phong, người kế tiếp sẽ là cô!” Hấn ném vé máy bay ra, “Đây là vé máy bay đi Canada trong đêm nay, thừa dịp tôi còn muốn cho cô toàn thân thì rời đi đi!”

Tôi đi tới trước, cúi xuống cầm lấy vé máy bay, “Được!”

Trong mắt hấn xuất hiện một chút đắc ý, tôi đánh về phía hấn như tia chớp, trong tay xuất hiện một ánh sáng lạnh lẽo! Dao đâm thẳng vào ngực hấn, “Giang gia các người nghĩ rằng giết người thì không cần đền mạng sao? Tiền bạc quyền thế của các người có thể che dấu hết máu tanh sao?” Tôi rút dao khỏi ngực hấn.

Máu chảy thành dòng, ánh mắt nặng nề đen tối của hấn nhìn tôi, hấn cúi đầu lau lau vết máu trên người đưa lên miệng liếm liếm, trong mắt tràn ngập ý nghĩ không thể tin, “Cô vì tên diêm đực kia mà giết tôi?” Hấn nổi giận, sát khí dày đặc dâng lên, “Cô thể mà có thể vì hấn làm tới mức này!”

“Cám ơn!” Thanh âm của tôi lạnh lẽo, “Nghe nói nếu đâm vào cùng một chỗ ba lần, vết thương sẽ không thể chữa khỏi, chảy máu đến chết, anh hấn là không biết thì ra chết là chuyện dễ dàng như vậy phải không!” Dao của tôi lại đâm tới một lần nữa, máu huyết hấn nhiễm đỏ ga giường, tay của tôi bị mạnh mẽ chặn lại!

Phí Như Phong! Ánh mắt hấn nhìn tôi dường như vô cùng lo lắng, giống như điên cuồng phẫn nộ, giống như thương tiếc, tôi dùng sức tránh thoát, vung dao ở trên cánh tay hấn chém ra một vết máu. Hấn dùng tay bắt lấy dao của tôi, máu chảy dọc theo thanh dao, chảy vào tận tim tôi, dao bị hấn cướp đi, hấn ôm kẻ đang liều mạng giãy dụa là tôi vào ngực, “Gọi bác sĩ đến xử lý vết thương của Giang Nặc, phong tỏa tin tức, đồng ý mọi điều kiện của Giang gia, không được báo cảnh sát! Chuyện còn lại chờ tôi quay lại nói tiếp!” Hấn nói với Thiệu Phong.

Một ngọn lửa đến từ địa ngục thiêu đốt trong lòng tôi, cháy sạch lục phủ ngũ tạng của tôi khiến tôi phát đau, tôi điên cuồng cắn xé hấn, tôi dùng móng tay hung hăng bấm sâu vào da thịt hấn, giống như không chết không buồn, tới tận khi tay của tôi bị hấn túm xuống, tôi cảm thấy bàn tay trắng mịn, miệng tôi tràn ngập mùi tanh của máu.

“Các anh không phải người! Các anh đều là sói đội lốt người, các anh hấn là phải xuống địa ngục!” Tôi điên cuồng hét chói tai, cả người đều trở nên điên cuồng!

Hấn vẫn ôm tôi gắt gao, một chút cũng không buông ra, cho đến khi tôi kiệt sức, xụi lơ trong lòng hấn.

Dòng nước ấm áp dội lên người tôi, trên tay tôi, đem từng vết máu trên người tôi tẩy đi, hấn nhẹ giọng nói bên tai tôi, “Nếu thật sự muốn giết một người, không cần phải làm tay của mình dính đầy máu tươi, có rất nhiều cách có thể khiến cho một người chết đi!”

Tôi quay đầu mờ mịt nhìn hấn, trên mặt hấn, cánh tay, trên người hấn tất cả đều là vết thương, máu tươi loang lổ, hấn giống như vừa trải qua một vụ tai nạn. Hấn lấy khăn tắm lau khô người tôi rồi ôm tôi đặt lên giường.

Tôi cảm thấy lạnh, từng đợt rét lạnh làm răng tôi lập cập va vào nhau kêu vang, tôi cuộn mình thành một đồng lạnh lẽo run rẩy.

“Uống hết đi!” Hấn nâng tôi dậy, cà phê đặc sánh đi vào trong tôi từng chút một, cảm giác ấm áp bốc lên làm tứ chi tôi tê dại.

“Mẹ tôi cũng chết trong tai nạn xe cộ.” Tôi vô thức nói, “Đó là sinh nhật tôi, mẹ đã đồng ý mang tôi tới công viên trò chơi để chơi cả một ngày, bà luôn luôn cười, bà nói bà thật vui vẻ, bà nói tâm nguyện lớn nhất của bà là nhìn thấy tôi lớn lên, tôi ngồi trên vòng quay khổng lồ cao tận trời vẫy tay với bà.” Cổ họng tôi run run, Phí Như Phong ôm chặt lấy tôi, lồng ngực ấm áp của hấn khiến tôi không chìm đắm trong ác mộng, “Tôi nhìn thấy chiếc xe hướng về phía bà, tôi liều mạng hét kêu, nhưng mà... nhưng mà... tôi trở mắt nhìn bà bị dựng bay lên giữa không trung.” Tôi túm chặt lấy ngực mình, “Tôi muốn họ chết, tôi muốn họ từng người, từng người đều không được chết một cách tử tế!” Lòng tôi đau đến mức không thể hít thở nổi. “Nhưng tôi không

làm được, tôi đã đồng ý với mẹ phải sống hạnh phúc! Tôi muốn để toàn bộ ân oán theo mẹ xuống mồ!” Tôi sống chết dè dặt lồng ngực, nó dường như sắp nổ tung đến nơi, tôi muốn móc trái tim từ trong lồng ngực ra!

“Nếu như vậy thì đừng miễn cưỡng bản thân!” Phí Như Phong đem quần áo mặc lên người tôi, hần kéo tôi lên xe, hần ôm tôi vào ghế lái, đạp chân ga. “Đi, trực tiếp chạy đến địa ngục đi, đến hỏi bà, đến rít gào vào mặt bà, vì sao lại để lại mình em thống khổ như vậy!”

Chương này âm u quá đi, có nhiều đoạn hơi hơi không hiểu nên chém gió đã đời luôn. Đọc xong thấy hơi nặng nề tí nhưng cảm giác được tình cảm sâu nặng của anh nam 9 dành cho nữ 9

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Xe phóng đi như tên bay, tôi liều mạng đạp ga, đúng vậy, tôi thật sự muốn đi hỏi mẹ, vì sao muốn sinh ra tôi, vì sao lại không ở lại cùng tôi, vì sao làm cho cuộc sống của tôi trở nên thống khổ như vậy! Gió thổi âm âm bên tai tôi, trong đầu tôi là hình ảnh núi lở chấn động, tôi cảm thấy tôi bay lên... Tay lái trong tay tôi xoay trái quẹo phải, lớp xe phát ra tiếng kêu ken két ---- chỉ, chỉ, chỉ ---- lớp xe nổ, xe xoẹt qua đường cái, tiếp theo xông thẳng đến cạnh đường toàn đá vụn, sau đó hướng thẳng đến vách núi đen mà bay tới! Phan! một tiếng nổ, xe dừng, tôi đập mạnh vào túi khí vừa bung ra, hai mắt tôi nhắm chặt, tôi tận khi xe thật sự đứng im.

Cuối cùng tôi mở hai mắt ra, giương mắt nhìn bầu trời rộng lớn cùng với không gian trong xe, xe bị một cái cây chặn lại, tôi nhìn cánh tay đang ôm chặt lấy hông của mình, quay đầu lại, sắc mặt Phí Như Phong xanh trắng, trên trán hần có một vết thương thật sâu, máu tươi chảy xuống.

“Phí Như Phong, Phí Như Phong!” Tôi lớn tiếng kêu gọi, lay động hần, bao nhiêu lần tôi đã nguyện rửa hần chết đi! Tôi không tìm thấy mạch đập của hần! “Phí Như Phong! Phí Như Phong anh đừng chết, tôi không muốn anh chết!” Tôi bối rối túm mạnh lấy vai hần, giọng nói của tôi khàn khàn, “Anh không thể chết, Phí Như Phong, anh dám chết trước mặt tôi thử xem!” Tôi cảnh cáo hần như bị thần kinh.

“Đừng lay tôi.” Giọng nói của hần suy yếu, tôi buông vai hần ra thở dài nhẹ nhõm.

“Anh bị thương.”

Miệng hần gian nan nở một nụ cười: “Nữ nhân, đừng tổn thương chính mình nữa, thêm một lần thì thật sự sẽ chết người đấy!”

Trong phòng bệnh trần ngập ngọn đèn nhu hòa, bác sĩ già nói với tôi, “không có gì đáng ngại, cậu chỉ bị thương ngoài da, rất nhanh sẽ khỏi hần.” Khi nói chuyện ánh mắt ông ta nhìn tôi có chút kỳ lạ, nhưng tôi đã không còn rảnh rỗi mà nhìn ông ta nữa. Tôi cảm thấy hỗn loạn vô cùng, tôi vô cùng không thích thời điểm Phí Như Phong ngất xỉu, toàn thân tôi xuất hiện loại cảm giác rét run, bất lực. Chuyện này đối với một nữ nhân cực kỳ rõ ràng hoàn cảnh và vô cùng có lý trí như tôi mà nói, điều này có nghĩa là tôi sắp phải trả một cái giá cực cao!

Tôi chăm chú nhìn gương mặt ngủ say của hần, sự ngạo mạn và khó nắm bắt của hần biến mất, thời điểm hần lẳng lặng nằm đó, hoàn toàn không hề có tính chiếm đoạt, chỉ có sự an toàn làm người ta rung động, một sợi tóc đen vương trên trán hần, tôi nhẹ nhàng vuốt nó ra, những ngón tay tôi lần theo ngũ quan của hần, lông mi của hần thật dày, bờ môi hần quá mỏng, loại nam nhân như vậy bình thường rất vô tình, tôi cúi xuống, hần ngủ sắp được 24 tiếng, cũng nên tỉnh lại. Tôi nhẹ nhàng túm môi của hần, “Phí Như Phong, anh tỉnh lại, nếu anh còn tiếp tục ngủ, tôi sẽ bắt nạt anh!”

“Ừ, ý kiến này thật sự là làm cho người ta hưng phấn.” Tôi kinh ngạc ngẩng đầu, hần lộ ra nụ cười lười biếng, “Tôi luôn luôn muốn bị người khác bắt nạt, thật đấy!”

Tôi cẩn thận lui về phía sau từng bước một, “Tôi đi gọi thầy thuốc” Tôi hơi mất mặt.

“Lại đây!” Hần vươn tay. Tim của tôi đập với tần suất nhanh hơn hần bình thường.

“Tôi... không đồng ý... với ý kiến này, vết thương của anh...” Trời ạ, thế mà tôi lại nói lắp.

“Đến trong lòng tôi, Tiểu Đình!” Hần ôn nhu dụ dỗ tôi, tôi tiến lên dựa sát vào lòng hần.

“Bây giờ mạng của em là của tôi, không được tiếp tục tổn thương chính mình, nếu không tôi sẽ không tha cho em!” Lời nói của hần trần ngập mùi vị ra lệnh, một dòng nước ấm áp lan dần trong lòng tôi, lo lắng hy vọng tất cả đều biến mất, tôi nở nụ cười tươi sáng, cả người tôi, cả trái tim đều giống như bọt biển, nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy thoải mái như vậy! Tôi áp sát cổ hần, nhìn động mạch của hần nhảy lên, thật sự là dụ hoặc khiến cho người ta khó lòng từ chối.

“Như Phong.” Răng của tôi áp lên cổ hần, “Để em cắn một nhát được không?” Lông mày khỏe mắt tôi đều là nụ cười, Hần nhìn tôi, “Vậy thì cắn đi, tôi biết em thèm nhỏ dãi động mạch chủ của tôi từ lâu rồi, hôm nay để tôi liều mạng vào miệng hồ đi!” Tôi ngả vào ngực hần, cười đến lợi hại, tiếng cười

thanh thúy quanh quẩn trong phòng.

Ánh mắt hắn tỏa sáng rạng rỡ, hắn không kim lòng được mà hôn xuống, đôi môi mê hoặc của hắn lướt qua giữa lông mày, đôi mắt xinh đẹp, lưu luyến trên khóe miệng, bờ môi tôi.

“Tôi giờ đôi băng gạc.” Bác sĩ già về mặt đứng đắn, chậm rãi đi vào, tôi vô cùng quần bách!

“Người trẻ tuổi, sau khi hưng phấn cực độ thì không nên lái xe!” Lời nói trong miệng bác sĩ già làm cho người ta thấy khó hiểu. Yết hầu hắn nhảy nhót như nửa nẩy, rồi cực lại mở miệng, “dĩ nhiên SM có thể gia tăng tình thú trong tình yêu, nhưng mà phải có chừng mực, không nên biến thành máu chảy đầm đìa, gây ra vết thương lớn thì sẽ thành vui quá hóa buồn!” Thế mà ông ta còn ném ra một cuốn tạp chí, “Cái này đều có chút đồ chơi SM, có thể kích thích mà lại không bị thương, nên tham khảo một chút đi!” Vị bác sĩ già khẽ vẩy tay rồi đi, vừa đi vừa lắc đầu, “Bác sĩ bây giờ thật sự là càng ngày càng khó làm, bệnh nhân có bấy kỳ ham mê không bình thường nào cũng phải dễ dàng tha thứ, còn phải đưa ra đề nghị dẫn đường chính xác.”

Tôi ngẩng đầu, ánh mắt đảo qua thân thể thần phong tuấn lãng của Phí Như Phong che kín vết sẹo, ngực đầy vết cắn, trên mặt, bả vai, ánh mắt của chúng tôi chạm vào nhau, mặt Phí Như Phong có vết đỏ sạm đáng ngờ, hắn thế mà lại đỏ mặt, tôi cuộn mình trong lòng hắn cười không thể kiềm chế!

“Em còn cười nữa à!” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi uy hiếp tôi, “Thanh danh một đời của tôi đều hủy trên tay em rồi. Đầu đề báo chí ngày mai...” Hắn đột nhiên như mây, tà ác cười cười, “Tôi nghĩ em nhất định sẽ được lên trang đầu.”

Bây giờ thì tôi lướt tôi kinh hoàng, “Tòa soạn báo, anh biết chủ biên của họ, anh lên tiếng thì sẽ không ai dám đăng hết!”

“À, còn có báo Tin tức, báo đô thị... em nghĩ xem tôi nên tuyên bố thế nào?” Hắn đùa tôi, tôi hung hăng chọc chọc vết thương của hắn khiến cho hắn đau đến nhe răng nhếch miệng.

Cốc cốc cốc, cửa phòng truyền đến tiếng gõ, “tổng tài.” Là Thiệu Phong. Tôi mở cửa ra, hắn đi vào phòng dẫn theo một cỗ chết chóc âm trầm.

“Tiểu Đình, em đi hỏi bác sĩ xem khi nào tôi được ra viện?” Hắn cố ý bảo tôi rời đi. Mà tôi cũng không muốn nghe chuyện này, đây là một cây kim trong lòng tôi, chỉ cần hơi chạm vào thì sẽ đau đớn, tôi chỉ có thể mạnh mẽ nuốt vào, cố gắng đè nén đau đớn xuống, tôi đi ra ngoài tiện thể đóng cửa lại.

Không biết Phí Như Phong với Giang gia cam kết với nhau như thế nào, nhưng mà không lâu sau trên báo liền đăng tin Giang Nặc ra nước ngoài – Bách hóa Giang thị hướng tới New York để phát triển, cũng thành công thu mua được công ty bách hóa Cơ Liệt Phật Ngã với giá trị lên tới 30 triệu đôla! Tôi biết rằng cuộc sống sau này của tôi sẽ không xuất hiện người của Giang gia nữa, tin tức này chính là hứa hẹn của Phí Như Phong dành cho tôi.

Phí Như Phong là một người đàn ông muốn nắm giữ sinh mạng và cuộc sống của người khác một cách tuyệt đối, hắn có ham muốn khổng lồ vô cùng mạnh mẽ! Một khi có người hay việc gì thoát khỏi lòng bàn tay hắn, hắn sẽ là một bạo quân, thà rằng hủy diệt cũng sẽ không để nó tiếp tục tồn tại. Nhưng mà xét thấy tôi nhiều lần thoát hiểm khỏi miệng hổ, tôi cũng biết, trong một phạm vi nào đó tôi an toàn hơn những người khác, mà hiện tại tôi cũng không muốn khiêu khích phạm vi hắn đặt ra cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Cuối tuần là ngày đáng yêu nhất, có thể tự do lười biếng trên giường. Đứng lên kéo bức màn thật lớn ra, ánh sáng tràn vào, trời xanh mây trắng, từng đợt hương hoa từ cửa sổ tràn vào, nhắm mắt lại hít thật sâu, từ đáy lòng đến tận những lỗ chân lông đều hoàn toàn thông suốt thư thái!

Mà đáng giận nhất trong số những phát minh chính là điện thoại di động, tiếng vang của nó đúng là khiến người ta cảm nhận sâu sắc được cái gì gọi là tiếng chuông gọi hồn! Tôi đi lên giường, lướt qua thân thể hắn, mò di động ở dưới gối, nhanh chóng ấn nút nghe.

“Liều Đình!” Tiếng sư tử Hà Đông rống lên từ đầu bên kia làm cho người ta phải kinh hãi, “Chúng tôi đã đợi cô 40 phút 8 giây, cô muốn chết phải không?” Thật sự là vậy, đã 11 giờ 40, tôi hung hăng trừng mắt nhìn con dằm trùng lớn đang ngủ say bên cạnh, hắn hại chết tôi rồi!

“Tốt nhất cô nên xuất hiện trong vòng 10 phút nữa, nếu không cô sẽ không có cơ hội nhìn thấy mặt trời ngày mai đâu!”

Tôi vâng lệnh trả lời được, lập tức bò dậy, ngã, ma lang đã bị đánh thức, ma trao lại đánh về phía tôi, hắn ôm chặt tôi vào lòng, “Nhất định không cho đi, ngủ với anh!” Tiếng nói khêu gọi của hắn vang lên bên tai tôi, tuy nhẹ nhưng rõ ràng, răng nanh khẽ cắn cắn tai tôi.

“Hừ... đừng kích động, bình tĩnh nào.” Tôi lo lắng nói, An Bích và Cát Lan chính là người tôi không thể trêu vào, họ có thể lái nhai tới mức tôi tình nguyện không nhìn thấy mặt trời ngày mai.

Nhiệt độ trong vòng tay hắn tăng lên, trời muốn tôi vong sao? Tên lang sói này mà nóng lên thì không ai chống đỡ nổi.

“Như Phong, nếu em không đến, em sẽ không thấy được mặt trời ngày mai nữa đâu!” Chỉ có thể mềm giọng nhờ vả, xem có thể thoát được một kiếp hay không.

“Anh gọi điện tăng 20% lương cho họ, dùng để cứu mệnh em được không?” Ma trảo của hắn đã bò tới trong áo của tôi, xoa nắn ngực tôi, hắn dùng ngón cái vờ về chúng, da thịt tôi mẫn cảm đến mức không thể chịu nổi bàn tay nóng rực của hắn, tôi mê muội gục sâu vào lòng hắn, “Vật nhỏ không nghe lời, vẫn muốn chạy loạn ư”

Hắn nâng thân thể tôi lên, cách lớp áo mỏng mút lấy nó, khoái cảm mãnh liệt làm tôi nhảy dựng lên, hắn đẩy quần áo của tôi ra, hơi lạnh tiến vào khiến tôi tỉnh táo lại, nghiêng người, tôi ngã nhào lên thảm, may mắn là thảm rất dày, tôi lùi lại ba bước còn nhanh hơn là vận động viên, thờ dốc nhìn hắn, hắn ngồi dậy, sợi tóc hỗn độn, đôi mắt màu đen đầy tình dục nguy hiểm khép hờ, nhìn hắn giống như một con sói đói bị cướp mất con mồi.

“Chờ tới lúc anh bắt được em, cả ngày hôm nay em đừng nghĩ xuống nổi giường!” Đây tuyệt đối không phải đe dọa, tôi nhanh chóng nhào trở lại vào lòng hắn, trăm ngàn lần không được so đo hơn thua với một con sói đói, hậu quả tuyệt đối sẽ là một mẫu xương cũng không còn. Làn da trần trụi nóng bỏng của hắn dán lên người tôi, hai tay tôi ôm lấy eo hắn, dùng đầu ngón tay vuốt ve trấn an sống lưng cùng cơ thể cứng nhắc của hắn, đây đúng là giống như đang vuốt ve an ủi bộ lông của dã thú.

“Như Phong, là em hẹn họ muốn đi mua quà cho anh, hôm nay là sinh nhật anh mà, anh quên rồi sao?” Thật sự bất đắc dĩ, kinh ngạc vui vẻ đã mất rồi, thoát khỏi ma trảo trước rồi nói.

“Anh muốn em, em chính là món quà tốt nhất!” Tay hắn ôm tôi thật chặt, cúi đầu, giọng nói vô cùng ương bướng, tôi dùng ngón tay cuốn lấy những sợi tóc ở gáy hắn, kéo đầu hắn ấn xuống, cho hắn một nụ hôn sâu hơn, đầu lưỡi tôi liếm vào khoang miệng hắn, lưỡi hồng ôn nhu khuấy đảo trong miệng hắn, nụ hôn thông thả mà đầy chiếm hữu.

“Như Phong, tiết mục hôm nay em đã chuẩn bị hết rồi, anh đừng phá hỏng lịch trình của em được không?” Tôi mềm mại nói, ý cười trên môi tôi càng ngọt ngào hơn.

“Anh thích nụ cười của em, lúc em cười, ánh mắt sẽ lóe lên như ánh sáng giữa bóng đêm.” Trong mắt hắn tràn đầy thỏa mãn, hắn mỉm cười cúi đầu.

Anh càng thích sự quy thuận hoàn toàn của em, khiến em không thể tự cao! – Tôi hoàn thành lời thề lộ của hắn ở trong lòng.

“Em đã chuẩn bị cái gì?” Hắn giống như tôi không nói rõ ra.

“11 giờ trưa cùng họ đi dạo phố mua đồ, 3 giờ chiều cùng anh đi xem phim!” Ngọn lửa có dấu hiệu yên tĩnh, tôi nắm chắc cơ hội thoát khỏi thân dưới của hắn.

“Anh sẽ bảo Tiểu Đàm gọi điện nói với rạp hát Tinh Hải, để họ đuổi hết khách đi!” Hắn chống khuỷu tay, vô cùng ung dung tự tại nhìn tôi sửa sang quần áo của mình, nhưng trong mắt ngọn lửa vẫn đang nhảy nhót, kiểu này hắn có thể thay đổi chủ ý bất cứ lúc nào, lại làm loạn hết lên. Rạp hát Tinh Hải, đuổi khách, tên đàn ông này quá xa xỉ.

“Em muốn đi rạp chiếu phim bình thường xem phim, vô cùng bình dân, Phí thiếu gia!” Tôi từ tủ quần áo bới ra áo chữ T và quần bò.

“Đây đúng là mua ở tạp hóa.” Đúng là nhu cầu của tôi không quá cao. Hắn dùng hai ngón tay nhắc chúng lên nhìn, toàn bộ thái độ ánh mắt đều thể hiện một câu: Cái này có thể mặc sao?

Tuy rằng là thợ bình thường, tuy là hình thức bình thường, tuy là vải hơi kém... nhưng mà tuyệt đối có thể mặc.” Tôi kết luận.

“Em xác định em phải trả tiền để mua nó?” Hắn nhướn mi ngắm tôi

Tôi nhin cười, “Về cơ bản là có bỏ một chút. Nhớ kỹ là 3 giờ chiều mặc chúng chờ em ở quảng trường Tân Lôi đấy, còn phải đeo kính đen, không được tới muộn!” Tôi vung vẩy ngón trỏ cường điệu nói, hắn liếc mắt nhìn tôi một cái, hừ nhẹ một cái.

“Hôm nay là sinh nhật anh sao? Sao mà quà tặng chẳng theo ý muốn của anh vậy?”

“Kháng án cũng vô dụng!” Tôi đi giày vào trả lời, thật sự là không kịp rồi, tôi phải kêu lái xe lái đến 180 km/h mất.

“Nếu tốc độ của em dám vượt qua 80km/h, anh đảm bảo em nhất định sẽ không kịp hối hận!” Trong mắt hắn ẩn núp cảnh cáo.

“Em biết rồi!” Tôi than thở, hình như nam nhân này không phải là người Trái Đất, hắn đến từ Sao Hỏa, có khả năng đặc biệt!

Dưới sự cảnh cáo của Phí Như Phong mà đi, tôi đương nhiên là đến muộn. Từ xa tôi đã nhìn thấy hai phụ nữ đi đi lại lại, bộ dáng có vẻ cực kỳ không kiên nhẫn.

Thôi xong, thôi xong rồi, hôm nay lẽ tai tôi chắc chắn sẽ thủng luôn, “An Bích, Tiểu Lan” Tôi dùng vẻ mặt chột dạ chào hỏi.

“Cô vẫn còn đến được đấy, cô xem đã mấy giờ rồi, chúng tôi đứng trong gió lạnh thấu xương đã bao lâu rồi chứ? Cô có biết là đức tính không tốt đẹp

nhất của phụ nữ là trễ hẹn không?” An Bích nổi trận lôi đình.

“Người ta là đêm xuân ngắn ngủi kéo đến ngày dài, quân vương còn chưa dậy sao mà dám đứng lên.” Cát Lan vừa mở miệng liền làm tôi lạnh muốn chết.

“Tôi từ ba ngày trước đã nói với cô, không thể muộn, tuyệt đối không thể muộn, tham gia triển lãm châu báu là thứ vô cùng cần thiết để nâng cao cấp bậc cuộc sống và khiếu thẩm mỹ, mà cô thì sao? Bộ đáng toàn bộ không hề hứng thú, cô quả thật không có một chút giống phụ nữ! Không có mục tiêu, không có nhiệt tình, châu báu là gì cô biết không? Có biết không hả? Chính là khuôn mặt thứ hai của phụ nữ!” Mân khuyên bảo tận tình diễn ra.

Tôi cười méo mặt, khiêm tốn chờ họ tụng niệm, rốt cục Cát Lan từ bi nói, “Đi mau đi, chúng ta muộn như vậy, nếu giờ cứ đứng đây không khéo phải tham dự lễ bế mạc triển lãm châu báu luôn ấy chứ!” A đi đã phạt, cuối cùng cũng thoát.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 28

“Triển lãm châu báu Đặc Lệ Sa Tinh” không hổ là đẳng cấp quốc tế, hội tụ tinh anh, từng người mẫu nổi tiếng mang theo vòng cổ chói mắt quý giá, nhưng lại như lu mờ trước chúng.

Hải vận – vòng cổ được khảm trên châu đen và kim cương, người mẫu mặc váy dài màu lam, xoay tròn, thần bí mà cao quý; Quang nguyệt lưu tinh – dây đặc kim cương như bầu trời sao, ở trong đêm đen tăm tối, giống như mưa sao băng, mang đến ánh sáng chói lòa, nhà thiết kế lấy sự lóe sáng của kim cương tạo ra một trận mưa sao băng vĩnh hằng, làm hoa mắt người xem!

“Tôi nguyện ý làm người mẫu không công, nếu không được tôi trả thêm tiền cũng đáng!” Ánh mắt của An Bích không rời ra nổi.

“Quà tặng xinh đẹp của triển lãm lớn khi nào mới phát? Chắc là không tôi chứ?” Cát Lan gấp gáp,

“An tử, tôi cảm thấy nếu nói những thứ này nhắc đến cấp bậc sống và thẩm mỹ thì đúng là tự ngược.” Tôi thì thào nói.

Mỗi một vật trang sức đều có giá mấy trăm thậm chí mấy ngàn vạn tệ, đối với ba người làm công ăn lương như chúng tôi thì đúng là ảo tưởng hảo huyền. Hai người phụ nữ cũng đồng ý gật gù đầu, chúng tôi hoảng sợ thưởng thức sự xinh đẹp quý giá của chúng.

“Tôi sẽ chông tương lai của tôi phải mua được cho tôi một trang sức giống như vậy nếu không thì đừng mơ tôi lấy hần.” An Bích tuyên bố.

“Tôi muốn gả cho nhà thiết kế châu báu.” Cát Lan còn trực tiếp hơn.

Phụ nữ đúng là không thể miễn dịch với trang sức mà, thu thập trang sức châu báu là đam mê của phụ nữ, nam nhân thì lại ngược lại, thích thu thập phụ nữ, vì sao mà đột nhiên nghĩ tới điều này ư, bởi vì lúc này đang có người đi thẳng về hướng tôi, Cát Lan cũng nhìn thấy, cô ấy nắm lấy tay tôi.

Váy dài màu vàng nhạt bằng lụa, lắc tay khảm một viên kim cương hoàn mỹ, vòng cổ, hoa tai, nhẫn, đúng là ánh sáng xinh đẹp bắn ra bốn phía làm người ta nhìn không kịp, đúng là một thân xinh đẹp vinh hoa phú quý Lang Nha tiểu thư.

“Không thể tin được là Liễu tiểu thư cũng có nhã hứng đến xem triển lãm châu báu, cũng đúng, tốt xấu gì mua nhiều trang sức để dành, có thể ứng phó với những tình huống bất lợi trong tương lai.”

Ý tứ ẩn sau lời nói của Lang tiểu thư đúng là không cần người thông minh mới có thể hiểu.

Tôi cúi đầu, im lặng lắng nghe vô cùng hợp với tình hình, Lang Nha lấy danh phận một tiểu thư danh môn đến tranh giành tình nhân với tôi, chỉ sợ nhục nhã trong đó không phải ai cũng dám nói, mà đối với loại tranh đấu nhằm chán này, thủ đoạn đối phó cao nhất chính là, mặc kệ cô ta mạnh thế nào, cũng lấy im lặng ứng phó, im lặng trừ khử, tuyệt đối không thể đánh bừa, để tránh dẫn đến càng nhiều lời tố cáo, làm vật hi sinh lót đường.

Lang Nha thấy tôi im lặng, càng có khí thế nói: “Nhưng mà tôi thấy thời gian của Liễu tiểu thư sợ là không nhiều nữa đâu, tích lũy châu báu sống đến già cũng không dễ nha! Trước Liễu tiểu thư đã có Trương tiểu thư, Vương tiểu thư, Lí tiểu thư, họ cũng đã từng được yêu chiều vô cùng, chỉ mong Liễu tiểu thư sẽ không đi theo họ! Phải cười đến cùng mới được!” Vị chua đã bốc lên tận trời rồi!

“Đã nghe rằng Lang tiểu thư hào phóng khéo léo, hôm nay được chứng kiến cô cùng Liễu tiểu thư trò chuyện, đúng là trăm nghe không bằng một thấy!” Ôn Trạch đột nhiên xuất hiện, nói ra lời nói êm ái nhưng mang theo kim nhọn.

Tôi ngẩng đầu ngạc nhiên, không biết hần tôi từ khi nào, so với Lang tiểu thư thì hần mới làm tôi hoảng hốt! Tôi tình nguyện đối đầu với 100 Lang Nha cũng không muốn để Ôn Trạch dính vào chuyện này.

“Ôn công tử cũng là bạn của Liễu tiểu thư?” Nàng cười đầy thâm ý, “Liễu tiểu thư quan hệ đúng là rộng tới mức khiến người khác phải khâm phục!”

“Lang tiểu thư quá lời!” Ôn Trạch thần nhiên cười, “Có thể quen biết Liễu tiểu thư là vinh hạnh của tôi, nhưng mà tôi cũng chưa vinh hạnh tới mức được làm bạn với Liễu tiểu thư!”

“Hai vị có vẻ hợp ý với nhau hơn tôi đây, tôi không làm phiền nữa!” Tôi lui lại.

Chiều trò chuyện của phụ nữ là thêm mắm thêm muối đảo lộn thị phi, những người khác thì thôi, nhưng mà Ôn Trạch chỉ sợ là một cái gai trong lòng Phí Như Phong, dựa vào cá tính của hắn và quan hệ của chúng tôi hiện nay, hắn sẽ không chấp nhận những người khác làm phức tạp lên, tôi không muốn cho hắn lí do để rút cùi đáy nồi, làm ra hành động bất ngờ nào khác. Tôi không muốn Ôn Trạch vì tôi mà gặp nguy hiểm, Phí Như Phong có thể dễ dàng tha thứ cho tôi là vì La Uy đã chết, nhưng chắc chắn không bao giờ tha thứ cho việc tôi lên gặp Ôn Trạch, tôi không cần một cuộc chiến vì tôi mà bùng nổ.

“Liễu tiểu thư đừng đi!” Lang Nhã một chút cũng không biết cần phải dừng lại, “Còn phải làm phiền cô mang thứ này trả Phí Như Phong dùm tôi.” Một chiếc ghim cài áo.

Cát Lan cầm tay tôi, tay tôi cảm nhận được sự ấm áp của trái tim cô ấy, một người phụ nữ trong lúc khó khăn nhất cần có một nắm tay ấm áp cũng giống như cần mặc quần áo ra đường vậy, “Tất cả ghim cài áo của Phí Như Phong đều được thiết kế riêng, Lang tiểu thư không biết ư?” Tôi tùy ý nói.

Để ứng phó được với sự bất nạt của Phí Như Phong, toàn bộ quần áo của hắn tôi đều để ý rất kỹ, thói quen của hắn chỉ sợ không có ai nắm rõ hơn tôi, huống chi với thủ đoạn của Phí Như Phong thì sẽ không bao giờ để cho một nữ nhân khác cầm quần áo đồ vật của hắn đến làm nhục tôi.

Vừa dứt lời liền nghe thấy tiếng cười của Cát Lan và An Bích, mặt Lang Nhã từ hồng hào biến thành trắng bệch, tái nhợt sau tiếng cường của An Bích, Cát Lan. Đúng là làm địch nhân càng thêm ghen ghét oán hận, trăm cái hại mà chẳng có nổi một chút lợi! Tôi tự biết địa vị của mình trong lòng Phí Như Phong, tôi là cấp bậc nào chứ, thủ đoạn con con này của cô ta tôi còn khinh thường không buồn đáp lại, nhưng nếu làm liên lụy tới người vô tội khác thì không được.

“Có lẽ tôi đã nhớ nhầm.” Tôi nhướn mày, đưa tay ra muốn nhận lấy. Lang Nhã căn bản không ngờ tôi sẽ đón lấy ghim cài áo này, cô ta chắc là chỉ muốn tôi nhục nhã phẩy tay áo bỏ đi mà thôi, một vật chứng rõ ràng như vậy, không bao giờ được phép đem ra ánh sáng, nếu không nó đến được tay Phí Như Phong, sẽ trở thành căn cứ chính xác việc cô ta có ý đồ hiểm ác, tuyệt đối và việc mất nhiều hơn được!

Màu đỏ trên mặt cô ta hoàn toàn biến mất, tay tôi đưa ra tới một nửa liền rút về cười cười, “Tôi thấy hay là Lang tiểu thư tự mình trả lại sẽ tốt hơn, đúng không?”

“Đúng, tôi nên tự mình trả lại!” Đại tiểu thư đánh thương, cô ta sợ chết khiếp rồi!

“Nếu Lang tiểu thư tự đi, tôi sẽ không cần nói với Phí tổng, hôm nay tôi và Lang tiểu thư không gặp nhau đúng không?” Tôi vô cùng hiểu ý hỏi.

Cô ta gật đầu, “Không cần, không cần.” Cô ta chặt vật biến mất trước mặt tôi!

Đoạn ân oán không thể hóa giải này dù sao cũng tránh không được rồi.

“Vô cùng xin lỗi, sự xuất hiện của tôi đã làm cô khó xử rồi!” Ôn Trạch cô đơn cười. Một nam nhân vô cùng thông minh, hắn như con giun trong bụng tôi vậy!

“Ôn tiên sinh có tương lai vô hạn ở Tuyên thành, không cần phải làm những việc nhảm chán mà cản trở sự phát triển của bản thân! Ôn tiên sinh tự giải quyết cho tốt đi!” Tôi chỉ có thể nói đến đây.

“Tôi hiểu rồi!” Ôn Trạch không phải một người đàn ông đơn giản, hắn nhanh chóng thu lại biểu cảm của mình, “Tôi sẽ không đáp ứng, làm Liễu tiểu thư thất vọng rồi, cuộc sống có rất nhiều bất ngờ, tôi nguyện ý chờ đợi!”

Tôi nhìn bóng dáng rời đi thong thả của hắn, da đầu run lên, rốt cục phải làm thế nào mới có thể khiến nam nhân rời đi vùng nước đục này?

“Bây giờ là món trang sức cuối cùng của triều lăm--- Giác mơ ánh sáng” Bất giác thời gian triều lăm đã hết, oanh, một mảnh than thở sợ hãi!

Một cái vòng cổ, kiểu dáng vô cùng đơn giản, sợi dây giống như chui ra từ hai bên, chính giữa là một viên ngọc lục bảo, ánh sáng màu xanh thẫm, sáng rực rỡ động lòng người! Ánh sáng lưu động trên nó chiết xạ ra các màu sắc kỳ dị, giống như có ma lực mà hấp dẫn ánh mắt mọi người! Viên ngọc chói mắt! Trong ánh mắt của bao nhiêu người hiện lên ham muốn.

Tôi vỗ vỗ Cát Lan, “Đợi chút nữa chúng tôi cả đường, cô nhất định phải chặn nhà thiết kế lại, mời cô đem hắn giữ lại bên người cô!” Ba người chúng tôi nhìn nhau cười, may mắn Lang Nhã không ảnh hưởng tới hứng thú của chúng tôi, chúng tôi vẫn hưng phấn chọn lựa chút đồ chơi trong triều lăm.

Tôi nhìn trúng một con báo, toàn thân màu đen, lưng sơn màu vàng, hai mắt của nó là màu xanh lá, lực lượng và mị hoặc nó toát ra làm tôi phải nín thở, nếu đặt trong thư phòng hắn, nhất định là rất thích hợp! Tôi như gặp vật báu mua lại nó.

“Trả lại quà mua cho hắn! Để cho người đàn bà khác đến sỉ nhục cô chính là sai lầm của hắn!” Cát Lan bất bình cầm giận nói.

“Có một số việc càng làm náo loạn, mới càng hạ thấp thân phận của cô ta, nếu thật sự để ý đến cô ta, vì cô ta mà buồn bực nghĩa là đã quá coi trọng cô ta rồi!” An Bích vô cùng có khả năng, không phải người thường, có họ làm bạn chính là may mắn của tôi! Nữ nhân mua trang sức, không thể tiêu ít tiền,

chúng tôi hầu như tiêu hết tiền trong người mới thỏa mãn cẩn thận rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Rất nhanh đã đến ba giờ chiều, ba kẻ cuồng mua sắm chúng tôi chia tay, tôi nhanh chóng đến quảng trường Tân Lôi.

Từ rất xa tôi đã nhìn thấy hân đứng thẳng bên cạnh quảng trường, một cái quần bò thô, một cái áo chữ T, toàn thân ăn mặc bình dị nhưng vẫn không che dấu được khí thế kinh người của hân, nhưng vẫn tăng thêm chút cảm giác suy sút, bất cần đời, nếu mà tóc cũng nhuộm thành màu vàng... Vừa nghĩ đến cảnh Phí Như Phong mang bộ tóc vàng hoe ngồi trong văn phòng tổng tài tôi liền cười tới mức không đứng thẳng nổi.

Hân tháo kính râm xuống, ánh mặt trời tỏa sáng trên gương mặt hân, hân đến gần tôi, lộ ra nụ cười khiến người ta ngây ngẩn, “Anh cảm thấy mặc vào cũng không tệ lắm, người khác quay đầu nhìn lại tăng hơn lúc trước 3%” Trong lời nói của hân tràn đầy trào phúng tự đắc.

Tôi cười ha ha, “Lần sau em sẽ mua một bộ vest họa tiết ô vuông cho anh, sau đó lại đeo cho anh cái cà vạt màu đỏ.” Những người quay đầu nhìn tuyệt đối là nhiều hơn bộ này.

Hân cũng cười to, nụ cười của hân rất hợp với bộ quần áo này, đó là một cảm giác vô cùng xa lạ, suy sút, lại hơi lười nhác, và dĩ nhiên là... mê hoặc, tầm mắt chúng tôi chạm nhau, sâu trong mắt hân bùng lên một ngọn lửa, lóe lên rồi biến mất rất nhanh.

“Tiếp theo của lịch trình, anh chắc là phải xếp hàng mua vé đúng không?” Hân ôm lấy bả vai tôi, chúng tôi nhìn về hàng dài phía trước, tôi ánh mắt mở thật to.

“Dĩ nhiên, anh xem có cô gái nào xếp hàng mua vé không?”

Tôi ngồi ở quán cà phê bên cạnh, nhìn hân như hạc giữa bầy gà lại biết điều xếp hàng mua vé, đến chỗ như thế này mà lại quy củ xếp hàng mua vé xem phim chỉ sợ là việc hân làm lần đầu tiên. Tôi vô cùng vui vẻ, Phí Như Phong có bao nhiêu cái đầu tiên để tôi khám phá? Hân ra mồ hôi toàn thân, giờ hai vé lên trước mặt tôi, đắc chí cười, “Anh cảm thấy anh vừa thắng một trận đấu lớn!”

Lúc ở bên Phí Như Phong, chính là thời điểm cười nhiều nhất cuộc đời tôi.

Chúng tôi hòa vào đám đông đi dần vào trong, xem phim không thể tách rời thức ăn vặt, nước uống, bông ngô, tôi nhìn nữ sinh vui vẻ ăn đằng trước, ánh mắt không khỏi thêm muốn, “Anh biết rồi!” Phí Như Phong chấp nhận số phận chạy đi mua đồ ăn vặt, khi hân ôm nước uống bông ngô vất vả đi tới trước mặt tôi, tôi chôn mặt vào túi xách để che dấu tiếng cười. Cuối cùng hân cũng đến trước mặt tôi, đặt vào tay tôi những thứ đang cầm, cảm thấy mỹ mãn tựa vào ghế ngồi, “Anh bây giờ vô cùng giống mọi người, mong chờ bộ phim có thể bắt đầu, nhất định là vô cùng gian nan!”

Tôi cười đến mức hai vai đều run lên.

Có một câu nói là “Làm người tội gì phải chấp nhận mọi thứ? Đối phương thật lòng cũng tốt, chỉ dụ dỗ bạn cũng được, chỉ cần hân còn có một chút để ý đến tâm trạng bạn, đã làm cho bạn cảm tâm tình nguyện vui vẻ, mọi người đều vui mừng.”

“Cốc chặt đầu!”

Tôi ngạc nhiên quay lại nhìn Phí Như Phong, “Lừa đảo, không phải là chiếu – long phượng đầu sao?”

“Phim sau!” Về mặt hân đứng đắn nói.

Tôi nghi hoặc nhìn hân, nhìn chằm chằm. “Nam nhân giả dối này, một ngày không dùng quyền lực của mình cũng không được mà!”

“Hừ.” Hân đề lại đôi chân nóng nảy đang muốn dùng dẩy rồi đi của tôi, “Đàn ông chỉ cam tâm tình nguyện xem một loại phim điện ảnh cùng phụ nữ mà thôi – phim kinh dị!” Hân nháy mắt với tôi, trong lòng tôi âm thầm thề nhất định sẽ không để hân đạt được mục đích, tôi nhẫn nại, kiên trì... một nữ nhân mặc quần áo đồ rục bị khóa sau cánh cửa, một bé trai như thiên sứ chậm rãi trượt ra, lòng tôi kinh hoàng sợ hãi... một dòng máu đỏ tươi phun ra!

“A...” Tôi không thể chịu đựng nhiều như vậy, tôi thét chói tai, nhào vào lồng ngực hân đã chuẩn bị từ lâu, tôi ngẩng đầu thấy trong ánh mắt hân là ý cười bốn cọt, tôi vừa tức vừa giận đấm hân, hân chỉ buồn cười không ngăn lại.

Một lần xem phim kết thúc bằng sự toàn thắng của hân, tuy rằng tôi sợ run nhưng lại không thể nhịn được mà thò đầu ra xem, kết quả là tôi hầu như núp trong ngực hân mà xem hết bộ phim, hân được ôm ôn hương nhuyễn ngọc đến phát ngiên.

Rời khỏi rạp chiếu phim, tôi kéo hắn cùng nhau chậm rãi bước đi, tôi biệt thự ở lưng chừng núi, nhìn bóng dáng dưới ánh trăng, nhịp độ bước chân của chúng tôi vô cùng hòa hợp, tiếng gió thổi lá cây lay động, bầu trời đầy sao sáng lấp lờ trong đêm đen, ánh trăng giống như ngọc thạch treo ở chân trời.

“Như Phong.”

“Àn.” Hắn nghe giọng trả lời tôi.

Hoàn cảnh xung quanh yên tĩnh xinh đẹp đến vậy, “Em có quà cho anh.”

Về mặt của hắn kinh ngạc nhưng lại hơi lo lắng nhìn tôi: “Không phải em thật sự mua vest hoa văn ô vuông cho anh đấy chứ?”

“Đương nhiên không phải.” Tôi hờn dỗi.

Tôi từ trong túi lấy ra con Báo kia.

Hắn cẩn thận đón lấy, “Đây là phần quà tốt nhất mà anh đã nhận.” Con người đen trong mắt hắn dừng lại trên mặt tôi, bốn mắt giao nhau, tôi không thể lùi lại né tránh, cũng không muốn chống lại đôi mắt đang lóe ra ngọn lửa ở sâu bên trong kia, môi hắn dán lên môi tôi, trái tim tôi đập cuồng loạn giống như muốn nhảy thẳng lên cổ họng luôn, đầu lưỡi hắn nhẹ nhàng luồn vào, quấn lấy tôi, chậm rãi hưởng thụ hương thơm bên trong, tôi túm lấy vạt áo hắn, gần sát hắn ngửi người, thân thể của tôi và hắn va chạm với nhau, lập tức liền cảm thấy cái ôm của hắn càng nhanh chóng và nóng bỏng hơn!

Nụ hôn nồng nhiệt của hắn không ngừng tăng lên, dần dần biến thành thăm dò tiêu hồn thực cốt, tôi chân động thờ dài, không tự chủ được mà càng tới gần thân mình cứng rắn của hắn, tôi cũng hôn lại vô cùng kịch liệt, đôi môi hắn tê dại, nước miếng được chúng tôi trao đổi với nhau qua đôi môi dán chặt, cho tới khi tôi không hít thở nổi nữa mới tách ra. Hắn thì thầm: “Đây chính là biểu hiện lòng biết ơn.” Tôi cũng thì thầm: “Nếu đây là lòng biết ơn, vậy ở trên đầu anh là mặt trời.”

Hắn nhẹ giọng cười: “Em là một người phụ nữ vô cùng đáng để yêu thương.” Tay hắn đặt lên trái tim tôi, thứ đang đập cuồng loạn trong ngực tôi, bây giờ tôi giống như đang đứng cạnh một vách núi đen, ánh mắt của hắn, vòng tay của hắn, lời nói của hắn đều có thể làm cho tôi cảm thấy mình sẽ rơi vào vực sâu thăm tối.

“Em không đáng được yêu, em là một đứa trẻ ma quỷ đã bị vứt bỏ.” Tôi chế nhạo nói.

“Không, em không phải.” Ánh mắt hắn ôn nhu muốn làm say lòng người, “Em là một người phụ nữ thông minh, hiểu biết, không ngừng biến đổi làm cho đàn ông phải mê muội!”

Ánh trăng mềm mại chiếu lên trên người tôi, lá cây xung quanh bồi hồi theo những cơn gió, tôi lắng lắng nghe một người đàn ông nói ra những lời có thể làm cho người ta động lòng nhất, “Anh sẽ chứng minh rằng em đã làm anh mê muội như ra sao!” Câu nói này cơ hồ là hắn dán chặt môi bên tai tôi thổi vào, “Đến đây.” Hắn kéo tôi vào trong lòng ngực hắn, thân thể hắn thiếu sót sự tự chủ, hai má ửng đỏ của hắn dán lên gương mặt hơi lạnh, và rồi nụ hôn của hắn đặt lên cổ tôi.

“Tới đây, ôm lấy cổ anh đi Tiểu Đình.”

Tôi chậm rãi vươn tay, “Như Phong.” Giọng nói của tôi nhỏ nhẹ mềm mại, “Em ăn không ngon đâu, vừa cay lại vừa đắng.”

Tôi đẩy hắn ra, khi hắn bắt ngờ không kịp phòng bị thì tôi đã bỏ chạy, hắn đuổi theo tôi, giày của chúng tôi đạp trên con đường đầy lá khô, những tiếng cười thanh thúy vang vọng trong đêm! Tôi nhanh chóng chạy vào gian phòng, phía sau hắn cũng vào theo như một tên thợ săn.

“Em yêu, tiếp tục chạy nữa đi!” Hắn chậm rãi nói, tôi dừng chân xoay người lại, ánh mắt vì hơi kích động mà lấp lánh ánh sáng.

Hắn bước từng bước một lại gần tôi, “Nữa đi nào, em còn định chạy đến đâu?” Cặp mắt lười biếng toát ra một chút không rõ ràng của hắn, về mặt cao ngạo có thể làm cho người ta kinh hãi.

Tôi tao nhã vươn tay: “Giường của anh, Như Phong!”

Tôi túm lấy cổ áo hắn, kéo hắn cúi xuống để nhìn vào mắt hắn, sau đó kiễng chân ôm cổ hắn, trao cho hắn một nụ hôn sâu gần như làm hắn không thở nổi. Tay hắn vói vào giữa váy tôi, tôi lại lùi ra phía sau, “Không, hôm nay anh là của em.”

Hắn ngừng đầu, giữa đôi mắt đang bùng bùng dục hỏa chợt hiện lên một chút hoang mang.

“Anh, không thể đụng vào em, đây là quy định thứ nhất.”

Hắn lập tức hiểu được ý tôi, chúng tôi giằng co, không khí như sắp nổ tung vì những tia lửa tóe ra từ đôi mắt đầy dục vọng của hắn, giữa chúng tôi như có một sợi dây buộc chặt, một sợi dây mỏng manh như sợi chỉ có thể đứt bất cứ lúc nào! Sau đó hắn buồn lòng xuống cười: “Nếu em muốn chơi trò chơi, vậy thì chúng ta tiếp tục.”

Tôi cười sáng lạn: “Như Phong, đây là một ưu điểm rất lớn của anh, anh rất công bằng.”

Tay của tôi hoạt động trước ngực hắn, cởi quần áo của hắn, hắn phối hợp giơ hai tay lên, con người đen tóa sáng, “Em muốn anh giúp em không?” Hắn túm lấy quần áo của tôi, nhưng tôi lại nắm lấy tay hắn rời khỏi người mình, cảm chúng lên hôn nhẹ một cái, “Có lẽ, nên đợi một chút.”

Ánh mắt tôi dao động, để tay hắn về chỗ cũ, tay tôi đi đến bụng hắn, hắn chủ động nắm tay tôi kéo xuống, “Ừm, đừng có vội.” Tôi liếc hắn một cái như trêu tức, kéo dây khóa quần bằng kim loại của hắn xuống, trong đêm tối, tiếng kéo khóa đúng là một chất xúc tác, bụng hắn cứng lại, rắn chắc bóng loáng như đá hoa cương.

“Em sẽ thả ra một con dã thú!” Hắn thờ phỉ phò đồn dập cảnh cáo tôi, tôi dùng đầu lưỡi về môi dưới của hắn, hắn vừa hé miệng giục tôi xâm nhập thì tôi lui ra phía sau, hắn mỉm cười như đang dung túng chiều chuộng một đứa trẻ bốc đồng, bàn tay của tôi đặt lên ngực hắn. . . Đầu vú cứng rắn của hắn đâm vào lòng bàn tay tôi, tôi dùng đôi tay như ma quỷ của mình vuốt ve nó, nó giống như đang bùng cháy thiêu đốt ở trong lòng bàn tay tôi.

Hắn hít một hơi, lồng ngực căng lên dưới bàn tay tôi, miệng tôi bắt đầu liếm mút, vuốt ve lần đến toàn bộ ngực hắn, trái tim của hắn, da thịt đang nảy lên, cảm giác cứng rắn, tôi mê muội, tôi giống như đang phục tùng một con dã thú, nó muốn tôi làm gì thì tôi sẽ làm theo. Một lần lại một lần, âu yếm thế nào cũng không thấy đủ, những hơi thở rít ra từ hàm răng đang cắn chặt của hắn, tôi quỳ xuống trước mặt hắn đem quần và quần lót của hắn cởi xuống.

“Anh phát hiện, trò chơi này có vẻ đã đi quá giới hạn.” Giọng nói của hắn khàn khàn, bàn tay luồn vào mái tóc dài của tôi, “Chúng ta lên giường đi!”

“Được.” Tôi chậm rãi đứng lên, đẩy ngã hắn ra giường, ngọn lửa xinh đẹp lóe lóe trong mắt hắn, “Anh không đồng ý để em mặc nguyên quần áo bước lên giường của anh, nếu em không tự cởi, thì anh giúp em vậy!” Hắn ngang ngược nói, tay hắn đưa ra muốn túm lấy tôi kéo lại gần.

“Không.” Tôi giờ hai tay cởi váy dài ra, váy bay xuống, con ngươi màu đen của hắn hơi lớn lên, nuốt sống toàn bộ đôi mắt hắn!

“Trò chơi chấm dứt, anh muốn em, ngay bây giờ!” Hắn bạo phát kéo tôi ngã lên người hắn, da thịt chúng tôi dính vào nhau, tình dục như sóng triều cuồng nhiệt mạnh mẽ phát ra, chúng tôi rên rỉ.

“Không, còn chưa đến lúc.” Tôi cắn răng kiên trì.

Hắn nằm trở lại chiếc giường phủ ga màu đen, “Em đang chơi với lửa!” Lỗ mũi hắn phập phồng, trong ánh mắt tràn đầy sự chiếm đoạt, tôi vận vẹo đầy mỉa mai hoặc trên người hắn, tôi có thể cảm thấy được nhiệt độ nóng bỏng của hắn đang đánh về phía tôi, giống như muốn thiêu rụi tôi vậy, “Đây là anh dạy em mà, anh mà một thầy giáo giỏi, anh không biết ư?” Đầu ngón tay của tôi cong cong lướt xuống từ ngực hắn, rồi tay ra, tôi lấy hai sợi dây từ ngăn kéo ở đầu giường ra, tôi dùng dây quấn một vòng quanh tay trái hắn, “Không phải là anh sợ em đấy chứ, Như Phong?” Tôi khiêu khích nhìn hắn, bốn mắt chúng tôi nhìn nhau, hưng phấn hòa với tức giận toát ra từ trên người hắn.

“Em nên biết đến hậu quả mà em phải nhận lấy!” Hắn cắn chặt răng nói.

Tôi linh hoạt đem cổ tay – trụ thủ đắc lực của hắn cột vào trụ giường, tôi khẽ động đây thân thể, cắn bờ vai hắn, đóng đưa trên thân thể đang tràn đầy hưng phấn của hắn, tôi đè lên hắn, giống như muốn hòa vào cơ thể hắn, mồ hôi chảy xuống theo huyết Thái Dương của hắn, da thịt hắn đã phủ kín một lớp mồ hôi.

Đầu lưỡi của tôi linh hoạt khiêu khích hắn, tay tôi cũng trượt theo đầu lưỡi, một mái tóc dài xõa tung trên người hắn, toàn cơ thể hắn đều đang kích động run rẩy.

“Đầu hàng, Như Phong, đây không phải là trò chơi, bởi vì em nhất định sẽ làm như vậy, đến tận khi anh không thể không thừa nhận! Mà chỉ khi em đã chuẩn bị tốt, có lẽ em sẽ để anh tiến vào!” Tôi ngạo mạn nói, môi hôn đến đầu gối hắn, da thịt bên trong đùi hắn thật mềm mại, đôi môi tôi vừa đặt lên nó thì hắn đã căng cứng như một cánh cung đang giương hết cỡ.

“Em là đồ phù thủy chết tiệt, anh đã sủng ái em tới mức em muốn leo lên đầu anh luôn rồi!” Hắn rống giận, hơi thở cuồng dã dừng mảnh nhanh nhẹn bắn ra từ thân thể cao lớn của hắn, hắn nhìn tôi một cách dã man, dây trói bị hắn kéo căng, tôi liếm láp bộ lông màu đen bên cạnh, cắn nó từng chút một, đầu của hắn mạnh mẽ ngã về trên gối, hắn rên rỉ kịch liệt.

“Đầu hàng, Như Phong, xin em đi!” Tôi không sợ chết mà tiếp tục khiêu khích hắn, đôi môi của tôi trượt trên bộ phận to lớn thô bạo của hắn. Một tiếng vải dột bị xé rách vang lên dội vào tai tôi, tôi không kịp kinh ngạc, hắn đã giống như một con hổ mạnh mẽ đem tôi ngã nhào lên đệm, điên cuồng đâm vào, một lần lại một lần hắn tiến vào càng sâu hơn, gương mặt hắn đã bị tình dục cuồng dã che kín, ánh mắt hắn tràn đầy dã tính, giống như nham thạch phun trào, cao trào nóng rực cùng với sự trống rỗng trong khoảnh khắc dung hợp với tôi vào nhau! Chúng tôi nương theo dục vọng mà thét lớn chói tai, thân hình rung động như đang trong lũ cuốn.

Hắn mệt mỏi ngã vào lòng tôi, “Trời của tôi!” Giọng nói của hắn khàn khàn vì tình dục, mức độ triền miên kịch liệt của chúng tôi làm hắn rung động, hắn hoàn toàn không thể khống chế tới mức hắn cũng phải khiếp sợ, tay hắn rời khỏi người tôi, hắn gặt gao túm lấy chúng sợ chúng lại bò lên người tôi lần nữa, hắn không tin vào tự chủ của mình nữa.

Tôi bị hắn dã man giữ lấy, đầu vầng mắt hoa, trong đầu là một mảnh trống rỗng, tôi vẫn cảm giác được sức nặng của hắn rời khỏi giường, tiếng bước chân của hắn vang lên, hắn rời khỏi tôi.

Tối khi hắn trở về, người đã đầy mồ hôi, ánh mắt giống như đêm đen sâu thẳm đâm tới phía tôi, “Anh nói rồi, em nên biết đến hậu quả mà em phải nhận lấy!” Giọng nói của hắn bình tĩnh đến đáng sợ, “Anh sẽ cắt áo ngủ của em, giao hoan với em, một lần lại một lần, tận tình làm, ít nhất em sẽ không thể xuống nổi giường trong 24 giờ, em sẽ ngất trong cơn giao hoan của anh!” Hắn cởi quần lót dẫm mồ hôi, mạnh mẽ thẳng tiến, thực hiện lời nói của mình.

Ngay cả một ngón tay tôi cũng không thể cử động nổi, cơ thể tôi hiện tại quá mức đau đớn chưa xót, tôi giống như một cái dề lau nhà nhũ. Hắn duỗi tay chân, giống như một dã thú không bao giờ biết thỏa mãn, ánh mắt chớp chớp bùng sáng, “Nhìn đi, đây là hậu quả của việc không hề quan tâm sống chết mà khiêu khích anh.” Nam nhân không chịu thua đáng chết!

Tôi còn đang thờ đốc, trái tim tôi vẫn đang kịch liệt nhảy lên, hần thoải mái cười to, “Anh cũng có chút vật nhỏ cho em.” Hần vô cùng thân thiết ôm lấy tôi, nhưng giọng nói âm trầm làm cho xương sống tôi run rẩy. Một sợi dây chuyền đá mắt xuất hiện trên cổ tôi – Mộng ánh sáng, ánh mắt hần âm u thâm trầm, người đàn ông này, ngay cả quà tặng cũng mang theo thâm ý sâu sắc.

“Còn có một thứ em cũng rất muốn có được.” Bàn tay hần hé mở, một sợi dây đỏ xuất hiện trước mắt tôi, Ngọc Hàm Thiên, sao nó lại ở trên tay hần, tôi nhìn nó lóe lên đến mắt hần, “Em không hy vọng nó sẽ vỡ nát chứ?” Tôi mím môi, bàn tay của hần chậm rãi siết chặt, nụ cười tàn nhẫn khẽ nở trên mặt, bình tĩnh giống như đã biết trước, người trong thương giới tàn nhẫn thâm độc nhất là khi tìm được điểm yếu trí mạng của đối thủ trong trò chơi, một điểm yếu không chịu nổi chút đá kích nào, trừng trị đối thủ, để hần sống không bằng chết. Về mặt hần rành rành cho thấy rằng hần đã tìm được điểm yếu của Ôn Trạch!

Tôi không phát hiện rằng cả người tôi đều run rẩy.

Là lỗi của tôi, tôi mạnh mẽ giữ lại thứ nóng bỏng tay mà mình không thể dùng, tôi nắm chặt tiếc nuối không buông, bây giờ bị nó làm bỏng, cũng làm bỏng cả những người xung quanh, đây thật sự là vô cùng nuối tiếc, mà trận chiến này bất kể ai thắng ai thua, thì đối với tôi đều là một kết cục thảm bại.

Đây là Phí Như Phong, tôi muốn một chút của hần, hần sẽ muốn tất cả của tôi, toàn tâm toàn ý, đầu hàng phục tùng một cách toàn diện, không cho phép giữ lại bất cứ thứ gì!

Tôi giương mắt nhìn hần, nhìn sâu vào đáy mắt hần, thần nhiên nói: “Có lẽ nó đã từng có cơ hội trở thành món quà có ý nghĩa nhất trong sinh mệnh của em, nhưng bây giờ, đã quá muộn, đối với em nó cũng chỉ là một khối ngọc mà thôi! Như Phong.” Giọng nói của tôi trở nên âm trầm: “Sinh mệnh của em đã có quá nhiều nuối tiếc, xin đừng đeo thêm một mạng người lên lưng em nữa, đừng thêm một phần tội ác khiến người khác bị thảm hơn nữa!” Con người của Phí Như Phong khẽ co lại, mũi nhọn tinh tế mềm mại cọ lên mặt tôi, hần nở một nụ cười khinh khinh, đặt Ngọc Hàm Thiên vào tay tôi: “Cho em một cơ hội gặp lại hần!”

Trái tim đang đập loạn của tôi hoàn xuống, tôi quá hiểu mục đích của hần, khẽ lắc đầu cười nói: “Phí Như Phong, em đã từng nói với anh, anh là nam nhân bá đạo nhất mà em từng gặp chưa, cũng...”

“Á.” Tôi kinh hoảng hô lên, hần túm tôi lên ngồi trên người hần, dùng tư thế này tiến nhập vào người tôi: “Không còn cách nào, đây là hậu quả của việc không ngoan!” Hần vẽ ra một nụ cười duyên dáng, tôi không đứng dậy nổi, một mối không còn sức phản kháng, tôi mặc hần yêu thương một cách tùy tiện. Một cuộc hẹn với Ôn Trạch không phải là chuyện khó làm, khó là khó ở chỗ tôi sẽ đối mặt với hần như thế nào, đây là cơ hội cuối cùng mà Phí Như Phong cho tôi, cũng là một thử thách nguy hiểm ác độc, sự lựa chọn của tôi sẽ quyết định có làm cho gió mây nổi lên cuộn cuộn hay không. Mà tôi làm sao có thể khiến cho Ôn Trạch hoàn toàn hiểu rõ được... Tôi làm sao... làm sao có thể làm tổn thương hần! Đi qua hai ngã tư đường, tôi đứng bên ngoài quán cà phê, nhìn bóng dáng thon dài anh tuấn của hần qua một ô cửa sổ, tôi chợt nảy ra một ý nghĩ xúc động vô vãn là muốn Phí Như Phong và Ôn Trạch đều cút đi thật xa, để cho cuộc sống của tôi được bình yên.

“Hi.” Tôi đứng trước mặt hần, hồi hộp lo lắng chào hỏi, hần đứng lên kinh ngạc nhìn tôi, chờ một phút sau hần nói: “Chúng ta lâu rồi không gặp, Liễu Đình.” Cổ họng hần phát ra một tiếng cảm thán, chua xót dâng lên từ đáy lòng tôi.

“Ôn tiên sinh.” Hần giơ tay chặn lại câu nói của tôi, ông chủ của giới thương nhân đúng là tao nhã, giơ tay nhắc chân cũng đều thể hiện ra khí thế uy nghi của hần.

“Mọi chuyện cứ chờ ăn xong với nhau một bữa cơm rồi nói được không?” Trên mặt hần là ánh sáng ấm áp, cặp lông mày rậm rạp khẽ chùng xuống toát ra phong thái hài hước và đầy trí tuệ.

“Tôi vẫn luôn muốn ăn một bữa cơm với em, nhưng em lại hẹn đến quán cà phê, tôi chỉ có thể mang đầu bếp đến đây, em ném thử tài nấu ăn của họ đi, cũng không tệ. Hơn nữa chắc là em cũng chưa ăn cơm phải không?” Hần săn sóc nói, tôi thật sự là nuốt không nổi.

Hần ngoắc tay, đồ ăn đã được chuẩn bị xong từ lâu được bung lên, từng món một đều ấm, thích hợp ăn ngay, Sa lạp, Bạch khuẩn tiên nga can, hương toàn ngưu tử thịt...

“Ăn một chút được không, tôi đảm bảo em sẽ không hối hận” Ánh mắt nóng bỏng của hần nhìn tôi.

Tôi không thể từ chối dù tôi biết rằng thời gian càng dài thì nguy hiểm càng tăng, chúng tôi chậm rãi nếm từng món ăn, đúng là rất ngon, nếu là một người phụ nữ khác, bên cạnh có một người đàn ông lịch sự ga lăng, đẹp trai tuấn tú lại vô cùng ân cần thì nhất định sẽ vô cùng tự hào với người khác, sẽ cảm thấy vô cùng ngon miệng! Nhưng mà chỉ mình tôi biết, tôi nuốt vào như nuốt thạch tín, tôi và hần đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để yêu nhau, nhân lúc dừng khí của tôi còn chưa biến mất hoàn toàn, tôi lấy Ngọc Hàm Thiên ra, “Ôn tiên sinh, dựa theo quy định của công ty thì chúng tôi không thể nhận món quà có giá trị vượt qua một trăm đồng, mời anh nhận lại!” Tôi đặt miếng ngọc trên bàn đẩy về trước mặt hần.

Hần tao nhã lau tay, miễn cưỡng dựa vào phía sau nhìn tôi suy nghĩ sâu xa: “Phí Như Phong biết em tới gặp tôi? Hay là em nghĩ hần đã nắm được điểm yếu của tôi? Cho nên không thể không tới đây?” Hần lướt qua bàn, ôn hòa nhưng tự tin nói với tôi: “Liều Đình, chắc hần em cũng nghĩ rằng tôi không phải là người đàn ông dễ đối phó như vậy, nếu em đồng ý, tôi có thể đưa em đi, hơn nữa không sợ Phí Như Phong tìm tới cửa gây chuyện.” Mỗi tác thân thể hần đều toát ra sự kiên định và tự tin, tôi nhìn hần lại thấy đau đầu.

Điểm yếu mà Phí Như Phong đang nắm trong tay, có lẽ chính là một kế hoạch được người khác tỉ mỉ tính toán, bọ ngựa bắt ve, chim sẽ lại rình ở phía sau, người đàn ông này đã muốn đầu với Phí Như Phong từ lâu!

Mà tôi thì không muốn chuyện này xảy ra chút nào!

“Hay là em đã trao trái tim cho hắn?” Cầm hắn bạnh ra, giọng nói ỉu xìu.

Tôi kinh hoàng, nhất thời không tìm ra câu trả lời có thể thuyết phục hắn, phản ứng của tôi dường như là ngầm đồng ý với suy đoán của hắn.

“Vì sao?” Giọng điệu của hắn lạnh đến thấu xương, trên mặt hắn tràn đầy giận dữ cô đơn cùng nỗi đau sâu kín.

“Vì sự ép buộc của hắn, phải làm những gì người khác muốn, gãy dựa đau khổ cũng chỉ là sự khiêu chiến cao nhất trong mắt hắn mà thôi. Vừa khiến mọi người vui vẻ lại vừa không làm bản thân khó chịu!” Tôi quyết tuyệt nói, đối với một người đàn ông quá thông minh, biện pháp tốt nhất chính là nói thật. Hắn khiếp sợ, trong các đáp án mà hắn đã nghĩ không hề có đáp án này!

“Đừng nghi ngờ, tôi thật sự trao trái tim cho hắn, Phí Như Phong thông minh tuyệt đỉnh, chân tình giả ý thế nào sao hắn có thể không nhận ra? Nếu hắn không hiểu rõ trái tim tôi thì sao có thể chấp nhận việc tôi ngồi với anh ở nơi này?” Tôi khẽ hít một hơi. “Tôi là một người phụ nữ có thể bán đứng cả trái tim mình!” Chỉ khi biết người phụ nữ hắn yêu thương ghê tởm thế nào hắn mới có thể xóa sạch hình bóng tôi.

“Cho nên? Đợi mọi chuyện kết thúc, để bản thân vỡ thành những mảnh nhỏ cũng để trái tim không thể yêu ai nữa!” Lời nói của hắn như một sợi roi quất mạnh vào tôi, thống khổ và giận dữ trong giọng nói của hắn làm trái tim tôi như bị đâm hàng ngàn vạn mũi tên. Tôi cố gắng nói: “Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ làm bản thân nuối tiếc, tôi sẽ sống thật tốt.”

“Có thể khiến em giao trái tim cho hắn, hắn nhất định có chỗ hơn người, nếu đây là cơ hội duy nhất để đạt được hạnh phúc, vậy vì sao còn muốn bỏ lỡ, nếu có thể hãy đối diện tất cả, trốn tránh mọi việc chỉ là cách làm ngu ngốc!”

Nghiên trời lệch đất, sóng biển kinh hoàng đánh thẳng vào lòng khiến tôi quay cuồng, giống như những suy nghĩ sâu kín nhất trong đáy lòng bị người khác phát hiện, mạnh mẽ kéo ra dưới ánh sáng ban ngày. Sắc mặt tôi tái xanh, thân hình run rẩy lắc lư, giọng nói của hắn không nhanh không chậm: “Tôi hy vọng em hạnh phúc, từ lần đầu tiên nhìn thấy em, giấc mộng của tôi chính là đem lại hạnh phúc cho em cả đời.” Hắn nghẹn lại, giọng nói hơi nghèn nghẹn, “... Nhưng mà cho đến giờ tôi mới hiểu được, hạnh phúc của em là do tôi hay hắn mang lại cũng không có gì khác nhau.”

“Đừng nói nữa!” Tôi không đành lòng tiếp tục nghe, mỗi câu của hắn đều giống như xé rách tim tôi, hắn cầm bàn tay đang để trên bàn của tôi lên, tay của chúng tôi đều vô cùng lạnh lẽo run rẩy.

“Vì chính em, hãy thử một lần đi Liễu Đình!”

Tôi nhìn đôi mắt to trong sáng, cánh mũi thẳng, đường cong trong sáng, trên trán tôi đầy mồ hôi lạnh, ruột gan tôi cuộn lên.

“Giới hạn cuối cùng là đừng bao giờ đánh mất chính mình, giam cầm trái tim cả đời, nếu cuối cùng mọi việc vẫn không thể được như ý, vậy thì đừng ngại ngăn gì cả, vì đó cũng là cơ hội của tôi.”

Hắn cầm lấy Ngọc Hàm Thiên, để vào lòng bàn tay tôi, tay tôi và tay hắn nắm chặt nhau: “Tôi đã từng nói, thế gian này không có hai viên ngọc giống nhau, thứ thuộc về tôi chỉ có một viên này, không cần biết là sang hay hèn là đắt hay rẻ đều là duyên phận, cho nên nó là độc nhất vô nhị với tôi, tôi vô cùng yêu thương quý trọng duyên phận duy nhất này.”

Tay hắn dùng sức, Ngọc Hàm Thiên vỡ vụn trong lòng bàn tay tôi, một con lạnh lẽo chảy qua cơ thể tôi, đầu óc tôi lập tức trống rỗng, còn có cảm giác mê hoặc không thể chịu đựng nổi.

“Thứ tôi đã cho em, vĩnh viễn sẽ không lấy lại.” Tay hắn rời khỏi tay tôi, “Nếu đến cuối cùng tên ngốc kia không thể cho em hạnh phúc, vậy thì hãy để tôi mang em đi!” Ánh mắt hắn lấp lánh, “Nói cho Phí Như Phong biết, nếu ngày đó thật sự đến, tôi không muốn nhưng cũng sẽ không e ngại gánh vác tranh đấu liên miên mà em mang tới.”

Lần đầu tiên trong cuộc đời tôi xúc động tới uống say!

Chú thích:

Sa lạp: Lạp xưởng của mình chẳng

Bạch khuẩn tiền nga can: Gan ngỗng pháp

Hương toán ngư tử thịt: Bò bít tết

Thạch tín: Hay còn gọi là Asen, một chất có độc tính

Tôi liên tục nâng từng ly cocktail lên uống, tôi muốn thoát khỏi cảm giác thống khổ và những ảo tưởng trong lòng, một ngum một ly, cảm giác say chậm rãi dâng lên, lời nói và hình bóng Ôn Trạch dần dần đi xa, toàn bộ trong đầu đều trống rỗng, trái tim đau đớn như bị đâm thủng cũng trống rỗng đến chết lặng.

“Buông tha hắn thật sự làm em đau đớn đến vậy sao?” Khi tôi uống đến ly thứ bảy, ly cocktail bị người khác chặn lại, tôi ngẩng đầu lên nhìn thấy hắn, người đàn ông trước mắt, cao lớn, thành thực, anh tuấn, giàu có và quyền lực đều nắm trong tay, hắn còn gì chưa đủ nữa mà vẫn không ngừng chiếm đoạt?

“Rất tốt!” Ngửi khí của hân bình tĩnh hòa hoãn, trấn định thông dong như một vị vua ở trên cao, đối với những người hiểu hân thì sẽ biết hân đang tức giận, cảm xúc âm u, con ngươi màu đen thâm thúy mê người trong đôi mắt hân giờ đây đang có một ngọn lửa lạnh lẽo bốc lên. Tôi vô cùng vừa ý! Tay hân túm lấy cánh tay tôi, những ngón tay thon dài nhưng cứng tráng bóp chặt da thịt tôi, hân im lặng chờ tôi lên xe, tôi dựa lưng vào ghế, đầu óc mông lung, hành động trở nên chậm rãi trì hoãn, hân túm lấy tôi dùng sức kéo tôi về phía hân, tôi nửa ngã trên người hân, hân lại đỡ thẳng tôi để tôi ngồi trên đùi hân.

“Cuối cùng là em đã uống bao nhiêu rượu, em bây giờ giống như một con nghiện từ thùng rượu bò ra!” Hân nhấm mũi ghét bỏ.

“Em không uống rượu,” Tôi tức giận trừng mắt nhìn hân, “Em chỉ uống một chút Cocktail!”

“Hiển nhiên em chính là người đầu tiên uống Cocktail đến say!”

Bàn tay tôi bắt lấy gương mặt tuần tú đang cười, làn da hân mềm mại bóng loáng, tôi vuốt mặt hân, nhẹ nhàng sờ soạng, những đường nét gương mặt hân rất rõ ràng, cái mũi cao thẳng, hân chính là người đàn ông anh tuần nhất cũng cuồng vọng lãnh khốc, vô tình ích kỷ nhất mà tôi từng thấy, người đàn ông đã mạnh mẽ cướp lấy hết mọi thứ của tôi.

“Anh làm em tổn thương.” Trong lòng tôi lại nổi lên đau đớn.

“Em tra tấn anh, làm anh trở thành trò cười của giới thượng lưu, làm anh phản bội anh em của mình.” Hân nhắc nhở tôi, “Cho nên chúng ta là hòa nhau.”

Đầu tôi càng mơ hồ hơn, tôi cảm thấy hân nói vô cùng có lý, đột nhiên xe dừng lại, dạ dày tôi cuộn lên, cửa xe bị mở ra, tôi mềm nhũn nằm trong lòng hân lấy tay che miệng mình, hân vừa thả tôi ra, tôi lập tức vọt vào nhà vệ sinh nôn đến không biết trời đất là gì, run rẩy liên tục, hân ôm lấy tôi quỳ trên mặt đất, để tôi ngồi xuống cạnh giường, trần nhà xoay tròn trước mắt tôi, tôi nhắm mắt thật chặt, hân di chuyển thân thể tôi, cởi bỏ cúc áo, cởi bỏ quần áo của tôi, sau đó dính lên quần lấy tôi.

“Đừng cử động, em sẽ nôn.” Tôi rên rỉ, dạ dày lại bắt đầu cuộn lên.

“Anh biết.” Giọng nói của hân mềm mại nhẹ nhàng, bàn tay ấm áp vuốt ve bàn chân tôi, cởi bỏ tất chân của tôi, khăn mặt ướt át lau qua mặt tôi, hân ép tôi uống một ly đồ uống cực kỳ khó nuốt, tôi không ngừng đẩy ra, “Uống hết đi em sẽ không khó chịu nữa.” Hân vẫn không buông tha cho tôi.

“Anh không phải người tốt, chỉ biết bắt nạt em.” Tôi oán giận uống hết.

Hân đem áo ngủ trùm qua đầu tôi, kéo tôi vào ngực hân, mặt tôi vùi vào quần áo của hân, hân giúp tôi đi vào giấc ngủ ngon. Cánh tay hân hoàn toàn vây lấy tôi, đem tôi đặt lên tấm đệm êm ái, sau đó kéo chăn đến cảm tôi, tôi cảm thấy sau khi uống hết chén đồ uống khó nuốt kia thì tôi thật sự cảm thấy tốt hơn, dạ dày không cuộn lên nữa, nhưng mà thân thể thật nhẹ, nhẹ đến mức tôi cảm thấy mình đang trôi nổi!

Tôi chớp mắt nhìn hân, “Phí Như Phong, em biết anh muốn điều gì từ em!”

“Thật ư? Thật sự làm anh cảm thấy vui mừng kinh ngạc.” Ngực điệu của hân đầy giễu cợt.

Tôi bị giọng điệu của hân chọc giận, “Đúng, em biết, anh muốn em phải phục tùng anh, không rời khỏi anh, sau đó thời điểm anh vứt bỏ em, nhìn em lôi kéo ống quần anh đau khổ cầu xin, Phong, đừng vứt bỏ em, em không muốn đi.” Tôi đang thương bất chúc, sau đó mạnh mẽ gạt đầu, đúng là như vậy!

Nhìn qua hân như sắp bùng nổ, hân túm lấy trụ giường để ổn định thân mình, sau đó hân cười ha hả, lại cười, cười đến khi tôi bò đến, đưa tay vẫy vẫy hân, hân bắt lấy nó ở giữa không trong, “Anh nghĩ sau này anh nên cho em uống say thêm vài lần.” Hân vuốt vuốt hai má của tôi, “Trời đất, em thật đáng yêu!” Hân cúi đầu muốn hôn tôi, tôi né tránh, nụ hôn của hân rời lên vành tai tôi, “Đề trái tim em đi theo anh!” Hân dụ dỗ mê hoặc nói: “Đem toàn bộ của em giao ra đây, hoàn toàn hoàn toàn thuộc về anh!” nụ hôn của hân lướt qua tôi nhẹ như lông chim.

“Trái tim của em phải trao cho người đàn ông biết quý trọng em, không phải dùng thủ đoạn mạnh mẽ ép buộc!”

“Đó là ai?” Nháy mắt, hân từ một tình nhân ôn nhu lác lác biến thành bạo quân hung tàn, hân đè lấy tôi, giống như từng lớp từng lớp lửa đỏ muốn nung chảy tôi, tôi quay cuồng đến sắp hấp hối.

“Ôn Trạch ư? Anh sẽ làm cho hân biến mất trên đời này, hân vĩnh viễn cũng đừng có mơ có thể dùng ánh mắt đó tiếp tục nhìn um, em cũng đừng mơ có thể nói với hân thêm một câu nào nữa.” Ngửi khí bá đạo lạnh lẽo, xuyên thấu ý chí đang mơ màng của tôi, tôi hận hân, cũng hận bản thân mình, lửa giận trong lòng tôi thiêu đốt, tôi không biết hận hân nhiều hơn hay là hận chính mình nhiều hơn, tôi giãy vò chính mình, kéo áo hân: “Không được làm tổn thương những người vô tội nữa, cho đến bây giờ em cũng chưa bao giờ yêu hân!” Tôi rống to, trước mắt tôi lập tức bay đầy sao, tôi lại ngã xuống giường, “Hân là một giấc mơ, một giấc mơ mà em vẫn mơ đến tận bây giờ.” Tôi buồn rầu nói khẽ, ngửi khí của tôi mong manh yếu ớt.

“Giấc mơ của em, thân thể của em, tất cả đều là của anh!” Hân nhẹ nhàng nói bên tai tôi: “Trước khi em hoàn toàn hiểu ra sự thật này, anh sẽ giữ lấy em cả đời.” Trong lời nói của hân là sự dã man tàn khốc không thể làm được.

Mùi hương mãnh liệt của nam nhân tràn đầy mũi miệng tôi, hai cái trán mạnh mẽ dán lên nhau, ngọn lửa địa ngục đi xuyên qua da thịt tinh tế trắng nõn thấm vào mạch máu, hình như ngay cả linh hồn cũng đều bị nó thiêu đốt, tôi bị ép chìm xuống nơi hắc ám kia, chìm xuống...

“Không muốn, cách xa em ra!” Tôi ra sức giãy dụa, nắm tay như mưa dầm trên ngực, trên vai hân, tôi hét gần như khản giọng: “Em không cần anh! Em muốn sống một mình thật tốt!”

Hắn hơi buông lỏng, tôi nhảy lên từ trên giường, chạy nhanh đến chỗ cánh cửa, tôi nhất định phải rời khỏi hắn! Chỉ cách một chút, eo tôi bị mạnh mẽ túm lấy, cánh tay hữu lực từ phía sau giam cầm lấy tôi, hắn giống như đã thủ vồ mồi từ phía sau, tàn nhẫn hung ác nói nhỏ: “Anh cam đoan mình em sống sẽ không tốt, một chút cũng không tốt!” Hắn tách hai chân tôi ra, toàn thân hắn bốc lên ngọn lửa cực kỳ mãnh liệt, dục vọng tà ác của hắn chậm rãi đến gần tôi.

“Anh sẽ không cho phép em trốn chạy, nếu chỉ có bạo lực mới giữ em lại được thì anh sẽ vĩnh viễn là một kẻ bạo lực!” Mỗi dây thần kinh trong tôi đều đang gào thét, hắn gần như thô bạo xé toạc áo ngủ nhẵn nhụi của tôi đến tận hông, bàn tay nóng đến kinh người của hắn ép tôi càng sâu, nó tăng vọt, uy hiếp đâm thủng tôi!

“Anh sẽ tẩy sạch tất cả những người trong đầu em, em chỉ có thể nhớ rõ anh, chỉ có thể nhớ rõ anh.” Âm thanh nóng bỏng hung tàn của hắn không ngừng xao động bên tai tôi, tôi quật cường bướng bỉnh, “Anh không cho phép em rời khỏi anh, Tiểu Đình, Tiểu Đình, Tiểu Đình...” Mỗi tiếng la lên của hắn đều giống như xé rách lồng ngực mà ra, nhưng lại cho tôi cảm thấy đau lòng, một tiếng lại một tiếng, một lần quán lấy một lần, giống như âm thanh ma quỷ vờn quanh bên tai, không thể nhìn được nữa.

“Người em thích là anh!”

Những lời này như sấm vang bên tai, trời đất chợt lặng yên. Thần sắc thô bạo của hắn theo những lời này biến mất không còn chút vết tích nào, ánh mắt hắn biến thành một loại lửa khác, nhiệt độ nóng rực tiền thẳng vào đáy lòng tôi, tôi ngay cả tiếng hít thở đều đều của hắn cũng không nghe thấy, ánh mắt này giống như vĩnh cửu!

“Anh thừa nhận,” Hắn dừng lại, hít thở, lại tiếp tục: “Em đã phát hiện ra một câu thần chú, thật sự ... rất hiệu quả!” Hắn không cam lòng, bàn tay bò lên tay tôi, mỗi khe hở giữa các đầu ngón tay tôi và đầu ngón tay hắn đều thân mật dán vào nhau, hắn càng nắm càng chặt, đến tận khi khóe mắt tôi cũng ứa lệ vì đau hắn mới nhẹ nhàng dùng môi cò lên, thỉnh thoảng cắn nhẹ những đầu ngón tay yếu ớt mềm mại, lông mày hắn giãn ra, hắn dính vào tôi nở nụ cười lay động mê hoặc, hắn giống như một con tắc kè hoa, ở trong màu sắc có thể tự do biến đổi, nháy mắt là một ác ma hung tàn, nháy mắt lại là một tình nhân dịu dàng! Lòng tôi đã chẳng còn sức lực để mà tranh đấu triển miên với hắn nữa, rốt cục tôi cũng đem chính mình ném vào vực sâu.

Ngày hôm sau tôi mờ mịt tỉnh lại, hai chân hắn quán lấy tôi thật chặt, tay hắn để trước ngực tôi, tôi khẽ cử động một chút, hắn lập tức ôm càng chặt hơn, hắn bao vây tôi chặt chẽ trong vòng tay của hắn, người đàn ông kiêu ngạo độc bá chính là loại này đây, nhưng mà một khi thỏa mãn được ham mê chính phục của hắn, hắn trở nên thật dễ nói chuyện!

Mà tôi khơi thông được tâm tình tích tụ đã lâu, thả lỏng cơ thể, không biết đó là vực sâu vạn trượng hay là giường mềm xanh tươi, dù sao tôi cũng không muốn tiếp tục dài dòng gạn hỏi chính mình về vấn đề: Nếu lúc ấy tôi cố gắng, chuyện xưa sẽ không có kết cục như thế hay không? Có lẽ ném thư là một chuyện đau đớn nhưng không thử thì sau này sẽ càng mang đến những tổn thương to lớn hơn. Tôi đã đặt cược một ván, dùng chân tình, toàn ý của tôi để cược, từ giờ phút này trở đi, chuyện đã qua không cần nhắc lại nữa, đã qua thì hãy tha thứ, chỉ cần chúng tôi yêu nhau, chúng tôi trở thành một thể, cùng sống vì nhau!

Thời gian tiếp theo, Phí Như Phong dùng hết khả năng để yêu chiều tôi, hắn chiều tôi đến mức người ngoài cũng có thể cảm nhận được sự tôn vinh của hắn, sự chuyên tình của hắn với tôi làm cho người khác thấy được đều phải cảm thán, tôi trở thành biểu tượng cô bé lọ lem tiêu biểu trong giới thượng lưu... trở thành tâm điểm của các buổi tiệc xã giao.

Mà ván cược này, tôi thắng không chỉ là tình yêu của Phí Như Phong, mà quan trọng hơn là tôi ở trong thế giới tình cảm của hắn phải chiếm lấy vị trí duy nhất, không thể thay thế, địa vị cao nhất, chỉ có Phí Như Phong yêu tôi giống như nghiện thuốc phiện, si mê không dứt, vượt qua tất cả giới hạn của hắn, thậm chí không còn giới hạn thì mới tính là tôi đã thắng!

Phí thị là một vương quốc khổng lồ, từ kinh doanh bất động sản đến ngành hóa học chế thuốc, ngành sản xuất điện tử... đều có, hiện nay công ty đang tiến hành hạng mục thu mua một công ty điện tử của Italia.

Khi tôi bước vào cuộc họp thường kỳ của tầng lớp quản lý cấp cao tổ chức vào thứ năm hàng tuần, tôi lập tức cảm nhận được không khí không bình thường, Phí Như Phong không tới tham gia, hành trình của Phí Như Phong luôn luôn được báo lại với tôi, hôm nay là ngoại lệ đầu tiên. Hội nghị do phó tổng tài Đàm Định Tây chủ trì thay, ngay từ đầu hội nghị hắn đã trực tiếp ném ra từng trận sấm sét: “Vì sao kế hoạch thu mua công ty điện tử Italia tới giờ vẫn chưa có tiến triển gì! Ba tháng trước bắt đầu chuẩn bị, tới giờ vẫn dậm chân ở giai đoạn đàm phán, phòng hạng mục rốt cục đang làm gì?”

Người của phòng hạng mục đều ngồi nghe rống, á khẩu không thể trả lời nổi, thật sự không phải không có cách nào để giải thích, nhưng mà người chủ trì còn đang rít gào ở trên cao, ai lên tiếng trước thì sẽ chịu trận trước, chờ bình tĩnh lại sẽ tính sau.

Một phó tổng khác cũng biểu lộ ra vẻ mặt không hài lòng: “Hạng mục sát nhập công ty điện tử Lam thị là hạng mục quan trọng nhất năm nay, bây giờ có lẽ là phòng hạng mục không có khả năng hoàn thành nó rồi, tôi đề nghị tốt nhất là phái một tướng tài trực tiếp đến công ty Lam thị trực tiếp bàn bạc cho hợp lý.” Đề nghị này làm không khí trong phòng căng lên.

“Liều quản lý” Đàm Định Tây trầm ngâm một lát, sau đó vô cùng khách khí gọi đến tôi, hiện nay tôi đã lên chức ngang với tổng giám đốc, phá vỡ thói quen chỉ để bạn tình làm đến trợ lý của Phí Như Phong, mà trợ lý của hắn bây giờ là do công ty điều đến bổ sung vào. “Tôi cảm thấy hay là cô đến Italia một chuyến, xác định lại khả năng hoàn thành thực tế của phương án dành cho Lam thị, cô thấy sao?” Giọng điệu khá uyển chuyển, nhưng mà giọng điệu đó nhắc đến trong hội nghị này cũng đồng nghĩa là tôi không thể từ chối.

“Được, tôi sẽ chuẩn bị!” Tôi chưa tìm hiểu được nguyên nhân chân chính sau tất cả những chuyện này, tôi trả lời như ném lao theo lao.

“Vậy thì làm phiền Liều quản lý!” Đàm Định Tây mạnh mẽ quyết đoán: “Tôi sẽ chuẩn bị vé máy bay lúc 2 giờ, cô cùng đi với An trợ lý đến Italia, hy vọng cô có thể mang về tin tức tốt cho công ty!”

Hành động quá nhanh, ý đồ thật rõ ràng, xem ra chuyến đi đến Italia này tôi không thể không đi. Bây giờ là 12 giờ, vừa đủ để tôi trở về lấy hành lý, vé máy bay này sao lại trùng hợp như vậy? Tôi cảm thấy đây là ngoại lệ thứ hai của hôm nay, ngoại lệ tiếp theo... sẽ tới nhanh thôi. Quá nhiều ngoại lệ... sẽ thành bình thường.

Tôi trở lại biệt thự chuẩn bị hành lý xong vừa đi ra cửa liền vô tình nhìn thấy chiếc xe Phantom đời mới nhất của Phí Như Phong đứng ở trước mặt tôi. Tôi ngồi lên xe, cho hắn một nụ cười hoa mắt: “Rốt cục là có chuyện gì mà cần phải điều em đi Italia gấp như vậy?”

Hắn hít một hơi: “Chuyện thu mua công ty Lam thị là hạng mục quan trọng nhất năm nay của Phí Thị, nếu ai có thể làm được thì có thể tạo được địa vị không thể lay động ở Phí thị.” Nụ cười của hắn dần dần trở nên lạnh lùng.

“Hiển nhiên là biểu hiện của anh chưa đủ tốt, lại làm cho em không yên tâm đến vậy, anh xin lỗi, Liễu Đình!” Giọng nói của hắn trở nên trầm thấp, đây chính là điềm báo trước. Nhưng mà không gian rất nhỏ, căn bản không tránh nổi, hắn giữ tôi giữa hai chân hắn, tôi bị ép chặt trong cặp đùi cứng rắn của hắn.

“Phí Như Phong, máy bay sẽ không chờ đợi đâu!” Tôi chỉ kịp nói một câu thì môi hắn đã đè xuống, đôi môi hắn mang theo sự chuyên chú và dụ dỗ, hắn chuyển động, thăm dò, hắn xem thường dễ dàng tôi: “Nghĩ mà xem, chúng ta sẽ không được gặp mặt bao nhiêu ngày, nếu không có nụ hôn này của anh, em ở nước Ý sao có thể yên tâm đi vào giấc ngủ? Em sẽ mất ngủ cho coi...”

Tôi buồn cười không nhịn nổi, hắn nhân cơ hội xâm nhập vào trong, lưỡi hắn âu yếm tôi, đem tôi nhốt chặt trong ngực hắn, cánh tay tôi vòng quanh cổ hắn, đem toàn bộ thân mình dính vào người hắn, lưỡi hắn càng thêm nhiệt liệt thâm nhập vào sâu hơn. Hắn đẩy tôi vào trong xe, cười lên nửa người trần trụi của tôi, “Anh muốn em, cứ vậy mà muốn em.” Lời lẽ của hắn lướt qua ngực tôi, bồi hồi trên hai đầu vú không chịu rời đi, tay của tôi luồn vào tóc hắn, đem đầu hắn ấn vào ngực tôi, “Anh đã bắt đầu nhớ em mất rồi, Tiểu Đình.” Âm thanh tắc nghẽn của hắn như mang theo ma lực, một loại tình dục sung sướng đến dục tiên dục tử lan tràn toàn thân tôi...

Từ khi đón tôi Phí Như Phong đã cho người đi đăng ký giúp tôi cho nên mọi người chỉ có thể chờ đợi tôi, nghĩ đến việc cần phải đi đăng ký trước mặt bao nhiêu người... tôi cần cần cố gắng, làm cho hắn tê liệt cười, “Cô gái, hung dữ như vậy không có lợi cho em đâu.”

Tôi càng há to mồm cắn, “Em cảnh cáo anh, đừng có chọc em, em liền cho anh hai tát rồi bay đi Italia tìm một tên trùm Mafia không bao giờ thêm trở về đây nữa!”

“Em dám!” Bàn tay đang nhẹ nhàng đặt trên vai tôi lập tức cứng ngắc như gong kim kiếm chế tôi, ánh mắt hắn đột nhiên hung mãnh như mắt ưng! Tôi bị phản ứng của hắn làm cho mất hồn, bỗng nhiên sợ hãi, phản ứng của hắn quá mạnh mẽ, giống như căn bản không nghĩ đây là một lời nói đùa.

Hắn cũng cảm thấy sự quá khích của mình, “Bảo bối, anh đây là chứng bệnh biến đổi bất thường trước khi tiền người lên máy bay, lần sau mục tiêu chính của Phí thị chính là nghiên cứu chế tạo thuốc đặc hiệu chữa căn bệnh này đây.” Hắn vô cùng thân thiết nhớ nhung nắm lấy bàn tay tôi, giữ mãi, ôn nhu liếm hôn nó, “Lên máy bay đi.”

Quả nhiên là chuyện ngoài ý muốn nối tiếp nhau, hành vi của Phí Như Phong đều cho thấy chuyến đi tới Italia của tôi lần này còn ẩn chứa nhiều bí mật.

Tôi đăng kí trong những ánh nhìn không quá thân thiện, khi ngồi xuống bên cạnh An Bích tôi không khỏi thở hổn hển một hơi. Nghiêng đầu nhìn ánh mắt không mấy tốt lành của An Bích, “Tôi còn nghĩ là đến cuối cùng lại đổi người chứ, ở Phí thị hơn một năm mà chưa một lần đến sớm cũng chỉ có một mình tiểu thư cô thôi đây.” Tôi nghiêng đầu dựa lên người cô ấy, ánh mắt chứa đầy tình cảm sâu kín nói: “Cho dù là tới chân trời góc biển thì tôi cũng nguyện ý đi cùng cô!”

Bên cạnh cô ấy liên tục vang lên tiếng kêu kinh ngạc, máy bay chậm rãi hướng lên bầu trời. Sự thật thế giới này vĩnh viễn là “đi qua năm cửa, chém giết sáu tướng” không ngừng đòi hỏi người ta phải phấn đấu. Thứ đang chờ đợi tôi ở Italia thật sự là một “kinh hi” hay nói cách khác, sự xuất hiện của tôi đã dẫn đường cho nó bùng nổ!

Tôi và An Bích đến La Mã thì đã là sáng sớm, ra khỏi sân bay, người của công ty điện tử Lam thị đã giờ cao tám biển ghi tên chào đón chúng tôi, tôi và An Bích đi theo nhân viên tiếp tân đến khách sạn để nghỉ ngơi sau đó liền gặp gỡ Lam thị. Cơ cấu và kỹ thuật của Lam thị không có vấn đề gì nhưng hàng năm nó đều bị lỗ, hội đồng quản trị đều hy vọng kế hoạch cơ cấu lại mau chóng được tiến hành, để sớm thu lại được khoản tiền bồi thường của họ.

Thu mua không phải vấn đề, mà vấn đề là mua với giá nào, hơn nữa sau khi thu mua phải dùng biện pháp gì để xoay chuyển cục diện bế tắc của nó, những vấn đề đó mới là quan trọng nhất. Đó cũng là nguyên nhân mà công ty đặc biệt cử chúng tôi tới đây. Tôi và An Bích chìm trong Lam thị năm ngày, suy nghĩ của chúng tôi chỉ quanh quẩn ở vụ mua bán này, mỗi ngày đều thu thập tài liệu để nhìn thẳng vào tình hình thực tế nhằm tìm ra biện pháp ứng phó.

“Tôi không chịu nổi nữa rồi.” An Bích đẩy vãn kiện ra, “Cùng lắm chỉ là một công việc, làm chính mình trở nên mệt mỏi muốn chết thật là không đáng mà, tôi muốn đi ra ngoài một chút, còn cô?” Cô ấy mở cửa, chuẩn bị ra ngoài hít thở không khí, tôi đuổi người một cái “Tôi muốn ngủ một giấc thật ngon, tẩy rửa toàn bộ suy nghĩ linh tính trong đầu, có lẽ có thể tìm ra lý do thật sự khiến cho Lam thị bị lỗ.”

An Bích đi ra ngoài, tôi nằm xuống nghỉ ngơi, đột nhiên nghĩ đến, sao tôi lại quên mất việc tìm hiểu lý do thật sự khiến Phí Như Phong đưa tôi tới Italia chứ? Người đàn ông này thủ đoạn rất cao siêu, hắn biết tôi yêu quý công việc, một khi làm việc đều dùng hết sức lực và đầu óc, sẽ không nghĩ đến chuyện hắn dùng quyền lợi của cấp trên để che dấu mục đích thật sự!

Tôi nhảy xuống giường, mở máy tính ra, tra cứu hướng đi và tin tức gần đây của Phí thị, hoàn toàn bình thường, quá mức bình thường luôn là biểu hiện của con đồng, đôi lại suy nghĩ, có lẽ nguyên nhân là vì một số việc vô cùng khác thường cho nên người ta sẽ cố gắng gấp 10, gấp 20 lần để cố làm mọi

việc có vẻ bình thường. Suy nghĩ của tôi mơ hồ, ngón tay tùy ý tìm kiếm một vài tin tức thế giới.

Chuyên mục giải trí của nhật báo Chicago: Người thừa kế vương quốc dầu mỏ Rumani vẫn luôn khiến đàn ông toàn thế giới theo đuổi – La Rochelle – Lucia. La Rochelle – Lucia khi trả lời phỏng vấn của đài ABC đã để lộ tin tức sẽ kết hôn trong năm nay, nhưng sau khi kỷ niệm 50 năm thành lập công ty lại biến mất, có lời đồn là: La Rochelle – Lucia đã rời khỏi nước Mỹ, hiện nay đang bàn bạc kế hoạch kết hôn với chân mệnh thiên tử của mình. Chân mệnh thiên tử của Lucia rút cục là ai? Phía dưới là một danh sách kèm theo, tất cả đều là những người đàn ông thành đạt. . .

“La Rochelle – Lucia” cái tên rất quen thuộc, vô cùng quen thuộc trong óc tôi, tôi không nhìn được mà tìm kiếm ảnh chụp của cô ấy: Đôi mắt màu lam thần bí mà chói lọi, nụ cười sáng lạn tự nhiên, mị lực xinh đẹp mà ăn mòn trái tim người khác, La Rochelle – Lucia! Tôi bỗng nhảy dựng lên, đi ra khỏi khách sạn, đẩy cửa thủy tinh ra nhìn bầu trời đầy sao, Phí Như Phong, cô ấy mới thật sự là mục đích đi đến Italia của em đúng không?

Phí Như Phong đã từng đi châu Âu khi thuật thôi miên của tôi sắp thành công, khi ở Châu Âu báo đài đều đưa tin về hắn và Lucia. La Rochelle – Lucia “Tình yêu dị quốc” Nhớ rõ khi đó tôi còn rất tập trung nhìn ảnh chụp của họ vì cảm giác được sự thân thiết hòa quyện giữa họ, cảm giác này không thể làm giả được. Cho nên lúc đó tôi đã chủ quan là mình lừa được Phí Như Phong, không tiếp tục thôi miên nữa, cho nên sau này mới xảy ra nhiều chuyện không thể giải quyết như vậy.

La Rochelle – Lucia, chẳng lẽ cái tên này thật sự là ma tinh của tôi ư? Mỗi lần cô ta xuất hiện đều khiến tôi biến từ thắng thành bại?

Tôi ra khỏi khách sạn, bước chầm chậm trên những ngã tư đường của La Mã, không ngừng đi về phía trước, đêm đã khuya, tôi tùy tiện tìm một quán bar gọi một ly cà phê.

“Những người phụ nữ như cô thật sự rất hiếm gặp.” Bóng dáng cao lớn chặn tầm mắt tôi lại, tôi ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn một cái.

“Người đàn ông giống anh cũng thật sự ít gặp.”

Hắn cao quý ngồi xuống cạnh tôi, “Nhâm Dật Phi.” Hắn giơ tay ra, “Cũng không thể nói với tôi là cô không có tên đấy chứ?”

Tôi bung ly cà phê lên nhấp một ngụm, cố ý bỏ qua bàn tay giờ lên của hắn, “Tên khác của anh?” Ánh mắt hắn lóe lên sắc bén như thanh kiếm sắc lẹm tuốt ra khỏi vỏ.

“Xin đừng hỏi vì sao tôi lại cảm thấy anh không chỉ có một cái tên, bởi vì đó chính là đang nghi ngờ chỉ số thông minh của tôi.” Tôi thần nhiên nói.

“Cô thật sự là một người khiến cho người khác muốn khám phá, muốn nhìn thấy bộ dạng yếu ớt của cô.” Ánh mắt hắn sáng quắc nói: “Phát Lôi Tư đặc. A lý già đức lạc. Đức. Lạp. Nhờ Lôi Tư”

Tôi vận người, “Cái tên này rất thích hợp với anh.” Lãnh tụ Mafia Italia, có thể gặp mặt thật sự có mấy ai chứ?

“Tôi cũng rất ngạc nhiên về một cái tên của cô.” Hắn cười đến mức khiến trái tim kinh hoàng, “Tôi sưu tầm rất nhiều tài liệu, rốt cục trong các tài liệu tuyệt mật của cục an ninh quốc gia phát hiện ra được một tin tức thú vị.” Ánh mắt tôi chăm chú nhìn hắn, hắn gần sát vào tai tôi, “Hải Tinh – chuyên gia đàm phán xuất sắc của nhóm chống khủng bố, cho đến hai năm trước bị thương trong một lần chống khủng bố, khiến con tim chết đi, sau đó vì tự kiểm điểm mà từ chức, tung tích không rõ.”

“Phí công như thế làm gì, cứ trực tiếp tới hỏi tôi là được rồi, tôi cam đoan tôi sẽ thỏa mãn lòng hiếu kỳ của anh.” Tôi thông dong nói, ngay cả mẹ tôi là ai Phí Như Phong cũng có thể mò ra được, quá khứ của tôi cũng không hy vọng có thể dấu được hắn.

Hắn nhẹ nhàng cười, âm u phệ huyết đều bị dấu kín trong nụ cười nhã nhặn hào phóng của hắn, “Cô làm tôi vô cùng hứng thú, có muốn đi theo tôi không?”

Tôi lạnh lùng lắc đầu, làm như vô cùng coi thường hắn nhìn phía ngoài cửa sổ: “Vì sao chứ? Lựa chọn anh tôi được lợi gì? Những thứ anh có thể cho tôi thì Phí Như Phong cũng có thể, mà bây giờ Phí Như Phong đang mê muội tôi, anh vẫn chỉ dừng ở giai đoạn hứng thú, vì sao tôi phải bỏ hắn theo anh? Cho dù là ngu ngốc cũng sẽ không làm ra lựa chọn sai lầm này chứ?”

“Có vài thứ tôi có thể cho cô mà khẳng định là Phí Như Phong không thể.” Hắn ngạo mạn nói, vừa nói hắn vừa lạnh lùng âm trầm nhìn tôi, “Không hổ là chuyên gia đàm phán, thế mà có thể moi được tin tức ở chỗ tôi.”

Đến tận lúc này phỏng đoán của tôi đã được chứng minh là sự thật! Thứ hắn có thể cho tôi mà Phí Như Phong không thể, đó chính là hôn nhân. La Rochelle – Lucia thật sự đã đến Tuyên Thành, Phí Như Phong đang trao đổi việc kết hôn, đây cũng chính là lý do hắn điều tôi rời đi, thế nên khi hắn đưa tôi lên máy bay, căn bản là rất không yên tâm, hắn vô cùng hiểu rõ, tôi nhất định sẽ vì thế mà rời khỏi hắn, không thể có cơ hội cứu vãn!”

Tôi cười lạnh.

“Phụ nữ thật sự không cần quá thông minh mới tốt, đôi khi không biết mới là phúc.” Hắn lãnh khốc nói: “Cô sẽ không cho tôi cơ hội làm khó cô chứ?”

Đây là cảnh cáo, ai có thể thoát khỏi bàn tay của lãnh tụ Mafia Italia chứ, Phí Như Phong đã chuẩn bị mọi việc hoàn hảo, cho dù tôi biết thì sao chứ? Tôi vẫn không thoát khỏi lòng bàn tay hắn.”

“Trên thế giới này có lẽ có rất nhiều người được hưởng thụ tề nhân chi phúc, nhưng Phí Như Phong hắn chỉ sợ là không có cái phúc này đâu!” Sự kiên quyết của tôi biểu hiện trong nụ cười êm tai. “Nhưng mà chưa đến cuối cùng thì chưa biết là ai thắng ai thua đâu, tôi sẽ không bỏ chạy trước khi chiến

đầu!”

Trong kiếp sống đàm phán, tôi đã quen nắm chắc lấy mỗi cơ hội, cho dù là nhỏ bé nhất cũng sẽ không bỏ qua! Huống hồ nếu Phí Như Phong vô cùng yêu cô ta thì sẽ không có tôi của hôm nay, đám cưới thương nghiệp, chưa chắc đã vững vàng không thể đổ vỡ!

Hắn mỉm cười nhìn lại tôi, có chút thay đổi sắc mặt: “Khó trách Phí Như Phong hao hết sức lực và tâm trí vì cô, có được cô thật sự là vinh quang vô cùng đáng giá!”

“Ngồi nói không bằng đứng dậy mà hành động, nếu đã tán thương tôi như vậy thì giúp tôi tìm kiếm nguyên nhân khiến Lam thị lỗ vốn đi! Tôi thật sự có rất nhiều điều nghi ngờ cần giải đáp.”

“Phụ nữ, cái tính lợi dụng người khác đúng là do trời sinh không đổi được.” Trong lời nói của hắn tràn đầy ý trêu chọc.

Tôi vẫy vẫy tay: “Nhâm tiên sinh, cả đời này của anh đã từng làm việc tốt sao? Tin tôi đi, đây chính là lợi thế đàm phán trên đường đến địa ngục của anh!”

Hắn lộ ra răng nanh trắng xóa, “Cô không ngại cùng tôi làm bạn trên con đường đi tới địa ngục chứ?”

“Vô cùng ngại ngại.” Tôi lễ độ nho nhã nói với hắn. “nhưng tôi không ngại để anh đưa tôi về khách sạn, lúc này đi sau tôi ít nhất có ba người không có ý tốt!”

Hắn cúi đầu, giữa tiếng nói mang theo sung sướng: “Đừng hấp dẫn tôi mạnh quá, nếu không sẽ có một cuộc chiến nổ ra vì cô đấy!”

Trong ánh mắt hắn lướt qua thứ ánh sáng thần bí khó lường, hắn đến gần tôi, hai tay giữ hai bả vai tôi, từ trên cao nhìn xuống tôi, “nếu cô hứa hẹn phần thưởng cho người thắng là chính cô, tôi lập tức nguyện ý khai chiến.” Không khí nguy hiểm quá mức, chỉ cần hơi vô ý một chút, lập tức sẽ dẫn lửa đốt mình.

“Nhâm tiên sinh, anh cứ mơ đi, không có ai giữ giá thầu thấp nhất khi chưa biết giá trị thật sự của công trình.” Tôi chế nhạo hắn.

Chú thích:

Tề nhân chi phúc: ý chỉ cuộc sống giàu sang sung sướng, nhiều thê thiếp.

Hắn nở nụ cười, một nụ cười không có ý tứ hàm xúc nào khác mà là nụ cười thật lòng, đôi môi cong lên, răng từ đẹp trai anh tuấn càng toát ra loại mị lực khó hiểu. Người đàn ông này khi không cần dùng mặt nạ thanh cao nhã nhặn che dấu bản thân thì hắn sẽ phát ra một loại ma lực khiến cho người ta phải khiếp sợ! Hắn nghiêng người buông tôi ra, “Liều Đình, cô đúng là có độc, khi cô cố ý quyến rũ, thật sự rất hiếm người có thể thoát khỏi tay cô.” Hắn nói toạc ra ý đồ của tôi.

Tôi cũng không cảm thấy xấu hổ, đây chính là một cuộc đấu nhỏ, tôi chỉ muốn hắn tán thương tôi mà thôi, nếu như tôi thật sự muốn mê hoặc hấp dẫn hắn thì càng nên tỏ ra yếu đuối, mềm mại đáng yêu với hắn. Trong cuộc sống của người đàn ông hắc ám này không hề thiếu những cuộc chiến, mà thiếu nhất chính là ôn nhu!

Sáng sớm hôm sau, nguyên nhân khiến Lam Thị thua lỗ được đưa đến, nguyên nhân khiến Anh Bích và tôi tìm đến bạc cả tóc hóa ra lại là chuyện bí mật của một gia tộc.

Lam Tập Lạc - tổng giám đốc hiện nay của Lam Thị là con cháu chính thức của Lam gia, mà Phó tổng giám đốc Đỗ Đình Lôi lại là hậu quả phong lưu của Lam gia để lại, cho nên dù kế hoạch hoạt động không có vấn đề gì nhưng trong thực tế, cho đến bây giờ Đỗ Đình Lôi vẫn không ngừng cản trở, chỉ cần mỗi kế hoạch hắn tăng thêm thời gian thì hành, hay là thực hiện một chút thủ đoạn mà người khác khó phát hiện ra, lập tức có thể khiến cho công ty lần nào cũng không đạt được kết quả mong muốn khiến cho cổ đông bất mãn, người mua cổ phiếu không còn lòng tin, bảo sao mà càng kinh doanh càng bị lỗ chứ? Lam thị có giá trị lên đến 40 triệu mà giờ chỉ cần nhiều nhất là 20 triệu để mua, tin chắc rằng Đỗ Đình Lôi sẽ vô cùng vui mừng khi thấy Lam thị bị bán rẻ! Mà cách để cứu vãn Lam thị lại cực kỳ đơn giản, chỉ cần điều chỉnh nhân sự một chút, đá hết những người muốn đấu đá nhau ra thì công ty này lập tức trở thành cây hái ra tiền cho Phí Thị.

Tôi và Anh Bích nhìn nhau cười, “Trời ạ, hỏi sao nghĩ nát cả đầu cũng không ra, thì ra là nguyên nhân từ 30 năm trước, quá là xa xôi.” Anh Bích khoa trương nằm ngửa trên sofa nói.

“Mọi chuyện trên thế giới này đều có nguyên nhân của nó, rắc rối dù có khó gỡ thế nào thì cuối cùng cũng chỉ là hận thù đầu đá mà thôi, không có gì mới mẻ.” Tôi bình thản nói.

“Nói rất đúng!” Anh Bích vỗ tay đồng ý, “Nhưng mà ân oán hận thù là chuyện quá mệt mỏi, người thông minh thật sự sẽ lựa chọn bỏ qua.” Cô ấy dang hai tay rộng ra, “Cuộc sống nên hướng về biển lớn! Mùa xuân về trăm hoa đua nở!”

Miêu tả quá sức khoa trương, tôi âm thầm mỉm cười, cô ấy khêu dẫn tôi, “Chấm dứt công việc rồi, có thể thực hiện giấc mơ đi đến hồ cầu nguyện của tôi rồi! Đến đó ước thôi!”

Nhờ hiệu ứng của bộ phim “Ngày nghỉ ở La Mã” mà hồ ước nguyện lớn nhất La Mã cũng trở nên vô cùng nổi tiếng. Kiến trúc của nó là một cung điện của thần biển, ở giữa là Hải Thần, hai bên là Thủy Thần, trên cung Hải Thần là bốn bức tượng nữ thần đại diện cho bốn mùa. Kiến trúc hồ phun nước được điêu khắc hùng vĩ này làm người ta sinh ra vô số ảo giác và hy vọng, tôi khẽ gật đầu nhìn Anh Bích nhắm mắt vô cùng chăm chú cầu nguyện.

“Tốt rồi!” Cô ấy quay lại nói giống như đã làm xong một sự việc vĩ đại, “Cô không cầu nguyện sao?”

Tôi gật đầu, cũng hòa theo nói: “Tôi cầu 3 thứ.” Tôi dựng thẳng ngón tay lên

“Đúng là rất tham lam mà!” Cô ấy cười ha hả.

Sự điên cuồng vì chuyện cầu nguyện này, tâm trạng đó tôi đã bỏ qua từ lâu rồi, có lẽ đúng như những gì An Bích nói, ước muốn của tôi thật sự quá tham lam, cho nên tôi chỉ có thể dựa vào thực lực của mình mà hoàn thành chứ không thể ép Thượng Đế ban cho tôi được.

Tôi và An Bích vui chơi trên đường, La Mã đúng là một bảo tàng lịch sử lộ thiên, chúng tôi đi qua những vết tích còn lại của đế chế La Mã. Viện Nguyên Lão, Khải Hoàn Môn, cột Trajan, Lâu đài các Thiên thần Castel San'Angelo, đầu trường La Mã và vô số công trình kiến trúc lịch sử khác ở La Mã đều in đậm dấu chân chúng tôi. Mãi đến tận 7 giờ tối chúng tôi mới trở về khách sạn.

Vừa mở cửa ra, bản năng tự vệ và kinh nghiệm đã từng trải qua trong hàng trăm ngàn hoàn cảnh nguy hiểm lập tức quyết định hành động của tôi, tôi vòng tay chém một đường lên huyết vị ở cổ An Bích, thân mình cô ấy lập tức nhũn xuống, một viên đạn ghim thẳng vào nơi mà đầu cô ấy vừa chặn.

“Lâu rồi không gặp, Hải Tinh.” Giọng nói âm trầm độc ác tràn ngập máu tanh theo họng súng xẹt qua hai má, cổ, cuối cùng dừng lại trên trái tim tôi... bàn tay đang vươn ra của tôi cứng đờ.

“Lâu rồi, Huyết Minh.” Tôi đem hơi thở kim chát trong yết hầu. Huyết Minh, một trong mười phần tử khủng bố nguy hiểm nhất thế giới, cảnh sát quốc tế đã từng phát ra hơn ba mươi lệnh truy nã màu đỏ dành cho hắn! Tôi vô cùng bất hạnh đã từng giao đấu với hắn một lần.

Hắn hung hăng đâm một quyền vào bụng tôi, đau đớn mãnh liệt ập đến tập kích cơ thể tôi như sóng triều dâng, thân thể chậm rãi cuộn lại trên mặt đất, bàn tay bắt đầu của hắn túm lấy tóc tôi.

Một cây kim bạc bắn ra từ tay tôi, hắn chợt lóe, tay tôi bò lên cổ tay hắn, trước khi hắn kịp phản ứng liền giả vờ dùng sức đánh ra, hành động thực sự của tôi là chém mạnh tay phải, bàn tay chém xuống huyết vị của hắn, súng rơi xuống đất, bàn tay không kịp thu về lập tức bị hắn túm lấy. Đùi phải của tôi đá mạnh ra, đập thẳng vào người hắn, tôi dùng toàn bộ sức lực mà chỉ làm hắn rên lên một tiếng.

Cánh tay bị bắt lấy của tôi vô cùng đau đớn, tôi không lùi mà còn tiến tới, bàn tay lại nhanh chóng chém ra, hắn lùi lại một bước, lưỡi dao trong tay tôi xẹt qua da hắn, bàn tay đang nắm chặt tay tôi dùng sức vặn ngược, vai tôi lập tức đau như đứt rời ra! Hắn đá một cước lên lưng tôi, lực phủ ngũ tạng của tôi như bị đảo lộn khỏi vị trí vì sự va chạm mãnh liệt khiến tôi hít thở cũng khó khăn.

“Cô thật sự là rất khó chơi, nếu không phải năm đó Lão Tam làm phôi cô bị thương nặng, để lại hậu quả trí mạng trên cơ thể cô thì mấy cú đánh kia của cô hôm nay cũng đủ để tôi chết không biết bao nhiêu lần rồi. Thật đáng tiếc chiêu thức của cô bây giờ căn bản chỉ là thùng rỗng kêu to, sức mạnh còn không hơn nổi một đứa trẻ!

Phản bên trái cổ tôi trở nên lạnh lẽo, một cây chủy thủ để ở trên động mạch chủ của tôi, tôi ngẩng cổ lên, hắn lập tức càn dí sát vào cổ tôi hơn. “Năm đó lão Tam đã quá nương tay với cô cho nên hắn mới chết trong tay người đàn bà rắn rết như cô!” Hắn lộ ra hàm răng vàng khè lộn xộn, mùi thối từ trong miệng hắn bay ra theo từng câu chữ, mùi tanh tươi đến mức khiến mũi tôi đau đớn.

Thế này tôi mới nhìn rõ hắn, trên đầu hắn có một vết sẹo trí mạng, ánh mắt hắn không còn khí thế của năm đó nữa, đáy mắt hắn bao trùm toàn là hốt hoảng, hoảng loạn.

“Kỹ nữ thôi tha, tất cả đều là cô làm hại!” Chân hắn đạp lên gương mặt lạnh như băng của tôi, lồng ngực tôi như chó lửa thiêu.

“Chúng ta truy tìm cô suốt hai năm, Người hợp tác với cô là Hùng Ung thật sự rất kiên cường, chúng ta tra tấn hắn chết đi sống lại gần 2 tháng, cho đến tận lúc chết hắn cũng không nói ra tung tích của cô.” Hắn cười dữ tợn: “Cô có muốn biết chúng ta tra tấn hắn như thế nào không?” Đồng tử trong mắt tôi co rút lại. “Mãi đến nửa năm trước chúng ta mới tìm được cô. Thế mà đồ đệ tiện như cô lại có thể tìm được một ngọn núi để dựa vào, họ Phí kia treo giải 10 triệu USD để đòi lấy mạng sống của chín anh em chúng tôi, hai phe hắc bạch đều ngăn chặn đuổi giết, anh em và thuộc hạ của tôi từng người từng người ngã xuống trước mặt tôi mà chết!” Hắn dường như đã phát điên rồi, chủy thủ không ngừng đè sâu vào, cổ tôi thật sự sắp đau không chịu nổi, “Giờ đây cô thiếu tôi không chỉ là mạng của lão Tam mà là mạng của 8 người anh em của tôi!” Hắn giống như thần kinh vỡ lên đầu “Chỗ này của tôi có một viên đạn, bọn họ nghĩ tôi cũng xong đời rồi, nhưng mà không kéo theo đồ tiện nhân như cô chết cùng, tôi làm sao có thể yên tâm mà chết được?” Gương mặt hắn lộ ra hận thù thấu xương và ánh mắt hung hăng run rẩy. “Tôi sẽ không khiến cô chết ngay lập tức, tôi sẽ dùng thứ này, “Hắn đưa chủy thủ cắt quần áo của tôi ra, “đem toàn thân cô cắt ra từng miếng từng miếng một!”

“Bộ dáng em trai anh chết đi chắc vẫn hiện lên trước mắt anh nhỉ, không phải hàng đêm anh đều bừng tỉnh lại từ trong ác mộng đấy chứ?” Tôi cười đến bừa bãi.

“Đi chết đi! Đồ đệ tiện!” Quả nhiên hắn bị tôi chọc giận! Giờ chủy thủ lên cao hung hăng đâm xuống.

Hai phát đạn liên tiếp bắn mạnh vào trái tim hắn, máu tươi đỏ sẫm phun tung tóe lên người tôi, chủy thủ mạnh mẽ rơi xuống cắm phập ngay bên cạnh tôi, tôi bị dọa đến mức toàn thân phát run.

Nhâm Dật Phi nhảy vào từ cửa sổ, hắn ôm lấy sườn eo của tôi, tầm mắt tôi mơ hồ dần vì đau đớn, “An Bích...”

“Ngủ một giấc thật ngon đi... những chuyện còn lại cứ giao cho tôi là được rồi...” Giọng nói nhỏ nhẹ ôn nhu như làn gió phất qua, tôi chậm rãi thở ra

một hơi, hai mắt vừa nhắm đã chìm vào giấc ngủ.

Không biết trải qua bao lâu, mắt tôi chậm rãi mở to ra, nhìn Nhâm Dật Phi nhắm mắt nằm bên cạnh tôi, hần vẫn ở đây với tôi? Tôi mở lớn hai mắt: “An Bích đâu?”

Hần nhìn bộ dạng lo lắng của tôi thì không dấu điểm ý cười trong mắt: “Cô nghĩ rằng tôi sẽ giết người diệt khẩu hay sao? Vừa rồi Lam Thị gọi điện kêu cô ấy sang đó xử lý một việc, mà khách sạn tôi qua hai người ở lại xảy ra trục trặc, bóng đèn rơi vào đầu khiến khách hàng hôn mê, khách sạn đã đưa ra ý kiến xử lý thích hợp là xin lỗi hai người, tiền phòng và phí sinh hoạt mấy ngày nay sẽ hoàn toàn miễn phí coi như là bồi thường. Hy vọng các cô có một ấn tượng tốt về La Mã.

“Cô ấy tin ư?” Tuy rằng động tác đánh ngất của tôi rất nhanh, hơn nữa còn ở trong bóng đêm, nhưng mà...

“Cô ấy có lí do để nghi ngờ à? Thân thể và tiền bạc của hai người đều không bị tổn hại, giải thích như vậy là hợp lý nhất?” Hần cười vô cùng chân thành.

Đúng, chẳng có lý do gì mà không tin, đương nhiên cũng chỉ có thể chấp nhận. Giống như nước lọc, tuy biết nó cũng chẳng có mùi vị gì nhưng nó có thể giải khát, cho nên không uống không được. Tôi ngồi dậy, tôi biết thân thể mình không có vấn đề gì cả chỉ là mất sức quá độ mà thôi, nghỉ ngơi một chút sẽ trở lại bình thường.

Tôi nhìn hần, hần lập tức hiểu ý của tôi: “Năm trước bọn người Huyết Minh đó đã tìm được cô, mà Phí Như Phong cho rằng chủ động tấn công sẽ dễ thắng hơn là bị động đề phòng nên đã treo thưởng một số tiền lớn mua đầu bọn họ, khiến họ vô cùng mệt mỏi, ba tháng trước đã xảy ra một vụ bao vây tiêu diệt khá lớn, Huyết Minh trúng đạn vào đầu, người bắn nghĩ hần đã chết nên đem hần chôn cùng với những người khác, ai ngờ...” Ánh mắt Nhâm Dật Phi hiện lên sự tàn bạo khát máu, “Là tôi đã không làm tròn trách nhiệm, suýt nữa đã khiến cô gặp chuyện không may ở địa bàn của tôi, tôi nợ cô một lần!” Hần nói một cách ôn hòa.

Hần nghiêng người ngồi lên chiếc ghế bên cạnh tôi, ánh nắng xuyên qua cửa sổ làm bằng thủy tinh chiếu vào người hần, mái tóc màu đen cùng với bộ quần áo nhạt màu trên người hần càng nổi bật hơn dưới ánh mặt trời khiến tôi hơi thất thần, người đàn ông này quá tối tăm, thế mà lại có ánh sáng chói mắt, thật sự quá là mâu thuẫn!

“Vậy thì mục đích thật sự của anh khi đến đây hôm nay là gì?” Tôi mỉm cười hỏi hần, hần cũng nhẹ nhàng cười với tôi, người đàn ông này cười càng nhẹ dịu thì sự việc lại càng không đơn giản.

“Nhâm Dật Phi, tôi còn nghĩ anh chưa bao giờ e ngại điều gì, chẳng lẽ là tôi đã nhìn nhầm?” Tôi hơi trào phúng.

Hần chăm chú nhìn tôi: “Có người muốn gặp cô.”

Tôi nhướn miệng cười: “Tôi bắt đầu ghép được một bức hình, chuyện Huyết Minh tập kích tôi đêm qua chắc không phải chuyện ngoài ý muốn mà là Phí Như Phong cố tình để tôi mang nợ hần, hần đang nói cho tôi biết rằng, Liễu Đình được hần che chở mới có khả năng sống đến ngày hôm nay, tôi chắc hần nên hiểu được cái gì là đúng mực, nên biết lúc nào nên tiến, lúc nào nên lui phải không?”

Hần im lặng trầm mặc một lát: “Đàn bà đúng là động vật lạnh lùng vô tình nhất trên đời, không cần biết một người đàn ông moi tìm móc phổi ra cho cô ta như thế nào, chỉ cần người đàn ông đó làm một chút việc mà cô ta không bằng lòng thì tất cả mọi thứ đều bị chối bỏ hoàn toàn! Thật sự là làm trái tim người ta trở nên lạnh lùng!” Trong lời nói của hần là sự trào phúng vào tận xương cốt.

“Nếu phụ nữ chúng tôi thật sự máu lạnh vô tình thì đàn ông các anh chính là không có máu tươi! Thứ tim gan mà các anh tự nhận là đào ra đó chúng tôi cũng không thiếu, cái chúng tôi thật sự muốn, các anh cần bản không thể cho nổi! Đã không thể cho nhưng vẫn cưỡng ép không cho người ta quay lưng rồi đi, tiếp theo các anh không phải sẽ nói là đàn bà chúng tôi rất tham lam đúng không?” Tôi nhìn hần chăm chăm không chút yếu thế.

Hần vui vẻ than nhẹ một tiếng, “Là lỗi của tôi, tôi biết rõ không thể nói lý với phụ nữ, còn mơ mộng muốn dạy đạo lý cho cô ta nữa.”

Qua đen đúng là chỉ có màu đen như nhau, không cần biết là người đàn ông đó như thế nào, chỉ cần là vấn đề không thể nói rõ đúng sai thì sẽ ra vẻ khoan dung, ta đây không thèm chấp nhặt với một đứa bé chưa lớn. Tôi giận tới mức ngực phát đau.

Hần thấy tôi tức giận thì không biết nên cười hay nên khóc nữa, “Đây, cho cô cắn một cái để giải quyết giận dữ trong lòng này!” Hần dứt khoát vươn tay ra, tôi khôi phục lại tinh thần, hần không phải là Phí Như Phong, tôi cần gì giận chó đánh mèo với hần chứ, tôi suy sụp dựa lại chỗ cũ.

“Không ai ép cô gặp người cô không muốn gặp cả, gặp hay không gặp, sự lựa chọn nằm hết trên tay cô.” Ánh mắt hần bao dung để tôi muốn làm gì thì làm.

“Tôi có sự lựa chọn khác sao?” Tôi hỏi lại hần.

“Có một số việc cần bản không phải là người khác không buông tha cho cô, mà là cô không buông tha cho chính mình! Tôi thấy...” hần đứng lên nắm lấy tay vịn cửa, quay đầu lại nhìn tôi, ánh mắt trong suốt khiến tôi lập tức hiểu ra điều hần không nói rõ ra: Có một số việc tôi không nên biết thì hơn. “Tôi đợi bên ngoài, cô có thể thay đổi quyết định bất cứ lúc nào!”

Tôi vô cùng kinh ngạc, dùng lòng hiểu kỳ mới được gọi lên để đánh cuộc, rốt cục là chuyện gì mà tôi không biết thì tốt hơn?

Tôi thay xong quần áo liền mở cửa ra. Nhâm Dật Phi đang dựa vào tường lập tức đứng thẳng dậy, ánh mắt hần sâu thẳm như đại dương, dọc đường hần cũng không nói thêm gì nữa mà trực tiếp đưa tôi đến trước cửa một toà biệt thự.

Tôi đang muốn xuống xe thì hắn giữ chặt tôi lại, muốn nói lại thôi, tôi cảm thấy không yên lòng đến kỳ lạ, “Đi đi.” Hắn buông tay tôi ra, “Tôi chờ cô ở bên ngoài.” Hắn cười nhẹ nhàng như mây gió.

Tôi đi lên cầu thang, hướng tới cổng vòm mờ rộng, một bà lão đón tiếp tôi ở cửa: “Liễu Tiểu thư, La Rochelle tiểu thư chờ cô đã lâu rồi.”

Tôi đi theo bà ta bước qua một hành lang dài trải đầy thảm đỏ, đi tới trước cánh cửa khắc hoa, bà ta nhẹ nhàng đẩy cửa ra, “La Rochelle tiểu thư, Liễu tiểu thư đến rồi.”

Bà ta cung kính thông báo, hướng về phía tôi giơ tay mời vào, tôi phát hiện tôi đi vào một gian phòng rộng khoảng trăm mét vuông, trên trần nhà có ba chiếc đèn treo thủy tinh cực lớn, trong lò sưởi rộng ẩn vào tường đang có những đốm lửa tỏa ra nhiệt độ ấm áp, tôi nhìn cô ấy tao nhã đứng dậy khỏi chiếc ghế cao bọc nhung, toàn thân cô ấy được bao bọc trong bộ váy màu lam, hỗ trợ cho dáng người lung linh xinh đẹp của cô ấy, cô có một cái mũi hoàn mỹ, đôi môi ôn nhu như hai cánh hoa, thân hình duyên dáng. Nhưng hấp dẫn ánh mắt người khác nhất vẫn là ánh mắt của cô ấy, con ngươi màu lam sáng lạn trong suốt! Người phụ nữ này khiến cho người khác phải kinh ngạc vì vẻ diễm lệ của mình!

Trên mặt cô ấy nở rộ một nụ cười lóa mắt: “Xin chào, Liễu Tiểu thư.”

Tôi không nhận được mà đáp lại cô ấy một nụ cười thân thiết, xinh đẹp không chỉ gây sát thương cho đàn ông, đẹp đến một mức nào đó thì cũng có thể mê hoặc cả phụ nữ! “La Rochelle tiểu thư, cô thật sự xinh đẹp đến mức khiến cho người ta phải than thở sợ hãi!” Tôi ca ngợi từ đáy lòng.

Con ngươi màu lam của cô ấy càng hiện ra ánh sáng mê người, “Thật sự cảm ơn cô còn có thể nói như vậy.” Nụ cười của cô ấy càng sâu hơn, “Trên thực tế, từ sau khi tôi lên sân khấu biểu diễn kịch mà quên lời thoại lúc tôi học trung học năm ba đến giờ, tôi chưa bao giờ cảm giác được sự hồi hộp như vậy!”

Hai hươu lại xinh đẹp, trí tuệ lại hào phóng, tôi có nên cảm thán ánh mắt thật tốt của Phí Như Phong hay không? Hay là nên trở về thu dọn đồ đạc mà chạy ngay lập tức? Chuyện tối thiểu mà tôi có thể biết bây giờ là, Phí Như Phong cưới nàng tuyệt đối không phải chỉ vì lý do kinh doanh.

“La Rochelle tiểu thư nói tiếng Trung thật lưu loát.” Tôi bắt đầu hướng câu chuyện về phía hắn, thông minh như cô ấy, sẽ không khinh suất mà đưa tôi đến đây tự rước lấy nhục. Hoặc là muốn dựa vào lần gặp gỡ này, lộ ra chút manh mối gì đó để tôi biết khó mà lui cũng không biết chừng. Nhưng mà tôi thật sự chờ mong xem dưới đáy hồm của Phí Như Phong cất giấu bí mật gì!

“Tôi từ khi học tiểu học đã đam mê mọi thứ về phương Đông, tôi học nói tiếng Trung, học làm đồ ăn Trung Quốc, học cách phá giải hết thầy sự vật thần bí của Đông Phương!” Hai mắt cô ấy lờ lờ tỏa sáng. Một suy nghĩ xâm nhập vào óc tôi: “Thuật thôi miên là do cô phá giải?” Ánh mắt lợi hại của tôi đánh giá cô ấy.

Nàng rũ xuống, gật đầu bất đắc dĩ, “Chỉ sợ là đúng vậy, Liễu tiểu thư dùng cũng chỉ là túy mộng thôi miên, là thôi miên sơ cấp nhất trong các loại thôi miên thuật mà thôi, đối với những người có chút hiểu biết về thôi miên thuật đều có thể dễ dàng nhận ra! Khi Phong tới sinh nhật của ta, ta lập tức phát hiện ánh mắt hắn có một tư màu cực nhạt, hơn nữa hắn chưa bao giờ uống trà, nhưng lần đó mỗi ngày hắn lại uống một ly trà hoa lan, nếu không uống thì hoàn toàn không thể tập trung tinh thần được.”

Tôi cho hắn trà hoa lan chỉ dùng để duy trì thôi miên mà thôi, trước khi thôi miên bị giải trừ, hắn chỉ cần không uống một ngày thì tinh thần sẽ tan rã. Mà hắn chỉ cần tiếp tục uống trà thì sau khi hắn trở về tôi vẫn có thể tiếp tục sử dụng thuật thôi miên để hắn quên tôi đi.

Nhưng ngàn vạn tính toán của tôi cũng không tính nổi là ở Châu Âu lại cất giấu một cao thủ.

“Liễu tiểu thư.” La Rochelle cắt ngang sự trầm tư của tôi, “Cô biết không, vì loại bỏ thuật thôi miên của cô mà Phong khổ sở không ít!”

Tôi biết, một người có ý chí kém một chút sẽ chìm vào ảo giác vĩnh viễn, không thể tỉnh dậy được!

“Không chỉ như vậy, A Phong.” La Rochelle dùng một chút, cô ấy không phân biệt đúng sai nói: “Phong có một giấc mơ, khi hắn chìm vào ảo giác sẽ trở nên điên cuồng, mỗi ngày chúng tôi đều phải khóa hắn bằng dây xích sắt!”

Tôi hơi khiếp sợ!

“Liễu tiểu thư cũng không thể nào tưởng tượng được Phong bị khóa trong dây xích sắt sẽ thế nào phải không?” Tôi có thể nghe được sự oán hận của cô ấy giành cho tôi, “Mỗi ngày Phong đều giằng co những sợi xích đó đến mức chảy máu loang lổ, dường như mỗi giây mỗi phút tôi đều muốn hắn quên đi đoạn trí nhớ đó thì hơn, nhưng hắn kiên trì, chỉ cần hắn tỉnh táo một chút, hắn sẽ gằn lên từng tiếng với tôi rằng, hắn không muốn bất cứ trí nhớ nào của hắn biến mất, hắn cần phải nhớ rõ cô, lúc đó, ánh mắt hắn thật sự rất khủng khiếp!” La Rochelle hơi kinh hãi mà vuốt vuốt yếm hầu “Tôi từng lo lắng kết cục của cô sẽ thật thê thảm, nhưng may mà cô vẫn ở đây, không mất cọng tóc nào!”

“Cô làm rồi.” Tôi lặng lẽ nói” Tôi thật sự thê thảm, vô cùng thê thảm!”

La Rochelle lắc đầu, tôi cũng không cãi lại, ở góc độ không giống nhau, quan điểm dĩ nhiên cũng không giống nhau, hướng chi tình hướng giữa chúng tôi hôm nay...

“La Rochelle tiểu thư và Phí Như Phong là thanh mai trúc mã?” Nghe giọng điệu của cô ấy khi nói về hắn, quen thuộc giống như đã biết nhau rất nhiều năm rồi, tôi thử cô ấy.

“Từ lâu đã nghe nói Liễu tiểu thư vô cùng thông minh, tôi biết muốn bàn chuyện gì với cô thì phương pháp hiệu quả nhất chính là nói thẳng nói thật.” Giọng điệu của cô ấy trở nên thận trọng hơn “Ba người chúng tôi là tôi, A Phong, Giang Nặc đã lớn lên với nhau từ bé, ba gia đình chúng tôi đã có quan hệ với nhau rất lâu rồi, mà vì một số nguyên nhân lúc 12 tuổi A Phong tới New York sẽ tới ở nhà tôi, thời điểm đó hẳn không nói chuyện nhiều, là tôi vẫn đi theo hẳn trò chuyện, Phong không thích yên lặng, cũng không thích nửa đêm tỉnh lại mà không có ai bên cạnh, tôi liền ngủ bên giường hẳn mỗi ngày, không ngừng hát cho hẳn nghe, khi đó tôi mới 8 tuổi, suýt chút nữa là bị hỏng dây thanh quản mà bị câm”

Lời của cô ấy giống như đâm vào ngực tôi một cú, tạo ra một cơn đau thấu tim! Từ lâu tôi đã biết cuộc sống con người có rất nhiều điều không thể biết trước hay nói rõ được!

La Rochelle vẫn nói êm tai: “Khi tôi 11 tuổi, Phong 15 tuổi, hẳn mặc một cái áo lông màu đỏ thẫm, bế một con chó nhỏ đến làm quà sinh nhật cho tôi,” giọng nói của cô ấy ngọt ngào mềm nhẹ: “Hắn mang về mặt thân sĩ nghiêm túc nói với tôi rằng: “Lộ Tây, sau này em lớn lên nhất định phải là một tuyệt thế mỹ nữ, bởi vì vợ của Phí Như Phong tôi không thể là một người phụ nữ xấu xí được!” Từ ngày đó trở đi, lòng tôi đã không thể thấy được bất cứ người đàn ông nào khác!

La Rochelle dùng một quá khứ không thể thay đổi, khi không có tôi tham gia mà cho tôi thấy rõ cô ấy là không thể thay thế được, cô ấy đang nói cho tôi biết rằng trong kịch bản này, tôi không những không thể trở thành diễn viên chính mà ngay cả người phối hợp diễn cũng không đủ tư cách, tôi cũng lắm chi là khách qua đường, là một nét vẽ tô điểm thêm cho vở kịch này mà thôi, tôi gần như muốn ngửa mặt lên trời mà cười to.

Tôi dùng toàn bộ sức lực của mình để giữ cho bản thân không được hành động lỗ nhãng.

Tôi mở miệng ra, phát hiện yết hầu của mình đang nghẹn lại, đau đến mức nổi nước miếng cũng khó khăn, “La Rochelle tiểu thư” Giọng nói của tôi khò nức “Phí Như Phong và tôi cũng lắm chi là một chút duyên phận trước khi kết hôn với La Rochelle tiểu thư mà thôi, là vấn đề về quá khứ, giống như chủ quyền của Hongkong vậy, mặc dù có ấn dấu rất nhiều sóng gió nhưng đến đúng thời điểm sẽ đứng lại vững vàng, La Rochelle tiểu thư có thể yên tâm!”

Đau là tôi đau, nhưng tôi chưa đánh mất chút lý trí cuối cùng, đúng vậy, quá khứ của cô và hẳn là không thể thay thế được, nhưng chuyện của tôi và hẳn cũng không nhất định là sẽ bị cô xóa sạch! Tôi sẽ biến mất trong cuộc sống của Phí Như Phong nhưng điều kiện đầu tiên là phải tới lúc đó, muốn đòi mất Phí Như Phong chỉ có cô, cũng phải có năng lực đó mới được!

Trong phòng im lặng thật lâu, La Rochelle sâu kín nói: “Liễu tiểu thư, tôi chờ hôn lễ với Phong đã 15 năm, mỗi khi tôi nhìn thấy sự dịu dàng ngọt ngào trong mắt Phong mỗi lúc nhớ về cô, tôi rất đau lòng, nhưng tôi biết, loại đau đớn này so với việc rời khỏi A Phong thì chẳng đáng một phần vạn, tôi khẳng định!”

Sự quyết tuyệt, khẳng khái một mực, loại thần thái liều chết và dứt khoát bao phủ toàn thân cô ấy, phóng ra một lực rung động khó hiểu! Lời nói này tuyệt đối có thể đem ra mà giáo dục người dân, tuyệt đối có thể làm cho bất cứ người phụ nữ nào xấu hổ, lùi bước!

Móng tay tôi đâm vào trong thịt, mười đầu ngón tay giấu trong lòng bàn tay đều đau đớn như bị tôi trong lửa, tôi biết La Rochelle đang dùng thủ đoạn cao minh nhất, ép tôi biết khó mà lùi, cô ấy dùng tình yêu lớn đến không thể vượt qua, khẳng khái một mực để ép tôi rời đi mà không mang theo một chút ảo tưởng nào, hoàn toàn biến mất trong cuộc sống của cô ấy và Phí Như Phong! Tôi biết, nhưng tôi hoàn toàn không thể chống đỡ. Tôi còn có thể tranh giành sao? Tôi còn có thể tranh giành sao? Tôi còn có chỗ để mà tranh giành sao? Tim đau như bị dao cắt!

Quá khứ của Phí Như Phong, La Rochelle đã chiếm trọn, sức nặng của cô ấy đủ để khiến tôi không còn sự lựa chọn nào khác!

Bên ngoài ánh nắng tươi sáng, trong phòng hoàn toàn âm trầm

Chiết tiết, chỉ có người đàn ông kia, mưu toan có được cả hai người phụ nữ, cái ý nghĩ này phải bị tru diệt!

La Rochelle nhìn tôi không đảo mắt: “Cô nhất định cũng không tưởng tượng được là, Giang Nặc là ân nhân cứu mạng của Phong, khi A Phong 13 tuổi, một mình chạy lên núi bị lạc đường, lúc đó đang là mùa đông, là Giang Nặc đã đi tìm hẳn suốt ba ngày ba đêm, một người đầy vết thương công hẳn xuống núi, vì thế mà Giang Nặc phải nằm trên giường hết một kỳ nghỉ!”

Sóng dữ từng đợt, từng đợt đánh tới, giống như bão tuyết cuộn cuộn, bị bao trùm trong đó, lạnh lẽo đến tận xương, tôi bị bao phủ, không thể thở nổi, tiếp theo tôi sẽ chết vì không thể hít thở.

Có thể để người đem trái tim cho hẳn, hẳn nhất định từng ở cùng người khác, nếu đây là cơ hội duy nhất để mình có được hạnh phúc, vì sao muốn bỏ cuộc?

Thử một lần vì chính mình, Liễu Đình!

Giới hạn cuối cùng là đừng bao giờ dễ dàng giam giữ bản thân cả đời, nếu đến cuối cùng vẫn không được như ý muốn, đừng ngại ngần gì cả, đó cũng là tội không chiến mà bại.

Tôi ngã ngồi trên ghế, tôi đang hướng đến vực sâu không đáy mà rơi xuống!

“Liễu tiểu thư, Liễu tiểu thư.” Cô ấy ở bên tai không ngừng gọi tôi, tôi tự mình sa lưới, cứng rắn kéo mình trở về thực tế.

“Quan hệ của tôi và Phí Như Phong cũng chỉ là quan hệ trao đổi, tôi sẽ rời khỏi hẳn, nhất định là vậy!” Tôi nghe thấy giọng nói rời rạc của mình.

“Hợp đồng kia chỉ là thứ rỗng tuếch, đó chẳng qua chỉ là Phong cam tâm tình nguyện chơi cùng cô...”

“Đối với hân mà nói đúng là vậy, nhưng đối với Phí Thị gia tộc, thậm chí là cô bây giờ cũng không phải như vậy! Hợp đồng đó có liên quan đến mặt mũi các người, liên quan đến danh dự gia tộc! Các người cũng không muốn hợp đồng này bị công bố ra ngoài khiến cả xã hội thượng lưu chê cười chứ?” Hai đại gia tộc tuyệt đối sẽ không cho phép loại chuyện này xảy ra, mà tôi thì thà làm ngọc vỡ còn hơn làm ngọc lành!

Trên mặt La Rochelle hiện lên vẻ thương hại thân nhân: Phong đã sớm đoán được bước đi này của cô, bút và con dấu đóng lên bản hợp đồng đó đều dùng loại mực đặc biệt, tồn tại lâu nhất là 6 tháng, nó bây giờ chỉ là trang giấy trắng mà thôi!”

Quanh tôi là một mảnh trắng xóa! Tôi liều chết cắn môi, giấy dựa đem ngậm máu tươi đang trào ra khỏi lồng ngực mà nuốt xuống.

“Liều tiểu thư, cô bình tĩnh một chút, tôi đã vô tình làm tổn thương cô rồi!”

Tôi chạm vào đôi mắt tĩnh lặng như mặt hồ của cô ấy, rung mình thật mạnh, trong nháy mắt tỉnh lại từ trong đau đớn, “Không! Cô cố ý! Từ lúc bắt đầu biết tôi, cô đã âm thầm đến hôm nay, là vì giờ phút này! Đây là một cuộc chiến bảo vệ cô đã chuẩn bị từ lâu, cô vốn muốn tôi bị thương triệt để, hoàn toàn knockout tôi!”

Cô ấy im lặng.

Tôi đẩy tay cô ấy ra, cô ấy đương nhiên sẽ không thừa nhận, càng không lưu lại sơ hở trong lời nói cho tôi, toàn bộ bộ dáng của cô ấy đều là thành khẩn đối đãi, có thiện ý chung sống hòa bình, là chính bản thân tôi mua dây buộc mình, không đồng ý, cô ta có thể làm gì? Lần gặp này, không cần biết kết quả ra sao, cô ấy đều có thể hoàn mỹ trình bày cho Phí Như Phong một đạo lý công bằng, còn lại chỉ là tôi và Phí Như Phong tự chém giết đầu đá làm bị thương nhau mà thôi, cô ấy chỉ cần nhìn, chờ, chờ thời cơ vừa đến sẽ thu dọn lại sóng núi là xong!

Cô ấy không tránh lui mà nghênh đón ánh mắt của tôi, tôi cố làm cho mình đứng thẳng, “Tôi không hận cô, La Rochelle tiểu thư, vì sự tổn thương cô chịu cũng chẳng ít hơn tôi! Không ai lại hận một người phụ nữ toàn lực phản kích để bảo vệ quyền lợi của chính mình cả! Mà tôi không thể không thừa nhận! Trận đánh này cô đánh rất hoàn mỹ!”

Tôi tiêu sái thẳng lưng đi ra khỏi phòng của cô ấy, tôi đứng bên ngoài biệt thự, đau đớn như trăm ngàn cây kim nhỏ đâm vào đầu, vào mặt tôi, tôi hoảng hốt dọc theo ngã tư đường đi xuống! Một bóng người quen thuộc vội vàng đi tới chỗ tôi, “Đừng đi nữa!” Hân giữ chặt cánh tay tôi, bàn tay hơi lạnh yên lặng sờ trán tôi, nhẹ nhàng mềm mại lau đi mồ hôi lạnh trên đó, tôi hơi quay đầu, lại khiến cho mình mê muội, tôi ngồi xồm xuống, có một loại cảm giác không muốn đứng lên nữa, cuộc sống này sao lại mệt mỏi như vậy!

Trên ngã tư đường tràn ngập người đi lại, chỉ là khách qua đường trong cuộc sống này, tôi gì phải vì luyện được đôi mắt hòa nhãn kim tinh mà đem mình đồng da sắt chôn vùi chứ!

“Nếu cô đồng ý, tôi có thể mang cô đi.” Nhâm Dật Phi trang trọng nói

Tôi ngẩng phát đầu như đang thưởng thức một bảo vật quý hiếm, “Anh có biết anh khác với hân ở chỗ nào không? Anh vĩnh viễn sẽ để lại đường sống cho tôi lựa chọn mà hân, vĩnh viễn ép tôi vào nơi không lối thoát, không còn lựa chọn nào khác, bởi vì hân nhất định phải có được tôi! Mà anh cùng lắm chỉ là đồng tình, thương tiếc tôi!”

“Đồng tình, thương tiếc cũng là một khởi đầu tốt cho một mối quan hệ, nghĩ lại xem, một người đàn ông đến tới lại không có trái tim như tôi, mà cô lại có thể ảnh hưởng đến!” Hân ngồi xồm xuống trước mặt tôi, giống như dụ đứa nhỏ ăn rau, không nghe theo thì thuyết phục không tha.

Tôi vươn một đầu ngón tay, đụng chạm hân, “Anh, không phải hân!” Tôi cúi đầu dùng mái tóc dài để che mặt.

Hân nhẹ nhàng vuốt tóc tôi như đang an ủi một đứa bé, động tác vuốt tóc còn mang theo cả nhịp điệu “Không sao cả, mọi chuyện đều đã qua rồi, hơn nữa bộ dạng của tôi cũng không xấu, có lẽ cô nhìn lâu sẽ quen thôi, hay là tôi có thể đi phẫu thuật thay đổi khuôn mặt!”

Dù có khó chịu hơn nữa thì tôi cũng không nhìn được mà cười rộ lên “Tốt lắm!” Hân vuốt mặt tôi, thoáng cúi nửa người xuống áp mặt lại gần: “Cười lên nhìn trẻ hơn nhiều, vừa rồi lúc cô ra khỏi biệt thự tôi cứ tưởng cô đi qua đường hầm thời gian chứ, biến thành Liễu Đình của 20 năm sau!”

Một người đàn ông đẹp đẽ cao quý không để ý đến hình tượng của mình mà dùng hết tâm sức để dỗ bạn, che chở bạn, cảnh này thật sự là khiến người ta cảm động!

Ánh mắt tôi dừng trên mặt hân “Nhâm Dật Phi, hai chúng ta không thể ở chung một chỗ, bởi vì anh là một người đàn ông cần rất nhiều rất nhiều yêu thương, ấm áp, mà tôi – cũng vậy! Trong cuộc đời của chúng ta đều có rất nhiều thiếu hụt, cho nên dù chúng ta có ôm nhau cùng nằm một chỗ thì cũng chỉ có thể làm cho đối phương cảm thấy cô đơn lạnh lẽo!”

Ánh mắt hân vẫn như trước, gương mặt gần như hoàn mỹ không tỳ vết lộ ra sự ôn nhu.

“Sau này, trong cuộc đời tôi sẽ không có tình yêu nữa!” Từ lúc bước ra khỏi căn phòng kia, máu trong người tôi đã đông băng lại rồi, tình yêu của tôi sẽ không bao giờ sống lại, tồn tại trong cuộc đời tôi nữa!

“Vậy thì cô càng nên ở cùng một chỗ với tôi, ít nhất tôi sẽ không làm cô tổn thương.” Gương mặt anh tuấn của hân toát ra vô số sức hút mê hoặc lòng người!

“Cô ấy không có khả năng sẽ ở cùng một chỗ với anh, bởi vì cô ấy là một người phụ nữ kiêu ngạo, cô ấy chưa bao giờ làm một cuộc giao dịch không

công bằng! Huống chi cô ấy đang muốn rời khỏi hang hổ, sao có thể lại bước vào ổ sói!” Giọng nói quen thuộc, ngữ khí không nhanh không chậm.

Phí Như Phong, cái tên này hiện ra, lại cho tôi một miếng vết thương chảy máu đầm đìa, tôi nhắm mắt không muốn nhìn, rồi lại dùng hết sức cố mở nó ra, chỉ có thể chiến đấu, không thể trốn tránh!

Người đàn ông kia lại gần, tỏa ra ngàn vạn ánh sáng chói mắt, cúi đầu nhìn tôi, gương mặt góc cạnh lóe ra ánh sáng lạnh lẽo, “Đi theo anh!” Hắn kiên định nói.

“Tôi nhớ rõ, tôi nợ cô một lần, bây giờ cô sẽ có được quyền lựa chọn, cô có thể đi bất cứ nơi nào mà cô muốn!” Gương mặt tuấn mỹ của Nhâm Dật Phi lộ ra nụ cười nhân nhật, hân ung dung bình thản nói với tôi.

“Chỗ nào cô ấy cũng không thể đi, cô ấy chỉ có thể trở lại bên tôi!” Hai cánh môi mỏng của Phí Như Phong mấp máy theo nhịp điệu, hắn lại im lặng chờ đợi, vẻ mặt không che vào đâu được, nhất là ánh mắt như hai viên kim cương đen tối.

Nhâm Dật Phi hơi cười lãnh đạm, phong thái trác tuyệt, tuấn tú nhã nhặn, ánh mắt không thêm để ý lóe lên về âm u lạnh lẽo mà độc ác tuyệt tình, Phí Như Phong đẹp trai cao lớn, khí thế cao quý và ngạo khí ngút trời, tự nhiên tao nhã hòa vào nhau lại tạo nên sự lãnh khốc! Họ không nhìn đối phương, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn tôi, tôi giống như một con thuyền nhỏ dập dềnh giữa những con sóng, quay cuồng điên đảo!

“Đủ rồi!” Tôi cuối cùng cũng có lại chút sức lực để nói chuyện! “Tôi không phải là cục xương để các anh tranh nhau!”

Lời này vừa nói ra, đáy mắt Phí Như Phong có một chút biến hóa kì lạ, “Nhờ Lôi Tư... anh cũng muốn đối địch với tôi sao?”

“Tôi không phải, cũng không muốn.” Nhâm Dật Phi bị sự thống khổ của Phí Như Phong làm cho kinh sợ, “Tôi chỉ không muốn thấy cậu hủy hoại cô ấy và bản thân cậu nữa!”

Không khí xung quanh đầy áp lực, nhộn nhạo vội vàng, nhưng bình tĩnh, tịch mịch!

“Nhâm Dật Phi, anh nói anh nợ tôi!” Giọng điệu của tôi trở nên nghiêm trọng. “Vậy thì từ giờ trở đi anh hãy hứa đừng nhúng tay vào chuyện giữa tôi và hắn nữa, không cần biết là lúc nào, không cần biết là có xảy ra chuyện gì, anh cũng đừng có tham gia vào!”

Con người đen nhánh của Nhâm Dật Phi lóe sáng sắc nhọn, hắn ngừng đầu nhìn Phí Như Phong, “Như cậu mong muốn!” Hắn hơi cúi đầu, bờ môi dịu dàng lướt qua hai má tôi, “Ra ta đừng độc ác quá, nhớ để lại một mẩu xương cuối cùng nhé, dù sao tôi và hắn cũng có một chút quan hệ!” Hắn cười đến vô cùng tà ác, ma mị đầy mê hoặc, hắn phát phát tay rời đi, một chuỗi tiếng Italia êm tai tuyệt đẹp truyền đến theo từng bước chân hắn, “Mỗi người khi sinh ra đều mang một dấu hiệu riêng cho cuộc đời mình, trong cuộc sống của mọi người đều có gánh nặng mà bản thân nhất định phải gánh lấy!”

Phí Như Phong nhìn tôi thật sâu, ánh mắt độc ác, sắc mặt hắn vô cùng âm trầm khiến người ta sợ hãi, càng ngày càng sâu, đột nhiên mặt mày hắn lỏng ra, thờ dãi một tiếng như phát tiết tức giận trong ngực, hắn nuốt xuống lòng kiêu ngạo bị tổn thương của mình, “Tiểu Đình,” Hai tay hắn vòng qua sau lưng tôi, ôm chặt lấy tôi như muốn làm cho tôi nhập vào xương cốt hắn.

“Anh yêu em!” Hơi thở của hắn phả vào bên tai tôi, hắn dùng cơ thể to lớn bao phủ tôi không cho trốn tránh, giọng nói hắn khàn khàn như cầu xin, hắn nói rõ ràng từng chữ với tôi: “Anh yêu em, xin em hãy tin anh!”

Tôi cười ha hả, ở trong lòng hắn cười đến điên đảo, cười đến mức tôi không thể không ôm lấy bụng mình, để tránh nó vì cười quá độ mà toạc ra! “Anh yêu tôi. Anh đương nhiên là yêu tôi, anh làm sao có thể không yêu tôi được chứ? Anh yêu tôi, cho nên lừa gạt tôi! Anh yêu tôi, cho nên sắp đặt để tôi gặp mặt vị hôn thê quý báu 15 năm qua của anh! Anh yêu tôi, cho nên từng bước từng bước anh đều tính toán âm mưu với tôi! Phí Như Phong, anh thật sự, thật sự yêu tôi vô cùng sâu sắc!” Trong lời nói của tôi đều là những cây kim được mài sắc nhọn, “Sau đó thì sao? Tình yêu của tôi, có phải anh sẽ ba, năm, bảy ở cùng tôi, hai, tư, sáu thì bên La Rochelle phải không? Tôi và La Rochelle có nên vì hoàn toàn chiếm được anh trong một đêm mà nâng ly chúc mừng không?” Trong lời nói của tôi ẩn chứa vô số trào phúng và châm biếm.

Khỏe miệng Phí Như Phong trở nên chua xót, ánh mắt hắn vì thất bại mà sụp xuống, “Cả đời, anh chưa bao giờ nói những lời này với bất kỳ người phụ nữ nào.... Mà em...” Cặp lông mày sắc bén của hắn hơi nhíu lên, hắn ngừng lại một chút, chỉ hiện lên vẻ mặt xanh trắng: “Đôi khi anh chỉ hận không thể nghiền nát em!” Hắn ôm chặt tôi giống như chặn đứng hô hấp của tôi vậy, “Anh đã biết từ lâu rằng nói yêu với em, chẳng qua chỉ là cho em thêm một vũ khí sắc bén để làm tổn thương anh mà thôi, yêu trước thì thua trước, anh sống là để em tra tấn!” Giọng nói của hắn khàn khàn gãy dựa: “Liểu Đình, anh đối với em trái tim vô tình rung động, không tự giác lại chìm đắm vào chính là sai lầm lớn nhất đời anh! Rốt cuộc anh còn phải bỏ ra bao nhiêu tâm huyết, hao phí bao nhiêu sức lực mới có thể làm cho em cam tâm tình nguyện ở lại bên anh?”

Tôi dùng sức đẩy hắn ra, tôi nghe thấy yết hầu của mình phát ra tiếng khanh khách, con tức chạy vào trong ngực, không cần sinh vào thời chiến tranh cũng có thể nhìn thấy kẻ đi xâm lược kêu oan. Ngực hắn phập phồng kịch liệt, hắn giống như đang dùng hết sức để ngăn cản cơn giận. “Đối với anh, Lộ Tây đại diện cho một quá khứ không thể xóa bỏ, cưới cô ấy chính là điều duy nhất anh có thể làm cho cô ấy! Cả đời anh đã phụ cô ấy quá nhiều, anh không thể cũng không bỏ cô ấy xuống được, em đã gặp mặt cô ấy, em hẳn là đã biết lý do trong đó...”

Phí Như Phong, tôi không phải là thứ tuần táng theo nỗi khổ của anh, trong thế kỷ 21 này, mỗi người đều vì gánh nặng cuộc đời của mình mà trả giá thật lớn, tôi, Liễu Đình sẽ không vô danh mà đứng sau anh, chấp nhận bị người khác phi nhổ, âm thầm nuốt lấy nhục nhã, cả đời sẽ chịu đựng việc bị làm nhục, tôi yêu chính mình, tôi quý trọng chính mình, cho nên, kiếp này nếu muốn tôi cho anh hưởng cái phúc Tề nhân, anh đừng có mơ!” Tôi nhìn thẳng hắn, nói một cách rành mạch, vang dội.

Sắc mặt của hắn từ xanh chuyển sang trắng rồi trở nên tái mét “Phụ nữ vì yêu mà thỏa hiệp, vì hạnh phúc buông tha danh phận cũng đâu có thiếu!”

“Nhưng, đó không phải là tôi!”

“Mà anh muốn phải là em!” Phí Như Phong túm lấy tay tôi, tôi đột nhiên co rút lại, hấn nắm chặt gắt gao, không cho tôi né tránh, giọng điệu của hấn vô cùng nhẹ nhàng mềm dịu, ánh mắt dịu dàng chiếu rọi tôi “Tiểu Đình, trừ thứ này, cái gì anh cũng có thể cho em!”

Tôi hít vào một hơi thật sâu, mở to hai mắt nhìn hấn “Giờ phút này rồi mà anh còn nghĩ tôi vẫn tin tưởng anh sao? Tôi sẽ lại đợi anh đưa cho tôi một hợp đồng trống rỗng nữa sao? Là tôi quá ngu ngốc hay là anh cảm thấy có thể tùy ý lừa dối tôi như vậy là một chuyện làm cho anh cực kỳ vui thích?”

Hấn đem thân thể tôi kéo về phía hấn, đến tận khi chớp mũi chúng tôi chạm nhau, “Ngay từ đầu anh đã nói rõ ràng rằng, em vĩnh viễn cũng đừng nghĩ né tránh anh. Mà em từ lúc bắt đầu kí lên bản hợp đồng đó, đã vọng tưởng dùng nó để hạn chế thời gian mà anh có được em; vọng tưởng dùng nó để làm vũ khí ngăn ngừa sự chiếm đoạt của anh với em, đây là trò chơi em cần, anh cũng chỉ thuận theo yêu cầu của em mà thôi! Anh đã nói rồi, em muốn chơi bao lâu anh cũng sẽ chơi cùng em! Anh đã bao giờ từ chối yêu cầu của em đâu!” Ánh mắt thâm thúy của hấn như bốc lửa.

Tôi chưa bao giờ hạn bản thân mình đến vậy, tôi thể mà lại thật sự yêu người đàn ông trước mắt này, nếu tôi không yêu hấn, mọi việc tôi nên làm đều sẽ thật dễ dàng, nếu tôi không yêu hấn, tôi sẽ không oán hận hấn, nếu hấn chưa bao giờ cho tôi một chút hi vọng nào, tôi nhất định sẽ bỏ qua hấn, nếu tôi hoàn toàn không cần ở đây!

Lúc cao thủ so chiêu, tránh nặng tìm nhẹ, ai kiên nhẫn hơn thì sẽ chiến thắng, đó là đạo lý. Không đủ sức làm đối thủ của đối phương thì phải nhẹ nhàng đối đãi chứ không được đối chọi cứng rắn, vạn lần không nên không biết tự lượng sức mình, lộ ra còn bài cuối cùng, khiến cho nguyên khí bị tổn thương! Hôm nay mỗi bước, mỗi bước tôi đều đã đi sai, gần như đã bị vây chặt kín.

Mục đích của Phí Như Phong vô cùng rõ ràng, hấn muốn khống chế thân thể tôi, cũng muốn đánh đổ trái tim tôi.

Mà lợi hại nhất chính là, hấn biết được cách để hoàn toàn nắm được tôi trong tay ----- đó là làm cho tôi yêu hấn!

Hấn thông minh tuyệt đỉnh, đã nhìn ra điểm yếu lớn nhất của tôi, tôi có thể hoàn toàn tỉnh táo đối mặt với mọi thứ trên đời này chỉ trừ bỏ một thứ ---- Hạnh phúc! Tôi chưa bao giờ có được nó, cho nên tôi sẽ tranh thủ, không tiếc sức lực.

Vào lúc tinh thần tôi mệt mỏi, kiệt quệ nhất nhất, hấn lợi dụng đi vào, hấn đặt hạnh phúc trước mặt tôi, làm cho tôi muốn dừng lại chuyện với hấn mà không được! Đúng, hấn yêu tôi, bởi vì đây chính là cách duy nhất để làm cho tôi yêu hấn!

Trong ván bài giữa tôi và hấn, tôi muốn là duy nhất trong thế giới tình cảm của hấn, thì sao hấn lại không muốn tôi cam tâm tình nguyện cúi đầu xưng thần với hấn chứ?

Mà cách duy nhất để tôi có thể xoay chuyển nguy cơ của mình bây giờ chính là không yêu hấn nữa, không cần cũng không thể yêu hấn nữa! Nhưng tình cảm thì sao có thể tuân theo ý muốn của mình được, yêu đã khó, ngừng yêu còn khó hơn! Tôi không tìm ra lời nào để nói, tôi sẽ nhìn người đàn ông phong thái dọa người, ánh mắt như sao trước mặt.

Hấn vươn một bàn tay, xoa mặt tôi: “Đừng phản kháng anh,” Hấn hôn lên trán tôi, “Xin em, Tiểu Đình, đừng phản kháng anh,” Hấn vuốt ve vành tai tôi, “Anh cho phép em làm bất cứ điều gì để phản kháng anh, anh đều chiều em, nhưng chỉ có chuyện này, Tiểu Đình, lùi lại đi thôi!” Tôi hơi giật mình đứng đó, không còn cảm giác, không thể ứng phó, hấn ôm tôi vào trong xe.

“Tôi sẵn bay.” Hấn dẫn dò lái xe, cẩn thận ôm tôi vào ngực hấn.

Tôi yên lặng ở trong lòng hấn, không một chút gầy dựa, tôi xem cảnh vật hai bên đang lùi dần về phía sau thật nhanh, từng thân cây mạnh mẽ lay động, một mảnh xanh biết.

Tôi thân nhiên mở miệng, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng quanh quẩn trong xe: “Mẹ tôi từng nói với tôi ----- Đình Đình, cuộc đời luôn có nhiều kiếp nạn chẳng đáng vui mừng, mẹ không nên sinh con ra để con phải chịu dày vò. Nếu năm đó mẹ không sinh con ra, con có thể không cần phải đối mặt với những thống khổ sau này. Mà một đứa nhỏ càng thông minh, càng có điều kiện phát triển tốt thì sống trên đời này sẽ càng cực khổ, làm người bình thường lại có phúc hơn. Đình Đình, sinh ra con, là mẹ đã ích kỷ, mẹ không còn mặt mũi để nhìn con nữa, Đình Đình, xin con tha thứ cho mẹ!” Sau một phút, Phí Như Phong ôm chặt tôi, tôi sắp không thể thở nổi, cánh tay hấn gắt gao siết chặt toàn bộ mọi thứ của tôi, giống như không bao giờ có thể tách rời nữa, trái tim trong lồng ngực hấn đập mạnh, điên cuồng, kịch liệt. “Anh có lỗi với em.” Đầu của hấn chậm rãi vùi vào mái tóc dài của tôi, “Anh vô cùng có lỗi với em!” Giọng nói của hấn đè nén, nhỏ đến mức gần như vỡ vụn.

Thời điểm một người đàn ông nói có lỗi với bạn, thì hấn đã quyết định cuối cùng sẽ phụ bạn!

Tôi tỉnh táo nhận ra rằng --- đối với Phí Như Phong mà nói, Lucia La Rochelle thật sự có ý nghĩa vô cùng lớn. Phí Như Phong không phải sinh ra trong một gia đình tầm thường, hấn là kẻ ngâm thia bạc mà sinh ra, nhất định phải vì thân phận cao quý của hấn mà trả giá thật lớn, hôn nhân của hấn cho tới giờ đều là vì gia tộc, vì vinh quang mà làm tròn bốn phận. Huống chi xét về mọi mặt từ tình cảm, dòng dõi, giá trị kinh doanh, sức mạnh gia tộc thậm chí là cả ngoại hình của Lucia La Rochelle đều xứng với hấn, cuộc hôn nhân này có thể nói trăm lợi mà không có lấy một hại.

Nếu muốn một thương nhân bỏ đi lợi ích trong tay để đổi lấy một tình yêu không có chút ích lợi gì cho hấn, rõ ràng là người ngốc nói mơ rồi!

Tình yêu có thể chiến thắng tất cả sao? Người nói lên những lời này thật sự ngây thơ đến cỡ nào chứ!

Đàn ông đều dùng tình yêu để làm cái cớ, có nó, mọi hành vi của họ đều đáng được tha thứ, tất cả những gì họ sắp xếp thì phụ nữ đều nên vui vẻ chịu đựng, tình yêu, không thể làm cho họ buông ra dù chỉ một mẩu đá, một hạt cát trong tay, nhưng lại có thể làm cho phụ nữ vì nó mà có thể hy sinh cả

cuộc đời.

Mà chuyện kinh khủng nhất --- Giang Nặc là ân nhân cứu mạng của Phí Như Phong!

Tôi tỉnh táo, lạnh đến tận xương tủy!

Thế kỷ hai mốt vẫn có chuyện cổ tích, đúng là gặp ma mà!

Tôi mềm mại nằm trong lòng hắn, lên phi cơ, cứ yên lặng như thế mà trở lại Tuyên Thành.

Hai tuần sau, toàn bộ Thăng Hoa Đại Hạ giống như rơi vào vùng thời tiết xấu, có gió bão tràn về, mưa rào sấm chớp, không khí biến đổi liên tục, còn thỉnh thoảng có thêm cả mưa đá hay băng tuyết, nhân viên mỗi ngày đi làm ai ai cũng nơm nớp lo sợ. Phí Như Phong lạnh nhạt, âm trầm, vui giận bất thường, không hải lòng một chút liên ra sức mắng mỏ, mỗi ngày người từ tầng 50 bị đá xuống tầng 28 30 đều tăng lên, trong lòng bàn tay ai cũng đầm mồ hôi, như gặp kẻ địch lớn, sợ một phút sau cái vận xui đó sẽ đến tìm chính mình! Chỉ qua vài ngày, hai phần ba quản lý cao cấp của Phí Thị lấy lý do bị bệnh mà xin nghỉ hết, không khí khắp tòa nhà lớn này đều quánh lại khiến người ta khó mà thở nổi.

Chỉ có tôi vui mừng không có động tác gì, bùng nổ càng lớn tôi càng vui đến giờ chân giờ tay!

Công việc vĩnh viễn là phương pháp chinh người khác tốt nhất, tôi lúc nào cũng có thể triệu tập một đồng nhân viên đến phòng họp đúng giờ, tôi chỉ đạo phó thư ký Tiêu Tổng: “Hôm nay cần tổng kết quý, cô bỏ hết việc đang làm, chuẩn bị sẵn tài liệu, báo cáo vào phòng họp! Thông báo cho tất cả người phụ trách ở các bộ phận đến phòng họp cho tôi, cô nhớ ghi lại!”

Hội nghị mở ra, khí thế bùng bùng, điện thoại bên ngoài không ngừng vang lên như réo đòi mạng, chói tai vô cùng, “Tiêu Tổng, nhờ dây điện thoại ra, hội nghị không cho bất cứ ai, bất cứ chuyện gì quấy rầy!”

10 giờ 10 phút, 10 giờ 30 phút, 12 giờ 20 phút, 2 giờ 5 phút... bóng dáng An Bích không ngừng đi lại bên ngoài văn phòng, về mặt những người bên trong đều vô cùng kinh hãi!

Hội nghị bắt đầu từ 9 giờ sáng kéo dài đến tận 5 giờ chiều, cơm trưa gọi nhà hàng bên ngoài trực tiếp đưa vào phòng họp, người ở bên trong ngay cả cửa cũng chưa bước ra.

“Liều Đình!” Về mặt Cát Lan nhăn nhó kéo tôi, “Tôi tin là chúng ta đều cần hít thở không khí mới, hôm nay chúng ta đến câu lạc bộ chơi suốt đêm nhé!”

Chuyện của Phí Như Phong và La Rochelle là chuyện ai cũng biết rồi, đám hỏi giữa hai đại gia tộc đã được đăng lên các tờ báo lớn, vô cùng ồn ào náo nhiệt! Các tạp chí lớn cũng tranh nhau phỏng vấn họ! Dụng ý mà Phí Như Phong đưa tôi đến Italia chính là để tránh mặt khỏi vấn đề này, hơn nữa thể lực của Nhâm Dật Phi ở Italia cũng có thể giúp tôi tránh né được rất nhiều phiền phức chưa biết. Kế hoạch của hắn thật sự hoàn hảo, muốn đợi tình hình êm xuôi sẽ đón tôi về, đáng tiếc tôi đã dùng thời gian ngắn hơn so với dự đoán của hắn để đoán ra ý đồ phía sau, hắn không thể không để cho La Rochelle gặp mặt tôi ở Italia, sau khi gặp mặt hắn cũng không tin tôi, sợ rằng tôi thật sự sẽ cao chạy xa bay với Mafia Italia, nên chỉ có thể lập tức đưa tôi về Tuyên Thành, cái thứ gọi là sẵn sàng cũng biến thành mây khói. Tôi thật sự không hiểu hắn đã nói gì với bên nhà vợ hôn thê của hắn, mà cho đến giờ tôi cũng chưa bị quấy rầy gì, mà hắn thì vẫn cứ ở lại biệt thự hàng đêm, đối mặt giằng co với tôi!

La Rochelle thì sao? Cô ấy thông minh như vậy chắc là muốn ngồi vững trên vị trí của mình rồi mới đến xử lý tôi, đã chờ 15 năm, bây giờ chắc chắn sẽ không dễ xảy ra chút sai sót nào. Nhưng thứ suy nghĩ không sạch sẽ này ở trong lòng càng lâu thì khi bùng nổ sẽ càng tàn phá nhiều hơn!

“Suốt đêm, cả đêm cũng không về là một ý hay!” Tôi vui vẻ nhận lời.

“Gọi An Bích nữa, cô ấy chắc chắn cũng cần thư giãn lắm đây!” Tôi bổ sung thêm, thật sự là hơi áy náy với cô ấy.

Ba người phụ nữ cùng nhau đến thẩm mỹ viện.

“Chỉ có lúc tiêu tiền tôi mới thấy tất cả vất vả chịu đựng trong công việc là đáng giá!” Cát Lan nói một cách cảm khái.

“Chân tôi đều tê dại cả!” An Bích liếc mắt nhìn tôi một cái, thở dài: “Chẳng biết hắn còn ăn cái loại thức ăn ôi thiu này đến lúc nào nữa, bây giờ hắn không tiêu hóa nổi, hệ thống hoàn toàn hỗn loạn, trợ lý như tôi còn phải đối mặt với hắn cả ngày, các cô nói tôi nên làm sao bây giờ?” Con người trong mắt An Bích đảo tròn.

Tôi nhếch môi cười, mặt nạ dưỡng da hạn chế nụ cười của tôi, nhưng mà hình dung của cô ấy thật sự là quá đúng!

“Vạn lần cẩn thận!” Tôi và Cát Lan trầm miệng một lời nói.

Hơn ba giờ sau, chúng tôi về mặt sáng khoái ra khỏi thẩm mỹ viện, lại tỉ mỉ chọn mua quần áo mà mình thích, đến tận khi chúng tôi cho rằng đã trang điểm bản thân trở nên xinh đẹp long lanh rồi mới thỏa mãn đến câu lạc bộ đêm, sàn nhảy chật ních đám người đang nhảy múa cuồng loạn.

“Tôi nhìn thấy một anh chàng đẹp trai!” Cát Lan hưng phấn nói, ở bàn đối diện có một người trẻ tuổi đang mỉm cười với cô ấy, cô ấy dùng tốc độ ánh sáng để rời khỏi chúng tôi.

“Trọng sắc khinh bạn!” Hai chúng tôi cắn răng.

Tôi và An Bích nhập vào đám người điên loạn nhảy múa, mồ hôi, điên cuồng, hò hét, âm nhạc đỉnh tai nhức óc, đều được chúng tôi thực hiện nhuần nhuyễn, phát tác nổi lòng, đến tận khi hai chân chúng tôi mềm nhũn tới mức không đứng thẳng lên được mới trở về ghế ngồi, Cát Lan đặc ý trở lại bên bàn chúng tôi: “Tôi gọi hân đến đây ngồi cùng chúng ta được chứ?”

“Tôi vào toilet một chút,” Tôi đứng lên rời đi. Đến câu lạc bộ đêm là một chuyện, có chơi đùa với đàn ông hay không lại là một chuyện khác, tôi không muốn kéo người vô tội vào cuộc chiến này.

Ánh đèn khi sáng khi tối chớp lên trong mắt tôi, câu lạc bộ đêm chật chội mà náo nhiệt, tôi đi trên hành lang khó mà không đụng chạm đến ai được, đột nhiên tay tôi bị nhét vào một vật lạ. Tôi yên lặng nhận lấy, đi vào toilet, đóng cửa lại, trong tay là một chiếc di động tinh xảo.

30 giây sau, nó rung lên trong tay tôi, tôi nghe thấy

“Liều tiểu thư!” Từ điện thoại truyền đến một giọng nói không quá trẻ nhưng hơi quen tại.

Ninh Trọng Phảng, tôi hơi kinh ngạc, “Ninh lão?”

“trí nhớ của Liều tiểu thư thật là tốt.” Hân khen ngợi, “Có nhớ tôi từng nói với cô, nếu cô đồng ý đưa tay trợ giúp, ân tình của cô cả đời Ninh Trọng Phảng này nhất định sẽ báo đáp! Hôm nay tôi sẽ đáp lại cho cô!”

Ninh Trọng Phảng, sự trợ giúp của tôi lúc trước cũng không thực sự giúp được gì, cùng lắm là chỉ hoãn lại thời gian ông ta bị người khác thâm tóm mà thôi, cuối cùng ông ta vẫn phải đến Canada.

“Nếu không phải Liều tiểu thư đã giúp đỡ thì ngay cả tiền đến Canada dường như tôi cũng không có, tôi vẫn luôn thiếu Liều tiểu thư một ân tình. Huống chi làm cho Liều tiểu thư rời khỏi Phí Như Phong, cũng coi như là tôi đáp lễ lại hân! Chuyện lợi cả đôi đường như vậy sao tôi lại không vui vẻ mà làm chứ.”

Lão hồ li Ninh Trọng Phảng này, lúc trước tôi dùng lão để đấu với Phí Như Phong, hôm nay lão lại dùng tôi để đả kích Phí Như Phong, thờ ra một hơi ác khí! Thế giới này không có bữa cơm nào là không phải trả tiền cả, bạn bè xảo trá!

“Cảm ơn Ninh lão vẫn còn nhớ ân tình đã thiếu tôi.”

“Ngày mai lúc 9 giờ tối, Liều tiểu thư hãy đến bến tàu Bán đảo, nơi đó sẽ có người đón cô.” Lời nói của Ninh trọng Phảng ngắn gọn nhưng bao hàm nhiều ý nghĩa.

“Sao có thể giữ chân Phí Như Phong để hân không ngăn chặn được?” Đây là mấu chốt để kế hoạch này thành công.

“Chín giờ tối mai chính là thời điểm gặp mặt của tộc trưởng hai gia tộc, Phí Như Phong nhất định phải có mặt, nhưng mà Liều tiểu thư cũng phải chuẩn bị sẵn dĩ, tôi giúp cô thoát khỏi Phí Như Phong nhưng những chuyện sau đó thì không liên quan đến tôi nữa!” Hân cúp máy, thời gian vừa đẹp, ngay cả phương hướng cũng không điều tra được.

Hân đem lời nói lúc trước của tôi trả về cho tôi, đòi người quả nhiên là tuần hoàn. Tôi rút sim điện thoại ra bẻ nát ném vào bồn cầu, điện thoại thì ném vào thùng rác.

Trở lại chỗ ngồi, An Bích và Cát Lan đang chơi xúc xắc, “Mau đến đây, Liều Đình, cô gái nhỏ này quá siêu, tôi không thắng cô ta được một lần nào hết á!” An Bích vội vã kêu lên. Tôi không nhường ai bao giờ, chuẩn bị ra tay đánh giết cho cô ấy đại bại ra về!

Chúng tôi dùng hết sức để chơi đến tận 4 giờ sáng mới chia tay nhau trở về. Không khí trong câu lạc bộ đêm đục ngầu, ra khỏi xe, tôi mồ mướt để gió lạnh quạt vào người, hơi lắc lư, tôi đi vào chiếc lồng chim tinh xảo của tôi, Phí Như Phong đang đứng bên cửa sổ, quay lưng về phía tôi, hân như đang ngắm cảnh sắc bên ngoài, trong đại sảnh ánh đèn sáng lóa nhưng vẫn mang theo vẻ âm u vô cùng lạnh lẽo: “Từ lúc em rời khỏi văn phòng đến giờ đã hơn 11 tiếng.”

“Tìm kiếm niềm vui trong cuộc sống cần nhiều thời gian mà.” Tôi trả lời lạnh như băng. Tôi ném chiếc túi xách trên tay xuống, đẩy cánh cửa cạnh phòng khách, nằm rạp ra giường, hôm nay cho dù là đồng sàng dị mộng với hân tôi cũng không muốn. Hân đứng ở đầu giường, im lặng nhìn tôi, từ trên cao nhìn xuống, thật là có khí thế vương giả!

“Em còn muốn quậy đến lúc nào?” Trong mắt hân ẩn chứa dung nham núi lửa, vô cùng căng thẳng, “Em thật sự sắp biến anh thành một thằng điên, một đám quản lý cao cấp của anh đều nghĩ bệnh cả rồi, em rốt cục còn muốn thế nào?”

“Phí tiên sinh, trách nhiệm của tôi là bạn tình của ngài, nếu ngài có vấn đề muốn hỏi thì mời đi tìm người khác, chuyện này không thuộc phạm trù trách nhiệm của tôi!” Tôi ngạo mạn nói, hơi nuốt khan, đầu đầu, còn thật là khát nước.

Hân xoay người rời đi, bị tôi chọc cho tức giận rồi sao? Hôm nay hân thật sự chẳng làm nổi cái gì đáng nói.

Tôi nhắm mắt lại, bên tai vang lên tiếng bước chân, “Uống nước.” Hân đem ly thủy tinh đưa tới miệng tôi.

Tôi vô cùng ngạc nhiên nhìn hân “Thuốc chuột?”

Cái mặt hân banh ra như thép, “Anh thấy chẳng lão Diêm Vương nào dám thu mộ phù thủy như em đâu!” Tôi vươn tay cầm cái ly, từng ngậm từng ngậm

uống nước trong ly, làm mềm yết hầu đang khát khô.

Hắn ngồi xuống bên giường, lẳng lặng nhìn tôi, hẳn lại há giận rồi sao?

“Hư danh đó đối với em thật sự quan trọng đến thế sao? Bây giờ cả thân thể và trái tim anh đều ở chỗ em, như vậy vẫn chưa đủ sao?”

“Từ trong bụng mẹ tới giờ, chuyện tôi đã nhượng bộ thật sự nhiều lắm rồi, sống đến tận hôm nay, chuyện duy nhất tôi chiều theo lòng mình, chính là tình cảm của bản thân, thả làm ngọc vỡ chứ quyết không làm ngói lạnh!” Tôi nhẹ nhàng băng quơ nói.

“Anh nói rồi, em là người phụ nữ duy nhất anh yêu! La Rochelle chỉ giống như người thân của anh, em không thể hiểu hay sao? Anh đối với cô ấy quen thuộc như tay chân của mình vậy, trái tim anh sẽ không vì cô ấy mà đập mạnh, lại càng không muốn đâm vỡ mặt người đàn ông dám cười với cô ấy! Người phụ nữ anh yêu chỉ có em, Tiểu Đình, vì sao em không thể tin anh nhiều hơn một chút!”

“Phí Như Phong, vốn từ của anh thật sự quá hạn hẹp, hay là tôi giới thiệu vài danh từ cho anh nghe nhé, làm tình với người giống tay chân của mình, cái đó gọi là “Loạn luân”; Kết hôn rồi còn cùng tôi lên giường, cái đó gọi là “Thông dâm”!” Tôi khoan thai nói, hẳn hít vào một ngụm khí lạnh. Về mặt kinh sợ nhìn tôi, bộ dáng như muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy.

Chú thích:

Ngâm thìa bạc mà sinh ra: Số phận may mắn, sinh ra đã sung sướng

Đồng sàng dị mộng: Nằm chung một giường mà không cùng giấc mơ. Hay sống cùng nhau mà không chung một chí hướng.

Thông dâm: là hành vi quan hệ tình dục ngoài hôn nhân với người khác giới. Nói xong tỉnh tỉnh tôi tốt hơn nhiều, cảm xúc cũng không cuộn trào như hẳn nữa, “Phí Như Phong, anh không cần ở trước mặt tôi bày ra vẻ mặt ôn nhu khó xử như vậy đâu, tôi không nghĩ sẽ lại tiếp tục ở cùng một chỗ với anh, cho nên tôi nhất định sẽ rời khỏi anh, tôi sẽ đem trái tim tôi rút khỏi anh từng chút, từng chút một!”

Ánh sáng trong mắt hẳn tắt ngấm, ánh mắt trở nên cứng rắn và sâu không thể lường, hẳn nâng cằm tôi lên “Tiểu Đình, lời nói của em sai rồi, mau thu lại những lời vừa rồi đi!” giọng nói của hắn mát dịu đến tận xương.

“Tôi sẽ rời khỏi anh, Phí Như Phong. Nếu anh chưa nghe rõ, tôi không ngại lặp lại thêm lần nữa, nếu anh còn vọng tưởng, tốt nhất là từ giờ trở đi anh hãy đánh mất suy nghĩ đó trong đầu đi.” Ánh mắt tôi lạnh nhạt, trong trẻo, ngạo nghễ.

“Em biết rõ giới hạn của anh!” Ánh mắt âm trầm sâu hút của Phí Như Phong giam cầm tôi, ngón tay hắn để lại dấu vết rõ ràng trên da thịt mềm mại của tôi, hẳn nói vô cùng mềm mại nhẹ nhàng: “Anh đối với em như đối với một vị Hoàng Hậu, phù thủy nhỏ, lòng em rất rõ ràng điều đó mà, vì sao cứ nhất định phải ép anh?”

Tôi ép hắn, một người đàn ông ngay cả thứ cơ bản nhất trong tình yêu là địa vị ngang hàng, tôn trọng lẫn nhau cũng không thể cho tôi, nói tôi ép hắn, “Bởi vì so với tiết mục chân thành thâm tình của anh, tôi còn tình nguyện nhìn bộ dạng làm tổn thương tôi của anh hơn, ít nhất như vậy tôi sẽ không cảm thấy ghê tởm!” Cho tới bây giờ thì cách tốt nhất để chữa lành hoàn toàn một vết thương là xé toang nó một lần nữa! Khi nó đổ máu thêm lần nữa, bôi thuốc lên, như vậy sẽ khỏi thật nhanh!

“Em cần bản còn chưa biết cái gì là tổn thương thật sự!” Hắn chậm rãi túm lấy tôi, giống như tay thợ săn túm lấy con mồi “Em lựa chọn trở lại thời điểm ban đầu, em hy vọng chúng ta khai chiến thêm một lần nữa, được, rất tốt!” Hắn giận giữ cười lên, “Vậy hiện tại em nên làm tròn trách nhiệm của em, nằm trên giường tôi, giúp tôi ngủ!”

“Có thể, chỉ cần sau khi tôi thỏa mãn thú tính của anh, anh hãy tiêm thuốc ngủ vào nơi này cho tôi, để tôi có thể ngủ ngon một giấc.” Tôi vén cánh tay lên, trước đó tôi đã từng trưng bày thân kinh độc đáo của mình, càng xảy ra chuyện tôi không thể đối mặt thì nó lại càng sâu sắc, nó có thể liên tục làm việc không ngừng nghỉ, thậm chí ngay cả khi một môi đến mức cần nghỉ ngơi cũng sẽ hoàn toàn bỏ qua! Làm tình với một người đàn ông sắp làm chồng người khác, tham lam sự ôn nhu có hay bất cứ một cái gì có mai biết mai, chuyện như vậy, thân kinh của tôi mà có thể nghỉ ngơi mới là chuyện quái lạ! Ánh mắt hẳn dời từ cánh tay tôi lên đến hốc mắt của tôi, con ngươi lạnh lẽo như băng của hắn co rút lại, trong chốc lát hiện ra đau đớn rõ ràng, dường như tôi thật sự đã làm tổn thương đến tận đáy lòng hắn. “Nếu 15 năm trước anh biết rằng trong cuộc đời anh sẽ xuất hiện một người phụ nữ tên là Liễu Đình,” hẳn nhẹ nhàng nói: “Anh sẽ không đồng ý lời hứa đó!”

Cảm giác nóng rực và lạnh băng cùng lúc xông vào trái tim tôi, dùng sức mạnh hoàn toàn khác nhau đem nó vặn vẹo xé nát, gần như nát thành từng mảnh.

Hắn lùi lại, “Vĩnh viễn đừng thử né tránh, rời khỏi anh, sự giận dữ của anh có bao nhiêu tôi tắm, tốt nhất em đừng đi tìm hiểu!” Cửa đóng lại.

Không khí lạnh lùng chậm rãi lưu động trong phòng, ngoài cửa sổ một vài ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng xiên vào phòng, tôi ngồi ôm chân, Phí Như Phong nói đúng: Nói yêu với tôi, cũng chỉ là cho tôi thêm một vũ khí sắc bén để làm tổn thương hắn. Yêu tôi, chỉ có thể nhìn tôi, nhìn không nổi mà cũng không bỏ qua được thì cũng chỉ có thể giống như giam một con thú. Yêu tôi, là sai lầm lớn nhất kiếp này của hắn, càng là bắt đầu của bất hạnh đời hắn! Trái tim tôi vô cùng đau xót, tôi khẽ nhéo lồng ngực, một loại độc tên là tình yêu đã xâm nhập vào tận tim phổi tôi.

Ngày hôm sau tôi dẫn theo những nhân viên liên quan đi các công trình dưới danh nghĩa của Phí thị để kiểm tra tiến độ thi công, 6h40’ phụ trách các công trường đã đến họp ở văn phòng của tôi, công trường là nơi luôn có thể tạo ra vô số vấn đề khủng hoảng. Tôi xoay xoay chiếc bút trong tay, nhìn những người phụ trách từ cao xuống thấp ở các công trường bị câu hỏi của tôi làm cho quay cuồng đến mức đỏ mặt tía tai, 20h40’ mới chấm dứt cuộc họp, tôi một mình ngồi ở văn phòng, ngao mạn chậm rãi nâng chén lên, nước thấm ướt đôi môi tôi, 20h50’ tôi đứng lên, tắt đèn phòng, xuống thang máy,

đi ra khỏi Thăng hoa đại hạ.

Trước cửa tòa nhà có một chiếc limousine, Thiệu Phong đứng thẳng trước cửa xe, nhìn dáng đứng chắc là đứng đó cũng không ít thời gian rồi, hần hơi nghiêng người, ánh mắt khi nhìn tôi có một chút tiếc nuối? Tiếc nuối? Nhanh đến mức tôi nghĩ đó chỉ là ảo giác của mình.

“Liều tiểu thư, Phí tiên sinh có dặn, nếu trước 9 giờ tối mà cô xuống thì để tôi đưa cô đến một nơi.” Hần mở cửa xe, giọng điệu cung kính nhưng giữa hành động lại biểu hiện ra sự áp bức và uy hiếp trắng trợn.

Tôi tiến vào trong xe, tựa vào ghế ngồi, bình tĩnh mỉm cười. Ninh Trọng Phảng, hần căn bản không phải là một người đáng tin cậy, ngay từ đầu tôi cũng đã không tin hần, chỉ bằng một lý do nông cạn là muốn giải con tức trong lòng mà đi mạo hiểm khiêu khích Phí Như Phong, đó chẳng phải là đã si nhục trí thông minh của hần sao? Nghĩa là hần dĩ nhiên còn có lý do khác, hay nói đúng hơn là phía sau hần còn có bàn tay khác, bàn tay này có thể làm cho Ninh Trọng Phảng e ngại bắt buộc phải nghe theo và dĩ nhiên cũng phải mang đến lợi ích cực lớn cho Ninh Trọng Phảng, một tên trùng ba chim mới là lý do thực sự khiến hần nhúng tay vào! Hần đương nhiên sẽ giúp tôi thoát khỏi Phí Như Phong, nhưng nếu tôi làm theo kế hoạch của hần mà trốn đi, tôi có khả năng chết như thế nào bản thân tôi cũng không biết! Tôi sẽ không trốn nhưng tôi cần biết sự thật, tôi muốn xác định bàn tay độc ác này, tôi không muốn chờ đến lúc toàn thân cắm đầy những mũi tên tẩm độc, máu chảy thành dòng mới biết kẻ đối đầu với mình là ai!

Xe đứng lại ở vùng ngoại thành vô cùng yên ắng, Thiệu Phong dẫn tôi đi vào một căn nhà có phong cách cổ xưa, toàn bộ toàn nhà thật tối, hành lang dài tối đen như mực, không nhìn thấy nổi một chút ánh đèn, mọi cánh cửa sổ đều che bức màn nhung đen dày đặc, Thiệu Phong im lặng lui ra. Vị trí tòa nhà này làm tôi khó hiểu, có một cảm giác không rõ.

“Anh thật sự không muốn thấy em ở nơi này.” Giọng nói âm âm u u truyền đến, trong bóng đêm có thể nhìn thấy bóng dáng Phí Như Phong một cách mơ hồ, tôi gần như cảm giác được khí lạnh đang vờn quanh người hần, cắn nuốt thần kinh của hần, xé rách sự kiềm chế của hần, hần đang giận đến phát cuồng! Áp lực đè nén, loại cảm giác này đúng là có chút đáng sợ!

“Tôi lại biết tôi nhất định sẽ có thể gặp anh!” Tôi thần nhiên nói “Là Phí thị hay là gia tộc La Rochelle? Cuối cùng thì họ cũng không nhận được nữa?” Sở dĩ đi trước 9 giờ xuống dưới là vì gặp Phí Như Phong, nếu không Thiệu Phong tuyệt đối sẽ không xuất hiện, mà chuyện này sẽ bị bàn tay của Phí Như Phong tiêu diệt một cách âm thầm!

Tĩnh lặng, ngay cả không khí cũng căng lên, tôi tìm một cái ghế dựa để ngồi xuống, bình tĩnh nhìn Phí Như Phong.

“Phí thị! Nhưng chuyện thế này tuyệt đối sẽ không xảy ra nữa!” Cuối cùng hần mở miệng, giọng điệu hơi buông lỏng.

Hai tay tôi đặt trên tay vịn, nhẹ nhàng gật đầu “Mọi việc trên đời đều có thể kiềm chế, bất kỳ ai cũng không thể lấy thúng úp voi, bá chủ thiên hạ! Phí Như Phong, chuyện hôm nay đã là một cảnh cáo, bảy giờ xung quanh anh đều có mai phục, kẻ địch bốn phía, nếu cứ kháng kháng một mực, chỉ sợ anh sẽ phải trả cái giá cực lớn!”

“Em nói đúng, anh sẽ phải trả giá rất lớn, nhưng chỉ cần không phải là em rồi đi thì cái giá lớn đó anh đều có thể trả!” Hai bàn tay hần đan vào nhau đặt trên bụng, bộ dạng vô cùng tôn quý, “Anh thật sự không hi vọng em sẽ xuất hiện ở đây, bởi vì không cần biết em lấy lý do gì để xuất hiện, mục đích chỉ có một, rời khỏi anh! Suy nghĩ bỏ đi của em từ đầu đến cuối chưa từng biến mất!” Giọng điệu hần hiểu rõ, sâu không thể lường.

Chúng tôi thật sự là quá hiểu đối phương! Tôi xuất hiện là muốn xác định kẻ địch là ai, thứ hai là muốn dùng việc này để gây áp lực với hần, không cần biết kẻ ra tay là Phí thị hay gia tộc La Rochelle, phía sau hần đã bị châm lửa, tôi có thể lợi dụng việc này, lợi dụng bàn tay này!

“Em biết không, suy nghĩ rời đi trong đầu em giống như một thanh kiếm bén nhọn đâm vào tim anh từng chút, từng chút một!” Sự mềm nhẹ trong giọng nói trầm thấp của hần mang theo nguy hiểm cực lớn.

“Suy nghĩ của con người ẩn dấu sâu tận trong linh hồn, ngay cả bản thân cũng không chắc có thể không chế được!” Tôi chậm rãi nói.

“Có lẽ có cách để xóa sạch suy nghĩ trong đầu con người!” Giọng nam thuần hậu mà đầy từ tính vang lên trong đêm mang theo loại sức mạnh ép người. Một loại cảm giác lạnh lẽo nguy hiểm chậm rãi chạy dọc theo sống lưng tôi mà lan tràn trong tứ chi bách hải của tôi.

“Đã từng có một nhà tâm lý học nói về một thí nghiệm thực tế, đem một người phụ nữ đặt trong bóng đêm, toàn thân quấn chăn dệt bằng tơ của con Thiên tằm nhả ra, sau đó mỗi ngày dùng rượu 55 độ và sữa bò bôi trên người cô ta, Rượu cồn rất nặng, nó sẽ làm thân thể cô ấy nóng rực, sau đó để thân thể nóng rực đó dán lên trên Thiên tằm tì, loại cảm giác nhả nhụi mát lạnh này sẽ đem mỗi một tế bào cảm xúc của cô ấy, mỗi một bộ phận cơ thể cô ấy từng chút từng chút một tiến về điểm giới hạn, sao đó là sữa bò, từng giọt từng giọt sữa bò ấm áp dịu dàng rò lên người cô ấy, rò tới chỗ nào sẽ giảm bớt nóng rực chỗ đó, cảm giác này sẽ làm cô ta phát điên,” Khóe miệng Phí Như Phong cong lên một nụ cười làm người khác kinh hãi “Lúc này một đôi tay mạnh mẽ sẽ vuốt ve trên người cô ấy, khiêu khích cô ấy, làm cô ấy thư giãn, giữ lấy cô ấy, trong y học có một cách nói --- Trong trí nhớ tạo thành sự kích thích ám chỉ. Từ đó về sau thân thể cô ấy sẽ hoàn toàn quen thuộc hai bàn tay đó, chỉ cần hai bàn tay này đặt trên người cô ấy, cô ấy sẽ vô cùng mãn cảm, mỗi tế bào, mỗi dây thần kinh sẽ kêu gào đòi đôi tay hần vuốt ve, mà cô ấy chỉ có thể chờ đợi trong bóng tối, ngày qua ngày, cứ như vậy một tháng, thân thể hoàn toàn bị hần thay đổi, chỉ cần hần đến sẽ làm cô ấy vui đến phát khóc, 6 tháng sau, cho dù để cô ấy rời khỏi bóng tối, trở lại thế giới bình thường, cô ấy dù muốn cũng không thể rời khỏi thân thể của hần, mọi thứ trên người cô ấy hoàn toàn trở thành thứ chuyên dụng cho hần!”

“Tiểu Đình, em cảm thấy thí nghiệm đó sẽ thành công chứ?” Bàn tay hần chậm rãi mon trón cánh tay tôi, tôi đột nhiên co rúm lại, hần đến bên tôi từ lúc nào vậy?

Lần này, sự âm u trong mắt hần không còn đường cứu vãn nữa, “Thần kinh của con người vô cùng yếu ớt, đột phá hạn chế của con người, có rất nhiều cách đúng không?”

Tôi nhìn hắn thật sâu, thật sâu.

Trong ánh mắt hắn là hỗn loạn và mê hoặc tận xương, “Anh thật sự muốn hủy hoại em, khi Thiệu Phong đưa em tới đây, anh hận không thể hủy hoại em!” Giọng nói của hắn trở nên khàn khàn.

Tôi vốn có thể đáp lại hắn một chút, nhưng lời nói của hắn chạy thẳng vào tai tôi, giống như có một bàn tay vô hình tóm chặt lấy tôi! Tôi sống chết nắm chặt lòng bàn tay, anh biết không Phí Như Phong, từ lâu rồi giữa chúng ta đã không còn con đường thứ hai để đi nữa!

Ngay cả khi anh yêu tôi như vậy, cũng nhất định bị tôi cô phụ; Ngay cả khi tôi đem tình yêu của mình giao vào tay anh, vẫn không thể có được hạnh phúc!

Hắn hôn lên môi, gương mặt nhợt nhạt của tôi, vẻ mặt hắn giống như một cậu bé đang đụng chạm vào người mình yêu nhưng vẫn sợ bị từ chối.

Lục phủ ngũ tạng không còn một mảnh, sao không có một chút ý chí chiến đấu.

“Anh không ép em, em cũng đừng rời khỏi anh được không?” Hắn ngồi xổm xuống cầm hai tay tôi, ánh mắt hắn thâm trầm như nước.

Tôi nhắm mắt lại, chậm rãi, chậm rãi nuốt xuống một chút không khí, đêm rất dài, từng giây phút trong đêm đều đen như mực, thì ra tất cả đều là màu sắc do đau khổ đọng lại mà thành. “Muộn rồi, tôi muốn về, ngày mai còn phải đi làm sớm nữa!” Cuối cùng tôi rút bàn tay vẫn bị hắn nắm về, rồi đi thẳng ra ngoài, Thiệu Phong đưa tôi trở về biệt thự. Tôi nằm ngủ trên giường, phát hiện ra cuộc đời tôi còn tốt hơn so với Phí Như Phong, hắn còn phải đi đối phó với bữa tiệc hào môn của hắn, còn có một đồng núi lửa cần hắn đi dập, một trò chơi chơi thành như vậy cũng thật sự đã làm khó hắn!

Trần trọc vài lần, không ngờ trời đã sáng, cả một đêm Phí Như Phong không trở về.

Đi vào Phí thị, vừa vào văn phòng thì phó thư ký Tiểu Tống đã nói bước vào theo, “Liệu quản lý, tổng tài mới dặn dò, mời cô tới khỏi phòng họp một chút, hắn còn muốn tôi đưa cho cô cuốn báo này.”

Phí Như Phong, ứng biến cũng thật nhanh, hắn sợ tôi lại mở cuộc họp cả ngày hay là tuần tra công trường hết một ngày cho nên vừa sáng sớm đã dặn dò lại. Nhận được mệnh lệnh trực tiếp, tôi không thể coi thường, dù sao hắn là người lãnh đạo trực tiếp, chỉ cần tôi vẫn chưa rời khỏi cửa một ngày thì vẫn phải nghe bất kỳ mệnh lệnh nào của hắn một ngày.

Tôi đón lấy tờ báo, tin tức --- hôm qua ông hoàng bất động sản Ninh Trọng Phảng đã bị bắt ở Canada, bị tình nghi là buôn lậu trốn thuế, giá trị cực lớn, bây giờ vụ án đang được Bộ quản lý thị trường Canada bắt tay vào điều tra, theo nguồn tin đáng tin cậy, nếu tội danh được thành lập, Ninh Trọng Phảng ít nhất sẽ nhận án tù 10 năm!

Trốn thuế, chịu thuế, đây vĩnh viễn là tội danh không sai được, trên đời này không có công ty nào dám nói là công ty mình tuyệt đối không trốn thuế cả! Khác nhau là nhiều hay ít và bằng cách nào mà thôi! Sự đáng thương của Ninh Trọng Phảng chính là đã chọn sai chiến tuyến, để Phí Như Phong giết một rần trăm, đi đêm lăm thì có ngày gặp ma! Hắn đúng là tuổi già khó giữ khí tiết! Nhưng đây không phải loại chuyện có thể dễ dàng làm được trong ngày một ngày hai, từ lúc Phí Như Phong biết được việc này đến khi Ninh Trọng Phảng bị bắt, cho dù thế lực của Phí Như Phong có lớn bằng trời thì cũng không thể đem tội danh, tư liệu đó ném lên đầu lão trong 2 đêm được. Quái lạ!

Tôi đến cửa phòng họp, nhẹ nhàng đẩy ra, ngăn người, bên trong đã ngồi sẵn 10 người, nhưng trong đó không có Phí Như Phong.

“Buổi sáng tốt lành, Liễu tiểu thư.” Người đàn ông đang chào hỏi tôi có biết đến, là luật sư riêng của Phí Thị - Từ Thiếu Phổ, tuổi trẻ, bình tĩnh, một cặp mắt kính viền vàng, trên mặt vĩnh viễn treo nụ cười chuyên nghiệp, từ lúc tôi biết hắn đến giờ, hắn vĩnh viễn hoàn thành những việc tương chừng không thể làm nổi mà Phí Như Phong giao cho một cách hoàn mỹ, biệt hiệu là người máy, vô cùng xứng đáng với hình dung của tôi, hắn chính là một cỗ máy bọc da. Tôi mỉm cười, trong hồ lô của Phí Như Phong rốt cục bán thuốc gì, tôi mong chờ đến mỗi mắt.

“Liệu tiểu thư, tôi xin giới thiệu với cô, đây là các luật sư của văn phòng luật nổi tiếng Tuyên Thành, đây là luật sư Đường Lâm của văn phòng luật SC, mấy thứ này là tư liệu của anh ấy; đây là Đặng Vĩnh luật sư của văn phòng luật Hiệp Đặng...” Hắn lần lượt giới thiệu từng người và đưa ra các tài liệu chứng minh thân phận.

Bọn họ đều vô cùng khách khí nói “Từ lâu đã kính trọng danh tiếng Liễu tiểu thư!” Không biết tài năng trong công việc của tôi làm họ kính trọng đã lâu hay là việc dây dưa giữa tôi và Phí Như Phong làm họ kính trọng đã lâu nữa, mười phần là lí do phía sau đi!

Tôi cho Từ Thiếu Phổ một cái liếc mắt, hắn bắt đầu nói vào đề tài chính, “Liệu Tiểu Thư,” hắn lấy ra một chồng văn kiện lớn, “đây là danh sách tài sản của Phí Như Phong tiên sinh, mời Liễu tiểu thư xem qua một chút, ở đây có một bản là hợp đồng chia đôi tài sản của Phí tiên sinh, nội dung hợp đồng rất đơn giản, Phí tiên sinh đem tài sản dưới danh nghĩa của mình chia đôi, một nửa dành tặng cho Liễu tiểu thư, từ nay về sau bất cứ quyết định gì của Phí thị đều phải có mặt Liễu tiểu thư tham gia biểu quyết, hai bên nhất trí thông qua mới có thể thực hiện, hợp đồng này sẽ không vì bất cứ nguyên nhân gì mà sửa đổi được, lại không kèm theo bất cứ điều kiện nào, 13 luật sư chúng tôi đều là nhân chứng cho bản hợp đồng nào!”

Tôi nghe xong liền ngây người. Hắn vẫn đang tiếp tục giải thích một số thủ tục pháp luật và những bước tiếp theo nhưng tôi căn bản là không nghe được gì nữa.

Tài sản của Phí thị thế mà có thể chia đôi, Lão thái gia của Phí gia lần này thật sự đã phải nôn ra máu mà lùi bước, không cần phải đoán cũng biết được kết quả, cuộc đấu tranh giữa Phí thị và Phí Như Phong, Phí Như Phong đã thắng, lời thông báo chính là việc của Ninh Trọng Phảng. Không thể không nói Phí Như Phong đã phải nhọc lòng suy nghĩ, hắn dùng trăm phương ngàn kế để cho tôi một danh phận chính thức ở một góc độ khác, thảo nào mà đã đến ngày đính hôn hắn vẫn giống trống khua chiêng đến chỗ tôi ngủ lại, hắn muốn ép Phí thị ra tay với tôi!

Chơi đùa đàn bà thì có thể, nhưng chơi đến mức này thì Phí lão thái gia sao có thể tha thứ dễ dàng được? Tiêu diệt yêu nghiệt như tôi là chuyện dĩ nhiên, nhưng tất cả đều nằm trong tính toán thậm chí là ngầm giúp đỡ của Phí Như Phong! Hắn đã giăng bẫy thật tốt chờ Phí lão thái gia trúng kế, sau khi bại trận vì trấn an cháu trai đã sắp kết hôn thì dĩ nhiên phải lùi bước, hi sinh lợi ích. Phí Như Phong đã tính toán từng bước, từng bước một. Cho tới giờ, hắn vẫn luôn là người chiến thắng!

Ở sau lưng tôi rồi cuộc còn có bao nhiêu gió tanh mưa máu?

Mà La Rochelle lại không quan tâm đến tiền bạc, cho dù chia cho tôi bao nhiêu cô ấy cũng không thèm ngó đến. Nếu ai có thể đưa cho cô ấy một cái giá để tôi vĩnh viễn biến mất thì tôi tin rằng cho dù cô ấy có khuynh gia bại sản cũng đồng ý đưa ra!

Sự thông minh của cô ấy thể hiện ở chỗ cô ấy tuyệt đối sẽ không trực tiếp gây chuyện với tôi, cô ấy sẽ lấy lùi làm tiến, dễ dàng tha thứ, vì yêu mà hy sinh, Phí Như Phong sẽ vì thế mà không thể phụ bạc cô ấy. Thế giới này kỳ thật không sợ người độc ác, vì cùng người độc ác tranh chấp, chỉ cần quyết tâm độc ác, bất chấp tất cả thì đến cuối cùng đối phương cũng không thể không kính nể sợ hãi. Nhưng giống như La Rochelle ung dung độ lượng, phong cách quý phái chung sống hòa bình, sự “lùi bước” của cô ấy, ngay cả tôi đều không nhìn được mà đau lòng, cứ kéo dài như vậy, tương lai 50 năm sau chắc gì cô ấy đã không sánh bằng “thương tiếc”

Trong chuyện tình này, nếu viết lại quá trình chiến đấu, những trang sử sẽ chỉ biết cô ấy sẽ mang theo một thân phận tôn quý đánh nhau với tôi, việc cân bằng hay bên cao bên thấp đã không cần phải bàn nữa. Cùng lắm chỉ là tôi liều chết dây dưa mà thôi, nếu có cùng địa vị với cô ấy, cô ấy không thể nhìn nổi mà cho tôi một cái tát trước mặt mọi người thì mọi người cũng chỉ vỗ tay trầm trồ khen ngợi mà không có khả năng sẽ thông cảm với tôi!

Bây giờ tôi đã bại như núi lở rồi, cuộc chiến cắn nuốt trái tim và duy trì tôn nghiêm của bản thân này, cuộc chiến tranh không có thuốc súng này, tôi đã thua. La Rochelle chỉ dùng một lần gặp mặt đã nhìn thấu tôi, nghĩ tới cuộc sống trong tương lai cứ vĩnh viễn im lặng đầu đá như vậy, cứ phải mang tuổi xuân, hạnh phúc và tôn nghiêm của mình giao cho người đàn ông này là toàn bộ lòng tin của tôi lại dựng đứng cả lên.

Phụ nữ có thể yêu một người đàn ông, nhưng nếu phía sau tình yêu này phải trả giá bằng việc tổn thương bản thân và chịu sự phỉ nhổ của người đời, thì tình yêu đó không thể tiếp tục!

“Liều tiểu thư, chỉ cần cô ký tên ở đây thì các văn kiện lập tức có hiệu lực!” Từ Thiếu Phô nói.

Bây giờ chỉ cần tôi động đậy ngòi bút là tôi có thể trở thành một trong những kẻ giàu có rồi, mà điều đó cũng có nghĩa là tôi đã thật sự chấp nhận một thân phận – người tình của Phí Như Phong! Cho dù có kêu gào trong lòng thì cũng có tư cách.

Mà cuộc chuyển nhượng này có thể được chấp nhận trong một hoàn cảnh, đó chính là tôi không có tình cảm với Phí Như Phong, tôi đối với hắn không có chút dây dưa lưu luyến, chỉ muốn nói đến chuyện mua bán, dùng trao đổi để làm việc, chỉ cần giá cả thích hợp, đối phương lại tôn trọng hợp đồng, vậy thì cuộc mua bán này hai bên đều vui mừng!

Đáng tiếc trên thế giới này có loại phụ nữ tình nguyện chịu đau đớn thống khổ cũng không muốn chia lìa người mình yêu thì cũng có loại phụ nữ không quan tâm đến thiên trường địa cửu, không cần bàn bạc thêm!

Tôi hỏi Từ Thiếu Phô, “Phí tiên sinh có nói là tôi có thể đưa thêm yêu cầu không?”

“Có thể, Phí tiên sinh có dặn dò, không cần biết Liều tiểu thư đưa ra yêu cầu gì, đều hoàn toàn làm theo!”

Lời nói từ miệng vua đúng là thoải mái! Tôi nhẹ nhàng đóng lại văn kiện, căn bản là không có tâm trạng liếc mắt nhìn họ, “Được, tôi sẽ suy nghĩ lại điều khoản tôi muốn thêm vào, sau khi nghĩ xong tôi sẽ báo với Từ luật sư đến đây!” Tôi thân nhiên nhẹ nhàng đứng dậy, không quay đầu bước đến phòng tổng giám đốc.

Đẩy ra cửa phòng của Phí Như Phong, hắn đang cúi đầu chăm chú viết chữ trên bàn, áo khoác và cà vạt của hắn đều tháo ra, tay áo sơ mi xắn lên, cổ áo cũng mở rộng lộ ra lồng ngực rộng lớn, tráng kiện mà đẹp đẽ của hắn. Không lâu trước đây, tôi đã từng yêu say đắm mà hôn nó. Hắn cũng không thiếu khí chất thần sĩ, tao nhã tự tin mà tôn quý, hôm nay lại quá mức chói mắt như vậy. Phí Như Phong ngay trước mặt tôi, hắn chỉ cách tôi chưa đầy một thước, tôi nhìn bộ dáng đẹp trai cao lớn của hắn, lại nghĩ đến cảnh hắn mặc một chiếc quần bò, giờ lên vé xem phim tươi cười với tôi, tôi nhìn thấy hắn ôm theo nước có ga và bóng, gian nan bước về phía tôi! Hắn nhẹ giọng nói với tôi: “Em là một người phụ nữ vô cùng đáng giá để tranh thủ!”

Bóng dáng hắn quen thuộc đến mức khiến tôi đau lòng! Tôi khẽ bóp mí mắt của mình.

“Tiểu Đình” Hắn ném bút trong tay xuống, ôm lấy tôi, “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tôi dùng đôi môi của mình chặn lại lời nói của hắn, hắn lập tức đáp lại tôi, hắn thêm khát mở ra đôi môi của hắn, phát ra tiếng rên rỉ dầy vò, càng vội vàng mãnh liệt in lại nụ hôn của hắn, tay hắn dao động cuồng nhiệt trên người tôi, khi thì dịu dàng, lúc thì thô lỗ “Anh muốn em! Em không ngừng quay cuồng trong đầu óc anh, sắp làm anh phát cuồng!” Hắn nói nhỏ trên cánh môi tôi.

“Chúng ta nói chuyện đi, Như Phong” Tôi nhẹ giọng nói, “Chúng ta cần về nhà để nói chuyện.”

“Nhà” Vừa rồi tôi nói là nhà, ánh mắt chúng tôi giao nhau, cùng ngạc nhiên.

Trên mặt Phí Như Phong hiện lên nụ cười chiếm đoạt hồn phách người khác, ánh sáng toàn thế giới đều chiếu rọi ra từ đáy mắt hắn, “Được, không cần biết em muốn cái gì, đều được hết!” Hắn ôn nhu nói.

Điện thoại trên bàn làm việc vang lên tiếng nói chói tai của trợ lý: “Phí tiên sinh, Toàn chủ tịch của doanh nghiệp Thiên Hằng điện tới nói hần đã tới chỗ hẹn.”

Phí Như Phong lại nhìn tôi, “Cừ Đàm tiên sinh đến cùng hần trò chuyện, chuyển lời xin lỗi của tôi tới Toàn chủ tịch, nói tôi phải kiểm nghiệm kế hoạch hạng mục phát triển vô cùng quan trọng với tương lai của Phí thị, không thể tới chỗ hẹn được!” Trợ lý theo lệnh rời đi.

Phí Như Phong chăm chú nhìn tôi, giống như nhìn vật báu vô giá của cuộc đời hần: “Kế hoạch này quan hệ trực tiếp đến sự tồn vong của Phí Thị, tương lai trong 50 năm, nó chính là hoa tiêu chỉ hướng cho tổng giám đốc Phí thị.”

Lời ngon tiếng ngọt của đàn ông vĩnh viễn làm cho phụ nữ vui vẻ, thường thì nó càng phóng đại bao nhiêu thì càng làm phụ nữ cảm thấy tự phụ bấy nhiêu! Nụ cười của tôi chiếu rọi trong đáy mắt hần, hần cầm tay tôi, chúng tôi rời khỏi phòng hần. Một cuộc chiến qua đi, hóa thành tơ lụa và ngọc ngà?

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Hần ấn thang máy đi xuống, sắc mặt âm trầm theo thói quen. Đông, một trận chấn động, trong thang máy là một mảnh tối đen, thân thể Phí Như Phong lập tức cứng ngắc, hần bắt đầu chống lại sinh vật nào đó không biết tên.

“Không cần ấn nữa, vô ích thôi, anh không thể đi ra được, Phí Như Phong!” Tôi nhỏ giọng nói.

Hần không hề động đậy, giống như bị vấy trong một giấc mơ, tôi nhìn thấy nét mặt không thể tin của hần, âm thanh từ yết hầu tôi tràn ra.

“Tiểu Đình.” Hần hoang mang khê gọi, tôi nghênh đón ánh mắt điều tra thâm trầm của hần.

“Theo lời anh nói, thân kinh con người thật sự yếu ớt, đột phá giới hạn của thân thể, thực tế có rất nhiều cách đúng không?” Tôi nhìn lại hần không chớp mắt.

Thông khổ trong đáy mắt hần cắm vào tim tôi, biến thành nỗi đau đớn trong tôi.

Tôi nhẹ nhàng thở dài, tiếng thở dài thê lương, trong thang máy tối đen, yên tĩnh này nghe vào tai cảm thấy âm u mà xa xôi, thân mình Phí Như Phong không khống chế được mà phát run lên.

“Vì sao, vì sao con cũng muốn rời khỏi mẹ? Vì sao hả?” Giọng nói của tôi nhu hòa không thể nắm được, tay tôi dắm vào vách thang máy, “Đều là vì đồ ma quỷ này!” Giọng nói của tôi như mũi nhọn, đao bén, tóa ra thốc mạnh vào mỗi sợi dây thần kinh.

Bịch một tiếng, Phí Như Phong ngã quỵ trên sàn, mồ hôi lạnh thấm ra từ trán hần chảy dọc theo hai má xuống dưới.

“Ma quỷ, vì sao mày vẫn chưa chết! Mày còn muốn cướp đi đứa con của tao, tao muốn giết mày, giết mày!” Tôi điên cuồng nói nhỏ “Giết mày, tao giết mày!” Tôi dùng chân đá người không tồn tại.

“Đừng mà, đừng mà, mụ mụ!” Tiếng trẻ con bắt lực tràn ra từ miệng Phí Như Phong.

“Bé ngoan, chỉ có con là cục cưng ngoan ngoãn của mẹ, con đừng bị ma quỷ này dụ dỗ, con đừng rời khỏi mụ mụ!” Giọng nói của tôi lại trở nên ôn nhu, dễ nghe!

“Đó là em trai, không phải ma quỷ mà, mụ mụ, em trai sẽ chết, đừng mà, mụ mụ đừng mà!” Phí Như Phong luôn luôn cầu xin, giọng nói rùng mình, khàn khàn tuyệt vọng khiến cho người nghe ruột gan như đứt ra từng khúc.

“Đó không phải em trai con, con xem, mẹ xé toạc thân thể nó ra, nhìn đi, là màu đen, đen!” Tay tôi mở ra, chậm rãi hướng về phía hần, đột nhiên tôi dừng lại, đối diện với chỗ trống trơn nói, “Cô là ai, cô là đồ đàn bà đê tiện, cô cũng muốn cướp đi đứa bé? Cô cũng muốn cướp bảo bối của tôi khỏi người tôi! Tôi sẽ không để cô thực hiện được! Tôi muốn giết cô, giết, giết!”

“Đừng mà, mụ mụ, đừng giết Tiểu Đình, con sẽ không đi, con nhất định sẽ không đi!” Cả người hần đều kịch liệt chấn động, xương cốt toàn thân phát ra tiếng “khách khách”

“Không được!” Tôi rút con dao nhỏ đã chuẩn bị từ lâu ra, lưỡi dao sáng lóe, “Mẹ muốn moi trái tim cô ta ra!” Tôi đánh tới cái góc không có bóng người kia, giờ đao muốn chém

“Như Phong, cứu em!” Tôi dùng giọng nói của mình thê thảm gào lên!

“Không!” Tiếng la cuồng bạo hòa lẫn với thống khổ truyền đến từ phía sau tôi, cơ thể tôi bay thẳng về phía sau, lưng tôi đập mạnh vào vách thang máy.

“Con sẽ không cho mẹ tiếp tục làm tổn thương người bên cạnh con nữa, con sẽ không cho mẹ tổn thương đến Tiểu Đình!” Trong mắt hắn toàn bộ là màu máu đỏ đậm, nắm đấm của hắn giã lên người tôi, lực phủ ngũ tạng của tôi lộn lên, mùi máu tươi sặc lên miệng, lên mũi tôi.

Đình, thang máy mở ra, ánh sáng tràn vào, nắm đấm của Phí Như Phong khựng lại giữa không trung, con mắt vẫn nhìn tôi không nhúc nhích, sắc mặt hắn vô cùng đáng sợ, xanh mét một màu, càng đáng sợ hơn là toàn thân hắn đều ướt đầm mồ hôi. Tóc bết dính trên trán hắn. Thuận theo những sợi tóc, từng giọt mồ hôi lớn rơi xuống dưới. Hắn còn suy yếu hơn người bị đánh là tôi, tôi ôm chặt lấy hắn, ngực tôi cuộn lên đau đớn, tôi dựa vào mái tóc đen của hắn “Phong, anh đã rất lớn mạnh rồi, anh hoàn toàn có thể bảo vệ những người mà anh yêu!” Chớp mũi tôi cũng có bọt nước, tôi phát hiện ra chính mình cũng ướt đầm. Mồ hôi của chúng tôi dần dần hòa cũng một chỗ, ánh mắt hắn dần dần hồi lại, hồi lại, tôi dùng tay nâng mặt hắn lên, “Phong, ác mộng từ 15 năm trước đã qua rồi, cuối cùng nó cũng không thể làm anh tổn thương nữa, Phong, anh tỉnh lại đi!” Tôi vô cùng ôn nhu, thông thả, cẩn thận đem môi in lên mặt hắn, đau đớn nỗ tung trong thân thể tôi, tôi mềm nhũn ngã vào lòng hắn.

Tôi không ngừng giãy dụa chống cự lại bóng tối đang uy hiếp tôi, không ngừng đem bản thân kéo ra, tôi không cần lắm vào hôn mê không còn ý thức, “Nội tạng xuất huyết rất nhỏ, xương sườn gãy 2 cái!” Giọng nói nhỏ của bác sĩ mơ hồ truyền đến, tôi đau đến khê sặc, đây đúng là tự làm bậy không thể sống mà!

“Đáng giận, Liễu Đình, em đáng giận! Em chính là người đàn bà đáng giận nhất thế giới này!” Bên tai tôi không ngừng truyền đến tiếng rít gào, tôi lúc nào cũng bị người khác dịu dàng ôm ấp.

Khi tôi tỉnh lại, tôi đang nằm trên giường bệnh của bệnh viện Âu Á, tôi vừa cử động một chút, Xương sườn lại truyền đến một cơn đau bén nhọn.

“Đừng nhúc nhích, cô trăm ngàn lần không được nhúc nhích.” Y tá chăm sóc đặc biệt đè tôi lại, về mặt vội vã, “Cô cần nằm yên nghỉ ngơi.”

Tôi nhúm mày, nhìn quanh bốn phía, chiếc giường màu trắng, trần nhà màu trắng, đâm vào mắt khiến tôi phát đau, “Tôi hôn mê bao lâu rồi?”

Y tá chăm sóc đặc biệt nhẹ nhàng điều chỉnh độ cao chiếc giường của tôi, để tôi nằm càng thêm thoải mái hơn “Cô hôn mê 2 ngày, nhưng mà vết thương đã không còn gì đáng ngại nữa, rất nhanh là có thể khỏi hẳn rồi.”

“Phí tiên sinh đâu?” Tôi hỏi, chớp mũi tôi rõ ràng vẫn nghĩ thấy một hơi thở quen thuộc.

“Đã đến thời gian cô phải uống thuốc, tôi đi lấy thuốc cho cô!” Y tá chăm sóc đặc biệt vội vàng rời đi, giống như phía sau đang có ác quỷ đuổi theo cô ấy vậy.

Tôi thản nhiên cười nhẹ, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Những chuyện Phí Như Phong đã trải qua là bí mật mà Phí thị đã cẩn thận che giấu, vì điều tra ra nó mà Long thúc đã phải bỏ ra khá nhiều tâm huyết. Phí Như Phong là thiên chi kiêu tử làm cho người ta cực kỳ hâm mộ, nhưng đáng tiếc là thời thơ ấu của hắn cũng không vui vẻ gì, thậm chí có thể nói là quá mức đen tối. Mẹ của Phí Như Phong sinh được hai đứa bé, nhưng đúng lúc em trai Phí Như Phong sinh ra thì chồng bà qua đời, đau đớn quá lớn khiến thần chí bà bị kích thích, bà bị chứng u buồn hậu sản, nhưng mà bất hạnh lại nối nhau tìm đến, đứa bé thứ hai bà sinh ra lại là một đứa bé bị nhược trí!

Phí thị giữ kín chuyện này, nhưng bà đã bị đả kích đến mức hoàn toàn sụp đổ, bà không muốn chấp nhận sự thật này, bà đắm chìm trong một thế giới điên cuồng, bà đem việc chồng chết và toàn bộ bất hạnh quy vào tội của đứa bé này. Bà nhận định nó là ma quỷ, vì ma quỷ này mà bà mất đi người quan trọng nhất trong cuộc đời, bà ngược đãi hắn, bà hy vọng hắn sẽ sớm chết đi. Nhưng sinh mệnh của đứa trẻ này cũng rất mạnh. Thế mà có thể sống đến 8 tuổi, bà càng lúc càng vụn vỡ!

Khác hẳn với mẹ, Phí Như Phong lại vô cùng yêu quý em trai, hắn không hiểu sao mẹ đối xử với hắn ôn nhu hiền lành mà đối với đệ đệ lại đáng sợ, hung ác đến vậy, hắn chứng kiến mẹ càng lúc càng ác, cuối cùng vào lúc hắn 12 tuổi, hắn muốn đưa em trai đi trốn, hắn kéo em trai vào thang máy, mẹ hắn đuổi tới nơi, sau đó em trai hắn rốt cuộc thành người thực vật, mẹ hắn chết trong bệnh viện tâm thần. Những chuyện này khiến cho tâm lý của Phí Như Phong xuất hiện bóng ma, theo tuổi càng tăng lên thì vết thương này cũng không mất đi, chỉ là che giấu rất tốt mà thôi, biểu lộ duy nhất chính là hắn ghét thang máy, vừa bước vào nó sẽ trở nên âm trầm!

Mà tôi muốn hắn đi ra khỏi cơn ác mộng đó, cũng chỉ có thể tái hiện lại cảnh tượng lúc trước, cách này gần như là cách lường bại câu thương.

Tiểu theo đó, tôi vô cùng hợp tác với quá trình điều trị, đến tận khi bác sĩ đồng ý cho tôi xuống giường tôi mới thoát khỏi y tá chăm sóc đặc biệt, chậm rãi bước dọc theo vườn hoa, thời tiết ôn hòa thật sự làm người ta thoải mái, tôi hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn bầu trời, một màu xanh ngắt, xung quanh có chút màu sáng lộ ra càng có vẻ trong sáng hơn, trước mặt tôi xuất hiện một bóng người, tôi lấy tay che lại tầm nhìn, trước mặt tôi là một vầng sáng, tôi nhìn trời quá lâu, ngay cả người cũng khó nhận ra ai với ai nữa rồi. “La Rochelle tiểu thư” Tôi bình tĩnh chào hỏi cô ấy.

Cô ấy ngồi ở ghế dài bên cạnh tôi, “Vì sao... cô phải làm vậy?” Giọng điệu của cô ấy bình tĩnh mà nhỏ nhẹ, không còn tự nhiên thoải mái đến động lòng người như trước nữa.

Bây giờ cuộc nói chuyện giữa chúng tôi mới thật sự bắt đầu.

“Bởi vì tôi muốn chuyện này có một việc kết thúc, bất kể là cô hay là tôi, chúng ta đều không thể dễ dàng tha cho một người phụ nữ làm cho mình nuốt hận cả đời được!” Tôi trả lời vô cùng thẳng thắn.

“Cho nên cô nghĩ rằng như thế là có thể thắng tôi sao? Cô cho rằng cô có thể tạo ra kỳ tích, chỉ dùng một năm, một phút trả giá thì đã đủ để thay thế

được tôi sao?” Ánh mắt cô ấy hoàn toàn khinh thường.

Tôi lặng im, nếu không phải thể cân bằng đã bị nghịch chuyển, thì cô ấy cũng sẽ chẳng đến trước mặt tôi thổ lộ những điều ngoài dự đoán của mọi người, mà có đôi khi phản kích không tiếng động so với có dấu hiệu còn làm tổn thương người ta nhiều hơn!

“Tôi cùng a Phong trải qua 15 năm, ở thời điểm hấn bắt lực nhất là tôi cùng hấn trải qua, thời điểm hấn sợ hãi là tôi đã an ủi hấn, lúc hấn gặp ác mộng là tôi đánh thức hấn, người ở bên hấn khi hấn khát vọng có người bên cạnh nhất, là tôi! Tôi nhìn hấn không rời dù chỉ một bước! 15 năm qua tôi từng chút từng chút thấm vào cuộc sống của hấn, cho hấn ấm áp, làm hấn vui vẻ, tôi chờ hấn, tôi yêu hấn, tôi toàn tâm toàn ý muốn làm cho hấn hạnh phúc, vì sao cô lại nghĩ rằng cô có thể dùng 1 lần trả giá mà đem hấn rời khỏi cuộc đời tôi? Cô sao có thể như vậy, sao có thể làm vậy!”

“Nếu 15 năm trước tôi ở bên hấn, tôi sẽ không làm cho người tôi yêu phải thống khổ đến vậy, tôi sẽ không để miệng vết thương của hấn tồn tại đến tận bây giờ, cho nên chính hấn cũng không có cách nào chữa khỏi cho mình. . . Nó không ngừng như tằm ăn lá, nó ở trong đáy lòng hấn nhiễm trùng thối rữa đến mưng mủ, hấn đau đớn đã lâu quá rồi, hấn cũng đã chìm quá sâu vào cơn ác mộng đó!” Tôi nhìn người phụ nữ thông minh giống tôi, mỗi một câu một chữ của tôi đều đâm thẳng vào đáy lòng cô ấy, “Cô rõ ràng có thể đưa hấn rời khỏi bóng tối, vì sao cô không làm?”

Mặt cô ấy trắng bệch như tờ giấy hiếm có, ánh mắt thương tâm muốn chết khép vào lại mở ra, dù ánh mắt trời có chiếu vào cũng thấy một mảnh vắng lặng.

Từ lúc 12 tuổi, Phí Như Phong bị chính mẹ ruột của mình gây ra tổn thương như vậy, cho đến giờ hấn vẫn không hoàn toàn tin tưởng phụ nữ, La Rochelle là ngoại lệ duy nhất vì cô ấy đã ở bên hấn trong lúc hấn bắt lực nhất, lúc đen tối nhất, mà La Rochelle cũng dựa vào điều đó, cứ để Phí Như Phong ở lại trong bóng tối, cô ấy để mặc hấn chìm vào vẻ lo lắng, chỉ cần Phí Như Phong chưa thoát khỏi ác mộng một ngày thì La Rochelle có thể dùng ý nghĩa độc đáo của mình bám chặt vào cuộc sống của hấn, không thể thay thế nổi!

Mà tôi cũng chẳng hề cao thượng gì cả, có lẽ tôi còn tàn nhẫn hơn La Rochelle, càng âm trầm thì tôi càng muốn Phí Như Phong đối diện với sự thật, tôi không cho phép La Rochelle chế tạo biểu hiện giả dối, tôi muốn diệt tận gốc ý nghĩa độc đáo của cô ấy vẫn được bảo tồn trong lòng Phí Như Phong!

Vốn dĩ cô ấy vẫn yên ổn ở thế thượng phong, chỉ cần nhàn nhã nhìn tôi đấu đá, giờ đây cô ấy đã thất bại trong gang tấc, chỉ kém một chút đến mức bây giờ cô ấy tiến lùi đều khó!

Tôi rút cục san bằng 15 năm cách biệt của tôi và cô ấy, bây giờ chúng tôi đã bắt đầu ngang hàng với nhau, phần thắng của cô ấy chắc gì đã lớn hơn tôi?

“Nỗi đau khổ lớn nhất của một người phụ nữ, đó là đối với tình cảm trong lòng, người phụ nữ sẽ không còn cách nào khác!” Cô ấy cúi đầu, trong mắt ngập lệ.

Đáy lòng tôi ẽ âm thất lại, tôi không tiếp tục nói, gương mặt tôi nhìn ra ngoài, trên vườn cây có một cây cổ thụ cực lớn đứng yên, càng làm nổi lòng của mình mãnh liệt bốc lên.

“Đối với tôi, hôn nhân không phải chỉ là một tờ giấy được pháp luật công nhận, đó là một lời hứa, một lời hứa mà tôi đòi hỏi kiếp kiếp phải làm theo, A Phong cho tôi, nhưng tôi không biết kỳ hạn để đảm bảo chất lượng, năm tháng chính là dấu vết của thời gian, nó có thể không có quan hệ với tình yêu hay cảm tình gì cả, người Trung Quốc các cô không phải có câu lâu ngày sinh tình hay sao? Vì sao... vì sao... vì sao...” Cô ấy thì thào nói nhỏ, giọng nói thê lương, cô ấy gắt gao nắm tay tôi: “Liều Đình, cô dùng mạng mình đánh bạc để kéo hấn tỉnh dậy khỏi ác mộng, giới hạn cuối cùng của hấn là vĩnh viễn không bao giờ quên mất cô, bây giờ biến thành cô đã nhảy khỏi cuộc chiến này, nhìn tôi... có thể khuất phục một A Phong chỉ còn lại thể xác... ở lại bên người tôi! Thật là độc ác!”

Thật đáng sợ, chiều sâu trí tuệ của tôi và La Rochelle thật sự không thể đánh đồng cùng nhau. Nếu chúng tôi chỉ quen biết đơn thuần thì thật tốt biết bao nhiêu, chúng tôi nhất định là tâm đầu ý hợp, quan hệ tốt đẹp, vui vẻ sống hết quãng đời còn lại. Nhưng bây giờ chúng tôi lại là kẻ địch lớn nhất của nhau!

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

“Nhưng cô vẫn sai rồi!” Cô ấy đột nhiên nhoẻn miệng cười, nụ cười của cô ấy tươi sáng rạng rỡ! “Cô không phục tùng nhưng tôi sẽ, cho dù chỉ giữ được thể xác A Phong thì tôi cũng muốn! Tôi vĩnh viễn không ép A Phong phải lựa chọn, mà trong cuộc sống của A Phong không phải chỉ có tình yêu, hấn còn có trách nhiệm với gia tộc, vinh quang và quyền lợi, tôi - La Rochelle vẫn còn một xuất thân tuyệt vời để đem ra đấu với cô, thứ này cô làm sao để san bằng đây?” Cô ấy kiêu ngạo mà vô cùng tôn quý nhìn tôi “Cho dù cô muốn không màng đến danh phận mà ở cùng một chỗ với A Phong thì cũng phải xem tôi có ban cái đặc ân đó cho cô hay không!”

Tôi thán phục, cực kỳ đối lập là trên phương diện tình cảm, sự chấp nhất và tình cảm sâu nặng của La Rochelle dành cho Phí Như Phong thật sự là vô cùng đáng yêu! Không bao giờ hối hận, cho dù phải dùng hết những gì mình có. Yêu một người đến vậy, là hạnh phúc cỡ nào chứ!

Về mặt tôi không tự chủ được mà trở nên dịu dàng. “La Rochelle, thông minh như cô, cô thật sự muốn để tôi thắng hoàn toàn như vậy sao?”

Móng tay của cô ấy chỗ còn cách da thịt trên cánh tay tôi một tấc

Tôi đã phạm vào tội kỵ của nhà binh!

Cô ấy chậm rãi buông lỏng tay tôi ra, hơi thở nhẹ nhõm của cô ấy đúng là lâu dài như vậy.

“Vốn dĩ có thể kết thúc cuộc chiến ở đây, chuyện này chẳng lẽ không phải là thứ cô muốn ư?” Ánh mắt của cô ấy nhìn tôi trừng trừng “Thế nhưng cô lại không đành lòng, cô thế mà lại làm cho bản thân sắp thành công lại thất bại!” Cô ấy thản nhiên nói ra một câu làm tôi kinh hoàng trong lòng “Cô thật sự thật sự yêu Phong, so với suy nghĩ của cô còn sâu hơn!”

Cô ấy nâng cằm lên, tao nhã đứng dậy “Gặp lại, Liễu tiểu thư!”

Tôi lặng lẽ ngồi, nhìn bóng dáng ngạo nghễ của cô ấy dần dần đi xa khỏi tầm mắt tôi.

Một ván này vốn tôi muốn từng bước ép sát làm cô ấy phạm vào sai lầm không thể tha thứ, tôi muốn làm cô ấy đau tận tâm can mà không thể không trở thành kẻ địch của tôi, bởi vì chỉ có như vậy Phí Như Phong mới không còn thương tiếc mà phụ lòng cô ấy. Tất cả sự áy náy của tôi với cô ấy đều dùng đầu đá tôn thương để đền bù, ai cũng không nợ ai mới là cuộc sống vui vẻ, không còn con đường thứ hai!

Mà tôi lại buông tha cô ấy, chỉ kém một bước này là tôi có thể vào cửa!

Tôi cảm thấy lạnh lẽo từ tận đáy lòng, chẳng lẽ thật sự giống như cô ấy đã nói rằng căn bản tình cảm tôi đã đặt vào Phí Như Phong đã vượt qua sự phỏng đoán của tôi?

Tôi không đành lòng để cảm nhận tốt đẹp của hần về La Rochelle phải tan biến, tôi không muốn làm hần thương tâm, tôi không muốn hần phải chịu thêm một lần bị vứt bỏ, tôi thế mà... thế mà lại muốn đem trái tim yêu hần giữ lại trong cuộc sống của hần! Phí Như Phong, tôi thật sự đã yêu anh tới mức chính tôi cũng không đoán được ư? Anh rốt cuộc đã hạ bùa chú gì trên người tôi vậy?

Đêm tôi kéo đến, lại là một đêm không ngủ, mà cuộc sống còn phải trải qua bao nhiêu đêm dài mới chờ được bình minh kéo đến chứ?

Hơn nửa tháng trôi qua, bóng dáng Phí Như Phong vẫn bất biến như cũ, mà vết thương của tôi đã khỏi hẳn! Tôi báo cho bác sĩ ngày mai sẽ xuất viện, ban đêm, quả nhiên là được đón một vị khách chậm chạp.

“Liễu tiểu thư.”

Là Thiệu Phong, về mặt cử chỉ của hần vẫn bình tĩnh khéo léo như ngày thường.

“Bên ngoài có xe đưa Liễu tiểu thư đến sân bay, cô sẽ đáp chuyến bay đi Đan Mạch.”

Tôi không khỏi bật cười “Lần này lại vì cái gì vậy?”

“Xin Liễu tiểu thư đừng làm tôi khó xử!” Hần hơi nhíu mày, giọng điệu rất nhún nhường, không hề có uy hiếp và áp bức của lúc trước nữa.

“Tôi cũng không nói là không đi mà, tôi cũng lắm chỉ muốn biết lý do, đương nhiên nếu chỗ anh không có thì tôi không ngại tới chỗ Phí Như Phong để hỏi! Hay là anh muốn trả thù tôi?” Tôi tốt bụng bày ra cách giải quyết.

Hần thế mà lại nhượng bộ, giống như bị đề nghị của tôi ép chặt, thân thể hần cương cứng, về mặt giả vờ, tôi rất nhẫn nại đợi hần.

“Ba ngày sau là nghi thức đính hôn của Phí tiên sinh.” Hần nói xong câu đó, tôi cảm nhận được mỗi sợi dây thần kinh của hần đều căng lên đề phòng.

Đầu óc tôi trống rỗng trong nháy mắt, tôi trấn tĩnh xuống rất nhanh, “Anh hãy thay tôi chuyển lời đến Phí Như Phong, tôi thông cảm với xúc động đã làm nên quyết định ngu xuẩn này của hần, nhưng tốt nhất là hần đừng làm cho tôi phải mặc lễ phục tới dự, nếu không tôi cam đoan, đời này hần tuyệt đối không phải người đàn ông đầu tiên thấy tôi mặc áo cưới!”

Tôi đi ra ngoài, không để ý đến đáy mắt Thiệu Phong có biểu hiện gì, có lẽ trong lòng hần nghĩ tôi đã điên rồi.

“Còn có, tôi sẽ đến Đan Mạch nghỉ ngơi 7 ngày!” Câu nói của tôi nhẹ nhàng băng qua nhưng tôi tin Phí Như Phong có thể hiểu được ý nghĩa chân chính trong câu nói của tôi.

Tôi đợi ở Đan Mạch 5 ngày, tôi thật sự thích những quốc gia có trong chuyện cổ tích như thế này, nơi này được xưng là “quê hương của những đám mây.” Thời tiết rét lạnh mà mát mẻ, đám mây sạch sẽ trong trắng ở trên bầu trời Đan Mạch nhảy múa, biến hóa ra đủ loại hình dáng, nhìn lên bầu trời xuyên qua nóc nhà thủy tinh, giống như xem một sân khấu khiêu vũ vĩnh viễn không cần vỗ tay, chỉ cần bạn có đủ sức tưởng tượng thì tất cả nhân vật và câu chuyện cũ đều hiện lên trước mắt bạn.

Nhưng mà chuyện cổ tích xinh đẹp vĩnh viễn cách thực tế rất xa, hai ngày trước tôi nhận được một phong thư đến từ Tuyên thành, bên trong có một tờ báo, trên báo Phí Như Phong mặc lễ phục màu đen, trong lễ đính hôn sự anh tuấn của hần làm người ta hoa mắt.

Tôi nhìn nhận thành phố đêm tĩnh này, những tòa nhà kì dị của nó, cảnh sắc lãng mạn tự nhiên, đối với tâm trạng tôi đều dần dần bình tĩnh lại. Trên ngã tư đường người lớn đi xe ô tô, ghế trước là chỗ ngồi của trẻ con đang có một đứa bé đáng yêu ngồi đó, chạy dưới bầu trời thành phố bình tĩnh mà mềm mại này, tôi dừng bước nhìn chăm chú vào họ.

“Đan Mạch mà quốc gia lãng mạn nhất thế giới, những câu chuyện cổ tích đẹp nhất đều sinh ra ở nơi này, cho nên nó luôn làm người ta có cảm giác gia đình, rất ấm áp.” Giọng nói dịu dàng vang lên bên tai tôi.

“Ôn Trạch.” Bóng dáng đẹp trai của hắn lọt vào khóe mắt tôi, một làn gió mát nhẹ nhàng len lỏi tiến vào đáy lòng tôi.

“Chúng ta đi thôi.” Con người đen thẫm thẫm của hắn lướt trên mặt tôi, nửa ngày sau mới cúi đầu nói.

Tôi gật đầu.

Tọa lạc bên cạnh bờ biển Lanelinie là bức tượng nàng tiên cá nổi tiếng, tư thế nằm nghiêng và mái đầu buông xuống của nàng có vẻ vô cùng động lòng người, nàng chăm chú nhìn về đại dương, bỏ quên mọi thứ. Ánh sáng mờ nhạt, ánh nắng màu tím nhạt bắt đầu bao phủ thành phố này, nó hiện ra một loại tình cảnh u buồn.

Tôi và Ôn Trạch không nói với nhau câu nào, chỉ lặng lẽ nhìn về đại dương, bên tai tôi giống như nghe được tiếng sóng đánh vào những tảng đá trên bờ biển. Cuối cùng hắn nhìn về phía tôi, vẫn không nói câu nào như trước, hắn yên lặng vươn một bàn tay đến cầm tay tôi, siết chặt, giống như đem sức lực toàn thân truyền vào cơ thể tôi, nó chặt tới mức làm lòng tôi gần như vỡ vụn. Tôi nhẹ nhàng nhưng cương quyết gật đầu với hắn, tôi nhắm hai mắt lại, nếu có thể tôi tình nguyện thành bức tượng đá thứ hai ở bờ biển này!

Tiếng còi tàu vang lên trên bờ biển, hắn buông tay tôi ra, đứng lên “Tôi đưa em về” Hắn chậm rãi nói.

Tôi chăm chú nhìn bóng dáng bình tĩnh của hắn, tóc đen ở trong ánh nắng chiều phản chiếu ra ánh sáng, đầu óc tôi tràn ngập tiếng on gong, tôi muốn gọi hắn lại, tôi muốn nói với hắn... nhưng tôi đã bị bao phủ rồi, tôi không thể có lựa chọn khác.

Biệt thự trên núi xa hoa xinh đẹp xuất hiện trước mắt chúng tôi, “Gặp lại.” Ngón tay lạnh lẽo của hắn lướt qua mon tron hai gò má tôi, hắn rời tôi mà đi.

Tôi chăm chú nhìn theo bóng dáng hắn.

“Nếu đã khó rời ra như vậy, sao không đuổi theo đi?” Giọng nói âm u vang lên phía sau tôi, trong giọng nói của hắn có dòng nước giận dữ đang nhảy lên muốn bùng phát.

Tôi cẩn thận dẫu đi nụ cười trên môi, tôi thật sự sợ hắn nghe thấy tiếng tim đập thật nhanh của tôi, tôi xoay người, lạnh nhạt nhìn hắn. Hắn tiếu tụy, trong ánh mắt có một tia một mối không thể che giấu, mặt hắn đang bạnh ra, giống như mây đen chưa từng sấm chớp, trong chốc lát sẽ bùng phát ngọn lửa điên cuồng. Một chút sợ hãi cũng không có, bởi vì sâu trong đáy mắt hắn tôi nhìn thấy tình cảm thấu xương càng làm người ta kinh hãi hơn.

“Không cần đuổi, chúng tôi đã hẹn nhau sáng mai gặp trên giáo đường, hắn sẽ là người đàn ông đầu tiên thấy tôi mặc áo cưới!” Cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng là một phụ nữ hiền lành.

“Em dám!” Sắc mặt Phí Như Phong trắng bệch, hắn thô lỗ nắm đầu vai tôi hung hăng kéo vào lòng hắn, tôi đập mạnh vào lồng ngực vững chắc như đá hoa cương của hắn, giống như một loại trừng phạt, hắn siết chặt khóa tôi trong lồng ngực hắn, tay hắn dán chặt trên vòng eo tinh tế của tôi, thân hình chúng tôi kề sát nhau, lửa giận của hắn như xuyên thấu qua mấy lớp quần áo đậm thắm vào đáy lòng tôi, tôi cảm nhận được tiếng tim đập kịch liệt của hắn và mạch đập dồn dập ở tim tôi.

Tôi đột nhiên véo hắn, gần như thỏa mãn nghe hắn thò ra một ngụm khí lạnh “Ánh thế mà dám dính hôn với cô ấy, anh thế mà còn dám mặc lễ phục chính thức cùng cô ấy cử hành lễ đính hôn, người đàn ông chết tiệt này, tôi sẽ không bỏ mặc sự cổ vũ của anh!”

“Sẽ không cái quỷ gì!” Bờ môi hắn giống như cái kim kiềm chế lời nói của tôi, hắn đói khát mút môi tôi, tôi cảm thấy trời đất xoay chuyển, trước mắt biến thành màu đen, tôi không còn sức chống cự, nhưng cũng không muốn có phản ứng mãnh liệt nào với hắn, chân tôi, linh hồn tôi đều bắt đầu run rẩy, một cơn sóng nóng bỏng mạnh mẽ đánh vào thể xác và tinh thần tôi, đến lúc hắn chịu buông tha môi tôi, đôi môi tôi đã sưng lên.

“Trên thế giới này chỉ có mình em xem tờ báo đưa tin đính hôn của anh!” hơi thở nóng bỏng và cả câu nói của hắn nhồi vào khoang miệng tôi.

Oanh, tôi cảm thấy một búng máu dâng lên ngực, làm tê liệt não bộ tôi, tôi hung tợn nhìn người đàn ông trời đánh này, tôi cảm thấy nhất định phải cắn chết hắn!

“Em không thể trách một người đàn ông đang lâm vào cảnh khốn đốn trong tình cảm làm ra chuyện ngu xuẩn được, hơn nữa lòng em rất xấu xa, dù sao em cũng phải vì vậy mà bồi thường cho anh chứ, em đó, mụ phù thủy nhỏ!” Hắn ôm tôi càng chặt hơn “Anh không dính hôn với Lộ Tây.” Hắn ghen nói, giọng nói mang theo tình cảm mãnh liệt, trái tim tôi trở nên nóng bỏng.

“Thời điểm anh 15 tuổi có nói với một cô gái, anh muốn cưới cô ấy, vì khi anh cô độc nhất, đen tối nhất, cô ấy vẫn ở bên làm bạn với anh, anh nghĩ đến chính là hứa hẹn một đời... nhưng mấy ngày trước anh lại nói với cô ấy, anh không thể cưới cô ấy, vì trong lòng anh đã có người phụ nữ khác, anh không thể kéo cô ấy vào nữa.”

Tôi dừng lại trong lòng hắn, trước mắt tôi hiện lên một đứa bé trai bá đạo, “Lộ Tây, về sau em lớn lên nhất định phải là một mỹ nữ tuyệt thế, vì vợ của Phí Như Phong không thể là một phụ nữ xấu xí!”

Tôi mỉm cười lấy tay ôm chặt cổ hán, “Làm sao bây giờ, Phí Thiếu gia, nếu tôi không thu giữ anh thì anh nhất định sẽ biến thành một con cún lưu lạc rồi!” Tôi kiễng mũi chân, ôn nhu hôn lên môi hán, đầu ngón tay tôi nhẹ nhàng vuốt ve mạch đập nặng nề của hán.

Tôi rú lên sợ hãi, tôi bị hán nâng lên khỏi mặt đất, khiến lên đầu vai “Em là đồ phù thủy chỉ biết vênh mặt hást hàm sai khiến, không dạy dỗ lại là không xong!”

Hán mở cửa phòng tôi ra, một cước đá nó đóng vào, tùy tay ném tôi vào không trung.

“Phí Như Phong” Tiếng kêu sợ hãi của tôi đập vào đệm giường mềm mại, trong phút chốc, thân mình Phí Như Phong đã hoàn toàn bao phủ tôi, hán ngửa đầu cười to!

Tôi ném một cái gối đầu về phía mặt hán để trả thù, hán bỏ nhào lên người tôi, kiềm chế tôi, hán dễ dàng túm chặt hai tay tôi lên đỉnh đầu. Tuy tùy ý nhìn hán, đôi mắt lóe sáng, tư thế hiên ngang, khí chất cao quý không gì sánh nổi của hán rồi cả điểm phóng đáng không kiềm chế nổi của hán nữa, có chút như gần như xa, lại có chút khó tiếp cận khiến người ta không thể từ chối, mị lực giống đực của hán làm cho trái tim người ta đập mạnh một cách nguy hiểm! Tôi có thể tìm ra một đồng tử dễ hình dung, nhưng đều khó có thể miêu tả nổi dấu vết sâu đậm mà hán đã ghi khắc vào lòng tôi, hán làm cho bất cứ người đàn ông nào cũng phải mờ nhạt.

“Đừng dùng ánh mắt của em để mê hoặc anh, anh sẽ không buông tha em đâu!” Miệng hán con lên, ánh mắt hán bồi hồi trên mặt tôi, ánh mắt ngàn vạn nhu tình, tôi đắm mình trong đó, và sắp bị nhu tình đó hòa tan.

“Em cần phải hiểu được một việc” Bàn tay hán chậm rãi loi chậm cài tóc của tôi, mái tóc dài của tôi chảy xuống, tim tôi đập mạnh gấp mấy lần, “Em nợ anh một người vợ, cho nên em phải bồi thường cho anh!” Hán đem áo tôi xé toạc, kéo đôi tay trần trụi của tôi khóa quanh cổ hán, hơi thở chúng tôi đan vào cùng một chỗ “Liều Đình, gả cho anh!” Hán chăm chú yên lặng nhìn tôi, giọng điệu vô cùng chân thành.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Tôi run rẩy dán mắt lên lồng ngực cường tráng của hán, lắng nghe tiếng trái tim hán đang kịch liệt nhảy lên, lời nói của hán làm tôi suy yếu.

“Nhìn anh, em yêu.” Giọng nói khàn khàn trầm thấp của hán thân thiết gọi tôi, tôi bất buộc bản thân đón nhận ánh mắt hán, bên trong đó chứa đựng tình cảm thâm sâu vô tận, đầu óc tôi kịch liệt đảo lộn, trái tim tôi co rút sắp thành một nút thắt.

“Anh sẽ dùng cả cuộc đời anh để quý trọng em, em sẽ làm cho mỗi ngày của em đều tràn ngập niềm vui, Tiểu Đình, anh sẽ mang lại hạnh phúc cho em!” Thân thể hán ôn tồn đến mức phát ra từ trường cực lớn, môi hán hạ xuống, dùng đầu lưỡi tuyết vùi của hán đụng chạm vào tôi, toàn thân tôi đều dấy lên ngọn lửa không thể dập tắt.

“Chúng ta sẽ cãi nhau!” Tôi run rẩy nhắc nhở hán.

“Cãi nhau chính là biểu hiện khác của yêu nhau!”

“Anh rất bá đạo chuyên quyền, những người bạn gái của anh ít đến nỗi có thể xếp chặt một thành phố; mà tôi rất độc lập, tôi muốn người yêu tôi phải là tuyệt đối, tôi là một người...”

Lời nói của tôi bị hán hôn ngừng lại, lúc này nụ hôn của hán càng bừa bãi không có kỷ luật gì, hán ngẩng đầu, tôi thở dốc dồn dập, “Em là một mụ phù thủy!” Hán nóng nảy rên lên “Em muốn anh hoàn toàn phù phục dưới chân em phải không? Mụ phù thủy!” Mặt tôi đỏ hồng, tiếng cười của tôi ngọt như đường, tôi vươn đầu ngón tay di động trên cơ ngực rắn chắc của hán, nhìn chúng cương cứng rồi lại thả lỏng dưới sự âu yếm của tôi. “Em yêu anh, Như Phong” Giọng nói của tôi tràn ngập tình cảm.

Hán rên rỉ chôn mặt vào bụng tôi, tôi ôm chặt lấy hán, hán hít một hơi, giọng nói trầm thấp rung động “Em muốn cái gì anh cũng sẽ cho em, em còn không hiểu ư? Nữ hoàng trái tim anh, em là người phụ nữ duy nhất trên thế giới này mà anh khát vọng! Bây giờ em hãy nói em đồng ý gả cho anh, nói, em đồng ý!”

“Em đồng ý!” Tôi dùng toàn bộ thể xác và tinh thần tôi, dùng hết tình cảm kiếp này của tôi, tôi tiêu tụy trả lời hán “Em đồng ý gả cho anh, Như Phong!”

Hán không thể kìm lòng lại mà hít sâu thêm một lần, hán lấy trong túi ra một chiếc nhẫn kim cương, nó vừa lớn vừa sáng, phản xạ ra ánh sáng xinh đẹp, hán nhẹ nhàng lồng vào ngón tay tôi “Em bây giờ là vợ của anh!” Hán nghiêm túc mà ôn nhu nói.

Tay của tôi chậm rãi đặt lên bờ vai hán, hán lập tức cầm lấy tay tôi, ngón tay chúng tôi đan vào nhau, tôi ngừng thở, hán nhìn tôi không chớp mắt.

Quần áo màu trắng của hán rơi trên mặt đất, hán đẹp quá, trừ bỏ những người trong giấc mơ, không ai có thể hoàn mỹ như hán, nhưng mà rõ ràng hán,

hắn là... chồng của tôi! Hốc mắt tôi phát đau, mỗi lần bắt giữ tôi, phục tùng đem một mảnh thâm tình cuộn cuộn không ngừng thấm vào nơi mềm mại nhất cơ thể của tôi, đôi mắt trong suốt của tôi chỉ có hắn, tôi hóa thành một sợi tơ mềm mại trong lòng hắn, tôi nghênh đón hai bàn tay ấm áp âu yếm của hắn, máu chậm rãi chảy qua toàn thân tôi, chúng tôi hoàn toàn trôi nổi trong dục vọng, nước ả bắt đầu vòn quanh thân thể chúng tôi.

“Âu yếm anh, Tiểu Đình, anh cần sự âu yếm của em!” Hắn rên rỉ ra tiếng, đầu lưỡi hắn xâm nhập vào miệng tôi, đây là nhịp điệu mà tôi biết, đây là con đường duy nhất để chúng tôi đưa nhau đến bến bờ thỏa mãn, tôi nay tình yêu của chúng tôi càng không thể thu hồi lại được.

Tôi tỉnh lại từ mê man, tôi không biết trong bóng đêm như thế này đã có cái gì làm tôi bừng tỉnh, tôi dụi mắt xuống đệm, bàn tay mon trón chỗ đệm lồi xuống thật sâu mà Như Phong để lại, vẫn ấm áp, dường như là vì hắn rời đi mà tôi tỉnh lại.

Tôi nghe căn phòng nào đó trong biệt thự truyền đến hai tiếng vang, tôi nhẹ nhàng nhảy xuống giường, tứ chi đa xốt, tôi nhặt đồ lót màu trắng trên sàn mặc vào, khi nó dán vào da thịt tôi, tôi không nhìn được mà run lên, trí nhớ như sóng triều đánh lại, cảm giác xuyên thấu cực lạc đầy ma mị tràn đầy toàn thân tôi, một dòng khí nóng ngọt ngào sâu đậm này lên, toàn thân tôi như nhũn ra. Đây là loại thỏa mãn chưa từng có!

Tôi nhẹ nhàng đi qua đại sảnh, chân trần bước không gây ra chút tiếng động trên tấm thảm thật dày.

Cuối cùng tôi tìm thấy hắn ở thư phòng, hắn đứng trước lò sưởi ấm áp, ánh lửa vẽ theo những góc cạnh tao nhã của hắn, thân trên của hắn trần trụi, chỉ mặc một cái quần đen, hắn đuổi đôi chân dài ra, nâng chén rượu trên tay lên “Mời em, Tiểu Đình của anh.” Hắn sung sướng cười khê.

Tôi giống như cũng đang nhắm nháp một ngụm rượu thơm nồng ----- không biết có phải tiếng vang tôi phát ra hay không, hay là hơi thở trong miệng tôi kinh động đến hắn, ánh mắt đen láy thâm trầm của hắn nhìn về phía tôi, ánh lửa chập chờn chiếu sáng gương mặt và đôi mắt của hắn, hắn mở rộng hai tay, tôi vẫn không nhúc nhích, hắn nhướn mày, gương mặt đẹp trai hiện lên vẻ dụ dỗ, tôi chạy thẳng vào lòng hắn.

“Anh còn nghĩ em vẫn đang ngủ.” Về mặt hắn chăm chú nóng bỏng.

“Vì sao lại rời khỏi em?” Giọng nói tôi buồn rầu.

“Anh phải để cho em ngủ, ít nhất vài tiếng.” Trong ánh mắt buồn bực của hắn vẫn bùng lên ngọn lửa kích tình “Dường như anh làm sao cũng cảm thấy không đủ, luôn muốn em,” Tay hắn lưu luyến trên cơ thể tôi, miệng hắn ngậm lấy vành tai tôi.

“Như Phong, vĩnh viễn đừng rời khỏi em!”

Ánh mắt thâm trầm của hắn lóe ra sự say mê, “Vậy thì hãy chuẩn bị cho tốt, vì anh sẽ không tiếp tục cho em nghỉ ngơi nữa!” Thân thể hắn đã truyền lại tin tức, tôi đã hoàn toàn cảm nhận được dục vọng mống giữ chặt lấy tôi của hắn, hắn kéo người tôi lên, hai chân tôi rời khỏi mặt đất, hắn ép chặt tôi vào ngực hắn, quần áo của tôi bị hắn ném sang một bên, bờ môi hắn trượt theo vai tôi, nhấn nhai môi hôn, đầu lưỡi hắn khê liếm lộng, toàn thân tôi run rẩy, ngón tay hắn âu yếm xâm nhập, tôi nhanh chóng bị cuốn vào giữa vùng gió xoáy, hắn tách hai chân tôi ra, lách vào giữa, đầu tôi hất mạnh về phía sau, tiếng rên la kịch liệt của tôi tràn ra từ cổ họng, trong một thời gian dài không thể tính nổi, toàn bộ cảm giác của tôi đều tập trung vào va chạm kịch liệt và sự tiến công dũng mãnh của hắn, thân thể tôi không có sức lực lắc lư giữa những dao động mãnh liệt của hắn.

“Không được, bảo bối, chưa đủ, anh muốn đâm sâu hơn vào thân thể em, anh muốn chia sẻ từng hơi thở của em... mỗi nhịp đập trái tim em.” Đôi môi hắn hôn lên cằm tôi, nâng chân tôi lên, để chúng càng mở rộng hơn, hắn càng tiến quân thần tốc, ma sát thiêu đốt làm tôi cảm giác mình sắp nổ mạnh! Tôi dường như cảm nhận được mỗi động tác của hắn đều để tăng mạnh cảm giác điên cuồng của tôi, sự thỏa mãn của tôi mới là niềm vui lớn nhất của hắn. Tay tôi bầu chặt vào tấm lưng rộng lớn của hắn, tôi cũng ưỡn người liều mạng nghênh đón hắn, trong nháy mắt, cơ thể cực đại khuếch tán trong cơ thể tôi, bên trong tôi hưởng ứng gắt gao siết chặt hắn theo những dao động, hắn rống lên một tiếng, dòng nước bén nhọn nóng bỏng dồn dập chảy mạnh vào thân thể tôi, tôi cảm giác được sự chấn động khi hắn cao trào, tôi ôm cứng cổ hắn, hai má dán vào mái tóc ướt mồ hôi của hắn, hắn cũng dán vào tai tôi thì thầm: “Anh vĩnh viễn sẽ không rời khỏi em!”

Từ ban ngày đến đêm khuya, từ tối đến tận sáng, bức màn dày che chắn hết thảy, tôi chỉ có thể mơ hồ cảm nhận thời gian trôi qua, tôi nửa mơ nửa tỉnh trong giấc mơ vẫn nghe được sự hưng phấn của hắn, tôi mở mắt ngậm lấy thức ăn hắn đưa tới tận miệng, vô thức cắn nuốt, chngs tôi vẫn ở trên giường, tôi không ngừng bị hắn đánh thức, hắn kéo tôi lên độ cao mà tôi chưa từng tưởng tượng nổi, hắn liên tục hôn sâu, trần trụi mút vào, tiếng nỉ non gọi tỉnh trong trăn miên, lời ngon tiếng ngọt, tôi say mê chìm đắm trong tình dục, đây là một giấc mơ tuyệt vời. Tôi rúc vào lồng ngực rộng lớn của hắn, tất cả cơn mưa gió trên thế giới này cũng chẳng liên quan đến tôi!

Khi tôi tỉnh lại, ánh mặt trời đã tràn ngập căn phòng, hắn tỉnh thần thoải mái tâm tình thư giãn đứng thẳng trước giường tôi.

“Anh cần làm gì thì đi làm đi, đừng đến quấy em!” Tôi vẫn nhắm mắt như trước, nhớ nhung giấc mơ của tôi.

“Cùng người yêu ăn bánh kem, chocolate, và uống rượu vang dưới ánh nến.” Hắn dụ dỗ tôi.

Tôi lắc đầu.

“Anh cùng em đến trung tâm thương mại, mua sắm, nghe nhạc?”

Tôi lắc đầu.

“Chúng ta đi du thuyền, xem cảnh đẹp lãng mạn hoa lệ của biển trời Đan Mạch?”

Tôi lắc đầu.

Hắn không ngừng hỏi, tôi vẫn không ngừng lắc đầu, nắm tay tôi vuron ra khỏi chốn để hắn nắm, tôi tiếp tục bổ sung giấc ngủ.

Không biết đã qua bao lâu, tôi mới cảm thấy mĩm mĩm vận người. Tôi vừa xoay đầu liền bắt gặp ánh mắt hắn, hắn cứ lẳng lẳng nhìn tôi như vậy, tôi bị tình yêu mãnh liệt đôn phục, tôi hoàn toàn không nói ra lời.

Hắn ôm lấy tôi, “Phí phu nhân, để tôi phục vụ bà, từ tắm rửa đến mát xa, nguyên bộ miễn phí được không?”

Trời đất ơi, đời này tôi đừng mong rời khỏi căn phòng này nữa, nhưng mà, một nụ cười thần bí nổi lên khóe miệng tôi, “Em muốn lên phòng tắm tầng hai tắm, em thích bồn tắm lớn ở đó!” Tôi đắm nhẹ ngực hắn dịu dàng nói.

Hắn vô cùng đắc ý ôm tôi đi vào phòng tắm, hắn buông tôi xuống, tôi vô cùng cẩn thận lùi lại, hắn vừa mở ra vòi nước hình đầu rồng, nước vừa rơi xuống thì giữa ống dẫn nước cũng phun ra một vòi nước mạnh mẽ, hắn khẽ kêu lên một tiếng, ngay cả cơ hội để trốn cũng không có, nháy mắt liền ướt sũng, một dòng nước lạnh lẽo chảy xuống theo tóc hắn, hắn chậm rãi xoay người, về mặt giặt mình nhìn tôi chăm chăm, tôi cắn răn, không để nụ cười tràn ra, “Hong đường ông!” Tôi vô cùng lý trí nói ra sự thật cho hắn, bọt nước rơi xuống từ lông mày và lông mi của hắn, cuối cùng tôi không nhịn được nữa, nụ cười nở rộ trên mặt, bà vai và thân thể tôi không ngừng run rẩy, mắt hắn hiện lên một đạo hào quang, tay phải hắn mạnh mẽ tiến về phía tôi, tôi thét chói tai chạy xuống lầu, hắn như tia chớp, tôi vừa chạy đến đầu cầu thang đã bị túm lấy eo, tôi vùng tay vùng chân đánh về phía sau, toàn bộ thân mình hắn rung động vì cười to.

Ở Đan Mạch một tuần, cuộc sống của chúng tôi như thần tiên quyền lữ, mỗi ngày tôi đều được Như Phong hôn tình, ở các nhà hàng tràn ngập hương vị nước ngoài ăn những món ăn đặc sản của đất nước này; buổi chiều chúng tôi dùng du thuyền để dạo mát trên biển; hoàng hôn chúng tôi sẽ dắt tay nhau đi dạo quanh tham quan toàn thành như trong cổ tích của Đan Mạch.

Đan Mạch nổi tiếng với công nghệ thiết kế đỉnh phong, những vật tinh xảo như trong những câu chuyện cổ tích làm cho người ta yêu thích không muốn buông tay, Như Phong dùng hắn một căn phòng để cất giữ chúng, đến tận khi tôi không thể chịu nổi ra tay ngăn chặn thì hành động đáng giận này mới được dừng lại.

Chúng tôi cũng mặc lễ phục chính thức đi đến nhà hát lớn nhất nghe ca kịch, tặng hoa cho nghệ sĩ nổi tiếng nhất, mỗi góc của Đan Mạch đều có bóng dáng của chúng tôi, bầu không khí thân thiết lưu động xung quanh chúng tôi đều chỉ có 1 từ hình dung được, hạnh phúc! Nó dào dạt vây quanh tôi, ngẫu nhiên Như Phong sẽ xử lý công việc, tôi sẽ ngồi ở một góc thư phòng rộng thùng thình, cùng với hắn, nhìn hắn.

“Như Phong.” Tôi gọi hắn.

Hắn ngừng đầu mỉm cười với tôi, hắn chớp chớp mắt “Bảo bối, anh sắp xong đây rồi, đợi một chút anh sẽ cùng em.” Lực chú ý của hắn trở lại với công việc.

Tôi chăm chú nhìn vào bóng dáng kiên nghị của hắn, một loại áp lực lan tràn trong linh hồn tôi, “Không muốn, tôi không muốn chờ đợi, không muốn, tôi không muốn, không muốn!” Tôi gào, bốc đồng lớn tiếng gào lên, tôi cảm giác được dòng nước ướt át chảy xuống hai má.

Về mặt Phí Như Phong kinh hãi chạy tới đây, ánh mắt hắn sợ hãi, nếu là lúc đang đùa giỡn, tôi nhất định đã cười ra tiếng, hắn quả thực kinh sợ, đâu còn chút khí độ tiêu sái nào.

“Tiểu Đình,” Giọng nói của hắn khàn khàn mà tôi nghe, “Em khóc.” Hắn luống cuống tay chân ôm tôi, dùng ngón cái lau đi một giọt lệ, đặt trên môi tôi, tôi khóc? Tôi không thể tin được nhẹ nhàng dùng tay lau lau, nước mắt ràn rụa, tôi đè lại ánh mắt của mình, tôi khóc? Sau 10 năm, ánh mắt tôi... Thế mà lại khôi phục được chức năng chảy nước mắt.

Hắn ôm chặt tôi, đem đầu tôi đặt trên ngực hắn, để tôi tùy ý khóc ướt đầm áo sơ mi của hắn, khóc đến không biết trời đất là gì, tôi đem nước mắt của mười năm khóc hết ra.

Cho tới bây giờ chỉ biết rằng đau khổ có thể khiến người ta khóc nức lên nhưng tôi chưa bao giờ biết rằng giấy dựa bên cạnh hạnh phúc cũng có thể khiến người ta nước mắt thành dòng.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Hôm nay là sinh nhật em, ngày 28 tháng 2, Như Phong, em đã tròn 25 tuổi.” Tôi mỉm cười nói.

Hắn cúi đầu hôn lên đôi môi run rẩy của tôi, nhắm nháp hương vị nước mắt của tôi, hắn bao dung bi thương mà tôi phát ra, vòng tay hắn bảo vệ tôi, ánh mắt hắn tràn đầy ôn nhu.

Sinh nhật tôi chính là ngày giỗ của mẹ.

“Cùng em trải qua sinh nhật đi, Như Phong, đây là lần đầu tiên sau mười năm em muốn trải qua ngày sinh nhật, rốt cục em đã làm được, Như Phong, rốt cục em cũng có thể nói với mẹ,” thân thể tôi hơi run rẩy: “em muốn nói với bà --- em thật hạnh phúc, đây là ngày hạnh phúc nhất của em!”

Vòng tay hắn siết chặt tôi thêm một chút, bờ môi hắn đặt lên giọt nước mắt trên hai má tôi, “Em cái đồ ngốc này, đây chẳng qua chỉ là một trong những ngày hạnh phúc của em thôi, anh sẽ bên em, cho dù dùng thời gian của cả cuộc đời anh, anh cũng sẽ cho cuộc sống của em càng nhiều hạnh phúc hơn.” Miệng hắn phả ra khí nóng như dòng nước ấm vây lấy tôi. Hắn kéo tôi đứng dậy “Sinh nhật phải có cảnh tượng của sinh nhật, chúng ta đi mua bánh kem mừng sinh nhật!” Hắn hào hứng nói.

Tôi nhìn ra bên ngoài cửa sổ, từng giọt mưa lớn nặng nề đập lên cánh cửa thủy tinh, thời tiết này, tôi lắc đầu, “Có anh cùng em là tốt rồi, có bánh kem hay không cũng không phải điều quan trọng!”

Ánh mắt hắn càng nhiều điểm sáng hơn, “Không được!” Hắn túm lấy hai khuỷu tay tôi, “Đúng là ra ngoài trong thời tiết này mới có thể ngửi thấy mùi thơm mát của hoa huân y thảo hòa vào trong mưa.” Người đàn ông này, có thể lập tức biến thành nhà thơ!

Hắn mạnh mẽ kéo tôi ra khỏi cửa, chúng tôi tới cửa hàng bán bánh ngọt, người đàn ông này mua bánh kem xong còn vợ một đồng lớn đồ ngọt, không có giá trị gì, Lê bọc đường, mút táo, bánh phủ nước chua, bánh phủ cà phê bơ, bánh bọc chocolate, hạnh nhân đường, kẹo đường hình que...

“Như Phong, đồ ngọt ăn dễ dẫn sâu đến,” Vị giác của tôi nảy lên cảm giác ngọt ngào.

Hắn liếc mắt nhìn tôi một cái rồi bật cười: “Vậy đúng lúc, anh đang muốn dẫn em đến!”

Hắn quanh co mắt tôi là sâu! Tôi vừa tức giận vừa buồn cười. Thật vất vả, cuối cùng Phí thiếu gia cũng mua xong đồ ngọt, trời càng mưa lớn hơn, dòng nước như thác đổ từ trên trời trút xuống, chúng tôi chạy như bay đến bãi đỗ xe, tôi đang muốn mở cửa xe, hắn đã nắm lấy tôi, hung hăng ôm tôi vào lòng, đến tận khi xương cốt tôi đều muốn khảm lên ngực hắn, tim chúng tôi đập như sấm trong mưa, hắn buông tôi ra nói rõ ràng: “Anh muốn em nhớ kỹ, trong sinh nhật của em, khi tất cả mọi người đang vội vã chạy đi tránh mưa, chỉ có em hạnh phúc được người đàn ông của em ôm vào lòng!”

Mưa rơi đầy hai má tôi.

“Anh muốn ra ngoài xử lý chút công việc.” Năm giờ sáng cuối tuần Phí Như Phong nói với tôi như vậy.

“Bao lâu?” Tôi quăn quýt lấy hắn, “Lúc anh không ở đây em thật cô đơn.” Tôi dài giọng nói, câu nói của tôi nhận lại được nụ hôn của hắn, “Em có biết anh không muốn rời em cỡ nào không bảo bối?” Hắn nói nhỏ: “Hai giờ, cùng lắm là ba giờ thôi!” Ngón tay hắn vuốt nhẹ mái tóc bóng loáng của tôi, ngón cái lưu luyến trên vành tai tôi.

Tôi cẩn thận giấu kỹ nụ cười trộm của mình, người đàn ông này thần bí như vậy, tự cho là mình đã giấu kỹ không một khe hở, không ngờ rằng tôi đã biết được, không phải hắn đi làm việc gì cả, hắn đi sắp xếp một nghi thức kết hôn kiểu Đan Mạch. Trong lúc vô tình tôi đã nghe được hắn điện thoại, nhưng mà chuyện này cũng không làm giảm đi sự vui sướng ngọt ngào quanh quẩn trong trái tim tôi. Tôi buông đôi tay đang quăn quanh hông hắn ra, lưu luyến nhìn hắn mở cửa.

Ánh nắng ngoài phòng lập tức đâm vào, tôi không nhận được mà nhắm chặt mắt kêu lên “Như Phong”

Hắn dừng chân lại, lộ ra nụ cười mê người với tôi “Ngoan ngoãn chờ anh trở lại.” Hắn nói, ánh mặt trời rơi tên người hắn, vàng sáng chói lóa bọc lấy thân thể thon dài duyên dáng của hắn, hắn giống như đã hòa vào ánh mặt trời.

Tôi ngơ ngẩn nửa ngày, hắn rời đi làm căn phòng lập tức trở nên trống rỗng, tôi hơi phát lạnh, tôi hít vào một hơi thật sâu, Liễu Đình, đây là một người phụ nữ kiên cường độc lập cơ mà! Tôi tự khuyên khích mình. Nửa giờ sau, tôi tắm rửa ở bồn tắm lớn bằng cẩm thạch xong, thay một bộ quần áo màu xanh nhạt, đi vào phòng bếp chuẩn bị đồ ăn hôm nay, gió nhẹ theo cửa sổ luồn vào phát phơ mang đến hơi thở ấm áp, hôm nay thời tiết thật không tồi, quyết định cùng Phí Như Phong ăn cơm dã ngoại trên bãi cỏ trước nhà đi.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy sau lưng có khí lạnh nhàn nhạt.

“Vị khách không mời mà đến, nếu đã đến liền mời ngồi cùng dùng cơm với tôi được chứ?” Tôi nhẹ nhàng nói.

Phía sau truyền đến tiếng răng nanh nghiền vào nhau: “Một vị khách bị cô đưa vào địa ngục, cô có thể mời cơm sao?”

Tôi xoay người vô cùng, vô cùng thông thả, động tác rất chậm, cẩn thận không để đối phương cảm thấy bị uy hiếp. Giang Nặc, thân hình hắn đen tối như nhà giam bao phủ lấy tôi.

Tôi vô cùng bình tĩnh, chưa cần nói đến chuyện Phí Như Phong sẽ trở về rất nhanh mà chỉ là tôi thì đối phó với mình hắn cũng đã đủ rồi, tin rằng hắn cũng không có rất nhiều người đi cùng vì như vậy sẽ rút dây động rừng, làm cho Như Phong biết được.

Ánh mắt hắn hẹp dài như mắt độc xà: “Cô rất giỏi, Liễu Đình, thế mà có thể đánh bại La Rochelle, thật sự muốn tiến dần từng bước ư!”

“Anh vội tới đây là để đưa lễ kết hôn ư?” Tôi không muốn cùng hắn đấu tiếp, tuy tôi biết rõ rằng La Rochelle có thể hiểu biết những chuyện sau lưng tôi, hắn nhất định cũng có thể biết!

Mặt hần sung lên, “Hải Tinh tiểu thư, cô cho là trên đời này không ai có thể kiềm giữ được cô sao!”

Rất rõ ràng nửa năm nay hần đã học được không ít điều.

“Giang Nặc, đừng gây chuyện với tôi, tôi không muốn hủy hoại anh, anh tốt nhất cách xa tôi một chút!” Tôi nhẹ giọng nói.

“Nhưng tôi muốn hủy hoại cô!” Hần rít gào!

Tôi cầm hoa trên bàn com hương về phía hần đóa hoa bay ra, hần rên lên một tiếng. Hoa đương nhiên không thể làm người ta bị thương, sợi tơ lấy mệnh chi là trong chuyện võ hiệp ngày xưa mà thôi. Chân chính làm hần bị thương là ly rượu, hoa chỉ là phân tán sự chú ý của hần mà thôi! Máu chảy từ trên trán của hần xuống, uồn lượn trên mặt hần.

“Đây chính là cảnh cáo!” Tôi cảnh cáo hần.

Hần nở nụ cười, tươi cười kết hợp với dòng máu, làm tăng lên vài phần khủng bố, trong không khí truyền đến mùi hương như có như không.

“Với những chuyện cô đã trải qua, thuốc mê và thuốc gây tê bình thường không có tác dụng với cô, mà tôi lại căn bản không thể đến gần cô chích thuốc, cô thật sự có thể không cần sợ hãi!”

Cảnh giác trong tim tôi dâng lên, hần quá chắc chắn.

“Đã quá muộn, Liễu Đình, cái bẫy này đã bắt đầu từ rất lâu rồi!”

Tôi hoảng sợ phát hiện, sức lực trong cơ thể tôi, trong tứ chi tôi chậm rãi bị rút đi, tê dại lan tràn toàn thân tôi, mọi suy nghĩ và về mặt đều ngưng kết lại, lạnh lẽo tràn ngập từ đáy lòng khiến tôi mất đi năng lực tự hồi trong thời gian ngắn, đầu óc tôi chỉ còn lại một câu hỏi “Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

Cơ thể tôi hoàn toàn tê dại, cả đầu lưỡi cũng cứng ngắc, nhưng ý thức của tôi vẫn tỉnh táo. Giang Nặc đưa tôi ném lên một chiếc xe, không bao lâu sau tôi lại lên một con thuyền, thuyền rời đi, lên thuyền rồi thuyền rời lại lên thuyền, không biết qua bao nhiêu lần và bao nhiêu thời gian, làm cho lòng tôi càng ngày càng chìm xuống, hành động của Giang Nặc đều cho thấy một sự thật, đây là hành động đã trải qua suy tính kín đáo, mà hành động thể này dĩ nhiên không phải một người như hần có thể làm ra, không cần nghĩ cũng biết!

Rốt cục tôi bị người ôm lên mặt đất, sau đó bị đặt lên một chiếc giường, một đôi tay lạnh lạnh bắt đầu mở nút áo của tôi, miệng tôi truyền đến mùi máu tanh, mồ hôi rùng rùng trên thái dương.

Bàn tay dừng lại một chút, lại tiếp tục động tác. Vài phút sau toàn thân tôi đã trần như nhộng, ngược lại lòng tôi dần bình tĩnh xuống, vì hần chỉ đơn thuần là cởi quần áo tôi chứ không có hành động nào khác, nhấc trên tay, chải tóc, chăm nhón dầu trên tay chân, thuốc bột trên đùi, toàn bộ đều bị lấy xuống, hần đang soát sạch tôi! Những đồ vật không nhiều lắm của tôi bị hần lột sạch sẽ, hần cho tôi mặc một bộ quần áo khác, hai tay túm lấy tay tôi bê ngược về sau, công tay lạnh lẽo khóa tay tôi vào đầu giường.

Một dòng nước lạnh thấm vào cổ họng tôi, tứ chi tê dại dần dần khôi phục, thị giác tan rã dần dần tụ lại.

Một bóng người đang cúi xuống, hình dáng mờ tối của hần lọt vào tầm mắt chưa khôi phục hoàn toàn của tôi, ánh mắt tôi gần như vỡ ra, thần trí lập tức từ trong sương mù mà tỉnh táo lại, chỗ cực nóng trên ngực càng rõ ràng, tôi không ngừng thờ dốc, mỗi lần thờ đều giống như nuốt vào một cái đinh, đem lực phủ ngũ tạng của tôi gìm chặt lại!

“Xem ra cậu thật sự dọa cô ta nhảy dựng!” Giọng nói tràn đầy ác ý của Giang Nặc truyền tới, tôi không nghe thấy tiếng đẩy cửa của hần, toàn bộ tâm trí tôi đều đặt vào người đàn ông trước mặt, vẫn tao nhã như cũ, vẫn những đường cong trong sáng, chỉ là màu đen dày đặc trong đáy mắt, thật sự là đen đến dọa người, là người đàn ông ôn hòa thông dong trước kia biến mất không còn bóng dáng!

“Ngọc hàm thiên.” Giọng nói của tôi như lọt vào giấc mộng.

Hần cầm lấy ngọc hàm thiên, để vào lòng bàn tay tôi, tay hần cùng tay tôi nắm chặt lấy: “Tôi nói rồi, thế gian này không có hai khối ngọc hoàn toàn giống nhau, thuộc về tôi chỉ có khối này, không kể sang hay hèn đều chỉ là liếc mắt thành duyên phận, cho nên nó đối với tôi là độc nhất vô nhị, tôi vô cùng yêu thương quý trọng duyên phận này!” Tay hần dùng sức, ngọc hàm thiên vỡ vụn trong tay tôi, một trận cảm giác lạnh lẽo chảy qua cơ thể tôi, đầu óc tôi lập tức trở nên trống rỗng, còn có cảm giác mơ hồ không thể chống đỡ nổi, lúc ấy tôi nghĩ rằng trái tim lạnh lẽo của mình đã nhìn nhầm.

Nụ cười của hần ôn hòa ung dung, “Đúng, độc ở ngay trong ngọc hàm thiên, nó gọi là --- Nước mắt ngọc, nếu không có chất xúc tác, nó sẽ ở trong cơ thể cô cả đời cũng sẽ không xảy ra việc gì, nhưng chỉ cần gặp hỗn hợp mùi tử cận, độc tố sẽ phân giải trong cơ thể cô, toàn thân cô sẽ tê dại, mất đi thị giác, hoàn toàn không thể động đậy ngay cả đầu lưỡi.” Hần vô cùng kiên nhẫn mà giải thích với tôi.

“Vi sao?” Một vấn đề không hề có ý nghĩa nhưng không thể không hỏi, hần vuốt ve mạch máu trên tay, vô cùng chăm chú, tôi đã nghĩ là cả đời tôi sẽ không thể nghe được câu trả lời trong miệng hần.

“Tôi có một vị hôn thê, đáng vẻ rất đẹp, giống như là một con thú nhỏ, tràn đầy kích tình, đối với cái gì cô ấy cũng đều rất ngạc nhiên, cái gì cũng muốn, đặc biệt là người hay là vật có tính khiêu chiến, sẽ không buông tay, 3 năm trước, cô ấy nói cô ấy đã yêu một người, cô ấy giải trừ hôn ước với tôi.” Ôn Trạch chậm rãi thông thả đi đến cửa sổ, hần nhìn ra xa xa, giọng nói không có một chút dao động, “Sau đó cô ấy nhảy từ tòa nhà 20 tầng xuống nhảy xuống, chết không toàn thây!” Hần quay đầu nhìn tôi, ánh mắt trong suốt giống thủy tinh, “Người phụ nữ yêu về bề ngoài giống như cô ấy mà lại có thể

làm cho chính mình máu thịt hỗn độn, hoàn toàn thay đổi, khờ đến mức làm người ta bật cười.” Miệng hắn hướng về phía trước khề cười, đúng là cười, đáy lòng tôi dâng lên sự lạnh lẽo.

Không cần phải hỏi, người đàn ông đã làm vị hôn thê của hắn yêu mà lại tự sát chính là --- Phí Như Phong.

“Tôi bắt đầu thử thách cô, từ lúc cô vừa xuất hiện bên Phí Như Phong, tôi đã bắt đầu chú ý đến cô, tôi nghiên cứu cô một cách chính xác, tôi thậm chí thành lập một đoàn bác sỹ tâm lý, cho nên tôi vô cùng rõ ràng mục tiêu của mình, rất rõ ràng cô khao khát cái gì!”

Tôi khát vọng ấm áp, hắn cho tôi ấm áp, tôi khát vọng sự trân trọng của anh cả, hắn liền cho tôi một hình tượng đại ca, tính toán tỉ mỉ, toàn lực phóng ra, chỉ vì lấy được sự tin tưởng của tôi, hắn thật sự hao tổn tâm sức, không hề giữ lại chút lực nào.

Ba ba ba, Giang Nặc đứng một bên vỗ tay, “Lợi hại, lợi hại, nếu cậu không tìm đến tôi, tôi vẫn nghĩ là cậu thật sự thích cô ta cơ đấy, mới đầu tôi còn tưởng chuyện này là một cái bẫy, nhưng mà bây giờ tôi hoàn toàn rõ ràng, Ôn Trạch, Giang Nặc tôi tiêu hóa được cậu!” Hắn cười đến cán rờ.

Ôn Trạch không chú ý đến hắn, chỉ nhìn tôi “Nếu không phải cô thật sự yêu Phí Như Phong, tôi cũng sẽ không để ý mà chơi cùng cô cả đời, đáng tiếc, cô lại lựa chọn hắn, tình thế cũng chỉ có thể trở nên như vậy!” Hắn chậm rãi nói, nói xong liền đi ra khỏi cửa, hắn để lại tôi trong này với một con chó điên.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

“Thế nào, có phải cảm giác không tốt hắn hay không?” Hắn ác độc nắm lấy cảm tôi.

“Giang Nặc, người đàn ông này sẽ gây bất lợi cho Phí Như Phong, anh thật sự hợp tác với hắn ta? Anh biết rõ tình cảm Phí Như Phong đối với anh không hề thay đổi!” Trước mặt chỉ có mỗi tình cảm của Giang Nặc với Phí Như Phong là có thể lợi dụng, tôi cố ý dùng xưng hô không vui nhất để nói về Như Phong.

Ánh mắt hắn híp lại thành một đường. “Độc xà này không phải là tôi kéo đến, là cô! Nếu không phải A Phong sợ cô oán hận cậu ấy, ném chuột sợ vỡ bình, thì với tác phong của cậu ấy đã sớm trừ bỏ hắn rồi, cái này gọi là tự làm bậy không thể sống!”

“Đúng!” Tôi thừa nhận, “Nhưng mà anh thì sao? Không phải cũng từng bước từng bước rập khuôn theo tôi sao?”

“Trên lập trường tôi và hắn có chút giống nhau, chính là cùng không muốn cô gả cho A Phong, mục đích khác nhau nhưng kết quả cũng vậy cả thôi!” Hắn nhếch môi, lộ ra răng nanh đầy mồm, “Bởi vì cô mà A Phong vứt tôi ra ngoài cuộc sống của hắn, bởi vì cô mà mọi chuyện đảo lộn, cô giống như một ngôi sao chổi, đem mọi việc làm cho long trời lở đất, bây giờ tôi muốn đưa tất cả trở về vị trí cũ!” Hắn ngừng một chút, làm tăng hiệu quả của giọng điệu “Tôi muốn cưới cô, Liễu Đình!”

Tôi suyt chút nữa thì cười lớn lên

“Cưới tôi có thể làm mọi chuyện trở về chỗ cũ, đây là cái logic gì? Đầu óc anh hỏng rồi à?” Tôi thật sự không nhịn nổi mà trào phúng hắn.

“Tôi không thể giết cô, cũng không muốn giết cô, tôi phát hiện,” Hắn tới gần tôi, một loại hơi thở nguy hiểm phả trên mặt tôi, “Cô là người phụ nữ đầu tiên làm tôi tán thưởng một chút, tôi muốn cô, mà thông qua cô, A Phong sẽ vĩnh viễn nhớ rõ tôi, khi hắn nhớ tới cô thì đồng thời cũng sẽ nghĩ tới tôi!”

Hắn điên rồi!

Tôi cấp tốc chuyển động vặn vẹo người, tìm kiếm nơi mở khóa, còng tay là máy móc, muốn đánh nhau thì không thể không mở nó ra, nhưng nhất động tác sẽ rất lớn, sẽ rất dễ dàng bị hắn phát hiện, hắn túm lấy cảm tôi, đau nhức truyền vào theo độ ẩm của những ngón tay.

“Cô không muốn? Không sao cả, cha cố đã đến, rất nhanh tôi và cô sẽ trở thành vợ chồng hợp pháp, bộ dáng thân mật của chúng ta sẽ được phát tán rộng rãi trên truyền hình, toàn thế giới sẽ được chia sẻ niềm vui với tôi!” Ánh mắt hắn tà ác đến cực điểm.

Âm mưu này quá mức âm độc, cho dù Phí Như Phong có tìm được tôi, chúng tôi cũng không thể bên nhau nữa! Tôi thở nhẹ, thân thể khẽ rung động một chút.

Trong mắt hắn chứa đầy vẻ chiến thắng, “Rốt cục cô cũng thua, Liễu Đình, chỉ cần nhìn người phụ nữ kiêu ngạo như cô nằm dưới thân tôi, tôi đều căng lên!” Hắn áp lên cơ thể tôi, “Chỉ cần cô có một chút phản kháng nào, tôi sẽ khiến cô toàn thân tê dại, đến lúc đó đừng trách tôi không mang lại khoái cảm cho cô!” Hắn thờ phỉ phò, thô lỗ tách môi tôi ra, đầu lưỡi hắn giống như móc câu muốn chen vào miệng tôi.

Rung động vừa rồi của tôi chẳng qua là để che giấu việc tôi bế khóa, tôi thờ nhẹ là để che dấu tiếng khóa vàng ra, cánh tay tôi run lên rất nhỏ, cổ tay gãy khỏi còng tay, tôi đưa tay hung hăng chém xuống gáy hắn, làm hắn hôn mê.

Tôi nhảy xuống giường, bước từng bước đến bên cửa sổ, bây giờ đã là buổi tối, bóng đêm đủ để che dấu thân mình tôi, cơ thể tôi lách ra ngoài cửa sổ, tôi đang ở một ngôi nhà trên đảo, rất cao, ngã xuống từ độ cao này tuyệt đối không thể sống, tôi dùng hai tay túm chặt lấy khe hở ở vách tường, sức lực của tay tôi không chống đỡ được lâu, tôi cũng không có nhiều thời gian, thân thể tôi nhanh chóng di chuyển, dưới loại tình huống này thì di chuyển càng nhanh càng giữ thăng bằng tốt, tôi vừa dựa vào hai tay và lưng để khống chế nắm giữ hướng đi xuống, vừa dùng những bước chân nhỏ vùn đi nhanh. Miệng, lưỡi và phổi tôi như lửa đốt, cách mặt đất còn một đoạn ngắn, cuối cùng tay tôi không còn sức lực nữa, bàn tay đã loang lổ vết máu, ngã! Tôi phi người nhảy xuống, rầm, một tiếng vang nhẹ, ý thức mơ hồ, tôi lao đảo ngã quỵ trên đất, xương sườn đứt gãy, tôi cắn răng, hướng về bờ biển mà chạy, một chiếc thuyền nhỏ đứng bên bờ.

“Phấn khích! Vô cùng phấn khích! Rất xuất sắc!” Tiếng vỗ tay như vang lên từ trong mơ, tôi cười khổ, đầu ngón tay hằn hằn ra, mùi tử cận tràn ngập.

“Tôi thật sự không thể tin bản thân mình, tôi không dám nghe dù chỉ một câu của cô, cũng không dám đến gần cô, cô thật sự là một người phụ nữ quá nguy hiểm!” Hai tay hắn ôm trước ngực, nhàn nhai nói.

Tôi chỉ kịp nhìn bầu trời, tối nay ánh trăng như nước, Như Phong, cái tên này lớn vồn trong lòng tôi, có một chút ca thán biến mất trong không khí.

“Cách duy nhất có thể làm người đàn ông như Phí Như Phong thống khổ chính là làm tổn thương nữ nhân hắn yêu thương nhất, hắn chết cũng không nhắm mắt!” Hắn tới gần tôi, nhẹ nhàng lau đi vết máu trên tay tôi, bôi thuốc lên, lại băng bó tốt xương sườn đã gãy của tôi “Nhưng mà tôi cũng sẽ không để Giang Nặc bắt nạt cô!”

Hắn đập mô tơ, điều chỉnh tốc độ, “Vinh biệt, Liễu Đình.” Hắn ôn nhu thì thầm như nói với người yêu. Du thuyền thong thả chạy đi, hắn nhảy xuống thuyền nhỏ.

Ôn Trạch đi lên bờ, chậm rãi bước đi, nghênh đón Giang Nặc đang lao đảo chạy tới, trên đầu có thêm một vết máu: “Trên vách tường còn có vết máu của cô ta, cô ta không chạy xa được!” Hắn dừng nói, lập tức phát hiện thuyền nhỏ kia “Cậu thả cô ta đi rồi?” hắn hung ác như muốn ăn thịt người

“Tôi hạ độc cô ta, trên biển phiêu lưu, tỷ lệ sống sót không quá 5%!”

“Tôi không muốn cô ta chết! Tôi chỉ muốn cô ta không thể giả được cho Phí Như Phong! Cậu là đồ ngu ngốc!” Hắn rút gào, chạy nhanh vào nhà lớn lại vội vàng chạy ra, hắn giơ súng trong tay, tiếng súng vang lên, nhắm thẳng đến mô tơ trên thuyền, vô cùng chuẩn, chính giữa mục tiêu, một tiếng nổ, tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc, du thuyền kia giống như một tờ giấy trong ánh lửa chói mắt, biến thành vô số mảnh nhỏ, giống như giấy bụi, theo cột nước bay lên, lơ lửng giữa không trung.

Giang Nặc giống như trúng bùa định thân, không thể cử động!

“Trên du thuyền chứa đầy xăng!” Ôn Trạch ôn hòa giải thích.

Đầu Giang Nặc như một cỗ máy, cạch, cạch, cạch, xoay lại, hắn còn không kịp hỏi gì thì trên không trung đã có tiếng động lạ, đó là tiếng cánh quạt trực thăng đảo khí, bọn họ không hẹn mà cùng nhìn về bầu trời, trên không xuất hiện 5 chiếc trực thăng.

Một chiếc trực thăng như phát điên lao xuống mặt biển, cánh quạt đảo khí khiến mặt biển cháy sáng bị quấy lên tạo thành những làn sóng hình tròn thật lớn, khoang máy bay mở ra, một cái thanh dây rơi xuống, trên thang dây đứng một bóng người, hắn điên cuồng nhảy vào trong đám lửa, hoàn toàn không để tâm tới tính mạng của mình!

“A Phong!” Trong ngực Giang Nặc phát ra một tiếng gào, vội vàng chạy đến.

“Thật khiến người ta bội phục, hắn không chết cùng bóng nặng!” Ôn Trạch tiếc nuối nói, hắn nhảy lên đá ra một cục, đá Giang Nặc đang vội vàng chạy ngã lăn ra, tay chém một đường, đánh Giang Nặc ngất đi. “Nếu cho anh biểu diễn tiết mục huynh đệ tình thâm thì sao tôi có thể chứng kiến màn diễn huynh đệ tương tàn chứ?” Hắn nhếch lên nụ cười lạnh đến tận xương, khiêng Giang Nặc lên nhanh chóng rời khỏi bờ biển.

*****

Hắn giãy dụa trong bóng đêm, mỗi lần muốn thử thoát ra, hắn đều rơi vào đau đớn khôn cùng, đau đớn nóng rực vô cùng mãnh liệt không chỉ đánh vào tận cùng, hắn không thể biết được đau đớn này phát ra từ nơi nào, hắn chỉ thấy toàn thân từ trên xuống dưới đều đau đớn, không chỗ nào không đau. Có người đang gọi hắn, một người phụ nữ, giọng nói rất quen thuộc nhưng bản năng cho hắn biết rằng, đó không phải giọng nói hắn khao khát, giọng nói này không thể giúp hắn rời khỏi bóng đêm. Hắn giãy dụa dịch chuyển cánh tay, hắn dùng hết sức lực hắn có. Đau đớn thống khổ đánh úp lại, nhưng khao khát của bản thân, khao khát có được âm áp khiến hắn sinh ra sức lực không ngừng đấu đá trong thống khổ với bóng tối, cô ấy ở đâu vậy, cánh tay hắn bỗng nhiên co rúm, run rẩy như thân thể hắn.

“Anh ấy tỉnh, anh ấy có ý thức rồi!”

Tiếng động của gót giày vội vã nghiêng trên sàn.

Trước mắt vẫn là bóng tối vô tận, rốt cuộc hắn đang ở nơi nào, có phải thế giới này căn bản không tồn tại hay không? Đau đớn thống khổ bèn nhón xuyên qua ý thức hắn, chà đạp thân thể hắn, mở đôi mắt ra như mưa.

“Phong, anh tỉnh rồi đúng không? Anh lại động dậy tay một chút đi, em ở đây, ông nội cũng ở đây!”

Ở nơi nào đó xương thịt bị rút ra từ cuộc đời hắn, một lỗ hổng không thể lấp đầy giường nay múa vuốt xé rách hắn.

“Phong, anh muốn nói gì, cổ họng anh đã nghẹn đặc, anh không thể nói chuyện đâu!”

Đôi môi mấp máy một cách khó khăn, hắn liều lĩnh, không sợ phải trả giá đắt cũng quyết không buông tha, hắn thử lại, tiếp tục thử, đôi môi không có chút màu máu nào mấp máy thong thả, rốt cuộc hắn tạo ra được một khẩu hình trong im lặng, đền từ sâu trong linh hồn hắn “Tiểu Đình!”

Hắn lại chìm sâu vào bóng tối!

La Rochelle hít mạnh một hơi, khi hắn gọi tên cô ấy, sự thật này như một thanh đao đâm thẳng vào trái tim cô, cô không hề cảm giác được nước mắt đã chảy xuống hai má mình, “Phong, là em, em là La Rochelle, anh có nhìn thấy em không?” Cô nghẹn ngào.

Phí Thanh Xa vỗ vỗ vai cô an ủi: “Nó sẽ tỉnh lại!”

“Ông!” La Rochelle ngã vào lòng Phí lão thái gia mà khóc, khóc đến toàn bộ tim gan đều đau đớn, nước mắt này khi nào mới ngừng đây.

Phí Thanh Xa nhìn đứa cháu nằm trên giường, bị tầng tầng băng vải quấn chặt, trong ngực đầy điện cực và dây dẫn, trước ngực và sau sườn eo đều cắm ống dẫn. Hắn bắt lực như một đứa trẻ, kim truyền đâm vào mạch máu hắn, mặt bác sĩ không chút thay đổi ghi lại nhịp đập trái tim hắn. Bọn họ kiểm tra hắn như đối đãi với một miếng thịt, Phí Thanh Xa cảm thấy buồn bã, đây là đứa cháu nội bình thường vô cùng mạnh mẽ đó sao? Ông cảm thấy mắt cũng có chút ướt át.

Trong giấc mơ luôn có giọng nói vô cùng ôn nhu kêu gọi hắn, giọng nói này như một ngọn đèn sáng chiếu rọi trái tim hắn, hắn cảm giác được bàn tay tình tế ấm áp của cô ấy chạm vào hắn, cảm giác tồn tại như cô ấy là một phần xương thịt, như tế bào, như sinh mệnh của hắn. Cô ấy đang khóc, hắn nghe không rõ lời của cô ấy nhưng tiếng khóc nức nở của cô làm cho hắn cảm thấy gan ruột mình đứt ra từng khúc, hắn ép buộc bản thân phải nhảy ra khỏi vùng sương mù này, đứng đi, đứng giận hắn mà đi, hắn không muốn bị cô vớt lại, nơi này chỉ có bóng tối, trống rỗng và rét lạnh! Hắn cần cô, hắn cần đến gần cô, hắn chạy khỏi bóng tối quý dị khiến hắn không thể hít thở nổi, cô ở nơi nào? Hắn tỉnh, hắn hoàn toàn tỉnh táo, hắn không thể di chuyển, giống như bị trói chặt trong một cái lồng cứng ngắc, hắn hò hét trong im lặng, hắn từ trong bóng tối đi ra nhưng lại rơi vào một bóng tối càng sâu hơn, sợ hãi cực đoan tra tấn hắn, hắn không cảm giác được hơi thở của cô ấy, cô ấy ở đâu? “Gọi cô ấy tới gặp tôi” hắn muốn hét lên nhưng lại không thể phát ra tiếng, hắn không nhìn thấy được!

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

“Phong, anh sẽ khỏe lên rất nhanh, anh đừng cử động, van xin anh đừng cử động, xin anh... đừng làm như vậy!”

Hắn gãy dựa dẫm, hắn không cần, mặc kệ hắn mù hay bông thành than, dù bị hủy hắn cũng không để ý, chỉ cần tìm cô ấy đến đây, cô ấy ở đâu? Tìm cô ấy đến!

“Cô ta đã chết!” Phí Thanh Xa nói không chút khách khí “Vì một người đàn bà mà biến mình thành bộ dáng này, con còn là con cháu Phí gia hay không!” Ông hiểu quá rõ đứa cháu của mình đang muốn cái gì, đau dài không bằng đau ngắn, dù sao đây cũng là sự thật mà hắn phải đối diện dù sớm hay muộn.

Phí Như Phong như một con rối bị cắt dây, mỗi động tác đều khựng lại, La Rochelle hoảng sợ phát hiện, mỗi phần thân thể hắn như đang chậm rãi chết đi, không còn nhúc nhích nữa.

“Bác sĩ, bác sĩ!” La Rochelle tông cửa xông ra điên cuồng gọi lớn.

Nhóm bác sĩ chạy như điên tràn vào phòng bệnh Phí Như Phong.

“Tim bệnh nhân đập nhanh, não thiếu khí nghiêm trọng!” Y tá vội vàng nói.

“Lập tức làm hắn bình tĩnh xuống, tiêm cho hắn thuốc an thần gấp ba lần!” Bác sĩ đề lại thân mình Phí Như Phong, toàn thân hắn đang run rẩy.

“Miệng viết thương của hắn toàn bộ đã nứt ra! Hơi thở của hắn... hắn đã ngừng thở!”

“Lắp máy hô hấp nhân tạo, lập tức cấp cứu!”

“Mời hai vị ra ngoài, bệnh nhân cần được cấp cứu ngay lập tức!” Phí Thanh Xa, La Rochelle bị mời ra khỏi phòng.

Phí Thanh Xa chống quai trượng mà đứng, mái tóc điểm bạc chớp động, hần đã đứng hơn 5 tiếng.

“Ông, ông ngồi một chút đi, Phong sẽ không sao!” La Rochelle đỡ ông, nhẹ giọng an ủi.

“Nó là con cháu Phí gia ta, nó đương nhiên sẽ không sao!” Phí Thanh Xa dùng quai trượng đập xuống sàn, “Rốt cuộc cô ta là cái gì chứ? Sao có thể làm cho A Phong mê muội tới mức này?”

“Ông.” La Rochelle cố gắng bỏ qua cảm xúc của mình, không để lời nói của Phí Thanh Xa làm bản thân thấy tổn thương “Phong sẽ tỉnh lại, ông đừng làm bản thân mệt đến bệnh mất~!”

Phí Thanh Xa nhìn cô, cô tiêu tụy gầy yếu, ánh mắt vì khóc mà sưng mọng lên “Con là một cô gái tốt, Lộ Tây, đây chính là cơ hội mà ông trời ban cho các con, con nhất định là cháu dâu của Phí gia ta!” Lời nói của Phí Thanh Xa bù đắp sự lờ lờ vừa rồi.

“Phẫu thuật rất thành công!” Bác sĩ bình tĩnh nói “Nhưng hần bị chấn động mạnh về tinh thần, loại thương tổn này còn nghiêm trọng hơn so với vết thương trên người hần, tuy rằng chúng tôi đã tận lực xử lý ngoại thương nhưng tình hình thật sự không khả quan, vết thương ban đầu của hần có xu hướng chuyển biến theo hướng xấu đi, hơn nữa cảm xúc của hần quá mãnh liệt, vì phòng ngừa não bộ của hần sẽ tổn hại hơn chúng tôi không thể không dùng một lượng thuốc lớn để làm hần hôn mê, các vị phải chuẩn bị tâm lý! Đêm nay có thể hần sẽ phát sốt, có thể chuyện này sẽ gây ra viêm chứng, có vượt qua nguy hiểm hay không hoàn toàn dựa vào ý chí sống sót của hần!” Bác sĩ vô cùng ngưng trọng nói.

Phí Thanh Xa ngã ngồi trên ghế, bàn tay La Rochelle nắm chặt tới mức móng tay bấm chặt vào thịt, cái chết, nó đang dần dần tiến tới!

La Rochelle bôi nước dính ướt bờ môi hần, cô biết như vậy căn bản không thể thay đổi chuyện gì, toàn thân hần đều là băng vải, nhiệt độ nén chặt trong cơ thể hần, hần căn bản đang tràn ngập nguy hiểm, “Phong, anh có nhớ rõ khi em sinh nhật 9 tuổi, anh đưa tặng em con cún nhỏ kia không? Anh nói nó thật giống em, mềm mại giống nhau, cùng có cuộn tóc như nhau, anh có biết em thích nó thế nào không, Phong, em cùng nó tắm rửa, cùng ăn cơm, cùng ngủ, nhưng em vẫn không dám nói với anh, kỳ thật người giống nó là anh, giống nhau cần có người bên cạnh, không thích bóng tối như nhau, đều phải có người làm bạn mới có thể đi vào giấc ngủ.” La Rochelle đưa tay lau nước mắt trên mặt, “Phong, anh khẳng định rất không vui đúng không? Anh là một người đàn ông vô cùng kiêu ngạo, sao có thể giống một con cún nhỏ chứ?” Cô vuốt ve cánh tay hần “Phong, anh không thích bóng tối, cho nên anh hãy rời khỏi đó đi,” Cô nhỏ giọng, nước mắt rơi đầy hai má cô, “Xin anh đứng lên.” Ngón tay run run của cô lướt qua bờ môi hần, nhiệt độ nơi đó như muốn đốt cháy ngón tay cô, Thượng Đế, cô còn có thể làm sao đây, chưa bao giờ cô cảm thấy sợ hãi và bất lực như vậy.

Hần chấn động, lời nói như nén chặt ở yết hầu hần, sự đau đớn trong đó làm lòng cô muốn tan nát “Phong, Phong,” cô hôn lên môi hần, nó khô nứt như giấy ráp. “Phong, em nhớ rõ, anh thích nghe em hát dân ca nhất, mỗi lần chỉ cần em hát, anh đều cười ha ha, nói em giống như một con dê kêu be be, “ Cô cúi đầu hát lên.

Về mặt Phí Thanh Xa càng hôm sâu, ông đứng đầu một cội nhưng giờ đây cũng biểu hiện ra toàn bộ sự già nua của mình, ông yên lặng đứng lên đi ra ngoài cửa. “Toàn lực tìm nơi cô ta rơi xuống, toàn bộ công tác trực vớt lại tiếp tục, cho dù chỉ là một chút dấu vết cũng không được buông tha! Đề các tạp chí lớn đăng ảnh chụp của cô ta, treo giải thưởng... một trăm ngàn.” Hần mệt mỏi phát tay

Người ngoài cửa nhanh chóng nhận lệnh mà đi

Phí Thanh Xa quay lại phòng bệnh, hần áy náy nhìn La Rochelle “Con hiểu mà,” La Rochelle chớp chớp, giọt nước mắt lăn khỏi mi “Không sao cả, chỉ cần anh ấy có thể sống, mọi chuyện đều không phải là vấn đề!”

Cuối cùng trời cũng sáng, La Rochelle đã sắp kiệt sức, yết hầu cô nghẹn đặc, cả một đêm cô không ngừng cùng hần trò chuyện, không ngừng hát, dường như giọng nói của cô chính là cái cầu nối tiếp sinh mệnh của hần, tay hần co rúm một chút, động tác này kinh động đến họ, họ ngừng thờ nhìn hần, động tác này quá nhỏ, có lẽ chỉ là thân thể run rẩy bình thường mà thôi. Bọn họ không thể khẳng định, ánh mắt dính chặt vào mặt, hần hít vào một hơi, ngực hơi hơi phập phồng chấn động.

La Rochelle dùng tay che kín miệng, cô bối rối không biết làm sao cho phải, Phí Thanh Xa ấn chuông báo động.

“Phí tiên sinh” Bác sĩ tới gần lỗ tai đang bọc lớp lớp băng gạc của hần, cho y tá kiểm tra toàn thân hần, y tá kiểm tra xong hơi giật mình nhìn bác sĩ, sốt cao đã lui, cảm xúc của hần ổn định đến quý dị.

Phí Như Phong động đầu lưỡi, tạo ra một khẩu hình không tiếng động.

“Thương? Cậu muốn biết tình hình thương tổn của mình sao? Phí Tiên sinh,” Bác sĩ cười hiền lành “Toàn thân cậu lọt vào thương tổn cấp hai, tổn thương nghiêm trọng nhất là cánh tay và bàn tay, nhưng cậu vô cùng may mắn, không tổn thương toàn bộ cho nên không cần phải cấy ghép da. Một bên phổi của cậu bị vỡ, ngực bị đâm một cọc gỗ, cho nên cậu không thể xoay người; đầu cậu bị một số mảnh vụn va chạm nên não hơi chấn động, yết hầu cậu có một ống thông khí vì cậu đang khó thở; còn có ánh mắt cậu phải làm chút tiểu phẫu, nhưng tôi có thể đảm bảo nó vẫn sẽ nhìn được. Phí tiên sinh, chỉ cần cậu phối hợp điều trị, cậu sẽ hồi phục rất nhanh thôi!” Bác sĩ nhẹ nhàng nói, trấn an cảm xúc hần, hơi thở của Phí Như Phong rất ổn định, La Rochelle không hiểu sao lại mừng mình một cái.

“Tình trạng của cậu ấy khá tốt!” Bác sĩ hơi bất ngờ nói với Phí Thanh Xa “Cứ như vậy, chỉ vài ngày là có thể mở mắt, ý chí của cậu ấy thật sự quá kinh người!”

Phí Thanh Xa và La Rochelle trầm mặc, bọn họ ngẩn ngơ, không khí bị đè nén đến không thở nổi vây quanh họ, “Ít nhất nó sẽ sống! Bây giờ điều này quan trọng hơn tất cả!” Phí Thanh Xa dù sao cũng là người kinh nghiệm đầy mình, hần khôi phục rất nhanh, bình tĩnh nói. La Rochelle mỉm cười, nụ cười này chưa vào tận đáy mắt đã chết non.

Từ sau khi Phí Như Phong tỉnh lại lập tức hiện ra ý chí bất khuất cứng như sắt thép, La Rochelle đứng ở bên giường chưa xốt nhìn hấn, cả người hấn tỏa ra sự sắc bén, người đàn ông lẳng từ mê người mang theo chút nguy hiểm đã biến mất, bây giờ hấn như một toàn núi lửa bị đè ném, hấn khiến người khác phải co rúm lại.

La Rochelle bắt lực muốn khóc, cô là một người phụ nữ kiên cường, nhưng giờ đây cô cũng không nỡngowi lên vì hấn. Cô không thể tiếp tục nhìn, Phí Như Phong, người đàn ông cao cao tại thượng, tao nhã làm cho người ta khó mà cự tuyệt nhưng lại khó mà tiếp cận nổi, người đàn ông mà mỗi nụ cười mỗi ánh mắt, đều làm cho người ta choáng váng! Hấn bây giờ... hấn bây giờ... La Rochelle cảm thấy cô đang bị người ta đâm mạnh, cô nhẹ nhàng rời khỏi phòng bệnh, vừa đến cửa, cô dùng hết sức bỏ chạy, cô bỏ nhào lên tường đá, “Phong, Phong, Phong” Cô lẫn lộn kêu la.

“Hấn sao rồi?” Giọng nói vô hồn vang lên.

La Rochelle ngẩng đầu nhìn hấn, mỗi đêm hấn đều đến, nhưng trong lúc Phong hôn mê, cô không có chút tâm tư nào mà nói chuyện với hấn, cô muốn nắm hấn, muốn cắn xé hấn, nhưng cô có tư cách gì đâu, cô và hấn đều là tội phạm, cô biết rõ hấn đi Đan Mạch, cô cũng biết rõ hấn đi Đan Mạch làm gì.

“Anh ấy đang tốt lên, về sau anh đừng đến nữa, như vậy không tốt cho cả hai người!” La Rochelle uyển chuyển nói.

Giang Nặc nắm mạnh một túm tóc, hấn đã rất nhiều ngày không tắm rửa, mùi vị trên người hấn hoàn toàn giống ăn mỳ ngoài đường “Tôi không muốn, Lộ Tây, cho tới giờ tôi cũng không nghĩ sẽ giết cô ta, là tên Ôn Trạch chết tiệt kia, tôi bị hấn...”

“Đù, đừng lặp lại nữa, tôi đã nghe anh nói mấy trăm lần, nếu tôi là anh bây giờ tôi sẽ lập tức đi tìm hấn, có lẽ sẽ còn một đường sống.”

La Rochelle thương hại nhìn hấn “Anh biết không, không ai tin lời anh, vì mỗi người đều thấy rõ ràng, là anh dùng súng bắn nổ du thuyền.”

Giang Nặc kinh hãi nhảy dựng lên, hấn hoảng sợ nhìn La Rochelle.

“Đúng vậy, mọi chứng cứ đều hướng về anh, là anh giết Liễu Đình, Giang Nặc, anh phải làm sao bây giờ? Các anh sẽ làm sao?” La Rochelle không thể kìm lòng mà rùng mình, bọn họ là anh em lớn lên bên nhau từ nhỏ, nhưng mà, nếu thật sự đến ngày đó, chính cô... phải làm sao bây giờ...?

Ánh mắt Giang Nặc đăm đăm “Hấn lừa tôi, con mẹ nó, hấn lừa tôi,” Giang Nặc như phát điên. “Tôi sẽ tìm được hấn, tôi con mẹ nó sẽ xé hấn ra làm tám mảnh, tôi muốn hấn sống không bằng chết!!” Hấn biến mất trong vòng một phút.

La Rochelle dùng tay che đi ánh mắt mình, cô không thể khóc nữa, cô phải kiên cường, không cần biết giữa họ xảy ra chuyện gì, lập trường của cô đã sớm rõ, bây giờ cô chỉ cần chuyên tâm chăm sóc Phong, cô dâng lên dao động tình cảm mãnh liệt, cô cần ở bên cạnh Phong, cô khẩn cấp trở về phòng bệnh. Trong phòng truyền đến tiếng kêu thống khổ, sợ hãi lạnh như băng trùm lấy cô, cô liều lĩnh muốn vọt vào trong.

“Họ đang giữ vết hầu cho nó, còn có Thực quản” Phí Thanh Xa giữ chặt cô, một mối nói.

La Rochelle run run, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy tiếng Phong sau khi gặp nạn, thế mà lại là tiếng kêu đau đớn, lòng cô co rút đau nhức khiến cô hô hấp dồn dập. Bác sĩ đi ra, thấy vẻ mặt cô thì hiện lên nụ cười thấu hiểu “Cậu ấy vẫn thở, hơn nữa còn có thể nói chuyện, các vị vào đi!”

La Rochelle, Phí Thanh Xa vào phòng bệnh, “Phong.” La Rochelle nuốt nuốt làm tròn vết hầu, giọng cô hơi nghèn nghẹn.

“Tôi muốn uống nước,” Giọng hấn sần sật, Phí Thanh Xa buông thong hai vai, La Rochelle vội vàng rót một chén nước, đặt ống hút lên miệng hấn, hấn từ từ nuốt vào, sau đó hấn không nói thêm một câu nào.

Hấn nhanh chóng bình phục, mỗi người trong viện đều sợ hãi than thở, đây chính là kỳ tích! Nhưng hấn càng tốt lên thì La Rochelle lại càng tiều tụy, đến cuối cùng trừ lúc thật cần thiết cô mới rời khỏi phòng bệnh, cô thầm nghĩ nhìn hấn, cô không biết cơ hội nhìn hấn như vậy còn bao nhiêu nữa. Mỗi đêm nhìn dung nhan khi ngủ của hấn, cô đều dùng ngón tay tinh tế miêu tả lại dung nhan của hấn, nàng hướng về Thượng Đế cầu nguyện “Thượng Đế nhân từ, xin hãy để hấn thuộc về con đi, cô ấy đã chết, nếu ngài đã làm cô ấy chết đi, vậy thì hãy làm người còn sống như con được hạnh phúc đi, để con làm bạn với hấn khi còn sống, Thượng Đế, xin để con dùng cả đời chữa trị cho nỗi đau của hấn đi!” Mỗi đêm cô đều quỳ gối bên giường hấn, vóc dáng tiều tụy cầu nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Hai tháng sau, băng vải băng bó Phí Như Phong được tháo bỏ, cuối cùng hấn cũng có thể xuống giường, hấn nằm suốt hai tháng, vết thương khiến hấn không thể cử động, hơn nữa vì vết thương trên tay, hấn căn bản không thể nắm quả tạ, dù sao cũng là một con người, nằm trên giường bệnh lâu như

vậy dù sao cũng sẽ nóng, trở nên nóng này, nhưng hấn vẫn kiên định trầm mặc, chỉ có lúc cửa bị đẩy ra mỗi ngày, lỗi tai hấn sẽ hơi giật giật, mới làm người ta cảm thấy hấn còn tỉnh táo.

“Da trên tay cậu còn rất non, trước khi da non hoàn toàn bình thường, cậu phải cẩn thận một chút, may mắn là gân cốt không sao, chỉ cần hoạt động một chút thì cảm giác cứng ngắc sẽ hết thôi!” Bác sĩ nói, Phí Như Phong co duỗi ngón tay, cảm giác căng cứng, đau đớn ập đến như thủy triều đáng úp đến.

“Phong,” La Rochelle cầm bàn tay hồng hồng của hấn “Từ từ sẽ khỏi, anh sẽ tốt lên mà.” Cô an ủi hấn. Hấn không có phản ứng, ngón tay La Rochelle hơi buông lỏng.

Phí Như Phong động đây đầu ngón tay, hấn chuyển động hai chân, động tác mềm nhũn không thể không chế. La Rochelle nhìn quá trình bình phục của hấn, ý chí hấn quá mạnh mẽ đến mức làm người ta e ngại, hấn nghiêm khắc kiểm chế và quyết tâm quá thực vượt xa giới hạn con người, cô buồn nhìn hấn.

“Đi theo hấn đi.” Phí Thanh Xa vỗ vỗ bả vai cô, vẻ mặt ông bình tĩnh hơn, thậm chí còn có vài phần vui sướng “Con cháu Phí gia cho tới giờ cũng không dễ dàng ngã xuống như vậy!”

Vài ngày sau, tứ chi Phí Như Phong hoạt động linh hoạt hơn, hấn thậm chí có thể ném quả tạ trọng đi, sờ soạn bước vài bước.

“Phong, hôm nay anh đã luyện một giờ, nên nghỉ ngơi thôi” Cô đỡ lấy quả tạ trọng trong tay Phí Như Phong, dìu hấn ngồi lên giường.

“Ngủ một giấc được không? Nghỉ ngơi thích hợp cũng rất quan trọng với việc hồi phục.” Cô dịu dàng nói.

Phí Như Phong tựa vào đầu giường, miệng hấn nhếch lên một đường cong cứng rắn, nó nói với cô rằng hấn sẽ không thỏa hiệp, bỏ vai và lồng ngực hấn nhột nhột rung động, trong trận tra tấn này, hấn trở nên gầy yếu, suy yếu tái nhợt, nhưng hấn vẫn mạnh mẽ đầy sức lực như trước, hơn nữa càng làm người ta khó bỏ qua. La Rochelle nén tiếng thở dài xuống đáy lòng, Phí Như Phong dùng hai tay mát xa đùi. Thất bại, đau đớn, bất lực tích lũy trong lòng La Rochelle, cô đau đớn mở miệng, “phong, thế giới này không chỉ mình anh bị bỏ lại, trong phòng này cũng không phải chỉ có anh cảm thấy cô độc! Em cũng vậy, em cũng đang nuốt vào mùi vị cô độc từng phút từng giây... Linh hồn em mỗi giờ mỗi phút đều bị cắn nuốt! Phong, người anh yêu đã chết, nhưng người em yêu thì sao? Hấn còn sống, nhưng hấn làm em cảm thấy hấn so với đã chết còn không bằng nổi!” Cô quỳ gối trước giường Phí Như Phong “Có phải em cũng phải đi tìm chết, có phải chỉ có như vậy anh mới liếc mắt nhìn em một cái, mới có thể nghe em nói một câu, Phong, có phải chỉ có chết đi em mới có được một vị trí trong đáy lòng anh không? Anh nói cho em biết đi, Phong, anh nói cho em biết em phải làm gì? Nói cho em biết em còn phải làm gì đây?” Tiếng nói của cô thâm thiết mà tuyệt vọng, nước mắt chảy theo hai má tràn vào miệng cô, cô kéo tay Phí Như Phong, đặt trước ngực cô, “Nơi này, nơi này của em cũng rất đau, nó đau đến mức sắp hồng mắt rồi, Phong, chẳng lẽ tình yêu của em không thể chịu nổi như thế sao?”

Phí Như Phong chậm rãi ôm lấy cô, La Rochelle kinh hỷ nhào vào lòng hấn nức nở.

“Trùng phạt của tôi vượt xa với thứ mà tôi có thể thừa nhận!” Trong đầu Phí Như Phong mơ hồ bật thốt ra những lời này, hấn bình tĩnh ôm La Rochelle, giờ đây hấn như một pho tượng thạch cao.

“Phí tiên sinh, bây giờ chúng tôi sẽ tháo băng trên mắt cho cậu, cậu chậm rãi mở mắt ra, từ từ sẽ thấy, đến khi ánh mắt cậu thích ứng hoàn toàn với ánh sáng, tìm được điểm nhìn mới dừng.”

Phí Như Phong chậm rãi mở mắt ra, con ngươi hấn chậm chạp đảo quang một vòng, ánh mắt mơ màng của hấn xuyên thấu những người này, dường như họ chỉ là những u linh. Hấn khép hai mắt lại, sắc mặt trắng bệch, so với đá cẩm thạch còn tái nhợt hơn, bọn họ kinh hãi nhìn hấn “Phí tiên sinh, cậu nhìn thấy không, Phí tiên sinh?”

La Rochelle tựa lưng vào bức tường lạnh băng, ngực cô đau đớn, “Anh ấy có thể nhìn thấy.” Cô坦然 nhiên trả lời giúp hấn, cô nâng đỡ Phí Như Phong dậy, đưa hấn trở lại phòng bệnh, hấn rất nhẹ, giống như đã bị rút đi toàn bộ sinh lực.

Hấn nằm xuống, thật lâu thật lâu sau hấn mở đôi mắt đang nhắm chặt ra, giọng nói hấn vô cùng bình thản “Liễu Đình, nếu em không đến anh sẽ không chờ nổi, anh chờ không nổi thì sẽ có rất nhiều người phải chết!”

Anh chờ em đến.

Anh nhìn ánh sáng mờ nhạt bên ngoài,

Giống như nhìn tới tương lai,

Anh nghe trái tim anh đập mạnh.

Hy vọng, như vậy vẫn chưa đủ ư?

Mỗi giây mỗi phút qua đi.

Anh vẫn chờ em đến,

Nụ cười của em, gương mặt em,

Những sợi tóc mềm mại của em,

Chờ đợi mọi thứ thuộc về em,

Hy vọng, mỗi giây mỗi phút đều,

Đang héo rũ --- em đang ở nơi nào?

Anh muốn em, trong lòng anh đau nhức quá

Em đang ở đâu. ...

Giang Nặc lấy chìa khóa mở cửa phòng, hần nghèo túng như chó trong nhà có tang, hần không tìm được Ôn Trạch, hần không biết rằng một người có thể biến mất sạch sẽ dưới sự cần quét của hần, hần cảm giác hần đang sa vào một đầm lầy không đáy!

Trong phòng u ám, tay hần đặt ở chốt cửa, cứng ngắc. Sau lưng hần là một mảnh lạnh lẽo, từng đợt sóng đen to lớn tràn ra từ trong phòng, khiến hần lui về sau từng bước một.

“A Phong, là cậu sao?” Hần cười âm đạm thâm trầm.

Tách, một ánh lửa hiện lên, chiếu sáng về mặt Phí Như Phong, gương mặt hần giống như một mảnh bình địa, đó thực sự không phải về mặt của con người. Cảm giác xé rách cảm thẳng vào lòng Giang Nặc, lại mang theo một luồng cảm giác thoải mái quét vào lòng hần, cậu ấy không việc gì, mặt cậu ấy tuy tái nhợt, gầy yếu, trên trán cậu ấy dù có vết sẹo sâu hoắm, trên người cậu ấy dù che kín sự khủng bố tà ác quỷ dị, nhưng những thứ đó không quan trọng, cậu ấy không có việc gì, cậu ấy vẫn là A Phong khiến cho người ta thần hồn điên đảo. ...

Phí Như Phong đứng lên, từng bước một, mỗi bước đi của hần đều che dấu sức mạnh có thể trực tiếp nghiền nát con người.

“A Phong, cậu phải nghe tôi giải thích, không phải tôi, tôi không muốn giết cô ấy.”

Đầu súng lạnh lẽo đặt trên trán Giang Nặc.

“Đến địa ngục mà giải thích với Phán quan đi!” Giọng nói Phí Như Phong nhẹ nhàng như gió, rảnh rỗi, chốt an toàn bị kéo lên, Giang Nặc há to miệng, đau nhức mãnh liệt trào ra từ đáy lòng hần, cay độc như bị dao kéo xẻo dần từng miếng thịt trên người, mười mấy năm qua, bao nhiêu giấc mơ trong đêm, lạnh lẽo ngấm sâu vào người cũng không hoang vắng như thời khắc này.

Hần tham lam nhìn chăm chú vào cậu. Trong kiếp này, có lẽ đây là lần cuối cùng nhìn gần cậu ấy như vậy, cũng tốt, cứ như vậy mà chết trong tay cậu ấy cũng tốt! Hần hiện lên nụ cười thê lương. “A Phong, cậu có biết phải giữ kín một bí mật mười năm là vất vả thế nào hay không?” Hần tham lam nhìn đôi mắt sâu như hang động dài hun hút của Phí Như Phong, cho dù lúc này nó chỉ có sát khí lạnh như băng, hần cũng vẫn say mê, thứ bị mất đi mười năm truwoos, làm sao có thể lấy về như vậy! “Tôi yêu cậu mười năm! A Phong, cậu khắc cốt ghi tâm với cô ấy, tôi đối với cậu sao lại không phải là tình vào tận xương chứ?” Bí mật bị đè nén sâu trong linh hồn, tội ác dày đặc mà bản thân cũng không dám nhìn thẳng vào, cuối cùng cũng bị vạch trần “Cậu có biết mỗi ngày tôi tỉnh lại trong cảm giác thế nào hay không, A Phong, cậu đã từng trải qua chưa, ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác, ngày ngày đêm đêm chỉ nghĩ đến cảm giác của một người, mười năm, không cần biết tôi cố gắng như thế nào đều không thể đi vào đáy lòng cậu!” Gương mặt hần bị tình cảm mãnh liệt đốt cháy, vụn vụn, cuồng loạn, “Có phải vì tôi không phải phụ nữ, cho nên tôi không có quyền yêu cậu hay không?”

Không khí lạnh lẽo giống như nổ mạnh, tầm mắt Phí Như Phong và Giang Nặc dây dưa, giống như dùng hết ánh sáng một đời, lại ngăn ngui tựa nắng mai, cò súng banh đến tới đa, ngón tay Phí Như Phong nghiền ra vết máu, hần giương tay, hung hăng cho Giang Nặc một bạt tai, máu chậm rãi chảy xuống theo hai gò má cuồng loạn của Giang Nặc, “Cậu là anh em của tôi! Tôi đã nói với cậu chỉ có cô ấy là không được!” Hần đau đớn hết.

“A Phong.”

“Các người đều là những người quan trọng nhất đời tôi, tôi dùng toàn bộ sức lực để các người cùng tồn tại, vì cái gì mà cậu lại muốn xé nát tôi?” Một cước hần đá trúng ngực Giang Nặc, thân hình Giang Nặc văng ra ngoài, khóe miệng chảy xuống tơ máu.

Quá khứ chậm rãi bay qua trước mắt, quá khứ giống ánh sáng mặt trời tốt đẹp tan đi như sương sớm.

“Tôi thiếu cậu một mạng, hôm nay tôi trả cho cậu, từ nay về sau, chúng ta không còn tình nghĩa gì nữa!” Phí Như Phong đột nhiên nhảy dựng lên, nâng tay nã súng về lâu hai, một bóng người ngã từ trên lầu xuống, Ôn Trạch, hần từ nơi ngã xuống lăn một vòng, kéo Giang Nặc, “Đi!” Giang Nặc như một con rối gỗ không có năng lực tự chủ, bóng dáng Phí Như Phong càng thêm âm u đen tối, đôi mắt ảm đạm sâu thẳm của hần đã ngấm lên đầu Ôn Trạch.

“Phí Như Phong, đây là thứ cuối cùng Liễu Đình để lại cho anh!” Một luồng sáng trắng lóe qua căn phòng u ám, nhảy múa trên không trung theo một đường con.

Nó làm nóng chảy về mặt tà mị của Phí Như Phong, nó nhanh chóng đánh sâu về phía hần, nó xuyên qua tầng tầng cách trở, ngụp lặn trong đường hầm thời gian, nó rơi vào lòng bàn tay đang vươn ra của Phí Như Phong.

Hần cầm nó, hần đau đớn hạ thấp thất lưng, nó đâm sâu vào bàn tay hần, máu tràn ra khỏi bàn tay hần.

“Bây giờ em là vợ của anh.” Hần lấy nó ra từ trong túi, nhẹ nhàng lồng vào ngón tay cô ấy

“Không, không.” Hân quý xuống cầu xin vận mệnh “Van xin em, đừng như vậy.”

“Ngoan ngoãn chờ anh trở lại!”

Cổ họng trào ra máu ngọt, Phí Như Phong hung hăng đè nén nó xuống, đồ lừa gạt, em đã đồng ý sẽ chờ anh trở lại, em rõ ràng đã đồng ý với anh... Phốc, ngụm máu kia cuối cùng cũng không thể đè nén, nó phun thẳng ra khỏi lồng ngực hân, nhuộm đỏ người hân.

Cô ấy, cuối cùng cũng không về được!

Cả đời này, cuối cùng cũng không thể gọi cô ấy ngoái nhìn thêm một lần nữa.

Máu phun ra...

Ôn Trạch lái xe, đầu óc hân tràn đầy vẻ mặt Phí Như Phong khi cảm nhận – toàn bộ trái tim, toàn bộ linh hồn hân ta như chảy về một chỗ, bụi gai bén nhọn đâm vào mỗi tác da thịt hân ta. Phí Như Phong, bây giờ cho dù hân ta biến mất, trong cuộc đời cũng sẽ để lại hận ý của thời khắc này! Ánh mắt khi Phí Như Phong nhìn hân, giống như ngọn lửa địa ngục bùng cháy, nếu không phải là cái nhẫn kia của Liễu Đình, hân không nghi ngờ gì về việc hân sẽ chết. Thân thể Ôn Trạch ngồi trên ghế giật giật, từng lỗ chân lông hân đều đóng mở trong rét lạnh, trái tim có chút buồn bã.

“Thì ra anh vẫn ở cạnh tôi, buồn cười tôi vẫn đi tìm anh, Ôn Trạch, cuối cùng thì anh muốn làm gì?” Mặt Giang Nặc không chút thay đổi hỏi.

“Sự thật rất rõ ràng, tôi tới cứu anh, tôi không muốn để anh chết!” Ôn Trạch trả lời.

Một khẩu súng để sau đầu hân, Ôn Trạch không sợ hãi “Giang Nặc, anh hoàn toàn không cần như vậy.”

“Anh đừng mơ tưởng đem tôi thành đũa ngọc lần nữa, là anh, đúng là anh đưa tôi vào tuyệt lộ.” Giang Nặc hung hăng nói, bàn tay nắm súng vững như núi, đây không phải lần đầu tiên hân giết người.

“Giang Nặc, anh cho rằng Liễu Đình không chết nhưng anh vẫn đối với cô ấy theo kế hoạch của anh thì Phí Như Phong sẽ nhân từ hơn với anh sao?” Hân nói không chút để ý, “Hơn nữa kết quả bây giờ không phải là điều anh muốn sao, Phí Như Phong sẽ tâm tâm niệm niệm cái tên của anh bao nhiêu đêm? Chuyện đó và nhớ người yêu có gì khác nhau sao?”

Giang Nặc như bị điện giật, điện lưu xuyên suốt toàn thân hân, làm tê dại động tác câu hân. Đã từng, ở sâu trong đêm tối, khi trong không gian chỉ còn mình hân, hân đã rống lên từng tiếng “Phí Như Phong! Tôi yêu cậu! Phí Như Phong! Tôi yêu cậu!” Nhưng mà giữa trời đất mênh mông bao la, không có một lời đáp lại, chỉ có nước mắt của hân bay theo làn gió. Hân cũng đã từng điên cuồng nghĩ tới, nếu không chiếm được tình yêu của cậu ấy, vậy thì làm cho cậu ấy hận hân thật sâu đi. Bây giờ dường như hân đã làm được rồi, hân dùng một cách khác để khắc sâu bản thân vào lòng Phí Như Phong.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

“Chúc mừng anh, anh đã dùng một sợi dây tên là thù hận, trói buộc vương tử tối cao quý kia của anh!” Ôn Trạch mỉm cười dùng một ngón tay đẩy khẩu súng ra khỏi ống hân. Giang Nặc cảm thấy một trận hỗn loạn không biết nên làm sao, người đàn ông lúc nào cũng cười mà như không cười này làm cho người ta thật sợ hãi.

“Tôi chắc sẽ chết trên tay A Phong, để cậu ấy vĩnh viễn nhớ kỹ tôi.” Giang Nặc nghẹn ngào nói.

“Sai lầm, anh hân là nên để Phí Như Phong chết trên tay anh, vĩnh viễn có được hân.” Ôn Trạch giống như độc xà phun lưỡi.

Giang Nặc đâm ra một quyền, Ôn Trạch nhẹ nhàng tránh đi, bàn tay Giang Nặc đâm phải cửa thủy tinh, thủy tinh cắm vào tay hân, máu đỏ tuôn ra.

“Chẳng lẽ anh còn muốn để Phí Như Phong lấy vợ sinh con, để La Rochelle nằm trên giường hân, dùng thân thể ấm áp của cô ta, một lần lại một lần...”

“Câm mồm!” Giang Nặc tê rống bằng giọng khàn khàn, mặt mày hân tan nát như không chịu nổi một đòn.

“Vi sao anh oán hận A Phong như vậy, anh đã như ý nguyện giết chết Liễu Đình, anh làm vị hôn thê của hân xương cốt cũng không còn, hận thù của anh đã báo rồi!”

“Bây giờ không phải là tôi không muốn buông tha, là Phí Như Phong sẽ không tha cho tôi! Giang Nặc, hôm nay Phí Như Phong không giết anh, nhưng anh hiểu rất rõ điều đó có nghĩa là phải trả một cái giá lớn. Đem gia tộc anh ra để đánh đổi, anh muốn chúng bị hủy hoại trong tay anh sao? Anh muốn cha mẹ anh đã gần đất xa trời phải đón nhận ánh mắt bố thí của người khác sao? Tình yêu vĩ đại của anh phải dùng cái chết không nhắm mắt của họ ra để đổi sao?” Lời nói của Ôn Trạch sắc lém như dao, từng chút từng chút như tằm ăn rồi tiến vào đầu Giang Nặc, hân căn bản đã không còn đường thoát, “Tôi sẽ không làm tổn thương A Phong, cho dù tôi phải chết.” Giang Nặc giãy dụa bị ai nói.

“Bây giờ không phải là chúng ta làm hấn tổn thương, chúng ta đang phòng vệ, hơn nữa đánh bại Phí Như Phong sau đó hủy hấn, anh có thể cùng hấn chết, tôi cam đoan sẽ đem xương cốt hai người chôn cùng nhau, cho anh cùng hấn vĩnh viễn không tách rời! Giang Nặc, đây là cơ hội duy nhất để anh hoàn toàn có được hấn! Nếu anh không muốn đem tình yêu dồn nén mãi trong lòng, anh có thể đem hấn ôm vào lòng anh, mỗi lần nói với hấn, tôi yêu cậu, mà trong mắt hấn cũng chỉ có anh, không ai có thể tách rời hai người!”

“Không, không, tôi sẽ không, tôi quyết không làm như vậy! Anh là một tên điên, anh thật đáng sợ!” Về mặc Giang Nặc tàn lụi, hấn túm đầu không ngừng lúc lắc, hấn đẩy cửa xe ra, phía sau như có quái thú truy đuổi, hấn lao đảo nghiêng ngã chạy vội.

Đôi mắt thâm thúy khóa chặt đáng người Giang Nặc, bất luận hấn chạy bao xa cũng không trốn nổi ánh mắt này.

Một con đom đóm nhỏ run rẩy bay vào từ cửa sổ, Ôn Trạch vươn tay, nắm chặt nó trong lòng bàn tay, ánh sáng của nó mong manh rung động. Ôn Trạch chậm rãi thu về, ánh sáng le lói biến mất, hấn kinh hoàng, bàn tay mở ra, đom đóm bay khỏi, biến mất trong bầu trời đen tối. “Phí Như Phong” tên này quay về trên đầu lưỡi Ôn Trạch, giống như oán niệm vĩnh viễn không thể biến mất, hấn nhắm mắt lại thật sâu, nhớ lại cảnh họ gặp nhau trong bữa tiệc đó.

Đèn đuốc lóng lánh, khu vườn trang trí nhiều loại hoa, Ôn Trạch lững thững mà đi, Phí Như Phong đứng đón hấn mỉm cười, khí phách trong mắt biến thành sương lạnh tà ác mà ma mị.

“Đã lâu không gặp, Ôn Trạch.” Hấn ta nhìn về phía hấn, kéo lên khóe miệng.

“Xin chào, Phí tiên sinh.” Ôn Trạch động tác nhẹ nhàng tao nhã gật đầu. hấn luôn lo lắng trốn tránh chạm mặt với Phí Như Phong, không ngờ vẫn không tránh nổi.

“Ôn Trạch, thật sự là thần bí nhỉ, quá khứ của anh trừ bỏ quá trình trên thương trường, hầu như là trống rỗng, chẳng lẽ anh từ khe đá chui ra?” Hấn ta trong ngán khiêu khích không chút che giấu.

Ôn Trạch khẽ lắc ly rượu trên tay, rượu trong suốt sáng sủa, bắt đầu trở nên đục ngầu, “Tôi không biết vì sao Phí tiên sinh lại có hứng thú với tôi như vậy?”

“Khi anh cố tình tiếp cận Liễu Đình!” Phí Như Phong dùng giọng điệu lười biếng không để tâm nói, hấn nhìn quanh bốn phía, vuốt cằm với người quen, trên người hấn ẩn hiện hơi thở lạnh lùng tàn khốc.

“Phí tiên sinh thật sự là quen thuộc chiếm hết thấy mọi thứ của ngài!” Trong mắt Ôn Trạch bắn ra hào quang, “Anh tính đối phó với tôi thế nào? Phí tiên sinh luôn ra tay tiêu diệt trước mọi nguy cơ tiềm ẩn cách tốt nhất là làm nó hoàn toàn biến mất!”

Ngon đèn bắn tới trên người Phí Như Phong, nhìn hấn chói mắt như một vị đế vương, hấn cười khẽ lắc đầu, “Anh hy vọng tôi cho anh biến mất, để Liễu Đình vĩnh viễn hận tôi?”

Ánh mắt Ôn Trạch sâu kín biến đen “Hay là chúng ta đánh cược, dùng mạng của tôi, xem Liễu Đình sẽ ở bên cạnh anh hay là theo tôi rồi đi!” giọng nói của Ôn Trạch từ xa vọng lại.

Phí Như Phong ung dung cười, “Vì sao tôi phải cược với ai? Tiểu Đình ở trong tay tôi, hơn nữa cô ấy yêu tôi, tôi đã có tất cả của cô ấy.” Về mặt hấn bắt giác trở nên mềm mại “Tôi sẽ không giết anh, Ôn Trạch, anh đừng kích tôi, cũng đừng làm tôi mất ngủ, cho tới bây giờ có người đứng ngoài chứng kiến hạnh phúc của tôi thì sẽ càng làm tôi cảm thấy hạnh phúc hơn thôi!”

Ly rượu của Ôn Trạch không thể khống chế mà chớp lên, hấn uống cạn rượu bên trong, giống như nuốt vào một ngụm máu tươi.

Phí Như Phong nhìn chăm chăm vào Ôn Trạch “Tôi hấn là nên cảm ơn anh đã cung cấp cho người phụ nữ của tôi chút trò chơi, cô ấy nha, chính là thích dùng một số thứ râu ria ngoài lề đến làm nũng với tôi!” Trong miệng hấn chứa đựng yêu chiều và che chở vô tận “Nhưng mà hôm nay tôi thật sự muốn nhắc nhở anh, đừng để bị che mắt, hướng chỉ Liễu Đình của tôi chính là một con ung!” Phí Như Phong hờ hững mà nắm chắc chiến thắng lướt qua hấn.

Ôn Trạch mờ hai mắt, đến tận bây giờ hấn vẫn có thể cảm giác được đau đớn thấu xương khi đó, lạnh lẽo tận xương! Phí Như Phong, anh hận tôi, nụ cười của Ôn Trạch tỏa ra khí lạnh nhàn nhạt, nhưng anh vĩnh viễn cũng không biết được tôi hận anh thế nào! Hấn đập mạnh chân ga, xe gào thét chạy đi, nghiền nát sự đau lòng và không cam chịu của hấn.

Phòng họp Phí thị, 3h 30’

Không khí trong phòng họp nặng nề như trong quan tài, bảy người ngồi bên bàn hội nghị, mồ hôi đầm đìa, tim họ đập vang như trống nổi, bọn họ như đứng đồng lửa như ngồi đồng than, người đàn ông trước mặt, lạnh lẽo vô cùng làm người ta không rét mà run, trong mắt hấn là một đôi con ngươi đỏ như máu. Một tầng máu che kín dày đặc, hấn gầy, sắc bén, lạnh lùng, đẹp trai, toàn bộ góc cạnh gương mặt như bị dao gọt, đem toàn bộ nét âm áp trên đó gọt sạch, chỉ còn lại đường cong lợi hại có thể dọa người bần rùn tận xương.

Phí Như Phong, đây không phải Phí Như Phong họ biết rõ, dưới ánh mắt hấn họ cảm giác đang ở trong gió xoáy tàn nhẫn, quần áo đầm mồ hôi!

Ánh mắt Phí Như Phong đảo qua năm người bên phải, năm người này là hấn tỉ mỉ chọn lựa, họ khôn khéo, tham lam, ngoan độc, hơn mười năm để họ tham lam, dè dặt tài trí của họ, “Vừa rồi tôi đã nói điều tra rõ ràng mỗi đồng sự phía sau bách hóa của Giang thị, mặc kệ họ ra giá thế nào, đều mua hết cổ phần trên tay họ cho tôi, tôi mặc kệ các anh dùng thủ đoạn gì, trong một tháng tôi muốn quyền khống chế cổ phần Giang thị!”

Nhóm nhân viên tránh né tầm mắt hắn, Đàm Đình Tây lấy tay phát phát Cảnh Từ rồi nói “Chúng tôi thu nó về hay là chia nhỏ ra bán?”

Phí Như Phong lộ ra nguy hiểm, “Ác ý ép giá, tôi muốn cổ phiếu của bách hóa Giang thị chỉ là một mớ giấy lộn không đáng tiền!”

Nhóm nhân viên lạnh lẽo!

Từ Thiếu Phô mở tài liệu ra “công ty Ôn thị là công ty chế tạo và sơn sửa ô tô, ngày mai bên Mỹ sẽ đưa tin trong thí nghiệm phát hiện sơn của Ôn thị phát hiện ra vật gây hại sức khỏe, sau đó buổi chiều công ty Ngõa Hưu Sĩ ở Hy Lạp sẽ tuyên bố hủy bỏ đơn đặt hàng đóng tàu với Ôn thị! Nghiêm thị tập đoàn gia nhập liên minh Phí thị, toàn lực kéo dài nguyên liệu chế tạo sơn cung cấp cho Ôn thị, chúng ta nếu lợi dụng tốt thời cơ khi truyền thông phá hoại Ôn thị, cổ phiếu Ôn thị trong 3 ngày sẽ tuột dốc không phanh!”

Một gã đồng nghiệp bắt lực giọng tay “Làm thế này có thể tạo thành việc Giang thị và Ôn thị liên thủ, nếu xảy ra chuyện như thế, có phải sẽ trở nên khó giải quyết hay không?” Hắn cẩn thận nói.

Cạch, chiếc bút trong tay Phí Như Phong gãy đôi, lửa giận lan tới từng mạch máu của mỗi người “Vậy thì để họ cùng chết đi!”

Đồng hồ trên tường gõ vang vài tiếng, hai tập đoàn tài chính lớn, bị tuyên án tử hình!

Hội nghị chấm dứt, năm người kéo nhau ra ngoài để lại Từ Thiếu Phô và Phí Như Phong. Phí Như Phong cời áo khoác, tháo cà vạt đi đến bên cửa sổ.

Cửa bị đẩy ra, An Bích cẩn thận nói “Tổng tài, đây là tài liệu anh cần!”

Phí Như Phong ngơ ngác nhìn cô, ánh mắt không thể rời đi, đôi mắt thâm sâu của hắn chưa đầy đau đớn bị thương tận cốt tủy, loại đau đớn tuyệt vọng này, vô hạn vô biên, An Bích động lại dưới ánh mắt hắn, nước mắt vô thức lăn dài, Thiệu Phong nhẹ nhàng đẩy cô ấy ra khỏi cửa.

Phí Như Phong nhăn mày, mạnh mẽ nuốt xuống tất cả, nhưng đau đớn này như một con dao vừa mỏng vừa sắc đâm chặt vào trái tim hắn, bức bách khóe mắt hắn trào lên ẩm ướt tuyệt đối không được có, “Điều cô ấy đi khỏi chỗ tôi!” Hắn nói sấp sấp.

Mỗi nơi ánh mắt hắn dừng lại đều là bóng dáng của cô, hắn biết vĩnh viễn sẽ như vậy. Hắn có được tất cả những thứ làm toàn bộ người trên thế giới phải hâm mộ: gia thế hiển hách, tài sản to lớn, dáng vẻ đẹp trai, thủ đoạn kinh doanh tuyệt vời, hắn có thể có được những phụ nữ xinh đẹp nhất thế giới, hắn có thể trong nháy mắt làm một doanh nghiệp về với cát bụi... Hắn là mơ ước của tất cả phụ nữ, nhưng giờ phút này dù bất cứ ai có thể làm cho hắn thấy cô ấy, dù chỉ làm một cái liếc mắt, hắn có thể nguyện ý trả giá bằng cả linh hồn hắn!

“Chuyện anh muốn tôi điều tra, có chút kết quả!” Từ Thiếu Phô nói hơi chần chừ, “Căn cứ vào tin tức mới nhất, ba năm trước Ôn Trạch có một vị hôn thê, nhưng đã nhảy lầu tự sát, người phụ nữ này tên là Phương Tuệ, đã từng ở bên tổng tài một thời gian ngắn!”

Thế giới như chao đảo, “Ra ngoài!” Phí Như Phong lớn tiếng nói.

Thiệu Phong và Từ Thiếu Phô nhìn Phí Như Phong đang quay lưng về phía họ, một cánh tay hắn đặt trên bàn, tay kia đã nắm chặt thành quyền, tay hắn đang co rút! Bọn họ im lặng rời đi, cẩn thận đóng cửa.

Một tiếng gầm rú tan nát cùng với tiếng đập phá truyền ra sau họ, Phí Như Phong đập phá toàn bộ những thứ có thể đập trong phòng hội nghị, hắn có một loại xúc động muốn xé nát bản thân, là hắn đã sai, toàn bộ đều là lỗi của hắn, là hắn đã hại chết cô ấy!

Quá khứ hắn không để ý tất cả, hắn tập trung toàn bộ cho sự nghiệp, trầm mê trong bóng tối, niềm vui chính là khiêu chiến, đàn bà chỉ là cách khác để hắn tìm kiếm vui vẻ, kích thích cuồng nhiệt, ảo tưởng si mê cùng lắm là ở bên cạnh hắn một hai tháng, bất kể họ trả giá bao nhiêu hắn đều thờ ơ, hắn không dừng lại lâu bên người nào, không một ai có thể đã động tim hắn, hắn chưa bao giờ quan tâm những người đó sau khi rời hắn sẽ thế nào, dù chú ý cũng không thêm để tâm! Hắn nghĩ rằng hắn đã có quyền đoạt được và phá hoại những thứ của hắn, hắn là một người đàn ông tuyệt đối sẽ nắm giữ sinh mệnh người khác, hắn không cần biết thành công và vui vẻ của hắn là dẫm đạp lên ai mà có, hắn chỉ cần kết quả.

Bây giờ... hắn mất cô ấy!

Trùng phạt của tôi vượt xa với thứ mà tôi có thể thừa nhận, trong thánh kinh đã từng có một câu như vậy! Khí lạnh tràn vào toàn thân hắn, hắn cảm giác hắn giống như một khối băng, sẽ vỡ vụn. Phòng họp lạnh lẽo trống trải, “Tiểu Đình, em hận anh chứ? Nhất định là rất hận đúng không? Cho nên em không đến tìm anh dù chỉ là trong giấc mơ, em không cho anh nghe được giọng nói của em,” Hắn dỗ dành “Đến đây đi, Tiểu Đình, em hận là nên đến lấy mạng anh, anh không cần phát điên, chỉ cần nghe được tiếng nói của em thôi.” Hắn trừng mắt nhìn trần nhà. “Thượng đế, người nên hiểu rằng, mất đi cô ấy, dù chuyện điên cuồng hơn nữa tôi cũng làm được, tôi sẽ càng làm cho nhiều máu tanh bao phủ quanh người, tôi sẽ cho người trọn đời cũng không an bình!”

Tiếng động bị thương cùng cực phiêu tán trong không gian yên tĩnh, giờ đây vô số cảnh tượng bên cô mảnh liệt tràn về trước mắt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 38

Lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy là ở trong thang máy, lần đầu tiên hắn thấy đôi mắt, giống như thu hết bóng đêm vào đáy mắt nhưng lại sáng rực rỡ ràng như vậy. Dục vọng của hắn chưa bao giờ tăng nhanh đến thế!

Mà cô ấy thế mà lại biến mất, người phụ nữ kỳ lạ, cô ấy có một tính chất đặc biệt nào đó mà hắn không nhìn rõ, cô dùng sự hèn mọn bao vây bản thân thật chặt, cô từ chối hắn, trong lòng hắn dấy lên ngọn lửa địa ngục khác lạ, cô ấy thế mà dám!

Một thợ săn giỏi khi bắt con mồi hàng phục, cách tốt nhất chính là cướp đi toàn bộ mọi thứ thuộc về cô ấy, lại làm ra vẻ thắng trận trả lại cô ấy, để cô ấy nhắm nháp cảm giác mất đi, lại ở khi có lại được nhận biết được hoàn cảnh của mình, bạn có thể cho nàng một chút thỏa mãn và cảm động như thả mồi câu, là để dẫn cô ấy mắc câu, khiến cô ấy càng ngoan ngoãn phục tùng bạn.

Cho tới bây giờ, Phí Như Phong đều biết mình là một thợ săn giỏi, cho tới giờ hắn đều làm được tốt nhất!

Hắn tự tin chắc chắn nhận định phụ nữ đều bị khuất phục dễ dàng như vậy, dưới sự đè nén và bị bán đứng, phụ nữ nhất định sẽ chọn con đường nhẹ nhàng nhất để đi.

Một đêm kia, hắn phải nhắm nháp cô ấy thật tốt, hắn muốn dạy cô ấy phải lấy lòng hắn, hắn rất mong chờ cô ấy có thể kích thích tình dục của hắn đến mức độ nào! Nhưng cô ấy lại dùng một bàn đồ ăn ngon để hồi lộ hắn, nàng nói với hắn: “Tôi bèn làm món cái trắng xào bên trong nhồi đầy tôi vì ông ta chỉ nói rằng không ăn hành tây chứ đâu nói không ăn tôi. Tôi cũng dùng nắm rừng nấu canh, nó cũng không có màu xanh cũng không lớn lên ở trong vườn.” Hắn cười to, trong nụ cười dâng lên một luồng dục vọng kỳ lạ, hắn không thích cảm giác này! Sau đó hắn như một thẳng ngực trúng chiêu của cô ấy, cuộc đời hắn lần đầu tiên bị bại trận, đó là con giận mà hắn chưa bao giờ tưởng tượng nổi, một luồng suy nghĩ cố chấp nguy hiểm chưa từng có từ trước đến giờ bành trướng trong ngực hắn, nó như ròi bọ ăn mòn tâm trí hắn! Hắn thế muốn dùng cách tàn nhẫn nhất để làm người phụ nữ đã dám dùng thói miên để lừa hắn phải thuận phục, hắn muốn trở thành chúa tể trong vận mệnh của cô ấy! Nếu muốn nắm giữ vận mệnh của một người, nếu muốn khống chế cô ấy, trái tim nhất định phải độc ác, chỉ có ép cô ấy vào tuyệt cảnh, lại ném cho cô ấy một sợi dây cứu mạng, đủ để đem cô ấy khống chế chặt chẽ, đủ để đạt được mục đích của bạn.

Cô ấy rất nhanh đã phát hiện ra cô ấy trúng bẫy, cô ấy không giống phụ nữ bình thường hết chối tai hay giả vờ kịch liệt khi gặp kẻ địch lớn, cô bình tĩnh yên lặng, thậm chí còn thành thạo đến độ dễ dàng! Chính bản thân hắn – Phí Như Phong đã lớn tới vậy, mỗi kỹ xảo mê hoặc của phụ nữ hắn đều đã gặp qua. Nhưng khi thân thể cô ấy kề sát hắn, thế mà lại giống như uống phải rượu mạnh, làm cho hắn đầu vầng mắt hoa, máu huyết thi nhau sôi trào. Hắn không để ý rõ ràng rằng, dũng khí và nguy trang của cô ấy kết hợp với nhau khiến cho lòng hắn nảy ra một suy nghĩ tàn nhẫn, hắn muốn bóp nát cô ấy, hắn muốn chiếm lấy kiều giao của cô ấy, hắn muốn thấy cô ấy hoàn toàn hồng mất.

Câu nói kia “Đời này em vĩnh viễn đừng nghĩ đến chuyện né tránh được anh!” Truyền vào tai chính hắn cũng kinh hãi như vậy! Nó có thể dễ dàng nói ra như vậy, không cần nghĩ ngợi! Giống như tâm niệm sâu kín trong lòng hắn bật ra, hắn hơi hơi kinh hãi, mọi chuyện giống như đang mơ hồ mất đi không chế!

Phí Như Phong hắn đã tung hoành trên thương trường hai mươi năm qua, đi ngang hắc bạch, chưa bao giờ gặp đối thủ; hắn đã xem hết hoa lệ rồi gió trăng, chưa từng rung động, không ngờ thế gian còn một người phụ nữ như vậy, dưới sự uy hiếp cực mạnh, dưới tầng tầng đè ép, cho dù bị lăng nhục, chà đạp, vẫn giữ được ánh mắt rõ ràng như vậy, linh hồn của cô ấy, mỗi tác động của cô ấy đều cho người cảm giác được cô ấy là một cô gái tự do ngạo mạn! Chẳng lẽ có được tự do quá cao nên làm cho tinh thần cô ấy trở nên cứng cỏi và ngạo nghễ đến vậy?

Đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, cơ trí mà quật cường, lóe sáng như vậy, cô ấy cứ như thế, không chinh phục nổi sao?

Cuối cùng, hắn thành công làm cô ấy hồng mắt, nhìn cô ấy kêu thét chối tai giữa không trung, nhìn cô ấy gần như không hít thở nổi mà ngất đi, trong lòng hắn nảy ra cảm giác không biết hối hận hay là thương xót, nó trong lòng làm hắn ê ẩm, khiến cho hắn giận dữ hiểu ra rằng

Trái tim hắn... rung động!

Vài ngày, không, vài tuần nay hắn vẫn không ngừng phản kháng trong nội tâm, Liễu Đình trở thành một sự chấp nhứt của hắn, giống như ma chú quần lấy hắn, yên hội của Lang gia, hắn liếc mắt một cái liền thấy cô ấy, bên cạnh cô ấy là một người đàn ông, hắn thấy ánh mắt cô ấy ôn nhu đến mức làm lòng người ta cũng phải nhẹ nhàng, hắn nghe tiếng răng của mình nghiến vào nhau ken kết.

Cô ấy nghiêng đầu, nụ hôn của hắn rơi xuống hai má cô ấy, hắn thấy ánh mắt khiếp sợ của cô, nhận ra rằng cô ấy đang bắt giác từ chối, trước mặt người đàn ông này, cái áo khoác tổ về mềm mại cô ấy khoác lên mình thế mà xuất hiện vết nứt. Một đám lửa giống như nhảy nhót trước mắt hắn, hắn muốn đem cô xé toạc, cắn nuốt! Hắn cần bắt lấy cô, giữ chặt cô, hoàn toàn có được cô, hắn cần đuổi đi người đàn ông phía trước, đuổi đi bất cứ thứ gì quấy nhiễu, nhỏ hơn nữa hắn cần điều khiển mỗi sự kích thích của cô, hắn cần khắc dấu ấn của hắn lên thân thể cô.

Hắn một ngụm uống cạn rượu Brandy trong chén, mở ra cửa thư phòng đi đến phòng cô.

Tư thế ngủ của Liễu Đình lạnh nhạt mà xa cách, con người khi thả lỏng đều biểu hiện ra bản tính của mình, dấu đi vẻ mềm mại nguy trang ban ngày, cô ngủ không an ổn, cô nhíu mày, thân thể cuộn chặt trong chăn nằm một bên, giống như tạo ra một giới hạn ngăn cản hắn.

Người phụ nữ này có thể là đối thủ hắn khó dây dưa nhất, thư ký tri kỷ nhất, bạn tình của hắn cũng làm được... Người yêu của hắn, một chút chua xót

lan tràn, hần có chút tàn nhẫn.

Hần hưng hăng hôn cô, hần thổi quét qua thân mình yếu ớt của cô, hần muốn dùng tình triều cuộn cuộn bao phủ cô, cô ấy kinh hoàng, tốt lắm, hần muốn cô càng kinh hoàng hơn, để cô cũng cảm nhận được mùi vị tra tấn mà hần phải chịu! Hần dùng môi xốc lên tóc cô, phía sau ót liền tiếp đặt những nụ hôn nóng bỏng, tay kia hần vuốt ve thân thể trần trụi của cô, tay lớn không kiêng dè mà vuốt ve, hần hoàn toàn phát tiết sự nhiệt tình mãnh liệt trên người cô, sự nhiệt tình của một người đàn ông lâm vào tình yêu!

Một ngón tay hần đi vào, hần nghe được tiếng kêu ngắn ngủi của cô, hần đi vào càng sâu, tới tận nơi mẫn cảm nhất, thân thể hần run rẩy, hần đặt trên nơi đó, bừa bãi đảo lộn, hần liên tục làm nhục nó, đón nhận mật nước ngọt ngào nhất, cô bắt lực rung động dưới bàn tay hần, Liễu Đình, em là của anh, em chỉ có thể là của anh, nếu em không nhìn rõ điều này, anh không ngại một lần lại một lần nói cho em hiểu! Tay hần sờ mó thật mạnh, những tiếng rên rỉ của cô tràn ra, tình triều cuồng nhiệt cuối cùng cũng trào ra khỏi cơ thể cô, hần cần cô hoàn toàn biết được điều đó, hoàn toàn hiểu được, tự mình trải qua, nhớ nó thật kỹ!

Mồ hôi của hần từng giọt, từng giọt rơi xuống da thịt cô, hần cũng sắp hồng mắt, không đủ, Liễu Đình, những thứ em cho anh còn lâu mới đủ, anh muốn nhiều hơn nữa, quá nhiều tra tấn mà em đã cho anh! Càng nhiều đầu ngón tay mở nó ra, thân thể ấm áp trơn mềm của cô nóng bỏng bao vây ngón tay hần, hần hôn lên tấm lưng bóng loáng của cô, không ngừng bức bách cô, chỉ có ở lúc vận động tối nguyên thủy thể này, chỉ có giờ khắc này, hần mới cảm nhận được cô hoàn toàn thuộc về hần! Đây là một người đàn ông hướng về bạn tình của hần bày ra mị lực nam tính cao nhất của hần!

“Không muốn... tôi không muốn... Như Phong... Như Phong...” Cô phát ra nức nở như con mèo nhỏ, cô đá hai chân “Từ bỏ, tôi từ bỏ!” Cô kêu la như hồng mắt, liễu mạng kêu la. Cô đầu hàng, cô hướng về hần mà đầu hàng, cô giống như một đứa bé mới sinh, da thịt đỏ búng, ánh mắt mông lung, tóc dài tán loạn, lấp lánh trơn mềm, cô đẹp quá, đẹp đến mức làm hần chỉ có thể ôm chặt cô vào lòng, hần giặt mình hiểu được hoàn toàn đầu hàng thật ra... là chính hần!

“Vật nhỏ của cậu lâm vào phiền toái, cậu muốn làm sao bây giờ?” Giọng điệu trêu trọc của Nhâm Dật Phi truyền ra từ điện thoại, thân thể Phí Như Phong lập tức cứng ngắc, nhiệt độ trong phòng vốn ấm áp lập tức trở nên lạnh lẽo như ở Bắc Cực, cô vì một người đàn ông mà liều mình, thiếu chút nữa cô đã giết chết người anh em của hần, cô xứng đáng chịu đựng hậu quả vì sự lỗ mãng xúc động của bản thân.

“Có cần tôi lập tức đưa cô ấy ra không?” Nhâm Dật Phi dường như cảm giác được sự kích động của hần, giọng điệu trở nên thận trọng.

“Không cần, để cô ấy ở đó ngắn ngủi 45’, thật sự sẽ có ích với cô ấy!” Phí Như Phong nói một cách lãnh khốc “Cậu ở đó, tôi nghĩ sẽ không có vấn đề gì!” Hần kiên quyết gác máy.

10’ sau, Phí Như Phong âm trầm ngồi trên ghế, hần thuyết phục chính mình “Cô ấy căn bản sẽ không xảy ra chuyện gì, cô chắc là đã bị dạy dỗ, cô từng làm công việc như vậy, cô căn bản sẽ không gặp nguy hiểm, cũng sẽ không hề sợ hãi!” Chết tiệt, hần căn bản không hề hoảng hốt tâm trí, lòng như lửa đốt! Hần liều mạng không ngừng đè nén chính mình, hần thể muốn cho mọi phù thủy to gan lớn mật kia hoàn toàn học được cách ngoan ngoãn.

Các loại hình ảnh đáng sợ xoẹt qua óc hần, tra tấn hần, thẩm vấn hần, hần chạy khỏi văn phòng, dùng tốc độ kinh người chạy về câu lạc bộ Ngũ cuối tuần, dọc theo đường đi, hần không ngừng an ủi bản thân, chờ hần tụt cô về, cô sẽ biết được một người đàn ông bị chọc cho giận dữ oán giận là đáng sợ như thế nào, hần sẽ làm cô biết được cái gì gọi là gãy vò thống khổ, nhưng mà, hần hiểu rằng, hần đang đánh vỡ nguyên tắc của hần.

Hần không thể tránh mặt để tránh quyết liệt với Giang Nặc, trong nháy mắt, hần thật sự muốn buông tha cho, tình cảm của hần và Giang Nặc, quá khứ đã qua, đủ để hần đáp ứng cậu ấy bất cứ yêu cầu gì, nhưng vừa nghĩ đến cô ấy rồi đi, trái tim hần liền trào ra một cảm giác khủng bố không chấp nhận nổi, nghĩ đến cô ấy có thể bị đối đãi thô lỗ si nhục như thế nào, trái tim hần liền như bị dao cắt! Hần biến thành người đàn ông mà hần vẫn luôn phi nhỏ, một người đàn ông thần hồn điên đảo, tình nguyện bị tình cảm dắt mũi, hần nghĩ hần đã chinh phục sự yếu đuối này rồi, hần khẳng định hần có thể thoát thân khỏi nó, chỉ cần cho hần thời gian!

Nhưng, hần đã sai rồi!

Cô ôm chặt ngực, cô thống khổ lẫn lộn hò hét, cô đè ngực gắt gao, “Tôi đồng ý với mẹ, tôi phải hạnh phúc!”

Cô giống như đóa hoa quỳnh, sinh ra và lớn lên trong bóng đêm, tuy rằng chịu đựng vết thương, nhưng vẫn như cũ non nớt nhưng ương ngạnh nở rộ đóa hoa của mình, đau lòng như mũi dao bén nhọn đâm thẳng vào linh hồn Phí Như Phong, hần đột nhiên hiểu rằng, lần trước là trái tim rung động, mà giờ đây cũng là rung động, Phí Như Phong, mi thật sự... Vận kiếp bất phục

Hần đã yêu cô, Liễu Đình --- hần đã trúng mục tiêu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Tin tài chính và kinh tế: Hôm qua sau khi các tờ báo ở Mi lan truyền thông tin kiểm nghiệm ra hợp chất có hại cho sức khỏe trong sơn của tập đoàn Ôn thị, cổ phiếu của Ôn thị đang nhanh chóng sụt giá, mỗi cổ từ 135 đồng đã hạ thấp xuống 100 đồng, hôm qua đã giảm 10%, là mức giảm cao nhất trên sàn chứng khoán...

Cổ phiếu của Tập đoàn bách hóa Giang Thị cũng liên tục có xu hướng tăng lên, giá trị cổ phiếu tăng 10% lúc sáu giờ, theo các chuyên gia đánh giá vì sự hợp tác của tập đoàn Bách hóa Giang thị hợp tác với tập đoàn Huru Sĩ Đồn khiến cho cổ phiếu sẽ tiếp tục tăng nhanh.

A Phong ra tay! Từng đợt lạnh lẽo độc ác lên vào mỗi mạch máu của Giang Nặc, chuyện khủng bố này giống như mũi tên đâm xuyên kiếp sống đã điều của hắn. Hắn lộn xộn cầm quần áo nhét vào va li, hắn vẫy một chiếc xe, 20' sau, hắn đến một biệt thự cực kỳ tinh xảo xa hoa, xe dừng lại trước cổng sắt một chút, cổng liền tự động mở ra cho xe vào.

Đây là một hoa viên vô cùng yên tĩnh, ở giữa hoa viên có bể phun nước vô cùng lớn, có hơn hai mươi vòi phun, tạo thành một mảnh hơi nước giữa không trung, ở giữa bể là một pho tượng cực kỳ sống động, hơi nước làm người ta không nhìn rõ mặt pho tượng nhưng tư thế của nàng tuyệt đẹp, tượng dùng một loại đá cẩm thạch cực kỳ quý hiếm mà điêu khắc thành, cả vật thể nhẵn mịn, không một chút hoa văn. Nhìn thoáng qua giống như một người phụ nữ thật sự đứng đó, bọt nước rơi, thân thể nàng dính đầy những giọt nước chuyển động, không ngờ lại khiến đàn ông mất hồn. Cả tòa nhà ngoại trừ tiếng nước chảy, không còn tiếng động gì nữa. Giang Nặc không hay trở về, bởi vì sự tĩnh lặng của nơi này làm tim hắn... đập mạnh.

“Thiếu gia, cậu đã trở lại” Mao thái thái vội vàng ra đón “Phu nhân lại tái phát bệnh tim, cậu mau lên lầu xem bà ấy!”

Giang Nặc đặt va li vào tay bà, bước vài bước đã lên đến trên lầu, “Mẹ, mẹ sao rồi?” Chỉ thấy bác sĩ gia đình Phạm Nhất Minh đang ở bên kiểm tra cho bà.

“Đừng vội vàng hoang mang rối loạn như vậy, chỉ là bệnh cũ mà thôi, không sao cả!” Đường Bảo Như an ủi vỗ vỗ tay hắn, bình tĩnh hiền hòa mà nói.

Ánh mắt Giang Nặc nhìn vào bác sĩ, hắn nhẹ nhàng nháy mắt ra hiệu, ẩn ý nhiều năm khiến Giang Nặc lập tức đứng dậy, “Mẹ con đưa chú Phạm ra ngoài trước!” Hắn và Phạm Nhất Minh cùng nhau ra khỏi phòng. “Chú Phạm, mẹ cháu không sao chứ?” Phạm Nhất Minh, bác sĩ gia đình nhiều năm của nhà Giang Nặc, từ trước đến giờ Giang Nặc vẫn vô cùng tôn trọng ông.

Sắc mặt Phạm Nhất Minh nghiêm túc “Mẹ cậu lần này bệnh không nhẹ, mấy ngày đêm rồi bà ấy không ngủ ngon, cậu đừng chạy loạn nữa, bình tĩnh mà cùng bà ấy đi!”

Giang Nặc cúi đầu, không đáp lời.

“Sắc mặt cậu cũng không tốt, nếu có chuyện gì có thể tâm sự với chú Phạm được không?” Phạm Nhất Minh thân thiết hỏi.

Phạm Nhất Minh thân thiết với Giang Nặc từ nhỏ, không kể hắn gặp chuyện không may gì, hay là hắn làm nhà người ta gặp chuyện gì, người đầu tiên chạy đến thay hắn giải quyết phiền phức vĩnh viễn là chú Phạm, đôi khi hắn còn cảm thấy xưng hô Chú Phạm này đã thay thế cho cha luôn rồi. Hắn tin ông, quyền luyến hăm mộ ông, dù gặp chuyện khó khăn nguy hiểm gì cũng đồng ý nói với ông, nhưng bây giờ...

“Chờ đến lúc cháu muốn nói thì lại đến tìm chú, không phải là đã quên địa chỉ của chú Phạm đấy chứ?” Phạm Nhất Minh không hề gây áp lực cho hắn.

“Vâng.” Giang Nặc cảm kích nhìn theo dáng Phạm Nhất Minh đi ra khỏi cửa.

Hắn quay lại phòng, dường như mẹ cũng đang nhìn ra ngoài, ánh mắt bà hờn xuống, tinh thần rõ ràng không tập trung.

Một phụ nữ khi sinh bệnh là khi khát vọng nhìn thấy chồng mình nhất, Giang Nặc vẫn thường nhìn thấy phần hận của mẹ dành cho cha. Mẫu thân Đường Bảo Như là đời sau của danh môn --- con gái của vua đóng tàu Đường Thế Huân, Đường gia chỉ có một nữ một nam, Đường Bảo Như là được mong đợi mà sinh ra, từ nhỏ đã bị đối xử như công chúa, gia thế tốt, tướng mạo lại là hạng nhất, khí chất tao nhã lại khéo léo, giờ tay nhắc chân lại xinh đẹp an hòa, người hăm mộ năm đó nhiều không đếm xuể! Trên thương trường ai mà không hăm mộ Giang Bách Vinh cưới được một người vợ tốt, lại càng hăm mộ Đường Bảo Như vừa vào cửa liền sinh được con trai! Thật sự là một đóa mẫu đơn phú quý song toàn!

Người vợ như vậy căn bản không thể khiến người ta có bất kỳ ý kiến gì, nhưng Giang Nặc từ bé cũng chỉ thấy mẹ cô đơn, cha lạnh nhạt, đối xử lạnh nhạt với vợ, với con, trong ấn tượng của hắn, cha thích nhất là ở trong phòng mình, vừa vào là ở hết vài tuần, nguyện vọng lớn nhất từ nhỏ của Giang Nặc chính là ----- thiêu rụi căn phòng của cha, mà hậu quả của việc làm thử chính là bị đưa đến New York xa xôi, Giang Nặc vĩnh viễn không thể quên được ánh mắt bi thương của mẹ năm đó.

Chuyện mà Giang Đường Bảo Như gặp, cũng không làm người ta khó hiểu, hạnh phúc của phụ nữ không phụ thuộc vào giàu sang phú quý, nó hoàn toàn phụ thuộc vào tay thần số mệnh!

“Mẹ, mẹ thấy sao rồi? Ngực còn đau không?” Giang Nặc làm như không thấy ánh mắt chờ đợi của mẹ. Đường Bảo Như di chuyển thân mình ngồi dậy, “Mẹ gọi Mao thái thái nấu cho con bát canh cá trắm đen, con xuống ăn một chút đi, tối nay mẹ sẽ tự làm cho con thịt bò hầm, con ăn nhiều một chút!” Đường Bảo Như vuốt ve mặt Giang Nặc, trong giọng nói lộ vẻ thương tiếc.

Giang Nặc cúi đầu vào lòng mẹ “Mẹ,” Giọng hắn rầu rĩ không rõ ràng truyền ra. “Tình trạng công ty bây giờ không tốt lắm phải không?”

“Cục diện thật không quá ổn, con và A Phong lần này là hoàn toàn quyết đến?”

Giang Nặc im lặng.

“Mẹ đi tìm Phỉ lão thái gia” Đường Bảo Như thân nhiên nói. Giang Nặc nửa sợ hãi nửa chờ mong ngẩng đầu lên, tình cảm của Phỉ gia và Giang gia đã bắt đầu từ thời ông cố, giao tình mấy đời, Phỉ lão thái gia sẽ cho chút tình cảm chứ.

“Mẹ ngay cả cửa cũng không được đi vào, Phỉ lão thái gia chỉ truyền lại một câu --- tùy theo mệnh trời!”

Đầu Giang Nặc ông một tiếng, hần nhìn thẳng vào mẹ, nửa ngày không có phản ứng gì.

“Tiểu Nặc, mẹ không có ý trách con. Nghĩ sâu hơn một chút, chuyện này trên thương trường chỉ là sớm hay muộn mà thôi! Nhưng thật ra con, chắc là đã đem trái tim ra rồi, chuyện tình cảm thật sự chẳng thể theo ý mình được đâu.”

“Mẹ” Giang Nặc sợ hãi kêu lên. Đường Bảo Như vượt đầu hần “Mẹ không phải phù thủy, nhưng chuyện của con mình mẹ biết chứ, mẹ biết nhiều nhưng lại để ý không đủ, nếu chuyện của con không phải đến tình trạng như vậy, mẹ cũng sẽ chẳng nhúng tay, Phỉ gia cũng không phải là không thể giải quyết, mấu chốt ở chỗ là con có thể giải quyết tình cảm của con hay không?” Đường Bảo Như hiểu rõ, từ ái mở miệng.

Căn bản là không còn đường để đi, dù dấu kín trốn kỹ, vẫn chẳng có lựa chọn nào khác. Máu huyết toàn thân Giang Nặc bị rút ra, chất lỏng lạnh như băng chảy tràn vào thân thể hần, hần ngốc trệ ngồi xồm bên giường mẹ, Đường Bảo Như tinh tế vuốt ve tóc con! Cái bóng của Giang Nặc chậm rãi kéo dài, chiều xuống, trong phòng trở nên lạnh lẽo mịt mờ.

Cuối cùng hần đứng lên, ngồi quá lâu, đứng lên liền lão đảo, dường như sắp ngã sắp xuống.

“Thiếu gia, Thiếu gia, đã muộn thế này cậu còn đi đâu vậy?” Mao thái thái vội vàng hỏi, Giang Nặc không quay đầu lại.

Hần đi nhanh như chớp vào tòa nhà như ác mộng Nam Âu hoa viên, bàn tay nắm chặt thành quyền của hần dùng sức đập lên cửa, trong cửa không có chút động tĩnh, giống như người trong phòng đối với mọi chuyện bên ngoài đều ngoảnh mặt làm ngơ! Giang Nặc đâm vào, đâm vào, đến tận khi tay hần loang lổ vết máu, hần dùng toàn bộ sức lực, hần ngồi phịch xuống bậc thềm, phát ra một tiếng rên rì! Nước mắt hần trào lên.

Vài phút sau, cửa mở, Ôn Trạch khoanh tay mà đứng, “Nước mắt con người có hai tầng ý nghĩa, khóc cho quá khứ và mai táng tương lai.” Đáy mắt hần chứa ý cười thân nhiên, trào phúng khinh thường như đã đoán trước được sẽ như vậy. Giang Nặc thoáng chốc trấn mặt, hần đứng dậy, tay hần đang run rẩy, hần hận không thể dùng nó để túm lấy cổ hần ta, nhưng nó chính là run rẩy, cả người run rẩy.

Ôn Trạch vươn tay nghiền ngẫm “Tốt lắm, xem ra anh đã nghĩ rất rõ ràng, bây giờ chúng ta có thể hợp tác rồi.”

Giang Nặc giống như người gỗ ngồi trên ghế sofa, Ôn Trạch lấy ra một chai rượu màu hổ phách chậm chậm rót ra chén, đưa cho hần, rượu tán mát ra mùi hương thuần chất, Ôn Trạch nâng chén, tươi cười như gió “Hợp tác vui vẻ!” Giang Nặc cầm chén như túm lấy sợi dây cứu mạng.

“Nghĩ nhiều chẳng bằng không nghĩ, dù sao cậu cũng sẽ dùng mạng để đền cho Phỉ Như Phong! Thứ duy nhất bây giờ cậu có thể làm chính là đừng để đau khổ kéo dài quá lâu, đánh nhanh thắng nhanh là biện pháp tốt nhất!” Giọng nói hần ôn nhu như ma chú.

Giang Nặc hung hăng uống chén rượu xuống bụng “Ôn Trạch, anh là một ác ma, đời này nhất định anh sẽ chết không từ tế!” Hần nguyện rửa hần ta.

“Sai lầm rồi, cấp bậc của tôi cùng lắm là con rắn ở vườn địa đàng mà thôi, tôi cho anh chẳng qua là quyền lựa chọn, quyền quyết định vẫn nằm trong tay anh.” Giọng điệu của Ôn Trạch bình tĩnh chậm rãi.

Giang Nặc nghe tiếng nghiền răng của mình

“Chính anh cũng đang nằm trong nguy cơ, anh có lợi thế gì mà đấu với Phỉ Như Phong chứ!” Bằng trực giác, Giang Nặc biết tên A Phong giống như có ảnh hưởng rất lớn đến Ôn Trạch, giống như có thể đâm ra một khe hở trên gương mặt tu luyện ngàn năm của Ôn Trạch.

Ánh mắt Ôn Trạch hiện ra một tia quyết liệt, hần cười làm cho người ta có cảm giác cứng người mà bị cắn nuốt. “Chim sẽ bắt mồi, cho tới giờ đều là hoàng tước phía sau! Huống chi bây giờ Phỉ Như Phong đã không còn là Phỉ Như Phong lúc trước nữa, lý trí hần đã bị hận thù che mất!” hần oán thán “Đáng tiếc một đối thủ tốt như vậy!”

Hần mỉm cười, đây là một nụ cười của kẻ nắm chắc thắng lợi trong tay!

Phỉ thị hợp tác với công ty hóa chất Nguyên thị ký kết hợp đồng trở thành tin tức nổ mạnh trong giới kinh doanh Tuyên thành, công ty Nguyên thị lấy kỳ danh là dùng đất đảm bảo, cam đoan sản phẩm sẽ có chất lượng cao hơn những sản phẩm cùng loại khác. Mà Phỉ thị toàn lực duy trì và gánh vác sản phẩm của Nguyên thị, kinh phí cần thiết trong quá trình sản xuất, hai bên trở thành đồng minh mới trên thị trường!

Bữa tiệc chúc mừng tổ chức ở khách sạn Hoa Thành, lời nói chúc mừng, chuyện trò vui vẻ, thật sự là không khí náo nhiệt an bình.

Nguyên Hoa – tổng giám đốc công ty hóa chất Nguyên thị, hôm nay hần đã mãn nguyện thỏa thuê, vui sướng. Thần định mệnh giúp đỡ hần thật sự quá nhiều! Địa vị xã hội và danh vọng của hần nhất định sẽ tăng mạnh, các đại biểu tập đoàn tài chính kinh tế trước kia không thêm để mắt đến hần hôm nay đều dát vàng lên mặt hần.

Nguyên Hoa hiểu rất rõ rằng cho dù hần có địa vị nhất định, cũng khó chen vào loại hào môn phú quý nàt, xã hội thượng lưu dạy ra từng thế hệ gia tộc, cũng không phải có tiền là có thể thay thế. Hần vụng trộm nhìn lại người chói mắt nhất, Phỉ Như Phong – hần vĩnh viễn là tiêu điểm chú ý của mọi người, trung tâm từ trường cực lớn làm cho người ta ngừng thờ chăm chú nhìn vào! Thân hình thon dài của hần tựa vào cột trụ, thân thể cao lớn mặc sơ mi trắng

và áo khoác vừa người, sức ảnh hưởng anh tuấn mê người, tóc trên đầu đen nhánh, đôi mắt thâm sâu như biển rộng khiến người ta không tự chủ được mà bị hút vào, mị lực và áp lực cực lớn dung hợp kỳ dị trên người hắn. Khiến cho người ta không dám thở mạnh nhưng luyện tiếu rồi đi. Một đám người vây quanh hắn, hắn đang mỉm cười, tươi cười loãng như không khí, hắn lười biếng nâng chiếc ly để cao, trong động tác mang theo đã tính nguy hiểm nhưng lại vô cùng tao nhã. Mặt hắn dưới ngọn đèn lóng lánh, xa cách lạnh lùng, sáng tối không ngừng, đám người, bữa tiệc đều giống như cảnh phụ trợ cho hắn, hắn như vua của nơi này, tất cả những thứ xung quanh hắn đều có vẻ bé nhỏ không đáng kể đến vậy. Ánh mắt hắn thường xuyên lơ đãng xuyên qua đám người, nhìn ra xa phía bên ngoài, ánh mắt hắn như có sự thô lương cô đơn và tịch mịch khiến người ta nghĩ bản thân có phải đã nhìn nhầm? Ánh mắt hắn chuyển động, như băng lạnh lửa nóng.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Nguyên Hoa cảm giác được sự dao động bất an trong lồng ngực mình, mỗi lần nhìn cậu ấy, hắn đều tuyệt vọng cảm giác được cái gì gọi là sự khác biệt giữa trời và đất, đồ kỳ cùng với khoảng cách vĩnh viễn không thể kéo gần biến thành thù hận, lòng hắn như bị trăm ngàn mũi tên độc quần quanh, làm sao mới có thể, làm sao mới đem thiên chi kiêu tử đó giẫm nát dưới chân, cảm giác như vậy nhất định nhất định sẽ vô cùng thích! Hắn dường như nghe được tiếng tim đập và máu chảy cuộn cuộn của mình, nhanh, cũng sắp, sóng lớn âm u sẽ lập tức ập đến.

“Anh xếp người của mình vào bên cạnh A Phong!” Giang Nặc cũng là người trong thương trường, đối mặt với mục tiêu hắn vô thức đưa ra đánh giá.

“Phí Như Phong vì muốn đấu với tôi, không tiếc hạ mình hợp tác với một kẻ đê tiện, hậu quả như vậy hắn cũng dự đoán được. Tham lam đúng là bản tính tốt nhất của con người, nó có thể làm người ta sáng tạo ra kỳ tích!” Miệng hắn nhẹ nhàng lộ ra một đường cong.

Giang Nặc cắn chặt răng, bắt buộc mình nói ra “Nguyên Hoa, hắn có thể làm gì chứ? Một nhà máy hóa chất nho nhỏ mà thôi, cho dù A Phong đầu tư sai chỗ, tạo thành tổn thất cũng chẳng qua chỉ là một góc băng sơn!”

Ôn Trạch lộ ra tươi cười mê người “Giang Nặc, kỳ thật anh đang nghĩ đến tôi lợi dụng Nguyên Hoa làm chuyện gì, nhưng anh vẫn muốn nhận được sự chứng thực từ miệng tôi phải không.” Hắn chậm rãi lắc đầu, “Giang Nặc, làm người không thể chán chừ, nếu không chết cùng không có lỗi! Huống chi đã không kịp nữa rồi, Nguyên Hoa đã lợi dụng hợp đồng này rút ra một khoản lớn ở ngân hàng Hối Phong rồi, một khoản nợ khổng lồ sẽ từ trên trời giáng xuống đập chết Phí Như Phong.”

Con số trên trời hắn nói ra làm Giang Nặc chấn động, “Không thể nào, rút ra một khoản lớn như vậy ở ngân hàng Hối Phong cần thủ tục cực kỳ phức tạp, không thể làm xong trong một ngày được!”

“Cho nên mới nói tham lam là bản tính tốt nhất của con người! Nó có thể tạo nên kỳ tích! Trên hợp đồng của Phí thị viết rõ sẽ toàn lực gánh vác và duy trì mọi thứ phát sinh của Nguyên thị, nhu cầu kinh phí để sản xuất sản phẩm, nói cách khác là người đảm bảo cho vay của Nguyên thị chính là Phí thị, có hợp đồng này, tổng tài Hối Phong cho dù đơn giản hóa thủ tục cũng chẳng qua là hơi trái quy định, cũng chẳng trái pháp luật, tài sản Phí thị cũng đủ để trả khoản vay lớn này! Hắn dù bị cách chức thì sao? Hắn vẫn có đủ tiền tài để tiêu dùng cả đời!”

Một tiếng nổ mạnh vang lên bên tai Giang Nặc!

Ôn Trạch mở ra điện thoại, tiếng nhân viên phát thanh từ nơi xa truyền lại: “Tin tức từ nước Mỹ: Trải qua thí nghiệm nghiêm ngặt, son của Ôn thị chưa phát hiện ra chất làm hại sức khỏe con người, cổ phiếu Ôn thị đang chậm rãi tăng lên!”

Ôn Trạch phong độ nhìn xa xa, giọng điệu của hắn nhu hòa như tơ lụa “Phí Như Phong! Tôi đã đứng ngoài cuộc! Anh thì sao, đã chuẩn bị bước lên đoạn đầu đài mà tôi chuẩn bị cho anh chưa?”

“Nguyên tổng,” Thiệu Phong bước tới tiếp đón.

Về mặt Nguyên Hoa hèn mọn cười theo “Thiệu tiên sinh!”

“Bây giờ tiến hành bước cuối cùng trong giai đoạn hợp tác của chúng ta, kiểm nghiệm sản phẩm Vĩnh Duyệt Bài Sơn có tốt hơn so với các sản phẩm cùng loại trên thị trường hay không!”

“Tốt.” Nguyên Hoa cùng Thiệu Phong bước nhanh ra ngoài, hắn cẩn thận che dấu nụ cười tham lam, cũng chỉ còn một bước cuối cùng này, chỉ cần thông qua kiểm nghiệm lần này, Phí thị và Nguyên thị sẽ chính thức ký kết hợp đồng, món tiền cực lớn kia sẽ chuyển đi trước khi tin tức được công bố!

Phí Như Phong ngồi trên ghế mềm rộng thùng thình màu đen, hắn hơi giãn ra tứ chi, tư thái rất nhàn nhã, hắn không thèm liếc nhìn Nguyên Hoa một cái, cảnh tượng phở xá bên ngoài so hơi vụn vặt ăn bạc triệu trong phòng còn hấp dẫn hắn hơn. Hắn nhìn xuống cảnh muôn hình vạn trạng ngoài cửa sổ, cửa thủy tinh thật lớn phản xạ ra ánh sáng lấp lánh bao phủ hắn, bình tĩnh ngạo mạn không ai bì nổi.

Nguyên Hoa cảm thấy luồng khí tức ma mị quen thuộc lại quay cuồng trong lồng ngực. Luồng khí này như kinh động đến Phí Như Phong, ánh mắt hắn quét qua Nguyên Hoa một cái, nhất thời Nguyên Hoa có cảm giác như bị bóc trần! Mồ hôi từng lớp từng lớp túa ra trên lưng.

“Phí tổng, kiểm tra đo lường sơn không hợp quy cách, không chỉ không thể sáng bằng sơn trên thị trường mà còn có tạp chất!”

“Không thể nào!” Nguyên Hoa điên cuồng đoạt lấy báo cáo kiểm tra, “Không có khả năng, tuyệt đối không thể!” Hắn như một thằng điên không ngừng kêu la, hắn đã lặp lại nhiều lần thí nghiệm, cách làm, phân tích báo cáo, mỗi phòng thí nghiệm đều hoàn toàn công nhận sơn mới phát minh này!

Nhưng mà báo cáo trên tay hắn cũng là do mấy chục người quyền uy trong ngành, cộng đồng cơ cấu do chính phủ thành lập kiểm tra và cho kết luận, không thể nghi ngờ!

“Thông báo cho truyền thông, tuyên bố hợp tác của Nguyên thị và Phí thị đổ vỡ, thông báo công ty bất động sản đánh giá sơ bộ, tiếp thu đất đai mà Nguyên thị sở hữu.” Từ Thiệu Phổ nhận lệnh rồi đi, một loạt tài liệu văn kiện pháp luật sẽ được làm xong trong vài phút!

“Phí tổng!” Nguyên Hoa quỳ sụp xuống, túm lấy ống quần Phí Như Phong, mặt hắn xám như tro tàn, mồ hôi tí tách rơi khỏi trán hắn.

“Sẽ không như vậy, Phí tổng, xin ngài cho tôi thêm một cơ hội, tôi cam đoan, cam đoan sẽ cho ngài một kết quả vừa lòng!”

“Kết quả này đã làm tôi rất vừa lòng rồi,” Ánh mắt Phí Như Phong như biển sâu áp bức thần kinh Nguyên Hoa, hắn không tự giác mà buông lỏng tay ra “Không hài lòng nên là Ôn Trạch đi!” Long trời lở đất, toàn thân Nguyên Hoa rơi vào trong hầm băng.

“Là mi, mi đã cho tạp chất vào trong sơn Lí gia, mi đã sớm có âm mưu thật tốt!” Hắn tru lên như sói.

Ánh mắt Phí Như Phong tùy tâm sở dục, cắt rời vào máu thịt hắn...

“Mi không phải là người, mi là ma quỷ, mi sẽ phải xuống địa ngục! Mi sẽ phải vào chảo dầu sôi giã vò!” Nguyên Hoa lớn tiếng tê rống, cuộc đời hắn đã xong, tương lai của hắn là ngục giam, là cuộc sống đáng sợ dơ bẩn, ngay cả chó cũng không bằng!

“Tôi đã ở nơi đó rồi!” Phí Như Phong lộ ra nụ cười trong suốt nhạt nhẽo, “Cho nên tất cả các người cũng nên theo tôi vào đó làm bạn!” Hắn bình tĩnh như dằm chết một con gián, Thiệu Phong mở cửa ra, Phí Như Phong tao nhã tiêu sái đi ra ngoài.

Bên ngoài vui vẻ hoan ca, trong phòng âm trầm khí lạnh, hoàn toàn là hai thế giới khác nhau!

Phanh, tiếng súng vang vọng như sấm

“Hắn đã chết.” Thiệu Phong nói không chút dao động

“Kẻ đầu tiên.” Lời nói lạnh lùng của Phí Như Phong làm Thiệu Phong kinh hãi.

Người phụ nữ Liễu Đình này cuối cùng là có bao nhiêu sức ảnh hưởng! Tình cảnh trong thang máy đột nhiên hiện ra trong đầu hắn.

Ngày hôm đó, Liễu Đình đã dặn dò, không được để bất cứ kẻ nào đến gần thang máy, mỗi người đều biết địa vị của Liễu Đình trong lòng Phí Như Phong, lời nói của nàng có thể sánh với lời của hắn! Chỉ có Thiệu Phong lo lắng, vẫn canh ngoài thang máy. Cảnh tượng bên trong làm môi hắn tràn ra một tiếng thét kinh hoàng.

Liễu Đình nằm như một đũa tre rách nát, toàn thân Phí Như Phong sợ run ôm cô ấy, thân thể hắn không ngừng phát run, hắn dùng tay muốn lau đi máu đọng, nhưng vô dụng. Hắn tức giận đến sắp nổi điên! Hắn không ngừng nói nhỏ, “Đáng giận, Liễu Đình, em đáng giận!” Hắn quỳ trên mặt đất, thật cẩn thận ôm cô, giống như đối đãi một đũa tre bé. Hắn đối với tiếng động bên ngoài mất đi tai ngơ, hắn chuyển chủ kiểm tra vết thương trên người cô, nhẹ nhàng chà lau mồ hôi trên mặt, hắn nuốt yết hầu khó khăn gần như nghẹn ngào. Sắc mặt Thiệu Phong trắng bệch, hắn nói ra mỗi, “Tổng tài, Liễu tiểu thư phải nhanh chóng đưa đến bệnh viện, nếu không sẽ nguy hiểm!”

Phí Như Phong chậm rãi ngẩng đầu, tình cảm mãnh liệt trắng trợn nơi đáy mắt hắn làm Thiệu Phong không thở nổi, đó là lần đầu tiên hắn thấy tình cảm khắc sâu như vậy trong đáy mắt Phí Như Phong. Hắn và Phí Như Phong cùng nhau đến bệnh viện, hắn thấy Phí Như Phong thử đặt Liễu Đình lên giường bệnh, nhưng thân mình hắn vẫn cúi xuống, không cách nào buông cô ra, Thiệu Phong kinh ngạc cảm thấy, một trận sóng lớn sẽ bị đẩy lên!

Thực giác của hắn không sai chút nào!

10h40’ Điện thoại trên bàn của Ôn Trạch vang lên, hắn nghe máy, trên mặt xẹt qua một chút vân nước, Giang Nặc cảm thấy lạnh lẽo khôn cùng đang tràn vào phòng. Hắn gác điện thoại đi đến bên người Giang Nặc, “Anh có thể yên tâm, Phí Như Phong thành công phá giải âm mưu của tôi!” Thái độ hắn ôn tồn nhưng giọng nói không mang theo chút cảm tình nào.

“Tôi nghĩ hắn đã bị hận thù cắn nuốt hoàn toàn lý trí, hắn lại lợi dụng ý tưởng này của tôi hung hăng đâm tôi một dao, hắn không chỉ thành công chiếm đoạt đất đai thuộc về Nguyên Thị, còn thừa dịp tôi toàn lực nâng cao thị trường chứng khoán, đem cổ phiếu đã mua bán ra hoàn toàn, chìm sẽ bắt mỗi quả thật là có hoàng tước phía sau!” Nụ cười của Ôn Trạch như ánh mặt trời chói mắt, làm người ta căn bản không dám nhìn thẳng vào hắn “Anh biết tôi tổn thất bao nhiêu không? Sáu triệu, vừa vặn số tiền hắn đổ vào bách hóa Giang thị, thành ra, tôi đưa tiền cho hắn mua anh!” Ôn Trạch khề cần mu bàn tay, “Trò chơi này càng lúc càng thú vị! Giang Nặc, bây giờ anh đã rõ ràng rồi đúng không, nếu không hợp tác, chúng ta đều chết trong trò chơi này!” Giang Nặc không biết nên vui vẻ hay sợ hãi, hắn chỉ như con thuyền nhỏ giữa những đợt sóng lớn, đợt sóng cuộn cuộn này chưa qua lại có một đợt khác kéo đến, hắn--- căn bản là thân bất do kỷ.

Hắn đứng dậy, đi qua đi lại như một con thú bị bao vây, rót cục ánh mắt hần sáng ngời nhìn về phía Ôn Trạch, trong ánh mắt ngập tràn kiên quyết “Anh muốn tôi tin anh thế nào?” Cuối cùng hắn cũng quyết định chiến đấu đến chết. Ôn Trạch gỡ nhẹ mặt bàn, bình tĩnh nói ra một câu mà nằm mơ hắn cũng không nghĩ đến “Từ trước đến giờ hai nước đối địch hợp tác, đều vì lấy được tín nhiệm của đối phương mà giao ra con tin có quan hệ huyết thống với mình, tôi không có con, nhưng tôi có một em gái.” Ánh mắt hắn bí hiểm “Em gái tôi ---- Ôn Nguyệt!”

Giang Nặc bị kiềm hãm, “Anh muốn gả em gái cho tôi?” Hắn quả thực không thể tin nổi, lời vừa nói ra, cặp mắt luôn ôn hòa của Ôn Trạch lóe ra sự âm trầm khác lạ, ném đến trối chết hắn.

“Ý anh không phải thế sao?” Giang Nặc kỳ quái.

Ánh mắt Ôn Trạch khôi phục vẻ trong sáng, “Tôi chỉ nói là con tin, gửi em ấy lại nhà anh, để anh bỏ đi nghỉ ngơi khi hợp tác mà thôi! Anh nghĩ quá nhiều rồi, đương nhiên anh muốn giải thích với mẹ anh như thế cũng được, nhưng mà” Ánh mắt hắn chăm chú nhìn Giang Nặc, một ánh mắt có thể làm người ta sợ hãi “Em ấy là người quan trọng nhất cuộc đời tôi, tôi sẽ không cho phép em ấy xảy ra bất cứ chuyện gì!”

Suy nghĩ của Giang Nặc sắp rối loạn như ma, hắn thật sự có một em gái? Hắn thật sự rất coi trọng cô ta? Hắn thật sự muốn cùng mình hợp tác? Hay đây lại là một vở tuồng khác của hắn? Giang Nặc nhìn không thấu! Khóe môi hơi lộ ra nụ cười bất đắc dĩ “Ôn Trạch, mưu kế trong lòng tôi không bằng anh, không, nói thật là tôi kém quá xa. Nhưng có một chút tôi có thể khẳng định, anh vô cùng bức thiết muốn hợp tác với tôi, vì đạt được mục đích này, anh làm rất nhiều chuyện khiến tôi phải gia nhập trò chơi, thủ đoạn của anh rất cao nhưng thật sự rất tàn khốc! Ôn Trạch, anh chắc gì đã có em gái thật? Thậm chí chắc gì đã thật sự có hôn thê? Lý do của anh toàn bộ là giả, nhưng anh thật sự hận A Phong! Hận ý này như thanh đao cứng rắn cắm vào tim anh! Ôn Trạch, so với tôi thì từ tận sâu trong tim anh còn thống khổ hơn! Hơn nữa, đau đớn này, tôi đoán nó sẽ theo làm bạn với anh cả đời.”

Lời nói của hắn như dao nhỏ tôi qua nước lạnh, cắt qua vẻ mặt bình tĩnh không chút gợn sóng của Ôn Trạch, ánh mắt hắn ta ngưng tụ, nị lực đen tối giống như làm căn phòng đóng băng!

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

“Nhưng mà không cần biết thế nào, chuyện hợp tác của tôi và anh đã là kết quả chắc chắn, bởi vì anh đã nắm chặt nhược điểm của tôi, thứ nhất: Tôi không buông được A Phong, tôi tình nguyện cùng hắn đi chết, cũng không muốn cuộc sống của tôi mất đi bóng hình hắn; thứ hai: tôi không thể để gia tộc tôi hủy trong tay tôi, hơn nữa không thể chịu đựng được sự bi thương của mẹ tôi, ánh mắt thất vọng của bà, cho nên, Ôn Trạch, tôi chỉ có thể hợp tác với anh! Nhưng tôi xin khuyên anh, đừng chơi trò gì đa dạng hơn nữa, bắt đầu tôi đã thua nhưng chắc gì tôi sẽ thua đến cuối cùng?”

Ánh mắt Ôn Trạch nhìn như lần đầu tiên thấy Giang Nặc, thật lâu sau hắn mới nhẹ nhàng cười rộ lên “Tiềm lực của con người thật sự là khó đánh giá, Giang Nặc, nếu như còn thời gian, có lẽ anh thật sự có thể đấu với tôi một trận!” Giọng điệu hắn tiếc hận mà mang đầy ngụ ý sâu xa.

Giang Nặc lạnh lùng cười, từ chối cho ý kiến với lời nói của hắn “Em gái anh bao giờ đến nhà tôi?” Hắn hỏi. Người phụ nữ này dù là ai, dù thân phận thế nào thì giữ năng trong tay dù không được coi là nắm giữ vương bài nhưng tin rằng cũng có thể kiềm chế được Ôn Trạch một chút.

Ôn Trạch nhìn đồng hồ trên cổ tay “Còn một giờ, con bé sẽ đến Tuyên Thành!” Trong giọng nói có ẩn chứa sự vui sướng.

Phí Như Phong trầm mặc tựa vào lưng ghế, lắng nghe tiếng gió ngoài cửa xe, vù vù vù... giống như một vị khách lữ hành trên sa mạc chỉ còn chút hơi tàn, ánh trăng chiếu vào trong xe, tối nay trăng sao như nước, ánh trăng đó hắn đã từng trải qua, hắn nhắm hai mắt, không còn chút sức lực. Đã không kịp nữa rồi, tiếng gió như từng tiếng sói tru thể lương thấm sâu vào tận đáy lòng hắn.

“Tổng tài, Lão thái gia và La Rochelle tiểu thư đã đứng ngoài cửa chờ ngài!”

Phí Như Phong mở hai mắt, lão gia tử đang được La Rochelle nâng đỡ đứng ngoài cửa phòng! Từ khi ở Đan Mạch trở về, lão gia tử bắt hắn trở về nhà lớn, dựa theo suy nghĩ của lão gia tử thì căn phòng ở trống rỗng kia cuối cùng cũng sẽ phải trở thành một bộ phận bị quên lãng thôi.

“Ông nội, Lộ Tây.” Phí Như Phong mỉm cười xuống xe.

“Ông nói muốn ra ngoài đi lại nên em đưa ông ra, vừa ra liền thấy xe của anh.” La Rochelle giải thích

Tầm mắt Phí Như Phong chỉ động bỏ qua gương mặt bị gió thổi đỏ hồng của họ “Tôi rất đói bụng, tôi thấy hai người cùng sẽ không tàn nhẫn đến mức để tôi ăn cơm một mình đây chứ? Cùng tôi ăn chút gì đi?” Hắn cầu xin.

Phí lão thái gia đắc ý cười “Lộ Tây, ông muốn đi lại, con thì sao?”

La Rochelle chớp chớp mắt, nói quanh co một chút “Ông, con cũng hơi đói bụng” Cô ôn nhu nói.

“Không có tương lai!” Phí lão thái gia giận cô gái không biết tranh đấu gì.

Bữa tối trôi qua trong không khí hòa thuận vui vẻ, “A Phong, ngày mai con và Lộ Tây đi Long Sơn một chuyến, ông nghe nói nước suối trên Long Sơn đối với người già rất có tác dụng, con sắp xếp một chút đi!” Phí lão thái gia nhẹ nhàng băng quơ đề nghị.

“Được!” Phí Như Phong gật đầu “Con đem công việc ngày mai xử lý một chút.” Hắn đứng lên không chút để ý “Lộ Tây, nghỉ ngơi cho tốt, sáng mai chúng ta xuất phát.” Hắn thân thiết nói với Lộ Tây, Phí Thanh Xa tươi cười vừa lòng nhìn bóng lưng Phí Như Phong rời đi.

“Tin ông đi, dù vết thương có sâu đến đâu, thời gian cũng sẽ làm cho nó khỏi hẳn thôi!” Phí Thanh Xa nhìn thấu tình đời nói.

La Rochelle cắn môi dưới. Cô không sợ chạy đua cùng thời gian, chỉ cần hắn có thể hiểu được, chỉ cần hắn nguyện ý cho cô cơ hội chờ đợi, dù mất bao lâu thì cũng có quan trọng gì? Cuộc sống con người sao có thể không có nuối tiếc nhưng chỉ cần có một ngày gió tạnh mây ta thì cuộc đời này đã đầy đủ rồi.

“Con đối với A Phong quá mức thâm tình, quá mức đáng quý, chỉ hy vọng đứa nhỏ ngốc nghếch kia có thể tích phúc sớm một chút!” Phí Thanh Xa xoay người, mặt mày xoa xoa mi tâm, “Con đem một chén trà cho A Phong đi, đừng để nó ngồi ngẩn ngơ một mình!”

La Rochelle dừng lại trước thư phòng, cô hít sâu một hơi, cô không biết bản thân đang sợ hãi cái gì, hơn hai mươi năm qua cô vẫn luôn tin tưởng vào năng lực của cô có thể làm bất cứ chuyện gì! Cô đẩy cửa ra, Phí Như Phong ngồi ở trước bàn, tay hắn đang vuốt ve một con báo bằng đồng, ánh mắt hắn mơ màng vô thần.

“Phong” La Rochelle nhẹ nhàng gọi hắn, “Phong!” Cô lại gọi.

Phí Như Phong quay đầu, La Rochelle hoảng sợ ngây người, đau đớn tột đỉnh dâng lên trong lòng cô.

Phí Như Phong đang chảy máu, miệng vết thương của hắn vẫn không ngừng chảy máu, nó đã làm hắn đau đớn đến sắp phát điên mất rồi, nhưng cô bất lực, tự tin của cô, năng lực của cô, tất cả mọi thứ cô ý lại hơn hai mươi năm qua đang dần dần bị cướp đi.

“Bây giờ cổ phiếu Giang thị đã tăng cao hết mức, anh vẫn tính đánh bừa như vậy?” Ôn Trạch và Giang Nặc hướng đến sân bay mà đi.

“Chuyện tới bây giờ, tôi còn sự lựa chọn sao? A Phong quyết liệt thu mua. Mặc kệ cậu ấy có thể mua hết cổ phiếu với giá cao, sau đó nắm chặt không buông, làm Giang thị chẳng có gốc xoay vòng thì bây giờ cũng chẳng làm gì được. Cậu ấy thả, chúng tôi cũng chết, nhưng Giang thị ít nhất vẫn nằm trong tay chúng tôi, cậu ấy không thả, chúng tôi cũng vẫn chết.” Giang Nặc hoàn toàn bất đắc dĩ.

“Anh sai lầm rồi, đối với tôi Phí Như Phong sau khi dùng hết giá thu mua rồi thả cho tôi một con đường, làm cho tôi tổn thất lớn, nhưng anh thì không như thế!”

Tinh thần Giang Nặc sa sút nói: “Tôi biết, cậu ấy hận tôi, cậu ấy nghĩ tôi giết chết Liễu Đình, cậu ấy tuyệt đối không bỏ qua cho tôi.

“Trong mắt anh Phí Như Phong ngu xuẩn thế sao? Dựa vào anh mà cũng có thể bắt Liễu Đình đi hay sao? Hắn căn bản biết rõ người đứng phía sau là tôi, cho nên hắn sẽ chậm rãi đưa giỡn tôi đến chết, cho tôi nhắm nháp thất bại từng chút từng chút một, cảm thấy từ thân đang bước dần đến, mèo vờn chuột, đáng sợ nhất không phải là bị tóm mà là quá trình bị đuổi bắt!” Ánh mắt Ôn Trạch như hổ sâu không thấy đáy “Phí Như Phong sẽ lấy thủ đoạn không thể ngăn cản hủy diệt Giang Thị, đây là tình cảm cuối cùng hắn dành cho anh!”

Giang Nặc rung động “Vì sao anh lại nói cho tôi biết điều này?”

“Vì anh phải biết, chính vì như thế, Giang thị mới càng nguy hiểm hơn. Từ cảnh giao chiến của tôi và hắn, hắn đã hoàn toàn không từ thủ đoạn nào rồi, cho nên có một khả năng đáng sợ nhất chính là --- hắn sẽ ra tay với hạng mục hợp tác cao cấp nhất của Giang thị và tập đoàn Huru Sĩ Đôn!”

Lông tơ của Giang Nặc dựng hết lên “Hạng mục hợp tác bên kia thất bại, bên này hắn buông tay, bán ra toàn bộ cổ phiếu làm cho... làm cho...” Đáng sợ, hắn không dám nói thêm điều gì nữa.

“Tan băng.” Ôn Trạch phủ ra hai chữ đơn giản thoải mái như nói “ăn cơm” vậy.

Cổ phiếu giang thị thành một mớ giấy lộn, mà trước đó đẩy giá lên cao đến vậy, dẫn theo là một hồi tai nạn cổ phiếu, trán Giang Nặc toát ra một lớp mồ hôi, “Nếu Giang thị đã bước đến tuyệt lộ, vậy anh sẽ không hợp tác với tôi, chuyện này nhất định còn đường để đi!” Nếu là mấy tháng trước, Giang Nặc sẽ không bình tĩnh như vậy được, nhưng bây giờ hắn đã có thể tĩnh tâm để nghiền ngẫm về đối thủ.

“Đúng, cơ hội duy nhất là tuyên bố với bên ngoài trải qua sự đánh giá nghiêm ngặt, tập đoàn bách hóa Giang thị quyết định hợp tác với Ôn thị, hơn nữa thời gian này tận sức phát triển trong nước, về phần hạng mục hợp tác kia nếu xung đột với sách lược mới thì không loại trừ khả năng sẽ bị hủy bỏ! Như vậy thì dù xuất hiện tình trạng đó, cổ dân cũng sẽ chỉ nghĩ là kết quả của việc điều chỉnh chính sách công ty mà thôi, họ sẽ bình tĩnh, thị trường chứng khoán sẽ không đến mức không thể khống chế!”

Giang Nặc nhanh chóng gọi điện thoại, hạ lệnh liên tiếp, cúp điện thoại xong hắn thở dài một hơi, “Hy vọng còn kịp!”

Ôn Trạch dừng xe, tiêu sái mở cửa đi xuống trước “Bình đến tướng chặn, nước dâng đập chắn, đường sống trong chỗ chết, cuộc chiến mới bắt đầu thôi!” Phong thái hơn người của hắn làm người ta phải ghé mắt.

“Chuyến bay số hiệu 611 đã hạ cánh xuống sân bay Tuyên Thành!” Giọng nói rõ ràng của nhân viên thông báo vang vọng.

Ôn Trạch ôn nhu mỉm cười. Sợi tóc bay bay trong gió, tràn đầy ánh dương. Giang Nặc đứng một bên bắt đầu có chút hoảng hốt, “Người phụ nữ này thật sự là em gái Ôn Trạch? Sự tồn tại của cô ấy thật sự quan trọng với Ôn Trạch như vậy sao?” Suýt nữa hần đã hỏi ra miệng, nhưng lập tức dè nén lại.

“Em ấy đến!” Giọng nói của Ôn Trạch truyền vào tai Giang Nặc, hần chấn động ngưng mắt nhìn.

Trước mắt hần là một màu tím nhạt, hần lại nhìn kỹ, hần phát hiện lý do hần chỉ nhìn thấy một màu tím nhạt là do : Trên mặt người phụ nữ kia cũng được che bằng chiếc khăn che mặt màu tím nhạt, hai tay cô cũng đeo găng tay tím nhạt, từ đầu đến chân đều được bao vây trong màu tím nhân nhạt, hần hoàn toàn không nhìn thấy vẻ mặt cô, nhưng phong thái khi cô được tiếp viên hàng không đưa đến, chỉ dựa vào một chút phong thái cũng đủ khiến lòng người chấn động!

“Thân thể vẫn thích ứng chứ? Có mệt không?” Ôn Trạch dùng hai tay vây lấy cô, hần chăm chú nhìn vào ánh mắt cô, không chút che dấu sự ngàn vạn yêu thương săn sóc.

“Em khỏe mà!” Tiếng nói của cô quanh quẩn quanh phòng chờ huyền ảo, xoay tròn, giọng nói của cô như chocolate bị hòa tan, một tầng lại một tầng thấm vào tận đáy lòng, nó giống như không phải tiếng nói của con người, thân thể, tâm trí tất cả đều bị trói chặt!

“Còn nhìn, còn nhìn nữa anh sẽ biến thành một tảng đá!” Tiếng nói của Ôn Trạch như từ chân trời xa xôi truyền đến.

Đồng tử Giang Nặc phóng to, khi nào hần đã đi đến bên người cô ấy? Hần mạnh mẽ lui ra sau từng bước một, một hơi thở nghẹn ở cổ họng, lưng hần phát lạnh không lý do, từ tận sâu trong đáy lòng hần dâng lên cảm giác quý dị cực độ, đây giống như một người đau đớn toàn thân nhưng không biết mình bị bệnh gì... cô... là... ai?

“Anh chính là bạn của anh em – Giang Nặc sao?” Từ trong miệng cô toát ra một luồng hơi thở thơm mát.

Giang Nặc khẽ thở một hơi “Tôi vẫn nghĩ xinh đẹp đến kinh tâm động phách... chỉ là câu nói trong sách vở, nhưng hôm nay thật sự đã được gặp rồi!” Giọng điệu Giang Nặc hơi phập phồng “Nhưng mà không biết kiếp này tôi có vinh hạnh được chứng kiến gương mặt sau khăn che của Ôn tiểu thư hay không...”

“Anh sẽ có vinh hạnh này!” Ôn Trạch cắt đứt câu nói của Giang Nặc “Nhưng từ ngữ của anh dùng rất chính xác, kinh tâm động phách!” Miệng hần cong lên một nụ cười, vẻ mặt còn mềm mại hơn cả ánh trăng!

“Anh, Giang tiên sinh chỉ là khách lệ theo phép lịch sự thôi, anh đừng có nghe theo!” Ngữ điệu của Ôn Nguyệt dịu dàng, làm cho người ta an tâm kỳ lạ!

“Chỉ là phép lịch sự ư?” Giọng nói Ôn Trạch gần như nỉ non, câu nói từ trong miệng hần bay ra như thể chỉ là vô tình, dường như hần không yên lòng?

Ánh mắt Giang Nặc dần dần trở nên hẹp dài mà sắc nhọn, hần dám dùng tính mạng của hần mà thề, ánh mắt kia tuyệt đối không phải ánh mắt của anh trai nhìn em gái! Đó là một ánh mắt thuần túy, hoàn toàn là ánh mắt đàn ông, nó tràn ngập si mê nóng bỏng! Không cần biết cô ấy là ai, không cần biết cuối cùng thì người phụ nữ này đến đây để làm gì, cô chắc là, không, tuyệt đối là nhược điểm trí mạng nhất của Ôn Trạch!

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42

“Tiểu Nguyệt, một thời gian sau này em phải ở tạm nhà Giang Nặc, anh ấy sẽ chăm sóc em!”

“Không phải chúng ta đã nói với nhau rồi sao, chỉ cần em về thì anh vẫn ở cùng em mà!” Trong giọng nói của Ôn Nguyệt có chút kinh sợ nghi ngờ.

“Ôn tiểu thư, cô không tin tôi sẽ chăm sóc cô thật tốt sao?” Giang Nặc không bỏ lỡ thời cơ tiến lên phía trước, vẻ mặt bi thương.

“Không, em không có ý đó!” Bàn tay Ôn Nguyệt rồi rầm vịn xoắn vào nhau, cô nhìn về phía Ôn Trạch xin giúp đỡ.

Giang Nặc lạnh lùng cười trong lòng, có lẽ Ôn tiểu thư này có trăm phần trăm vẻ đẹp bề ngoài nhưng dường như chỉ số thông minh của cô ta thì vừa vặn ngược lại, không có gì lạ, giống như bông hoa nhỏ trong nhà ấm, thường bị người ta bảo vệ rất tốt, đơn thuần như một tờ giấy trắng.

“Có nghĩa là cô tin tưởng tôi, đồng ý để tôi chăm sóc cô rồi? Thật tốt quá, Ôn tiểu thư!” Giang Nặc kích động cầm tay cô “Cám ơn cô đã cho tôi cơ hội này, tôi nhất định dùng hết tâm sức để chăm sóc cô thật tốt, quyết không để cô có chút khó chịu nào!” Biểu hiện của Giang Nặc chẳng khác gì tiểu tử vừa bước vào đời.

“Anh ấy là bạn tốt nhất của anh.” Ôn Trạch tao nhã dịu dàng nói, hần cười như không cười liếc Giang Nặc một cái, “Anh ấy sẽ giống như anh, chăm sóc em thật tốt!”

“Nhưng mà...” Ôn Nguyệt nắm nắm tay, cô lo lắng, lời nói của cô ngập ngừng trong cổ, chưa thành hình.

“Chỉ vài ngày thôi, anh đảm bảo khi em còn chưa kịp nhớ anh thì anh đã đón em về rồi!” Ôn Trạch nhẹ nhàng gỡ tay cô ra, mở cửa xe, đỡ cô vào, hần mềm mại nói, nhưng trong động tác cũng là thái độ kiên quyết lãnh khốc.

Cô thật sự là điểm yếu của hần? Giang Nặc đánh giá tất cả những điều trước mắt.

“Anh, em sẽ chờ anh đến đón, đừng để em chờ lâu quá nhé!” Giọng nói mềm mỏng ý lại như vậy, đủ để bất cứ người đàn ông nào cũng phải mềm lòng.

Ôn Trạch cẩn thận vỗ về trấn an cô, ánh mắt nhìn về phía Giang Nặc “Đúng rồi” Hần dường như đột nhiên nhớ tới “Hẹn mẹ anh gặp mặt tôi một lần đi, buổi chiều tôi sẽ ở phòng trà Dài Viên chờ bà ấy.”

“Mẹ tôi đã rất lâu không rời khỏi cửa.” Ánh mắt sắc nhọn của Giang Nặc chăm chú nhìn Ôn Trạch, giống như phải nhìn thấu hần.

“Không sao, anh chỉ cần để ý nói với bà ấy một chút, không đến được cũng không sao.” Giọng điệu của Ôn Trạch nhàn nhả như bàn chuyện nhà bình thường “Lái xe đi, hai người về trước, tôi còn có việc cần giải quyết!” Hần xoay người nhẹ nhàng rời đi.

Giang Nặc nhìn bóng dáng rời đi của hần, bàn tay nắm tay lái chặt đến mức nổi gân xanh, Ôn Trạch, rốt cuộc trong hồ lô của anh bán thuốc gì?

Long sơn nằm ở Tây Bắc của Tuyên Thành, diện tích hơn 300 hecta, sườn núi có hơn một ngàn bậc thang dẫn lên núi, là đường duy nhất nối thẳng lên đỉnh núi, hai bên thêm đá là cây cối hoa cỏ xanh miết, đi lại ở giữa sẽ có cảm giác thoải mái, vui vẻ.

“A Phong, người Trung Quốc các anh có câu xem hết ngọn núi nhỏ! Hôm nay chúng ta thì xem ai lên được đỉnh núi trước!” La Rochelle nhìn về dãy núi chập trùng liên miên ở phía xa, hai mắt sáng như cực kỳ có tinh thần.

Phí Như Phong mỉm cười lắc đầu: “Đỉnh núi cũng không sánh được với chân núi, em có thể đi lên nhưng chắc gì đã có thể xuống, anh thấy vẫn đừng mạo hiểm như vậy!”

“Trên đời này chuyện gì cũng không muốn mạo hiểm, vậy thì còn gì thú vị?” La Rochelle tin tưởng gấp trăm lần nhướn mày “Chẳng lẽ anh sợ thua em?”

Phí Như Phong giương mắt nhìn trời “Hôm nay nhiều mây, sợ là sẽ có mưa. Tiết trời cũng không đẹp, em vẫn kiên trì muốn lên?”

La Rochelle gạt đầu kiên định, Phí Như Phong mở nút chai nước lọc, ngửa đầu uống một ngụm, một cơn gió lạnh đập vào mặt hần. Sương mù dày đặc cuộn cuộn ập tới từ bốn phương tám hướng, giống như thủy triều ở biển lớn, cảnh sắc khó nói nên lời, thật sự là xứng với hai từ đồ sộ. Ánh mắt La Rochelle dính chặt vào, đuổi theo hần, gương mặt Phí Như Phong như ẩn vào trong mây.

“Vậy thì đi thôi!” Giọng nói Phí Như Phong nhẹ vang. Mặt La Rochelle giãn ra, cô vui thích nhẹ nhàng dẫn đầu về phía trước, cô không quan tâm thêm đá này dẫn đến đâu, quan trọng là A Phong đang bên cô, hần cùng cô sống vai bước đi!

Đỉnh núi Long sơn, kỳ phong dị thạch, vách núi dựng đứng, tạo thành một hình ảnh cực kỳ đẹp, đặt mình giữa đỉnh núi, nhát tay như có thể xúc mây trời, nhìn xa thấy đất rộng, La Rochelle nhìn quanh bốn phía, mây đã tan, thân nhiên quanh quần ở giữa núi, như một mảnh lụa mỏng bao phủ, khác nào tiên cảnh!

“Đẹp quá” La Rochelle hít sâu một hơi, trong lòng như được thổi sạch trơn.

“A Phong, con người khi đứng trước thiên nhiên thường cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé, có thể đem trái tim mình mở rộng ra đúng không?” Cô xoay người, bước chân bước lên rên xanh

“Cẩn thận.” Phí Như Phong bước nhanh lên đỡ lấy cô, nhưng rên xanh rất trơn, làm thân mình ngã xuống, đầu gối vẫn trượt mạnh xuống đất.

“Đầu gối em trầy da rồi, đã nói em đừng có mạo hiểm, bây giờ đã biết đau rồi chứ?” Phí Như Phong nhìn kỹ đầu gối cô, cẩn thận xé mở ống quần, tay hần to lớn, đầu ngón tay mượt mà hữu lực, “Sao rồi, đau đến choáng váng rồi?” Phí Như Phong tới gần cô, mặt mày hần thâm thụy, sau khi gây yếu thì ngũ quan càng thêm khắc sâu, ngập tràn nồng đậm, mị lực sắc bén, trấn nhiếp hồn phách. Đôi mắt La Rochelle như bị nam châm hút chặt không rời nổi ra.

“A Phong, anh có nhớ khi em 15 tuổi anh dạy em cười ngửa không?” La Rochelle nhẹ giọng hỏi, cô nín thở chờ câu trả lời.

Đôi mắt Phí Như Phong sâu thẳm chăm chú nhìn cô, trái tim La Rochelle đập rộn ràng, ngũ quan Phí Như Phong chậm rãi hiện lên một nụ cười, nụ cười kia quả thật có thể mê đảo đến chết người, yết hầu La Rochelle nghẹn lại, cô quả thực không thể thở nổi, trời cao cuối cùng cũng thương tiếc cô sao?

Phí Như Phong hạ thất lưng ngồi xổm xuống “Đi lên, tiểu quỷ ưa khóc nhè.”

Vòng tay La Rochelle ôm chặt cổ hần, mặt dán chặt vào lưng hần, hai mắt cô tràn đầy nước mắt, cô liều mạng cắn môi, dùng hết sức để kiềm chế, “Người ta mới không... thích khóc mà, lần đó em ngã xuống ngựa, một giọt nước mắt cũng chưa rơi.”

“Không roi trước mắt anh, nhưng không biết là ai đến trước mặt dì Lệ Á khóc đến kinh động trời đất vậy? Làm hàng xóm sợ đến mức tưởng rằng đã xảy ra vụ án thê thảm nữa chứ!” Phí Như Phong cười nhạo cô.

“Anh làm sao mà biết” La Rochelle kinh hãi.

“Từ nhỏ đến lớn có chuyện gì của em mà giấu được anh chứ? Ngay cả em mấy tuổi...”

“Không cho nói!” La Rochelle trên vai hấn cúi thấp đầu vọng tưởng muốn ném ánh mắt uy hiếp cho hấn.

“20 tuổi mới mọc răng khôn là rất mất mặt à? Chẳng qua là hơi muộn thôi.” Phí Như Phong nghi hoặc cảm thán.

“Phong!” La Rochelle đâm trên lưng hấn, mặt cô nở một nụ cười tươi rói, lòng cô chua xót. Cứ như vậy cả đời đi, A Phong, chúng ta cứ như vậy suốt đời suốt kiếp được không? La Rochelle yên lặng suy nghĩ, cô càng ôm chặt cổ hấn hơn, tình yêu của cô có thể nhấn đến đáy lòng hấn được không?

“Về sau cẩn thận một chút, đừng làm chính mình bị thương nữa.” Phí Như Phong lấy hòm thuốc cấp cứu trên xe ra, đem vết thương băng bó thật tốt, kiên nhẫn săn sóc dạn dò cô.

“Chỉ cần có anh bên cạnh em sẽ ít bị thương.” Lời nói của La Rochelle mang theo hai ý nghĩa.

Đôi mắt thâm thúy của Phí Như Phong nhìn cô, gió làm quần áo hấn rung động “Lộ Tây, về sau anh sẽ không ở cạnh em nữa!”

Vạn vật tĩnh lặng.

Máu trong cơ thể La Rochelle như bị tháo sạch trong nháy mắt rồi trong vài giây lại được rót đầy.

“Đừng yêu anh nữa, Lộ Tây, tìm một người yêu em, cùng hấn sống cho thật tốt.” Giọng nói của Phí Như Phong vô cùng ôn nhu.

Trái tim La Rochelle giống như bị hấn mạnh mẽ móc ta, nước mắt tràn khỏi khóe mi, cô cúi đầu, liều mạng đè nén, cô tìm kiếm khăn lau khắp nơi, cô chặt vật làm mất hoàn toàn thái độ bình thường, Phí Như Phong vươn tay ôm cô vào lòng, La Rochelle không thể khống chế nỗi đau đang xâm nhập vào tận cốt tủy, cô run rẩy trong lòng Phí Như Phong. “Em sẽ chờ anh, chờ ngày anh phai nhạt điều đó.” La Rochelle túm chặt quần áo hấn, giống như túm lấy cây cò cứu mạng cuối cùng.

“Anh yêu cô ấy, Lộ Tây, mỗi ngày anh đều nghĩ đến cô ấy, cả đời này anh đều yêu cô ấy như vậy, chỉ yêu cô ấy, vĩnh viễn không quên.” Ánh mắt Phí Như Phong là một hắc động vô biên, giọng nói của hấn trong trẻo nhưng lạnh lùng quanh quẩn trong gió.

“Em không muốn, Phong, em yêu anh, chỉ cần ở cùng một chỗ với, mọi thứ em đều có thể chấp nhận hết! Em sẽ không ngăn cản anh nhớ đến cô ấy, em chỉ muốn ở bên cạnh anh...” Phong, đừng đuổi em đi!” La Rochelle tuyệt vọng cầu xin, nước mắt mãnh liệt thấm ướt ngực Phí Như Phong.

Phí Như Phong tỉnh tể vuốt nhẹ sợi tóc cô, nhẹ nhàng lấy tay lau đi nước mắt cô “Anh không thể, nơi này của anh đã không bao giờ có thể chứa đựng thêm một ai nữa, Tiểu Đình...” Lời nói của Phí Như Phong đột nhiên ngừng lại, trên mặt hấn là thống khổ khắc sâu, loại đau đớn này làm cho người ta run rẩy, thật lâu sau, “Tiểu Đình, cô ấy dùng cách thức sắc nhọn nhất để cắm vào linh hồn anh, anh không có sức gầy dựa.” Hấn nói xa xăm “Anh không thể để em lại bên người, Tiểu Đình nhất định sẽ giận mất, cô ấy là một người phụ nữ có yêu cầu tuyệt đối, là người phụ nữ duy nhất, nếu như cô ấy giận dữ thì anh vĩnh viễn sẽ không được thấy cô ấy nữa, cô ấy thật ngoan độc, cho đến bây giờ cũng không cho anh mơ thấy cô ấy, đúng là một phụ nữ xấu xa, quật cường mà keo kiệt!

“Phong!” La Rochelle rên rỉ.

“Lộ Tây, từ giây phút Tiểu Đình rời khỏi anh, đã xác định anh nhất định phải cô độc rồi!” Ánh mắt hấn ôn nhu nhưng xa xăm “Đừng làm vật tuần táng theo anh, Lộ Tây, trong cuộc đời em, nhất định sẽ có một người đàn ông nguyện ý đem toàn thể giới đặt dưới chân em!” Phí Như Phong nói nhẹ bên tai cô: “Em là, vĩnh viễn là--- em gái Lộ Tây yêu quý của anh!” Hấn buông La Rochelle ra, hấn cùng cô vạch rõ giới hạn cuối cùng. La Rochelle mờ mịt đứng giữa bãi đỗ xe, nhìn hấn nhanh chóng xoay người rời đi, bóng dáng mơ hồ dần.

Thời gian mười lăm năm, giấc mơ ngọt ngào vô tận, chỉ giống như đứng trên vọng hương đài xem về kiếp trước, có người yêu, có trái tim biết yêu, đều hóa thành nước mắt tối tăm không thể chịu nổi, từ nay về sau, hấn thật sự... hấn vĩnh viễn... rời khỏi cuộc đời cô, hết kiếp này, chỉ còn có thể làm một việc: Quên hấn, quên hấn mà sống cho tốt, bị ai quá nhiều làm cô không thể đứng thẳng nữa, cô ngã quỵ trên mặt đất “Vì sao, vì sao, em yêu anh 15 năm, em chờ anh 15 năm, vì sao, vì sao em không thể, vì sao, vì sao, Phong, Phong, Phong!” Tiếng khóc tuyệt vọng gào thét trong gió.

“Em nhớ anh không, Tiểu Đình

Anh rất nhớ em

Em có tốt không?

Anh một chút cũng không tốt!

Em vẫn không muốn đến giấc mơ của anh ư?

Em đúng là phụ nữ xấu xa, thật sự là không thể học được chút ngoan ngoãn nào!”

Phí Như Phong gọi lên nụ cười thân nhiên như mây --- giữa nụ cười là vô tận cô tịch đi ra từ xương tủy.

“Nhấn tâm, vì sao em không đến?

Em biết rõ, anh biết là em có biết mà

Em không đến là cho anh một kích trí mạng,

Đánh chết mùa xuân xuất hiện trong sinh mệnh anh,

Nó kiên cố như quặng sắt đen tối

Đề nén suy nghĩ và hô hấp của anh,

Giam anh như một tù nhân, không lối thoát

Sầu khổ, đổ ky, xấu hổ

Và tuyệt vọng thảm khóc.

Đây có lẽ là ảo tưởng, nhưng lại muốn ảo tưởng

Anh tin anh chỉ đang ảo tưởng, nhưng anh chẳng thể nghĩ khác

Chỉ một hướng đó thôi

Mọi hướng đều bị chặn đứng, chẳng cho phép anh u sầu---

Anh không thể quay đầu,

Vận mệnh đánh vào anh!

Anh cũng biết đây quá nửa là

Con đường hủy diệt; Nhưng

Vì em, vì em

Anh cam nguyệt bất cứ thứ gì

Đây không chỉ có nhiệt tình của anh,

Còn có lý tính của anh nữa

Ảo tưởng! Muốn trách một cuộc sống quá mỏng manh. ...”

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Đèn xe không ngừng lay động trước mắt, bóng dáng loang lổ trên tường lần lượt thay đổi, La Rochelle nghĩ đến đêm kia, y hương tấn ảnh, cảnh sắc phồn hoa, nhưng hạnh phúc của cô lại ở thời khắc ấy vỡ nát, cô cũng lạnh lẽo thê lương như vậy, khác nhau là lần trước còn có thể đau, lần này lại là nát thành từng mảnh nhỏ, người đưa cô vào địa ngục vẫn là cùng một người, ông trời vì sao lại tàn nhẫn như vậy, hy vọng và tuyệt vọng cô đã chịu chẳng lẽ vẫn còn chưa đủ sao? La Rochelle ôm gương mặt ướt át, hơi lạnh như một chiếc lưới dày đặc từ bốn phương tám hướng vây lấy cô.

“Yêu một người không yêu mình, sẽ giống như tự tay dùng dao xẻo sạch bản thân từng chút một, loại cảm giác chậm rãi thiêu đốt thành tro tàn này, chỉ có người ngu ngốc nhất mới muốn trải qua.” Giọng nói mềm nhẹ thông thả, giống như gió nhẹ nhàng xâm nhập vào đáy tai, trên người hẳn là hơi thở điềm đạm an hòa, làm cho trái tim đang mê li vỡ nát của người ta chậm rãi yên ổn.

Ôn Trạch, La Rochelle vẻ mặt trống rỗng, cô mờ hồ nhớ rõ, người đàn ông này chẳng khác gì độc dược hạng nhất, cứ là người bị hấp chú ý, cuối cùng đều phải trả giá cực lớn, nhưng mà bây giờ cô nhìn đôi mắt tối tăm kia... Yên tĩnh, ôn hòa và tràn ngập hiểu biết đến vậy, cô không thể nổi lên một chút lòng cảnh giác phòng bị nào. Ôn Trạch ôn nhu nâng cô dậy, chỉnh lại quần áo cô, đây là một thiên chi kiều nữ, đây là một phụ nữ tập trung đủ vẻ xinh đẹp và sự giàu có trên người, lúc này lại giống như lá rụng mùa thu, chẳng còn sức sống. Ôn Trạch nắm cô, như nắm một đóa trẻ lạc đường.

Ôn Trạch lái xe vào một con đường nhỏ hai bên đều là cây cối trụi hết lá, sau đó dừng lại trước một toà nhà màu trắng. Ôn Trạch mang theo La Rochelle đi vào, cái bàn bằng đá cẩm thạch màu trà, phong cách sắp xếp cổ điển như thế kỷ 19, đàn hương thân nhiên, bàn trà kiểu anh, gạt mình như trở lại căn nhà ở nước Mỹ.

La Rochelle ngửa đầu cười to, cô cao ngạo ngẩng đầu, “Hao tổn tâm cơ như vậy, sắp xếp trắc trở đến vậy, Ôn Trạch, anh muốn có được gì từ tôi? Nước mắt ngọc ngà đã cho Liễu Đình, tôi --- chắc nên có là chiếc hộp Pandora sao?” Cô chưa ngao nói.

Trên mặt Ôn Trạch vẫn lộ ra nụ cười nhợt nhạt, vẻ lạnh nhạt yên bình, “Mấy thứ này chính là dùng để giảm bớt cảm xúc của cô, cô quá bi thương, đau lòng đã ngấm vào tận lục phủ ngũ tạng cô, cô cần yên ổn.”

“Muốn thu về thì trước đó phải cho đi! Tiếp theo thì sao? Ôn Trạch anh không phải cũng muốn dùng chuyện ma quỷ này đến mê hoặc tôi như đã đối phó với Giang Nặc đấy chứ? Cái gì mà không làm hấn yêu thì hãy để hấn hận đi, cái gì mà thả làm ngọc vỡ chứ!” La Rochelle gằn từng tiếng, chán ghét nói “Tôi Lucia La Rochelle còn chưa bao giờ mất đi tâm trí của mình!”

Nét mặt Ôn Trạch không chút thay đổi, ánh mắt hấn buông xuống chuyên tâm vào việc nghiên cứu nước trà, hấn uống một hớp, dòng nước chảy qua đôi môi ôn nhuận của hấn.

“Cô không nghĩ tới chuyện dùng thuật thôi miên đối phó với anh ta sao?”

La Rochelle kinh hoàng, đầu óc cô hiện ra như đèn chiếu phim: Phí Như Phong toàn thân là nước sôi, ngửa đầu ầm ướt, hơi nước che đi thần sắc hấn, “Từ nhỏ đến lớn em có dấu điểm được anh chuyện gì chứ” Mím cười nói, tiếng nói như dây lên sóng to gió lớn, La Rochelle chỉ nghe thấy tiếng trái tim mình đập mạnh, đến đầu ngón tay cũng lạnh lẽo.

“Xem ra cô đã thử qua rồi, xem ra địa vị của cô trong lòng Phí Như Phong cũng thật sự là khác biệt!” Đầu ngón tay thon dài của Ôn Trạch vuốt ve hoa văn trên bàn trà, “Có thể là tồn tại độc đáo nhất trong cuộc sống của hấn, cũng là người hiểu nhau nhất trong cuộc đời hấn, vận mệnh đôi khi đúng là một câu chuyện cười!”

Mỗi câu nói của người đàn ông này đều nhập vào nơi mềm mại nhất trong ngực, khiến bạn căn bản không thể từ chối, ý chí chiến đấu của bạn, sự đề phòng của bạn, đều bị hấn làm cho tan rã sạch sẽ.

“Có thể từ chối sao? Minh thật sự có thể từ chối chuyện tiếp theo mà người đàn ông này sẽ làm ư?” La Rochelle khủng hoảng.

“Đã từng nghe đến Hồ Vong Xuyên ở ma giới chưa?” Ôn Trạch đứng lên không chút để ý, hấn mở nắp đàn dương cầm, âm nhạc tinh thuần như nước theo bàn tay hấn tuôn ra, nó nhàn nhã như một ly trà hoa, dòng hương thơm ngát, giống như từ nơi xa xưa truyền lại, chậm rãi chảy xuyên qua dòng thời gian dài rộng bên người, rơi rớt từng giọt nước mờ. Nghe, cảm thụ tiếng đàn mang the sự phóng đảng phiêu bạt, mơ hồ có khàn khàn tang thương – nó đi theo từng âm cuối của tiếng đàn, mỗi một âm phù quay về, tàn mạn ngâm nga, nó nhẹ nhàng thờ dài như nhớ lại điều gì, giống như kêu gọi xa xôi, nó đang hỏi, còn phải phiêu bạt bao lâu, đó là loại đau đớn khắc vào xương cốt.

Ngực cộm lên, thì ra đây là cô độc, thì ra vị cô độc cay đắng là như vậy... La Rochelle không khỏi ngây ngốc. Âm nhạc tinh tang dừng lại, Ôn Trạch nhìn phím đàn đến xuất thần, vài sợi tóc chảy xuống trên trán và quần áo hứu nhân màu lam phản xạ ra ánh sáng của chiếc đàn, yên tĩnh như hồ nước sâu không thấy đáy, “Thiên đường ở ngay trước mắt chúng ta, nhưng khi chúng ta đứng ở cửa, mới phát hiện ra chúng ta đã cầm sai chìa khóa, La Rochelle, cô và tôi đều đã chọn đúng hướng nhưng đều không thể đi tới cuối cùng!”

Hấn ngửa đầu cười tự tại, ôn nhu tự tại như vậy, trong suốt mà bi thương.

“Ôn Trạch” giọng điệu La Rochelle nhẹ đến mức tận cùng “Thế gian này không thể tránh khỏi những việc không như ý, oán độc cũng bằng không, cuộc đời nào không có tỳ vết chứ? Không sao cả, để cho cái tỳ vết này xé nát những ngày tốt đẹp nhất của cuộc đời tôi, nó không đáng!” sắc mặt La Rochelle tái nhợt cứng rắn như đá cẩm thạch, “Cho dù tôi vỡ nát, anh cũng không bao giờ có thể mượn tay tôi để xúc phạm tới A phong nửa phần!”

“Tôi không trông đợi vào việc có thể đạt được điều này từ cô.”

“Vậy rốt cuộc anh muốn cái gì từ tôi?”

“Một cửa sống!” Mặt Ôn Trạch ngưng tụ thành hố băng sâu không lường được.

Ôn Trạch, một người đàn ông như nước, ôn nhu như nước, khí chất như nước, tươi cười như nước, nhưng nước này có thể nháy mắt trở thành băng, băng không những có thể đâm người ta đầy mình thương tích, cũng có thể giết người!

Chicago, một người đàn ông ăn mặc hợp trời trang đi vào showroom ô tô của Ôn Thị, hấn liên tục thử nấy chiếc xe, 10’ sau, khi hấn rời đi, bàn tay hấn đặt trên xe.

San Francisco, một đứa bé ôm một món đồ chơi chạy vào cửa hàng son của Ôn Thị, khi mẹ nó lớn tiếng hò hét túm nó ra, món đồ chơi của nó đặt trên ghế dựa.

New York, 11h40' Luật sư chuyên dùng của Phí thị Từ Thiếu Phổ đi vào một tòa nhà siêu hiện đại, biển hiệu chân chính: Tập đoàn Huru Sĩ Đốn.

“Ôn tiểu thư đã từng đến Tuyên thành chưa?” Giang Nặc nhìn Ôn Nguyệt qua kính chiếu hậu, cô thu hồi ánh mắt, ngồi đoan chính, tỏ vẻ mọi việc đều hết sức mới mẻ.

Cô không nói chuyện nhiều với người khác, nàng đã từng trải qua huấn luyện lễ nghi tương đối hà khắc, Giang Nặc hỏi tùy ý: “Trước đó Ôn tiểu thư vẫn ở trường học nữ sinh Bồ Lợi Á ư?”

“Đúng vậy, từ khi 10 tuổi tôi đã ở đó đọc sách rồi!”

“Từ đó đến nay cô vẫn ở đó ư?” Giang Nặc hơi ngạc nhiên, Ôn Trạch cứ thế nhốt cô ấy ở Bồ Lợi Á sao? Không biết vì sao, trực giác hần cảm thấy dùng từ nhốt này là vô cùng chính xác.

“Anh nói, thế giới bên ngoài rất phức tạp, không thích hợp với tôi!” Giọng nói của Ôn Nguyệt nhu hòa, mỏng lung, giống như gió nhẹ thổi qua bên tai “Lần này anh ấy đón tôi ra, anh ấy nói: Anh sẽ chăm sóc tôi thật tốt!” bóng dáng Ôn Nguyệt có chút u buồn thán nhiên, không vượt qua nỗi sự yêu kiều.

Nửa ngày sau Giang Nặc vẫn không nói được gì, cô ấy là lợi thể của hần, nhưng hần phát hiện ra bản thân mình căn bản không có muốn làm cô ấy tổn thương, đây là người phụ nữ được trời sinh ra để chịu nhận sự che chở của người khác, làm cho người ta thương tiếc. Có lẽ, có lẽ Ôn Trạch cũng chính vì lý do này, mới dám đưa cô ấy vào lòng bàn tay hần, Giang Nặc mặt nhăn mày nhúm đắm chiêu.

Xe dừng trước cửa điện tử một chút, hai cửa lớn mở ra, toàn thân Ôn Nguyệt chấn động, đôi mắt cô dính chặt vào pho tượng giữa bể phun nước.

“Rất đẹp đúng không?” Giang Nặc đã quen với vẻ ngạc nhiên của những người nhìn thấy bức tượng.

“Uh.” Giọng nói của cô gần như không nghe thấy.

Giang Nặc mở cửa để cô xuống xe, “Pho tượng này là cha tôi dùng một loại vân thạch cực kỳ hiếm để điêu khắc thành, loại vân thạch này toàn khối nhẵn mịn, không có hoa văn gì.” Giang Nặc cầm tay cô, sự lạnh lẽo trên tay cô khiến hần rung mình “Ôn tiểu thư, “ Hần vừa mở miệng.

Ôn Nguyệt đã lắc lư dựa vào người hần, “Thật xin lỗi, tôi chưa bao giờ ngồi máy bay lâu như vậy.” Cô thì thảo nói, đầu óc hơi mơ hồ.

Một tay Giang Nặc ôm lấy cô, dưới đầu ngón tay hần là da như băng giá, xương như ngọc ngà. Lòng Giang Nặc hơi run rẩy, “Tôi đưa cô về phòng nghỉ ngơi.” Hần bước lên bậc thang, đi xuyên qua hành lang dài, Giang Nặc đặt cô lên giường, cô hơi mở mắt thờ nhẹ một hơi: “Tôi thường cảm thấy choáng váng đầu óc, nhưng mà chỉ cần nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.” Giang Nặc chỉ cảm thấy lỗ tai ting ting truyền đến từng đợt ngứa ngáy, mùi thơm trên cơ thể cô làm hần không thể suy nghĩ.

“Nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai tôi sẽ đến thăm cô,” Hần gần như chặt vật rời khỏi phòng.

Hần đi ra ngoài cửa, hơi thở hỗn độn lập tức vững vàng trở lại, nụ cười hần lạnh lùng mà đầy ý vị “Ôn Trạch, đây là mục đích của anh, mỹ nhân kế sao?”

“Thiếu gia, phu nhân mời cậu lập tức tới phòng bà.” Giọng điệu Mao thái thái hơi dồn dập, hiển nhiên là việc rất gấp gáp. Giang Nặc hai bước thành một vội vàng đi vào phòng mẹ, không khí trầm trầm tĩnh lặng bao phủ toàn bộ căn phòng, Đường Bảo Như đang ngồi trên sofa, sắc mặt u ám.

“Mẹ, đã xảy ra chuyện gì?”

“Bên New York gọi điện sang nói kế hoạch hợp tác của tập đoàn Huru Sĩ Đốn và Giang Thị có biến cố xảy ra, tình trạng thực tế chưa rõ.” Giang phu nhân nhẹ nhàng ần ần trán, giọng nói mỗi một, nếu kế hoạch hợp tác với tập đoàn Huru Sĩ Đốn bị hủy bỏ, hậu quả trong đó, ai cũng có thể đoán được.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

“Mẹ đã liên hệ được với cậu con, nếu hợp tác thật sự không thể hoàn thành, nó sẽ dùng hết sức để ổn định cổ phiếu Giang thị!”

“Mẹ, chuyện này con đã chuẩn bị tốt lắm, mẹ cũng đừng vì chuyện này mà lo lắng!” Giang Nặc đỡ mẹ trở lại giường, hần biết trước khi hần trở về, mẹ nhất định đã xử lý một lượng công việc lớn, cho nên mới hao tổn thể lực, mệt mỏi đến vậy.

“Con đã bắt tay hợp tác với Ôn Trạch, chiều nay sẽ có tin tức công bố ----- Tập đoàn bách hóa Giang thị cùng Ôn thị hợp tác! Mà con sẽ lập tức đi New York, không cần biết kế hoạch hợp tác sẽ ra sao, con đều không cho phép Giang Thị chịu chút tổn hại nào!” Giang Nặc nói một cách chắc chắn như chém đinh chặt sắt.

Đường Bảo Như nhìn Giang Nặc hơi vui mừng, “Quan sát trên thương trường, thậm chí phải đề phòng cả người giúp đỡ mình, mà người vin vào có thành lập quan hệ hợp tác dĩ nhiên cũng chẳng phải hạng người lương thiện, một con đập chỉ cần một cái khe cũng có thể bị sóng gió phá vỡ!”

Năng lực nhìn thấu của mẹ làm Giang Nặc kinh hãi “Em gái Ôn Trạch đang ở trong nhà.” Câu nói nhẹ nhàng băng quơ này đã đủ rồi.

“Đi sớm về sớm, mẹ sẽ chăm sóc Ôn tiểu thư thật tốt.” về mặt Đường Bảo Như ôn hòa nói, “Tiểu Nặc.” Bà gọi Giang Nặc đã sắp bước ra khỏi phòng, “Con làm cho mẹ vô cùng kiêu ngạo, người xưa nói trong họa có phúc quả thật là không sai chút nào.”

Ánh mắt Giang Nặc đau như kim châm, đến tận hôm nay, đến tận lúc hấn gây ra hậu quả nghiêm trọng như thế này, thái độ của mẹ dành cho hấn vẫn là quan tâm và cổ vũ, hấn hơi hơi chùng vai, bước nhanh ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Phòng khách hình tròn thật lớn đang dần dần bị hoàng hôn bao phủ, không khí trở nên oi bức ngột ngạt, một âm thanh rất nhỏ phá tan không khí nhẹ nhàng nhanh chóng tiến đến, La Rochelle nhẹ nhàng hát tóc ra phía sau, “Sống và chết chỉ cách một sợi chỉ, cửa sống, thường thì... cùng chính là cửa chết!”

Lời nói còn chưa dứt, Ôn Trạch đã nhảy dựng lên đánh về một bên, viên đạn bắn vào một cánh cửa thủy tinh cực lớn, trong nháy mắt thủy tinh vỡ vụn, tại chỗ Thủy tinh rớt xuống, bắn về phía Ôn Trạch, Ôn Trạch túm lấy nắp đậy đàn dương cầm, xoay tròn thành một cái khiên che, dường như cùng lúc, một bóng đen bổ nhào vào bên cạnh, cẳng chân hỗn loạn của Ôn Trạch đá mạnh về bóng đen đang cầm khẩu súng trên tay, tiếng vỡ xương vang lên trong không gian, súng rơi lên mặt đất, bóng đen phản ứng cũng nhanh, hấn đổ về bên trái, tránh nắm đấm đang hướng về mặt mình của Ôn Trạch, chân hấn quét ngang qua bắp chân Ôn Trạch, sức lực như chìm vào biển lớn, bóng đen kinh hãi thở dốc, chân hấn thế mà lại bị quặp ngược lại, vặn vẹo thành đường cong kỳ dị, lưng hấn đập mạnh lên sàn, ngất ngay tại chỗ.

“Đừng nhúc nhích.” Tiếng nói réo rắt của La Rochelle vang lên sau lưng hấn, kè sát đầu Ôn Trạch là nòng súng lạnh như băng.

Ôn Trạch giật mình, “La Rochelle tiểu thư, mời sát thủ không phải việc mà việc thực nữ sẽ làm, hướng chỉ là cầm súng giết người?”

Tay La Rochelle mở chốt, “Ân ân oán oán, thù mới hận cũ cứ theo chúng ta đi thôi, tôi cho anh được chôn cùng, cũng không xem là bôi nhọ anh phải không?” Giọng nói của La Rochelle khá bình tĩnh, thuần thực như trải qua vô số thăng trầm.

“Nước thuốc thôi miên, chính là một âm mưu dắt tôi mắc câu, cô cố ý cho tôi một biểu hiện giả dối là yêu Phí Như Phong đến không từ thủ đoạn,” Ôn Trạch tò mò “Từ khi nào mà thiên chi kiêu nữ như cô lại không muốn sống vậy? Cô ngốc đến mức muốn ngọc đá cùng tan với tôi?”

Từ khi bàn tay A Phong vuốt ve con báo bằng đồng kia, ánh mắt hấn xa xăm bất định, tôi đã biết kiếp này tôi không còn cơ hội bên hấn nữa, khoảng cách không thể vượt qua nhất trên đời này chính là khoảng cách giữa sự sống và cái chết, Liễu Đình, cái chết của cô thật hạnh phúc! Nhưng mà tôi cũng chẳng thể để hấn đổ máu mãi như vậy, tôi không thể trở mặt nhìn hấn đau đến phát điên, A Phong, mọi khi em có thể cùng anh vuốt ve vết thương của anh, nhưng lần này em thật sự bất lực, A Phong, em chỉ có thể dùng bản thân để mang thương tổn rời khỏi anh.

La Rochelle mỉm cười xinh đẹp, trong óc cô vang lên câu nói Phí Như Phong đã nhẹ nhàng nói bên tai: “Em là, vĩnh viễn là em gái Lộ Tây yêu quý của anh!”, anh sai rồi, A Phong, kiếp này, kiếp sau em cũng đều quyết sẽ không làm em gái Lộ Tây của anh.

“Đến chỗ tử thân, tôi sẽ cho anh biết đáp án vì sao tôi không muốn sống nữa!” La Rochelle mỉm cười bóp cò súng.

Phí Như Phong mở cửa vào văn phòng, Từ Thiếu Phổ, Thiệu Phong và các thành viên ban giám đốc đã chờ lâu, trên mặt Từ Thiếu Phổ thoáng hiện vẻ mệt mỏi, hấn đã ngồi máy bay liên tục 12 giờ.

“Kế hoạch hợp tác với tập đoàn Hưu Sĩ Đồn bây giờ ra sao rồi?” Vừa ngồi vào ghế Phí Như Phong lập tức vào thẳng chủ đề.

“Tôi đã ký hợp đồng với họ, hợp tác cùng Phí thị là nguyện vọng nhiều năm của họ, lần hợp bản này thật sự là nhíp nhàng vui vẻ.”

“Tính đến chiều nay, công ty ta đã có được quyền không chế 35% cổ phần của Giang thị.” Đàm Định Tây mở miệng.

“Tôi muốn là 100% quyền khống chế!” Phí Như Phong lạnh lùng cắt ngang.

“Tôi nhất định sẽ mau chóng, mau chóng...” sắc mặt Đàm Định Tây trở nên xấu hổ.

“Tổng tài! Tôi mới nhận được tin tức, buổi chiều nay báo chí sẽ tuyên bố --- tập đoàn bách hóa Giang thị sẽ cùng Ôn thị hợp tác.” Giọng điệu Thiệu Phong thận trọng.

“Đây thật sự là một tin tức không tốt đẹp lắm!” giọng điệu mềm nhẹ của Phí Như Phong mang theo hứng thú ác liệt.

“Tổng tài.” Thư ký mới nhận chức sắc mặt tái nhợt gõ cửa đi vào, hấn cúi đầu tới gần Phí Như Phong, giọng nói nhỏ gần như thì thầm: “Phí lão tiên sinh

điện thoại tới, nói hần có việc tìm ngài, rất gấp!”

Môi Phí Như Phong mím lại, “Nói cho ông tôi biết, tôi bây giờ đang họp, sau khi xong tôi sẽ gọi lại.”

“Nhưng mà...” Thư ký chần chừ nói “Tôi đã nói với Phí lão tiên sinh như vậy, nhưng mà... nhưng mà... ông ấy nói...” Thư ký hiển nhiên không biết nên làm thế nào.

Phí Như Phong tựa lưng vào ghế, khẽ nhắm hai mắt, hiển nhiên, khiển trách của ông còn đến nhanh hơn dự đoán của hần! Hần rời khỏi ghế dựa, đi vào văn phòng bên trong, nghe điện thoại,

Tiếng rống lớn của Phí Thanh Xa truyền ra từ điện thoại “Lộ Tây từ sáng đến giờ vẫn chưa về nhà, ông mặc kệ mày đã nói gì với nó, bây giờ! Lập tức! Tìm nó về đây!” Phí Thanh Xa dừng lại một chút “Lộ Tây chưa bao giờ không nói tiếng nào mà rời đi!”

Phí Như Phong buông điện thoại, tuy mới là buổi chiều nhưng ngoài cửa sổ tiếng gió gào thét, mây đen cuộn cuộn nổi lên, mây đen đầy trời che khuất mặt trời. Hần có một loại cảm giác kỳ quái mà sợ hãi, giống như... lâm vào biển máu.

Hần đi ngược lại phòng họp “Cuộc họp hôm nay hủy bỏ.” Sắc mặt hần làm mọi người cảm như hén. Phí Như Phong ngồi trở lại bên bàn, ánh mắt hần sâu thẳm như giếng sâu không đáy, hạ lệnh cho Từ Thiếu Phổ và Thiệu Phong.

“Thiệu Phong, cậu lập tức đi sân bay, khách sạn, mọi nơi Lộ Tây có thể đi kiểm tra một lần, xem hôm nay cô ấy có liên hệ với ai hay để lại câu gì không.”

“Thiếu Phổ, cậu lập tức đi gặp Bạch cục trưởng, để hần điều tra khu vực một chút, tôi muốn biết Lộ Tây đang ở nơi nào!”

“Vâng!” Thiệu Phong, Từ Thiếu Phổ lập tức nhận lệnh mà đi.

“Từ từ,” Phí Như Phong gọi họ lại, nhìn nhìn đồng hồ, “bây giờ là 5 giờ chiều, tôi cho các cậu hai tiếng để tìm ra cô ấy!”

6h40’ chiều, điện thoại Phí Như Phong vang lên, hần bắt máy, giọng nói dồn dập của Từ Thiếu Phổ truyền đến “Cục cảnh sát điều tra gia được, số 206 ranh giới phía Đông có một phòng ở dưới danh nghĩa của La Rochelle tiểu thư, theo tư liệu cho biết, phòng này vừa mới mua hôm qua!”

Thiệu Phong đẩy cửa đi vào, “Tổng tài, sân bay...”

Phí Như Phong gác điện thoại “Lập tức lái xe đến ranh giới khu phía đông số 206.”

“Đến chỗ của tử thần tôi sẽ cho anh đáp án vì sao không muốn sống nữa.” La Rochelle mỉm cười bóp cò. Tạch, âm thanh trống rỗng, không có đạn? La Rochelle duy trì tư thế cầm súng, về mặt và suy nghĩ đều trống rỗng. Ôn Trạch xoay người lại, theo động tác của hần, thân thể La Rochelle không kiềm được mà run rẩy, cánh tay cầm súng cứng ngắc, theo sự chuyển động của hần, vẫn như trước chỉ thẳng đầu hần.

“Trước mắt cô thật sự đã hết hy vọng.” Đôi môi duyên dáng cong lên của Ôn Trạch phun ra trào phúng vô tận.

La Rochelle kinh sợ hung hăng ném súng về phía hần, Ôn Trạch tao nhã nghiêng đầu, súng bay qua má hần, hần khom lưng, nhặt khẩu súng lục tinh xảo lên, cầm trên tay thưởng thức: “Súng lục R4, tốc độ đạn 270 thước/ giây, trên súng có trang bị thiết bị hãm thanh, có thể liên tiếp phát ra 20 viên đạn, tầm sát thương đạt 400 thước, trong 30 thước có thể bắt chấp mọi loại áo chống đạn, toàn thể giới chỉ có 3 khẩu bên ngoài.” Đôi mắt Ôn Trạch nghiền ngẫm hơi hơi nheo lại, “La Rochelle tiểu thư, cô thật sự là có tồn tại ý định phải giết được tôi!” Hần ngênh tiếp đôi mắt tóe lửa của La Rochelle “Cô hận tôi thế sao?”

“Nếu anh còn tiếp tục sống, sớm hay muộn sẽ có một ngày anh sẽ hủy hoại A Phong.” La Rochelle chậm rãi trả lời từng chữ một.

Ôn Trạch nhướn mi, bên môi xẹt qua nụ cười cực nhạt “Không cần sớm hay muộn, giờ phút này cô đã đưa Phí Như Phong vào tay tôi rồi.”

La Rochelle khẽ kêu một tiếng, một trận thay đổi trời đất, thân thể không khống chế được mà ngã ra sau, tay Ôn Trạch nâng cô, lục phủ ngũ tạng La Rochelle cuộn lên, cô không hít thở nổi, giữa đôi môi tràn ra thở dốc thống khổ “Không----!” Máu tràn ra đầy răng, cô đã phạm phải một sai lầm không thể bù đắp, cô chỉ hận bản thân không thể lập tức chết đi! Bàn tay Ôn Trạch hướng về phía cô, chậm rãi tách ra khớp hàm đang bị cô cắn chặt “Nhưng mà, cô vẫn làm tôi phải kinh hãi đến lắp bắp, tôi thừa nhận, một vấn đề này cô gần như đã lừa được tôi.” Có lẽ về mặt của La Rochelle đã làm hần “không đành lòng”, lời nói của hần như an ủi cô.

La Rochelle vô cùng mờ mịt nhìn hần chăm chăm, ánh mắt cô là một mảnh trống rỗng.

“La Rochelle, cô không biết tôi là ai.” Ôn Trạch đưa cô để lên ghế “Đối phó với một người mà cô hoàn toàn không hiểu, cho dù sắp đặt có tỉ mỉ hơn thì cũng sẽ thua.”

Đầu óc mơ hồ của La Rochelle dần dần trở nên sáng suốt, nhớ lại động tác của Ôn Trạch, đối phó với sát thủ một cách lưu loát, khi hần nói về lai lịch một khẩu súng quen thuộc như lòng bàn tay. La Rochelle cúi đầu cười rộ lên, “Một người bắt lấy một con rùa biển, hần ta nói với con rùa biển rằng, tao muốn dùng phương pháp tàn khốc nhất để làm mày chết, hần đem rùa biển ném vào biển lớn.” Trong tiếng cười lớn của La Rochelle ẩn chứa trào phúng vô tận, sắc mặt cô xanh trắng, cô nhìn chăm chăm Ôn Trạch, “Khi anh sửa lại quần áo tôi, đã dỡ xuống đạn trong súng của tôi, anh đối với súng đạn quen thuộc đến mức có thể rành mạch nhận ra tiếng viên đạn xé gió mà đến, cuối cùng thì anh là ai, Ôn Trạch?”

A Phong, chúng ta đã phạm vào tối kỵ của nhà binh, không rõ kẻ địch, không thể hành động, tiền cơ vừa mất, đã là thất bại!

“Tôi thật sự có chút thích cô, La Rochelle” Ngón tay thon dài của Ôn Trạch nhẹ nhàng vuốt ve mi tâm cô “Đầu óc đúng là giống nhau đến vậy.” Giọng điệu của Ôn Trạch nhẹ đến mức giống như một tiếng thờ dài.

La Rochelle không hề động đậy, cô mặt hấn vuốt ve, “Cô nói bao giờ Phí Như Phong mới đến?” Ôn Trạch thu hồi bàn tay, mỉm cười thông thả rồi đi.

“Ranh giới phía Đông” Cầm dưới Thiệu Phong cứng ngắc, trên mặt nổi lên sự lo lắng, hấn luôn là người trầm ổn như núi “Tổng tài, tôi đã điều tra hành tung của Ôn Trạch hôm nay, có người thấy xe hấn chạy về hướng ranh giới phía Đông!”

Thời tiết có vẻ khản trương, không khí buồn bã, trái tim đều bị sự oi bức này nướng chín, Phí Như Phong hơi hơi nhú mắt, có chút mơ hồ.

“Tổng tài, để tôi mang vài người đi, tôi cam đoan sẽ đưa La Rochelle tiểu thư trở về bình an.”

“Đừng để tôi nói lần thứ hai!” Đồng tử Phí Như Phong mở ra nhiếp hồn đoạt phách vô cùng thô bạo.

“Tổng tài!” Thiệu Phong chặn lại, che ở cửa, liều lĩnh khuyên ngăn “Đây căn bản chính là một âm mưu!”

“Nếu trong âm mưu này là Lộ Tây, thì mạng tôi chính là lợi thế nhỏ tới mức không đáng kể!” Phí Như Phong trả lời ngắn gọn mà rõ ràng.

Thiệu Phong lùi lại, sự không buông tha, kiên định cuồn cuộn đã rõ ràng từ lời nói của Phí Như Phong truyền đến, hấn không có sự lựa chọn khác, điều duy nhất có thể làm, chính là chuẩn bị an toàn mọi mặt, đem hệ số nguy hiểm hạ xuống thấp nhất.

19h10’ Phí Như Phong đi theo hơn 10 chiếc xe hơi màu đen tiến về phía quốc lộ ngoài thành, chỉ thấy xe xếp hàng dài, tắc đường nghiêm trọng!

“Đến phía trước xem có chuyện gì xảy ra.” Thiệu Phong ra lệnh cho người bên dưới.

“Phía trước có một chiếc xe vận chuyển chất hóa học bị chặn lại trên đường quốc lộ, trên xe không có giấy thông hành.” Thuộc hạ báo lại.

“Vận chuyển xe đó qua một bên, sau đó đi qua!” Phí Như Phong ra lệnh cho Thiệu Phong.

“Phí tiên sinh, phía trước đều là xe cảnh sát.”

“Tìm người phụ trách phía trước tới đây, nói với hấn, tôi muốn nói chuyện với hấn.”

“Vâng!” Thuộc hạ vội vàng đi đến chỗ xe cảnh sát, một lát sau liền dẫn đến vài người, trong đó rõ ràng có người phụ trách, đứng xa xa nhìn Phí Như Phong trên xe, đôi mắt đầy ý cười, “Vô cùng xin lỗi, vô cùng xin lỗi, tôi đã đến muộn, không biết Phí tiên sinh có gì dặn dò?”

Phí Như Phong mở cửa kính xe, “Tôi có việc gấp, cần đi qua” Hấn nói nhẹ nhàng bằng quơ.

10’ sao, hai chiếc xe cảnh sát gào thét mở đường, đến tận đoạn đường phía sau, cảnh sát đi ra khỏi xe “Phí tiên sinh, có cần chúng tôi hộ tống ngài tới nơi nào nữa sao?”

“Không cần, cảm ơn.” Xe nhanh chóng vọt đi!

Trên trời mây đen càng ép xuống thấp, cuối cùng một tiếng sét nổ ra, mưa to rơi xuống, hạt mưa lạnh lẽo đập vào cửa thủy tinh, rào rào rào như nhịp trống điên cuồng!

Xe đi qua một rừng cây, phía trước mơ hồ nhìn thấy một bức tường bao màu trắng, “Sắp đến rồi, Phí tiên sinh.” Thiệu Phong vừa quay đầu lại nói, một tiếng nổ mạnh cực lớn truyền đến, hai chiếc xe phía trước nhào khỏi quốc lộ, tia lửa bắn ra bốn phía. Mấy chục chiếc xe máy màu đen như từ trên trời rơi xuống, đem họ bao vây, cắt đứt đường đi, đây là một hồi phục kích hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45

A, Ôn Nguyệt bừng tỉnh từ giấc mơ, cô mở miệng thở phì phò, toàn thân đầm mồ hôi, cô chậm rãi đứng lên, đồng hồ ở đầu giường chỉ 19h38’

Trong phòng tràn ngập hương vị cây tùng thân nhiên, trên bàn là canh mà Mao thái thái đưa tới, bát đựng canh thật sự độc đáo, không cần biết để đó bao lâu, vẫn bảo trì được sự ấm áp. Tiếng mưa rơi tí tách từ ngoài cửa sổ truyền vào, Ôn Nguyệt nhẹ nhàng đến trước cửa sổ, bên ngoài là một mảnh mờ mịt, căn nhà lớn này như một chiếc chuông gió treo giữa trời, Cạch, một tiếng vang nhỏ, ở không gian yên tĩnh khiến cho người ta vô cùng bất ngờ. Ôn Nguyệt quay đầu, cuốn sách vốn đặt trên giá bị rơi xuống đất, cô cúi người chuẩn bị nhặt lên, một cái bóng trắng xoẹt qua bên khốe mắt cô, cô lập

tức đứng lên, toàn là bóng đêm, cái gì cũng không có!

Ôn Nguyệt lạnh lẽo, giống như có người lướt qua cạnh cô, cô run rẩy bước vài bước về phía trước, “Thật lạnh...” Một tiếng cảm thán theo gió truyền đến, uyển chuyển mà đau thương.

A! Ôn Nguyệt thét chói tai, cô mở cửa phòng lao thẳng xuống lầu! Trong phòng khách không có ai, đèn chính đã tắt, chỉ còn lại mấy chiếc đèn nhỏ thân nhiên lóe lóe trên u quang, toàn nhà to như vậy, mà ánh sáng chiếu ra còn ít hơn một căn nhà bình thường, quý dị như vậy làm Ôn Nguyệt có một cảm giác điên cuồng, loại sắp xếp này, Giang gia này... giống như có ý mời quý!

Mồ hôi túa ra dày đặc trên trán Ôn Nguyệt, cô nghe thấy tiếng thờ dốc dồn dập của mình, cô muốn thấy con người, thấy tiếng thờ rõ ràng của con người! Cô bối rối đi lại, cách đó không xa có một căn phòng lộ ra chút ánh sáng, Ôn Nguyệt nhanh chóng đi đến đó, cô gõ nhẹ vài cái, không có tiếng đáp lại. Ôn Nguyệt cắn cắn môi, sự dạy dỗ nhiều năm qua không cho phép cô tự do bước vào, nhưng mà... nhưng mà hôm nay cô thật sự không chịu nổi nếu phải ở một mình, tay cô khẽ xoay cửa, cạch, tiếng vang thanh thúy, cửa mở.

“Vô cùng xin lỗi, tôi vào đây.” Ôn Nguyệt nhẹ giọng nói khẽ, cô đi vào trong, chớp mắt, cô nghĩ mình đã đi nhầm nơi, rèm trắng treo đầy phòng, trong phòng tràn ngập mùi hương nhang, Ôn Nguyệt nghe thấy tiếng răng mình va vào nhau ken két, cô run sợ đẩy rèm ra.

Một quan tài màu tím đỏ xuất hiện trước mắt cô!

Một đôi tay lạnh lẽo túm lấy bả vai cô, kéo thân thể cô vào trong, gương mặt như tro tàn phóng đại trước mắt cô, hân mở miệng, âm thanh rạn nứt của hân từ cổ họng toát ra, không giống tiếng người, hân thì thảo gọi “Tiểu Nghi!”.....

Xe máy điên cuồng hướng xe gầm rú, mỗi lần bay lên đều làm người ta hút thở không nổi, tiếng nổ mạnh thật lớn, vô số mảnh nhỏ tan nát, Phí Như Phong chưa bao giờ lâm vào cảnh hung hiểm như vậy, “Lái xe” Hân hô lên với Thiệu Phong, lại một chiếc xe máy điên cuồng đâm tới, Thiệu Phong nhào vào trên người Phí Như Phong đè hân xuống xe chần, máu nóng ầm ập rơi trên mặt Phí Như Phong, cuộn cuộn không dứt, “thiệu Phong!” Phí Như Phong rống to, hân nâng tay, súng lóe lên, hai ba người lập tức ngã xuống.

“Lùi vào rừng cây!” Thiệu Phong trầm thấp nói, sắc mặt hân trắng bệch, vết máu loang lổ trên người nhưng lại không nhìn thấy vết thương nằm ở đâu, hân nhanh nhẹn xuyên qua vòng lửa, từng giây đều nhắm vào đầu đối phương, không chút lưu tình. Xe máy từng bước tới gần, ngã xuống một người lại tiến tới một người, một khắc chết đi cũng không chút tiếng động, tất cả đều là sát thủ hạng 1!

Tình cảnh bắt buộc phải giết chóc!

Đám thuộc hạ che chắn trước người Phí Như Phong ngã xuống từng người từng người, trừ Thiệu phong, không một ai có thể sống lâu hơn, nụ cười trên mặt Phí Như Phong càng ngày càng nhạt, trở thành một đóa hoa lãnh tuyết mà yêu mị, hân lãnh khốc như vậy, tuyệt đẹp tàn khốc đến cực điểm, hân mạng mẽ đã đứt chân người, quần áo đường hoàng, là quý tộc hậu duệ hoàng gia, cách thức ra tay có thể so với sát thủ, hân lấy một chọi mười cũng không thêm chớp mắt một cái, thẳng đến khi máu phun ra tay hân, hân mới lộ ra vẻ mặt nhảm chán, eo, lưng, uy hiếp, chặt đứt, sau eo, mặt, khối thuốc súng cuộn cuộn tràn ngập, mùi máu tươi trong thung lũng tã ác.

Bọn họ trầm mặc thu lưới... Vòng luẩn quẩn ngày càng nhỏ, sát khí quanh mình sắc bén mà tàn khốc, sát khí kinh người bốc lên như lửa đen, trong khu rừng tối tăm lóe lên từng điểm lóe sáng, bốn bề âm độc ép đến, tiếng hô ù ù hòa với tiếng gió gào thét đánh thẳng tới!

Phí Như Phong và Thiệu Phong dừng lại, nơi cách họ hơn 200 bước, có một ống dẫn thật lớn, ống dẫn áp súc không khí thật lớn, tiếng vang tận trời, tất cả mọi thứ xung quanh toàn bộ bị hút vào. Một băng chuyền thật lớn, máy bào cao 5 thước Anh, cửa máy sắc bén, xoáy loạn hạt mưa trên không trung bay tứ tung, những vật xung quanh ống hút bị hút vào, thông qua cửa máy xoáy tròn biến mất không còn tung tích.

Đây là rừng cây đen tối, đây là địa ngục chuẩn bị vì Phí Như Phong, không có hy vọng rời khỏi!

Ôn Nguyệt phát ngất mấy lần, cô ngay cả kêu cũng không nổi.

“Tiểu Nghi, Tiểu Nghi” Người đàn ông liên tục lặp đi lặp lại cái tên này, nước mắt đầy mặt hân, vui buồn lẫn lộn, toàn thân hân đều phát run, u mê cắn nuốt Ôn Nguyệt “Em cuối cùng chịu tới gặp anh.” Trong giọng nói của hân toàn bộ là đau khổ, thê lương và chua xót, tay hân xoa mặt Ôn Nguyệt, theo bản năng cô né sang một bên, hân hoảng loạn rút về, “Anh sẽ không ép buộc em nữa, nếu không cho anh chạm vào em, anh sẽ không chạm!” Giọng nói hân thê lương, “Tiểu Nghi, chỉ cần em đứng đi, chuyện gì anh cũng đồng ý với em!” Hân si ngốc nhìn cô, “Em không biết anh nhớ em nhiều thế nào đâu,” Hân chỉ vào quan tài, “Mỗi ngày anh đều ngủ ở đây chờ em, họ nói chỉ có nơi nhiều âm khí thì em mới đến.”

Ôn Nguyệt hoảng sợ nhìn người đàn ông trước mắt, hiển nhiên là hân đã không tỉnh táo nữa rồi, nhưng trên người hân vẫn để lại sự cao quý nào đó, khí chất hiên ngang vẫn còn sót lại. Mối Ôn Nguyệt mấp máy, “Đừng, đừng từ chối anh.” Giọng người đàn ông chói tai đến cực điểm, Ôn Nguyệt hét hoảng lùi về phía sau.

“Đừng sợ anh, không cần sợ anh, anh sẽ không làm em tổn thương, Tiểu Nghi, mọi chuyện anh làm đều là để vĩnh viễn được bên em.” Người đàn ông vươn tay khát vọng, ánh mắt hân trở nên tình tứ, cả người Ôn Nguyệt phát lạnh, cô lùi một bước, cô đã lùi đến mặt tường lạnh băng, cạch, thân thể hân đụng vào đầu đó, trong giây lát, tất cả đèn đều sáng lên, trên vách tường đều là ảnh chụp của một người, những tấm ảnh này dưới ánh đèn hướng đến cô cười yểu ớt!

Họ giống nhau như vậy, người phụ nữ trên ảnh chụp, mái tóc bay bay, vài sợi đậu trên trán, giọt lệ như ẩn như hiện trên gương mặt tuyết trần, tất cả phối hợp hoàn mỹ như vậy, hai mắt cô ấy linh động, ảnh chụp rõ ràng là giống nhau nhưng lại có thể cảm nhận được sự thay đổi ánh mắt của cô ấy, hơi gọi gương khỏa miệng, vừa chột thấy, lại giống như bất cứ lúc nào cũng có thể mở ra nói chuyện, cô ấy rất đẹp, rất đẹp, loại đẹp này không phải nóng sáng

bức người mà là tự nhiên, mềm mại, làm cho người vừa nhìn liền phải chân thành ca ngợi nét đẹp đó. Nước mắt rơi ra từ khóe mắt Ôn Nguyệt, bốn phía tường, bóng đèn xoay tròn, một tắc lại một tắc đánh về phía cô.

“Tiểu Nghi” Người đàn ông đột nhiên làm ra một động tác kỳ quái – hần mở nút áo, gần như dùng cách thô bạo mở toang áo trong của hần, trên ngực hần toàn bộ đều là lỗ kim châm, Ôn Nguyệt không tự chủ được nhắm chặt mắt lại.

“Tiểu Nghi, anh vẫn sống trong ác mộng, không có em, mình anh sống đau khổ như vậy đó, anh,” hần chỉ ngực mình “Nó toạc ra một cái động, nó làm anh mỗi đêm đều đau đớn!” Về mặt của hần tuyệt vọng, khóc thét lay động Ôn Nguyệt.

“Anh không thể ngừng tiêm vào nó... anh mới có thể cảm giác được em ở ngay bên anh, Tiểu Nghi!” Giọng nói của hần lọt vào tai khiến người ta có cảm giác không đành lòng nghe tiếp.

Từ chi lạnh như băng hướng về Ôn Nguyệt, người đàn ông điên cuồng lao về phía cô, Ôn Nguyệt như vừa tỉnh cơn mơ, cô xoay người, nhanh chóng túm lấy một cái rèm che xuống, rèm che chắn ngang đầu hần, Ôn Nguyệt lao ra khỏi phòng, đón cô là tiếng hét thê lương sợ hãi đến cực điểm, một người phụ nữ trung tuổi ung dung, đoan chính nhã nhặn về mặt đáng sợ, hai mắt nhìn cô đắm đắm, miệng bà không ngừng thét chói tai, sắc mặt bà tím trắng, mồ hôi không ngừng rơi ra, toàn thân bà đều đang run rẩy, “Giang Nghi, cuối cùng cô cũng đến đây!”

La Rochelle cuộn tròn trên ghế, trong lòng đau đớn như vỡ nát, nhưng trong đầu càng lúc càng rõ ràng, cô nhìn Ôn Trạch, nhìn kỹ hần, điều tra hần, phân tích hần, dùng ánh mắt cô xé nhỏ hần. Ôn Trạch tùy ý dựa vào ghế, quần áo màu xám ở trong bóng tối mịt mù tỏa ra ánh sáng thần nhiên, “Suy nghĩ làm sao để cứu vớt vương tử của cô ư?” Câu hỏi nhàn nhả mà hiểm ác của Ôn Trạch truyền vào tai La Rochelle, lòng cô dâng lên luồng khí nóng, trong miệng là từng đợt máu ngọt.

“Tôi quên nói cho cô, tôi vì Phí Như Phong mà chuẩn bị một nơi chôn thân thật độc đáo, từ hôm nay trở đi, hần sẽ biến mất không còn chút dấu vết trên thế giới này! Không có xương cốt, không có mảnh vụn, thậm chí cả một mảnh góc áo cũng không còn sót lại!”

Cả người La Rochelle bị rút đến trống không, trong giây lát cô đau đớn đến không còn cảm giác. Bình tĩnh, tỉnh táo lại - La Rochelle dùng sức cảnh báo chính mình. Cô cố gắng áp chế ý tưởng này ra trong đầu, tay cô nắm tay vịn chặt cứng, gai trên tay vịn đâm vào lòng bàn tay cô! Tan thành mây khói, xương cốt không còn, một người cần phải cố gắng gạt bỏ sự tồn tại của một người khác như thế, là không muốn nhớ tới, là sợ hãi sẽ không thể quên. Ôn Trạch, Ôn Trạch, hần sợ cái gì?

Một tia chớp mang theo tiếng sét đánh vang lên ngoài cửa sổ, một ánh sáng trắng xẹt qua hai má Ôn Trạch, “Yêu một người không yêu mình, sẽ giống như tự tay dùng dao xẻo sạch bản thân từng chút một, loại cảm giác chậm rãi thiêu đốt thành tro tàn này, chỉ có người ngu ngốc nhất mới muốn trải qua; Thiên đường ở ngay trước mắt chúng ta, nhưng khi chúng ta đứng ở cửa, mới phát hiện ra chúng ta đã cầm sai chìa khóa, La Rochelle, cô và tôi đều đã chọn đúng hướng nhưng đều không thể đi tới cuối cùng.”

Đột nhiên La Rochelle thấp giọng nở nụ cười, tiếng cười càng lúc càng lớn, càng lúc càng can rờ, nếu nơi này không phải ở ngoại ô, nhất định sẽ kéo tới vô số người xem

Ôn Trạch không thay đổi nhìn cô.

“Một người, vào lúc nghĩ đến hần đã nắm chắc thắng lợi, sẽ không tránh được mà để lại dấu vết,” La Rochelle giờ lên nụ cười như có như không “Kỳ thật, trước hôm nay anh chưa từng có ý định giết A Phong!” La Rochelle không lảng tránh ánh mắt có thể đem người ta nuốt vào kia “Nhưng hôm nay anh ép anh ấy vào thế phải chết, hơn nữa dùng thủ đoạn ngoan độc như vậy, lí do chỉ có một,” Ôn Trạch nhìn cô, trong ánh mắt hần toát ra hai tầng cảm xúc, có cảnh cáo nhưng cũng có khuyến khích dụ dỗ, “Bởi vì Phong quá chấp nhất, bởi vì anh ấy ở thời điểm đã mất hết hy vọng mà vẫn từ chối tôi, tình yêu của anh ấy quá mãnh liệt và cũng quá dài lâu, yêu như vậy---- sẽ nhất định làm anh mất đi một thứ vô cùng quan trọng... hoặc là người!” Giọng nói nhẹ tới không thể nhẹ hơn của La Rochelle ở trong căn phòng yên tĩnh lại rõ ràng đến kỳ lạ.

Ánh mắt Ôn Trạch trở nên bén nhọn hơn cả châm chọc, hần nhìn La Rochelle như nhìn một con kiến, “Đứa trẻ ngu ngốc, sao nhất định phải ép tôi giết cô chứ!” Hần, đã muốn giết người.

Trái tim La Rochelle trống rỗng, toàn thân cô như đang bọt biển phập phều, nụ cười của cô vô cùng động lòng người, Phong, cuối cùng em cũng tìm được chỗ hồng cho anh rồi!

“Ôn Trạch, phía sau mặt nạ kỳ thật anh cũng là một bóng dáng cô độc, khi anh đánh đàn, anh chính là một người đàn ông bình thường muốn được yên lặng canh giữ!” La Rochelle từng bước ép sát.

“Nói tiếp đi, ở giây phút cuối cùng, điều muốn nói luôn rất nhiều.” Ôn Trạch nhẹ nhàng luồn tay vào mái tóc đen thui của cô, chúng quấn quanh một vòng lại một vòng trong tay hần, chúng rối rắm trên tay hần, gân xanh tím tẻ trên thái dương La Rochelle liên tục nảy lên.

“Vì một người đã chết, có đáng không?” Bàn tay Ôn Trạch túm chặt, sát ý ôn hòa hiện lên trên khóe mắt hần, ánh mắt hần tĩnh lặng nhìn cô như nhìn một người đã chết.

“Anh ấy sẽ không chết,” Ngực La Rochelle đau đớn như bị kim đâm... đôi môi cô mấp máy dồn dập, cô giả vờ “Nguyên nhân mà anh đề ý kia sẽ không để anh ấy chết!” Đau đớn gấp trăm lần như dùi nôi lấp biển ập tới, vừa đau vừa xót, giống như lạnh lại nóng, nó làm cho cô sắp phát cuồng! “Liều... còn...” Trên mặt cô rớt cuộc dâng lên màu máu đỏ bùng, La Rochelle ngẩng đầu lên, mạch máu trên cổ như sắp nổ tung, cô rớt cuộc không phát ra tiến động nào nữa, móng tay cô ở trên cổ cào ra từng vệt máu dài.

Em chưa bao giờ quên đi lời hứa lấy em làm vợ của anh, Lộ Tây của anh cuối cùng cũng lớn lên thành một tuyệt thế mỹ nữ!

Với hiểu biết của em về vanh, em vĩnh viễn sẽ không đợi được anh, nhưng, em vẫn sẽ chờ...

Đến tận khi ---- đất vàng xương khô...

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Trong ngực dường như có thứ gì vỡ vụn vang lên, không khí này lên vô nghĩa, một mảnh tối tăm

Gió lạnh thổi từ giữa cây cối màu đen, bọn họ càng ép càng gần, đạn bắn thừa thối dần, chiếc lưới thu càng nhỏ hơn, bọn họ đang ép Phí Như Phong lùi về phía sau, lùi dần đến, ông dẫn phía sau kêu vang, như một con dã thú cười lớn điên cuồng. Ngực phải Thiệu Phong mơ hồ đau đớn, đùi hấn đang không ngừng chảy máu, ống quần ướt át dính chặt lên người, hấn toàn lực đứng vững thân mình, bên trong cơ thể đau đớn xé rách như muốn cắn nát hấn, một trận tiếng gió từ nơi nào đó vang lên, hấn căn bản không thể tiếp tục di chuyển, hấn hoàn toàn bại lộ trong tầm bắn của đối phương.

Giữa máu lửa điên cuồng, một bàn tay lạnh lẽo túm lấy hấn, hấn bị kéo lùi nửa bước, tiếng cò súng bên kia vang lên, đối diện truyền đến tiếng vật thể rơi xuống đất. Thiệu Phong cúi đầu thở hắt hắt, vai hấn có cảm giác bị chất lỏng ấm áp ngấm vào “Ngài bị thương, tổng tài.”

“Vết thương nhẹ thôi, đừng lo.” Phí Như Phong vẫn vững vàng thong dong cho dù trời long đất lở như trước.

“Cửa ống dẫn này có thể đưa vào gỗ thô 36 tấn Anh,” Thiệu Phong đột nhiên nói, điều đó có nghĩa là cái máy nào có thể nuốt hai, thậm chí là hơn 2 người!

“Tổng tài,” Thiệu Phong nhìn thẳng vào Phí Như Phong, “Đầu gió của ống dẫn này có một tay vịn lớn, tôi chỉ cần túm lên tay vịn kia thì sẽ không bị gió xoay cuốn vào.”

“Không được!” Đáy mắt Phí Như Phong giống như ánh sáng lỏng lẻo từ đá Obsidian/

“Đây là cơ hội duy nhất, tôi ngăn cản gió xoay, ngài từ người tôi nhảy qua, cái lưới của họ chỉ đến đây cho nên phía sau ống dẫn tuyệt đối sẽ không phòng bị nữa.” Thiệu Phong nghĩ rõ ràng thông suốt!

“Tôi không cho phép anh!” Phí Như Phong cường điệu từng chữ một.

“Đây là cơ hội duy nhất!” Ánh mắt Thiệu Phong bình tĩnh mà quyết tuyệt, hấn không cho Phí Như Phong khả năng ngăn cản, hấn nhanh chóng chạy về hướng ống dẫn.

Một cái cửa chân không thật lớn mở ra trước mắt hấn, hai tay Thiệu Phong liều mạng túm chặt tay vịn. Đứng vững trong gió xoay điên cuồng, “Tôi có thể chết, nhưng ngài không thể xảy ra chuyện!” Giọng nói của Thiệu Phong theo tiếng gió xoay điên cuồng âm ỉ truyền đến một cách mơ hồ “Đây là... hứa hẹn!”

Đêm đen kịt mà vắng vẻ, Phí Như Phong nghe máu của chính mình đang điên cuồng chảy trong mạch máu. Trái tim hấn... ở ban đêm tĩnh lặng nhảy lên như bão táp, kinh tâm động phách!

Đột nhiên, một mảnh yên lặng, tiếng động đình tại như óc ngừng lại.

“Địa ngục, người rồi rồi không vào được đâu!” Một giọng nói tao nhã đến lười biếng vang lên, giữa cây cối, đột nhiên xuất hiện một đồng người, khuôn mặt họ xác xơ tiêu điều, thân thủ nhanh nhẹn, đúng là một cái thịnh yển Mafia cấp quốc tế! Nguy hiểm hoàn toàn trôi qua, sát thủ hàng đầu chống đối lại bang phái xã hội đen cao cấp nhất, hoàn toàn mất đi ưu thế, cái lời dài tỷ võ này đã đổi vị chúa tể khác, “Địa ngục là nơi tôi cai quản, muốn chăm sóc sự phát triển của nó, cũng nên gửi cái thiệp thông báo mới đúng chứ!” Ánh trăng âm đạm chiếu vào người đàn ông tôn quý đẹp đẽ, cặp mi dài của hấn nhướn lên trên ánh mắt gian tà, ánh mắt sáng ngời như sao sớm phá tan sương mù, hấn chứa ba phần tà khí ba phần ngạo mạn nhưng đủ mười phần can rở!

“Nhờ Lôi Tư” Ánh mắt Phí Như Phong chớp động.

“Phát Lôi Tư đặc. A lý già đức lạc. Đức. Lap. Nhờ Lôi Tư” tên tiếng Trung là Nhâm Dật Phi, trùm Mafia Italia, hóa thân của bóng tối ở phương Tàu. Rốt cuộc, Thiệu Phong không còn sức chống đỡ, hấn ngã xuống! Phí Như Phong bắt lấy cánh tay hấn, đỡ hấn đứng lúc, mùi máu tanh nồng đậm vây quanh, Thiệu Phong rơi vào hôn mê.

“Thoát lực lại mất máu quá nhiều, chỉ cần cấp cứu đúng lúc, không sao cả.” Nhâm Dật Phi vừa nhìn liền hiểu, thuộc hạ của hấn tiếp nhận Thiệu Phong.

“Sao anh lại đến?” Phí Như Phong thần nhiên cong khóe môi, nhưng hấn lại nhanh chóng thu hồi nụ cười, “La Rochelle vẫn nằm trong tay hấn!” Phí Như

Phong nhanh chóng hướng ra khỏi rừng, hấn đi như chạy.

Biệt thự xinh đẹp tinh xảo lẳng lẳng thấp thoáng giữa những cây cao, bốn bề yên lặng, tĩnh lặng đến mức ngay cả không khí cũng giống như đọng lại! Nhâm Dật Phi đẩy cửa ra, Phí Như Phong hô hấp nhọt nhọt trong không khí lạnh lùng biến thành sương trắng.

Ánh đèn mờ mờ, cô duyên dáng nằm đó, như một tinh linh tham ngủ lướt tiếc không chịu tỉnh dậy, đột nhiên Phí Như Phong lao vào một chút, giống như giẫm lên bùn đất toi xốp, tay hấn đặt lên trái tim, nó bỗng đau đến muốn vỡ ra. Cuối cùng hấn cũng đã đi đến bên cô, mái tóc của cô như những sợi tơ bám trên vai, con ngươi màu lam xinh đẹp chói mắt, hào quang bắn ra bốn phía bây giờ lại nhẹ nhàng đến thế. Phí Như Phong ôm cô vào lòng, hấn khẽ vuốt hai má lạnh lẽo của cô, cầm hấn căng ra, đầu hấn chúi vào hòm vai cô, “Lộ Tây, đừng nhắm mắt của em lại, đừng để tôi vạn kiếp bất phục.”

Hành lang yên tĩnh, nơi ngập tràn màu trắng, bệnh viện - chỗ quỷ hồn đi lại, trong đêm khuya nó càng làm cho người ta cảm thấy âm u lạnh lẽo.

Phí Như Phong ngồi trước cửa phòng cấp cứu, xung quanh hấn trống rỗng, bác sĩ đi qua đi lại tình nguyện chọn đường vòng cũng không dám xẹt qua người hấn, trên người hấn là vết máu chẳng chịt, quanh thân phát ra khí thể lạnh như băng, chính là cảm giác tai nạn ngập đầu! Nhâm Dật Phi đứng xa xa nhìn Phí Như Phong, trong ánh mắt hấn là ngọn sóng mê man, hấn ném văng điều thuốc đã đến điểm cuối, hương vị thuốc lá thân nhiên hòa tan mùi thuốc sát trùng.

Tiếng đồng hồ vang lên giữa đêm khuya: 1 giờ đúng.

“Vô cùng xin lỗi.” Cửa phòng cấp cứu mở, vị bác sĩ mang theo vẻ mệt mỏi đi ra từ bên trong, “Chúng tôi đã làm hết sức, nếu ngài có gì muốn nói với cô ấy thì mau nói đi, nhưng mà cô ấy lúc này cũng không nghe thấy đâu, đầu óc cô ấy vì thiếu đường khí cực độ mà bị vấy vào trạng thái thực vật, vài phút, vài giờ hay vài năm, cũng không biết khi nào sẽ tỉnh lại.” Bác sĩ nhìn vào mặt Phí Như Phong “Cô ấy không cảm thấy thống khổ, tôi cam đoan!”

Yết hầu Phí Như Phong giật giật, hấn không nhìn bất cứ ai mà đi thẳng vào phòng bệnh. Ngọn đèn lóng lánh trắng nhọt, ánh sáng trắng nhảy lên quỹ dị, chiếu rọi rõ ràng từng hình ảnh, cô im lặng mà tái nhợt, yết hầu có sáu vết máu đã qua xử lý, nhọt nhọt tím lại, lông mi thật dài lưu lại cái bóng hình quặt trên gương mặt bóng loáng... Cô sắp không còn hơi thở! Phí Như Phong cầm lấy tay cô, tay cô rất lạnh, hấn nhớ tới trận bão tuyết kia ở New York, trên mặt cô là bông tuyết âm ướt, “Phong, anh xem người tuyết em đắp có giống anh không?” Một giọt lệ yên lặng rơi xuống đất, Phí Như Phong dấn mặt vào lòng bàn tay cô.

Phí Như Phong mạnh mẽ ngẩng đầu lên, ánh mắt hấn như đóm lửa đỏ nhảy nhót, “A Phong, nóng nảy là tội kỵ của nhà binh.” Nhâm Dật Phi nhắc nhở một cách lạnh lùng.

Thân thể Phí Như Phong run lên, sợ run đến ngay cả bóng dáng in trên tường cũng run rẩy. Nhâm Dật Phi hơi kinh ngạc, hấn hơi chuyển động thân hình.

“Đừng tới gần tôi,” Giọng nói Phí Như Phong xa lạ làm người ta kinh hãi, hấn hít thật sâu, ngẩng đầu nhìn Nhâm Dật Phi, ngọn lửa u ám tàn khốc, làm Nhâm Dật Phi nghĩ mình đã bị thương “Tôi không biết cuối cùng là Lộ Tây đã dùng cách gì, thế mà có thể để Ôn Trạch buông tha cách dùng cô ấy để ép tôi, cô ấy vì tôi, không tiếc hủy hoại bản thân!” Bốn phía lặng thinh, ngay cả tiếng bụi rơi xuống đất cũng chói tai như thế.

Phí Như Phong mang theo loại lặng khốc không thể miêu tả để rời khỏi bệnh viện.

Hấn biến mất!

Phòng trà Dải Viên là nơi nồng đậm mùi trà, nó làm cho người ta có cảm giác trở về hư vô, phòng trà Dải Viên được thiết kế giản lược cũng không đơn giản, nó trang trí theo phong cách chất phác mà thuần túy, giống như tên của nó.

Ông Trạch chọn chỗ ngồi cạnh cửa sổ, âm nhạc nhu hòa vừa đúng bay vào lỗ tai hấn, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ, dịu dàng dừng trên người hấn, hấn phẩm trà, trên mặt toát ra sự yêu thích không nói nên lời.

Kết. Một tiếng rít bén nhọn như tiếng phanh vang lên, cửa phòng trà Dải Viên bị đẩy ra thật mạnh, cửa bắn ngược ra chạm vào vách tường gây ra tiếng vang cực lớn!

Trước cửa đứng một người, bà mặc một chiếc áo khoác thùng thình màu đen... bà thở ồ ồ hổn hển, bước thẳng đến trước mặt Ôn Trạch “Cậu là ai?” Đôi môi mà run rẩy kịch liệt.

“Giang phu nhân, mời bà bình tĩnh một chút, hôm nay ở phòng trà Dải Viên chỉ có hai chúng ta, chúng ta có đủ thời gian để thảo luận vấn đề này.” Ôn Trạch thông thả tao nhã rót cho bà một chén trà.

Đường Bảo Như cời áo khoác, hai mắt bà hờn sâu, trên mặt một chút màu máu cũng không có, trong hai mắt bà toát ra sự sợ hãi cực độ, nếu lúc này Giang Nặc có mặt, hấn khẳng định không tin nổi đây dĩ nhiên lại là người mẹ xinh đẹp an hòa, cao quý mà nhân từ yêu thương của hấn!

“Cậu là ai?” Bà cố chấp lặp lại câu hỏi.

“Ôn Trạch, người hợp tác với con bà.”

“Không, không đúng, em gái cậu, cô ấy giống... giống...” Giọng nói của Đường Bảo Như chói tai đến cực điểm.

“Giống như em gái của Giang Bách Vinh chồng bà, giống người em chồng đã mất của bà --- Giang Nghi?” Ôn Trạch thoải mái phun ra câu nói như sét

đánh bên tai.

Hai tay Đường Bảo Như dè chặt lên mặt bàn, thịt trên mặt run rẩy, trán đầy mồ hôi, cái tên này giống như ác quỷ đang đuổi theo bà, bà muốn đứng lên, nhưng gân xanh trên tay của bà này mạnh, toàn thân bà như không còn chút sức lực nào!

“Đừng kinh hoàng như vậy, Giang phu nhân!” Ôn Trạch chậm rãi thương thức sự sợ hãi của bà, ánh mắt hần trong sáng nhìn bà, “Bây giờ khoa học hiện đại rất phát triển, rất có thể làm người giống với người, đây không phải chuyện lớn gì, dĩ nhiên lại càng không có liên quan gì đến ma quỷ.

Đường Bảo Như mạnh mẽ thờ phỉ phò, bà vừa thống khổ vừa hoảng sợ! “Vì sao cậu lại cần làm như vậy? Cậu muốn được những gì từ tôi?”

“Được sự ủng hộ tuyệt đối của Giang phu nhân, được một người hợp tác toàn tâm toàn ý,” Thân mình Ôn Trạch hơi hơi khom về phía trước, “Tôi vô cùng chán ghét cảm giác bị người khác đâm một nhát vào sau lưng, đặc biệt là cuộc điện thoại thứ 5 của Giang phu nhân và Phí lão tiên sinh, tôi thật sự rất sợ bản thân sẽ hiềm lắm. Ôn Trạch nhìn bà như nhìn một con sâu ngòi trên ghế.

“Cậu không chế tôi!” Đường Bảo Như khàn khàn nói.

“Tôi sao có thể đối xử với bà tàn nhẫn vậy chứ,” Ôn Trạch tựa lưng vào đệm ghế thật dày phía sau, “Tôi chỉ đang nói cho Giang phu nhân một chút là trong tay tôi nắm những con bài nào, để thời điểm Giang phu nhân quyết định việc gì đó thì có thể suy nghĩ lo lắng thận trọng hơn!”

Đường Bảo Như thoáng nhìn nụ cười lạnh trên môi Ôn Trạch, bà lấy khăn tay rồi lau mồ hôi trên mặt, bà dùng toàn bộ sức lực ép mình phải bình tĩnh “Cho tới giờ, Giang thị và Ôn thị gần bó như môi với răng, quan hệ giúp đỡ lẫn nhau Giang thị bây giờ đâu có bất cứ suy nghĩ tư lợi nào nữa.”

“Ngày hôm qua La Rochelle tiêu thư gặp chuyện ngoài ý muốn, chuyện này đối với quan hệ giữa Phí thị và Giang thị cũng là một cơ hội.” Ôn Trạch nói thẳng.

Đường Bảo Như cảm thấy trái tim bà lạnh lẽo đóng băng. Ôn Trạch chậm rãi tiếp tục nói, “Phí thị đúng là một minh quân đáng theo. Thà rằng ở dưới chứ không làm kẻ đối đầu, nhưng với tình hình hôm qua thì giờ đây, tình hình đã nghịch chuyển, Phí Như Phong mất tích, Phí thị chẳng qua chỉ có một ông già chống đỡ, tục ngữ nói, thừa dịp hấn ốm lấy mạng hấn, đây chính là thời cơ tốt nhất để đánh gục Phí thị.” Trong mắt Ôn Trạch là một mảnh thâm trầm lạnh như băng. “Giang thị là doanh nghiệp lâu đời ở Tuyên thành, trước kia quyền cao chức trọng, ảnh hưởng cực lớn, bây giờ, chẳng lẽ Giang phu nhân không muốn mượn thế mà chấn hưng sản nghiệp gia tộc? Huống hồ hôm nay bà thỏa hiệp với Phí thị, vậy thì ngày sau Phí thị sẽ bỏ qua cho con trai bà sao? Lời hứa của Phí lão thái gia có bao nhiêu phần đáng tin chứ? Phí Như Phong là người thế nào? Giang Nặc không biết, tôi với bà cũng không biết ư?

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Đây đúng là tử huyệt của Đường Bảo Như, những lời này lẫn lộn trong đầu óc bà, khiến cho bà cảm thấy đau đớn nhè nhẹ, bà không thể bỏ mặc.

“Đương nhiên nếu Giang phu nhân có dũng khí dùng mạng của con trai để đánh cược thì Ôn Trạch dĩ nhiên sẽ thành toàn.”

Đường Bảo Như tan rã, “Ôn Trạch, cậu từng bước từng bước đều tính kế cẩn thận.”

“Tôi thật sự gắng bầy tính kế, nhưng tôi tính kế với bà là mang theo thiệt ý, cho bà lợi ích, ít nhất trước mắt là vậy.” Ôn Trạch thẳng thắn.

Đường Bảo Như nhìn hần không nói nổi một lời, cho tới bây giờ bà đều tự nhận là mưu lược gan dạ, sang suốt hơn người, nhưng hôm nay lại không có chút sức lực nào để phản kích, quân tử có thể nhẫn để chờ đợi chiến thắng, bây giờ lợi thế đều trên tay hần, chỉ có thể chậm rãi tính sau. Phí thị là cây đại thụ cắm rễ cực sâu ở Tuyên thành, mà Ôn Trạch cũng là người ngoài, nếu bắt tay loại trừ Phí thị, cho dù sau này có biến cố gì thì hai người kết hợp cũng vẫn mạnh hơn Phí thị, hơn nữa, hơn nữa trên tay hần là bí mật, là ác mộng lớn nhất kiếp này của bà, ác mộng này sẽ phá hủy tất cả mọi thứ của bà! Ngay khi nghĩ tới đó, toàn thân Đường Bảo Như đều túa ra mồ hôi lạnh, không kim được mà phát run.

Nụ cười thần nhiên của Ôn Trạch lại nở ra, đó là một nụ cười đẹp mắt đến cực điểm, Đường Bảo Như biết, bà đã đi vào khuôn khổ mục đích của hần.

“Không nói đến bước tiếp theo chúng ta nên làm như thế nào, chuyện của Lucia La Rochelle ngày hôm qua cậu định đối phó thế nào?”

“Hôm qua tôi cùng Giang phu nhân uống trà, phu nhân không nhớ rõ ư?” Một kích đâm ra, cắt đứt toàn bộ đường lui, từ này về sau Giang thị chỉ có thể cùng 1 chiến tuyến với Ôn thị!

Sau một phút trầm mặc, Đường Bảo Như thở dài một hơi, “Ôn tiên sinh, cậu đem người thân giao cho tôi, thành ý này đủ để Giang thị cùng cậu hợp tác lâu dài.” Miệng bà trở nên khách khí.

“Tôi còn một chuyện muốn bàn với Giang phu nhân.”

“Mời nói.”

Ôn Trạch lấy ra một bản hợp đồng, đưa cho Đường Bảo Như.

“Hợp đồng vận chuyển với tập đoàn Vệ Lợi Tôn Anh Tư.” Đường Bảo Như hít một ngụm khí lạnh, được hợp tác với tập đoàn Vệ Lợi Tôn Anh Tư là giấc mơ lớn của bất cứ doanh nghiệp đóng thuyền nào, nó có nghĩa là nối được đường ray quốc tế, để cả thế giới vận chuyển phải thừa nhận.

“Đây là chuyện không thể nào, Vệ Lợi Tôn Anh Tư chưa bao giờ hợp tác với người phương Đông.” Đường Bảo Như nhìn bản hợp đồng hàng thật giá thật này mà than lên sợ hãi.

“Tôi tính đem phân hợp đồng này cho Đường thị!”

“Cho Đường Thị?” Đường Bảo Như hoàn toàn nghẹn họng, Đường thị - nhà mẹ đẻ của Đường Bảo Như, bây giờ người thừa kế Đường Hằng Xa chính là anh trai cả của bà! Nếu Đường thị có được bản hợp đồng này thì không chỉ có thanh danh được đẩy lên cao mà biên hiệu Đường thị cũng sáng chói hơn người, có nghĩa là tương lai rộng mở! Nhưng, thiên hạ không có bữa cơm nào là miễn phí cả. “Điều kiện của Ôn tiên sinh là gì?”

“Tôi muốn lấy 40% giá trị hợp đồng.”

“Điều kiện này quá khắc nghiệt!”

“Giang phu nhân, hợp đồng này khiến cho Đường thị được mở rộng trên trường quốc tế, vinh quang danh tiếng đó mang về đâu chỉ có 40% giá trị hợp đồng này chứ? Tôi chỉ muốn lợi ích trước mắt, mà Đường thị lại có được danh lợi lâu dài, điều kiện này cũng không tính là khắc nghiệt, nếu không phải để có thêm 1 phần hỗ trợ đối phó với Phí thị, tôi cũng sẽ không chấp tay nhường đi hợp đồng này!”

Câu cuối cùng đúng là vẽ rồng điểm mắt, nếu Đường thị cũng gia nhập cuộc chơi này, vậy thì thắng lợi đã lên đến 80%, Đường Bảo Như biết, bây giờ điều bà có thể làm chỉ là lựa chọn và lùi bước!

“Anh tôi mỗi thứ hai đều ở nhà đóng cửa luyện chữ, hay là Ôn tiên sinh cùng tôi đến đó một chuyến?” Đường Bảo Như nói.

Đường Hằng Xa, một truyền thuyết khác của Tuyên thành, chưa đến 30 tuổi đã thừa kế gia sản Đường thị, lấy thân phận tôn quý là người mạnh mẽ trong giới đóng thuyền, đột phá đủ loại giới hạn, bao gồm thầu tóm hơn 10 doanh nghiệp đóng tàu cùng cấp với mình, hơn nữa là thu mua được tập đoàn Lam thị mà thực lực còn cao hơn cả Đường thị làm cho địa vị của Đường Hằng Xa trên thương trường không thể dao động, từ đó về sau trong giới đóng thuyền không một người có thể địch lại. Đường Hằng Xa cho đến giờ vẫn chưa kết hôn, theo báo Kinh doanh – những đứa con trời của giới kinh doanh đưa tin, bởi vì ông yêu một tuyệt thế mỹ nữ đã qua đời, cho nên đến nay cũng không màng cưới hỏi nữa. Truyền thuyết, lời đồn, phán đoán thường là cách rất xa sự thật chân chính.

Ôn Trạch đánh giá nơi ở của vị danh nhân của Tuyên thành, toàn bộ đại sảnh làm cho người ta có cảm giác xâm nhập vào đường hầm thời gian, cầu thang bằng gỗ uốn lượn, đèn nhỏ kiểu những năm 80 treo trên trần, ngay cả điện thoại cũng làm theo kiểu cổ bằng gỗ từ đàn, củi đốt lò sưởi, sàn nhà đều là gỗ hương tốt nhất, xông vào mũi mùi hương gỗ thơm ngát. Trên bàn tùy ý đặt một con dấu, từ hơn 10 mảnh nhỏ ghép lại, niên đại xa xưa, giá trị thật sự khó mà đánh giá nổi!

“Gió nam nếu hiểu nổi lòng, hãy gửi mong ước của ta đến Tây Châu.” Ôn Trạch nhìn bức tranh chữ treo giữa đại sảnh đã 10 phút, chữ viết cuồng dã, có thể thấy được người viết có rất nhiều đau khổ buồn bực, nét mực loang lổ, giống như lúc viết bị nước thấm vào, Ôn Trạch nhìn nó chăm chú, cười nhẹ.

“Tiểu Như, em luôn luôn suy nghĩ rõ ràng, hiểu được chuyện mình làm nhưng sao hôm nay lại ngây thơ như vậy? Ôn Trạch nắm giữ bí mật mà em không muốn cho ai biết nhất, lai lịch của hân, quá khứ của hân, làm sao hân biết được, em không rõ chút nào, em chính là đang lộ da hồ!”

“Anh, em đã không còn đường lui, em chỉ có thể cố bước về phía trước, làm sao hân biết không quan trọng, quan trọng là làm sao có thể để bí mật này không bị hân truyền ra, anh, anh trước tiên giúp em trốn Phí thị đi rồi hãy nói tiếp về hân.”

“Tiểu Như, trên thương trường đừng có dại dột mà được ăn cả ngã về không, anh nhắc nhở em, trên tay em có bao nhiêu lợi thế em cần cân nhắc kỹ rồi hãy tới đây bànlạij.”

“Tính mạng người thân của hân, em chính là nhân chứng thời gian của hân, em có thể chứng minh hân không ở hiện trường, cũng có thể chứng minh hân chính là hung thủ, còn có hợp đồng này, anh, chẳng lẽ đây không phải điều anh tha thiết ước mơ sao?”

“Tha thiết ước mơ?” Khuôn mặt Đường Hằng Xa bình tĩnh, trong đầu xẹt quá bóng người cao ngạo, không cần nghĩ, tôi không cần lại nghĩ đến ảo ảnh làm bản thân run rẩy đau đớn đến vô lực.

“Anh, giúp Giang thị vượt qua cửa ải khó khăn lần này, đó là giúp em, cũng là giúp Đường thị!”

“Giang Nặc lỗ mãng, em cũng không chín chắn, toàn bộ sự kiện hôm nay đã là lửa lan trên đồng cỏ, anh không ngăn được em, nhưng anh cũng sẽ không nhúng tay vào, dạy dỗ lớn nhất của vương quốc kinh doanh đó chính là không đem hết trứng bỏ vào một giỏ, Tiểu Như, anh chúc em may mắn.” Đường Hằng Xa đứng lên, đẩy bà ra chuẩn bị rời đi.

“Anh, em không ép buộc anh, nhưng nếu Ôn Trạch đã cùng em đến đây thì ít nhất anh cũng làm tròn chức trách chủ nhà, gặp hân một chút chứ?”

Đường Hằng Xa trầm ngâm một lát, “Gặp mặt một chút cũng chẳng thay đổi được gì.” Ông rời khỏi thư phòng.

Ánh mắt Đường Bảo Như phát ra ánh sáng thần bí, giọng nói của bà nhỏ đến mức gần như không nghe thấy được “Anh gặp hấn, làm sao có thể từ chối được chứ?”

Tiếng bước chân rất nhỏ vang lên, Ôn Trạch quay đầu, phảng phất như xoẹt qua một hình cắt, Đường Hằng Xa đứng lại, nhìn hấn xa xa.

Trong nháy mắt Ôn Trạch đã đánh giá rõ ràng, Đường Hằng Xa chưa tới 50 tuổi, hai bên tóc đã hoa râm, mũi cao mà thẳng, mày kiếm chỉnh tề, không giãn mà uy.

“Ôn Trạch?” giọng nói Đường Hằng Xa trầm ổn

“Đúng.” Ôn Trạch trả lời rõ ràng.

Đường Hằng Xa đến gần hấn, “Đã từng có ai nói với cậu, cậu rất giống một người chưa?”

Ôn Trạch bình tĩnh xa cách, “Có.”

Ánh mắt Đường Hằng Xa ngưng tụ thành một cây kim, bóng dáng Ôn Trạch đã vào sâu trong mắt hấn.

“Lam Khải Văn, vị hôn phu của Giang Nghi phải không?”

Đường Hằng Xa chậm rãi ngồi xuống, “Xem ra chuyện cậu biết cũng không ít nhỉ.”

Khóe miệng Ôn Trạch hơi cong lên, “Những điều tôi biết hoàn toàn là để chúng ta hợp tác với nhau thật tốt.”

“Đáng tiếc, hấn không có con riêng!” Ánh mắt Đường Hằng Xa âm trầm, khí thế không giãn mà uy yếu đi rất nhiều.

“Người phương Đông không phải có cách nói kiếp trước kiếp này sao, nói không chừng tôi là chuyển kiếp của hấn thì sao?” mắt Ôn Trạch như biển sâu thần bí, “Đường tiên sinh có tin truyền thuyết về ma quỷ này không?”

Đường Hằng Xa vẫn trấn định nở nụ cười, chỉ có người cực kỳ tinh ý mới có thể giãn ra giữa lòng mày hấn có rung động nhỏ bé “Tôi tin, tôi còn tin vào luật nhân quả!”

Hai mắt ông như điện, nhìn thẳng vào Ôn Trạch “Ôn tiên sinh, nếu cậu đã có bản lĩnh lấy được hợp đồng với tập đoàn Vệ Lợi Tồn Anh Tư, dĩ nhiên là có thể bày mưu tính kế, sao không đem lợi nhuận thu vào túi tiền, còn phân chia cho Đường thị một chén canh làm gì?”

“Chia cho Đường thị, lợi nhuận ổn định hơn nữa lại có thêm một phần giúp sức, chuyện một vốn bốn lời thế này, sao không làm chứ?”

“Cần người rút đao trợ giúp, trừ phi là có điều kiện vượt xa đối phương, cậu cũng chẳng có điều kiện này, mà tôi --- Đường thị sao phải nhảy vào vũng nước đục này? Cậu cho tôi một cái lý do đi xem nào.” Hai mắt Đường Hằng Xa chăm chú nhìn phản ứng của Ôn Trạch không chớp mắt.

“Cửa thành đã cháy, giờ như tên đã lên dây, nhắm vào mục tiêu, buông cung bắn tên, có lẽ chỉ một tên là xong, nếu bỏ cung đi, chỉ sợ ngược lại làm tổn thương chính mình,” ánh mắt Ôn Trạch giằng co với ánh mắt Đường Hằng Xa, “Về phần điều kiện vượt trội mà ngài nói, cuộc chiến của tôi và Phí Như Phong chính là không chết không ngừng, Ôn thị và Phí thị đều là tiền lãi của cuộc chiến này, chẳng lẽ cũng không đủ nặng sao?”

“Trận chiến này dĩ nhiên là đánh lớn, cuộc chiến sinh tử, chỉ vì một phụ nữ sao?”

Ôn Trạch không trả lời ngay. Đôi mắt hấn bùng lên hào quang nóng cháy như muốn cắn nuốt sinh mệnh con người, mặc kệ ai bị đôi mắt đó nhìn chăm chú, cũng sẽ có cảm giác rằng mình bị tiêu diệt. “Cả đời này, cô ấy chỉ nói với tôi một lần thật xin lỗi,” giọng nói Ôn Trạch thần nhiên “Rất xin lỗi, tôi yêu Phí Như Phong.”

Nỗi đau xuyên thấu nội tâm như thế...

Không thể thở nổi như thế...

Thần kinh khó chống đỡ như thế...

“Đường thị chấp nhận hiệp ước với tập đoàn Vệ Lợi Tồn Anh Tư, cứ theo điều kiện của cậu mà làm” Đường Hằng Xa cắt đứt.

Cuối cùng cũng về xong vòng trong, từ tâm đến viên hoàn mỹ phù hợp, một chút cũng không sai!

Ban đêm, cửa khách sạn Tây Đô, đèn đuốc rực rỡ, trước cửa đỗ một chiếc siêu xe xa hoa, trong khách sạn truyền ra tiếng cười ồn ào, âm nhạc vui vẻ, dường như là tiên cảnh của nhân gian. Trong phòng đủ kiểu dáng người, thức ăn tinh xảo phong phú, chính là tiệc rượu chúc mừng Giang thị và Ôn thị hợp tác, tiệc chúc mừng Đường thị thành công ký kết hợp đồng với tập đoàn Vệ Lợi Tồn Anh Tư, song hỷ lâm môn, người trong bữa tiệc toàn là nhân vật nổi tiếng, con đường thông vào khách sạn Tây Đô hôm nay chật chội kỳ lạ. Cảnh này và cảnh trước cửa Giang thị có thể giăng lưới bắt chim mấy ngày trước đúng là khác nhau một trời một vực! Đây chính là xã hội Tuyên thành, bàng quan, nịnh quý tránh họa, tình người ấm lạnh, lòng người khó

lường, lợi ích xã hội, làm người động lòng là lợi ích, làm người mê say cũng là lợi ích!

“Hôm nay là ngày tốt của Tuyên thành, song hỷ lâm môn, tôi, để chúng ta vì ba tập đoàn lớn: Giang, Ôn, Đường nâng ly chúc mừng.

“Chỉ một ly thì sao được, ít nhất phải uống năm bát lớn, anh Đường, anh đừng trốn, tôi, xuất ra hào khí của người Tuyên thành chúng ta nào.”

“Đa tạ anh đã khen ngợi, Đường mỗi thật sự không dám nhận.”

Rượu một vòng lại một vòng, người, không giàu cũng sang.

Tối nay, lại là một màn kịch hay, một màn kịch thực tế, hể ra bộ mặt tương tự, nói lời đẹp ý vui, nhìn tình cảnh vô cùng, thật sự là vô cùng náo nhiệt làm người ta hoa cả mắt.

“Tất cả đều như Ôn tiên sinh mong muốn.” Về mặt Đường Bảo Như bay lên, tay chân di chuyển đều mang theo phong cách quý phái, bà đi đến bên người Ôn Trạch.

“Tất cả chỉ mới là bắt đầu, nói là như mong muốn thì còn quá sớm, nhưng mà Tiểu Nguyệt vẫn sẽ ở lại làm phiên tòa nhà của quý gia đình vài ngày, mong Giang phu nhân thứ lỗi.”

Tiếng ly rượu của Đường Bảo Như va chạm, bà gần như thất thố “ôn Trạch!” Giọng nói bà dữ tợn.

“Giang phu nhân, không phải tôi muốn đưa Tiểu Nguyệt gửi ở quý phủ mà là Giang Bách Vinh, Giang tiên sinh không chịu thả ra, hẳn là bà cũng biết rồi, để cho ông ấy tiếp tục đuổi theo, cả tôi và phu nhân đều chẳng có gì tốt, vẫn nên cho ông ấy một sự xác nhận.”

Sắc mặt Đường Bảo Như xanh trắng, “Tôi sẽ không để ông ta gặp lại tiện nhân đó!” Giọng điệu bà oán độc.

Ôn Trạch nhủ mảy, “Tôi không nghĩ nhiều vậy, Giang Bách Vinh với Tiểu Nguyệt là có thể hay không thể, bà yên tâm, chỗ Tiểu Nguyệt tôi đã sắp xếp ổn thỏa rồi, việc xong xuôi tôi sẽ đưa con bé đi ngay!”

“Đưa cô ta cho tôi!” Giọng nói của Đường Bảo Như không giống tiếng nguwoif, ánh mắt bà như độc xà vờn quanh hắn.

Ôn Trạch nhìn bà, mặt hắn mơ hồ hiện lên nét mặt vi diệu, “Như bà mong muốn.” Hắn nói.

Ánh mắt Đường Bảo Như lóe lên cực nhanh, khiến người ta vừa nhìn đã khiếp.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Cửa bị đẩy ra, không khí tươi mới mạnh mẽ ủa vào, về mặt mọi người đều run lên, có khách tới! Chính là người ấy – danh môn cao quý, khoan thai tao nhã.

Đền thủy tinh xoay tròn thật lớn, mỗi hạt đều chiết xạ ra ngàn vạn bóng người, bộ mặt góc cạnh, ngũ quan hoàn mỹ, khí thế cao ngạo mà bề nghệ khiến người ta không tự chủ được mà phải ngược nhìn, hắn đứng trong phòng, mặc âu phục màu lam, tao nhã mà hoa lệ, hắn nhìn toàn bộ khung cảnh xung quanh, yên tĩnh đến quái lạ, điên cuồng ngày xưa, sát khí xung quanh đã không còn thấy được, hắn bình tĩnh tao nhã, nụ cười tươi thắm, răng nanh lộ ra khiến hồn xiêu phách lạc, không một người nào có thể có khí thế sánh bằng hắn! Vương giả trở về!

Đường Hằng Xa là người đầu tiên hồi phục tinh thần: “Phí hiền chất, thật khó được cháu nở mặt thế này, hôm nay chúng ta phải uống cạn vài chén với nhau mới được!” Hắn thân thiết cầm tay Phí Như Phong.

Các nhân vật nổi tiếng, quan lớn hàng đầu cũng tiến lên từng đàn, sợ lọt lại phía sau.

“Phí thiếu, cuối cùng ngài cũng trở lại!”

“Phí Như Phong, cậu thật không có nghĩa khí, một mình đi tìm vui, chẳng mang theo bạn bè, cậu nói, nên bị phạt thế nào!”

“Đúng, nên phạt, mang rượu tới, đổi sang chén lớn!”

Cả đám người ôm lấy Phí Như Phong ngồi xuống ghế lớn nạm vàng huy hoàng, cả sảnh đường trò chuyện vui cười. Phí Như Phong nâng chén rượu, chất lỏng trong suốt chiếu rọi đôi mắt hắn. “Chúc mừng, chú Đường, cô Giang,” Hắn chậm rãi uống cạn rượu trong chén. Đôi môi duyên dáng cong lên hình

cung của hắn hơi giật giật: “Cháu nhớ rõ, chú Đường từng có một câu nói: Thế gian này không có con thuyền nào không chìm, mà bản thân phải là cái hồ phủ lên chiếc thuyền đó!”

Không hổ là người từng trải, Đường Hằng Xa gặp biến cố mà không kinh ngạc, hắn ngẩn ra cười to “Cháu ngoan, thế giới này chính là sông bạc lớn, tục ngữ nói: Có đánh cược, sẽ chuẩn bị phải thua!” Phí Như Phong mỉm cười, đó là nụ cười nắm giữ cả thiên hạ “Tâm tính chú Đường luôn cao hơn người trẻ tuổi.”

Lời nói dừng ở đây, mọi người đều là người từng trải, đương nhiên sẽ không dùng cảm xúc bén nhọn ra làm trò cười cho người khác.

“Mau xem, tập đoàn Ôn thị bị ném bom!”

Người báo tin la to “Tin tức từ Chicago, 10 phút trước, tập đoàn Ôn thị bị một loạt bom tập kích, điểm tập kích tại Chicago, San Francisco. Nơi sản xuất ô tô và xưởng sơn của Ôn thị đã trở thành một mảnh hỗn độn, theo thông tin từ phía cảnh sát, tại hiện trường có 33 người bị thương, chưa phát hiện ra người tử vong. Sự kiện này đã tập trung toàn bộ chú ý của cảnh sát...”

“Trời ơi, thật đáng sợ!” Từng đợt kinh hô truyền đến từ đám người.

Ôn Trạch đã không cần nghe nữa, điện thoại trên tay hắn bị nóp nát, hắn không thể chấp nhận nhìn về hướng Phí Như Phong, người đàn ông ngồi ở ghế cao, tay nâng ly hướng về phía hắn, một tay hắn cầm rượu Brandy, một tay khê gậy, tia lửa từ lò sưởi văng khắp nơi. Đầu óc Ôn Trạch oanh một tiếng, bàn tay Phí Như Phong giờ lên một quyển tài liệu đóng dấu tuyệt mật của Đảng, hắn nhàn nhã bắn nó vào lò lửa.

Nó... thế mà lại rơi vào tay hắn!

Kinh ngạc, kinh ngạc!

Trái tim Ôn Trạch như bị nắm chặt lại, trong nháy mắt lòng hắn tràn ra vô số luồng khí nóng, hắn cảm thấy thân thể hắn đã biến thành một đồng lửa nóng bỏng.

Tài liệu Phí Như Phong lộ ra gây vào lửa, trang giấy bay vào trong lò, nháy mắt biến thành tro tàn.

Ôn Trạch cảm thấy cổ họng có mùi máu tươi, những cái đó, tờ giấy nhỏ nhắn đó, chỉ cần vừa lộ ra, sẽ dấy lên náo động và chiến tranh... giữa các quốc gia, máu chảy đầm đìa, bạo loạn khủng bố.

Phí Như Phong thiếu sót thật sự nhầm lẫn, hắn giơ tay lên, đập hồ sơ tuyệt mật một cái, tư liệu tình báo 20 năm qua, xoạt, tất cả đều biến thành khối bụi.

“Phí Như Phong!” Máu tràn ra khoe miệng, Ôn Trạch mất đi suy nghĩ và lí trí, hắn lao về phía Phí Như Phong.

Ầm ầm, một tiếng nổ, Ôn Trạch bị văng ra mấy thước, máu tươi từ người hắn bắn ra, trong đại sảnh khói đặc cuồn cuộn, quỷ khóc thần sầu, đèn thủy tinh trên đầu nện thẳng xuống, mùi lưu huỳnh nồng đậm, nghẹn đến mức khó mà thở nổi.

Con mẹ nó, Phí Như Phong, anh thế mà dám đặt bom trong này!

Phí Như Phong quan sát con dân của hắn, chân hắn đột nhiên di chuyển, hắn không khỏi cúi xuống, phác, một tiếng động vang lên như nước có ga sủi bọt, trên mặt bức tường phía sau xuất hiện thêm một dấu đạn!

“A Phong, quần áo của cậu có bột lưu huỳnh,” Giọng nói Nhâm Dật Phi truyền đến, nháy mắt với Phí Như Phong rồi rời đi.

Phía lưng âu phục của Phí Như Phong có một vòng phản lưu huỳnh đúng ở vị trí trái tim, lờ lờ tỏa sáng, cho dù trong bóng tối, mục tiêu này cũng quá rõ ràng đủ để người ta nhắm bắn!

Nhâm Dật Phi đuổi theo bóng người mơ hồ phía trước, xung quanh vắng lặng, chỉ có một vầng trăng cao cao trên bầu trời, hắn không mang ai theo, người này, hắn phải tự mình bắt được. Cảnh tượng trước mắt không ngừng thay đổi, bên tai là tiếng gió ù ù, làm trái tim đập điên cuồng, không gian mịt mùng có một hơi thở biến hóa kì lạ, bầu trời nổi lên mây mù, họ giống như hai bụi cây truy đuổi nhau.

“Cô chạy, tôi muốn xem cô có thể chạy đến chân trời hay không!” Nhâm Dật Phi này lên suy nghĩ ác độc, giọng nói hắn tràn ngập ngạo mạn như mặt trời ép buộc. “Cô vận dụng thủ đoạn để tôi cảm thấy khác thường, dẫn dụ tôi đến Tuyên thành; cô sợ hãi tôi không đến nổi rừng cây, cô chế tạo tai nạn xe cộ chặn đường A Phong; cô ở đại sảnh, vận dụng châm bạc để hắn lại thoát khỏi cái chết, cô sợ hắn chết, sợ hắn bị thương, cô...” Giọng nói của Nhâm Dật Phi, tiếng sau lớn hơn tiếng trước, tiếng sau phần nộ điên cuồng hơn tiếng trước “Liều Đình, cô đứng lại đó cho tôi!” Sát khí làm người ta sợ hãi, chặt đứt chồi non trên ngọn cây.

Bóng trắng chém tay ra, đầu ngón tay kẹp chặt chồi non. “Nhâm Dật Phi, lâu rồi không gặp!” Giọng nói réo rắt vô cùng dễ nghe.

Giọng nói vô cùng quen thuộc, một cảm giác không tên điên cuồng dưng mãnh tràn vào, “Quả nhiên là cô!” Giữa hàm răng nghiền chặt của Nhâm Dật Phi phun ra những lời này, chỉ một câu này, đã đủ! Không khí tĩnh lặng, Nhâm Dật Phi chăm chú nhìn thân người trước mặt, tất cả tĩnh lặng, gió nhẹ nhàng thổi qua, Liễu Đình quay đầu, đôi mắt trong suốt chống lại ánh mắt hắn, ánh trăng nhẹ, từng vòng sáng mát lạnh phủ lên thân mình cô, cô đứng yên trong rừng trúc, hai gò má và vầng trán như bạch ngọc trong suốt, đôi mắt như hồ sâu trong suốt.

Trong đầu vẽ lên một vết hõm sâu, tiếng vang chấn động như sao băng va vào trái đất, trong nháy mắt mê muội.

“Trước kia cô vẫn là yêu tinh, nhưng bây giờ đã là ma!” Lời nói của Nhâm Dật Phi vừa nhanh vừa độc ác, xương cốt toát ra từng đợt khí lạnh, làm cho lá trúc xung quanh lạnh run bay bay --- hoàn toàn thất thường và mất hết bình tĩnh.

Liễu Đình ra tay, lập tức giữ chặt đôi mắt hấn, một mảnh hắc ám, cô gần hấn trong gang tấc mà như cách cả bầu trời, bên tai là lời cô nói lạnh nhạt mà như truyền từ linh hồn ra: “Một ý nghĩ là phật, một suy nghĩ là ma, đất vàng núi xanh, xương trắng má hồng!”

“Cô!” Nhâm Dật Phi không tin nổi, “Cô thế mà lại giảng đạo Phật với tôi?” Hấn lạnh lẽo hừ nhẹ, “Cô còn dám bàn về kinh Phật với tôi!” Bình tĩnh tao nhã của hấn hóa thành mảnh nhỏ, hấn như sóng thần, mười ngón tay túm lấy bả vai Liễu Đình, xương cốt lách cách rung động dưới ngón tay hấn, hấn muốn bóp nát cô.

Liễu Đình nhìn hấn, trong mắt lóe ra cảm xúc phức tạp “Nhâm Dật Phi, tôi vẫn coi anh là bạn!”

Cái cảm đang bạnh ra của Nhâm Dật Phi run lên nhẹ nhẹ, ánh mắt như lửa đốt, Liễu Đình lẳng lặng nhìn, giống như bức tượng khắc từ băng. Nhâm Dật Phi buông tay ra, mi mắt thu hẹp lại, cười, ánh mắt trở về trạng thái cuồng ngạo, ánh mắt như hồ sâu vạn trượng, sâu không lường nổi, cao không thể thấy điểm cuối, hấn là đế vương, trong bóng tối hấn nắm trong tay tất cả “Có người bạn như cô thì còn cần kẻ thù để luyện tập ý chí làm quái gì!” Hấn lạnh lùng bĩu môi, khinh miệt trào phúng nói không nên lời.

Mặt băng đã rất mỏng, dầm nát mặt trên chỉ là chút vụn băng mà thôi.

“Nếu tôi không đoán sai” Ánh mắt Nhâm Dật Phi rùng rợn thần nhiên, gây cho người ta áp lực cực lớn, “Tất cả mọi chuyện từ đầu đã là một âm mưu, phút giây A Phong gặp cô, thì cái bẫy hoàn mỹ này đã mở ra rồi!” Đây không phải là câu hỏi, đây là lời khẳng định.

“Đúng!” Liễu Đình không chút né tránh.

“Giang gia và cô có thù sâu như biển, nhưng A Phong không liên quan đến chuyện đó, nói đến cùng hấn chỉ là người ngoài cuộc!”

“Cửa cháy rồi, hại cả cùng một chậu, hấn và Giang gia quan hệ lâu đời, mà tôi đã điều tra chi tiết hấn, vẫn không thể nắm hết hấn nông hay sâu, tôi không thể mạo hiểm, cuộc chiến này, tôi không thể thua!”

“Cô sử dụng thuật thôi miên, mục đích để hấn đề cao coi trọng, nhưng cô không sợ trí nhớ của hấn sẽ thật sự biến mất, trở thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao?”

“Đối với người phi thường thì cần dùng thủ đoạn phi thường, nếu không sao hấn có thể chú ý đến tôi như vậy? Thần bí và mê hoặc có sức hút rất tuyệt vời! Huống hồ thôi miên cũng là một phép thử, nếu hấn thật sự quên đi, vậy thì hấn cũng không đủ gây cho tôi sợ hãi!”

Mặt Nhâm Dật Phi không chút thay đổi, lẳng lặng nghe “Chạy trốn cũng là một thủ đoạn để hấp dẫn? Chú Long thực chất cũng là một cảnh trong âm mưu này? Diễn cũng quá thật rồi đấy?”

“Đó là chuyện ngoài ý muốn, chú Long cũng không biết.” Trong con ngươi Nhâm Dật Phi phản chiếu ra hình ảnh tự giễu của Liễu Đình, “Tôi không nghĩ hấn sẽ dùng thủ đoạn kịch liệt như vậy để tôi gặp người Giang gia trong cái trường hợp không thể chịu nổi như thế, tôi càng không đoán được hấn lại đào lên xương cốt của mẹ thôi, để kế hoạch tôi chuẩn bị cho hấn tra ra thân phận của mình thành mớ giấy lộn, kế hoạch đã lệch hướng, mục đích đi Tất Thành là để báo cho Ôn Trạch.”

“Khó trách sau khi rời khỏi thì không tìm được tung tích của Long thúc, thì ra là Ôn Trạch đã đưa ông ấy đi! Mà cái cô gọi là hợp đồng thu hồi những thứ thuộc về Long thúc, cũng chỉ là một thủ thuật để che mắt A Phong, từng bước từng bước đi của cô thật sự là hoàn mỹ không chê vào đâu được!” kéo dây thu lưới, sự thật dần dần trôi lên khỏi mặt nước.

“Sau khi Ôn Trạch xuất hiện ở Tuyên thành, anh ấy sai người tặng cho tôi Ngọc hàm Thiên, là muốn bảo tôi kim thiên thoát xác, nhưng tôi không chịu thua, tôi thay đổi kế hoạch, tôi muốn hấn yêu tôi, tôi muốn hấn và Giang gia tự giết nhau!”

“Trong trò chơi này, cô chế tạo toàn bộ cái bẫy hoàn mỹ, nhưng cuối cùng, cô cũng bị sa vào đó.” Lời nói không chút độ ấm của Nhâm Dật Phi lưu luyến bao vây.

Tạo nên vô số cạm bẫy, một cái liên một cái, nhưng đến cuối cùng, khi hấn rơi vào cạm bẫy của tôi, tôi cũng đã bị hấn vây chặt mất rồi.

Liễu Đình nhìn lên ngọn cây, tất cả ngưng đọng, toàn bộ hơi thở cũng như đông lại.

“Kế hoạch của cô đều đã thành công, sao không kiên trì nữa, sao không tin A Phong một chút nữa, ít nhất cô cũng có thể dùng danh nghĩa yêu để cho chuyện này một kết thúc mọi người đều vui mừng!” Nhâm Dật Phi chăm chú nhìn cô thật lâu, giọng nói khàn khàn.

Mi mắt Liễu Đình chớp động, tầm mắt mờ mịt.

Phí Như Phong chắc gì đã không thể thuyết phục.

Nếu đây là cơ hội duy nhất để bản thân có được hạnh phúc, vì sao lại muốn bỏ qua, nếu có thể được như lời nói thì đã không xảy ra nhiều chuyện đến vậy, mọi chuyện phát triển đến bây giờ, gây trở ngại cho hạnh phúc của mình, việc này thật không có lời.

Giật mình như tỉnh con mơ, lời nói như vẩn vương bên tai.

“Trong giây phút cuối cùng, mẹ em nói em không cần báo thù, bà muốn mọi ân oán oán oái đều theo bà ra đi, tôi đồng ý với bà, nhưng trong lòng tôi tự hứa với mình, hứa hẹn này chỉ tới khi tôi 25 tuổi!”

Hôm nay là sinh nhật em, ngày 28 tháng 2, Như Phong, em tròn 25 tuổi.

Cuộc đời này tôi nhất định đã mang tương phụ bạc!

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Mỗi lần hít thở đều lạnh như băng làm cho trái tim tê dại.

“Cho nên từ trước đến giờ tôi vẫn đều tránh tiếp xúc với Giang gia, tôi cố gắng bỏ qua tất cả những thứ có liên quan đến họ, trước đó tôi chưa bao giờ gặp người Giang gia, tôi cũng không biết Giang Nặc là ân nhân cứu mạng của hân.” Ánh mắt Liễu Đình nhìn xa xăm vào không gian tối tăm, “Sau đó tôi mới hiểu được, hân không tiếc dùng 30 triệu USD thu mua công ty bách hóa Cơ Liệt Phật Nhã để Giang Nặc rời khỏi Tuyên thành, đó không phải chỉ là để bảo vệ tôi, mà còn là bảo vệ Giang Nặc, từ đầu hân vẫn hao tổn tâm tư để chúng tôi cùng tồn tại!” Đến tận lúc chẳng còn đường quay lại nữa, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước, cho dù là phải trả giá bằng cả sinh mệnh, cũng chỉ có thể tiếp tục bước đi!

“Vì sao không dùng một viên đạn chấm dứt họ? Nếu muốn họ chết, đối với cô hay Ôn Trạch đều là chuyện quá đơn giản không phải sao?”

“Chết chỉ là trong nháy mắt, đối với họ, chết là giải thoát! Quá trình, sự sợ hãi, hoảng hốt, thống khổ, không biết ngày mai, tra tấn tinh thần... đó mới là thứ họ phải được nhận.” Bóng đánh thanh thoát tĩnh lặng mà trang nhã, tỏa ra loại khí chất lạnh như băng.

“Cuối cùng thì họ đã làm gì mẹ cô, là vì bà ấy bị mưu sát hay là vì bản thân cô là kết quả của sự loạn luân? Liễu Đình, sau lưng cô cuối cùng còn cất giấu bí mật đáng sợ nào nữa?”

“Thêm một bí mật chỉ là thêm sự xấu xí mà thôi, một mối hận thù, phía sau nó vĩnh viễn kéo theo hàng ngàn người liên lụy, mà cho dù chỉ với hai điều anh biết, cũng đủ để họ nhận đau đớn lớn nhất trong cuộc đời, kiểu chết tàn ngược này rồi!” Liễu Đình gằn lên từng tiếng.

“Bọn họ thống khổ? Vậy cô thì sao? Sao có thể hạnh phúc?” Nhâm Dật Phi lạnh lùng xuy một tiếng, “Cô uống phí sự khổ tâm của mẹ, mẹ cô dù dưới cừu tuyến cũng không nhắm mắt được! Cô bỏ qua tình yêu, bỏ qua hạnh phúc còn quan trọng hơn sinh mệnh của mình, phản bội A Phong! Toàn thân hân đều tổn thương hai lần, khắp người toàn miệng vết thương, đó chính là cô tự đốt lửa, hân gần như đã bị mù, là tác phẩm kiệt xuất của cô! Bởi vì thù hận của cô mà mỗi ngày hân đều trải qua cuộc sống không phải của hân, nhận hết đau đớn giày vò! Mà hân vẫn yêu cô, hân nghĩ cô là người phụ nữ đáng để hân yêu đời đời kiếp kiếp!”

Thân thể bị chém thành hai nửa, đau đớn nhập sâu vào trái tim, dời núi lấp biển, ngay cả mỗi tế bào nhỏ nhoi trong da thịt đều triệt để đau đớn. Loại đau đớn này, vĩnh viễn ập về trong mỗi đêm khuya, trong từng giấc mộng, một lần lại một lần bao phủ trái tim, nó là hắc động vô tận, ánh mắt cực đau nhưng cũng không chảy nổi nước mắt, có lẽ, chỉ có thể chảy ra máu...

Tĩnh cảm, thống khổ, máu, mạch đập, lần lượt thay đổi lặp lại, chuyển động quanh khuôn mặt, từng mảnh từng mảnh bị nát vụn, con đường phía trước đã chẳng còn hứa hẹn gì nữa.

Nhâm Dật Phi nhìn cô không chớp mắt, hân mỉm cười “Được, làm rất tốt! Làm thật sự - trôi chảy, sạch sẽ vang dội, giết người vô hình, Nhâm Dật Phi tôi đây tự nhận mình chẳng phải người lương thiện, nhưng dù tôi tra tấn người ta thế nào thì tôi cũng chỉ làm tổn thương thân thể họ, cùng lắm làm họ chết mà thôi, mà cô, Liễu Đình, lại trắng trợn đào bới linh hồn người ta ra mà đùa giỡn, cô hướng dẫn người khác từng bước từng bước dùng tay hủy hoại chính họ, cô thật giỏi, cô thành công rồi, cô thật sự là không gì không làm được! Cô so với Giang gia như ma quỷ đó chỉ hơn mà không kém!” Lời nói Nhâm Dật Phi sắc bén độc ác, vui sướng đầm đìa.

“Cảm ơn!” Giống như tên độc trôi qua nước lạnh đâm thủng mặt nạ của Liễu Đình. “Anh có biết cái gì gọi là ma quỷ không? Một cô gái 18 tuổi bị chính anh trai ruột của mình cưỡng hiếp, giam lại, vị hôn phu lại bị họ đẩy xuống từ tầng 36, máu thịt lẫn lộn, chết không toàn thân, ai cũng nghĩ tôi là đứa con của Giang Bách Vinh, kết quả của loạn luân!” Liễu Đình cười to thê lương, tiếng cười như ma kêu quỷ khóc, làm cho trái tim người ta đau đớn, “Loại suy nghĩ này đối với mẹ tôi đều là nhân từ nhất, Đường Bảo Như, Đường Bảo Như...” Đau đớn cực đại ập đến. Yết hầu nghẹn ngào, Liễu Đình ôm lấy gương mặt vô lực sụp xuống. Nhâm Dật Phi rửa khế một tiếng, ôm cô vào lòng, thái độ lạnh nhạt, độc ác, sắc bén của hân biến mất hoàn toàn. Chân tay đều là thân thiết nhiệt tình, và hơn một thứ gì đó “Liễu Đình, Liễu Đình.” Hân gọi nhỏ an ủi.

Liễu Đình hít sâu, một lần, lại một lần “Ngày đó tôi thấy mẹ, cuối cùng... tôi thấy được mặt bà, cho tới giờ tôi đã không còn nhớ nổi bộ dáng của bà, cho

dù là trong mơ cũng chỉ thấy mái tóc đen, Nhâm Dật Phi, anh biết không, thì ra tôi và mẹ thật sự rất giống nhau!” Đường như chỉ còn lại chính mình suy ngẫm, tồn tại trong bóng đêm mờ mịt như trước.

“Tôi yêu Như Phong, cho dù muốn tôi dùng thân thể ngăn lại tiếng nổ bảo vệ hân, tôi cũng đồng ý, tôi muốn cùng hân, tôi muốn hạnh phúc, nhưng tôi vẫn gạt bỏ hân, tôi dùng hết dũng khí một đời để vô tình tàn hân, đưa hân rời khỏi sinh mệnh tôi, tôi rời bỏ hân.”

Giữa cơn mưa to, lời nói của hân rõ ràng: “Anh muốn em nhớ kỹ, trong sinh nhật em, mọi người đều vội vàng chạy để trú mưa, chỉ có em, lại có thể hạnh phúc được hưởng thụ người đàn ông yêu em ôm vào lòng!”

Đêm đó, hơi thở chúng tôi quện vào nhau, hân chân thành nói: “Gả cho anh đi Liễu Đình, anh sẽ dùng cả đời anh để quý trọng em, anh sẽ cho mỗi ngày còn lại trong cuộc đời em đều vui vẻ, Tiểu Đình, anh sẽ cho em hạnh phúc!”

Chuyện cũ như nước ập đến, quán quanh không rời. Thời gian thê lương, đó chỉ như một cái chớp mắt, đã trôi qua!

Không thể quay đầu!

Trên “kinh thánh” đã từng viết. “Thương Đế ra lệnh cho Ma Tây dẫn mọi người vượt qua Biển Đỏ để chạy trốn, lúc sang vùng đất khác, đã dặn rằng không được mở mắt ra, nếu không sẽ hóa thành một bó đuốc!”

“Tôi sẽ không dừng tay lại, sẽ không quay đầu, nếu Giang gia xuống địa ngục phải có tôi đi theo, tôi cũng cam lòng!” Đường cong gương mặt trong treo nhưng lạnh lùng bày ra sự quật cường của Liễu Đình, đôi môi mỏng manh thành một đường thẳng, tái nhợt lạnh lẽo, làm người ta muốn hôn lên, truyền cho nó chút độ ấm.

Nhâm Dật Phi lùi ra sau từng bước, một loại đau đớn như bị kim châm toàn thân nhập vào sâu tận lòng hân, cuộc đời luôn như vậy, muốn cân bằng tình yêu, cười nhìn nhân gian từ thắng tập trở nên vụn vỡ, quán quanh làm cho bất cứ ai cũng bế tắc không thể rời bỏ, thống khổ vĩnh hằng, hạnh phúc mơ hồ, yêu hận tình thù, một cảnh lại một cảnh, không chết không ngừng!

“Cô cũng ngoan tuyệt như vậy, vì sao mặc kệ hân bị hủy hoại! Đuổi tận giết tuyệt, đoạn tuyệt mọi hậu hoạn, chẳng lẽ không phải là kế hoạch từ đầu của cô sao? Chẳng lẽ cô không biết chọc giận một con sư tử sẽ phải trả cái giá lớn đến thế nào sao?” Lời nói của Nhâm Dật Phi âm trầm phẫn uất “Cô cũng không thể vĩnh viễn thành bóng ma trốn phía sau, khi hân biết sự tồn tại của cô, khi hân tìm được cô, cũng chính là thời điểm kết thúc của cô, ngay cả chết cũng là một loại cầu mong xa vời!”

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Đủ loại đau lòng, đủ loại kích thích điên cuồng, đủ loại lửa cháy, đủ loại tình cảm không nói rõ trong suy nghĩ của đế vương bóng tối, nỗ lực chấn động, tức giận tột cùng, tức giận đến cực hạn, không có chỗ phát tiết, hân cầm tay Liễu Đình, giống như chặn đứng sự lưu thông mạch máu của cô.

“Buông cô ấy ra!” Giọng nói lạnh tanh vang lên, Nhâm Dật Phi quay đầu, bóng người đầy máu của Ôn Trạch xuất hiện trong rừng trúc.

Ánh mắt hai người va chạm giữa không trung, bắn ra tia lửa “Anh cũng coi như là đàn ông.” Nhâm Dật Phi chậm rãi nói, cố tình nhục nhã, “Anh ngay cả thù hận của người phụ nữ của mình cũng không giải quyết được, ngược lại cần để cô ấy dùng thân đến đổi, lâm vào vòng vây, anh ----- thế gian này lại có người đàn ông vô dụng đến vậy!” Hân cười hiểm ác, lạnh lùng âm u.

Mặt Ôn Trạch trắng như tuyết, mái tóc đen như có sinh mệnh, đột nhiên phá vỡ dây buộc, rồi tung trên vai Ôn Trạch, nhánh cây xung quanh không chịu nổi, tiếng gãy nát kinh tâm vang vọng, sắc mặt càng trắng bệch, mái tóc đen càng thêm khủng bố, giống như căn nuốt sức sống, lạnh lùng ngấm trong không khí, trực dọc theo mạch máu toàn thân.

Mí mắt Nhâm Dật Phi giật giật, sắc mặt khê biến, ánh mắt chớp động.

“Đệ nhất!” Liễu Đình cầm tay hân, trên đầu ngón tay có ánh sáng bạc chợt lóe chợt tắt, xé toạc ánh trăng.

Ánh mắt Nhâm Dật Phi rúm lại như châm, “Thì ra là Thủy tiên sinh.” Nhâm Dật Phi chậm rãi hít vào một ngụm không khí trong treo nhưng lạnh lùng rồi lại chậm rãi phun ra.

Thủy tiên sinh – đây chính là một danh hiệu, đây đại biểu cho mạng lưới tình báo rộng lớn và vũ khí giết người cao cấp nhất thế giới!

“Truyền thuyết thần bí nhất trong Bộ quốc phòng nước Mỹ - Thủy tiên sinh, cuối cùng hôm nay tôi cũng được chứng kiến!”

Con người đen tối của Ôn Trạch như băng mỏng, tỏa sáng trong bóng đêm, đem mọi thứ xung quanh hắt hắt, ánh sáng hòa tan sinh mệnh, hắt hắt nhàn nhàn, hơi hơi... nở nụ cười, “Nói vậy thì, anh chết cũng sáng mất!”

Toàn thân Nhâm Dật Phi mặc áo choàng xanh, rùng trong đám người, ánh mắt chớp động như vô số ánh sao, hắt từ trên cao nhìn xuống Ôn Trạch, ánh mắt lộ ra vẻ cuồng dã “Chắc gì, phải thử một chút mới biết được!”

Không khí tản ra nhịp đập làm người ta run rẩy, gấp gáp, vô cùng căng thẳng.

“Các anh đã có hứng thú đến vậy, chắc không ngại thử trước với tôi xem sao?” Liễu Đình nở nụ cười ôn hòa như ánh trăng, thần nhiên đề nghị. Bóng dáng cô đứng giữa họ, như hòn đảo sừng sững giữa gió bão trên biển.

Hai mắt Ôn Trạch và Nhâm Dật Phi đối diện với nhau, con người thâm thúy đều cất dấu suy nghĩ không muốn để đối phương biết được.

“Nhâm Dật Phi, anh cũng đừng cố ý khiêu khích, anh hiểu rất rõ rằng không ai có thể thay đổi sự kiên trì của tôi, tôi nói rồi, tôi muốn họ đón nhận không phải chỉ là cái chết!” Liễu Đình vạch rõ dụng tâm của Nhâm Dật Phi/

Về mặt Nhâm Dật Phi trở nên khó lường.

“Phụ nữ thật là phiền phức, nơi nào có các cô sẽ chỉ làm người ta bị bó buộc tay chân!” Nhâm Dật Phi lười biếng nói.

“Anh nói đúng,” Ôn Trạch gật đầu đồng ý, “Nhưng mà nói đến cùng vẫn là chúng ta không có tương lai, ai bảo chúng ta không buông cô ấy ra được chứ, thật đáng tiếc!” Hắn vô cùng tiếc nuối nói.

Hai người nhìn nhau cười, ăn ý như bạn bè lâu năm, không khí giương cung bạt kiếm vừa rồi biến mất như chưa từng có.

“Nhưng mà khó có được cơ hội như vậy, cần phải để lại chút gì mới đúng,” Ôn Trạch cười đến vui sướng lạ lùng.

“Không bằng cứ đánh một hồi đi!” Nhâm Dật Phi nói.

Lời còn chưa dứt, hai bóng người đã lóe lên như quỷ魅, bên tai vang lên tiếng nắm đầu va chạm vào da thịt, tiếng cười hài hòa biến thành động tác trong phim, gió rít ào ào theo từng nắm đấm.

Liễu Đình quả thực không dám nghĩ, đây là hai người cao nhất? Bọn họ căn bản là hai đứa bé chưa lớn, dùng nắm đấm để phát tiết cảm xúc, bọn họ không phòng bị nắm đấm của đối phương, một nắm lại một nắm đến, chạm rồi lại chạm, Nhâm Dật Phi nắm một quyền vào bụng Ôn Trạch, Ôn Trạch mở hơi nắm đấm, Ba, Ôn Trạch đánh trúng Nhâm Dật Phi, Nhâm Dật Phi há mồm thờ đốc.

Quần áo cả hai bị xé rách, một miếng lại một miếng, Liễu Đình muốn cười, vừa ý thong thả chậm rãi chìm vào biển băng, dù sao vẫn là không thể khống chế, đúng là vẫn vượt qua dự đoán của cô, cho tới giờ, cô vẫn cẩn thận duy trì thái độ, vừa muốn hắt hắt thương cô, vừa ngăn ngừa hắt hắt yêu cô, bởi vì mọi thứ chỉ cần lẫn lộn yếu tố yêu đương nam nữ vào thì đều dễ xảy ra chuyện xấu, cô cần một người bạn, không cần một người đàn ông khát vọng cô, muốn nhét cô vào sự nắm giữ của hắn, như vậy chỉ khiến tình hình thêm phức tạp!

Nhưng mà, hắn vẫn yêu cô.

Về bề ngoài động lòng người, thân thể làm người ta thương tiếc, lại thêm sự tán thưởng trước kia, mơ hồ nảy mầm, lại thêm suy nghĩ những nuối tiếc mà cô đã bỏ qua, rốt cục trong giây phút nhìn thấy cô, trở thành yêu.

Cân bằng treo trên đầu tường sầm sập đổ xuống.

Liễu Đình nhanh nhẹn tiến vào giữa bóng quyền của họ, đối với hai người này, ngôn ngữ không có tác dụng! Tóc đen trên trái cô lay động theo gió, bóng quyền bị cắt đứt, Liễu Đình túm lấy quần áo trên vai họ, nhẹ nhàng vung... Họ vốn thu lại quyền quá nhanh, còn chưa điều chỉnh lại trọng tâm, bị Liễu Đình thuận thế vung xuống, lần lượt ngã gục. Vô cùng giống như hổ ác vô mồi.

Nhâm Dật Phi chậm rãi ngồi xuống, ánh trăng như nước đổ xuống, hắn nghiêng đầu chống lại ánh mắt cô, ánh mắt hắn sắc bén, giọng điệu cũng rất lạnh nhạt “Bây giờ tôi đã biết tất cả, cô tính làm sao đây? Cô không ngại thơ đến mức nghĩ tôi sẽ để các người muốn làm gì thì làm chứ?”

Im lặng khiến người ta ngạt thở, Liễu Đình và hắn nhìn nhau, trên mặt đều không chút thay đổi “Anh sẽ không quên, khi ở Italia đã hứa với tôi – Anh sẽ không nhúng tay vào chuyện của chúng tôi, không cần biết lúc nào, không cần biết mọi chuyện ra sao, anh cũng không thể quản!” Giọng nói của cô mang theo ừ ừ, giống như không biết cô đang đè ép một kẻ đứng đầu xã hội đen làm cả thế giới khiếp sợ!

“Lúc trước A Phong nói với tôi, cô là nghiệt chủng của hắn” Nhâm Dật Phi bỗng nhiên nói, “Tôi còn không tin” Ý cười trên môi như có như không, “Nhưng xem ra, hắn nói thật sự không sai!”

Nụ cười trên môi hắn như tiến thẳng vào lòng Liễu Đình, ngay cả xương cốt đều lạnh lẽo.

“Trên thế giới này người tôi không muốn đối đầu nhất là Phí Như Phong, có biết vì sao không?” Ánh mắt Nhâm Dật Phi rùng rợn, phong thái tôn quý tao nhã của hắn gây ra áp lực cực lớn cho người khác “Bởi vì cho tới giờ tôi vẫn chưa bao giờ nhìn thấu hắn!” Hơi thở của Liễu Đình động lại “Cô hắn là cũng có cảm giác như vậy, cho nên cô với có thể lo lắng đến thế, dùng tình yêu để che mắt hắn!” Nhâm Dật Phi đứng lên, “Tự cầu may mắn cho mình đi, Liễu Đình!” Hắn vui vẻ tiêu sái rời đi, bóng tối vô tận đè xuống.

Liều Đình đứng im như một bức tượng.

“Phí Như Phong em cần cứu, Nhâm Dật Phi em cũng không cho anh giết, em thật sự đối với họ tốt lắm!” Ôn Trạch cúi người, nhìn thẳng vào mắt cô.

Liều Đình trấn tĩnh nhìn người đàn ông trước mắt, dưới đáy mắt hần là ý lạnh sâu nặng, chỉ cần không cẩn thận một chút sẽ có nguy hiểm kinh người, nhưng mà cô chỉ cảm nhận được sự ôn nhu, từ mười sáu tuổi chỉ cảm thấy ôn nhu, trong thế giới toàn là bóng tối, tương lai hoàn toàn mờ mịt, hần đến bên cô “Tôi và cô có thù hận giống nhau, theo tôi đi, tôi sẽ cho cô sức mạnh để hoàn thành tâm nguyện!” Từ thời khắc đặt tay vào bàn tay hần, sự ấm áp đó, cô chưa từng quên!

“Trong kế hoạch này có rất nhiều việc ngoài ý muốn, La Uy, Phương Tuệ, đều là vật hy sinh ngoài ý muốn, em không muốn có thêm người chết nữa.” Liều Đình bình thản nói.

Dưới ánh mắt Liều Đình, giới hạn của Ôn Trạch như tan rã, tay hần xoa mặt Liều Đình, trong sức lực mềm mại truyền đến quyền luyến yêu thương tràn ngập, “Những người khác đều có thể buông tha, nhưng Phí Như Phong thì không được, Hải Tinh, em cũng đã nghe được lời nói của Nhâm Dật Phi.” Hai tròng mắt tối tăm của Ôn Trạch lóe lên ánh sáng như ngọc lưu ly, chiếu ra vô số quang mang lạnh lùng, một chút run rẩy lan tràn dọc sống lưng Liều Đình.

“Hần là một hậu hoạn rất nguy hiểm, lúc này anh sẽ không cho em tiếp tục nhúng tay vào!” Giọng điệu Ôn Trạch vô cùng mềm nhẹ, bình thường chỉ cần hần dùng giọng điệu như vậy, đã cho thấy sự việc không còn lối thoát, kết quả đã được đặt ra.

“Em sẽ không để bất cứ kẻ nào xúc phạm đến hần, bao gồm cả anh, Đệ Nhất!” Liều Đình gương cảm, gần từng tiếng một vô cùng rõ ràng, cô không chần chờ mà nghênh đón ánh mắt Ôn Trạch.

Ánh mắt họ dán vào nhau, bóng người đơn bạc dưới ánh trăng kéo ra thành bóng ma thật dài, rừng cây trầm mặc, gió nhẹ trầm mặc, hai người trầm mặc, lá trúc nhẹ rơi. Mí mắt Ôn Trạch thu hẹp hết mức, một ánh mắt xẹt qua nhanh như ảo giác.

Sắc mặt Liều Đình tái nhợt, cô đã từng nhìn các loại ánh mắt của Ôn Trạch: lạnh lùng, âm u ngoan độc, ác độc, mưu mô, bá đạo, trí tuệ, thậm chí là xấu xa, nhưng chưa bao giờ thấy ánh mắt hần thương tâm, gần như là yếu đuối. Mỗi sợi dây thần kinh của Liều Đình đều đau đớn, cô không chút suy nghĩ mà nhào vào lòng hần “Đệ Nhất, cuộc đời này em quyết sẽ không phụ anh.” Cô ôm chặt lấy hần, trái tim nhue bị xé rách thành hai nửa, đau đớn đến nát cả tim gan.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

“Em không phụ anh!” Ôn Trạch nhẹ nhàng gỡ cô ra, hần nắm lấy hai vai cô, nhìn cô qua cự ly một cánh tay “Em không phụ anh, Hải Tinh, em chỉ là không yêu anh mà thôi!” Giọng nói Ôn Trạch ngân nga, “Hải Tinh, anh có thể dạy em tất cả kỹ năng sinh tồn, anh có thể bức bách em học tập tất cả các loại quy tắc trò chơi tàn nhẫn nhất, anh có thể cho em sức mạnh để bảo vệ thân thể và linh hồn em, anh thậm chí có thể cùng em trải qua cùng một cơn ác mộng, nhưng mà” Ngón tay Ôn Trạch xoa nhẹ mặt Liều Đình, hần như đang miêu tả lại bức tranh quý giá nhất “Anh không thể dạy em yêu anh.” Miệng hần cong lên nụ cười nhẹ nhàng, hần bình tĩnh mà tao nhã, kiêu ngạo thẳm ra từ xương không thể phá vỡ, nhưng đầu ngón tay hần lại run rẩy trên mặt cô, đau đớn xuyên tim! Dù ngoài mặt có che dấu cỡ nào thì phản ứng thân thể cũng không thể lừa người, mỗi câu, mỗi chữ, đều xuyên thấu trái tim!

“Đệ nhất, năm em hai mươi tuổi đã làm gì, anh nhớ rõ không?” Lời nói nhẹ như gió, thong thả nhưng rõ ràng.

Ôn Trạch giật mình, mạnh mẽ chớp mắt, lập tức trả lời lạnh nhạt “năm ấy em mới vào tổ chống khủng bố, em hoàn thành xuất sắc mỗi nhiệm vụ anh giao cho, người ghi lại hạng mục cũng phải khiếp sợ!”

“Em cũng không phải hoàn thành tất cả, em đã làm hỏng mối quan hệ với kinh đô màu bạc, em làm cho hạng mục hợp tác quan trọng nhất của Bộ quốc phòng thành bọt nước, em...”

“Hải Tinh” Ôn Trạch lớn tiếng quát làm cô ngừng lại, đôi mắt hần âm trầm “Đừng có nói loạn nữa!” hần cảnh cáo.

Đôi mắt trong suốt của Liều Đình lẳng lặng nhìn hần, “Đệ Nhất, em chỉ muốn nói với anh.” Giọng nói của cô trấn tĩnh, không có chút ngừng lại “Năm đó một mình em xông vào kinh đô màu bạc, không phải là muốn dẫn thân vào nguy hiểm, lại không phải là đặt cược sinh mệnh của mình! Mà em biết, em chắc chắn... anh sẽ đến! Đệ Nhất, cả đời em cũng không bao giờ nghi ngờ một chuyện, đó chính là anh luôn bên em! Em chưa bao giờ cô độc!” Cô nắm chặt tay Ôn Trạch, từng chút từng chút gỡ ngón tay hần ra “Em tự do bay lượn, sức mạnh để kiêu ngạo bề ngễ đều đến từ đây.” Cô đem lòng bàn tay dán vào bàn tay hần, tay Ôn Trạch chấn động, “Đệ Nhất, chẳng lẽ trên thế gian này, ngoại trừ tình yêu thì mọi thứ tình cảm khác đều không đáng được nhắc tới sao? Chẳng lẽ chín năm cùng đến gần núi vạn sông, gần nhau trong những đêm tịch mịch, sống chết cùng nhau, tình cảm em đối với anh cũng quá nhẹ nhàng bạc bẽo so với tình yêu đó sao?” Liều Đình ngửa đầu, ánh mắt Ôn Trạch sâu hãm như hồ không đáy.

Một lần kia anh cho tôi mãi mãi không thể thăng cấp, đêm hôm đó, anh nói với tôi: Tiếp theo, em lại tự tay giết người mà tôi dùng sinh mạng để bảo vệ! Đừng bao giờ quên, trên thế giới này có rất nhiều thứ mà người ta có thể nhẹ nhàng quên đi, nhẹ nhàng biến mất, ân nghĩa bị lãng quên này, sao có thể là điều quan trọng!

“Đệ Nhất! Nếu em nói với anh, Phí Như Phong chết, em chắc gì đã chết, nhưng nếu anh chết, em nhất định sẽ không sống trên đời, vậy thì... anh cũng nghĩ đó chỉ là em bố thí cho anh sao?”

Sự bình tĩnh của Ôn Trạch khựng lại, hắn đứng thẳng tắp, giống như một pho tượng, đôi mắt hắn trong bóng tối tỏa sáng, trong đôi mắt kia rõ ràng in đậm một bóng dáng, chỉ có cô, cho tới bây giờ cũng chỉ có cô.

“Hải Tinh,” Cuối cùng Ôn Trạch đánh vỡ sự yên lặng “Em không hổ là chuyên gia đàm phán xuất sắc nhất, nhưng mà, em dường như đã quên, em là học trò của anh, là học trò đặc ý mà một tay anh đào tạo ra.” Trên mặt Ôn Trạch lại hiện ra một tia nghịch ngợm, hắn cúi đầu, ánh mắt hắn giống như lửa, như dao, “Anh biết, lời nói của em ít nhất có một nửa là để cứu hắn, nhưng mà... anh vẫn động tâm” Ôn Trạch thần nhiên nhắm mắt lại, hắn ôm Liễu Đình vào lòng, tính kế điên cuồng, giết chóc máu tanh, gãy vỡ như trong địa ngục, chỉ có sự ấm áp trong ôm ấp này mới làm ngừng lại được, cánh tay hắn siết càng chặt hơn, “Em muốn anh làm thế nào, Hải Tinh, cuối cùng thì em còn muốn anh làm thế nào nữa?” Giọng nói ấm lạnh quanh quẩn trên rừng cây yên tĩnh, thông dong mà bắt đết dĩ.

Cậu đã trở lại. Giọng nói vang lên không chút gọn sóng trong bóng đêm, Phí Như Phong ngồi ở đại sảnh tối đen, hắn nhẹ nhàng lắc chiếc ly trong tay, trong ly là rượu đỏ như máu. Nhâm Dật Phi hơi nhíu mày, ấn công tắc, trước mắt hắn là ánh sáng loang lổ, thâm trầm khó giải, hắn lười biếng quay đầu, trong động tác tràn ngập sự tà mị tùy hứng “Sao hả, đột nhiên lương tâm nhớ ra phải trở lại bảo vệ tôi?”

Phí Như Phong hơi hơi nheo mắt, thích ứng ánh sáng, “Tôi còn nghĩ cậu thích bóng tối, dù sao trong ánh sáng sẽ rất dễ hiện nguyên hình.” Ánh mắt hắn cùng ánh mắt là giao hòa của hư vô và ánh sáng, tiếng gió kêu ngoài cửa sổ, tiếng thật rõ ràng, rõ ràng đến mức khiến người ta phát lạnh.

“Đừng giữa ánh mặt trời, có thể trốn qua ban ngày nếu ngay cả một chút ánh sáng cũng không thể chịu được, thì dưới mặt trời tôi kiên bị nướng chín rồi?” Từ chi Nhâm Dật Phi đuổi ra, tùy ý dựa vào sofa, hắn nâng tay rót một chén rượu, tối nay thật thích hợp để uống một trận!

“Đừng, một chút ánh sáng ấy tính là gì, cậu đã có ngàn năm đạo hạnh.” Phí Như Phong mỉm cười, bộ mặt hắn lạnh lùng mà cao ngạo vì mỉm cười mà sinh động lên.

Hắn từ từ đổ đầy rượu vào ly, “Còn nhớ cuộc cược rượu ở Luân Đôn không? Cậu bị tôi ném ngủ trên đường cái” Cái miệng của hắn hơi gọn lên nụ cười, cười mà như không cười.

“Sao có thể vậy?” Nhâm Dật Phi đập bàn một cái, âm thanh thanh thúy truyền ra, “Trận cá cược kia tôi nhớ rõ cậu bị tôi ném vào đỉnh nhà thờ St.Paul, nói gì mà Phí thì từ nay về sau làm công ở đó!”

Hai người cười to, họ đều là người không dễ lấy lòng, nhưng mà hôm nay lại hết sức sung sướng, giống như trên thế giới này không còn chuyện gì đáng cười hơn.

“Chính là không phục đúng không?” Phí Như Phong giơ ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch, “Vậy thì hôm nay lại thử đi!” Hắn khiêu khích

“Thử lại? Chúng ta đây là đàn ông Italia, bình thường đều coi thứ này là nước mà uống!” Nhâm Dật Phi lại càn rỡ, hắn túm lấy một chai, ngửa đầu tu. Mùi rượu đỏ nồng đậm tràn ra không khí, một đồng chai rỗng lăm lăm một bên, “Đúng là chẳng khác gì nước mà!” Phí Như Phong ném bình rỗng ra “Cậu sẽ không nói với tôi cậu chỉ cất giữ bằng đồ đấy chứ?”

“Rượu đỏ còn quý hơn kim cương đen, một năm chỉ sản xuất được 20 chai, bây giờ còn không đến!” Nhâm Dật Phi trừng hắn, hơi đau lòng, phí phạm của trời!

“Đừng giả bộ đau khổ, năm kia cậu trộm mất chai rượu Brandy 50 năm quý giá của tôi, nói là đưa cho nhe nhẹ duy. Sa lạp của cậu gọi đầu, để làm cho mái tóc đỏ của cô ta phát ra ánh sáng kỳ diệu.”

“Không phải Sa lạp, là Sa ni tạp.” Nhâm Dật Phi buồn cười, đây chính là kẻ đứng đầu cuồng dã của Italia, nụ cười của hắn chói mắt sáng ngời.

“Đem đến” Phí Như Phong không động đậy một chút, “chìa khóa hầm rượu của cậu.”

“Tôi nay cậu muốn tới đây cướp bóc?” Nhâm Dật Phi nghiêng răng.

“Vậy chính là cậu nhận thua, tốt! Rượu cậu giữ lại, tôi cũng không ép, viết một cái giấy chứng nhận thua cuộc, tôi đi luôn!” Phí Như Phong nham hiểm nói.

“Tôi thua?” Nhâm Dật Phi trừng mắt nhìn “Đừng nói là tôi không cho cậu cơ hội, A Phong” Hắn dùng tư thế vô cùng tiếc hận mà đứng dậy, xoay cái đèn nhỏ trên tường, một mặt tường nhẹ nhàng mở ra. Cầu thang dẫn xuống hầm rượu dài mà sâu, ngọn đèn chiếu rọi sáng ống treo đầy hai bên vách, tỏ rõ một công dụng khác của hầm rượu - kho chứa đạn. Cầu thang xoắn ốc đến điểm cuối, mùi rượu thơm nồng ập đến, mấy tầng giá để xếp đầy các loại rượu.

“Chắc chắc” Ánh mắt Phí Như Phong sáng lên, tay hắn lấy ra vài loại rượu Vodka khác nhau, độ rượu không đồng nhất “Xem ra hôm nay chúng ta có thể không say không về rồi!”

Không ngừng uống rượu, vỏ chai không ngừng tăng lên, nhưng ánh mắt lại càng lóe sáng.

“Còn mấy chai trên đầu, độ nặng có thể giết một con voi, tôi đi lấy!” Nhâm Dật Phi bước lên ghế, túm lấy mắt chai rượu, bình rượu đúng là vô cùng trơn trượt, hần vừa nắm lấy, thân mình đã đổ về phía trước, rầm rầm, một loạt chai lăn xuống, Phí Như Phong phản ứng cực nhanh, hần túm lấy Nhâm Dật Phi, hai người té lăn ra đất, mặt sau truyền đến tiếng lách cách vỡ vụn.

Yên tĩnh, yên tĩnh gần như trống rỗng.

Một mảnh màu đen ập đến, mùi rượu như trước, nhưng lại chân thật đến vậy, chân thật đến mức không thể mang được mặt nạ nữa.

“Rượu là rượu tốt, nhưng tôi nay ai cũng không say được.” Giọng nói Phí Như Phong lộ ra một loại tịch tịch, tịch tịch đến lạnh lùng.

“Thật sự không ổn, xem ra hôm nay --- chúng ta đều không nghe được lời nói thật sau khi say.” Nhâm Dật Phi đứng lên, hần cao ngất sừng sững, sắc mặt trầm tĩnh như nước.

Gió lốc thổi quét qua mắt Phí Như Phong, tụ tập, dày đặc, tới cuối cùng lại bình tĩnh sâu xa “Tôi luôn chờ cậu, Nhờ Lôi Tư, tuy tôi biết cậu nhất định không bắt được người!”

“Có một số người, cả đời cũng không bắt giữ được!” Ánh mắt Nhâm Dật Phi thăm thẳm như lốc xoáy khôn cùng.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

Bốn phía không có chút tiếng động, trái tim càng đập càng chậm, thời gian thông thả trôi qua.

“Ngày mai Mai Phi Nhi. Khắc Lao công tước ngày mai sẽ đến La Mã.” Phí Như Phong vẫn mở miệng, giọng điệu nhẹ như lông hồng.

Ánh mắt Nhâm Dật Phi không còn bình tĩnh mà trở nên bừa bãi như nơi vừa bị sóng thần quét qua, “Rất tốt, rất tốt, năm đó cậu và tôi bắt tay mới ép hần rời khỏi La Mã, hôm nay lại chấp tay nghênh đón hần về, cuộc đời đúng là khôn lường, thật sự khiến người ta kinh hãi!” Sát khí lạnh lẽo không thể đè nén bao quanh thân thể Nhâm Dật Phi, tràn ra ngoài, hần chầm chầm vào Phí Như Phong “Tôi không phải kẻ địch của cậu!”

“Cậu cũng không phải đồng minh của tôi!”

Không phải bạn nghĩa là địch, đây là quy luật của hắc đạo, cũng là câu nói đầu tiên Nhâm Dật Phi nhớ kỹ khi bước chân vào giang hồ, đột nhiên, hần cảm thấy mệt mỏi. Hần túm lấy một cái ly uống rượu.

“Tôi hình như còn thiếu cậu một việc, trong rừng cây hắc ám cậu đã hỏi tôi: Vì sao cậu lại đến?” Thở bạo tàn nhẫn dần dần trôi lên khỏi mặt nước, “Bây giờ tôi có thể trả lời cậu, cậu còn muốn biết không?”

Đau đớn bén nhọn hướng thẳng vào tim, huyết áp đè nén làm người ta thờ đốc hỗn hển, Phí Như Phong giống như bị một mũi tên sắc bén xuyên thẳng vào tim.

Hần lùi lại, một bước lại một bước. “Vết thương trên yết hầu Lộ Tây có sáu vết máu, nhưng không ai chú ý, trong lòng bàn tay cũng có sáu vết, đó là dùng móng tay bấm sâu vào mà tạo thành, sáu vết máu hình nửa vàng trắng.”

Sáu vết, lục – liễu! Điểm cuối cùng của núi lửa, thì ra đã sớm chôn dấu đạn dược để hủy diệt tất cả.

“Tôi không biết cuối cùng thì Lộ Tây đã dùng cách gì mà có thể làm Ôn Trạch buông tha việc dùng cô ấy để bắt ép tôi, cô ấy vì tôi, không tiếc hủy hoại chính mình!”

Kính hãi gào rống trong trí nhớ, bóng người trắng bệch lạnh lẽo như băng, chồng chất lên nhau, một giọt mồ hôi từ trên trán rơi xuống, chớp mắt đã là một đời.

Chỉ có khi cô ấy chết, Ôn Trạch mới có thể để cô ấy về bên tôi, cô ấy chỉ có thể ép hần xuống tay mới có cơ hội nói cho tôi mọi việc cô ấy biết! Vì tôi, cô ấy không tiếc hủy hoại chính mình!

“Nào cô ấy vì thiếu ô xy trầm trọng đã hoàn toàn rơi vào trạng thái thực vật, có thể vài phút, vài giờ hay vài năm, có lẽ lâu hơn, cô ấy sẽ ngủ yên như vậy!” Có lẽ phút giây này, có lẽ ngay sau đó, cô ấy sẽ hoàn toàn biến mất, trên thế giới này sẽ không bao giờ có bóng dáng của cô ấy nữa, cô ấy sẽ không bao giờ phải chờ hần nữa.

“Không cần biết câu trả lời của cậu là gì, đối với tôi mà nói cũng không còn quan trọng nữa!” Phí Như Phong nói như đao băng, rét lạnh đến mức ngay cả xương tủy người ta cũng ngưng tụ thành cột băng.

Tình thế đã chẳng còn cách để thay đổi.

“Chuyện về sau không nói nữa, ngay bây giờ, cậu cần làm thế nào.” Cảm xúc đã thu hồi, giọng điệu Nhâm Dật Phi trở nên không chút rung động, bình tĩnh thong dong, dù vinh hay nhục cũng chẳng sợ hãi!

Phí Như Phong thu hồi ánh mắt, “Đây là vé máy bay sớm nhất bay về La Mã vào sáng mai!”

Cho dù Phí Như Phong lôi ra một cái tên lửa cũng không làm Nhâm Dật Phi kinh ngạc chấn động hơn so với thứ này, “Cậu hao hết tâm sức, thậm chí không tiếc hợp tác với công tước, trả giá lớn đến thế, chẳng qua chỉ để cho tôi một cái vé máy bay?” Hắn đã phát cuồng “Phí Như Phong.” Hắn túm lấy cổ áo hắn ta, giọng nói rít ra từ hàm răng nghiến chặt, “Tôi nên tức giận vì cậu không tin tôi, hay là nên cảm động vì cho tới giờ cậu vẫn quan tâm đến tình cảm anh em? Cậu, con mẹ nó vì sao không sáng khoái đá tôi cút về La Mã?”

Hai người giằng co trong hầm rượu yên tĩnh, cách nhau gần như thế, trong khoảng cách ngắn ngủi này, hắn thấy được ánh mắt trầm tĩnh đến tận cùng của Phí Như Phong, trầm tĩnh gần như vỡ vụn, “Cả đời tôi, người và vật đáng giá cũng còn không nhiều lắm!” Một câu nói đau đến tận cùng, không kịp phòng bị, giống như một mũi dùi bất ngờ hung hăng đâm thẳng vào nơi mềm mại nhất, không hề phòng bị gì, đau nhức tận xương.

Ánh mắt Nhâm Dật Phi tránh lui từng tấc một, hắn thua.

“Đồng ý với tôi, ít nhất hãy cho cô ấy một cơ hội cuối cùng, cho cô ấy một cơ hội để giải thích!” Nhâm Dật Phi nhận lấy vé máy bay, trong giọng nói là sự khẩn thiết muốn ngăn con sóng dữ. Phí Như Phong xoay người bước lên cầu thang, đến tận khi rời khỏi hầm rượu, đến tận khu tiếng đóng cửa trước truyền đến, tiếng đồng ý của hắn cũng không vọng lại.

Nhâm Dật Phi yên lặng nhìn theo bóng dáng Phí Như Phong, hắn lấy ra một điều thuốc, bật lửa, ngọn lửa cách một tiếng tắt phụt, hắn ngửa đầu, nhìn sương khói từ từ lượn lờ trên không, hơi khói chan chát, nuốt vào gan phổi, khô khan đến khó nhin, ánh mắt hắn trở nên âm đậm mờ mịt, hắn vươn tay, ly rượu ở trước mặt nhẹ nhàng uốn éo, ánh sáng như lưới nhện bắn vào nơi Phí Như Phong ngồi ban nãy, tia hồng ngoại XD, trúng một tia, liền hóa thành tro bụi.

Phí Như Phong đi thong thả tiêu sái, tấm màn đen bao trùm toàn bộ trang viên, trống trải xa xôi giống như vĩnh viễn không bước đến điểm cuối, khí lạnh mùa đông trong trẻo mà lạnh lùng, hơi thở toàn bộ bị đọng lại, Phí Như Phong ngừng bước, hắn có một loại ảo giác, giường như trong thế giới âm ảnh rộng lớn này dường như chỉ còn mình hắn cô độc.

“Tổng tài.” Từ Thiếu Phở từ góc tối bước ra, hắn cũng tĩnh lặng như những người khác, gió khẽ thổi qua, lay động không gian.

“Dỡ bỏ bom, toàn bộ mọi người rút khỏi.” Phí Như Phong ngồi vào trong xe, hắn đưa cho Từ Thiếu Phở một sợi tóc, sợi tóc thật nhỏ thật mềm mại, “Xét nghiệm DNA xem có ăn khớp với Liễu. ...” Một thứ gì đó chặn ngang yết hầu, cắn chặt khớp hàm, trong miệng đều là mùi vị chua xót, lục phủ ngũ tạng đều co rút, máu ri ri ra từ lòng bàn tay, tới tận giây phút này, cuối cùng cũng không thể phủ nhận, tình yêu khắc cốt ghi tâm, mắt hồn đoạt phách kia, người mà hắn yêu thương kia, chưa bao giờ tồn tại, căn bản... không tồn tại!

Hoàn toàn quên đi, vĩnh viễn quên đi!

Mùi chui ra khỏi khớp hàm chảy về phía bờ môi, Từ Thiếu Phở bên cạnh cảm thấy lạnh lẽo đến run rẩy, bóng xe màu bạc lạnh như băng nhanh chóng mở toang mà êm, tất cả mọi nơi xoe lên ánh sáng màu bạc!

Sáng sớm, mưa phùn vừa tạnh, ánh mặt trời đầu đông mỏng manh lấp ló, không khí tươi mát thật mê người. Liễu Đình bước vào phòng ấm, cắm cành hoa lan vào lọ hoa, gió thật êm ái, bốn phía lặng thinh không chút tiếng động, tất cả đều bình thản đến vậy, không tranh với đời!

“Sauk hi mọi chuyện kết thúc, chúng ta tới Na Uy định cư nhé, nơi đó có một căn nhà gỗ nhỏ, xây dựng ở nơi hoang sơ, giữa hồ nước, và cánh rừng, khi mùa thu tới, bên ngoài sẽ là cỏ khô vô tận, đàn hươu đàn bò đi qua đi lại, có màu trắng, có màu vàng, các loại màu sắc, toàn bộ mặt đất đều nở hoa, giống như từng mảng sắc màu nhuộm đầy mặt đất.” Ôn Trạch nhàn nhã dựa vào ban công trồng hoa, hai tay khoanh trước ngực.

“Còn kém một chút.” Liễu Đình nói.

“Kém? Kém cái gì?” Ôn Trạch hơi ảo não.

“Một cái khung cửi.” Liễu Đình cúi người cầm bình hoa lên, ánh sáng thân nhiên rơi trên vai cô, tóc đen phiêu dật bay bổng theo từng động tác của cô, cô lộ ra lúm đồng tiền ôn nhu “Không có khung cửi, em và anh sao có thể nam cây cây nữ dệt vải chứ?”

Nhiều năm qua đi, Ôn Trạch vẫn không có cách nào hình dung ra cánh trái tim đập nhanh, hắn ôm lấy da thịt mềm mại của cô, bờ môi hắn lướt qua trán Liễu Đình, hắn ôm cô, giống như ôm lấy bảo vật quý giá nhất thế giới, hoàn toàn mỹ mãn, “Cho dù mất thời gian cả đời anh.” Lời nói mơ hồ không rõ nghĩa của hắn xuyên qua hơi thở nóng bỏng thấm thấu vào mạch máu của cô.

Một mảnh hoa cỏ gió mon vui vẻ.

“Sáng nay Nhâm Dật Phi đã rời khỏi Tuyên thành.” Ôn Trạch đột nhiên nói, ánh sáng chột lóe, trong phút chốc toàn bộ ánh sao đều nở rộ trong cặp mắt đen láy của Liễu Đình, khẽ chớp mắt.

“Tin tức tốt -----họ không trở mặt thành thù,” Ôn Trạch làm như không phát hiện vẻ mặt của Liễu Đình, giống như đang nhàn nhả nói việc nhà, “Tin xấu là ---- chúng ta không còn nhiều thời gian nữa.”

“Em nghĩ đã chẳng còn thời gian nữa rồi?” Liễu Đình trầm tĩnh lãnh đạm trả lời.

Lời còn chưa dứt, Ôn Trạch đã động, hần dùng thân thể bảo vệ Liễu Đình, lật nghiêng dưới góc độ không có khả năng bình thường một cách trôi chảy, chân hần thuận thế đá về hướng ban công trồng hoa, chớp mắt, một viên đạn gào thét bay tới nơi hai người vừa đứng, Liễu Đình nhanh chóng lăn về một bên, một tay Ôn Trạch chống đỡ, tay trái nâng tay phải, một viên đạn bắn ra, tốc độ 1/1000 giây, hai viên đạn va chạm giữa không trung tỏa ra ánh lửa. Viên đạn màu u lam rơi xuống hồ nước. Toàn thể giới chỉ có một người dùng loại đạn màu này, viên đạn này là đặc chế!

Sắc mặt Liễu Đình khê biến, sát khí mạnh mẽ! Chấn động không khí mạnh mẽ tràn vào thần kinh, làm mỗi sợi dây thần kinh, mỗi sợi gân trong cơ thể đều điên cuồng nhảy loạn lên. Cô tháo dây buộc tóc, tóc đen như thủy ngân trượt xuống, cô cầm dây buộc tóc trong tay phi thẳng vào một bên ban công, một loạt đạn súng bắn nát, “Đệ Nhất!” Cô cuốn súng lại, viên đạn lượn vòng quanh cô, vài giọt máu tươi văng ra, hai sát thủ từ ngoài cửa sổ vọt vào té mạnh xuống.

Liễu Đình nâng tay, liên tục bắn tới đề thấp hỏa lực của đối phương, Ôn Trạch thừa cơ xông đến bên cô, nhặt lên súng ống rồi rất nhanh trở lại phòng.

Chỉ một ánh mắt họ đã hiểu được ý nhau. Liễu Đình đánh về phía cửa sổ, không khí bỗng rất ập vào mặt, cô dùng súng tự động trong tay bắn phá xuống dưới, thế công kích của tay súng bắn tia trở lên lộn xộn. Liễu Đình thả người nhảy xuống, hai chân chạm đất, thân mình lăn về phía trước, sương trắng trong tay phi ra, một chiếc ô tô ở ngoài nhà ba thước, ngay khi chìa khóa tra vào xe, không khí ngưng trệ, da thịt trên lưng cảm giác được hơi lạnh nhẹ nhẹ.

“Cho tới bây giờ tôi chỉ bắn 3 viên đạn, đây chính là viên cuối cùng.” Giọng nói âm độc lạnh lùng không chút để tâm giống như mạng người chỉ là thứ tầm thường, Súng thần – Khoa Lai Đặc.”

Không một câu dư thừa, cò súng lay động, Liễu Đình nghe thấy tiếng viên đạn xé gió, nó bỏ dôi không khí, mang theo tiếng cười bén nhọn.

Xung lượng cực đại hướng về phía Liễu Đình, cửa xe tron bóng chiếu rọi bóng dáng quen thuộc, Liễu Đình quay đầu.

Viên đạn cường ngạnh xuyên qua thân thể Ôn Trạch, một búng máu phun ra từ miệng hắn.

“Đệ Nhất!”

Toàn bộ người, tiếng động, trở nên mờ nhạt trong suốt.

Ánh mắt đau đớn thấu xương, sương máu ngập tràn, gió mát hòa theo mùi hoa lan.

A---- đau đớn toát ra từ tận xương tủy.

Dây buộc tóc phi thẳng vào yết hầu kẻ tập kích, hần ngửa người, dây buộc tóc cuốn lấy súng ống dùng sức mang lại bên người, Liễu Đình nhắc chân, đá trúng bụng hắn.

“Ngươi... Nếu trong 10 phút không bang hần đến bệnh viện, hần...chết chắc rồi.” Khoa Lai Đặc cúi lưng, sắc mặt tái nhợt.

Tia chớp thật lớn, cắt qua rung động âm vang trong óc.

Liễu Đình ôm Ôn Trạch vào trong xe, một cước đạp chân ga, xe phát ra tiếng vang kinh người, lao vút về phía trước. Cửa sắt đã ở trước mắt, một chiếc xe hơi màu bạc đi vào, hai xe lướt qua nhau, cửa sổ thủy tinh của xe đối phương chậm rãi hạ xuống.

Toàn thân như bị lôi từ vết nứt lạnh lẽo ném thẳng vào lò lửa, máu chảy ngược.

Trí nhớ đã chết từ lâu, tình yêu tự mình cắt đứt đã không còn.

Đã bước qua vách núi đen trầm trọng, quay đầu đã cách trăm năm!

Đã --- không còn quay lại được!

Không thể quay đầu!

Tê dại dừng mảnh trần vào đầu óc như thủy triều, xuyên thấu vào vô số khoảng cách bị đóng kín, giống như sáu kiếp luân hồi, trí nhớ kiếp trước chồm mình vô đề.

Lúc nào, nơi nào, người nào, toàn bộ hiện lên bầu trời, nói “Gã cho anh, Liễu Đình, anh sẽ dùng cả cuộc đời anh để quý trọng em, anh sẽ làm cho mỗi ngày trong cuộc đời em tràn đầy niềm vui, Tiểu Đình, anh sẽ cho em hạnh phúc!”

Chỉ một cái liếc mắt, chỉ cần một cái liếc mắt là có thể chứng minh rằng đã quên, chứng minh toàn bộ đều là ảo giác, chỉ một giây, liền xác định rằng không ai cần chờ đợi đến khi trái đất hủy diệt, nhân loại biến mất. Người đó dĩ nhiên sẽ biến mất trong đầu mình.

Đã không thể chịu nổi.

Cửa sắt chậm rãi khép lại.

Tiếng bước chân hỗn loạn, người càng ngày càng đông, vậy mà không đánh như cạm bẫy vậy kín một con thú, mỗi giây đều là tràng cảnh sống chết, gương mặt điên cuồng đã không phân biệt nổi là nước mắt hay mồ hôi, thì ra là thế, thì ra vẫn chỉ có thể là thế ư.

Cuối cùng tuyệt vọng khóc ròng, nước mắt chảy xuống, toàn bộ bóng người đều mờ hồ.

Thế giới lạnh như băng rồi lại nóng bỏng như thép cứng đốt cháy da thịt, ngón tay bám sâu vào súng, một chớp mắt đã là vạn năm, ngón giữa co lại, Liễu Đình nỗ sung, cô nã súng vào mục tiêu đã khắc vào xương.

Thế giới này thì ra công bằng đến vậy.

Đã chọn, buông tha

Được đến, là nhất định phải mất đi.

Tiếng tùy tùng vỡ vụn bèn nhọn chói tai, sóng nhiệt điên cuồng thổi quét, hỗn loạn kinh thiên tạm thời kiềm chế đối phương, Liễu Đình vọt ra khỏi đó trước khi cửa sắt hoàn toàn khép lại, thân xe ma sát với cánh cửa...

Xe phát ra tiếng vang kinh người, đèn xa dập tắt trong quá trình va chạm, nhưng tốc độ không giảm dù chỉ một chút, phía sau xe cuối cùng vang lên tiếng nổ cực lớn, tiếng phá vỡ đỉnh tai nhức óc truyền đến, chưa từng quay đầu.

Xe chạy về phía trước với tốc độ cực cao, một sợi xước măng rô trượt khỏi trái tim, trong tiếng nổ mạnh có kèm theo hô to, một chữ, một tiếng, máu tươi tuôn ra, cô không thể nghe, cô không dám nghe, tiếng động như tiếng gọi từ địa ngục kia làm cô rất đau, rất thương! Mồ hôi từ xương cốt rỉ ra, lạnh như băng khiến toàn thân hơi hám, mỗi sợi thần kinh đều chôn vùi trong lạnh lẽo, tỉnh táo, vô cùng tỉnh táo.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Khi trời đã sáng rõ, mưa rơi làm cho Tuyên thành càng trở nên đẹp lòng, đặc biệt khi đứng ở trên đài ngắm cảnh của Đường gia, đem cảnh vật thu hết vào đáy mắt. Ngắm cảnh, ai cũng biết đây là đam mê lớn nhất của Đường Hằng Xa, vì đam mê này, hắn đã phá bỏ mấy dãy nhà cũ, chuyển đến khu phố trung tâm này, cải tạo nơi ở từ tập đoàn Lam thị, nhớ ngày đó, công trình cải tạo này có thể nói là rất lớn, san bằng toàn bộ 4000 thước vuông, cải tạo thành nhà lớn Đường gia 2 tầng, ở sân phía bắc nổi lên một đài ngắm cảnh cao bằng toàn nhà 36 tầng, quan sát Tuyên thành. Mọi người đều đoán là vị thuyền vương này đam mê ngắm cảnh như vậy, lí do thật sự sau lưng là tuần tra bán đồ sản nghiệp của mình để tiện cho việc khai phá địa bàn. Đồng thời cũng là một loại nghiền ngẫm lực ảnh hưởng của mình với thành phố này mà thôi.

Hôm nay cũng giống như dĩ vãng, Đường Hằng Xa đứng trên đài ngắm cảnh, tay hắn đùa con dấu được ghép từ nhiều mảnh nhỏ lại, xuyên qua kính, cây cối trong sân đã mọc ra mấy chồi non, mấy điểm màu xanh gắn với một đám màu nâu, tạo nên vẻ đẹp cho đám cây khô cứng, trong khe đá, trên bậc thang cũng có một tầng lông nhung, lại nhìn lên, chính là bầu trời màu lam, vô tận không chút đường cong, vô hạn mênh mông, xa xôi cùng cực....

Một loại cảm giác khó hiểu bao trùm toàn thân Đường Hằng Xa, đây là lần thứ hai từ khi sinh ra ông bị loại trạng thái không ổn định này bao vây. Cửa lặng yên bị đẩy ra, ông lão người làm cầm ly trà ấm thay cho ly đã lạnh trên bàn.

“Hon hai mươi năm, cứ 15 phút đi vào một lần, thói quen này ông vẫn không sửa được!”

Tay ông lão run lên, giống như việc Đường Hằng Xa đột ngột mở miệng làm ông giật mình kinh hãi, ông ngẩng đầu, Đường Hằng Xa cũng không nhìn ông, ánh mắt hắn hướng ra bên ngoài cửa sổ, giống như nói chuyện với không khí, “Thủy tinh 80mm, cứng rắn chống đạn, cách 10m bắn không thủng; súng tự động, ở 12m bắn không xuyên.” Sắc mặt Đường Hằng Xa âm u lạnh lùng, “Toàn bộ dày đặc, ngay cả hơi gió cũng không xuyên qua, đây là cửa sổ của tôi!” Hắn dùng tay đập mạnh.

“Lão gia” Giọng nói ông lão cất cao, đi về phía trước một bước rồi lại dừng lại, “Lão gia, cẩn thận con dấu trong tay ngài,” giọng nói cung kính.

Đường Hằng Xa cúi đầu, con dấu chẳng đầy vết nứt, cho dù gắn lại, cũng không thể trọn vẹn, hắn ngăn ngó ngây người, một lát sau tay hắn lại dương dương tự đắc, “Về sau đừng vào nữa.” Một môi ập đến, hắn già đi thật nhanh.

Ken két, tiếng động sắc nhọn truyền vào tai, đây là tiếng lốp xe ma sát gấp gáp với mặt đường phát ra, Đường Hằng Xa khẽ nhủ mảy, một chiếc xe như

tên lửa vọt vào nhà lớn Đường gia, xe gấp gấp dừng lại, lớp xe kéo rê trên mặt đường tóe ra lửa. Trên xe 2 người đi xuống, trong đó có 1 người đầy máu tươi. Đường Hằng Xa hít sâu, hấn chạy khỏi đài ngắm cảnh, tuy rằng tuổi không ít nhưng hấn lại chạy cực nhanh.

“Hấn làm sao vậy?” Đường Hằng Xa thờ hồn hển, trên mặt là biểu cảm phức tạp đến cực điểm, hoảng sợ, bi thống, giận dữ.

Đường Hằng Xa đón lấy Ôn Trạch, “Rùng già, lập tức điều huyết thanh từ bệnh viện Giang thị, mời Phạm Nhất Minh đến đây!” Giọng điệu hấn dồn dập, người được nhắc tên nhanh nhẹn rời đi.

Đình viện Đường gia lặng thinh, giống như một cột băng kéo dài, Liễu Đình khoanh tay ngồi, như hồ nước trong xanh tĩnh lặng, bọn người hầu không tự giác nhìn nhau, nhẹ chân nhẹ tay, sợ làm phiền. Bóng chiều chậm rãi rơi xuống, nhan sắc cuối cùng nơi chân trời cũng chậm rãi bị bóng tối cắn nuốt, Đường Hằng Xa nhìn cô, ông rút ra một cây xì gà, trực tiếp dùng miệng cắn đầu nó, quẹt diêm, ngọn lửa như một con rắn hồng hồng từng chút từng chút làm cháy đầu xì gà, ông phun ra một hơi thật sâu, mới nỗ lực ngừng lại chỗ bóng lên trong ngực. Hấn bước, tiêu sái đến gần, gió thổi hỗn loạn, Liễu Đình ngẩng đầu, ánh mắt chạm nhau, da thịt đều cảm thấy lạnh run.

“Anh trai nguy cấp nguy vậy, sao cô không trực tiếp đưa hấn vào bệnh viện Giang thị mà lại đưa tới đây?” Đường Hằng Xa hỏi không chút để ý.

“Trước đó anh ấy có nói, nếu hấn xảy ra chuyện gì thì tôi phải đưa hấn tới nơi này.” Đầu Liễu Đình cúi xuống không còn chút sức lực, đầu vai cô yên lặng run rẩy.

Mặt Đường Hằng Xa run lên cực nhanh, giống như hoa mặt nhìn nhầm, “Đi xem anh cô đi, bác sĩ nói hấn đã không sao.” Ông nói hòa nhã.

Liễu Đình mượn sức bức tường, chậm rãi đứng lên, cô đi thật thong thả, gió thổi qua vạt áo, chậm rãi bay bay, bóng dáng tự nhiên trống rỗng, như một giấc mơ, khẽ chọc tay, giấc mơ liền tan nát. Mặt Đường Hằng Xa nổi lên biến hóa khó lường, người đó ôn nhu như thơ, người này lại trống rỗng như mơ, đều đẹp đến vậy, vẫn đẹp đến khiếp người như vậy, chỉ tiếc, quá đẹp luôn chẳng được lâu dài. Khói nhẹ lan ra từ đầu xì gà trên tay ông, đám khói lan vào bóng đêm không chút tiếng động.

Cửa bị đẩy ra, ánh sáng mờ nhạt chiếu lên người, giống như được khám một tầng ánh sáng, Liễu Đình hoảng hốt trong nháy mắt, sắc mặt Ôn Trạch tái nhợt dựa vào đầu giường, vẻ mệt mỏi, nhưng ánh mắt vẫn sáng rọi, thái độ vẫn tao nhã bình tĩnh. “Dạ em rồi.” Ý cười bên môi Ôn Trạch đều là ôn nhu không buồn che giấu, trên ngực vẫn thấm ra máu.

Từng dòng lạnh lẽo như con rắn nhỏ từ đầu ngón tay chạy thẳng vào tim Liễu Đình, “Đệ Nhất,” Giọng nói Liễu Đình tiêu điều kì lạ “Vĩnh viễn, vĩnh viễn đừng dùng sinh mệnh của anh đến thử em nữa!”

Ánh mắt họ đối diện, ánh mắt giao nhau, thấu hiểu nhưng lại đều có thứ không thể chạm vào, yên lặng ngưng kết giữa họ, bọn họ... không thể nói.

Đệ nhất, giữa anh và Phí Như Phong, em chưa bao giờ do dự! Từ nước mắt ngọc trên người em mà anh đã đặt, để em tro mắt nhìn hấn nhảy vào trong lửa, dùng sinh mệnh anh để thử, làm em tự tay nổ súng với hấn, Đệ Nhất, cuộc đời này em cần phản bội bao nhiêu mới có thể khiến anh tin tưởng?

Em môn anh tin tưởng, anh cũng muốn tin tưởng, nhưng mà em nói cho anh biết, Hải Tinh, ánh mắt em lúc này như mất đi ánh sáng, trống rỗng phiêu dạt, bóng dáng có thể tiêu tán bất cứ lúc nào, em nói cho anh biết, anh làm sao có thể tin?

Ánh mắt nhìn nhau đều là một mối cô đơn, ánh mắt đều là ôn nhu thống khổ, Liễu Đình hạ mi, lại ngẩng đầu, khóe miệng nổi lên nụ cười “Nghĩ ngơi cho tốt, đừng làm em lo lắng.”

Cô đứng lên, cánh tay vừa đụng đến cửa đã bị nắm chặt, tay hấn túm chặt tay cô, chặt đến mức dường như xương cốt cũng phải gắn liền, kéo vào trong ngực, nhiệt độ và hơi thở quấn vào nhau, đầu hấn dựa vào đầu vai Liễu Đình, hấn dựa vào cô giống như năm cô 17 tuổi dựa vào hấn.

“Đệ Nhất, cuộc đời sai lầm này của em, thành tựu lớn nhất không phải là tình yêu. Đệ nhất,” Giọng nói Liễu Đình là ôn nhu vừa chạm liền tan “Em muốn cùng anh đi hết cuộc đời này.”

Đầu hấn càng dúi sâu vào đầu vai Liễu Đình, hơi thở của hấn lạnh rồi lại nóng, tay hấn lướt qua khóe mi, hai má, thong thả miêu tả cô, cẩn thận thân thiết, hấn nhẹ nhàng che kín mắt cô, giọng nói khàn khàn thân nhiên, “Hải Tinh, trên đời không có mưu kế hoàn mỹ, có thì chỉ là chế ngự trái tim, nắm giữ trái tim con người là nắm được con bài chưa lật của đối phương, cho dù là cạm bẫy nhìn được rõ ràng, đối phương cũng không thể không lao vào, ván cờ này chúng ta đi, gọi là làm trống rỗng. Tổng thể kế hoạch, mặc kệ phần thắng của em lớn bao nhiêu, không đến lúc cuối cùng, sẽ không biết hươu chết vào tay ai, không cần bị tướng giả mê hoặc, nếu ở chỗ phải thắng, sẽ có dũng khí đánh tới người đó. Phải học cách đem thống khổ thành trí tuệ, phải biết rằng thế gian này không có thất bại, thiếu chỉ là cơ hội mà thôi.”

Hấn buông tay, lùi lại, “Đừng quay đầu, Hải Tinh, em không thể quay đầu.” Giọng nói hấn đã vững vàng, giống như vô số lần dạy bảo trong những năm qua: “Lòng Đường Hằng Xa đã loạn, trong thời gian ngắn nhất hấn sẽ đưa em vào tay Đường Bảo Như, đừng quên, thời khắc cuối cùng thường bị úp ngược, làm lòng em lắng lại, Hải Tinh, nếu em muốn thất bại trong gang tấc, vậy em phải xác định em có sức ngăn cản con sóng dữ!” Ôn Trạch chậm rãi mở cửa ra, trong bóng đêm, giọng nói của hấn tĩnh lặng như nước, “Đi đối mặt với trận đấu chứa chính em, ác mộng này cần kết thúc từ lâu rồi!”

Góc áo Liễu Đình phất qua cạnh cửa, tạo ra tiếng vang lạnh lùng, cửa phía sau đóng lại, Liễu Đình cố sức dùng tay che miệng, nhưng máu tươi dính ngấy vẫn theo khe hở trên tay chảy ra, chân lão đạo, thân mình nhũn xuống, nhũn đến làm cho người ta vào trong hư vô chết lặng.

Dưới trời xanh mây trắng này, có rất nhiều con đường nhưng không có một cái nào không phải là thất vọng và vực sâu.

Chương 54

Thời gian qua đi, một phút lại một phút, trời đã mờ sáng. Đường Hằng Xa đẩy ra bức tranh truyền thần trước bàn, cầm trong tay điều xì gà mới hút một nửa ản vào gạt tàn. Hắn mở cửa phòng Ôn Trạch, như hắn đoán trước, người trong phòng hiển nhiên là một đêm không ngủ, Ôn Trạch dựa vào bên giường, ngay cả tư thế cũng chưa đổi, tầm mắt hắn đảo qua Đường Hằng Xa, thong dong tất tẩn.

“Tôi hôm qua em gái cậu ngất xỉu, để ở nơi này của tôi cũng không an toàn, tôi đã sai người đưa cô ấy đến chỗ Tiểu Như.” Đường Hằng Xa cười nhìn Ôn Trạch “Cậu xem có cần đưa cô ấy về không?”

“Không cần, cô ấy vốn cũng nên trở về.” Ánh mắt Ôn Trạch chạm vào mắt Đường Hằng Xa, ánh mắt hắn đen như hồ sâu, sâu thẳm mà rộng lớn, Đường Hằng Xa không tự giác chìm vào, hốt hoảng, giống như có cái gì đó thổi quét qua, đáy lòng hơi rung động.

“Cuối cùng thì cậu là ai?” Đường Hằng Xa túm lấy tay Ôn Trạch, ánh mắt cực kỳ sắc bén, chưa từng xuất hiện trước đây.

Một ánh sáng bén nhọn lướt qua rìa mắt Đường Hằng Xa, vết máu chảy xuống từ gương mặt hắn, “Tôi không thích người khác chạm vào tôi.” Giọng điệu Ôn Trạch duyên dáng, hần liếm liếm giọt máu trên mu bàn tay, khí thế tối cao ập đến, “Vĩnh viễn đừng quên!” Giọng nói của hắn không chút gọn sòng, nụ cười trên mặt nhu hòa đến mức làm ánh mắt trời cũng phải âm đạm.

Đường Hằng Xa ngẩn ngơ trong nháy mắt, người đàn ông trước mắt, đẹp trai tuấn tú tao nhã như trước.

“Không, không phải hắn.” Nhưng mà hơn 20 năm qua là người duy nhất làm hắn ôn lại được cảm giác, giống như người lữ hành giữa sa mạc, biết rõ trước mặt là độc, nhưng tình nguyện uống xuống, uống xong rồi nói.

Ôn Trạch lặng lẽ Đường Hằng Xa đã hoàn toàn mất đi bình tĩnh, mím cười màu đen lóng lánh bên môi hắn không mang theo ý tốt.

Đường Hằng Xa qua một khắc mới mở miệng “Người già đi, thường rất khó nhìn thấy sớm mai.”

“Chỉ có người không sợ bóng tối mới nhìn thấy được sớm mai.” Ôn Trạch lấy ra bộ cờ ở đầu giường “Thích hợp để giải trí, nói không chừng có thể nhanh đến hừng đông.”

Chơi cờ không tách rời khỏi tính kế, bố cục, toàn bộ dựa vào khí chất và ánh mắt để đi qua, lợi hại hơn, bỏ qua lớn nhỏ. Một buổi sáng lặng yên qua đi, trong phòng chỉ vang tiếng chơi cờ, Đường Hằng Xa mỗi bước sau lại cẩn thận hơn bước trước.

“Ván cờ cũng như cuộc sống.” Ôn Trạch giương mắt “Nghĩ nhiều quá, đường sống cũng thành lối chết!” Hắn ngăn chặn một đường sống.

“Ván cờ giữa kiếp còn có kiếp.” Đường Hằng Xa sâu xa nói.

Ôn Trạch cười ha ha, độ cong nụ cười làm gương mặt hắn tuấn nhã nói không nên lời, “Chỉ có người có được rất nhiều mới sợ mất đi, Đường tiên sinh trong tay có gì không thể mất đi? Luyến tiếc không?” Hắn giương mi, ý nghĩa trong câu nói có vài phần trẻ con.

Đường Hằng Xa đã không còn có tâm trạng để vòn quanh nữa, hắn đã đến tuổi xế chiều, không đủ thời gian và cơ hội xuất hiện một người như vậy nữa.

“Viên đạn trên người cậu thật đặc biệt.” Đây không phải câu hỏi, là khẳng định, khẳng định một chuyện cả hai đều biết.

Viên đạn này là một nước cờ, Phí Như Phong và Ôn Trạch là kết quả sống chết, không chết không dừng; Đường Hằng Xa dùng viên đạn này cảnh báo Ôn Trạch, nguy cơ lớn nhất trước mặt hắn không phải hai nhà Đường Giang; Đường Hằng Xa dùng viên đạn xin Ôn Trạch nể tình, nếu không phải Đường thị thì giờ phút này hắn cũng không thể bình yên!

“Sáng nay tin tức có đưa, tôi và tập đoàn Giang thị hợp tác, cổ phiếu điên cuồng hạ xuống, mà Đường thị bởi vì hợp đồng với tập đoàn Vệ Lợi Tồn Anh Tư mà cổ phiếu tăng mạnh, đứng là vạn hạnh mà.” Lời nói của Ôn Trạch mang theo thâm ý sâu sắc.

Sắc mặt Đường Hằng Xa khê biến, đang muốn mở miệng, bên ngoài truyền đến tiếng ầm ầm “Đường tiên sinh, Nhị tiểu thư la hét muốn vào, ai cũng không ngăn được.” Người hầu Đường gia vẫn như trước gọi Đường Bảo Như đã lấy chồng là Nhị tiểu thư. Giờ Đường Hằng Xa mới phản ứng lại, vừa rồi lúc chơi cờ ông đã dặn dò người dưới không để bất cứ ai quấy rầy.

“Đề nó vào đi” Lời còn chưa dứt, Đường Bảo Như đã lao vào.

“Anh!” Đường Bảo Như gần đây vô cùng tiêu tụy, tóc đã hơi rối, mấy ngày lo lắng để phòng đến nay lòng lại như lửa đốt, ăn mòn hoàn toàn bề ngoài được giữ gìn tốt.

“Giang phu nhân.” Ôn Trạch lịch sự lễ phép chu toàn.

Đường Bảo Như xẹt qua vết thương trên ngực Ôn Trạch, cuối cùng không kiềm chế nổi nữa “Anh, em không liên hệ được với Tiểu Nặc.” Oa một tiếng khóc rống, trong phút chốc, nước mắt nước mũi cùng tuôn ra.

“Giang phu nhân yên tâm, Phí Như Phong không xuống tay nhanh vậy đâu... trước mắt tính mạng Giang công tử không đánh lo.”

“Cậu sao biết được, cậu liên hệ với Tiểu Nặc? Cậu gặp hắn?” Đường Bảo Như mắt phết phong thái phu nhân, phấn trang điểm trên mặt kết lại một đoàn, cùng bà thím bán đồ ăn trên đường chẳng có gì khác nhau.

Đường Hằng Xa đón lấy khăn mặt người làm đưa đến quạt khô, “có chuyện gì thì cũng phải bình tĩnh rồi mới nói, càng ngày càng không ra sao.”

“Em còn có thể ra sao chứ, em sắp phát điên rồi, nếu Tiểu Nặc xảy ra chuyện gì, em cũng không sống nổi!” Nghĩ lại bình thường Đường Bảo Như chú ý dung mạo ra sao, nếu không phải mất hồn, sao có thể để mình xấu xí quái dị thế được.

“Giang phu nhân,” Giọng Ôn Trạch không nặng không nhẹ, cũng vẫn réo rắt điếc tai, lập tức kéo tâm trạng sụp đổ của Đường Bảo Như trở về: “trước mắt Phí Như Phong ồ không mang nổi mình ồ, tạm thời không rút ra đối phó Giang công tử được, hôm qua tôi với hắn giao thủ, tôi bị thương, hắn cũng không thể không sao, huống chi trước đó vài ngày chuyện xảy ra ở Chicago cũng tổn tâm tư của hắn, cho nên theo phân tích của tôi, tới giờ Giang công tử hẳn là bình yên.”

Đường Bảo Như bình tĩnh một chút nhưng lập tức lại khủng hoảng “Bây giờ không có chuyện, vậy ngày mai, sau này thì sao? Không được, tôi muốn lập tức đưa hắn về.”

“Giang phu nhân, đón Giang công tử dĩ nhiên là chuyện nên làm, nhưng mà nước xa không cứu được lửa gần, bà có thể cam đoan hắn ở gần bà sẽ an toàn sao? Không phải mỗi người đều cao số như Ôn Trạch!”

Huyết sắc trên mặt Đường Bảo Như đã sớm biến mất, “Bây giờ đừng nói là đối phó Phí Như Phong, mà chỉ kiềm chế hắn cũng không có cách! Từ hôm qua cô phiếu tập đoàn chúng tôi còn có người ác ý bán tháo, cũng tôi mua về bao nhiêu liền có người bán ra bấy nhiêu.” Bà nhìn Ôn Trạch, ánh mắt lóe lóe, làm người ta vô cùng không thoải mái, “Ôn tiên sinh, người đầu tiên Phí Như Phong không buông tha chính là cậu, bây giờ sự nghiệp thân thể cậu đều thất bại thảm hại, cậu lấy cái gì để bàn bạc hợp tác với chúng tôi!” Lời nói rất có tính lật mặt, lập tức ác độc đá văng mặt kệ hắn hủy diệt.

“Giang phu nhân nhất định không chơi cò!” Ôn Trạch cười khẽ, thoải mái cảm quân cờ trong tay, “Khí thế chết quá nhanh!”

“Lời nói của Tiểu Như cũng không phải không có lý.” Giọng điệu Đường Hằng Xa lạnh như băng “ôn Trạch, mọi người đều ngồi chung một thuyền, Đường gia đã chứng minh thành ý của mình, mà bây giờ cậu vẫn không hoàn toàn thành thật với chúng tôi, cuối cùng là cậu muốn sao?”

“không hoàn toàn? Tôi ngay cả mạng mình cũng giao vào tay Đường tiên sinh, tôi còn gì để mà thành thật chứ?” Ôn Trạch nhún vai, loại hành động lỗ mãng này được hắn làm lại mang theo sự phong lưu phóng khoáng khó nói.

Não Đường Hằng Xa bắt đầu đau, người trước mắt lơ đãng lộ ra thần thái, ngữ điệu, ngay cả loại nhướn mi trào phúng này, không một cái nào không lảng trí ông, ông không có nhào đến nhéo hắn đã là định lực cực cao rồi.

“Sáng nay Vệ Lợi Tôn Anh Tư truyền đến bản thảo, có một số hàng cần Đường thị chuyển đi từ nước X, hơn nữa tập đoàn Vệ Lợi Tôn Anh Tư chuẩn bị kiến tạo xưởng đóng tàu ở nước X, mà kế hoạch này chính là do Đường thị bắt tay thi hành.

Đường Bảo Như lập tức đứng bật dậy, quả thật không thể tin, bầu trời bị tách ra, giữa mây đen gặp ánh sáng, kỳ tích cùng lắm chỉ là vậy.

“Anh, đây đúng là tin tức tốt!” Chỉ kém vung tay hoan hô.

“Đúng, tin này đúng là làm người ta phấn chấn, nhưng mà tạo xưởng đóng tàu cần vốn lưu động, Đường thị không thể lập tức gom ngay được, đây chỉ sợ là nằm trong dự tính của cậu Ôn đây?” Sắc mặt Đường Hằng Xa âm trầm.

“Ôn Trạch?” Đường Bảo Như hoảng sợ nhìn Ôn Trạch, nếu hạng mục hợp tác này do hắn bày mưu tính kế, có nghĩa là lúc trước đã chuẩn bị tất cả. Vậy thì việc hắn bị thương, công ty bị đá kích nặng nề, chặt vật không chịu nổi chạy trốn chết, cái nào là thật, cái nào là giả? Đường Bảo Như không dám suy nghĩ xa hơn, linh hồn đã lạnh lẽo. Đối với người này trong lòng bà không dám không phòng bị, nhưng mà nghe nói bản thân hắn bị thương nặng, tâm lý cũng được an ổn hơn một chút, cảm thấy người này cũng thường thôi, âm thầm cảm thấy tâm lý như miếng băng mỏng của mình cũng quá mức quá, nhưng giờ phút này, cục diện đã nghịch chuyển, hắn vẫn nhàn nhã bắt tay chơi cò, môi vẫn mỉm cười như trước.

Đường Bảo Như toàn thân lạnh lẽo, chỉ khi người này là bạn, người mới an toàn, không thể bắt hòa đối địch mới là thượng sách!

“lời vừa rồi của Đường tiên sinh chưa đúng, mọi người đều ngồi trên một chiếc thuyền, nhưng mà đáng tiếc thuyền này chỉ có tôi và Giang phu nhân, chúng tôi và Phí Như Phong đã ở thể lửa cháy thiếu rui bầu trời Tuyên thành rồi, mà Đường tiên sinh chỉ ở mép thuyền, hơi có chút không ổn, liền lập tức có thể rời ra, vậy thì, sao Ôn Trạch phải tính toán sau lưng ngài chứ?” Ôn Trạch một đêm liền thấy máu.

“Trên thương trường lấy thước đánh người chỉ là do thiếu khôn ngoan, địch mạnh bại trận, từ xưa đến giờ đều do tay mình, Đường Hằng Xa không muốn tự chui đầu vào rọ.”

“Bây giờ dùng thước đánh người là Phí Như Phong, bằng vào giá trị con người hắn lại lấy thân thí nghiệm chứng tỏ rằng đã là nô mạng hết đời, tôi với hắn thành kết quả sống chết, giờ tôi đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ chờ gió đông thổi, Đường tiên sinh giúp tôi chẳng lẽ cũng không phải là giúp chính ngài sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Đường Hằng Xa chậm rãi thông thả đi hai bước, đứng lại trước cửa sổ, xa xa ngoài kia chính là đài cảnh cao 36 tầng, cây cối rậm rạp vây quanh nó, xuyên qua tới tầm mắt trở nên mờ hồ xám xịt, rồi râm.

“Bằng vào việc Đường thị gia nhập vận chuyển quốc tế, dụ tôi vào cuộc; bằng vào cục diện nước sôi lửa bỏng của Giang gia, ép tôi rat ay; Ôn Trạch, nếu không phải mấy ngày sau Phí Như Phong phục kích cậu, nếu không phải kinh nghiệm tôi dày dặn, xác nhận cậu hận Phí Như Phong thấu xương thì tôi thật sự nghi ngờ cậu có tính toán khác, nhưng mà cho dù là vậy, tôi vẫn không thể tin cậu!” Đường Hằng Xa nghi ngờ, cục diện này hoàn toàn là do tay Ôn Trạch bày ra, mỗi bước họ đi đều dựa theo con đường Ôn Trạch đã tính toán, không thể không đi, nhưng trực giác nhiều năm trên chiến trường thương nghiệp cũng nhắc nhở Đường Hằng Xa rằng mọi chuyện cực kỳ không ổn, tiến là nguy, lui là hiểm, tiếng không được mà lui cũng chẳng xong, tất cả đều ràng buộc kiểm chế lợi thế của nhau.

“Nếu không phải đối thủ quá mạnh mẽ, tôi tuyệt đối không phân chia lợi ích của mình, tôi không nghĩ đâu đến cuối cùng, đều vẫn phải tiếc nuối, Phí Như Phong nhất định phải chết, hơn cả chết, mà còn phải làm cho hắn không có một chỗ đặt chân ở Tuyên Thành này, tôi muốn hoàn toàn diệt trừ họ Phí này ở Tuyên thành, tôi muốn hắn chết không nhắm mắt, tôi muốn hắn xương cốt cũng chẳng còn! Mà điều này chỉ khi toàn bộ thế lực ở Tuyên thành này tập trung lại mới làm được, Đường tiên sinh nói không tin tôi, nhưng mà đề nghị dưới đây của tôi có thể đánh mất bản khoản của ngài!”

Đường Hằng Xa trầm ngâm nhìn Ôn Trạch, rất quen thuộc, loại đồ kỵ cần nuốt xương cốt, thù đoạn tàn nhẫn lãnh khốc, giết mình như lịch sử đang tái hiện.

“Nguyện ý nghe thử.”

“Ba nhà Giang Ôn Đường hợp tác, thành lập tập đoàn Thịnh Thế, phát hành cổ phiếu mới, dùng 3 điểm cổ cũ đổi một cổ mới, làm như vậy đầu tiên có thể giải quyết vấn đề tài chính không đủ; thứ hai có thể hóa giải xu hướng suy tàn của cổ phiếu Giang thị và Ôn thị do bán ra ở ạt; ba là có thể ngăn người có ý muốn nhân cơ hội nắm giữ quyền khống chế cổ phần Giang thị, làm khó chúng ta; Bốn là, Đường Giang hai nhà có thể nắm giữ chặt chẽ quyền không chế cổ phần tập đoàn mới, ngại gì Ôn Trạch, cuộc sống cộng sinh, Đường tiên sinh sẽ không nghĩ Ôn Trạch tôi muốn hủy đi giang sơn mà mình kiến tạo chứ?”

Không chê vào đâu được, Đường Bảo Như suy qua nghĩ lại, không có một kẽ hở để tìm ra.

“Anh, chống đỡ là biện pháp duy nhất hiệu quả, nếu không nhanh chóng quyết đoán, ngày mai lại có thay đổi nghiêng trời lệch đất gì...” Đường Bảo Như giống chim sợ cành cong. Chỉ có kiểm chế Phí Như Phong mới có thể cam đoan hắn không có sức lực và tâm trí đối phó với Tiểu Nặc, không cần biết là cách gì, bà đều phải thử một lần, hướng hồ cách trước mắt chính là cách tốt nhất, cần bản không cần lo lắng.

“Số hàng vận chuyển từ nước X ra, ngài có biết là của ai không?” Ôn Trạch khẽ làm một ký hiệu tay.

Đường Hằng Xa ngạc nhiên, đây mới là điều làm hắn thật sự khiếp sợ! “Sư Hoa Lấy Đán tướng quân”

“Đúng!” Ánh mắt Ôn Trạch tràn ngập thần bí.

“Nhân vật quyền lực số một số hai nước X, tiền tài quyền lực của hắn khó mà đánh giá được, ngay cả tổng thống đối với hắn cũng là nói gì nghe nấy, khó trách tập đoàn Vệ Lợi Tôn Anh Tư muốn kiến tạo xưởng đóng tàu ở nước X. Tại đó có hắn hỗ trợ, có chuyện gì mà không làm được chứ? Mà có thể là làm chuyển vận chuyển lần này, tram lợi mà không hại.

“Nhưng mà tướng quân cũng không muốn có ai biết hắn lần này vận chuyển cái gì.”

Đường Hằng Xa ngầm hiểu, thời thế nước X không ổn ai mà không muốn đưa tài sản của mình tới nơi an toàn chứ.

“Trừ góp vốn, tôi còn cần cậu Ôn ký tên vào một văn bản.” Đường Hằng Xa đưa cho Ôn Trạch một điều kiện ngoại lệ.

“Đường tiên sinh cũng không phải đang ép tôi vào cuộc hay sao.” Một cái chớp mắt kéo đi biểu tình lãnh liệt trong đáy mắt Ôn Trạch, hắn cảm văn kiện lên, vừa nhìn xuống liền giật tím mặt, “Đường tiên sinh, chuyện này không phải quá ép người hay sao, sau khi tôi làm Phí thị phá sản, phải chuyển nhượng toàn bộ cổ phần Ôn thị cho Đường thị?”

Ôn Trạch cười lạnh, “Đối phó Phí thị là vì mọi người, nhưng trả giá chỉ một mình Ôn Trạch chị, Đường tiên sinh cũng quá không công bằng!” Ôn Trạch

không xem tiếp, ném thẳng văn kiện xuống bàn.

Sắc mặt Đường Bảo Như cũng không tốt đẹp, chưa tới kết thúc liên lời đuổi ra, anh, hồ đồ hay là... , chờ kết thúc Phí Như Phong, Ôn Trạch có thể chạy đi đâu chứ. “Anh, “Đường Bảo Như muốn khuyên bảo.

Đường Hằng XA khoát tay chặn lại, “tôi không phải người bất công, sau khi Ôn thị chuyển nhượng cổ phần, cậu làm trợ lý cho tôi, toàn bộ chức vụ đãi ngộ đều cao nhất, mà sau khi tôi qua đời, toàn bộ sản nghiệp của tôi thuộc sở hữu của cậu! Tôi đã ký tên lên toàn bộ các văn kiện liên quang!”

Suy nghĩ như điện... Ôn Trạch nhìn về mặt bình tĩnh gần như quái dị của Đường Hằng Xa “Đường Tiên sinh thật sự làm việc ngoài dự đoán của mọi người.” Câu nói ý là đã đồng ý. Đường Bảo Như đối với chuyện này cũng không có ý kiến gì, bà có tính toán của riêng mình, toàn bộ giấy tờ đều là sau khi kết thúc Phí thị mới được hấp hành, mà hứa hẹn của anh bà cũng như một loại bảo hiểm, không cần biết chuyện sau này với Phí Thị thế nào, mọi người cũng không cần suy nghĩ thêm! Cùng tồn tại, thật sự đã hoàn toàn buộc chặt một chỗ với nhau! Đáng tiếc trên đời không có cuộc sống mỹ mãn, chiếm được thì sao chứ? Nếu không có lòng, thì tồn tại càng là tra tấn, tra tấn nhau thành người không ra người quý không ra quý. Bây giờ ngoại trừ đứa con, cuộc sống cũng chẳng còn gì để chờ đợi!

“Tiểu Như, em sẽ không quên gia huấn mà 20 năm trước Giang Bách Huy đặt ra chứ? Giang thị quyết không hợp tác với Đường thị, nếu ai làm trái sẽ bị trục xuất khỏi Giang gia!” Đường Hằng Xa nhắc nhở bà.

“Em không quên, thật sự đã ghi vào xương cốt, nhưng hôm nay đã khác ngày xưa,” Đường Bảo Như vẻ mặt lạnh như băng, khoe miệng hiện lên oán độc, “em gái Ôn tiên sinh không phải đang ở nhà em sao? Cô ấy ở đó thì không có chuyện gì là không thể.”

Ôn Trạch cười, “Xác thực có cô ấy ở đó thì không gì là không thể” Ôn Trạch vô cùng đồng ý, hần cười lười nhác mà chắc chắn.

Liễu Đình cảm giác được thân thể đang bị thiếu đốt dưới mặt trời, ở Braxin sao? Cô lại trúng độc? Công tước Mai Nhĩ Khắc Lao chiết tiết, hần truy đuổi giống như quỷ hồn vậy. Đuổi sau xe, không cần gọi nữa, không cần gọi tôi, tang täng song nhiệt, cả người Liễu Đình sợ run, co rút một lần lại một lần tập kích thân thể, trên xe một mảnh đen tối, ai cũng không thấy, chỉ còn hần, hần cười to nâng cô khỏi mặt đất, đảo ngược khiến lên đầu vai “Cô đồ phủ thủy chỉ biết vênh mặt hást hàm sai khiến” Bước chân hỗn độn đi qua đi lại trên giường, trong đầu nó vang cùng tiếng không khí ong ong quấy phá, hần nhìn cô, trên mặt là nụ cười xa hoa mà lạnh lẽo thê lương, giữa trong mắt hần, lộ ra phát cuồng mãnh liệt thống khổ, hần dừ tợn thô bạo, hần gằn từng tiếng: “Tôi tuyệt đối không tha cô” Từng chữ theo hàm rang rít ra, còn băng xuyên qua lục phủ ngũ tạng. Không vấn đề gì, vết thương nặng hơn người còn chịu được, không vấn đề gì, một chút đau này không tính là gì cả, trong bóng đêm hỗn độn và thâm thúy, có một giọng nói không ngừng lặp lại, “Cô không thể quay đầu, Hải Tinh, em đã không thể quay đầu,” Liễu Đình mạnh mẽ mở mắt, miệng tràn đầy vị đắng của thuốc, một đôi tay lạnh lẽo mà ướt đẫm mồ hôi giống như một con độc xà mấp máy trên trán cô.

“Tiểu Nghi, cuối cùng anh cũng gọi được em về đây.” Hần mừng rỡ như điên phát ra âm thanh đứt quãng, quý dị nói không ra lời.

“Cô ta đã tỉnh, ông cũng nên ký xuống thứ tôi muốn đi” Trong bóng đêm truyền đến giọng nói của Đường Bảo Như.

“Bà đem nó đến đây, tôi ký”

“Nơi này ký thế nào, Giang Bách Vinh, chẳng lẽ hai mươi năm qua ngoại trừ chiêu hồn ông còn luyện thành cái trò nhìn xuyên thấu?” Đường Bảo Như lãnh khốc mà trào phúng, mà trong trào phúng này lại còn bao hàm bao nhiêu thâm thiết bi ai.

Trong bóng đêm vang lên tiếng bước chân rời đi của Giang Bách Vinh.

Liễu Đình nằm trong bóng tối, bóng tối nơi này dày tối vậy, đặc tối vậy...

“Ôn Nguyệt”, Mặt Đường Bảo Như phóng đại trước mắt cô, hơi thở lạnh băng phun lên mặt Liễu Đình “Thật đen đúng không, có phải là đen đến mức làm người ta tuyệt vọng không?” Đường Bảo Như nhẹ nhàng nói với cô “Đừng sợ, cô về sau sẽ quen thôi, bởi vì sau này cô đều ở trong quan tài này...”

“Ài” Một tiếng thở dài thật dài và thê lương vang lên trong phòng, Đường Bảo Như cảm thấy hình như có người thổi một hơi qua vành tai bà, lạnh tận vào xương.

“Ài” Đường Bảo Như quát to, thân mình mãnh liệt quay lại, bà rõ ràng nhìn thấy miệng Liễu Đình cũng không nhếch một cái, căn bản là bị dọa đến choáng váng. “Là ài” Giọng nói của bà trở nên kinh hoàng.

“Bà kêu là cái gì?” Giang Bách Vinh lớn tiếng quát bảo ngừng lại.

Đường Bảo Như hướng sát tới ông, “Ông nghe, ông có nghe được cái gì không?” Đôi môi bà rung động.

Giang Bách Vinh nghiêng người, hần dùng hồ sơ ngăn Đường Bảo Như tới gần “Của bà” Hần cao ngạo mà lạnh lùng, giống như nước băng làm Đường Bảo Như đông cứng tại chỗ.

“Giang Bách Vinh” Đường Bảo Như rít tên ông qua kẽ răng.

Hần không thêm quan tâm lý lẽ, hướng về phía Liễu Đình mà đi đến, “Ra ngoài! Đóng cửa lại!”

Trong bóng tối truyền đến tiếng ồ ồ thở dốc của Đường Bảo Như, phành, cửa phát ra một tiếng nổ, bước chân dồn dập của bà xa dần.

“Tiểu Nghi” Giọng nói của Giang Bách Vinh vô cùng mềm nhẹ, giống như sợ quấy nhiễu một giấc mộng say. “Đừng chạm vào tôi!” Giọng nói của Liễu Đình trở nên mềm nhẹ mà quyết tuyệt.

Bàn tay đang vươn ra của Giang Bách Vinh khựng lại giữa không trung. Nửa khắc sau, hần hô lên: “Thật sự là em” Một tiếng hò này so với tiếng hò vui sướng lúc nãy càng giống một tiếng tru hơn, hần bỏ nhào đến bên giường Liễu Đình, con mắt gắt gao nhìn cô.

“Tôi muốn về phòng mình!” Liễu Đình nhắm mắt, không hề nhìn hần.

Giang Bách Vinh cảm thấy mình muốn nứt vỡ, từ trong xương tủy toát ra vẻ mừng như điên, là cô ấy, mỗi lần tỉnh lại đều nói như vậy, cuối cùng cuộc đời này cũng không gặp lại cực độ tịch mịch nữa. Giang Bách Vinh quỳ trên mặt đất khóc, toàn thân đều run rẩy.

“Thím Trương, Thím Trương” Hần hô to, một phụ nữ trung niên chạy vào, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ.

“Đi tiểu thư về phòng, lầu hai, là phòng thứ hai lầu hai.” Hần nói năng lộn xộn.

“Tiên sinh, tôi không có chìa khóa phòng đó mà.” Thím Trương mới tới, đối với hào môn thế gia này tuyệt đối không hiểu rõ, bà không hiểu sao lại có người làm phòng ở biến thành đen tối thế này, toàn phòng đều che vải đen, ban ngày ánh sáng cũng không xuyên vào được, âm trầm, nhưng mà kẻ có tiền chắc đều kỳ quặc như vậy đúng không, cái người nước ngoài gì đó còn nuôi cả mập trong nhà không phải sao? Nhớ đến điều này thật là lạnh quá.

“Bà đỡ tiểu thư lên, theo tôi đi lên, ngoài cửa sổ đã che kín chưa, nếu có một chút ánh sáng...” Sắc mặt hần làm thím Trương vừa nhìn liền sợ đến mức vội vàng nói “Không có ánh sáng, tiên sinh, không có ánh sáng”

Thím Trương kinh hãi đỡ Liễu Đình, tay bà xuyên qua hai nách của cô, chỉ cảm thấy mềm mại êm ái, giống như một khối ngọc trắng tốt nhất trên tay, nắm không dám nắm, thả ra lại sợ tan, bà gấp gấp đến mức chop mũi đều toát ra mồ hôi tinh mịn, mẹ của tôi ơi, đúng là tram nơi nuôi ra trăm loại người trên đời sao lại có người đẹp như vậy chứ? Không phải lão gia gặp phải hồ tiên đấy chứ, bảo sao nơi này chỗ nào cũng tối... Thím Trương mạnh mẽ rùng mình, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, chuyên chú nhìn đường đi.

Cạch, Giang Bách Vinh mở cửa ra, “Tiểu Nghi, phòng của em, trừ anh ra chưa bao giờ có người khác bước vào, em xem, tranh của em, bút của em, em...”

Thế giới yên tĩnh không tiếng động.

Trong phòng không có lấy một hạt bụi nhỏ, đèn phòng màu lam nhạt ảm áp chiếu vào trong phòng, thảm lông trắng dài trên sàn, bức màn in những hoa dây leo màu xanh rủ xuống nhẹ nhàng lay động, một góc dùng cát bạc vây lấy, một bức tranh lướt song trên biển treo bên trong, người đàn ông lướt sóng trong đó dáng vẻ tiêu sái hơn người, nụ cười trên mặt hần, sáng lạn, cô gái đứng trên thuyền hai tay bắc lên miệng, lớn tiếng kêu, nụ cười trên mặt tinh thần như ngọc, cảnh xuân hòa thuận vui vẻ, bức tranh ghi: Bách Vinh Tiểu Nghi, mùa xuân năm 78, người vẽ: Khải Văn.

Hương hoa thán nhiên thổi vào phòng, đây là mùi hoa đã lâu, kéo dài đến tận sau trong trí nhớ.

Linh hồn đều yên tĩnh đến sắp hôn mê.

“Tất cả đã bị ông hủy hoại” vẻ mặt Liễu Đình không thể che dấu nỗi đau xót bi ai.

Thân mình Giang Bách Vinh vì thống khổ mà co rút, “Anh yêu em, Tiểu Nghi” Giọng nói hần tuyệt vọng mà thê lương.

“Đi ra ngoài” Liễu Đình không liếc hần thêm cái nào.

Giang Bách Vinh ngơ ngác nhìn cô, cuối cùng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56

Nhà họ Giang.. đêm dày đặc.

Tối nay Đường Bảo Như mất ngủ, bà vẫn còn cảm thấy lạnh lẽo, hơi thở mà bà cảm thấy buổi trưa nay ạnh giống như thổi từ đỉnh đầu đến tận cuối cái xương cốt của bà, cho dù sau đó bà lập tức ra ngoài mặt trời chiếu khắp người, nhưng bà vẫn cảm thấy rừng mình từng trận, rất quái dị. Ôn Nguyệt này nhất định phải chết, sau khi giải quyết Phí thị, cô ta nhất định phải biến mất.

Ánh mắt Giang Bách Vinh nhìn cô ta, giống như thắm vào tận tim gan bà, loại lửa thiêu xương cốt tủy này lại bắt đầu thiêu đốt thân kinh bà, bà cúi đầu

rên rĩ, trong bóng đêm làm long toạ người ta dựng đứng,

Cô ta phải chết thế nào? Lộet toàn bộ da mặt cô ta ra, để cô ta máu thịt mơ hồ hiện ra trước mặt Giang Bách Vinh, để kiếp này Giang Bách Vinh không dám nghĩ đến gương mặt kia nữa, Giang Bách Vinh...

Nghĩ đến một khắc Giang Bách Vinh nhìn thì thể nát vụn của cô ta, Đường Bảo Như cảm giác mình đạt đến cao trào. Bà thỏa mãn ngủ, chỉ một lát quần áo bà đã ướt nhẹp. Từ nhỏ đến lớn vẫn thế, thể chất như lửa, hơi nóng một chút chân sẽ dính đầy mồ hôi, hôm nay dường như chân hơi đầy.

Cửa cách một cái bị đẩy ra, một bàn tay lạnh lẽo lau mồ hôi trên trán bà, lạnh lẽo thoải mái đến vậy, “Chị Như, chị lại ra mồ hôi”. Giọng nói trong veo êm ái.

Đường Bảo Như cả kinh bật dậy từ giấc mơ, trong phòng không có ai, sau đó ánh mắt bà như bị kéo về cánh cửa, cánh cửa vẫn vốn đóng kín trước khi ngủ giờ đây đang rộng mở, giống như cái miệng đen lồm lồm lớn, lập tức sẽ có thứ gì đó vô cùng khủng bố trào ra,

“Kẹt..kẹt..kẹt” Tiếng động thông thả lại gần.

“Aaaaaaaaaa” Đường Bảo Như hét chói tai đến khàn cả giọng, tiếng hét khủng bố của bà quanh quẩn khắp tòa nhà Giang gia, đình tai nhức óc.

“Phu nhân, phu nhân” Thím Trương liều mạng lay bà, ánh mắt Đường Bảo Như dường như không thấy thím, đẩy thím Trương ra. Lực đẩy mạnh đến nỗi làm thím Trương lăn mạnh ra ngoài, bà chạy đến căn phòng thứ hai, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, tay cầm lấy nắm cửa, vặn ..vặn, không được, trên nắm tay thừa ra thêm một bàn tay. Tầm mắt Đường Bảo Như vẫn đen kịt như cũ.

“Bà phát điên cái gì?” Tiếng gầm nhẹ truyền đến bên tai Đường Bảo Như nghe giọng nói đó, như nghe tiếng trời.

“Bách Vinh” Bà nhào vào lòng ông.

Giang Bách Vinh đẩy bà ra, giống như đẩy thứ rác rưởi, “bà đang sợ, bà sợ Tiểu Nghi? Cô ấy là chị em tốt của bà, bà từng nói tình nguyện chết vì cô ấy” “Ánh mắt Giang Bách Vinh lợi hại như chim ưng. “Bà có việc nói dối tôi!”

“Sợ, tôi không sợ gì cả, tôi sợ cái gì!” Đường Bảo Như hoảng loạn trả lời, bà lao đảo đến bên quầy rượu, cầm lấy một chai, rượu chớp lên, không ngừng chảy ra trên tay bà, bà vắt và lăm mồm đưa nó lên miệng được, uống một ngụm, bà cố gắng trấn tĩnh.

“Tôi mơ thấy ác mộng, tôi mơ không thấy Tiểu Nghi, cho nên mới đến xem”

“Tôi vẫn canh ở cửa phòng cô ấy, cô ấy ở bên trong” Giang Bách Vinh si ngốc nhìn cánh cửa, giống như có thể nhìn xuyên qua cửa để thấy người phụ nữ ông yêu nhất.

Lòng Đường Bảo Như giống như đang bị lửa địa ngục thiêu đốt.

Ngày hôm sau bệnh cũ của Đường Bảo Như phát tác, tim đau thắt tới mức dường như không thể thở nổi. Phạm Nhất Minh bị gọi đến.

“Thuốc tôi cho bà đâu? Bà có uống đúng giờ không?” Phạm Nhất Minh nhíu chặt mày, nhìn sắc mặt tàn lụi của Đường Bảo Như.

Đường Bảo Như xua tay “Bệnh cũ thôi, tôi không gọi ông đến đây vì cái này” Giọng nói của bà giống như bị xé rách.

“Cổ họng bà sao lại thế này?” Phạm Nhất Minh thất bại nhing bà. “Tôi giữ gìn nhiều năm như thế cho bà, sao bà không chữa khỏi được chứ?” Giọng nói Phạm Nhất Minh vô cùng bất đắc dĩ.

Ông nhìn cặp mắt to tràn đầy tơ máu kia đã từng sáng ngời, ông đã nhìn bà từng bước từng bước từ cô gái xinh đẹp kiêu ngạo rơi từ trên mây xuống cuộc sống trần gian.

“Bệnh của tôi tôi hiểu rõ, tôi đã nói với ông tôi phải bệnh cả đời, cho dù là trong địa ngục, tôi cũng sẽ như vậy!” Đường Bảo Như khò khè thở hỗn hển, mặt đỏ bừng vì kích động.

“Bà không thể kích động” Phạm Nhất Minh quen việc lấy ra kim châm cứu cắm vào cơ thể bà, ông vừa chậm rãi châm vừa nhẹ giọng nói “Bà không cần lo lắng quá, tôi qua tôi đã liên hệ với Tiểu Nặc, tất cả đều tốt, từ khi tin tức thành lập tập đoàn mới từ trong nước truyền ra, kế hoạch bên kia đã có cơ hội xoay chuyển, cô phiêu tập đoàn Thịnh Thế vẫn tiếp tục tăng, cô phiêu Phí Thị bắt đầu giảm giá, hơn nữa đại vương dầu mỏ đã tới Tuyên Thành, phỏng đoán ban đầu là cô phiêu Phí Thị hạ giá có quan hệ với ông ta.”

Ông rút kim châm ra, cảm xúc của Đường Bảo Như đã dần ổn định “Nhất Minh tôi muốn ông đến Hưu Sĩ Đôn”

“Bà muốn tôi đón Tiểu Nặc về?”

“Không, dẫn nó đi, đi thật xa, không cần quan tâm tới Phí Thị hay kế hoạch gì nữa, vĩnh viễn cũng đừng để nó quay trở về”

“Tinh thần bà không tốt lắm, ngủ một giấc đi, tôi sẽ đi đón Tiểu Nặc về”. Phạm Nhất Minh nghĩ đầu óc bà đã không tỉnh táo nữa rồi.

“Tôi không nói mê sảng” Đường Bảo Như túm tay Phạm Nhất Minh, ánh mắt tràn ngập hy vọng, “Dẫn nó đi, Nhất Minh, tôi chỉ có một đứa con này”

Phạm Nhất Minh không chịu nổi hy vọng của bà, không cần biết 20 năm trước ông giúp bà làm chuyện tội ác tày trời kia hay là giờ phút này bà muốn hấn đi.

“Tôi đồng ý với bà, nhưng bà phải nói cho tôi biết đã có chuyện gì xảy ra, tôi không thể cứ thế mà ném bà ở lại đây ! “

“Cô ta đã trở lại, cô ta đã trở lại, tôi cảm giác được. “

Móng tay Đường Bảo Như bấm sâu vào da thịt Phạm Nhất Minh.

“Ai ? “

“Giang Nghi ! “

“Bà điên rồi !” Phạm Nhất Minh đau đớn gỡ tay bà ra, thịt hấn đều bị cắt ra, máu đỏ rỉ ra, Phạm Nhất Minh cảm thấy ghê tởm.

“Tôi không điên “. Ánh mắt Đường Bảo Như đại ra, nhưng giọng điệu bà vẫn rõ ràng.

“Tôi không sợ, tôi có thể giết cô ta một lần thì cũng có thể giết cô ta lần thứ hai, quỷ hồn lấy mạng ư? Tôi sẽ dùng roi trên trời đánh cho cô ta hồn phi phách tán. Nếu là ngậm oan đến báo thù ? Tôi sẽ dùng nguyên rửa của Tu La đưa cô ta phong ấn vào địa ngục ! Tôi không sợ, tôi có gì phải sợ ! Giang Bách Vinh là của tôi, của tôi ! “ Bà thì thảo nói nhỏ khi ngủ thiếp đi.

Phạm Nhất Minh kéo chân giúp bà, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán bà rồi khẽ thở dài. Đi ra khỏi phòng hấn nghe đám người làm khe khẽ nói với nhau

“Thím Trương, cuối cùng hôm qua thím nhìn thấy cái gì ? “ Cô Đỗ ở phòng bếp hỏi

“Nhìn cái gì, lúc tôi lên lầu, suýt chút nữa thì hồn cũng bay luôn, phu nhân ngồi trên giường luôn mồm la hét, cái sắc mặt kia không phải của con người mà! “

Phạm Nhất Minh dẫm mạnh chân lập tức giọng nói biến mất.

“Bác sĩ Phạm, ngài xem cho phu nhân xong rồi ? “ Thím Trương chạy tới, trên tay còn bung theo chén nước, “Ngài mệt rồi phải không, nghỉ ngơi uống chén nước đã. “ Phạm Nhất Minh y thuật tốt tính tình cũng tốt, đúng là rất được lòng người.

“Thím Trương, đây là thuốc tôi lấy cho bà, chuyện chữa bệnh đau thắt lưng của bà, nhớ rõ một ngày uống ba lần, phải uống hết 10 ngày nhớ chưa ? “

“Nhớ, đã nhớ, thật sự là bác sĩ Phạm, thật sự phiền ông quá” Thím Trương cảm động.

“Thím Trương, gần đây thần kinh phu nhân hơi suy nhược, bà nhớ chú ý bà ấy nhiều hơn, không có việc gì bận thì nhớ đưa bà ấy đi dạo, buổi tối thì cố gắng đừng để bà ấy một mình, được chứ ? “ Phạm Nhất Minh nhắc nhở.

“Được, bác sĩ Phạm ông yên tâm đi, tôi sẽ giữ phu nhân, buổi tối tôi sẽ kê giuuwongf ngủ ở cửa, ông yên tâm, tôi sẽ chăm sóc tốt cho phu nhân mà “ Thím Trương cũng khá là không ngoan.

“Cám ơn bà, Thím Trương “

“Không cần khách sáo, đây là trách nhiệm của tôi mà, bác sĩ Phạm đi thông thả”

Phạm Nhất Minh đi ra khỏi tòa nhà Giang gia, quay đầu nhìn lại, tòa nhà to lớn nguy nga này, tối tăm vắng vẻ, giống như một phần mộ cực lớn, nhưng trong phần mộ này chẳng ai nguyện ý đi ra, mà bản thân mình lại vẫn đi vào trong đó, khó mà rời đi.

Ông nên đưa Tiểu Nặc trở lại, có lẽ thấy con mình, bà ấy sẽ chuyển biến tốt lên. Phạm Nhất Minh lại thở dài.

Bên tàu phía Tây của Tuyên Thành, tiếng người ồn ào, tiếng còi vang ngân ngui, rất nhiều tiếng nói, tất cả đều là Bye của tiếng Anh và gặp lại của tiếng Trung.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

Đường Hằng Xa đứng trên boong tàu, ông sắp lên đường đi X quốc, “Thuyền trưởng Triệu đã gọi điện tới, dấu sao màu lam đã từ kho hàng hóa quốc gia nước X chuyển ra, tất cả đều thuận lợi, vài ngày nữa sẽ đưa tới cảng, Sử Hoa Lấy Đán tướng quân rất hài lòng với vụ hợp tác lần này.” Ông nói với Đường Bảo Như, “Anh đã xác nhận hạng mục xây dựng xưởng đóng tàu, Phí thị đã bị cảnh sát Chicago bắt đầu điều tra, trên tay ôn Trạch có vài thứ, tin tưởng đủ để làm Phí Như Phong bận rộn.”

“Anh, anh nói Giang Nghi có thể có con gái không?” Đường Bảo Như đột nhiên mở miệng hỏi một cái.

Đường hằng Xa dùng vẻ mặt đáng sợ nhìn bà.

Quần áo Đường bảo Như đẹp để quý giá, lưng đứng thẳng, bà có vẻ nhàn nhả mà cao quý, “Giang Nghi nhảy xuống vực sâu trước mặt em, nhưng chúng ta vẫn chưa tìm thấy thi thể cô ta, mấy ngày nay em vẫn suy nghĩ, có thể sau khi nhảy vực cô ta vẫn chưa chết, có phải sau đó cô ta có con hay không?” Trong mắt bà là sắc thái quái dị, hai gò má hồng khác thường.

“Cảm ơn!” Đường Hằng Xa nhìn xung quanh, ông hạ giọng, lại cực kỳ uy nghiêm “Em nên để Phạm Nhất Minh xem bệnh ỉn đi!”

“Anh, kỳ thật chúng ta làm không chút khe hở, ngay sau khi Lam Khải Văn chết, liền hòa thiêu ở bệnh viện, làm Giang Bách Vinh nghĩ rằng Giang Nghi tự tử mà chết, dù sao cô ta yêu hấn như vậy.”

một cái tát hung ác cắt đứt lời nói của Đường Bảo Như, Đường Bảo Như như tỉnh giấc, giống một du hồn “Anh, em nhớ rõ anh từng đi một thành phố vô cùng xa xôi, anh lừa cả em, rốt cuộc anh giấu em cái gì?” ngực Đường Hằng Xa phập phồng, cũng biết ông đang giận dữ cỡ nào, ông xoay người bước đi.

“Anh.” Đường Bảo Như ở phía sau ông thống khổ kêu lên, Đường Hằng Xa quay đầu, sắc mặt Đường Bảo Như lạnh lẽo thê lương, lại đầy hoảng sợ, bà nhìn Đường Hằng Xa, “Anh, em đi đây, anh phải tự bảo trọng!” Đường Hằng Xa nhìn bà rời đi, nhìn cảnh hoa màu trắng quay cuồng, càng lúc càng xa.

Trận mưa thứ ba trong tháng ba, mưa không lớn nhưng dài liên miên, sương mù dày đặc trong mưa, ngay cả ánh sáng trắng sao cũng bị mờ mịt che khuất, vốn là một mảnh tối tăm, giờ càng thêm đen đặc. Gió thổi qua, thân cây phát ra tiếng nứt nẻ, một tạp âm mỏng manh từ xa đến, càng lúc càng gần.

Đường Bảo Như không ngủ, bà đuổi thím Trương đi, mở to mắt, nhìn đồng hồ báo thức, hai má bà lõm xuống, ánh mắt đen như bị bệnh nguy kịch, hàng đêm bà đều nghe thấy được tiếng ca hát bên giường “nhọt nhọt trong mưa, hàng năm đều cùng sống.” Đây là lời hát bà và Giang Nghi cùng nhau nghĩ, giọng cô ấy mượt mà êm tai, hàng đêm cô ấy đều hát cho bà nghe, hơi thở lạnh như băng của cô ấy ở bên tai bà, hát một lần lại một lần đến tận hừng đông.

Pháp sư nói: âm phủ và Dương gian có ngăn cách, cũng chính là ngăn cách của người và quỷ, bình thường chấp niệm không tan, chấp niệm quá sâu sẽ đột phá ngăn cách này. Đường Bảo Như nắm một chuỗi tràng hạt trong tay, hạt châu phát ra ánh sáng màu xanh sâu kín, ánh sáng chiếu rọi trên mặt Đường Bảo Như khiến khuôn mặt bà hiện lên màu xanh sẫm quý dị. Bà chậm rãi đứng lên, không chút tiếng động như u linh, bà xuyên qua hành lang dài, một dây lưng màu trắng bò bên cạnh bà, cảm giác lạnh lẽo làm mỗi sợi lông đều dựng đứng lên, Đường Bảo Như cứng đờ, toàn thân cao thấp đều ướt sũng mồ hôi... dán chặt lên người, một số gần như không thở nổi. một đôi chân mảnh khảnh, ôn nhu đến không cách nào hình dung nổi, cô ấy không mang giày, móng tay nhỏ nhỏ xinh đẹp, cô ấy nhìn Đường Bảo Như, sự xinh đẹp không nhiễm chút bụi trần phóng đại trong đáy mắt Đường bảo Như.

Mỗi sợi cơ trên mặt Đường Bảo Như đều dùng sức căng ra, trán túa mồ hôi, tóc cũng ướt sũng.

Con người trong suốt như thủy tinh của cô phảng phất như không có thứ gì, cô hướng về ngăn tủ, giống như đang lục tìm gì đó, cô ngẩng đầu, nhẹ nhàng cắn môi, rượu nhạt hiện ra. cô cúi người, lấy ra vài thứ trong ngăn tủ, thứ trong tay cô chính là cặp tóc có đính sao, đó là món quà khi cô tròn 18 tuổi.

Cuối cùng thì Đường Bảo Như không nhịn nổi nữa, bà kinh hãi muốn thét chói tai, phật châu trong tay hướng về phía cô, nện trên bàn tay gờ lên của cô ấy.

một tiếng tê rỏng, như truyền đến từ trong địa ngục tối tăm nhất, giống như quỷ hồn đang chịu đủ mọi thống khổ, nó bao hàm thống khổ không gì so sánh nổi.

“Tiểu Nghi.” Giang Bách Vinh vội chạy đến, hấn ném phật chặt, đau lòng ôm cô ấy dỗ nhẹ “không sao, Tiểu Nghi, không sao rồi.”

Đường Bảo Như nhìn họ, cơ trên mặt vặn vẹo, gân xanh giật giật trên mặt bà, khoang miệng bà tràn ngập huyết tinh.

“Ông còn ôm cô ta, ông còn chưa biết sự dơ bẩn của cô ta, thân mình kia của cô ta không biết đã bị bao nhiêu người chơi nát!” Khuôn mặt Đường bảo Như giống yêu ma.

“Ông còn nhớ rõ chứ, cô ta vẫn sốt cao, là Phạm Nhất Minh khám bệnh cho cô ta, hấn nói cô ta phải nằm viện, phải lập tức đưa đi chữa trị, kỳ thật dĩ nhiên là tôi mang cô ta đi, cô ta là gốc cỡ nào, cô ta nghĩ tôi sẽ cứu cô ta, tôi sao có thể thả cô ta đi? cô ta đi, có một ngày sẽ trở về, ông vẫn sẽ lên trời xuống đất tìm cô ta, tôi đưa nàng đến sân tuyết tuyệt, cô ta xinh đẹp động lòng người như vậy, cô ta cầu xin tôi đừng làm như vậy, cô ta cầu xin tôi.”

Mặt Giang Bách Vinh như bị nguyên rủa, ánh mắt dần dần bị màu đỏ xâm lấn.

“Tôi đẩy cô ta vào!” Đường Bảo Như nhìn chăm chăm Giang Bách Vinh, “Tôi đứng ngoài cửa nghe khóc thét, tôi chưa bao giờ biết một người có thể phát ra tiếng thét thảm thiết mang theo thống khổ tuyệt vọng đến vậy. cô ta nằm trên giường lạnh như băng, đùi đọng đầy máu, như một con búp bê rách nát, cuối cùng cô ta cũng không bao giờ có thể là Tiểu Nghi xinh đẹp thuần khiết của ông nữa!”

Ánh mắt Giang Bách Vinh chảy máu, ánh mắt như bị người ta móc mắt, chỉ còn lại hai lỗ máu thật sâu. hấn nhảy dựng lên, đó không phải tốc độ con người, tay hấn túm chặt cổ Đường Bảo Như, dùng sức cực mạnh mà đẩy, đến tận khi đẩy Đường Bảo Như ra ngoài... Lưng bà nặng nề đọng vào quầy rượu, lưới Đường Bảo Như vuron dần ra, mặt dần xanh tím.

Cuộc đời con người dù đau khổ, nhiều nhất cũng chết một lần, mà Giang Bách Vinh lại chết hai lần, một lần là khi nghĩ Giang Nghi đã chết, một lần là giây phút này, ông chịu được bóng đêm tuyệt vọng vô tận, chỉ có chính ông biết, máu một đời ông, đã cạn từ lâu.

Tay Đường Bảo Như cào loạn lên ngăn tủ, móng tay rí ra từng vệt máu, bà túm được một chai rượu, chết cũng muốn cùng một chỗ! Bình rượu phát ra tiếng động cực lớn, rầm rắc nện trên đầu Giang Bách Vinh.

Giang Bách Vinh bóp chặt bà, ánh mắt tràn ngập âm trầm ngoan độc, thù hận oán độc, nháy mắt ông buông tay, “Sinh không cùng nhau, chết không gặp lại!” Ông như lệ quỷ nguyên rủa, sinh không cùng nhau, chết cũng không gặp lại! Ông lẫn xuống cầu thang.

Đường Bảo Như cúi gập eo, thân mình bà rung động kịch liệt, bà không phát ra một chút tiếng động, bà ôm yết hầu, phóng thẳng về phía trước, bà vọt đến cạnh Giang Bách Vinh, bên đầu hấn là máu đen, Đường Bảo Như tê liệt ngã xuống, nước mắt điên cuồng trút lên mặt ông, về mặt ông là bi thương muốn chết, bà vội vàng tìm điện thoại, dọc đường đi bàn ghế bị xô đẩy nghiêng ngả, bà giãy dựa đứng lên, cuối từng túm được, bà mở to miệng, trong cổ họng lại chỉ có thể phát ra tiếng ô ô, ô ô, bà dùng tai tay túm lấy cổ mình... sức mười ngón tay như muốn xé toạc yết hầu, vội vàng cực độ, máu nóng phụt ra, ô ô, thê lương, tuyệt vọng, khàn khàn, như đã thủ gào thét, làm người ta rụng rời xương cốt.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

Bên ngoài, tiếng còi cảnh sát từ xa chạy lại.

Nước X, một con tàu đánh cá cũ kỹ

Đây khoang thuyền có một vách kếp, vách kếp này vô cùng kín đáo, bên trong có 10 người, người bên trong chỉ có thể nằm úp hoặc ngửa, không thể nghiêng người, càng không thể lật mình, trong vách kếp không có thiết bị thông gió, không có dụng cụ vệ sinh, chỉ có một hai lỗ đẩy khí, mùi thơm và hơi lẫn lộn với tiếng rên rỉ trong bóng đêm mãnh liệt.

Mặt Tang Lỗ Tư không chút thay đổi nhìn vài vị khách nhập cư trái phép, “Người thứ ba bên trái đã không ổn, xử lý đi.” Thời tiết quá nóng, không phải ai cũng chịu được đến đích, lần này đi chỉ sợ là sẽ tổn thất một chút rồi, trong lòng Tang Lỗ Tư hơi không vui, tính toán xuống một cảng buôn lậu chút hàng hóa để bù vào. hấn thật sự phiền chán nhóm người bí quá hóa liều này. Ánh mắt hấn quét đi, đến một người ở góc tường, giống như cảm ứng được ánh mắt hấn mà quay đầu lại, gương mặt người này bị bộ râu màu đen che đầy, gầy đến mức chỉ còn da bọc xương, sắc mặt người này vàng như nến, ánh mắt cũng rất mờ lung, cảm giác nào đó chảy ra từ đáy lòng Tang Lỗ Tư, hấn đóng cửa sổ bé xíu lại.

“Thuyền trưởng có phải muốn dừng ở cảng nào để bỏ sung hàng hóa không?” Tang Cơ nhìn biểu hiện của anh cả, vô cùng cẩn thận nói.

“Ừ!”

Tang Lỗ Tư trở về phòng, phòng hấn so với vách kếp đúng là một trời một vực, sáng ngời, thoải mái, không khí vui vẻ mang theo hơi thở của đại dương, hương vị này khiến hấn ngủ yên.

Tang Lỗ Tư sinh ra ở một đảo nhỏ bên cùng của nước X, người dân ở trên đảo đó đa số chỉ dựa vào đánh cá mà sống, từ khi Tang Lỗ Tư còn rất nhỏ đã biết được thời điểm đói khát phải đi liếm một ít muối trên tường đất, khi hấn ở tuổi có thể loạng choạng đến trường sẽ đi ra biển kiếm một chút đồ ăn lưu lại, hấn quen thuộc biển rộng, sau khi lớn lên hấn lợi dụng biển khơi để thu hoạch rất nhiều thứ hấn muốn, nay hấn đã có được nhiều lắm, nhiều đến mức hấn chẳng còn cảm giác nữa rồi, nhưng mà hôm nay, nhìn thấy ánh mắt người đó, hấn đột nhiên có chút không hiểu, nói không nên lời... Cái đó, không phải tò mò, bởi vì hấn chỉ cần dựa vào ánh mắt là có thể biết người này mới từ trong ngục giam ra, hấn thậm chí có thể khẳng định rằng quần áo người đó che đầy là da thịt trần ngập vết roi, loại xúc giác này chỉ có phạm nhân trong ngục giam mới có thể thoát ra.

Tiếng ồn ào ngoài phòng thuyền đến, hấn mở cửa ra, “Xảy ra chuyện gì?”

“Thuyền trưởng, là Tang Cơ trong vách kếp.” Tiểu Ngũ trả lời

Chắc là Tang Cơ lại nhìn trúng người đàn bà nào nhập cư trái phép, nảy sinh thú tính rồi, bình thường Tang Lỗ Tư sẽ không quản những chuyện như vậy, nhưng hôm nay, hấn đột nhiên cảm thấy nhàm chán, hấn đi về phía vách kếp, không để ý đến Tiểu Ngũ đang há hốc miệng phía sau.

Trong vách kếp, Tang Cơ đang dẫm lên đầu một người “Lão tử muốn thứ đó là để mất mày” Cơ mặt hấn nảy lên,

Người bị dẫm dưới đất kiên trì trầm mặc.

“Lấy ra cho lão tử, nếu không lão tử chặt đầu mày ném xuống biển.” Chân hắn thêm dùng sức, người bị dẫm yếu ớt thò, nhất định là rất thống khổ, người bên cạnh cảm như hén, lui vào co rúm thành một đồng, chỉ sợ phát ra chút xú tiếng động.

Trầm mặc, người bị dẫm dưới chân, dường như ngắt đi, Tang Cơ giận dữ điên cuồng, hắn nâng chân, trong mắt là ánh sáng chết chóc.

“Đừng tay!” Tang Lỗ Tư cảm giác mắt mình hơi nheo lại

“Thuyền trưởng!” Chân Tang Cơ giờ lên không trung, về mặt hơi ngó ra.

Người bị dẫm lúc này giãy dụa đứng lên, tựa vào tường, lưng hắn vươn thẳng, không cần biết ở hoàn cảnh nào, người như vậy cũng sẽ không đánh mất tôn nghiêm của mình, giữa tay hắn nắm một con dấu được gắn từ những mảnh nhỏ.

“Thuyền trưởng, con dấu này là vô giá đấy!” Tang Cơ tham lam mở miệng.

Nháy mắt, Tang Lỗ Tư cũng nảy ra suy nghĩ chiếm lấy, rồi sau đó hắn nhìn thấy con dấu bị nắm chặt giữa tay người kia, giống như sắp khảm vào tay người đó, máu từ bàn tay chảy ra, người đó vẫn bình tĩnh nhìn Tang Lỗ Tư.

Tang Lỗ Tư đột nhiên hiểu được cảm giác của chính mình, người đàn ông tuổi không còn ít này, trong mắt có sự cố chấp quá quen thuộc, giống như hắn đã nhìn thấy chính mình trong gương vô số lần.

“Đừng động đến hắn.” Tang Lỗ Tư dặn dò thuộc hạ.

Vài ngày yên ổn, đến cảng tiếp theo, tiếp thêm đồ ăn nước uống và liên hệ hàng hóa buôn lậu, thuyền cần phải buông neo cập bờ mười mấy tiếng, theo lệ thường, Tang Lỗ Tư đi gặp người bạn cũ Đùng Ni Áo, cũng tiện thể đem theo chút quà cho hắn.

“Lỗ Tư” Đùng Ni Áo vui vẻ ôm hắn.

“Có chuyện lớn xảy ra sao?” Tang Lỗ Tư cảm giác được không khí cứng ngắc.

“Có người chạy trốn từ trại giam Mã Lạc bên kia, đó là người mà Đan tướng quân đặc biệt chú ý,” Đùng Ni Áo thờ dài, “Anh giúp tôi để ý, xem có tin tức người này không nhé.” Đùng Ni Áo lấy ra ảnh truy nã, trên ảnh chụp hai mắt sâu thẳm, sống mũi cao thẳng tắp, toàn thân tản ra khí chất cao quý. Tang Lỗ Tư bình tĩnh tự nhiên xem xong, “Người phương Đông, đã phạm tội gì mà có thể gây ra động tĩnh lớn vậy?”

“Nghe nói là làm mất cái gì đó của Tướng quân.” Đùng Ni Áo hạ giọng.

Ở nước X đặc tội với Đan tướng quân đúng là chẳng khác gì vị Diêm Vương điểm tên.

Tang Lỗ Tư cùng Đùng Ni Áo uống chén rượu như thường rồi mới về thuyền.

“Đem người cầm con dấu kia tới đây.” Lúc nói chuyện mặt hắn mang theo nụ cười khiến Tiểu Ngũ thờ cũng không dám thờ mặt, vội vàng chạy đi.

Người được đưa tới trước mặt hắn, mùi hôi thối của việc lâu ngày không tắm làm người ta nín thở.

“Ông tên gì?”

“Đường Hằng Xa.”

“Rất can đảm” Tang Lỗ Tư tán thưởng, “Theo quy định cũ, chúng tôi sẽ không hỏi lai lịch của người nhập cư trái phép, cũng chẳng quan tâm hắn đã phạm phải tội ác ngập trời gì, nhưng ông thật kém may mắn, đã đặc tội với người mà ai cũng chẳng dám chống lại.”

“Cậu có thể mang xác tôi đi, nhưng xin đưa tôi trở về một lần, để tôi liếc nhìn hắn một cái.” Giọng Đường Hằng Xa.

“Người yêu của ông?”

“không, kẻ thù!” Ánh mắt Đường Hằng Xa chậm rãi nổi lên tia bi ai, “một kẻ thù chỉ muốn dồn tôi vào chỗ chết.”

“Muốn đi báo thù?” Nụ cười của Tang Lỗ Tư mang theo vị lãnh khốc cực đậm

“không, đi chết trước mặt hắn, đây là điều hắn muốn.” Đường Hằng Xa nâng cánh tay chẳng chịt vết thương, hơi hơi che mắt mình lại.

Thống khổ mà ánh mắt người này truyền ra làm Tang Lỗ Tư khựng lại một giây. đã đủ rồi, có thể cho hắn khựng một giây, người này cũng đã đủ để giữ lại rồi.

Đường Hằng Xa bừng tỉnh từ trong mơ, vẫn cảm thấy nghe được tiếng mắng của cai ngục và đau đớn khi roi da quất vào người, tay ông nắm chặt con dấu, đau còn sâu càng làm trái tim ông đập bình thường.

“Buổi sáng tốt lành, Đường.” Tang Lỗ Tư chào hỏi.

“Xin chào.” Đường Hằng Xa cẩn thận trả lời, người đàn ông trước mắt cao lớn và vô cùng mạnh mẽ, một đôi mắt lạnh lẽo và thấu triệt.

“đã đến đích, ông có thể rời thuyền.” Ánh mắt Tang Lỗ Tư nhìn ông, giống như đang xem một trò đùa có thể làm hắn vui vẻ.

Đường Hằng Xa kéo từ trên ngực một lớp da dán đề mà nhìn lướt có vẻ không khác gì da thật, một tờ giấy cất chứa trên người. Ông đưa cho Tang Lỗ Tư. Đây là số tài sản cuối cùng ông có thể sử dụng trong lúc này.

“Rất khó!” Tang Lỗ Tư đập đập như muốn phui đi tro bụi trên tờ giấy, “Tôi nhớ rõ ông đã thanh toán tiền vận chuyển lần này rồi!”

“Giúp tôi lấy về cái xác của một người của nước X.” Đường Hằng Xa cúi đầu, giọng có chút nghẹn ngào, “Tên gọi Triệu Hoa, thuyền trưởng thuyền Ngõi Sao Xanh, ở ngục giam Mã Lạc!”

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Tang Lỗ Tư cầm tờ giấy mỏng như cánh ve, không chút để tâm, ngay lúc đó hắn vận lần không ngờ rằng cuộc sống của hắn sẽ vì vậy mà xảy ra những biến hóa ngất trời, hắn không biết, hắn sẽ gặp lại cô ấy.

Đường Hằng Xa xuống thuyền, khi ông đi nhờ chuyến xe bò xóc nảy tới nhà lớn Đường gia ở Tuyên Thành, đã là cuối buổi chiều, nắng chiều như máu.

Ông đi lên đài ngắm cảnh, trên đài Ôn Trạch để mở một cuốn sách, hắn ngẩng đầu, nắng chiều chiếu rọi ánh mắt, sáng rực chuyển động, khiến người ta cảm thấy sắp bị hòa tan đến nơi.

“Ông để tôi đợi nhiều hơn 1 ngày.” hắn thân nhiên nói, giống như mọi vật trên đời đều vị hắn nắm trong tay.

Người như vậy, khí thế như vậy, sao có thể nhận lầm.

“Tiểu Như sao rồi?” Con người là vậy, rõ ràng đã đoán được kết quả nhưng vẫn muốn vòng vèo quanh co, bởi vì cho tới bây giờ, sự thật vẫn luôn khó thừa nhận đến vậy.

“Giang phu nhân tự tay giết chết chồng mình, sau đó phát điên, bây giờ đang được chữa trị ở bệnh viện tâm thần.”

“Anh, em đi đây, anh phải tự bảo trọng đấy.” thì ra lần đó chính là chia lìa sống chết.

Đường Hằng Xa cười đến cực độ thâm đậm, “Tất cả những chuyện cậu và Phí Như Phong làm thì ra đều là diễn kịch, chẳng qua chỉ là để dẫn chúng tôi vào cuộc.”

“Ông sai rồi, hắn giết tôi là thật, tôi hận hắn cũng là thật, chẳng qua ngay từ đầu thì trọng tâm của âm mưu này đã là Giang thị và Đường thị, đối tượng trư sát là ông và Đường Bảo Như, chưa bao giờ thay đổi!” Ôn Trạch đứng dậy, hắn vung tay lên, cửa sổ vốn vẫn đóng kín từ trước đến giờ cách một tiếng mở ra. “Cho tới giờ, trong các vở kịch lúc sắp kết thúc tất cả, những người báo thù đã sắp thành công lại thất bại trong gang tấc chỉ vì nói nhiều, tôi không chấp nhận loại chuyện vô văn này xảy ra trên người mình.” Ôn Trạch cười ôn hòa, “ông nhảy xuống đi thôi, giống như Lam Khải Văn năm đó vậy, đây cũng chính là ước nguyện ban đầu khi ông xây cái đài ngắm cảnh này đúng không?”

Quần áo Đường Hằng Xa đang rách nát rũ xuống mà đi vào trong gió lớn lại phản phật bay lên như hai cánh dơi, hắn nhìn cửa sổ mở ra, hít một hơi thật sâu, “Tôi chờ ngày này thật lâu!” hắn chậm rãi đến gần cửa sổ, “Ngày đó khi tôi nói cho hắn, Giang Nghi bị luân phiên hãm hiếp mà nhảy vực, tôi nghĩ hắn sẽ chết lòng, nào biết rằng hắn cũng ở trước mặt tôi nhảy xuống lầu, nhà lầu cao 36 tầng, máu thịt lẫn lộn, tôi ngay cả chuyện thu vét một cái xác hoàn chỉnh cho hắn cũng không làm nổi!” Nước mắt, từ hốc mắt hắn yên lặng chảy ra, dính lên bề cửa sổ, “Tôi muốn hắn chết không nhắm mắt, cho dù hắn trên thiên đường cũng không được yên, tôi hủy đi Lam thị, tôi diệt trừ cơ nghiệp Lam gia không còn một chút gốc rễ, tôi lại tàn sát Giang Nghi một lần nữa, hắn nên trở về tìm tôi, tôi và hắn có thù hận ngập trời, hắn sao có thể không đến tìm tôi!” Đường Hằng Xa ngẩng mặt nhìn Ôn Trạch, trên mặt ông là đau thương mội mết đã khắc sâu vào xương tủy, “Sau khi hắn nhảy xuống, mọi nơi tôi ở và làm việc đều không có cái cửa sổ nào có thể mở ra được, bởi vì tôi sẽ không không chế được dục vọng đem bản thân nhảy xuống.”

“Tôi và Lam Khải Văn đều không sao.” Ôn Trạch nhìn ông, giữa ánh sáng tạo nên một tầng gọi sóng, hắn đoạn tuyệt một tia hy vọng cuối cùng của ông, “Điều ông muốn chấm dứt tôi không thể cho ông, tốt nhất ông nên tới địa ngục làm ma, sau đó lại quay về tìm ông ấy!”

Chết lặng và tuyệt vọng trên mặt Đường Hằng Xa khiến bất kỳ kẻ nào nhìn thấy cũng không nhận được mà đau lòng, ông phát ra một tiếng kêu cực kỳ

thê lương, ông lao ra khỏi tầng lầu 36, tan xương nát thịt!

Toàn bộ Tuyên thành sôi trào, từ Giang phu nhân giết chồng rồi trở nên điên loạn phải vào viện tâm thần, đến lượt Đường Hằng Xa nhảy xuống từ tầng 36, tan xương nát thịt, trong khoảng khắc hai đại gia tộc liền biến mất về với cát bụi, truyền thông và cảnh sát đều chấn động, Tuyên thành sôi trào! Mỗi người đều cảm thấy vui mừng bất an rồi, thò chết cáo khóc cũng là như vậy, nghiêm khắc điều tra thăm án này, tìm nguyên nhân phía sau, cho toàn bộ nhân dân một lý do hợp lý là điều cần làm gấp.

Tin tức truyền thông chính quy luôn giảm bớt sự việc một chút, đối với Đường Hằng Xa chỉ có vài tin đơn giản: “Chủ tịch tập đoàn Thịnh Thế - Đường Hằng Xa tiên sinh ngày xx tháng xx năm xxxx đã nhảy từ tầng 36 xuống, nguyên nhân nhảy lầu vẫn đang được cảnh sát điều tra.

Khác với truyền thông chính quy, trên các tờ báo nhỏ thì sự việc có được viết tường tận hơn, tiêu đề giật gân: “Em gái điên cuồng giết chồng, anh trai nhảy lầu tự sát, sự thật sau lưng thảm án hai gia tộc Giang Đường.”

Sân bay Tuyên thành, một chuyến bay từ Huru Sĩ Đồn đã đến Tuyên thành. Giọng nói của tiếp viên hàng không ngọt ngào vang lên như thường lệ.

“Phi cơ từ Huru Sĩ Đồn tới Tuyên thành đã hạ cánh, xin chào mừng hàng khách chuyến bay số XXXX đã tới Tuyên thành.”

“Tiểu Nặc, con đứng chỗ cửa ra chờ chú, chú đi lấy hành lý rồi ra.” Phạm Nhất Minh nói với Giang Nặc.

Giang Nặc đứng ở cửa ra, ánh mắt tùy tiện đảo quanh mấy sạp báo, mặt hần xám xịt ngoan độc nhìn chăm chăm tiêu đề của báo.

“Anh trai, muốn mua báo ư?” Em gái bán báo không để lỡ mất thời cơ mời chào tiêu thụ.

“Tiểu Nặc, nhìn gì vậy, đi thôi.” Phạm Nhất Minh đã lấy hành lý trở về.

Giang Nặc cảm tờ bán lên, giờ ra trước mắt Phạm Nhất Minh “Là toàn soạn báo nào dám đùa vui như vậy, cháu muốn đốt nó!” Giang Nặc bùng bùng lửa giận như nham thạch sôi trào.

Mặt Phạm Nhất Minh cũng trắng bệch khó coi, “không, không có khả năng, lúc chú đi, họ... họ vẫn khỏe, vẫn tốt...” Phạm Nhất Minh bắt đầu gọi điện thoại, đổi vài dây số, Giang Nặc nhìn di động của Phạm Nhất Minh theo bàn tay ông trượt xuống, tiếng kêu chói tai đánh thẳng vào màng nhĩ, “Tiểu Nặc, chúng ta đến bệnh viện.” Toàn thân ông run rẩy.

Giang nặc vẫy một chiếc Taxi, hơn 10’ sau họ đã tới bệnh viện. Đến bệnh viện mới được biết, Đường Bảo Như bị liệt vào danh sách bệnh nhân cực độ nguy hiểm, không tùy tiện gặp người khác được, may mà Phạm Nhất Minh cũng quen biết rộng, giảm bớt được rất nhiều trình tự lằng nhằng, cuối cùng gặp được bà.

Đường Bảo Như mặc áo khoác trắng rộng thùng thình, bà giống như rùa co rúm lại thành một cục, quần áo trống rỗng trông qua người, hai tay bị trói, ánh mắt đại ra.

“Mẹ!” Tiếng gọi cuồng bạo đan xen thống khổ, đình tại nhức óc.

Ánh mắt đại ra của Đường Bảo Như vì tiếng rống này mà chuyển động một chút, ánh mắt bà dừng trên người Giang Nặc, bà bắt đầu điên cuồng dùng đầu đập vào vách thủy tinh, miệng không ngừng “ô ô ô”, hộ sĩ túm lấy bà, bà cắn xé, giãy dụa, giống như đột nhiên bị ác quỷ nhập thân, bệnh viện dùng 4 người đàn ông cao lớn mới giữ yên bà được, bà bị đè lại, ánh mắt tuyệt vọng dừng trên người Giang Nặc. Giang Nặc cũng sắp phát điên lên rồi, hần đứng bên ngoài cửa cách y điên cuồng đập vách thủy tinh, hần khản cả giọng gào thét họ buông hần ra.

Phạm Nhất Minh ôm hần gắt gao, “Đừng để bà ấy nhìn con như vậy, con là đứa con duy nhất của bà ấy!” Ông liều mạng kéo Giang Nặc rời khỏi đó được thì toàn thân hai người đã ướt đầm, không rõ là mồ hôi hay là nước mắt nữa, ngay cả đứng cũng còn không vững.

“Giọng nói của mẹ cháu làm sao vậy? Bọn họ rốt cuộc đã làm gì bà ấy vậy!” Giang Nặc bắt lực mờ mịt nhìn Phạm Nhất Minh.

“Bác sĩ Lương nói, cổ họng Bảo Như bị kích thích nghiêm trọng, bà ấy đã không thể nói được nữa.” Phạm Nhất Minh lặp lại một cách máy móc, ông đột nhiên nhớ ra lời nói của Đường Bảo Như dặn dò trước khi ông đi, “đi, chúng ta lập tức rời đi, bà ấy nói với chú, nói chú mang con đi thật xa.” Phạm Nhất Minh túm lấy cánh tay Giang Nặc.

“Cháu không đi!” Giang Nặc vùng ra khỏi bàn tay Phạm Nhất Minh “Cháu là đứa con duy nhất của bà, cháu muốn biết cuối cùng thì đã xảy ra chuyện gì.”

“Chúng ta đi, bây giờ có biết gì thì cũng không còn ý nghĩa, chỉ có người sống mới là quan trọng nhất!”

“Sống như một con chuột chui rúc, cả đời đều sống trốn tránh trong chốn âm u chẳng dám nhìn ánh mặt trời! Bà ấy là mẹ cháu, đời này cháu cũng chỉ có một người mẹ đó mà thôi!” Giang Nặc rống to với Phạm Nhất Minh, ánh mắt sung huyết toát ra sự kiên nghị. “Diệt cô sẽ diệt tận gốc, chú nghĩ rằng chú và cháu còn có thể đi đâu nữa?”

Hy vọng bị sự thật tàn nhẫn đập nát chỉ trong một giây, họ như hai cô hồn đã quỷ.

“Cháu muốn tới nhà Giang gia, chú Phạm, chú không cần theo cháu đâu.”

“Chú đã đồng ý với mẹ con sẽ chăm sóc con cả đời, mạng của con kéo dài đến đâu thì mạng chú cũng kéo dài đến đó!”

Giang Nặc nhìn Phạm Nhất Minh, hẳn biết hẳn chẳng thể thay đổi được quyết định của ông, “Chú Phạm, nhà cháu nợ chú nhiều lắm!” Lời nói bạc nhược cỡ nào, nhưng nếu lúc này không nói, e rằng đời này cũng chẳng còn cơ hội nữa.

Phạm Nhất Minh cười chua xót, đôi môi mấp máy nhưng cũng chẳng nói được lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Tòa nhà Giang gia tiêu điều, ngay cả tiếng nước chảy cũng biến mất, hai người Giang Nặc đi vào phòng. Trong phòng chỉ có một cô gái đang nâng một đóa hoa hồng đỏ, cắm vào bình hoa, cô ấy mỏng manh như sương nhẹ, vừa quay đầu, đóa hoa trong tay liền ảm đạm đi rất nhiều, ánh mắt cô lạnh lẽo xẹt qua Phạm Nhất Minh, Phạm Nhất Minh chỉ cảm thấy trời long đất lở, “Giang Nghi” hẳn hoảng sợ kêu to.

“Ôn Nguyệt.” So với Phạm Nhất Minh đang khủng hoảng, Giang Nặc trấn định hơn một chút.”

Khóe miệng Liễu Đình gọi lên một tia trào phúng, “Các người đều gọi sai tên của tôi.”

“cô và Ôn Trạch làm gì vậy, vì sao phải hại tôi nhà tan cửa nát?” trên mặt Giang Nặc hiện lên một cổ sát khí làm người ta khủng hoảng sợ hãi.

“Chúng tôi làm gì, anh chưa đọc báo sao? Ép mẹ anh tự tay giết người mà bà ta yêu nhất đời, làm bà ta điên cuồng: bố trí để bác anh vận chuyển hàng hóa của Đan tướng quân rồi làm mất nó, để hấn vào ngục sâu Mã Lạc, sống chết đều không xong, trừ bỏ nhảy lầu, ông ta chẳng còn đường nào khác để đi!”

không chỉ không biện hộ đùn đẩy trách nhiệm mà thẳng thắn thừa nhận làm cho người ta hận nghiêng răng.

Trước mắt Giang Nặc là màu đen che kín toàn bộ trời đất, hẳn chỉ cảm thấy đầu óc nổ vang, “Vi sao?” Đây không phải chất vấn, mà đây là bản năng, bản năng phản ứng của con người!

“Nếu muốn biết vì sao, vậy trước hết nên biết cô ấy là ai?”

Máu toàn thân Liễu Đình như ngừng chảy, cánh hoa hồng trong tay tuôn rơi bay xuống.

Người đàn ông một thân tây trang vàng nhạt, ghim cài màu bạc, lưng vai thẳng tắp cao lớn đi tới, chỉ cần có chút hiểu biết liền nhận ra sự cao quý và tính nét quật cường, ngũ quan hẳn tuấn mỹ mà tà ác, khí chất cao quý, hẳn bước từng bước đến gần Liễu Đình, nụ cười lạnh lùng trên khóe môi nhạt dần, như một làn gió cầm cầm sắc bén, con ngươi đen sâu hút không thấy đáy, hẳn thân nhiên nhìn Liễu Đình, lại giống như muốn điên cuồng mãnh liệt ôm cô vào lòng, dùng gió lốc tàn phá cảnh vật.

Trái tim đã bị chiếm đoạt, linh hồn đã bị tàn phá.

Thân đứng giữa gió lốc, cuối cùng cũng chẳng thể trốn.

“A Phong!” Giang Nặc kinh hoàng hô lên.

không khí vô cùng loãng, như trong lòng biển sâu, áp lực mãnh liệt đè ép thần kinh, Liễu Đình chỉ nghe thấy tiếng trái tim mình điên cuồng đập, kinh tâm động phách, thế gian yên tĩnh chỉ còn tiếng tim đập điên cuồng không thôi! trên thế gian này, chỉ có hấn, chỉ có một cái tên – Phí Như Phong, chỉ cần nghe được cũng làm cô mất đi phong độ đến vậy.

hấn, đứng ở đó.

Chăm chú nhìn nhau, chỉ vài giây mà ngỡ đã ngàn năm.

Trước mắt Liễu Đình là một vầng sáng nổ tung, nơi cổ tay áo hấn, lộ ra một vết thương cực đen sâu đậm, một viên đạn kia, tiếng động đình tại như ở phía sau ấy, đúng là vẫn làm hấn bị thương! Trước đó là bóng sau đó lại tiếp tục bị thương, cho dù dùng kỹ thuật cao siêu hơn nữa, chỉ sợ vết thương này cũng vẫn là vĩnh viễn!

Dùng một phần tình, thương tổn mười phần. Phí Như Phong, cuối cùng em cũng đã làm anh tổn thương thật sâu.

Ánh mắt đau đến sắp mù, mà chỉ có thể cắn chặt răng!

Ánh mắt vô tình lạnh lẽo của hắn bao phủ cô, hắn chậm rãi cười lộ ra răng nanh tà ác: “đã lâu không gặp, Liễu Đình.”

“không thể nào, không thể là cô ấy!” Giang Nặc sợ hãi ngây người, hắn tận mắt chứng kiến du thuyền kia nổ tung thành từng mảnh nhỏ trong biển lửa.

“một người, bề ngoài có thể thay đổi, thân hình có thể nguy trang, ngay cả linh hồn cũng có thể biến dạng, nhưng có một thứ, bất kể ra sao cũng không thay đổi được,” Bàn tay Phí Như Phong lộ ra một sợi tóc, “DNA” hắn chậm rãi nhìn Liễu Đình, ánh mắt bùng cháy như lăng trì cô, hắn phát tay, sợi tóc nhẹ nhàng bay ra.

Giang Nặc trống rỗng, hắn khó mà chấp nhận sự thật “thì ra cô ta cùng Ôn Trạch là một, từ đầu đến cuối, mọi việc đều là âm mưu!” Toàn thân hắn lạnh lẽo cứng ngắc, cái gì gọi là đối phó Phí Như Phong, thì ra đều là biểu hiện giả dối, âm mưu chân chính, đối tượng thật sự... cho tới giờ đều là nhà hắn. Hắn gào to, giọng như dã thú “Vì sao, cuối cùng là vì sao mà muốn đuổi tận giết tuyệt nhà tôi?”

Toàn bộ gian phòng đột nhiên trống vắng yên lặng đến đáng sợ, Liễu Đình từ từ nâng ta, sương lạnh làm cho toàn thân cô ngập trong lạnh lẽo, cô chỉ vào hoa viên đã trống rỗng, không còn bức tượng trong dòng suối, “Pho tượng kia là em gái Giang Bách Vinh – Giang Nghi, bà ấy vốn là một cô gái hạnh phúc tới mức toàn thế giới đều phải hâm mộ, bà có một vị hôn phu yêu bà sâu đậm – Lam Khải Văn; bà có một người anh trai thương bà tận xương – Giang Bách Vinh; Bà có một người bạn tốt giống như chị em ruột – Đường Bảo Như; còn có một người mà bà cực kỳ tôn trọng kính mến anh Phạm – Phạm Nhất Minh; Nhưng mà chỉ trong một đêm, tất cả đều bị hủy diệt, anh trai cưỡng hiếp rồi giam giữ bà, bởi vì ông ta nói ông ta yêu bà... Vị hôn phu vì cứu bà, dùng hết năng lực, thậm chí ký tên lên giấy chuyển nhượng tài sản cho Đường Hằng Xa, chỉ cầu xin Đường gia có thể đưa tay giúp đỡ! Quả nhiên Đường Bảo Như đưa bà dẫn ra...”

Liễu Đình đau đến không buồn xoa mắt, bức tường phía sau hiện lên khuôn mặt như yêu ma của Đường Bảo Như, “Ông còn nhớ rõ chứ, cô ta vẫn sốt cao, là Phạm Nhất Minh khám bệnh cho cô ta, hắn nói cô ta phải nằm viện, phải lập tức đưa đi chữa trị, kỳ thật dĩ nhiên là tôi mang cô ta đi, cô ta là ngọc cổ nào, cô ta nghĩ tôi sẽ cứu cô ta, tôi sao có thể tha cô ta đi? cô ta đi, có một ngày sẽ trở về, ông vẫn sẽ lên trời xuống đất tìm cô ta, tôi đưa nàng đến sân trượt tuyết, cô ta xinh đẹp động lòng người như vậy, cô ta cầu xin tôi đừng làm như vậy, cô ta cầu xin tôi...” Đại sảnh vang vọng tiếng kẻ đầy máu tanh của Đường Bảo Như “Tôi đây cô ta vào! Tôi đứng ngoài cửa nghe khóc thét, tôi chưa bao giờ biết một người có thể phát ra tiếng thét thảm thiết mang theo thống khổ tuyệt vọng đến vậy. cô ta nằm trên giường lạnh như băng, đùi đọng đầy máu, như một con búp bê rách nát, cuối cùng cô ta cũng không bao giờ có thể là Tiểu Nghi xinh đẹp thuần khiết của ông nữa!”

Phạm Nhất Minh ngã ngời trên mặt đất, “Tôi không biết, tôi thật sự nghĩ rằng Bảo Như muốn cứu cô ấy ra, mới để cô ấy dùng thuốc, khi tôi tới thì sai lầm lớn đã xong!”

Mái tóc đen của Liễu Đình không có gió mà cũng tự hay động.

Giang Nặc mở hời đăm đăm.

Liễu Đình nhìn ra không gian vắng lặng xa xa, “Ba ngày sau, bà bỏ từ dưới vực lên, mới biết vị hôn phu đã nhảy xuống từ tòa nhà 36 tầng, xương cốt cũng chẳng còn! Đòi người đau khổ đến như vậy, chỉ có thể chết đi, nhưng vận mệnh chẳng muốn tha cho bà, chuyện bi thảm nhất, buồn cười nhất, vớ vẩn nhất trên thế giới chắc cũng chỉ đến như thế này thôi!” Cánh hoa trong tay Liễu Đình từng cánh, từng cánh vỡ vụn, “Tôi nói rồi, tôi là đứa trẻ mà quý bị vứt bỏ.” cô nhìn Phí Như Phong, nhìn rõ ràng cái chớp mắt ám trầm kinh hãi và đau đớn trong đáy mắt hắn.

“Tôi đeo tội lỗi trên lưng mà sinh, mà người mẹ gốc ghê tởm nhất trên đời kia của tôi lại nói, tôi mang hy vọng của bà mà sinh ra, từ khi bà cảm nhận được tôi mập mạp trong máu thịt của bà, bà mới có dũng khí để sống sót, tôi chính là người thân duy nhất của bà trên đời, bà nói, sinh mệnh là tôn quý, không ai có thể tổn hại nó! Mẹ đưa tôi đến Tất thành xa xôi, sau đó kết bạn với chú Long, cuộc sống càng thêm bình an, bà sợ người ta lại tìm ra bà, vì bảo vệ tôi, bà cho tôi chính lại dung nham dưới sự trợ giúp của chú Long. Bà không hề tính sai, kẻ phát rồ Đường Hằng Xa kia, đã tìm được bà, tôi trở mắt nhìn bà bị xe đụng bay lên giữa không trung!”

Bên tai Phí Như Phong vang lên tiếng hét của cô “Tôi muốn họ chết, tôi muốn họ từng bước từng bước chết không từ tế!” Đột nhiên kinh hãi.

“Vị bề ngoài của tôi, Đường Hằng Xa nghĩ rằng tôi là đứa bé được mẹ nhận nuôi, đây là sơ sẩy trí mạng nhất đời của ông ta! Mà trước khi ông ta còn chưa kịp phản ứng, Đệ Nhất đã mang tôi biến mất khỏi Tất thành.” Kể rõ chuyện cũ tàn khốc nhất, giọng nói Liễu Đình lại mỏng manh không chút gọn sóng “Lúc mẹ tôi sắp chết, bà nói với tôi, đừng hận, bà muốn tôi hạnh phúc!”

Liễu Đình chăm chú nhìn vào Phí Như Phong, ánh mắt đau đớn trầm thấp đến mức cả trái đất rộng lớn cũng không chịu nổi, “Tôi biết tôi muốn báo thù, chẳng khác gì tự tay chấm dứt hạnh phúc kiếp này của tôi, nhưng tôi thật sự hận, hận đến ngũ tạng đều nát, tim gan không còn, không thể không báo!”

“cô đã báo được thù, Tiểu Nặc là vô tội, nói sao thì hắn cũng là người thân duy nhất còn trên đời của cô!” Phạm Nhất Minh đau khổ cầu xin.

“Đúng là tôi còn muốn cảm ơn hắn, nếu không phải hắn phong tỏa cuộc họp của hắn với người Huru Sĩ Đốn vài ngày, để Đường Bảo Như không liên hệ được với hắn, bà ta cũng sẽ không hóa bốc lên tim, diễn nhanh như vậy!” Gương mặt xinh đẹp tuyệt luân của Liễu Đình tăng thêm một tầng tái nhợt, bên môi cô không nâng nổi nụ cười lạnh lùng, làm khí lạnh xâm nhập vào tận tim phổi người ta. “Chỉ tiếc, Giang Bách Vinh ở thời điểm 25 tuổi đã làm thủ thuật cắt ống dẫn tinh.”

“Câm mồm.” Sắc mặt Phạm Nhất Minh trở nên cực kỳ tái nhợt, về mặt hồi hộp muốn chết, đột nhiên hắn nâng lên một khẩu súng, cuộc đời là vậy, sai một lần sẽ sai thêm lần thứ hai, “Tôi không muốn giết cô, nhưng tôi sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào tổn thương Tiểu Nặc!”

Tình thế chuyển biến kịch liệt.

“Đương nhiên, bởi vì Giang Nặc là đứa con mà ông và Đường Bảo Như quan hệ với nhau mà sinh ra!” tiếng Liễu Đình lạnh lạnh, mang theo khí phách. Như tia chớp như xé toạc không khí, sấm sét đánh thẳng vào đất.

một tiếng súng vang, tiếng xé gió bén nhọn bay thẳng đến, Liễu Đình thân nhiên đón nó, trên người lảng lạng đang ra mũi nhọn lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

Phí Như Phong mất hết suy nghĩ, máu toàn thân nghịch đảo trong một giây, giống như bàn năng hấn xông đến phía cô.

hấn chậm một bước.

Giang Nặc đã chắn trước mặt Liễu Đình.

Máu trên người hấn chảy xuống. Máu đỏ nhuộm dần, hấn đứng thẳng tắp, giống như máu là từ người khác chảy ra. trên mặt hấn không có đau, không có khổ, chỉ có Phí Như Phong trước mắt, “A Phong, tôi đem hạnh phúc của cậu trả cho cậu,” hấn nói “Đừng tiếp tục hận tôi nữa.”

Phạm Nhất Minh đứng như thảng ngốt, từ khi Đường Bảo Như mang thai Giang Nặc ông đã chuẩn bị khẩu súng này, ngày đêm phòng bị, chỉ chờ Giang Bách Vinh gây chuyện là sẽ cá chết lưới rách, nhưng Giang Bách Vinh căn bản chẳng quan tâm, kẻ điên kia, trừ Giang Nghi thì mọi chuyện trên đời với hấn đều chẳng quan trọng. Nhưng mà hôm nay, khẩu súng này, lại bắn vào người con ông, là đứa con mà ông một lòng bảo vệ! Mọi suy nghĩ đều biến mất, Phạm Nhất Minh chuyển nòng súng, nhắm ngay đầu mình.

Cạch, kéo cò súng.

Giang Nặc nghe tiếng súng vang, thân thể hấn chấn động, miệng chảy ra máu tươi, Phí Như Phong ôm lấy hấn.

“Cậu tên là gì?”

“Tôi tên Phí Như Phong”

“Tôi là Giang Nặc, tôi nhất định sẽ kéo cậu xuống núi, chúng ta sẽ là anh em cả đời!”

Phí Như Phong chỉ cảm thấy cả ngàn cây kim đang đâm vào cổ họng, hấn nắm chặt tay Giang Nặc “Chúng ta là anh em cả đời!”

Giang Nặc nhìn hấn, dùng thời gian cả đời nhìn hấn “Tôi xin cậu...” dùng thời gian cả đời cần xin hấn

“Từ khi chúng ta quen biết, tôi chưa xin cậu điều gì, đây là lần đầu tiên và cũng là duy nhất tôi xin cậu!” Tiếng kêu gào hai năm trước quang quắn bên tai. Lần đó hấn không đồng ý, đây là lần thứ hai hơn nữa cũng là lần cuối cùng cầu xin hấn.

“Tôi xin cậu làm mẹ tôi được sống!”

“Toàn cảnh nơi này đều được chiếu vào phòng bệnh Đường Bảo Như, giờ phút này, chắc hấn bà ta đã cắt đứt mạch máu mà chết!” không chờ Phí Như Phong trả lời, tiếng Liễu Đình vang lên vừa nhanh vừa ngoan độc.

Tay Giang Nặc nắm chặt vạt áo Phí Như Phong, “A... Phong” La lên như thở dài, chưa thành câu đã đoạn tuyệt, thân thể lạnh dần nhưng ánh mắt vẫn mở to như cũ.

Phí Như Phong cảm thấy sâu trong não bộ tràn ra một vùng trắng xóa, hấn nhìn Liễu Đình chăm chăm “đã đến mức này rồi, em cũng không thể để cậu ấy chết nhắm mắt được sao?” hấn đột nhiên gào lên.

“Tôi không chịu nổi anh sẽ đồng ý với hấn, tôi sẽ không dễ dàng tha thứ ột chút khả năng anh sẽ giúp đỡ Đường gia!”

Trong căn phòng, hơi thở dồn dập của hai người đây đưa trong không khí.

ngực Phí Như Phong kịch liệt nảy lên, ánh mắt hấn là sóng gió cuộn trào, “em trái tim độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn, em tính toán hoàn hảo, em thế mà còn nói như đúng tình hợp lý trước mặt tôi!”

Thân thể Liễu Đình hơi lung lay một chút.

Phí Như Phong nhìn người con gái trước mặt.

Thống khổ cả đời hân là do cô mang đến.

Tình cảm chân thành cả đời hân là cô cho.

cô, là ai mộ duy nhất giữa ngàn vạn phồn hoa của hân, cô là người duy nhất hân yêu giữa trời đất này, trong mắt, trong lòng hân chỉ có một mình cô, nhưng người này, từ đầu đến cuối không chút do dự lợi dụng hân, phản bội hân, tính kế hân thậm chí giết hân!

“Liều Đình, từ giây phút quen biết em tới giờ, em hầu như đã cướp hết mọi tốt đẹp mà tôi có được trong cuộc đời.” Đôi mắt Phí Như Phong mang theo ánh sáng sâu thẳm, giống như cát bụi ngưng tụ, đau đến cực hạn, yêu đến cực hạn, chỉ có một câu này “Liều Đình, cả đời này em làm tôi mất đi nhiều lắm” một tia sáng trôi ra từ ngực hân, nhưng hân giữ lại “Tình yêu cho tới giờ đều là thứ nực cười, tình yêu của tôi cũng vậy!”

Vì làm trái tim một phụ nữ cảm động!

Nghĩ rằng chiếm được, có thể giành là có thể chiếm được, nhiều nhất là

một giọt lệ của em

một sự chua xót trong lòng em,

Nhưng lại là một nụ cười lạnh hờ hững, một lời hứa nửa vời;

Nhưng tôi cũng cam nguyện, cho dù

Tin tức tôi nhận được

Lòng em giống như đã vào tay

một khối đá độc ác, em nhìn tôi chỉ như

một phép thử, một con sâu

Tôi vẫn cam nguyện.

Si mê đến vậy, là vô điều kiện,

Ông trời cũng không có cách đòi về

Trái tim si mê giống như một tướng quân

Có khi gọi về binh lính đã chết trên chiến trường

Uống công, tất cả đều uống công,

Em không đến là không phủ nhận sự tồn tại,

Nếu lòng tôi không có lửa đỏ thiêu đốt,

Đói khát tất cả của em,

Tóc em, nụ cười em, tay em, chân em,

Si mê lưu luyến và nguyện cầu cỡ nào

không thể ngăn đi dù một chút

Khoảng cách giữa hai ta!

Hoàng hôn bên ngoài

Ngưng tụ thành đêm đen sâu thẳm,

Băng tuyết tràn ngập nhánh cây khô,

Chim nhỏ đã về nơi ở mới,

Tĩnh lặng bao trùm toàn vũ trụ.

Cây kim tốt nhất chẳng sánh được với

Bàn tay kỳ diệu, ngón tay như vậy,

Như đồng tình, cũng như trào phúng,

một lần một lần đụng đến, tôi chỉ nghe đến được

Tiếng trái tim của mình

Chuông tang chôn sống

Kim cương chói mắt chiết xạ ngàn vạn tia sáng giữa không trung, mỗi tia sáng đều như đao băng sắc bén cắt qua mặt nạ bình tĩnh mỏng manh của Liễu Đình, nó dừng trên tay Liễu Đình, một chiếc nhẫn, chỉ là một chiếc nhẫn, vì sao, nó làm cô đau không thể tả như vậy. Ánh sáng chớp lên giữa hai hàng lông mày Liễu Đình, âm u lạnh lẽo, vẫn lạnh. Nắm chặt bàn tay, vật cứng bên trong đâm sâu vào máu thịt, từng bộ phận dù nhỏ bé nhất trong người đều vận vào đau đớn.

Đình Đình, đời người luôn có nhiều đau thương ít vui vẻ, mẹ không nên sinh con ra để chịu dày vò. Nếu năm đó mẹ không sinh ra con, con sẽ không cần chịu đựng những đau khổ sau này.

Ngẩng mặt nhìn người đàn ông trước mắt, cảm giác được ánh sáng như nước chảy dần mất đi, thì ra, vẫn sợ hãi, thì ra, không dám thừa nhận, hy vọng gây cộm nhất.

hắn quyết tuyệt xoay người bước đi, bóng dáng mơ hồ kéo dài khoảng cách.

Liễu Đình đứng giữa đại sảnh rộng rãi trống rỗng, quần áo bay bay giữa gió nhẹ, cảnh xuân tươi đẹp ngoài cửa sổ, các loại hoa giống như gấm, cuối cùng thì... cuối cùng thì cũng chẳng thể thành.

trên thế giới này có rất nhiều người, may nhất định sẽ phải phụ lòng một ít, cũng sẽ bị phụ một ít, là người may yêu hay là người yêu may, là thể non hẹn biển, là vĩnh viễn sánh ngang trời đất, là sông cạn đá mòn, là may đã phản bội tất cả của hắn, là may đã tính toán với mọi thứ của hắn, là may đã tự buông tha cho tất cả, đều là đau nhưng may chẳng hề cho hắn điều gì.

Cuộc đời này, phóng mắt ra đều là vực sâu, không còn tư cách để quay đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

Chuyến bay sớm nhất rời khỏi Tuyên thành là 10h20', chỉ một giờ nữa là có thể rời khỏi thành thị này.

Trong sân bay tiếng người ồn ã, mỗi một hành khách trên mặt đều là thoải mái vui vẻ, thế kỷ 21 đã sớm không còn cái gì là tình cảm lưu luyến khi biệt ly, rời đi cuối cùng đều có thể trở về, trở về cuối cùng đều có thể đoàn tụ. Liễu Đình bê lên một ly trà nóng, đợi Ôn Trạch đến, ánh mắt cô một lần nữa nhìn thành thị xinh đẹp này.

Tơ hồng quán quýt.

Ánh sáng qua lại.

“Chuyến bay đã đổi ngày, cô không nên chờ nữa.”

Đối diện Liễu Đình có một người ngồi xuống, cái mũi cao cao, ánh mắt lợi hại. Liễu Đình bật dậy, hắn đè tay Liễu Đình lại, Liễu Đình lại cả người. Trong bộ quốc phòng có một số ngành cực kỳ đặc biệt, loại ngành như vậy có một danh hiệu, ví dụ như “Đặc biệt số 1, đặc biệt số hai” Người trong ngành đó khi xuất hiện đều là giải quyết một số chuyện đặc biệt khó khăn.

“Tiên sinh ở đâu?” Liễu Đình dùng xưng hô chính thức.

“Tiên sinh rất an toàn.” hắn trả lời ngắn gọn

Người này đã chuẩn bị tất cả phương tiện phòng bị khi tự do bị hạn chế, sẽ không phải thành viên bình thường! Hắn nhìn ra ý tưởng trong lòng cô, nghe

răng ra. Máu bị hút ra từ trong thân thể Liễu Đình

“Vốn Bộ Quốc Phòng cùng tiên sinh ăn ý, không nhúng tay vào các loại chuyện cô gây ra ở Tuyên thành, nhưng xảy ra sự việc ngoài ý muốn, toàn bộ hồ sơ của Bộ quốc phòng đều bị Phí Như Phong lấy đi.”

một mảnh giấy nhỏ trong Bộ Quốc Phòng, truyền ra ngoài đều có khả năng gây ra hỗn loạn thậm chí là chiến tranh.

“hắn đốt sạch tất cả, bây giờ trừ hắn ra không còn ai biết nơi cất giấu bản sao!”

Bằng vào thủ đoạn của bộ đặc biệt chỉ sợ không chấp nhận việc Phí Như Phong không nói ra! Liễu Đình ngồi thẳng tắp, vẻ mặt không chút biểu tình, không nhìn ra chút manh mối từ cô. Người đó rên lên một tiếng, hiển nhiên là cảm thấy lời nói của mình cũng vô cùng với vắn, “Chuyện khó giải quyết này phiên chính cô tự xử lý, toàn bộ ân oán hỗn loạn cần chấm dứt trong hôm nay.”

Phí Như Phong đánh cắp hồ sơ Bộ Quốc Phòng, đây là tội lớn, không tẩy trừ hoàn toàn đã là nhân từ rồi, thế mà bây giờ Bộ Quốc Phòng lại hạ mình cùng hắn giao dịch, thậm chí giống như lên đặt thành hợp tác nào đó. Các loại thế lực tầng tầng lớp lớp đan xem trong bộ Quốc Phòng, các loại lưới giăng lần lượt thay đổi, rút dây động rừng, sai một chút chính là chết một chút, đen tối âm trầm trong đó người ngoài không hiểu được.

“trên thế giới này, người tôi không muốn đối mặt nhất chính là Phí Như Phong, biết vì sao không?” Ánh mắt Nhâm Dật Phi rùng mình, trong phong thái tôn quý có thể gây áp lực cực lớn cho người khác “Vì cho tới giờ tôi vẫn không nhìn thấu hắn.”

Liễu Đình cảm thấy mệt mỏi, thiên hạ to lớn, không có nơi nào làm cô mệt mỏi như Tuyên thành, cô hít thật sâu.

“Thị trường chứng khoán rung chuyển ở Tuyên thành đã dừng, các cô nên giải quyết vụ thắng thua này đi.” hắn nói

“Thắng thua với bộ quốc phòng có ảnh hưởng gì sao? Tôi nên phối hợp ra sao?” Liễu Đình hỏi lại.

“Bộ quốc phòng sẽ không nhúng tay, nhưng nếu cô thắng, hắn giao hồ sơ ra; cô thua, hắn cũng giao hồ sơ sung tiên sinh và cô sẽ giao cho hắn xử lý.”

“Tiền cược lớn như vậy, ngay cả tiên sinh cũng dám cho vào?” Liễu Đình thờ.”

“Hải Tinh, cô đừng quên hai năm trước tiên sinh nên nhận lệnh trở thành cục trưởng, nếu như vậy cũng sẽ không tạo nên cục diện như bây giờ, mà giờ đây con đường làm quan của tiên sinh cũng đến điểm cuối rồi.” Ánh mắt hắn dừng trên mặt Liễu Đình không chút ý tốt, thậm chí còn hơi nguy hiểm, “Quyền không chế giao vào tay cô, đặt hay không đặt tiên sinh cũng là do cô!” Áp lực cực nặng trong lời nói của hắn cực kỳ rõ ràng, sau khi nói xong hắn biến mất.

Từ điểm đầu đến điểm cuối, lại từ điểm cuối đến điểm đầu, vì sao cuộc đời luôn không lưu đường sống, vì sao, đến cuối cùng, vẫn muốn cùng hắn không chết không thôi. Khổ hải vô biên, quay đầu lại là bờ, nhưng mà, nơi nào có bờ đây?

Vận mệnh này, sao lại như thế!

Đại sảnh sàn chứng khoán lạnh như băng, màn hình điện tử cực lớn liên tục chớp chớp các con số của cổ phiếu dao động, thị trường chứng khoán của Tuyên thành không ngừng rung chuyển trong thời gian gần đây, mỗi ngày đều có thể tăng lên sụt xuống, giới chính khoán như ngồi bàn chông, người đỏ ta đen, người đen ta đỏ, dân chơi cổ phiếu hoàn toàn ko biết theo ai, một đám mang theo vẻ mặt sợ hãi bất lực.

Trong đám nhà giàu, Liễu Đình nhìn đường hạ của cổ phiếu Phí thị, từ khi Phí thị bị thế lực Đường Hằng Xa liên tục chèn ép, đến cảnh sát Huru Sĩ Đồn rồi Tuyên thành tham gia, tập đoàn bấp bênh, thế giảm đã không thể khống chế, trái lại tập đoàn Thịnh thế, hàng hóa nước X vốn mất lại về, xưởng đóng tàu xây dựng cực lớn, không cái nào không làm cô dân tin tưởng gấp trăm lần, lợi hại ai cũng nhìn được.

Vì sao Phí Như Phong muốn chọn cái này để quyết thắng thua? Liễu Đình như đi trong sương mù dày đặc, trận thắng thua này phải làm thế nào? Liễu Đình không thể dự đoán, thế sự như ván cờ, không đến thời khắc cuối, không thể kết luận điều gì.

Mà thế lương nhất chính là, trận chiến với Phí Như Phong... thắng hay thua, cuối cùng vẫn là thua.

Mà ngay từ đầu khi Liễu Đình áp dụng thủ đoạn với Phí Như Phong, chính là kiềm chế, bẫy ngầm, trước mặt dùng tình, từng bước làm phòng bị của hắn tê dại, tâm trí mềm ra, không dùng cứng đối cứng, đây là cảnh cáo của trực giác, mà cho đến giờ, Phí Như Phong tuyên chiến với cô, toàn quân xe pháo mã của hắn, bỏ qua trận địa, xem đúng cửa tử của cô mà chèn ép, làm cô không thể không đánh. không thể không đánh nhưng mà chưa đánh trái tim đã sợ hãi rồi.

đi qua con đường nào, mỗi giây mỗi phút, Liễu Đình đều giãy dụa, đều bán khoán, đều không biết nên làm sao, mồi mị không rõ.

Hôm nay, tình yêu của cô với Phí Như Phong đã trở thành tử huyết của cô, mà tình yêu của Phí Như Phong dành cho cô lại trở thành vết thương trí mạng của cô, trừ khi cô có thể quyết tâm độc ác, mới có thể diệt đi sản nghiệp Phí thị, hủy diệt Phí Như Phong, nên không đời này chỉ sợ đều sẽ bị hắn liên tục đánh tới! thật sự hận muốn đem tim nghiền nát, nếu không có trần trọc tra tấn vô tận khiến tê hồn liệt phách trong thống khổ.

Chưa đánh mà khí thế đã kiệt, làm sao có thể duy trì đây.

không khí đột nhiên loãng, khí lạnh hỗn loạn lan tràn, sát khí thấu xương, đâm vào da thịt.

hắn xuất hiện giữa đám nhà giàu, sừng sững tôn quý, trời sinh kiêu ngạo thông dong chảy từ xương tủy ra, Liễu Đình và hắn, yên tĩnh giằng co, bọn họ gần từng bước cũng là cách vực sâu.

Trong trời đất chỉ còn yên tĩnh làm người ta hít thở không nổi.

Cuối cùng hắn đứng lại, hơi hơi hạ mi hiện ra một tầng quý khí dày đặc, hắn thần nhiên nói: “Chúc mừng em... em báo thù, giết cả nhà Giang gia và Đường thị, tay đầy máu tươi, mẹ em dưới suối vàng cũng được mỉm cười!”

một đao đâm vào, tim đau đến xương, ngay cả hừ một tiếng cũng không kịp, thiếu chút nữa đã phun ra một ngụm máu.

Liễu Đình vô cùng hiểu người này, sự âm ngoan tàn ngược độc ác của hắn thế gian ít có, một khi không còn bị tình yêu kiềm chế, lực phá hoại của hắn thật khó mà đánh giá được. cô rất quen với sự tàn nhẫn lãnh đạm của hắn, cô sớm đã chuẩn bị để thừa nhận lưỡi đao bén nhọn của hắn, nhưng khi nó đâm vào cô, sâu, sâu, sâu, kinh hoàng đau đớn thật sâu! không dám nhìn tiếp, đem từng ngụm máu tươi vọt lên cổ từng ngụm nuốt xuống, dưới chân khẽ đi như bụi bặm hư vô. Cúi đầu nhìn màn hình đang nhảy lên, ánh sáng của con số mới kinh hoàng nhảy lên.

Tiếng động tư tư của máy điện, tiếng của nó trong không gian hẹp càng lớn, khuếch trương thành áp lực vô hình, không ngừng lan tràn, mặt nạ của Liễu Đình tê liệt dưới tiếng động đó, một khe hở, hai khe hở, ba....

Cổ phiếu Phí thị từ 180 đồng hạ xuống còn 21 nguyên, vẫn đang hạ!

Liễu Đình nắm chặt tay vịn, cơ thể nhũn xuống, trong tay đều là mồ hôi. Rốt cuộc anh đang làm gì, Phí Như Phong!

hắn vẫn đang lãnh khốc nhìn số liệu liên tục thay đổi trên màn hình, mười ngón tay tao nhã thông dong, hắn ở trên cao nhìn xuống, hắn là đứa con cưng của tôi, hắn như đế vương cao ngạo, hắn như chưa bao giờ lay động!

đã hạ xuống 15 đồng!

Kết quả trận quyết chiến này, quy tắc thị trường chứng khoán toàn bộ biến thành giấy lộn, thì ra cái gọi là quyết thắng bại của Bộ Quốc Phòng chính là hướng chết một bên.

Cứ tốc độ này, chưa đầy 20p, cơ nghiệp trăm năm của Phí thị sẽ bị hủy hoại trong chốc lát, Phí thị tập đoàn sẽ kết thúc trong tay Phí Như Phong.

Rùng mình run rẩy, sợ hãi kinh hoàng

Đáng sợ, nếu Phí Như Phong muốn hủy diệt Phí thị trước mắt cô, vậy thì cuộc đời này là chính Liễu Đình tự tay thiết kế hủy diệt người cô yêu nhất, trả thù này, đủ để khiến cô vạn kiếp bất phục!

Cuối cùng hiểu được, vì sao mỹ nhân ngư thả tan thành bọt biển cũng không nỡ dùng dao đâm vào trái tim vương tử nàng yêu!

Mồ hôi lạnh như băng dán vào da thịt.

“Như Phong!” một tiếng la đơn giản từ cổ họng Liễu Đình tràn ra, đơn giản hai chữ, mà gọi lên gian nan như vậy, nó bao hàm đau đớn thật sâu, khổ sở, chua xót làm người ta không đành lòng, đây là tiếng kêu xin hàng, Liễu Đình không đánh mà hàng!

Ánh mắt hắn đen như vũng bùn, ngọn lửa ẩn chứa trong mắt hơi xao động.

“Xin anh dừng lại, chỉ cần anh dừng lại, toàn bộ sản nghiệp tập đoàn Thịnh Thế sẽ thuộc về anh!”

Mặt mày Phí Như Phong đẹp đến cực điểm, nụ cười lạnh lùng trên mặt hắn thu lại, trở thành một đóa hoa diễm lệ mà tàn khốc.

Hít một hơi đều khó khăn, yết hầu như bị một thanh đao chặn đứng, Liễu Đình cũng xem thường bản thân, lời cô muốn nói phía sau là ti tiện vô sỉ cỡ nào, mà cô cũng không còn khả năng có được sự lựa chọn “Như Phong, em biết em đã phụ anh thật nhiều, em biết cho dù em chết cũng khó mà làm tiêu tan mối hận trong anh! Như Phong, kiếp này em đã chẳng còn tư cách hứa hẹn!” nếu có một cây đao chém xuống, lập tức chết đi sẽ không cần đau khổ dằn vặt như thế nữa “Kiếp sau, kiếp sau không cần biết anh là ai, không cần biết bị anh đối đãi thế nào, cho dù mất hết lương tâm, cho dù phụ hết hứa hẹn, cho dù tổn thương toàn bộ người trong thiên hạ, em cũng sẽ cùng anh chết cũng không rời, vĩnh viễn không cách biệt!”

một cơn lốc, tiếng nổ kinh thiên vang lên, mấy chục máy tính trên bàn toàn bộ rơi xuống, giấy vụn văng bốn phía, cánh tay bị hắn hung hăng túm lấy, mười ngón tay nắm chặt xương cốt cô, hắn tới gần cô, đồng tử hắn co rút, giống như lời điện nhìn xuống thần dân mà nhìn cô chăm chăm, sự ngông cuồng bạo ngược đã lâu chưa thấy của hắn nổi lên, “Tôi muốn kiếp sau của em làm gì, chờ cô qua cầu Nại Hà? Chờ cô uống canh Mạnh Bà? không, Liễu Đình, mọi thứ em nợ tôi kiếp này phải trả hết!” hắn gần từng tiếng như đao sắc đâm nát tim Liễu Đình “Em rốt cuộc còn muốn tôi hy sinh bao nhiêu thứ? Cuối cùng còn muốn lợi dụng tôi bao nhiêu lần?” một đao lại một đao, vẫn không đâm đến nơi sâu nhất linh hồn, hắn một chút một chút lại thu hồi, ánh mắt theo khuynh hướng không hề có cảm xúc, cười, “Liễu Đình, em thật sự nghĩ em có 9 mạng, có thể sống mãi không chết!”

Các vị, tin tức tài chính kinh tế đặc biệt mới nhất ở nước Mỹ: Tập đoàn dầu mỏ La Rochelle ở nước Mỹ phát hiện ra khu dầu mỏ mới, theo tất cả tin tức đưa ra, chủ tịch tập đoàn La Rochelle ngày hôm nay đến Tuyên thành bàn bạc liên hợp với Phí thị.

Tin tức đặc biệt Tuyên thành, “Thụy Khắc – tổng tài ngân hàng Thụy Sỹ Lý Lợi Ngang hôm nay đã tới Tuyên thành, ông đại diện ngân hàng Lý Lợi Ngang tuyên bố toàn lực hỗ trợ tập đoàn Phí thị.

Ngân hàng Lý Lợi Ngang, ngân hàng thứ 3 thế giới, toàn đại sảnh ồ lên, một trận rối loạn mà bảo vệ không khống chế nổi, không cần nhìn tiếp, cục diện nghịch chuyển.

“Em cho là em có cơ hội thắng tôi thật sao? Người quyết định chân chính của tập đoàn La Rochelle là tôi, tôi nắm giữ 51% cổ phần ngân hàng Lý Lợi Ngang, Liễu Đình, em làm sao thắng được tôi, em có thể thắng được tập đoàn tài chính sau lưng tôi sao? Em thắng được thế lực của tôi sao? Thắng được lợi ích mà tôi cho Bộ Quốc Phòng sao? Em đã sớm thua rồi, đây là một thế giới coi trọng thực lực!”

nói không sai chút nào, đây là một thế giới coi trọng thực lực, giao dịch này của Phí Như Phong, đao thương rõ ràng minh bạch, không cần âm mưu hay giả bộ, hẳn đem tài lực, thực lực biểu hiện ra trước mắt mọi người, hẳn rõ ràng làm Liễu Đình nhìn ra, cuối cùng chênh lệch của họ là đến cỡ nào!

Đây là con bài chưa lật của Phí Như Phong, đây là nguyên nhân làm người ta kiêng kỵ, nhìn không thấu, tài lực cực lớn quyết định khí thế, lợi ích quyết định ai là quân cờ.

không thể không phục!

Liễu Đình ngẩng đầu, trên mặt không còn chút huyết sắc, tái nhợt đến mức làm người ta không thể nhìn thẳng, “thật xin lỗi, em không thể thua.” cô nói

Thắng là thua, thua cũng là thua, nhưng thua cũng không thể thua!

“Lucia La Rochelle chỉ còn hai ngày sẽ lâm vào hôn mê vĩnh viễn, độc trên người cô ấy đã tới mức không thể không giải rồi.” Từng câu như đao, mỗi đao đều đâm lên miệng vết thương của Phí Như Phong, làm nó thối rửa đỏ máu!

hắn nhìn ánh mắt cô, hẳn hận cô như vậy! “Vĩnh viễn bán đứng để đạt được mục đích, vĩnh viễn dùng máu tươi để bao phủ dã tâm, đáng tiếc, cửa sống này đã có hắn dùng, Liễu Đình, phụ người khác sẽ bị người khác phụ!”

Cửa cây ra, một người đi vào,

Liễu Đình có một giấc mơ rất dài, trong mơ có một người đàn ông, cùng cô trải qua tịch mịch khôn cùng, cùng cô trải qua vô số nguy hiểm, hẳn cùng cô, bảo vệ cô, hẳn hiểu ác mộng của cô, hẳn lắng nghe ác mộng của cô, hẳn rơi vào ác mộng của cô, để cô dựa vào, vì cô chống đỡ, hẳn nói với cô: “Phải học được đem thống khổ hóa thành trí tuệ.” hẳn làm cho cô có được lực lượng bảo vệ sinh mệnh và linh hồn mình, hẳn dạy cô quy tắc, hẳn vì cô bị thương, hẳn ở trước mặt bao người che chở cô: “Để cô ấy rời đi, toàn bộ trách nhiệm tôi sẽ gánh vác.”

Nhiều âm mưu quỷ kế như vậy, nhiều tâm cơ tính toán như vậy, nhiều giết chóc đen tối như vậy, một đường bước tới, chỉ có hắn, thế giới lớn lao, trăm ngàn kiếp nạn, trời long đất lở, không lo, vì có hắn!

hắn đi vào, bước chân thông thả mà tao nhã, diệt hết ánh sáng xung quanh, hai mắt như bầu trời vạn dặm không chút gợn mây, lại giống như phiến tinh không thần bí nhất, đen huyền sâu xa đoạt mất hồn người. hẳn nhẹ nhàng băng qua, hẳn mây nhạt gió nhẹ, hẳn nói: “Anh buông tha em, anh buông tha cho em để đổi lại trái tim anh.”

Trời đất tĩnh lặng, vô số tiếng động ồn ào va chạm tan thành mảnh nhỏ, mỗi mảnh đều chiết xạ thành bản thân. Tiếng nói rõ ràng không thể rõ hơn, “Anh canh giữ em nhiều năm như vậy, mà em lại động lòng với Phí Như Phong, vì vậy anh cố ý giấu diếm tin tức Giang Nặc đã cứu hắn, anh cố ý dấu diếm tình báo hắn đã có vị hôn thê, anh muốn em tan nát cõi lòng, anh muốn em hoàn toàn mất hết hy vọng với Phí Như Phong! Anh vốn muốn hủy đi tình yêu của em, nhưng anh không làm được, nên anh chỉ có thể hủy đi em, Hải Tinh, anh hủy em để thu hồi lại trái tim anh!” Giọng nói hẳn mềm nhẹ như lông tơ, mềm nhẹ đến khác cốt ghi xương

Liễu Đình nhìn hai người đàn ông trước mặt, một người đàn ông cô nợ tình yêu cả đời, một người đàn ông cô nợ hứa hẹn cả kiếp, đời này, cô thất bại đến cực điểm!

Phí Như Phong không hề có hứng nhìn tiếp, hắn đứng lên, “Đút lót, bắt cóc, trốn trốn bán đi, nhiễu loạn thị trường tài chính... Đủ để nhận bao nhiêu năm tù? Liễu tiểu thư hưởng thụ tốt ngày nghỉ còn lại đi, tin tưởng ngục giam sẽ mang đến cho cô thật nhiều niềm vui!”

không cần lựa chọn... Cuối cùng thì không cần lựa chọn nữa, không cần phụ ai nữa.

Cuộc đời này nếu không phải là Liễu Đình của Giang gia, không là Hải Tinh của Ôn Trạch, cuối cùng có thể là chính mình, cuối cùng có thể trở lại là chính mình.

Ân oán đã trả xong, một đời này xin lỗi chỉ còn có mẹ

Ba tháng sau, Liễu Đình vào tù

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

Mọi người nói điểm khác nhau lớn nhất giữa bên ngoài và trong tù là: Bên ngoài bạn xem được một bầu trời và trong ngục bạn thấy một ô trời, đối với Liễu Đình mà nói đã là khác nhau, vì nếu cho tới giờ bạn chưa từng thấy trời thì một ô trời đã là xa xỉ rồi.

Liễu Đình chưa bao giờ nghĩ cuộc đời cô sẽ có cuộc sống đơn giản đến vậy, đơn giản đến mức nghĩ gì cũng không muốn, cái gì cũng không cần, đúng giờ ăn cơm, đúng giờ đi dạo, dựa theo lịch làm việc, dựa theo sắp xếp mà bước, cuộc sống nhàn nhã chậm rãi, cuộc sống lặp tức có thời gian trống rỗng cực lớn, có thể nhìn bầu trời qua ô cửa sổ nhỏ, có thể vuốt ve ánh mặt trời trên chiếu nằm, có thể xem chim chóc bay lượn bên ngoài, có thể ngửi được hương vị cỏ xanh trong không khí. Bốn vách tường trống rỗng làm người ta có thể yên tâm ngủ ngon, vừa ngủ liền đến hưng đồng.

“Liễu Đình, đây là luật sư cơ quan kiểm soát chỉ định cho cô.”

Từ Thiếu Phổ thấy một thân người mảnh khảnh đứng trước cửa sổ, ánh mặt trời chiếu vào mặt cô, buộc quanh thân hình hoàn mỹ tuyệt luân, cô vui một bàn tay, giống như nắm chặt ánh mặt trời trong tay.

“Liễu tiểu thư, tôi là luật sư mà cơ quan kiểm soát chỉ định cho cô, tôi sẽ đưa ra căn cứ chứng minh cô vô tội giảm án hoặc miễn trừ trách nhiệm hình sự và những ý kiến khác, tôi sẽ bảo vệ quyền lợi hợp pháp cho cô!” Trình độ hiểu biết pháp luật thật sự thuần thực, “Liễu tiểu thư, về việc những tội danh mà viện kiểm sát đang áp lên cô, cô biết chứ?”

“không biết.”

Từ Thiếu Phổ giật mình chớp mắt “Vậy cô cần cung cấp chứng cứ mới thật chính xác, và một số người liên quan trực tiếp cho tôi.”

Diễn phải có mức độ, tuy những tội danh đó Liễu Đình không biết cái nào, nhưng tất cả những tội danh mà viện kiểm sát đặt ra nhiều lắm thì chỉ vào tù 15 năm, nhưng nếu giả tạo chứng cứ, uy hiếp nhân chứng, ngay cả luật sư biện hộ cũng yêu cầu ngừng biện hộ cho thân chủ. . . vậy thì thời gian hi hành án dĩ nhiên sẽ tăng lên gấp bội, tốt nhất là cả đời trong này, đây hẳn là nguyện vọng của Phí Như Phong đúng không? Nhưng mà có thể để cô ở phòng giam đơn thể này, cũng là rất nhân từ rồi. Người thông minh phải hiểu được phối hợp đúng mực.

“Liễu tiểu thư, tôi sẽ đi xác minh những tình tiết mà cô mới cung cấp, ngày mai tôi sẽ trở lại bàn bạc thêm với cô, cô cần gì nữa sao?” Từ Thiếu Phổ lễ phép hỏi.

“Tôi muốn một nắm nhang, tiết thanh minh đến rồi, tôi muốn tể bái mẹ tôi.” Liễu Đình nói.

Bàn tay dọn dẹp giấy tờ của Từ Thiếu Phổ khựng lại một chút, “Tôi đã biết.”

Từ Thiếu Phổ chớp chớp mắt, muốn làm thị lực tập trung một lần nữa, đây là lần thứ 10 hắn đọc hồ sơ của Liễu Đình, Từ Thiếu Phổ làm việc ở Phí thị đã 10 năm, hắn vì Phí thị mà xử lý vô số án chết, nhưng hắn chưa bao giờ hắn thấy Phí Như Phong chú ý đến bản án của người nào như vậy. Liễu Đình, hai người tên giống hệt nhau nhưng lại được đối xử khác nhau đến vậy, một người về bề ngoài bình thường lại được Phí Như Phong ngàn vạn sủng ái, đáng tiếc đã chết không sai; một người xinh đẹp tuyệt luân, lại bị Phí Như Phong hận thấu xương, ném vào trong ngục giam. Quý dĩ, kỳ quái như vậy, làm người ta. . . Từ Thiếu Phổ được mệnh danh là người máy, hắn không tò mò, hắn chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ mà Phí Như Phong giao ột cách chuyên nghiệp hoàn mỹ trong thời gian được chỉ định là được, nhất là bản án lần này! Hắn âm thầm cảnh cáo bản thân. Tay nâng kính mắt, ánh mắt khô ráp, khe xoa, hắn nên đi ra ngoài một chút, hắn như bình thường đi tới khu vực thường đến mua sắm, “Luật sư Từ, hôm nay quán chúng tôi mới nhập thêm loại kẹo mới, ngài có muốn mua một gói không?” Người bán hàng ở quầy kinh doanh kẹo chuyên nghiệp rất quen thuộc với hắn, mỗi lần hắn đều mua loại kẹo tốt nhất, đắt nhất, chưa có loại nào mà hắn không mua.

Từ Thiếu Phổ mua một gói kẹo, lại đến một quầy khác, “Cho tôi một nắm nhang.” một phạm nhân hợp tác tốt như vậy, cũng nên thỏa mãn yêu cầu thích hợp của cô, trước đó hắn chưa bao giờ có phán đoán đơn giản lỗ mắng đến vậy.

Ngày hôm sau Từ Thiếu Phổ vào ngục giam “liễu tiểu thư, đây là nhang cô muốn.”

Liễu Đình đón nhận nắm nhang hắn đưa, cô đến bên cửa sổ, cắm nhang vào giữa khe hở, cách cửa sổ không xa có một gốc cây tùng già. Trong trí nhớ của cô, trước nhà cũ của cô cũng có một cây tùng, trước đây khi cô nghịch ngợm sợ bị phạt, đều leo lên ngọn cây hy vọng mẹ đến tìm mình, nhưng mỗi lần mẹ đều không đến, ngược lại ở nhà làm đồ ăn thật tốt, mùi thơm bay ra, làm bản thân thèm đến mức không thể không bò từ trên cây xuống đất, đẩy cửa phòng, lần theo mùi thơm, nhào vào lòng mẹ, má lúm đồng tiền của mẹ hợp nhất với mùi thơm, tình cảnh đó cả đời cô cũng chẳng thể quên được.

Liễu Đình nhắm mắt lại, người mẹ điểm đạm nho nhã mà xinh đẹp tựa sương bạc dường như đang đứng yên trước mặt cô, trên mặt bà là ưu tư u buồn thân nhiên, “Mẹ, thật sự xin lỗi, con vẫn không thể có được hạnh phúc! Mẹ, mẹ đừng đau lòng, cũng đừng không để ý đến con, con. . . thật sự rất nhớ mẹ.”

Từ Thiếu Phổ nhìn cô, hoảng hốt, quanh thân qua phát ra ôn nhu giống như bầu trời đêm rộng lớn, bên môi cô có một chút thống khổ. Trái tim Từ Thiếu Phổ bỗng nhiên hốt hoảng nhảy dựng, tại nơi bị bốn bức tường cao vây quanh, nhưng cô lại mong manh như có thể biến thành sương khói bay đi theo gió bất cứ lúc nào. Hắn phải làm gì đó, nói gì đó, “Mẹ tôi là bị tôi hại chết.” Lời nói vừa ra khỏi miệng, hắn lập tức chấn động khựng lại, bị bản thân mình làm chấn động, hắn nhìn Liễu Đình, dường như cô không nghe thấy.

Từ Thiếu Phổ không biết bản thân vì sao lại thốt ra lời nói như vậy, hơi không khống chế được, “Trước đây nhà tôi rất nghèo, tôi đặc biệt thích ăn kẹo, vì

ngọt có thể làm tôi vui về cả ngày, hôm đó là đêm 30 tết, tôi khóc đòi kẹo ăn, tôi vừa khóc vừa quậy, mẹ không còn cách nào đành phải ra ngoài tìm mua cho tôi, sau đó tôi không thấy bà trở về nữa, lúc bác hàng xóm đưa tôi vào cô nhi viện, ông ấy đưa cho tôi một cái kẹo, ông nói lúc mẹ tôi ngã dưới bánh xe, trong tay vẫn nắm chặt cái kẹo đó.”

“Đôi với một người mẹ, niềm vui lớn nhất đó chính là hoàn thành ước muốn của con mình. Mẹ anh chắc chắn là đã rời đi trong hạnh phúc.” Tiếng nói vang lên bên tai, nhẹ nhàng như một giấc mơ đẹp.

một dòng nước ấm áp, ấm áp mà rất nhiều năm qua đã không còn có được nữa, chỉ chớp mắt đã đánh nát băng cứng trong cơ thể.

“Mớ giấy tờ này cần tôi phải ký tên ở những đâu?” Giọng nói Liễu Đình lạnh nhạt, đánh mất thần trí đã sắp tiêu tan của Từ Thiếu Phô. hần chỉ vào những chỗ cần ký tên, Liễu Đình lần lượt ký từng cái một.

“Trước khi mở phiên toàn cô có cần gấp Phí tiền sinh một chút không, tôi có thể xấp xệp.” Lúc gần đi Từ Thiếu Phô do dự quay đầu lại hỏi một câu.

“Luật sư Từ, mỗi người đều phải vì những việc mình làm mà trả giá, mỗi người đều phải có năng lực gánh vác cuộc đời mình, đó mới gọi là tồn tại, tôi không cần ngài xấp xệp gì cả, tôi chỉ cần ngài làm tốt trách nhiệm của mình!” Câu nói cô là lạnh lùng tuyệt tình như chém vàng xà ngọc.

“phí tiền sinh, mọi chuyện đã ổn thỏa, đây là những giấy tờ đã được ký tên xong.” Từ Thiếu Phô đặt giấy tờ trước mặt Phí Như Phong, Liễu Đình, hai chữ rành mạch ký trên đó, từng chữ từng chữ đều không hề có do dự. Ánh mắt của Phí Như Phong dính vào mớ giấy tờ, bất động thật lâu, ánh mắt hần sâu như động đen, hần sống chết nhìn hai chữ kia, giống như muốn xuyên thấu nó, cắn nuốt!

Từ Thiếu Phô như bị đảo quanh giữa dòng nước xoáy, yên tĩnh nặng nề thật lâu thế này đúng là có thể ép người ta phát điên!

“Ông ra ngoài đi!” Phí Như Phong mở miệng.

Cuối cùng Từ Thiếu Phô phun ra ngụm khí nghẹn trong cổ, gần như không thở nổi.

Phí Như Phong đứng dậy đi đến trước cửa sổ, hôm nay là bữa tiệc chúc mừng Lộ Tây hồi phục, trong đại sảnh, trên mặt cỏ là trò chuyện ca múa vui vẻ, toàn bộ gia tộc La Rochelle và gia tộc Phí thị đều chúc mừng rôm rả.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Bên ngoài vang lên tiếng cửa, hần lời khỏi bữa tiệc một lúc lâu rồi, chắc là Lộ Tây đến tìm hần, hần nỗ lực kéo lên nụ cười, “Anh đang chuẩn bị ra để mở sâm panh cùng em” hần mở cửa ra, bên ngoài là khách không mời mà đến.

Nhâm Dật Phi!

“A Phong,” Nhâm Dật Phi chớp chớp ánh mắt sáng như sao trời, dùng cái phát tay mang theo mị lực vô hạn của hần chào Phí Như Phong, “Cậu cho tôi một cái vé may bay, nên tôi nghĩ cậu còn thiếu tôi tiền mua cái vé lần này.”

“Tôi thế mà đã quên cậu sẽ tới tham gia bữa tiệc của Lộ Tây! đi thôi, Lộ Tây còn đang chờ tôi cùng mở sâm panh nữa, nhìn thấy cậu chắc cô ấy sẽ vui lắm!” Nụ cười trên mặt Phí Như Phong vẫn chưa đạt đến đáy mắt được.

“Xem xong những thứ tôi mang đến rồi hãy đi, cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian đâu.”

“Được, chờ xong bữa tiệc tôi sẽ xem.” Phí Như Phong bước ra cửa phòng, không muốn tiếp tục dây dưa.

“A Phong, đây là ghi chép khi cậu chữa trị ở bệnh viện Đan Mạch...”

“Đủ!” Phí Như Phong tức giận phần uất cắt đứt câu nói của hần, ánh mắt mang theo cảnh cáo, không khí trở nên cứng ngắt.

Nhâm Dật Phi không chịu chút ảnh hưởng nào, hần nhìn thẳng Phí Như Phong, mắt bắn ra tia sáng không chịu buông tha: “A Phong, có một loài chim không thể bị giam trong lồng, nếu cậu làm thế chắc chắn sẽ hủy đi cô ấy, vậy nên hãy xem xong căn cứ chính xác rồi hãy định tội được chứ?”

“Nhâm Dật Phi, tôi đã xem quá nhiều rồi, tôi thấy từng mặt từng mặt của cô ấy, tôi rành mạch nhìn được đáy mắt cô ấy...”

Tất cả, vẫn đặt trong lòng, những điều tốt đẹp được khắc ghi vĩnh viễn thì ra đều chỉ là âm mưu...

Phí Như Phong mạnh mẽ kiềm chế, “Tôi không muốn bàn bạc thêm gì về chuyện này nữa, tôi đề nghị cậu thiêu hủy những thứ cậu đem đến đi, hay xé bỏ, làm sao thì làm nhưng đừng có đem đến trước mặt tôi nữa, tôi sẽ không dễ dàng tha thứ lần nữa đâu!” cô ấy không chỉ làm đầu óc mình hôn mê, còn làm cho Nhâm Dật Phi đánh mất đi sự thông minh tối thiểu nhất, cô rập tâm hại người, vô cùng nham hiểm.

“Đây là ghi chép của bệnh viện Đan Mạch, thời gian cậu nằm đó, Liễu Đình ra vào bệnh viện 28 lần, bao gồm cả bác sĩ Tập Nhĩ phẫu thuật cho cậu cũng là do cô ấy điều đến, cô ấy vì cậu đã bỏ lỡ mất thời cơ tốt nhất để báo thù mới để cho hôm nay cậu điều tra được rõ chân tướng như vậy; mà trong rừng cây đen tối đó, tôi vì sao mà tới, đúng là vì cô ấy dùng thủ đoạn làm tôi nghi ngờ, dẫn tôi trở về Tuyên thành; cô ấy sợ tôi không đến kịp, đã tạo ra tai nạn xe cô, kéo dài thời gian! Mà trên tiệc rượu Đường gia, vẫn là cô ấy, khi cậu đốt hồ sơ, đã dùng ngón châm làm cậu thoát khỏi tay tử thần một lần nữa, cô ấy sợ cậu chết, sợ cậu bị thương, cô ấy sai lầm một lần lại một lần, mới dẫn đến tai họa ngày hôm nay, A Phong, cô ấy có lẽ đã tính kế với cậu rất nhiều, nhưng tình yêu của cô ấy dành cho cậu là chân thật, là đáng tin!”

“cô ấy yêu tôi...” Sắc mặt Phí Như Phong như thép nguội, giọng nói âm trầm cuồng nộ, “cô ấy yêu tôi, cho nên muốn đưa sản nghiệp Thịnh Thế cho tôi, cùng người khác tự do bay nhảy; cô ấy yêu tôi, cho nên thời khắc cuối cùng vẫn dùng Lộ Tây uy hiếp tôi; cô ấy yêu tôi, cho nên để Giang Nặc phải chết trước mặt tôi, giây phút cuối đời cũng làm cậu ấy chết không nhắm mắt; cô ấy yêu tôi, cho nên tự tay nỗ lực về phía tôi; cô ấy yêu tôi, cho nên ở thời điểm chúng tôi sắp kết hôn liền tính toán bố trí phản bội tôi; cô ấy yêu tôi, cô ấy yêu tôi, chỉ cần dùng danh nghĩa tình yêu thì có thể muốn làm sao thì làm ư?”

Phí Như Phong dậm mạnh lên cửa, tiếng vang cực lớn, mu bàn tay hằn bật máu, chỉ có loại đau đớn kịch liệt này mới có thể để toàn thân hấn không bị băng lạnh cắn nuốt. hấn xoay người nhanh chóng rời đi, tức giận tuyệt đỉnh làm hấn không nhìn thấy bất cứ kẻ nào, hấn lướt qua Lộ Tây, không hề quay đầu.

Nhâm Dật Phi và Lộ Tây nhìn nhau, ánh mắt hai người đều vô cùng phức tạp.

“Anh ấy biết Liễu Đình yêu anh ấy, nhưng yêu nhau vẫn phản bội, yêu nhau vẫn có thể làm anh ấy tức giận tới mức không thèm để ý, đời này còn gì đáng tin? Phụ nữ vì yêu mà ở bên đàn ông, bây giờ ngay cả yêu cũng không thể giữ cô ấy lại, vậy anh ấy còn có thể làm gì, Liễu Đình không cho bản thân lựa chọn, cũng không giữ lại lựa chọn cho người khác!” Lộ Tây thản nhiên nói.

Lòng Nhâm Dật Phi trầm xuống, vài luồng khí lạnh từ sâu trong tim tràn ra, dần dần thành một vùng rộng lớn, “Đáng sao? Chẳng lẽ cô còn muốn đợi tiếp?” Nhâm Dật Phi sâu sắc chú ý được từ đầu đến cuối Lộ Tây nói đến hấn nhưng không hề nhắc tên, giống như đang nói về một người xa lạ, đối gát chính mình, so với khinh người càng thâm hơn!

“nói đến cuối, tình cảm không có đáng hay không đáng, chỉ có tình nguyện hay không tình nguyện mà thôi!” Lộ Tây nở một nụ cười âm áp “Tôi không ngại chờ đợi mà, ít nhất bây giờ cô ấy còn sống, lại nói một phụ nữ tình nguyện vì một người đàn ông trả giá sinh mạng của mình, thì người đàn ông đó dù sao cũng sẽ mềm lòng hơn một chút.” Nụ cười của cô làm Nhâm Dật Phi thờ dãi.

“Vì sao phụ nữ các cô lại cứ hy vọng xa vời như vậy chứ?” Đôi môi Nhâm Dật Phi cong lên sự nghiền ngẫm.

“Vì phụ nữ chúng tôi đem tình yêu làm mục tiêu cả đời.” Lộ Tây cười nhạo chính mình.

Nhâm Dật Phi cười dài, bàn tay thon dài của hấn nắm vai Lộ Tây, “La Rochelle tiểu thư, hôm nay tôi có vinh hạnh làm bạn trai cô không?” Nụ cười sáng như ngọc, tươi mát như gió xuân phát thẳng vào mặt che dấu suy nghĩ càng sâu hơn.

Vụ án của Liễu Đình mở phiên tòa sau hai tuần, trước khi phiên tòa mở ra, Từ Thiếu Phổ đến phòng chờ xét xử gặp Liễu Đình, sắc mặt hấn hơi tái nhợt nhưng vẻ mặt rất bình tĩnh. hấn ngồi đối diện Liễu Đình, cặm rãi bóc một viên kẹo, hấn đem kẹo bỏ vào miệng, “Đây là viên kẹo đầu tiên tôi ăn sau nhiều năm như vậy, không biết hương vị của nó còn giống trước kia hay không!” Từ Thiếu Phổ mỉm cười đứng lên.

“Từ Thiếu Phổ, ngài theo Phí tiên sinh 10 năm, chẳng dễ dàng gì mới có ngày hôm nay, nghĩ tới mẹ ngài đi, vì bà ấy ngài không thể trở lại lúc trước được!”

“Tiếc nuôi lớn nhất cả đời tôi chính là không kịp làm gì ẹ, cô chính là người phụ nữ đầu tiên làm tôi cảm thấy có chút âm áp, tôi không muốn mang thêm tiếc nuôi nữa!”

“Từ Thiếu Phổ, ngài không cần bị cuốn vào, ngài không giúp được tôi đâu, tôi cũng chẳng giúp được ngài, ngài sẽ chỉ mang đến ỉnh càng nhiều tiếc nuôi hơn thôi!” Lời nói của Liễu Đình như một thanh kiếm sắc bén, muốn đem hy vọng nhỏ bé nhất trong lòng người đâm nát.

“Tôi xem hồ sơ 50 vụ án, tôi thật sự chẳng giúp được cô, nhưng tôi có thể tạo cho cô thêm 1 cơ hội!” Dùng kiếp luật sư của tôi, tôi ít nhất có thể cho cô thêm chút thời gian, thời gian là chất xúc tác thay đổi tốt nhất, nếu nhất định phải chống lại vận mệnh, ít nhất hãy làm nó đi sau chúng ta.

Bước chân Từ Thiếu Phổ vững vàng kiên định rời khỏi phòng chờ xét xử.

Phòng thẩm vấn, quan tòa nghiêm nghị ngồi trên ghế cao, công tố viên toàn thân là áo chùng xanh, vẻ mặt cẩn thận thản nhiên nhưng ánh mắt khinh khinh ngạo mạn vừa nhìn là hiểu, pháp luật, tiền tài, quyền lực vĩnh viễn là một màn diễn không thua.

Liễu Đình đi vào phòng thẩm vấn, trái tim bỗng đập dồn dập, cảm giác mãnh liệt như da thịt nóng bỏng bị một chiếc lưới trượt qua, suy nghĩ đảo loạn, Liễu Đình nhìn về hướng Phí Như Phong, hấn cũng đang chăm chú nhìn cô, mặt không chút thay đổi, giống như một thiên thần.

Đây và đó, ai càng giãy dụa hơn ai?

một trình tự phiên toàn dài dòng, cuối cùng cũng đến lượt sư biện hộ lên tiếng. Từ Thiếu Phở đứng lên, ánh mắt hần nhìn về quan toàn, trong mắt là sự thần nhiên quyết đoán.

“Tôi xin kháng nghị.” Liễu Đình căn bản không để hần mở miệng “Từ Thiếu Phở là luật sư từng đảm nhiệm chức luật sư riêng của tập đoàn Phí thị, tôi không đồng ý để ông ta làm luật sư biện hộ cho tôi!”

Biến cố thành linh xảy ra, toàn bộ tòa án đều xấu hổ, đây vốn là tiết mục đã chuẩn bị tốt, chẳng qua chỉ là cho có mà thôi.

Từ Thiếu Phở chần động nhìn cô.

Cuộc đời tồn tại tới giờ đều là tự mình gánh vác, Liễu Đình dời tầm mắt qua hần, không cần xem thêm biểu hiện của người xung quanh nữa, mà hần kinh sợ, như sóng to gió lớn từng đợt từng đợt đánh úp về phía cô.

“Xét thấy vụ án có tính tiết mới xảy ra, tòa án quyết định dời sang ngày khác sẽ tiếp tục tiến hành xét xử.”

Trong căn phòng nhỏ, gần nhau trong gang tấc mà như cách xa cả biển trời, con người Phí Như Phong lờ lờ ánh sáng đỏ như lửa cháy, vẻ mặt hần như muốn cắn xé người khác, “Mấy năm gần đây, cô hình như chỉ có một việc càng lúc càng làm tốt, chính là vận dụng ưu thế toàn thân mê hoặc mỗi người đàn ông bên cô, lợi dụng họ để đạt được mục đích của cô!”

Đao kiếm xuyên tim, máu tươi bắn tung tóe cũng không hơn cảm giác lúc này!

“Phí Như Phong, em ở trong này, là để trả giá những gì mình đã làm, vì vậy quy tắc thế giới này là công bằng, không có khả năng người khác vì sai lầm trả giá lớn mà em thì có thể ở ngoài vòng pháp luật!”

Đối phương bề ngoài không thay đổi, trái tim lại bị tổn thương đến sắp nát, làm sao tha thứ, dựa vào cái gì mà tha thứ? Chẳng lẽ chúng ta chỉ muốn người khác tuân thủ phép tắc của thế gian còn bản thân mình thì đặt ngoài vòng tam giới sao?

Dù sao thì, cũng là tổn thương. Tổn thương đã có, sao lại không đau?

Ai có thể nói tha thứ? Ai có thể dễ dàng tha thứ?

một kiếm đâm vào, hần vĩnh viễn bị trí tuệ của người phụ nữ này thuyết phục!

Sóng bạc cuộn trào, thế giới này vĩnh viễn chỉ có một người phụ nữ có thể dễ dàng mê hoặc hần đến vậy.

Trong lòng giống như có một trận tuyết rơi lạnh lẽo, lại như nước lũ không thể ngăn cản tràn vào trái tim, làm hần hòa tan sôi trào, nóng lạnh trùng kích, bây giờ đã chẳng còn nhận ra cảm giác đang chảy tràn trong mạch máu và mỗi dây thần kinh là cảm giác loại nào nữa.

không thể hiểu nổi. Hoàn toàn không thể hiểu nổi, tình cảm mãnh liệt này như thấm vào tận xương tủy này, yêu say đắm này là từ đâu mà đến!

Bóng dáng cô giống như bóng ma hàng đêm xâm nhập, một người sao lại có thể khát vọng một người khác đến cỡ này! không phải cô ấy thì không thể!

Mà thế giới này lại chẳng tồn tại sự công bằng, cô ấy lại là hần thì không thể!

cô lạnh nhạt như vậy, chỉ loi lôm một chút liền vượt tường bay đi, làm hần tức giận rồi rồi đi.

Khóe miệng cô tự nhiên, vẻ ngoài cô là loại cúi đầu ngẩng đầu trời đất đều bình tĩnh thong dong, hai con người cô sâu thẳm như biển, bị giam trong nhà nhỏ này, vẫn chẳng thể làm giảm đi sự xinh đẹp của cô!

hần quen thuộc với mỗi tác da thịt cô, vẫn như cũ chẳng hiểu nổi linh hồn cô.

Bóng tối triền miên, căn bản chẳng có điểm cuối cùng!

Phí Như Phong, sao mày lại làm bản thân chìm đắm tới mức này chứ!

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65

Từ trong ánh mắt hần, Liễu Đình nhìn thấy một thứ làm người ta không rét mà run, đó là sự nhần tâm tới mức mất đi bản tính, thật sự quyết tâm phải làm

một việc đáng sợ nào đó, khi quyết định thì máu lạnh như băng, không kịp kinh hãi! Cũng đã không thể cử động, cánh tay hấn vẩy lấy cô, ôm chặt như muốn cô nát như, xương cốt toàn thân sẽ vỡ vụn, đôi môi hấn hạ xuống, như lửa đỏ thiêu đốt cực nóng, thống khổ, hấn ôm cô chặt cứng, hấn muốn đoạt lấy hơi thở của cô, hấn đem từng ngậm không khí cô hít thở ép trở lại lồng ngực cô, hấn muốn cô cứ thế nào chết?

Liều Đình chăm chú nhìn vào đáy mắt hấn, ánh mắt hấn như một cái động sâu không thấy đáy, thân mình Liều Đình dần dần nhũn xuống, hấn mạnh mẽ nắm chặt eo cô, trong khoảnh khắc hấn rời môi ra, cứng rắn ép đầu Liều Đình vào ngực hấn, để cô ho suyễn trong lòng hấn.

Mặt hấn dán vào sườn tóc cô, “Liều Đình, em là ma chướng của anh, anh sao có thể để em chạy thoát?” Môi hấn hôn lên những sợi tóc của cô, giọng nói hấn trầm thấp êm tai như ma chú, chậm rãi tàn khốc vang lên bên tai cô, “Liều Đình, em không bao giờ có cơ hội chạy thoát nữa, vì em sẽ vĩnh viễn không có cơ hội này!”

Nếu như trên đời này có một người, mà hấn không thể không có được, vậy có vài thủ đoạn xử lý:

một là Chặt đứt cánh chim, đoạt hết mọi thứ, ép cô ấy đến bước đường cùng, để cô ấy không thể không khuất phục, nếu vẫn không thể khiến cô ấy vào khuôn khổ vậy thì thủ đoạn thứ hai: Nhấn tâm tới mất hết nhân tính, tạo ra nhà tù, hủy đi ý chí, diệt bỏ tính thần, đem cô ấy biến thành kẻ bị cầm tù dưới gối, không chết không dám rời xa!

Đêm đen gầy đặc bao phủ vùng đất rộng lớn, bốn phía rất yên tĩnh, vài đốm sáng tán loạn trên bầu trời như một cái lưới hỗn độn.

Nó làm lòng Liều Đình rối rắm, về mặt của Phí Như Phong buổi sáng nay, liên tục lặp đi lặp lại trong đầu cô, ánh mắt thống khổ tuyệt vọng nhưng ương ngạnh không thể che dấu được, hấn... đau buồn xé nát, luân phiên thay đổi trong lòng Liều Đình, như một cái búa cực lớn, đánh từng nhát từng nhát vào lòng cô! Vương bản đến tận giờ...

Cửa nhẹ nhàng mở ra, tối nay quả nhiên không thể yên tĩnh. Liều Đình quay đầu lại nhìn, người đó mặt trang phục nhàn nhã màu trắng, ánh mắt tuyệt đẹp trong suốt, hấn chớp chớp mắt, hấn so với ma quỷ nguy hiểm trí mạng thật sự chẳng hợp nhau chút nào.

Liều Đình không nhận được mà mỉm cười, “Nhâm Dật Phi, tôi nhớ rõ hình như anh là lão đại Mafia mà.”

Nhâm Dật Phi nâng khoe môi tươi cười dưới ánh trăng yên tĩnh, cánh hoa khô gọi khẽ nhắc lên độ cong đầy tà khí, “từ khi tôi quen biết một người phụ nữ tên là Liều Đình, tôi liền biến thành một kẻ chạy cò, có một bài ca dường như đặc biệt dùng để ca tụng tôi – nơi nào có nguy hiểm sẽ có tôi!” hấn diễn trò nửa giả nửa thật.

Người đàn ông đẹp đẽ tôn quý này, mỗi lần cũng không thêm chú ý hình tượng của mình, hao tâm tổn sức dụ dỗ cô, che chở cô, chỉ vì muốn cô cười, cô nợ hấn thật sự không ít!

“Cho dù chỉ là chạy cò thì anh cũng là cấp kim bài, mỗi lần đều là cười mây ngũ sắc mà đến, vạn người chú ý!” Hai người vòng vèo bát ngát đầu trời, đều hiểu được, chẳng qua chỉ là... kéo dài thời gian...”

“Theo tôi đi đi, tôi sẽ không ép cô làm bất cứ chuyện gì!” hấn vờn tay, cuối cùng quyết định, vẫn tiến đến như cũ.

hấn cách cô 30 ly, ánh sao chiếu rọi hấn, có một loại ấm áp kỳ diệu, chỉ cần vờn tay là sẽ có được tự do.

“Tôi đương nhiên sẽ đi theo anh, một kẻ tâm cơ thâm trầm như tôi, người phụ nữ không từ thủ đoạn, sao có thể diễn vở kịch tình yêu bị thâm theo lối mòn cũ kỹ này được, tôi đương nhiên phải đi, sao tôi lại không đi cơ chứ!”

Nhâm Dật Phi lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt tối đen so với bóng tối thì càng sâu, càng đen hơn.

“Rất xin lỗi” Liều Đình nói

Yên tĩnh...

“cô không biết Phí Như Phong đã quyết định cái gì đâu, nếu cô ở lại, cô xác định rằng mình chịu nổi ư?”

“Tôi không thể! Nhưng mà tôi chán ghét, chán ghét lợi dụng, phản bội, chia lìa và tổn thương...”

“Tôi tự tin rằng Nhâm Dật Phi tôi không phải loại dậu đổ bìm leo thừa nước đục thả câu, cần người bỏ thí!”

“Chờ càng lâu tổn thương sẽ càng sâu, tôi càng chán ghét làm các anh thất vọng, tôi còn cái gì mà không thể bỏ ra, tôi không có năng lực này, Nhâm Dật Phi, tôi không cần trải qua một lần nữa, tôi đã một muốn chết, một chết đi được rồi!” Ánh mắt Liều Đình lộ ra tia sáng thần nhiên, Nhâm Dật Phi quay đầu rời đi.

“Liều Đình, nếu thật sự em chẳng còn là em, anh sẽ không tiếc bất cứ giá nào để giết em trước mặt Phí Như Phong!” Giọng nói hấn tàn ác ra khí thể làm người ta sợ hãi! Đây là sự lạnh nhạt mà tàn khốc nhất của ông trùm Mafia.

“Đồng ý với tôi một việc được không?”

“Chỉ cần em nói.” Nhâm Dật Phi trả lời.

Liễu Đình nhẹ nhàng nói một câu, ngoại trừ Nhâm Dật Phi không còn ai nghe rõ.

Nhâm Dật Phi ra khỏi ngục giam, vàng trắng cô độc mà lạnh lẽo, vắng vẻ hơi người, chỉ có cây cối lay động, tiếng gió như nguyên rùa, bắt lực nhìn một thứ đáng quý trọng nhất cuộc đời sắp dần dần biến mất!

Bước chân Nhâm Dật Phi cực kỳ thông thả, từng bước nặng nề.

Phi Như Phong vẫn chờ đợi từ từ đứng lên, thân người màu đen của hắn giữa không gian rậm rạp cây lá dần dần bị kéo ra, giống như quý mị nơi địa ngục u minh.

Nhâm Dật Phi đi qua người hắn “Tôi không thể ngăn chuyện cậu muốn làm cũng giống như cô ấy sẽ không theo tôi đi, nhưng mà A Phong, cậu cần xác định cậu vĩnh viễn sẽ không hối hận, trong sinh mệnh lâu dài, trong từng cái đêm khuya, cậu thật sự có thể dứt khoát vĩnh viễn!”

Quy luật vạn vật trên đời cho đến giờ cũng không vì suy nghĩ của con người mà biến đổi, Liễu Đình nhìn mặt trời mọc lên từ hướng Đông, hạ xuống hướng Tây, ngàn sao vận chuyển, đã thành không đổi! Liễu Đình lặng thinh thật lâu trước cửa sổ, giống như nghe tiếng gió lạnh lay động lá cây sột soạt, giống như nhìn tòa án thẩm vấn không bao giờ có tựa bóng trắng trong nước, giống như chú chim bay lượn trên bầu trời mà không thể đoán trước ngày mai...

Ngày tháng cứ lướt qua đơn giản như vậy, đột nhiên có một ngày Liễu Đình bỗng cảm thấy ừ ừ, con buồn ngủ không thể khống chế đánh úp về phía cô.

Liễu Đình như bị vây giữa một hồ nước mát mẻ, hình như cô lại đang ở trong mơ, lại hình như cô căn bản không ngủ, bên tai cô truyền đến tiếng nói đứt quãng “hiện tại hầu như... phẫu thuật đối với thân mình cô ấy sẽ tổn thương cực lớn, cho dù sau này có chữa trị... không thể làm tiếp được... nếu không... lần đa... thối rửa... nhăn nhúm...”

Liễu Đình đột nhiên mở to mắt, bốn phía tĩnh lặng, ngay cả tiếng bụi rơi xuống đất cũng có thể nghe được, đây không phải ngục giam!

Cảm xúc trơn nhẵn quen thuộc, hoa văn trên gạch lát quen thuộc, bóng đèn thủy tinh trên trần nhà quen thuộc... cạnh giường là chiếc ly lần trước run rẩy ném loạn, trên giá quần áo không biết là mớ đồ người phụ nữ tục tĩu nào mua, thật sự không hợp nhau...

Người là khó nắm bắt như vậy, lúc đó hận không thể tách rời, lúc ấy dấu điểm tính toán đủ loại, bây giờ lại biến thành sóng đánh ôn nhu, nhẹ nhàng vỗ vào lòng, tâm hồn nhận nhạo.

Đêm yên tĩnh đến vậy, tuyệt vọng nhất và nguy hiểm trí mạng đều có thể làm người ta dễ dàng lạnh lùng chống đỡ, mà âm áp không kịp đề phòng tràn vào sinh mệnh này lại... không có sức chống lại!

Nhớ nhưng hồng trần, vọng tưởng không thể dứt bỏ.

Hình ảnh cũ tùy tiện hiện ra, nơi đâu không có lưu luyến.

Tôi có thể tỉnh táo đối mặt với mọi thứ trên đời, chỉ trừ bỏ một thứ, hạnh phúc! Tôi chưa bao giờ có được nó, cho nên tôi sẽ tranh thủ, không tiếc tất cả!

Tắm chăn chậm rãi trượt khỏi bàn tay, cô vốn dĩ đã quên đi thật lâu, che dấu thật kỹ, tự cho rằng đã có thể bỏ qua tình yêu...

Vốn dĩ cô tự tay chặt đứt, định đoạt tình yêu...

Ôm lấy hai chân của mình, con người đen trần ra bóng người đối diện, ánh sáng đỏ lóe lóe trên đầu điều thuốc, nơi đó tối đen không thấy tận cùng, không mong có được sung sướng, chẳng có chút ánh sáng, mà hắn, yên ổn ngồi ở nơi đó như một bức tượng toàn thân đều thờ ơ, tàn nhẫn như vậy.

Trí nhớ mãnh liệt làm bạn với dòng máu cuộn trào, ngấm chìm linh hồn, một cảnh lại một cảnh, hiện lên trước mắt, từng bước từng bước, tự tay làm mọi chuyện tới ngày hôm nay, thì ra chỉ cảm thấy hắn cuồng ngạo độc đoán như thế sẽ làm người khác tổn thương, đến hôm nay, bề gãy tự phụ của hắn, máu thịt mơ hồ mới biết được... càng làm người khác tổn thương hơn.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Chương 66 (H)

“Như Phong, em muốn nhìn anh ! “

Giọng nói Liễu Đình ôn nhu như nước. Bóng đêm hoàn toàn yên tĩnh, thật lâu sau, giọng nói Phi Như Phong lạnh lùng vang lên: “ Cuối cùng em vẫn có thể kêu tên anh vô cùng êm tai, mà sau sự êm tai đó chính là lưỡi dao sắc bén !”

Hai mắt hắn bị tơ máu che kín, dưới bóng ma lộ ra trái tim tiều tụy. Liễu Đình vươn tay, chạm đến mặt hắn, hắn chấn động muốn trốn lại chẳng thể trốn thoát.

Cô đã từng tùy ý quan sát hắn, ánh mắt lóe sáng, tư thế hiên ngang; Cô cũng đã từng vuốt ve hắn thật lâu, hai gò má cao, khí chất cao quý không gì sánh nổi! Lúc này đây lại lồm xồm trong lòng bàn tay cô...

Hơi thở Liễu Đình như bị tầng tầng bông gòn chặn lại, nơi mềm mại nhất trong trái tim bị hung hăng đâm chọc, chua xót không tên cuộn cuộn ập đến.

Như Phong, anh cũng biết.

Không cần quan tâm đến tình yêu này có bao nhiêu toan tính.

Cho dù em lần lượt làm anh tổn thương thật nặng.

Như Phong, từ thời khắc em đeo chiếc nhẫn của anh, tình yêu em trao anh là toàn tâm toàn ý.

Hơi thở cực nóng trút xuống trong bóng đêm đen đặc, bàn tay Liễu Đình di chuyển trên thân thể hắn, mỗi tác da thịt lòng bàn tay cô đi qua đều bị lửa nóng bao trùm, vết sẹo dày đặc... triền miên... lưu luyến... đau xót... di chuyển một phân đầu ngón tay lại rum thêm một phần.

“Dùng sức một chút đâm vào đi, bàn tay em lập tức có thể móc trái tim tôi ra!” “Phí Như Phong mạnh mẽ rời khỏi tay Liễu Đình,

“Hay là... cần như vậy, tôi tự tay moi ra cho em!”

“Không cần!” Liễu Đình nói nhỏ, cô quỳ đứng lên, ôm chặt cổ hắn, hắn không thể cử động, không thể lùi lại.

“Cuối cùng thì em còn muốn gì ở tôi, tôi sẽ không mềm lòng với em, tôi sẽ không bị em điều khiển nữa!” Bàn tay hắn nắm chắc bả vai Liễu Đình, mạnh đến mức xương tủy đều co rút, hắn siết chặt sức tay, giống như phải bóp nát cô ra.

“Em muốn tôi nay” Liễu Đình nhìn hắn. “Em muốn tôi nay được ôm hạnh phúc thêm một lần nữa!”

Tương tư đến hóa đá, hồng trần tang thương, không cần biết tương lai có ra sao, tối nay, tình yêu chân thật nhất này, em muốn được ôm thêm một lần!

Ánh sáng thiêu đốt hòa tan tất cả, ánh mắt nóng cháy đến vậy, cúi nhìn chăm chú kiên nghị mang theo tình cảm chân thành, trong giắt lát, cảnh vật điên đảo, thân mình ngã xuống giường, trước mắt không nhìn thấy thứ gì hắn như lửa đỏ tiến vào, Liễu Đình vì hắn mờ ra đôi môi không chút giữ lại, kích tình nóng cháy đáp lại nụ hôn của hắn, mỗi dây thần kinh trong cô đều rung động, trong cuộc đời chỉ vì hắn mà cảm nhận được khoái cảm, chấp nhất không thể rút bỏ này là từ đâu mà có chứ.

Đầu lưỡi bị hắn nuốt vào, hắn nhắm nháp sự xinh đẹp trí mạng của cô, đầu lưỡi họ quấn quanh dây dưa cùng một chỗ, hắn thở càng gấp, hơi thở điên cuồng mạnh mẽ phun vào trong miệng cô, hắn vây kín thân thể cô, mỗi tác trên người đều bị bao trùm dưới thân hắn, mồ hôi, dính dính, tứ chi quẫn quýt.

Hắn thô bạo ngang ngược xé quần áo cô ra, thân thể cứng rắn thon dài đè ép mỗi tác da thịt non mềm của cô, sức nặng của hắn từng chút từng chút biến hóa...

Đây gần như gãy vỡ ngang ngược, tế bào toàn thân đều run rẩy, cô sắp phát điên dưới sự vuốt ve của hắn, mê muội tuyệt vọng...

Ngón tay hắn khơi gợi tình dục cực hạn, cảm giác như tia chớp đánh thẳng vào đầu óc, cô không kiềm chế được mà hét chói tai, mỗi giọt mồ hôi và dịch tình đều phun ra từ sâu trong người.

Hắn cắn bả vai cô, cắn phồng u ám tràn ngập tình dục điên cuồng, hắn vẫn không buông tha cho cô, hắn vẫn thấy không đủ, cô bị hắn ôm chặt, toàn bộ điểm yếu đều bại lộ, Liễu Đình thở hổn hển cắn bản không hít được không khí, cô di chuyển thân mình, cho dù là cách một ly, để cô thở một hơi...

“Không được đi, em rời đi, anh sẽ giết em!” “Hắn như một con dã thú, anh mắt nóng bỏng mà tàn khốc, khóe mắt ửng đỏ khơi mào mê đắm, là uy hiếp, là tuyệt vọng, là si mê, là điên cuồng, ve vuốt hắn như kẻ tù tội vĩnh viễn sẽ không được thả ra, nó bí mật mang theo hơi thở nắm lấy trái tim Liễu Đình

Bàn tay Liễu Đình luồn vào giữa tóc hắn, mái tóc ướt sũng, mồ hôi đầm đìa, Liễu Đình kéo hắn về phía cô, cô phóng túng cho sự hung ác tham lam vô tình của hắn, mặc hắn tùy tiện chiếm đoạt, cô mờ toang vì hắn, thân thể vô cùng mẫn cảm, máu đọng lại mọi nơi hắn chạm đến, một lần giữ lấy cô, rang nanh khắc từng chút lên thân thể cô, “Cho em!”

Ánh mắt hắn lóe sáng hung tàn như một con báo, hắn không nương tay với yêu cầu này. Một cảm giác không thể hình dung xuyên thấu nơi thần bí nhất trên thân thể cô, hắn hung hăng va chạm vào dây đàn đầu sâu trong thân thể cô, không gian vận vẹo, biến hóa thành từng mảnh, linh hồn, trái tim bị hắn hung hăng loại bỏ, hắn cười đoạt tri giác của cô, hút cạn dòng máu trong cô, tất cả đều biến mất, tất cả đều ngừng lại, chỉ ngắt trong giây lát lại bị tàn nhẫn đánh thức, hắn cắn liếm da thịt cô, phần eo bị thanh kiếm sắc bén nóng bỏng của hắn xâm chiếm.

Hắn không ngừng không chế cao trào, vô cùng ác độc tàn khốc làm cô hoàn toàn bày ra tư thế không phải của chính mình, hòa theo đón nhận, thể lực tiêu hao gần như không còn, dưới bàn tay túm chặt của hắn, càng lúc càng đông đưa mạnh mẽ hơn. Hắn còn quen thuộc thân thể cô hơn chính bản thân cô, sung sướng và thống khổ không ngừng lặp lại, không ngừng đan xen, yết hầu khàn khàn đã chẳng còn phát ra nổi một chút tiếng rên, không thể chịu nổi, thật muốn cứ thế này mà chết đi!

Hắn hung hăng túm chặt cánh tay cô, ngón tay luồn vào đan chặt ngón tay cô, dường như chỉ khẽ buông lỏng sẽ rơi vào địa ngục sâu vạn trượng.

“ Vì sao không đẩy anh ra, kháng cự của em, ương ngạnh của em, giận giữ của em đâu mất rồi? “ Hắn nhìn thân mình ướt sũng mồ hôi dưới thân, thân thể trần trụi của cô bị hắn cố ý ép chặt, tóc đen tán loạn trên đệm giường, mặt cô ửng đỏ như trong lửa cháy xa hoa, đôi mắt cho tới giờ vẫn xinh đẹp lạnh nhạt bây giờ đang chiều rọi hắn.

“Nơi này của em còn có ai ? “ Ánh mắt hắn nheo lại đầy nguy hiểm, hắn động mạnh kiểm bên còn chon trong thân thể cô, hắn cúi người, ve mặt hung hăng khiến người ta không rét mà run.

Hắn túm lấy ngực cô, “ Nơi này chỉ có anh, lau sạch hắn ra khỏi nơi này, em chỉ có thể nghĩ đến anh, chỉ có thể nhớ anh ! “ Liễu Đình há mồm cắn đầu ngón tay hắn, một dòng máu tươi chậm rãi nhỏ xuống từ khoeo một, mùi máu tanh này kích thích toàn bộ thú tính từ sâu trong nội tâm hắn, cô đã tuyên chiến với một ác quý.

Hắn túm lấy cô, ép chặt hai chân cô mặt đối mặt cùng hắn, một lần nữa hắn lại điên cuồng mạnh mẽ tiến vào, dù bao nhiêu lần cũng giống nhau, cho dù có thiêu đốt thành tro tàn cũng vậy. Đây là cái giá phải trả của sự vứt bỏ, cái giá của một lần lại một lần vứt bỏ !

Ái ân điên cuồng, dục hỏa bốc anh mẽ, tia sáng trắng nổ tung giữa não bộ, hắn liên tục lặp lại nguyên rửa : “ Anh sẽ không tha cho em, sẽ không tha cho em, sẽ không tha cho em ! “ Tình dục ngập trời bao phủ suy nghĩ của cô, vẫn chìm đắm, thân thể bị nén chặt trên giường, vai mềm dán chặt hai má, tựa hồ không thờ nổi, trước mắt vẫn là bóng tối, hai tay úp lên giường, thân mình không ngừng bị lay động, hai tay tê rần, cuối cùng không chống đỡ nổi mà đổ sụp xuống.

Xương hông bị một bàn tay mạnh mẽ nâng lên, eo bị đè chặt, lại rơi vào bóng tối thêm một lần...

Cả đêm cuồng bạo thiêu đốt, toàn bộ không khí đều sôi trào trong dục vọng dã tính, hoàn toàn hao hết thể lực, Liễu Đình gần như rơi vào giấc ngủ trong nháy mắt, cô tỉnh lại, thân thể vẫn dính trên ngực hắn như cũ, bàn tay nắm lấy cô dường như có ý thức, vẫn nắm chặt không buông. Thân thể vẫn duy trì tư thế thân mật, cứng ngắc đến sắp chết lặng.

Liễu Đình khẽ cựa người khoái cảm lập tức ập đến, từng tế bào nhỏ bé nhất trên người đều đang run rẩy. Gần như ngay lập tức, hai mắt hắn mở ra, miệt mài một đêm khiến cho toàn thân hắn hiện ra sự suy sút thối nát, hơi thở vô cùng say lòng người, mặt Liễu Đình lập tức đỏ lên.

“ Cái kia... thật xin lỗi. “ Đây là thân thể của hắn mà cô xin lỗi giải thích cái gì chứ?

Tay hắn vuốt ve dọc theo thắt lưng cô dần dần đi lên dừng lại nơi tiếp giáp giữa cổ và xương quai xanh của cô nhẹ nhàng vuốt ve, ánh mắt hắn cực kỳ tà ác, không nhìn nổi, bàn tay Liễu Đình xúc động che đi ánh mắt hắn, hành động ngớ ngẩn này lập tức bị trừng phạt, hắn xoa nhẹ gáy cô, giống như đang tìm nơi cần xe, Liễu Đình ghé vào lòng hắn, động cũng không dám động, đây căn bản là một con dã thú, ai đã thả hắn ra vậy...

Hắn liếm lỗ tai cô, hắn quấy rối hai lỗ tai yếu ớt của cô, vàng tai cô nóng đến sắp bốc khói, “Hứa với anh, vĩnh viễn không rời ! “ Hắn khép bàn tay, ôm chặt cô vào lòng, dường như đây là toàn bộ căn cứ để xác minh rằng hắn có cô.

Nín thở cô đơn, trong nháy mắt rời khỏi vòng tay, Liễu Đình buông tay, ánh mắt chạm nhau, không khí như ngưng kết trong giây phút này, trên thế giới này không còn ai hiểu được đối phương hơn chính họ, toàn bộ những thứ họ có sinh ra từ đây dựa nguy hiểm và âm mưu giữa họ, họ yêu đối phương, nhưng không tin đối phương, mà tình yêu không có niềm tin thì tương lai cũng chỉ là một mảnh xám xịt.

Ánh mắt họ đấu nhau triền miên, va chạm, tóe lửa, không thể cứu vãn, giọng Liễu Đình khàn khàn, “ Như Phong anh muốn em hứa vĩnh viễn không rời, lời hứa của em, anh có tin không ? “

Ánh mắt hắn là lửa nóng mà cũng là băng lạnh, trái tim co thắt, tay hắn ướt đầm mồ hôi, hai người tĩnh lặng, giống như muốn làm giây phút này vĩnh viễn dừng ở đây.

“ Không, anh không tin! “ Lửa đỏ thiêu đốt hết rét lạnh, đúng là vậy, vốn dĩ là như vậy, giọt sương vĩnh viễn sẽ bốc hơi khi mặt trời mọc lên...

Cô nhìn hắn từng bước tường bước rồi đi, cô nằm co trong chăn, ngủ tiếp một chút, nhắm mắt lại ánh mắt của mày Liễu Đình, có thể yên lặng ngủ cũng đã rất hạnh phúc rồi. Cô nhắm chặt hai mắt.

Phí Như Phong ra khỏi phòng, thân hình cao lớn tựa lên bức tường lạnh băng, lại ôm cô một lần, cảm giác thật sự là tan xương mất hồn, hắn gần như bị hàng phục ! Mà cuộc đời, chỉ nháy mắt có được như là khát cầu thống khổ vĩnh viễn, từ thiên đường đến địa ngục, loại đau đớn khắc cốt ghi tâm như bị nung lên này, linh hồn đều bị cắn nuốt đến không còn rồi !

Hắn đã mất đi một lần, hắn lạc bước một lần, không, quyết định không thể lặp lại, quyết định không thể dung túng cho cô rời đi, không cần biết kiếp này có ấy biến thành bộ dạng gì, cô ấy đều phải ở bên hắn !

Anh yêu em nên nhất định phải đánh em, để em quy phục hoàn toàn, để mỗi tắc không gian của em đều phải có sự hiện diện của anh.

Chương 67

“Tổng tài, năm chuyên gia nổi tiếng đã chờ ngài cả ngày rồi.” Thiệu Phong báo cho Phí Như Phong biết. hần là người duy nhất có thể tự do ra vào phòng này.

Phí Như Phong vẫn dựa vào tường, ánh mắt hần xuyên thấu cửa phòng nhìn vào bên trong: không chút tiêu cự, giống như thần tiên xuất hồn, hần vẫn không nhúc nhích như một bức tượng.

Ánh mắt Thiệu Phong buông xuống, yên lặng chờ đợi, dáng điệu của hần vĩnh viễn như vậy, không có chỗ nào chê được, không ai làm dao động được. hần đã từng biết si mê của Phí Như Phong với cô ấy, hần đã thấy Phí Như Phong vì cô ấy mà chịu viên đạn ấy, giờ phút này, hần lại nhìn thấy Phí Như Phong vì xử lý cô ấy mà trăn trở do dự không quyết được.

Phí Như Phong đứng thẳng dậy, hần nhanh chóng bước ra ngoài.

Tập Nhĩ. Thái lạc, cách tư. yêu đức lỗ, Ngải Luân. Duy bố tư, a sắt. Khắc lạc ninh, dương thần là năm chuyên gia khoa thần kinh nổi tiếng nhất thế giới, tụ tập tại Phí thị.

“Phí tiên sinh, năm người chúng tôi đã nghiên cứu kỹ tư liệu mà ngài cung cấp, tính toán của chúng tôi cũng đã thống nhất!” Cách tư. yêu đức lỗ - Bác sĩ tâm lý lâm sàng, hần giải thích kỹ hơn, “Căn cứ vào tài liệu ngài cung cấp, quá khứ của cô ấy, nghề nghiệp cô ấy từng làm đều nói lên rằng sự tự chủ và sức chịu đau đớn hay lực nhẫn nại đều rất mạnh, tinh thần cô ấy vô cùng cứng cỏi, muốn làm hỏng tinh thần một người như vậy, thật sự không dễ.” Cách tư. yêu đức lỗ trầm ngâm, “thật ra phá hủy so với làm hỏng thì đơn giản hơn...”

“Phá hủy là bị cảm giác thân thể thống trị, tôi muốn phá hỏng tinh thần làm cô ấy hoàn toàn thần phục!” Con người Phí Như Phong bắn ra châm chọc.

“Vây chỉ có một cách, mẹ cô ấy, đây là cửa duy nhất để đột phá.”

“Chúng tôi tin đây cũng là cách hiệu quả nhất!” Dương Thần nói, so với vẻ bề ngoài bình thường của Cách tư. yêu đức lỗ thì vẻ bề ngoài của hần dễ nhìn hơn, nhưng hần làm người ta cực kỳ không thoải mái, bởi vì ánh mắt hần nhìn người khác đều như đang nhìn một con chuột bạch, hần là chuyên gia về cực hạn tinh thần của con người. hần có vẻ vô cùng hưng phấn, “Phí tiên sinh, trong lòng người phương Đông chúng ta, mẹ chính là người thân mật nhất trong tâm hồn, mà trong lòng tiểu thư Liễu Đình, mẹ cô ấy không chỉ là người thân mật nhất mà còn là trụ cột tinh thần của cô ấy, bà chống đỡ toàn bộ tư duy ý thức, sự lựa chọn và hình thái trưởng thành của cô ấy! Mẹ cô ấy chính là nơi yếu ớt nhất trong toàn hệ thống thần kinh của cô ấy! Người càng mạnh thì nhược điểm càng yếu ớt, bởi vì họ sẽ hiểu được tránh né, khi cảm thấy không an toàn sẽ lập tức tiêu diệt mọi nguy hại, họ sẽ bảo vệ chính mình, am hiểu ẩn dấu bản thân, cũng tạo ra nơi yếu ớt nhất trong linh hồn mà không ai chạm vào được!” hần diễn thuyết thao thao bất tuyệt.

“Tôi không có hứng nghe các ông diễn thuyết, tôi chỉ muốn thành công tuyệt đối, không thể có một chút bất ngờ nào!”

“Khởi động hình thức tự hủy bản thân, đây chính là bản năng bắt buộc trong nghề của cô ấy!” Ngải Luân. Duy bố tư nói thẳng không dấu diếm, hần từng viết một luận văn gây chấn động một thời – tiềm thức quyết định sự phát triển của tinh thần con người “Nhưng chúng tôi đã có đề phòng, thầy A sắt. Khắc Lạc Ninh sẽ sử dụng ám chỉ với cô ấy trước.”

Thầy giáo A sắc. Khắc lạc ninh, một người có ánh mắt cực kỳ ôn hòa, làm người ta vừa nhìn thấy đã có cảm giác thân thiết, hần chuyên về - thời niên thiếu trị tổn thương tinh thần, là đại sư thời niên nổi tiếng. Liễu Đình cũng từng học qua hần.

“cô ấy là học trò có ngộ tính cao nhất trong các học trò của tôi, tôi cũng không dám chắc chắn ám thị của tôi có thể tiến vào nơi sâu nhất trong thần kinh cô ấy hay không nữa, Phí tiên sinh, thời gian càng dài thì càng ít đi một phần chắc chắn.” Thầy giáo A sắc. Khắc lạc ninh đề nghị.

“Nếu thành công, từ nay về sau kinh phí nghiên cứu của cách vị sẽ do Phí thị gánh vác, nếu thất bại, năm người các vị sẽ cảm thấy rằng chết... chính là hạnh phúc!”

Thời điểm Liễu Đình tỉnh lại, cô đã ở một gian phòng bệnh màu trắng, bên cạnh có đầy đủ các dụng cụ y tế, bác sỹ và y tá đeo khẩu trang đang bận rộn chuẩn bị. Bác sĩ cúi đầu thân thiết nói: “Liễu tiểu thư yên tâm, đây chỉ là thủ thuật nhỏ thôi, nhưng tình huống của cô hơi đặc biệt nên giải phẫu lần này phải phân làm nhiều giai đoạn tiến hành, thời gian sẽ mất khoảng hai tuần.” Giọng nói quen thuộc, Ngõa nại toa Quỳnh, người đã giúp cô khôi phục lại gương mặt vốn có. Bà quen thuộc từng tác da thịt, mỗi cái xương cốt trên mặt cô, “Trước đây khi giải phẫu chỉnh dung đối với xương của cô tổn thương quá lớn, sau lần chữa trị này mặt cô tuyệt đối không thể động dao kéo trên mặt mình nữa.” Bà ấy từng nghiêm túc cảnh cáo.

Mà hiện tại bà lại tự tay chỉnh sửa, vi phạm đạo đức nghề nghiệp của mình, hần, muốn chỉnh sửa gương mặt cô thành ai đây?

Thuốc gây tê TC, sẽ rút cạn sức lực đến mức cô muốn nâng một đầu ngón tay cũng không thể được.

Thuốc gây tê được tiêm vào, lạnh lẽo như một con rắn trườn vào mạch máu. Đây là thuốc gây tê mạnh nhất, khiến người ta hôn mê, giải phẫu lần này phải thay đổi cả xương cốt con người, đau đớn này không phải ai cũng chịu nổi.

Liễu Đình không biết mình đã hôn mê bao lâu, khi con đau ập đến, cô biết giải phẫu lần đầu đã xong, hiệu quả thuốc gây tê đã biến mất. Lần đầu tiên đau đến bóng râm như vị lửa thiêu, da mặt bị lột đi, đau nhức liếm lên toàn bộ gương mặt rồi tỏa ra khắp toàn thân, mồ hôi Liễu Đình rơi từ trên trán xuống, loại đau đớn này sẽ liên tục tiếp diễn đến khi tê dại.

Ngày thứ 3 giai đoạn giải phẫu lại bắt đầu, sau hôn mê lại là đau đớn, đau nhức lần này là vỡ vụn, mỗi cái xương đều đã chệch khỏi vị trí, như một cây châm dài nhọn xuyên qua tứ chi, mỗi tế bào trên người đều khóc thét, hé miệng ra ngay cả một tiếng cũng không kêu nổi.

Ngày thứ 5, ngày thứ 7, thế giới của cô ngoại trừ đau đớn không còn gì khác, thứ hoàn toàn áp đảo tất cả là đau nhức, đau, vĩnh viễn không chấm dứt như sóng thần ập lại, nghiền qua đầu óc cô, thân thể cô run rẩy. Liễu Đình bắt đầu đọc thơ ca diễn cảm, trong đầu lớn tiếng đọc những từ cô có thể nhớ được, đau, làm thần chí cô yếu ớt, không cần biết nó là thật hay giả, nó đang dần dần tăng cấp.

Hai tuần sau, Phí Như Phong vào phòng theo dõi, bốn người dương thần, cách tư. yêu đức lỗ, Ngải Luân. Duy bố tư, a sát. Khắc lạc ninh đứng lên, Phí Như Phong nhìn Liễu Đình qua mấy theo dõi, cô ấy gầy, cô ấy đang nắm lấy góc chăn mà co rúm bên trong như một cô bé đang tìm kiếm sự ấm áp. Yết hầu Phí Như Phong nghẹn lại.

“cô ấy thật sự rất mạnh, đau đớn chỉ có thể làm thần kinh cô ấy suy yếu chứ không thể đánh bại cô ấy,” Dương Thần không ngừng vuốt tóc, “cô ấy đã bắt đầu thật sự đau, ngài xem tư thế nằm của cô ấy!”

“Khi nào thì chấm dứt?” Phí Như Phong cất ngang.

“Hôm nay! Tập Nhĩ. Thái Lặc đã đi vào.”

Trong phòng Liễu Đình xuất hiện một người, vóc dáng không cao, làn da ngăm đen, đầu tóc màu nâu, “Liễu tiểu thư, giải phẫu đã kết thúc, đợi lát nữa là cô có thể tháo băng gạc trên mặt ra, nhìn gương mặt mới của mình.” Giọng nói của hắn vô cùng dịu dàng, có lực lượng như chứa tể bao dung làm người ta có thể quên hết lo lắng hồi hộp.

Liễu Đình mở hai mắt, trong ánh mắt có sương mù mông lung. cô nhìn người đàn ông trước mặt, “Tập Nhĩ. Thái Lặc – giáo sư trị liệu tâm lý,” Giọng nói của cô trầm thấp hơn mức cô nggix, “Cùng một chỗ với ông còn có ai, thầy Ngải Luân, ông ấy ám chỉ tôi đau đớn, phẫu thuật lần này là một vở kịch.”

“Liễu tiểu thư đừng nói quá sớm, chờ lát nữa chúng ta có thể cùng xem mặt cô, có thể biết ngay là thật hay giả. Mà trước đó tôi muốn nói chuyện với cô.” hắn nâng chén cà phê trên bàn, bộ dạng hoàn toàn thả lỏng, “Hai chúng ta quen nhau cũng lâu rồi, tháng 3 năm XXXX tôi từng bị Long Hải mời đến Tuyên thành, cô gọi ông ta là chú Long đúng không, tôi đến Tuyên thành để trị liệu tâm lý 3 tháng cho Giang Nghi, cũng chính là mẹ cô.

Thân thể Liễu Đình cứng ngắc.

“Nhìn xem! cô ấy có phản ứng bản năng với mẹ mình!” Dương Thần kích động.

Thần kinh Phí Như Phong đột nhiên cứng ngắc, ánh mắt hắn như bị kim đâm, Dương Thần bị hắn nhìn 1 cái liền ngậm miệng lại.

“Khi đó Liễu tiểu thư 5 tuổi đúng không, cô đặc biệt thích ăn bánh ga tô mẹ cô làm. Tôi thấy cô ăn đến mặt mũi dính đầy kem bơ, mẹ cô luôn dùng chiếc khăn tay tỏa mùi nước hoa Long Lực để lau miệng cho cô, bà ấy rất thương cô.

Giọng nói hắn mềm nhũn ấm áp, hắn đang kể lại đoạn thời gian tốt đẹp nhất của cô, cô tình nguyện buông tha tất cả để trở về những năm tháng ấy, làm người ta sa vào.

“Đáng tiếc Liễu tiểu thư quá nhỏ, chỉ biết hưởng thụ thời gian tốt đẹp, không biết rằng buổi tối mẹ cô sẽ mất ngủ, đặc biệt là những đêm mùa đông, cả đêm bà ấy hoàn toàn rơi vào ác mộng. Bà mơ thấy mình bị luân phiên cưỡng hiếp, bà bất lực khóc thét, đêm hôm đó chính là địa ngục giam giữ bà, làm bà không thấy được ánh mặt trời ngày mai. Liễu tiểu thư được hình thành từ đêm đó.

Liễu Đình co rúm lại, giọng nói hắn không lớn lại như ngọn roi nhỏ quất thẳng vào tinh thần người nghe.

“Tôi mang theo hy vọng của mẹ mà sinh ra, mẹ tôi yêu tôi!” Chỉ có quan sát cực kỳ tinh vi mới cả nhận được sự yếu đuối trong giọng nói của cô.

“cô giết họ, bao nhiêu người? Có phải là từng người từng người không? Bọn họ gây chân lia tay máu me đầm đìa có phải làm cô thấy giải thoát hay không, bọn họ thật sự đáng chết, đều nên vĩnh viễn không được siêu sinh.” Ánh mắt Tập Nhĩ. Thái Lặc sắc bén như chim ưng, hắn nhìn chăm chú vào mỗi biểu hiện của cô, hắn đắm vào tìm cô từng chút, từng chút một, “Nhưng mà, chẳng phải cô so với mỗi người trong bọn họ thì càng đáng chết hơn ư?” Liễu Đình đụng vào thành giường phía sau, cô không còn chỗ để lùi lại, cô giống như bị đóng đinh vào đầu giường, ngay cả lỗ tai cô cũng không thể che lại. Giọng nói của hắn quanh quẩn bên màng tai cô, “cô mang theo tội ác mà sinh ra, máu trên người cô là dơ bẩn cỡ nào!”

Tội ác tội ác tội ác tội ác tội ác tội ác tội ác tội ác tội ác..... Dơ bẩn dơ bẩn dơ bẩn dơ bẩn dơ bẩn dơ bẩn dơ bẩn dơ bẩn dơ bẩn dơ bẩn.....

“Câm mồm!” Liễu Đình hét lớn một tiếng, thân thể cô không thể ngừng run rẩy, đau xót tràn ngập xâm chiếm hồn phách cô.

“Chỗ trống linh hồn của cô ấy mở ra!” Cách Tư. yêu Đức Lỗ bình tĩnh nói. Tinh thần của con người cũng như một con dê ngăn lũ, chỉ cần rách một vết nhỏ, sẽ điên cuồng rụng rời. Đường nhiên vẫn có chút chống đỡ, nhưng không ai có thể chống đỡ được thiết kế tinh vi đến vậy.

Sắc mặt Phí Như Phong xanh mét, một thanh đao cứng rắn đâm thẳng vào mặt hắn, vị đắng xông thẳng ra ngoài.

“cô có lý do gì để tha thứ ỉn chứ, mẹ cô càng yêu cô thì tội nghiệt của cô càng nặng, hàng đêm mẹ cô ngủ không yên mà cô lại vui vẻ bình yên sống sót, sinh mệnh của cô là thứ bí hiểm nhất mà bà ấy phải chịu đựng, sự sống của cô là kết quả của một đêm ma quỷ! Chẳng lẽ đây là tình yêu của cô, là thứ cô kính dâng cho người mẹ thân yêu của mình?”

Cảm giác tội lỗi trôi lên từ sâu trong ý thức, nó rút cuộc xé tan sương đen mà chui khỏi mặt đất, mà rằng nhanh nó lộ ra đang mờ tan lục phủ ngũ tạng cô, máu tươi đang ồ ồ chảy từ trong tim cô...

Phải học cách đem thống khổ hóa thành trí tuệ, nhưng thống khổ đến vậy thì hòa tan thế nào đây?

hắn tiêu sái đến gần cô, “Thời gian sống với mẹ là thời gian tốt đẹp nhất của cô, cô coi đó là thiên đường nhưng những cái đó đều dùng thống khổ của mẹ cô để sáng lập ra, cô chẳng lẽ nên được tha thứ, cô chẳng lẽ không nên đền địa ngục mà tiêu diệt tội nghiệt của cô ư?” hắn nhìn cô, cô co rúm thành một đống, cô giống như một con cá bị mắc cạn, đau khổ vĩnh viễn như mưa gió không ngừng đánh úp lại “cô phải nghe mẹ cô khóc thét trong thống khổ tuyệt vọng như thế nào, cô phải muốn tháo băng để chứng kiến đến cảnh tuyệt vọng thống khổ của bà ấy không?”

“không, không, không muốn!”

“Vậy thì giao ra, đem cuộc đời cô, tội ác của cô, tất cả đều giao ra đây, đến trong lòng Phí Như Phong, hắn sẽ cho cô thống khổ, sẽ trừng phạt cô, sẽ cho phép cô chuộc lại tội nghiệt của mình, chỉ có ở trong lòng hắn cô mới có thể được cứu rỗi.”

Liễu Đình ngẩng đầu, linh hồn cô đã không còn phản ứng, ánh mắt cô là toàn bộ đau thương, dần dần tan rã.

“Buông tha đi, Liễu Đình, buông tha đi, nội tâm cô sẽ không bị dày vò nữa, cảm giác tội lỗi sẽ không cắn nuốt cô nữa.”

“Buông tha đi, Liễu Đình, giao cho Phí Như Phong, giao ra đi, chỉ cần giao ra sẽ không buồn không đau, có thể vui vẻ sung sướng!”

Giao ra rồi sẽ không còn đau nữa, chỉ cần giao ra sẽ không bao giờ đau nữa, là có thể vui vẻ, có thể hạnh phúc... ánh mắt Liễu Đình trống rỗng.

“đã tới cực hạn.” Giọng Dương Thần cứng ngắt, tầm mắt Phí Như Phong mơ hồ, tay hắn siết chặt, run rẩy, nhìn nghiêng sang, mặt hắn, tóc hắn, tất cả đều ướt sũng mồ hôi lạnh

Đây là thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn ngoan độc, đây là thủ đoạn so với ác ma nơi Cửu U còn thêm thâm hơn.

“cô ấy khởi động hình thức tự hủy, mau ngăn cô ấy lại!” Tiếng nói Ngải Luân. Duy Bố Tư sắc nhọn rít lên như phá vỡ hồn phách Phí Như Phong, làm hắn như bay mất hồn vía.

Trong màn hình truyền đến từng tiếng gằn, vẻ sợ hãi vô cùng khủng bố, “Liễu Đình, cô muốn chết, nhưng cô sao có thể mang theo gương mặt mới này đi gặp mẹ cô, cô mang theo gương mặt Đường Bảo Như này sao có thể đi gặp lại mẹ cô được?”

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

A..... tiếng kêu thảm thiết vô cùng thê lương phát ra từ miệng Liễu Đình, loại thống khổ, hoảng sợ, tuyệt vọng này bao phủ toàn thế giới!

Phí Như Phong lao ra khỏi phòng theo dõi, tiếng hét chói tai thê lương quanh quẩn bên tai hắn.

Thanh âm đến từ địa ngục vẫn kéo dài, “cô muốn bây giờ tôi tháo đồng băng gạc trên mặt cô ra sao? cô muốn mẹ cô...”

Phí Như Phong đâm vỡ răng ông ta, hắn ôm chặt lấy Liễu Đình, trên mặt cô quần đầy băng gạc, nước mắt điên cuồng chảy ra, như phát điên thì nhau lao khỏi hốc mắt cô, cô hét chói tai thê lương trong lòng hắn, hai tay cô nắm chặt bám sâu vào trong thịt máu tươi rỉ ra từ lòng bàn tay cô, Phí Như Phong hé miệng, một ngụm máu tươi không kịp kiềm chế phun ra khỏi miệng hắn, rơi thẳng xuống.

trên thế giới có một người như vậy, bạn muốn bắt lấy linh hồn cô ấy, bạn muốn cướp đoạt hết ý chí của cô ấy, bạn muốn khống chế tương lai của cô ấy, bạn nghĩ rằng cô ấy đã cướp đi mọi thứ của bạn, bạn nghĩ rằng cô ấy dẫm đạp lên những thứ quý giá nhất của bạn, cho là kiếp này sẽ không buông tha cho cô ấy, nhưng mọi thứ... chẳng thảng nỗi giọt nước mắt của cô ấy trong giây phút này.

Cuối cùng cũng phải thừa nhận, hắn thua sạch sẽ, thua triệt để, thua hoàn toàn. Kiếp này, Phí Như Phong hắn vẫn mãi thua trong tay người phụ nữ này, từ thân thể đến trái tim, thất bại thảm hại!

Phí Như Phong run rẩy ôm cô, hấn hôn lên khóe mắt cô, hấn ngăn lại tiếng kêu thảm thiết của cô, mang theo hối hận đau đớn kịch liệt đâm vào tận tim, hấn không thể chịu nổi nước mắt của cô, cô là người phụ nữ cực kỳ không hợp với nước mắt.

“Liều Đình, mẹ em dùng hết tâm huyết của bà để nuôi nấng em, bà đem toàn bộ tình yêu của bà dành cho em, bà gánh vác hết mọi cực khổ, em cứ báo đáp bà như vậy sao? Đứa con của Giang Nghi lại không chịu nổi một chút đã kích thế nào sao? Em thế này không phải đã làm bà thất vọng rồi sao? sự tôn quý của sinh mệnh không hề tổn hại bởi nơi nó hình thành, có một người mẹ yêu thương che chở em như vậy, em sao có thể nghi ngờ giá trị tồn tại của bản thân chứ? Máu trong người em là thừa kế dòng máu của mẹ em, tội ác trên người em từ giây phút mẹ em ôm em cũng đã được rửa sạch. Liều Đình, em sao có thể làm tổn thương trái tim mẹ em như vậy!”

hấn quỳ trên mặt đất ôm cô, nhẹ nhàng vuốt ve đầu cô, hấn ôn nhu vuốt ve chữa trị từng vết thương của cô, hấn gọi cô về, chậm rãi kéo cô ra khỏi vực sâu tâm hồn.

“Em không thay đổi, đây chỉ là một vở kịch, băng gạc này chỉ là đạo cụ diễn.” hấn nhẹ nhàng vạch trần từng lớp từng lớp, cô kháng cự theo bản năng, tay cô ngăn cản tay hấn, móng tay đứt rồi, nước mắt cô không ngừng chảy, cô phát run, Phí Như Phong gian nan đem ngón máu tanh ngọt trong miệng nuốt xuống, hấn cúi người, gương mặt ướt sũng vuốt ve trên băng gạc của cô, “Em xem đi, một chút cũng không đau, Thầy A sát. Khắc Lạc Ninh đã ám chỉ thống khổ cho em, chỉ cần nhìn thấy dụng cụ giải phẫu em sẽ có phản xạ tạo ra ảo giác đau đớn trong cuộc phẫu thuật chính dung, người ta vẫn nói trò giỏi hơn thầy mà, em sao lại quên những gì mình đã học rồi?” hấn dụ dỗ cô, gỡ miếng băng gạc cuối cùng xuống, “Bộ dáng của em và mẹ gần như giống nhau như đúc, bất cứ lúc nào, chỗ nào, chỉ liếc mắt một cái là có thể nhận ra em là con gái Giang Ninh. không tin, em mở mắt ra nhìn xem, bên trong gương có một người phụ nữ xinh đẹp nhất thế giới.” Đôi mắt Liều Đình giây dựa nhúc nhích, “Liều Đình, anh mời đến năm chuyên gia khoa thần kinh để lừa em, em không hận anh sao? không phải em luôn ăn oán rõ ràng sao? không phải em luôn tôn trọng việc mỗi người đều phải trả giá vì những việc mình đã làm sao? Vậy thì em mở mắt ra đi, em mở mắt liếc nhìn anh một cái sau đó tính toán sổ sách mới anh đi!”

Liều Đình chậm rãi mở mắt, ánh mắt cô tán loạn, trong ống tay áo có nhiều chấm đỏ, nhìn ghê người, cô cúi đầu nói: “Phí ... Như ... Phong ... Đây là ... anh muốn.”

Mặt Phí Như Phong xám như tro tàn, hấn không thể trả lời, hấn không thể không trả lời, ngực hấn đau đến muốn vỡ nát ra, “Anh không còn cách nào nữa!”

Phí Như Phong ôm cô, suốt một đêm, không thả lỏng phút nào, hấn dùng lồng ngực hấn chịu đựng giấy dựa giữa bờ vực của cô, hấn dùng lạnh lùng tuyệt tình lần lượt kéo cô ra khỏi bóng tối yếu đuối!

Trừ dùng điện thoại xử lý công việc thiết yếu, Phí Như Phong không rời cô một tấc, nhà họ Phí hấn cũng không về, Phí thị hấn cũng không có thời gian đến, các loại tiệc tùng xã giao, tiệc chúc mừng cũng không có tung tích hấn.

Tòa nhà Phí gia, Phí Thanh Xa triệu tập cao tầng công ty, từ sau khi Phí Như Phong tiếp nhận tập đoàn, đã rất lâu rồi Phí Thanh Xa không hỏi đến sự vụ của công ty, tòa nhà Phí gia luôn là nơi riêng tư để ông nghỉ ngơi tu dưỡng, nếu không có lời mời gọi của ông, không cho phép bất cứ ai quấy rầy vì chuyện công việc. Mà hôm nay ông đánh vỡ lệ cũ, lần đầu tiên tiếp đón cùng lúc 5 giám đốc đến thăm hỏi.

Phí Thanh Xa nhìn 5 vị giám đốc, vẻ mặt họ không giống nhau, lảng tránh ánh mắt của Phí Thanh Xa, lại không ngừng trao đổi ánh mắt với nhau, có vẻ có âm mưu gì đây!

“Cũng lâu rồi tôi chưa gặp các cậu lần nào, tất cả đều khỏe chứ?” Phí Thanh Xa không thay đổi sắc mặt.

Đàm Định Tây dẫn đầu 5 giám đốc đứng dậy trả lời “Nhờ phúc của ngài, thân thể chúng tôi đều không có vấn đề gì, nhưng ngược lại thân mình lão gia nhìn qua còn cường tráng hơn cả chúng tôi, đúng là càng sống càng trẻ ra mà.”

Phí Thanh Xa khẽ cười, sự uy nghi làm người ta kính sợ không vì tuổi tác mà yếu bớt đi “Nhìn trẻ hay già đều là vấn đề về tâm tính, nhưng mà thật ra chúng ta cũng đã nhiều tuổi, nếu không hưởng thụ cuộc sống thật tốt thì sẽ không còn kịp nữa! Tiểu Đàm” Phí Thanh Xa điểm danh hấn “Trung niên cũng chỉ có thể hưởng thụ như cậu rồi, đã mua sẵn vé máy đi Australia rồi, sao hả, tính đi du lịch cả nhà ư?”

“Đúng vậy, tôi đang muốn nói với lão gia, ngài cũng biết vợ tôi điều ngoa thế nào rồi đấy, thời gian này tôi quá bận nên không ở cùng cô ấy nhiều, cô ấy vẫn lâm bầm bên tai tôi suốt, cho nên tôi muốn đưa cô ấy tới Australia chơi một chuyến để trấn an cô ấy.”

Phí Thanh Xa quệt một que diêm, châm lên cái tẩu ông ngâm, mùi thuốc lá gay mũi tỏa ra.

Trái tim mọi người đập mạnh.

“Vậy sao sáng sớm nay vợ cậu đã mang theo cháu trai cùng nhau lên thuyền rời khỏi Tuyên thành đến Hà Lan rồi?”

Sắc mặt Đàm Định Tây trở nên khó coi, giống như một con thỏ nhỏ lọt vào bẫy của thợ săn, “Tôi cũng chưa rõ, tôi đã mua xong vé đi Australia ngày mai rồi, tôi cũng không biết sao tự nhiên vợ tôi lại đi Hà Lan nữa.” Đến bản thân hấn cũng cảm thấy câu trả lời của mình thật quá vớ vẩn.

“Tiểu Đàm, cậu cũng có tuổi rồi mà càng sống càng chẳng ra sao, cho dù muốn bịa thì cũng nên bịa một lý do làm người ta tin chứ! Cậu nghĩ cậu đi rồi thì có thể che dấu chuyện cậu lén cầu kết với Đường Hằng Xa để thu mua Phí thị? Cậu nghĩ rằng tôi giống cậu già nên hồ đồ ư? Nghĩ cả đám người này cũng mù cả rồi ư?” Phí Thanh Xa ném thẳng một xấp giấy tờ, ảnh chụp ra. Chúng dừng ngay trước mặt Đàm Định Tây. Đàm Định Tây cầm giấy tờ lên lật xem, càng xem mồ hôi lạnh trên mặt càng chảy ròng ròng, kéo dài từ trên mặt chảy xuống dưới, “Đúng là tôi có lén gặp Đường Hằng Xa vài lần, nhưng mà tôi thề tôi không bán đứng Phí thị!”

Trong nháy mắt, vẻ mặt những người ngồi đó thay đổi kịch liệt, “Đàm Định Tây, Phí thị đối xử với ông không tồi, ông sao có thể làm tổng tài và lão gia thất vọng như vậy?”

“Nếu ông không bán đứng Phí thị thì sao lại mua vé máy bay đi Australia gấp như vậy? Sao lại để vợ mang theo cháu trai chạy đến Hà Lan trước? một chiều dương đông kích tây này của ông không phải là chứng minh trong lòng ông có quỷ sao?”

“Từ sáng sớm chúng tôi đã cảm thấy ông không bình thường rồi, ông đúng là đồ tiểu nhân vong ân phụ nghĩa!”

“Lão gia, không thể nuôi ong tay áo được...” Toàn bộ mọi người đều chống lại, chỉ trích, chỉ sợ mắng không đủ độc ác, không đủ chứng minh mình trong sạch.

“Tiểu Đàm, cậu cũng đã hơn 50 rồi, có chuyện gì mà chưa gặp qua, vì sao lại không thể yên ổn đường lão cầm kẻo đùa cháu? Vì sao ăn no mà vẫn thêm thường tham lam?” Phí Thanh Xa thờ dãi.

Đôi mắt Đàm Định Tây đỏ lên nhìn thái độ lão gia trong vài giây.

“Tiểu Đàm, cậu chưa xem tin tức mới nhất sáng nay đúng không? Hôm nay trên biển có sóng lớn, không biết vợ và đứa cháu đích tôn mới mười tuổi của cậu có thể may mắn thoát nạn hay không nữa, đúng là bất hạnh!”

Đàm Định Tây run rẩy, rống to lên, hấn nhằm thẳng về phía Phí Thanh Xa. Kiều Kiến Sinh cách hấn gần nhất vung một chiếc ghế chặn đầu hấn, Đàm Định Tây ngã nhào xuống.

“Lão gia, đã làm ngài sợ hãi rồi! Chúng tôi lập tức báo cảnh sát, tuyệt đối không thể buông tha cho hấn!”

Ánh mắt Phí Thanh xa đảo qua từng người, bốn người chạy mồ hôi lạnh rùng rùng, “Mọi người đều đã già đi, chuyện cần quản thì hãy quản, chuyện không nên quản thì cũng đừng có quan tâm, cứ làm kẻ điếc người mù đi, không vì bản thân thì cũng nên vì các con các cháu sau này mà suy nghĩ, triều đại thay đổi, đối chủ thì đổi chỉ hướng, chẳng phải chuyện đơn giản, đều đã sống nhiều năm rồi, đừng để tuổi già còn đổ đốn!”

“Lão gia, chúng tôi vạn lần không dám, chúng tôi đúng là đã bị tên tiểu nhân nham hiểm này che mắt, ngài yên tâm, chúng tôi tuyệt đối trung thành và tận tâm với Phí thị, tuyệt đối không hai lòng, tổng tài là người sáng suốt quyết đoán, chí lớn tài cao, chúng tôi nhất định sẽ hỗ trợ cậu ấy thật tốt để Phí thị ngày càng đi lên!” Giọng nói bốn người tràn ngập sợ hãi, mồ hôi thấm ướt đầm quần áo họ.

“Tốt lắm, dù sao cũng là việc xấu trong nhà, không cần báo công an, đưa cậu ta đến bệnh viện tâm thần đi, mọi người nên thông cảm khoan dung với một kẻ thần kinh không bình thường! Tiểu Kiều, cậu đi làm cho xong chuyện này đi!”

“Vâng thưa lão gia, tôi nhất định sẽ làm tốt!”

Sắc mặt Phí Thanh Xa hòa hoãn lại, “Đều ngồi cả đi, tất cả là người một nhà, không cần nơm nớp lo sợ như vậy, thấy các cậu biết nghĩ như thế tôi cũng mừng, đều ngồi xuống rồi nói chuyện!”

Bốn người đều ngồi nghiêm chỉnh.

“Cổ phần của Tiểu Đàm, các cậu tự phân chia cho nhau, công việc hấn đang làm thì giao cho Tiểu Kiều tiếp nhận, tiểu Triệu đến tập đoàn Thịnh Thế làm chủ tình hình ở đó, công việc làm ăn mở rộng của Phí thị ở Châu Âu và những thứ khác thì giao cho Tiểu Toàn, Tiểu Tổng sắp xếp đi!”

Bốn người không kịp phản ứng, sự việc chuyển biến ngoài ý muốn, sao lại có chuyện tốt cỡ này chứ? Vốn chỉ mong được toàn thân về vườn là tốt lắm rồi thế mà bây giờ...

“Lão gia, chúng tôi đúng là đã bị ma nhập, ngài và tổng tài đối với chúng tôi ơn cao như núi thế mà chúng tôi còn sinh ra bất mãn, chúng tôi thật chẳng ra gì, lão gia...” Bốn vị giám đốc quý sụp xuống, ánh mắt ướt át, hai vai run rẩy, trái tim suy kiệt, chẳng còn dám sinh một chút suy nghĩ viển vông nào nữa.

Muốn ổn định lòng người, kẻ đứng đầu phải biết dùng lợi ích và uy hiếp song song, vừa đấm vừa xoa, vừa thị uy vừa ban ơn mới là kẻ sách hay nhất!

“Sự trung thành của các cậu với Phí thị đương nhiên là tôi biết, mấy chuyện nhỏ nhặt này đã qua thì thôi đi, đừng để bụng mãi làm gì, đứng cả lên đi, bộ xương già của tôi không chịu nổi ép buộc thế nàu đâu, tôi đây, ném thừ cả phê Lộ Tây pha, hương vị đúng là cực phẩm!

Lộ Tây bung cả phê đi vào, đặt từng ly trước mặt mỗi người, Phí Thanh Xa nâng ly cả phê lên tùy ý nói “Gần đây A Phong có việc bận rộn, tôi đã bảo nó khi nào xong thì đến công ty, đứa bé kia không thương thân xác mình mà tôi lại thấy đau thay đấy, hazzz”

“Đúng vậy, tổng tài đúng là vô cùng vất vả, nên nghỉ ngơi nhiều hơn, chuyện công ty xin lão gia và tổng tài cứ yên tâm, mấy người chúng tôi nhất định sẽ xử lý thật tốt!” nói đến chính là lộ ra biểu hiện quyết tâm và năng lực của mình, trong giai đoạn này rất cần điều đó.

Tiền chân 4 vị giám đốc xong, Lộ Tây nhìn mái đầu bạc của Phí Thanh Xa.

“Ông.” Lộ Tây phá vỡ sự trầm tư của Phí Thanh Xa, cô tươi cười giữ lấy ly cả phê của ông lắc đầu, “Cháu đi đổi trà cho ông, thứ này ông không được uống nhiều đâu!”

“Lộ Tây, ông chỉ uống một ngụm thôi!” Phí Thanh Xa tranh thủ như một đứa trẻ, Lộ Tây vẫn không đổi sắc mặt mà bung ly xuống.

Phí Thanh Xa nhìn bóng dáng cô biến mất ở cửa phòng bếp, Đàm Đình Tây đúng là bị oan, hẳn thật sự chỉ là gặp gỡ Đường Hằng Xa vài lần mà thôi, còn vợ và cháu trai hẳn đi Hà Lan cũng là vì ông cố ý cho người đến tặng tẩm về tham dự đại hội thời trang được tổ chức ở đó, ông phải dùng một người để uy hiếp những người còn lại, áp chế hết những kẻ tâm tư không yên.

một bá chủ có thể tình cảm hay kiêu ngạo, nhưng không thể thay đổi thất thường, làm cho thuộc hạ không biết nên theo ai, hơn nữa một bá chủ mà lại dung túng kẻ phản bội thì không thể nghi ngờ rằng hẳn đang ám chỉ cho kẻ khác làm theo! Từ trước đến giờ, bá chủ đối với kẻ phản bội đều là: thù giết nhảm còn hơn bỏ sót, hơn nữa thủ đoạn xử lý kẻ phản bội còn kinh khủng hơn hẳn với kẻ thù của mình., vì đó là một biểu hiện, một cảnh cáo, làm cho người ta sợ hãi.

“Ông, trà của ông đây!” Phí Thanh Xa hiền lành nhận lấy, không biết đưa bé này là thông minh hay ngốc nghếch nữa, cô biết rõ cô đưa cả phê đến đây là đã chứng minh cho toàn Phí thị thấy rằng không cần biết đã xảy ra chuyện gì, họ cũng toàn lực ủng hộ A Phong, không để người ngoài nghi ngờ. Mà cô lại vừa cam tâm tình nguyện bị lợi dụng vừa sợ ông suy nghĩ nhiều, tìm cách dời sự chú ý của ông đi.

“ông, cháu đã gọi điện cho Phùng Kim, bảo anh ta sắp xếp xong hai người họ Đàm ở Hà Lan rồi, sau này họ sẽ không xuất hiện ở Tuyên thành nữa.”

“Lộ Tây, hôm nay làm thêm 1 phần bát tết đi, A Phong cũng nên về nhà ăn cơm rồi!” Phí Thanh Xa nói.

Ánh mắt Lộ Tây như sao sáng đột nhiên nở rộ, tia ánh sáng kia không rõ là kinh hoàng hay là vui sướng nữa, hay là cả hai? Hôm nay, chính hôm nay sẽ chính thức có kết quả cuối cùng sao?

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Buổi chiều hôm đó, Phí Như Phong nhận được lệnh triệu tập của ông nội.

“Tổng tài, Phí lão gia mời ngài lập tức trở về, chuyện thiếu thốn nhân lực của tập đoàn Thịnh Thế chưa có người bổ sung ngay được, còn cả công ty bên châu Âu cũng có vấn đề cần bàn với ngài.” Thiệu Phong chờ xin mệnh lệnh.

“Ngoài trời có mưa không?” Phí Như Phong đáp lại bằng một câu hỏi.

“không mưa, nhưng mà cũng đang nổi gió.” Thiệu Phong trả lời chi tiết, không chút kinh ngạc!

“Bảo sao lại thấy hơi lạnh thế này.” Phí Như Phong vào phòng thay đồ, nhanh chóng lấy thêm quần áo mặc cho Liễu Đình, người đàn ông lạnh lùng tà ác ngông cuồng ngạo mạn này thế mà ở nhà lại mang dáng vẻ người đàn ông tốt, khiến cho người bình tĩnh như Thiệu Phong cũng phải ngăn người trong giây lát.

Phí Như Phong cúi người cẩn thận cài nút áo cho cô, Liễu Đình vẫn như trước, ánh mắt không tiêu cự nhìn thẳng, dường như cô đã thu mình cách ly với toàn bộ thế giới này. Từ sau đêm đó, cô vẫn mang bộ dạng này, không nói một lời, không liếc mắt nhìn hẳn một cái, dựa theo cách nói của thầy A Sát. Khắc Lạc Ninh thì cô đang tự chữa trị ỉn, thần kinh con người vô cùng kỳ diệu, đôi khi nó vô cùng cứng cỏi, đôi khi lại mỏng manh như tờ, mà khi gặp phải sợ hãi đen tối đến gần như tan vỡ này, thường sẽ khiến người ta không chịu nổi mà phong bế bản thân. Thời gian chữa trị dài ngắn được quyết định bởi sức chịu đựng của thần kinh.

Phí Như Phong đứng thẳng dậy, hẳn nhìn Liễu Đình, hai lông mày hơi nhướn lên lộ ra tín hiệu nguy hiểm, hẳn nhìn cô, nhìn, thật sự vẫn lưu luyến, ánh mắt rõ ràng hiện ra sự mềm lòng đau thương, hẳn cúi người, hơi thở ấm áp phả bên tai cô, “Vẫn không chịu để ý đến anh, không chịu nói chuyện với anh, không chịu liếc nhìn anh một cái sao? Liễu Đình?” Giọng nói hẳn đầy bất đắc dĩ, mâu thuẫn và không đành lòng, hẳn nhẹ giọng nói: “Anh ra ngoài một lát rồi sẽ về ngay.” Phí Như Phong rời khỏi phòng, Thiệu Phong đang đứng ngoài chờ hẳn.

“Cậu không cần đi theo tôi, canh giữ ở nơi này cho tốt, không được phép xảy ra bất cứ sơ xuất nào!” Đây là dặn dò và cũng là cảnh cáo!

“Vâng, Tổng tài.” Thiệu Phong vững vàng bình tĩnh nói.

Phí Như Phong vừa lên xe không lâu, mưa đã rơi xuống, cảnh đẹp bên ngoài cửa xe mờ mịt trôi vút qua trong cơn mưa.

Lộ Tây đứng trước cửa sổ nhìn xa xa, không khí chuyển động rất nhỏ, một chiếc xe đang chạy như bay đến, tiếng xe gào thét mang theo dấu vết trong trí nhớ, lập tức hồi tỉnh. Trong cơn mưa bụi mịt mờ, bóng dáng cao lớn của hắn từ trong xe bước ra, toàn bộ sự phong lưu, phóng khoáng, và mị lực điên cuồng tập trung hết trên người hắn; quanh thân hắn là luồng khí nguy hiểm bao phủ và chuyển động không ngừng, đó chính là sự hấp dẫn chí mạng đối với bất cứ người phụ nữ nào, hẳn thấy cô, dừng lại, gió thổi lồng lộng, bà vai rộng lớn của hắn bị mưa thấm ướt, hẳn lẳng lặng đứng đó.

Lộ Tây mở cửa ra, chạy vào trong mưa, cô chạy đến trước mặt Phí Như Phong, con người màu lam tràn ngập ánh sáng của cô mang theo tình cảm khắc cốt ghi tâm, cô đứng giữa mảnh trời đất bằng bạc vì mưa, chăm chú mà chắc chắn nhìn Phí Như Phong, cũng giống như trước kia, khi cô 15 tuổi, hấn nắm tay cô...

Trí nhớ chúng ta từng có tốt đẹp đến vậy, năm tháng chúng ta bên nhau nhiều hơn bất kỳ ai khác, không phải sao?

“Sao lại chạy ra đây, sẽ cảm lạnh.” Phí Như Phong dùng ô che lên người cô, hấn nắm tay cô đi vào nhà.

Con người của hấn lộ ra sự ôn nhu ấm áp “đi thay quần áo đi.” hấn hơi nhưn mảy, giống như năm đó, thật tốt!

“Anh phải chờ em ra mới được ăn, không được ăn vụng thịt bò đâu đấy!” Làn váy chuyển động một cách tao nhã của Lộ Tây biến mất ở trong gian phòng thay đồ.

Ánh mắt Phí Như Phong trở nên ủ dột, ngọn đèn vẽ lên bóng ma trên mặt hấn.

Phí Thanh Xa chăm chú nhìn hấn, mọi người thường nói: “Tao ra sự nghiệp đã khó, giữ vững sự nghiệp còn khó hơn.” không giàu ba họ, kế thừa sản nghiệp gia tộc, không phải chỉ một người vì thế mà mê muội mất hết ý chí, tình nguyện làm người thừa kế đã là sự may mắn của gia tộc! Huống chi Phí Như Phong sáng suốt quyết đoán, là kỳ tài kinh doanh, tập đoàn Phí thị trên tay hấn đã được nâng lên tầm cao chưa từng có, mà trong tay hấn vẫn còn một mảnh trời đất khác mà hấn tự gây dựng được, không thể lực nào có thể bắt ép! Trong tất cả con cháu danh môn ở Tuyền thành, Phí Như Phong chính là người anh tuấn tài giỏi nhất không thể nghi ngờ!

Lòng ngực Phí Thanh Xa dâng lên sự kiêu ngạo, hấn là thành tựu lớn nhất đời này của Phí Thanh Xa ông.

hấn bước nhanh.

“Ông nội.” Phí Như Phong vừa đi lên liền tôn kính gọi ông.

Lỗ mũi Phí Thanh Xa xì ra một tiếng hừ nhẹ, vẻ mặt lạnh lùng “Việc riêng của cháu xử lý xong chưa?”

“Vẫn chưa.” Phí Như Phong thần nhiên báo lại.

Phí Thanh Xa ngửi được mùi nguy hiểm, tự tin gần như độc tài, cho tới bây giờ không ai nắm chắc được đứa cháu này của ông, thế mà bây giờ trên người nó lại lan tràn thứ tình cảm cực kỳ nguy hiểm, loại tình cảm này đúng là thứ ông vẫn toàn lực ngăn cản, toàn lực muốn gạt bỏ, thế mà vẫn không thể tiêu diệt nổi, chính nó đã làm cho cháu ông chìm đắm tới bước đường hôm nay.

Đứa cháu duy nhất của ông – A Phong, là kẻ mạnh, nhưng cho tới bây giờ, kẻ mạnh vẫn luôn thất bại bởi chính mình.

“Hai vị đại nhân,” Lộ Tây đã thay xong quần áo bước ra, cô ôm lấy tay hai người, “Tôi đã đói đến mức không đi nổi, cần hai vị khiêng đi rồi đây này!” Khuôn mặt cô mang theo nụ cười trong suốt, nghiêng mặt làm nũng với Phí Thanh Xa, “Hôm nay, thật khó khăn A Phong mới về nhà, ông đừng bày mặt đen ra với anh ấy, nhờ đâu ông dọa anh ấy chạy mất thì ông lại phải cùng cháu rồi!”

Phí Thanh Xa cười ha hả: “Con gái hưởng ngoại, cháu đó, bé gái mà không biết xấu hổ gì cả!” Phí Thanh Xa thoải mái nói.

Phí Như Phong thu cánh tượng sung sướng này vào đáy mắt.

“là vậy mà, là vậy mà.” Lộ Tây lắc lắc tay ông, gương mặt ửng đỏ nhưng vẫn không buông tha.

“Được được,” Phí Thanh Xa chỉ có thể đầu hàng, “Ông đã hẹn với bạn rồi, phải ra ngoài ăn cơm, hai con cứ vui vẻ hưởng thụ thế giới hai người đi thôi!” Phí Thanh Xa liếc mắt nghiêm túc cảnh cáo Phí Như Phong.

“Ăn cơm trước rồi anh dẫn em đi nghe ca nhạc được không?” Hai mắt Lộ Tây toát ra mong chờ, tình cảm mềm mại, dày đặc mà kiên trì trong con người màu lam ấy khiến người ta không nỡ từ chối.

“Được.” Phí Như Phong đồng ý.

8 giờ tối, Lộ Tây kéo tay Phí Như Phong vào nhà hát, cô mặc lễ phục màu lam, phối hợp với da thịt hoàn mỹ, con người màu lam lấp lánh dưới hai hàng mi dày, không chút thiếu sót. Người đàn ông bên cạnh cô càng là đáng vẻ hoàn mỹ, khí thế hiển hách tôn quý vô cùng thích hợp với cô, hai người đứng chung một chỗ, lập tức làm mọi người kinh sợ, làm đuôi mù không ít ánh nhìn.

“Phí hiền chất, Phí tổng tài, A Phong” Liên tục tranh nhau chào hỏi, mọi người vây quanh chặt kín, hôm nay giá trị con người Phí Như Phong đã tăng gấp trăm lần. Phí Như Phong đứng giữa vòng vây chặt chẽ, vẫn bình tĩnh không nhanh không chậm vượt cạm, hấn giữ Lộ Tây trong phạm vi an toàn, ngăn trở dòng người chật chội cho cô, phong độ mê người của hấn không vì dòng người đông đúc mà hao tổn chút nào, ánh mắt không mang theo nụ cười của hấn tạo nên khí thế áp người.

Lộ Tây đứng trong vòng bảo vệ của hấn, mùi hương nam tính mãnh liệt xông vào mũi, một cảm giác quen thuộc run sợ nhảy vào ngực cô, trực tiếp động lại trong cơ thể cô ngưng tụ thành sự hưởng ứng khắc sâu. Trái tim cô kịch liệt nhảy lên, giống như muốn nhảy ra khỏi yết hầu luôn, đầu óc cô xuất hiện sự mê muội, không thể áp chế bản thân!

“Lộ tây, em khỏe không?” Phí Như Phong thân thiết hỏi, lời cô ra khỏi tình cảm mê muội hoảng loạn, cô đã ngồi trên ghế trong nhà hát roof.

“A Phong, có thể cùng anh tới nghe nhạc đã là chuyện vui về nhất rồi.” Lộ tây nhìn Phí Như Phong nói.

“Anh cũng nghĩ đi nghe nhạc với em là chuyện rất vui.” Câu trả lời của Phí Như Phong làm Lộ Tây khựng lại vài giây, cô cup mi mắt, trên tay truyền đến sự lo lắng, tay Phí Như Phong đặt lên tay cô, “Lộ Tây.”

Lộ Tây ngẩng đầu, “Buổi biểu diễn sắp bắt đầu, nghe nhạc thôi.” cô bẻ gãy câu nói của hắn bằng một nụ cười hoàn mỹ, không chút sơ hở.

Mà che sân khấu đã bị kéo lên, buổi biểu diễn đã bắt đầu.

Bên trong ánh sáng nhu hòa, một đoàn âm nhạc ẩn chứa linh hồn lan tỏa trong không gian trong nhà hát. Lộ Tây duyên dáng ngồi ngay ngắn, nhưng tinh thần lại mơ màng, khỏe mắt cô vừa đảo qua chỗ ngồi bên cạnh, một đôi trai gái đang nắm tay nhau, tầm mắt Lộ Tây lại nhìn thẳng ra phía trước, thì ra chỉ một bàn tay nắm chặt cũng là việc xa xỉ đến vậy.

Phí Như Phong lại hoàn toàn chìm đắm vào âm nhạc, không phân tâm chút nào.

Thời gian như trôi đi, âm nhạc chậm rãi chấm dứt. Mọi người vẫn chìm đắm hưởng thụ di chuyển đến lối ra. Ra khỏi nhà hát, không khí sau cơn mưa cực kỳ sáng khoái dễ chịu, “A Phong, chúng ta đi bộ trở về được không?” Lộ Tây cao hứng.

Phí Như Phong ngoắc tay với lái xe phía sau. Cảnh đêm tuyên thành đẹp đến mê người, gió lạnh hiu hiu, ánh sáng như ngọc khảm đầy bóng đêm, vô cùng xinh đẹp chói mắt nhưng cũng xa xôi tĩnh lặng, không bằng một ngọn đèn nhỏ ấm áp.

“Vi sao mưa gió đã ngừng mà vẫn không thấy cầu vồng nhỉ?” Lộ Tây nhìn bầu trời, thần nhiên buồn phiền.

“Nếu tiểu thư của chúng ta muốn nhìn thấy cầu vồng, anh nghĩ nó sẽ hiện ra rất nhanh thôi.”

Nụ cười của Lộ Tây đủ để hòa tan hết thấy băng tuyết, giọng nói cô nhẹ như gió, “A Phong, không cần biết em muốn gì, anh cũng sẽ cho em đứng không?”

Ánh mắt Phí Như Phong hiện lên nỗi khổ riêng, hắn chậm rãi mở miệng.

Lộ Tây nâng tay lên, giống như chặn lại gió lốc sắp đến, “A Phong, anh đem toàn bộ cổ phần của công ty dầu mỏ chuyển nhượng cho em, đây là sinh kế của anh, anh đã nói anh sẽ dâng cho em đồ cưới làm toàn thể giới này hâm mộ, nhưng anh đã quên rằng trước đó nên cầu hôn với em trước.” Con người xinh đẹp của Lộ Tây khiến sắt đá cũng phải mềm ra, cô đứng ở đó, cao quý mà kiên định đợi chờ đáp án.

“Lộ Tây, anh là một người đàn ông không có tiền đồ.” Giọng nói Phí Như Phong ừ dột truyền đến trong bóng đêm, tiếng nói phiêu tán “Từ lần đầu tiên anh thấy cô ấy, sự quật cường từ trong xương của cô ấy làm anh lưu luyến si mê đến giờ, khi anh phát hiện anh đã sai, anh cũng hoàn toàn thua rồi. . . Anh muốn nghiền cô ấy thành phần, anh muốn làm cô ấy sống không bằng chết, không cần biết anh làm gì với cô ấy thì cũng không thể đền đáp nỗi một phần vạn những điều cô ấy đã gây ra cho anh, nhưng mà, anh luyến tiếc,” Phí Như Phong nói, “Thế mà anh lại luyến tiếc.”

Lệ rơi trên tay, từ da thịt ngấm thẳng vào tim Lộ Tây, cô nhanh chóng xoay người, “Em không thể khóc vì anh nữa, em đã khóc quá nhiều rồi.” cô nói.

Kỳ thật cô biết, có một số việc, vĩnh viễn chỉ có một câu trả lời.

Từ khi cô tỉnh lại, hắn mừng rỡ như điên nhưng không hề mở miệng muốn cô gả cho hắn, đến khi hắn đi qua cô mà cũng không quay lại, khi hắn dùng lời lẽ xã giao hoàn mỹ trả lời câu hỏi của cô, lần đầu tiên cô biết rằng, thì ra cô cùng những người phụ nữ bình thường cũng chẳng khác gì nhau.

Em biết tất cả, nhưng vẫn muốn cược – sự kiêu ngạo của anh và sự phản bội của cô ấy, sự hy sinh của em và thân tình của anh, sự không thể lựa chọn của anh và sự ép bức từng bước của cô ấy, toàn bộ lợi thế em có, cuối cùng cũng bằng không. A Phong, em muốn nghe anh chính mồm nói ra, vì từ lâu em đã thua hoàn toàn!

Lộ Tây quay đầu lại, “A Phong, trên thực tế anh cũng chẳng nợ em, vì thời khắc Ôn Trạch thật sự động sát khí muốn giết em, là Liễu Đình đã ra tay cứu em, để cho em chỉ trúng độc mà hôn mê, em không phải là cửa sống cuối cùng mà cô ấy đã chuẩn bị,” cô nhìn Phí Như Phong, “Em nghĩ em có thể không giải thích vì sao đến tận bây giờ em mới nói cho anh biết.”

Bàn tay Phí Như Phong nắm chặt, lòng chìm xuống, kéo theo một cơn đau không thờ nổi, vẫn cố gắng chống đỡ, “Lộ Tây, em sai rồi, cả đời này anh nợ em nhiều lắm.”

“A Phong, thật ra em đã muốn nói với anh từ lâu, nhiều năm như vậy anh vẫn chăm sóc che chở cho em, thậm chí vì em mà chú ý đến tập đoàn trong cơn gió bão tài chính, mạo hiểm cứu giúp tập đoàn, đó cũng chẳng phải việc đương nhiên, anh tốt với em lắm, cho nên đừng nói anh nợ em, năm tháng chúng ta có được, chớp mắt này, không thể trở lại, tuy rằng chúng ta chỉ kém tình yêu một bước, nhưng chúng ta cũng chẳng nợ gì nhau!” Lộ Tây lùi lại, kéo dài khoảng cách với hắn, “Ham muốn của em quá lớn, em không cần đồ cưới mà toàn thể giới phải hâm mộ, em muốn một người đàn ông nguyện ý đem cả thế giới đặt dưới chân em! Giờ đây, em muốn là người quay đi trước.” cô rời đi trong hoàn mỹ, cô không thể khóc lóc gục ngã trước hắn, cô muốn trong lòng hắn luôn nhớ về một Lộ Tây xinh đẹp mà tao nhã!

Xe chở Lộ Tây rời đi, lồng ngực cuộn sóng khiến Phí Như Phong không thể không đè chặt lại, tay hắn che đôi mắt, vẻ mặt tan vỡ. trên ngã tư phồn hoa, ánh đèn chớp lóe, tiếng người vẫn luôn gọi “A Phong” cuối cùng cũng biến mất trong dòng lũ cuốn. . .

Phí Như Phong lê bước chân nặng nề, từng bước từng bước trở về tòa nhà Phí gia, toàn nhà để ngọn đèn âm đạm, ngán ngùi vài tiếng đồng hồ, mà tiếng cười nói hoan hô nơi đây đã như là kiếp trước.

“ông nội.” Vừa vào đại sảnh gọi một tiếng thì quài trượng đã bay đến.

“Cháu, cái đồ nghiệt chủng! trên đời này, người phụ nữ có thể cam tâm tình nguyện vứt bỏ tính mạng vì cháu là Lộ tây, không phải là yêu ma dùng trăm phương ngàn kế muốn chinh cháu đến chết kia!” Quài trượng đập xuống, hơn ba mươi năm, người ông chưa bao giờ nổi động một ngón tay đến hấn, giờ đây thật sự là giận đến khó thở, gân xanh giật giật trên gương mặt đầy nếp nhăn của ông, ông thật sự đau lòng. Phí Như Phong vội vàng đi đến, quài trượng không kịp thu về, đánh vào trán Phí Như Phong, máu tươi chảy ròng ròng.

Phí Thanh Xa vừa đau lòng vừa giận dữ, toàn thân đều run rẩy không thôi.

“ông nội,” Phí Như Phong ngẩng đầu nhìn Phí Thanh Xa, hấn gập chân đến khi hai đầu gối chạm đất, hấn quỳ trước mặt ông nội mình.

Vững như Thái Sơn, Phí Thanh Xa đã luyện ra sự bình tĩnh trong thương trường hỗn loạn từ lâu mà giờ đây cũng chấn động. Cháu trai hấn, A Phong ngông cuồng kiêu căng ngạo mạn không ai bì nổi, bắt đầu từ 12 tuổi chưa bao giờ yếu thế trước ai, thế mà hôm nay vì người phụ nữ kia lại quỳ gối trước ông.

Nó vì cô ta không cần đến tính mạng, nó vì cô ta mà vứt bỏ tôn nghiêm, nó vì cô ta, dường như không gì không làm được...

Ông đã coi nhẹ độc tố cô ta gieo trên người A Phong!

Phí Thanh Xa vốn tưởng rằng sau khi chân tướng bị vạch trần, đoạn nhạc đệm này đã có thể kết thúc rồi, không cần biết A Phong xử lý cô ta như thế nào, không cần biết thời gian bao lâu, cũng chỉ là một góc nhỏ, vì một đoạn tình cảm bị diệt vong không sửa chữa nổi thật sự chẳng đáng chú ý đến.

Phí Thanh Xa chậm rãi ngồi xuống, “Cháu không xuống tay được thì để ông, cô ta không thể tiếp tục sống trên đời này được!”

Mặt Phí Như Phong không còn giọt máu, đầu hấn chôn trên đùi ông, thân mình hấn lạnh lẽo, mồ hôi lạnh hòa với máu rơi trên đùi Phí Thanh Xa.

“Cháu chỉ nghe ông muốn giết cô ta đã không chịu nổi, cháu đã trúng độc của cô ta nặng đến vậy rồi!”

“Ông nội, từ nhỏ đến lớn ông đã nói, quá chấp nhất sẽ chỉ làm bị thương chính mình, cháu đã tận mắt thấy mẹ phát điên, cháu thì cháu sẽ không dẫm lên vết xe đổ đó nữa, nhưng cháu lại gặp cô ấy, cô ấy như mặt còn lại trong thân thể cháu, chúng cháu thống hận nhưng chẳng thể xa nhau, chúng cháu đấu sống đấu chết nhưng chẳng thể chia lìa âm dương! Ông nội, cháu đã từng chịu sự lạnh lẽo vì hy vọng biến mất, mỗi ngày mỗi đêm đều là trống rỗng hư vô, từng đêm đều chờ cô ấy đi vào giấc mộng của cháu, chỉ có điên cuồng trả thù và máu tươi nhiều hơn thì cháu mới có cảm giác mình đang sống. Loại cảm giác một cái xương bị tách khỏi cơ thể, không biết phải khoét đi bao nhiêu máu thịt mới thấy được tận cùng! Ông nội, cháu đã đem tất cả những gì cháu có thể hay không thể đều dâng hết cho cô ấy! Ông nội, ông muốn cháy bùng tay, Nhâm Dật Phí muốn cháu bùng tay, Lộ Tây muốn cháu bùng tay, đến cô ấy cũng muốn cháu bùng ta, nhưng mà, mọi người có ai nói cho cháu biết đi, một kẻ ngay cả linh hồn đều bị cắn nuốt không còn thì bùng tay thế nào đây?” Trong đêm này, Phí Như Phong tựa vào đùi ông mình, như một đứa bé, thổ lộ tình yêu điên dại cuồng si trong máu thịt hấn.

Phí Thanh Xa hồi phục lại từ sự khiếp sợ, rung động nhưng cũng không nói gì, ông đã vô cùng hiểu rõ một việc, cháu hấn đã tới mức không thể không có cô ta, không phải cô ta thì không được, sống hay chết đều dựa vào người phụ nữ tên Liễu Đình kia!

Phí Thanh Xa cúi đầu nhìn đứa cháu trai đã bị thống khổ tra tấn đến mức không thể chịu đựng chút đã kích nào nữa, lòng đau nhói, người Trung Quốc có một câu nói: “Máu mù tình thâm,” trên đời này, một đứa bé có hư hỏng đến đâu thì cha mẹ cũng không nỡ buông bỏ, vì tình cảm ruột thịt chân thành, và máu thịt tương liên, không thể chia lìa, chỉ một câu máu mù tình thâm đã đủ để rất nhiều người bỏ đi sự kiên trì và nguyên tắc không thể lay động của mình! Phí Thanh Xa cũng có khác gì, là ông mà cũng là cha là mẹ, vĩnh viễn đều không thể lay chuyển đứa cháu, cho tới giờ cũng không bắt ép nó được!

“Xử lý vết thương trên trán đi, cháu đúng là đứa bé không chịu thua kém ai nà!” Phí Thanh Xa quát mắng, “Nếu Phí thị không tốt, đừng có cố làm gì, chần chờ không quyết! Cháu mau chóng xử lý đi, ông thấy cháu cũng chẳng có tiền đồ gì, đem chất của ông đến đây còn cháu thì cắt cho xa khỏi mắt ông đi!”

Ánh mắt Phí Như Phong lóe sáng rạng rỡ, “ông nội” hấn mạnh mẽ nhắc nhở ông lên “Cháu sẽ mau chóng đưa cô ấy vào lễ đường, để cô ấy nặn ra một đứa bé gọi ông là cụ nội!” hấn mau chóng chạy vọt ra ngoài.

Phí Thanh Xa ngồi nửa ngày, mạnh mẽ đứng lên dậm chân “Cháu, cái đồ tiểu súc sinh, thế mà dám dùng khổ nhục kế với ông!”

Phí Như Phong thờ dài một hơi, cuối cùng thì người ông kiên cố nhất cũng đã gục ngã, nhưng mà khó khăn nhất – vẫn là cô ấy, Liễu Đình, đứa bé quật cường, người phụ nữ làm hấn không thể nể hà, hấn làm sao để được cô ấy đồng ý đây?

“Tổng tài, chúng ta có phải nên đến bệnh viện trước không?” Cuối cùng thì lái xe không nhận được mà hỏi.

Lúc này Phí Như Phong mới phát hiện hình ảnh phản chiếu của mình trong gương chiếu hậu, vô cùng chật vật, cánh tay lộ ra ngoài thì xanh tím, cái trán sưng vù, vết máu còn chưa kịp khô vẫn đọng trên mặt, thật sự rất kinh người

“không,” Phí Như Phong mỉm cười, tâm trạng cực kỳ tốt, trực tiếp đi đến biệt thự.

Từ xa, ngọn đèn trong biệt thự đã đập vào mắt, Phí Như Phong nhảy xuống xe, bước nhanh vào trong, hần cảm thấy như không có cô cả thế kỷ nay rồi, hần nhìn đồng hồ, đã hơn 1 giờ đêm, bước chân trở nên nhẹ nhàng, bước đến phòng cô.

“Tổng tài,” Đứng ở cửa biệt thự có một bảo vệ nom nớp lo sợ gọi hần.

hần gạt đầu không yên lòng, trong đầu hiện ra một suy nghĩ “Thiệu Phong đi đâu rồi?”

hần nhẹ nhàng mở cửa phòng, đứng ngoài cửa, chậm rãi quay đầu, giống như có ai đó chặt đứt ngón tay hần vậy, cực kỳ gian nan, “Người đâu?” Giọng hần nhẹ nhàng mềm mại.

“Thiệu tiên sinh nói là ngài muốn anh ấy đưa Liễu tiểu thư đến biệt thự Phí gia, chúng tôi không nghi ngờ gì, chúng tôi đều tin tưởng Thiệu tiên sinh...” Bảo vệ run rẩy, hai hàm răng lập cập đánh vào nhau, nói năng lộn xộn, hần dường như đã nhìn thấy thân chết giờ lưỡi hái lên nhắm vào cổ hần, Thiệu tiên sinh, người mà tổng tài tin tưởng nhất, là người luôn chắn trước mặt tổng tài trong lúc nguy hiểm nhất, sao có thể... Đánh chết hần hần cũng không dám nghĩ Thiệu tiên sinh sẽ phản bội...

Phí Như Phong nhắm hai mắt lại, trí nhớ kéo về, “Đây là cơ hội duy nhất, tôi ngăn cản gió xoáy, ngài từ người tôi nhảy qua, cái lưới của họ chỉ đến đây cho nên phía sau ông dẫn tuyệt đối sẽ không phòng bị nữa.” Thiệu Phong nghĩ rõ ràng thông suốt!

“Tôi không cho phép anh!” Phí Như Phong cường điệu từng chữ một.

“Đây là cơ hội duy nhất!” Ánh mắt Thiệu Phong bình tĩnh mà quyết tuyệt, hần không cho Phí Như Phong khả năng ngăn cản, hần nhanh chóng chạy về hướng ông dẫn. một cái cửa chân không thật lớn mở ra trước mắt hần, hai tay Thiệu Phong liều mạng túm chặt tay vịn. đứng vững trong gió xoáy điên cuồng, “Tôi có thể chết, nhưng ngài không thể xảy ra chuyện!” Giọng nói của Thiệu Phong theo tiếng gió xoáy điên cuồng âm ỉ truyền đến một cách mơ hồ “Đây là... hứa hẹn!”

“Đây là... hứa hẹn, đây là điều tôi đã hứa hẹn với cô ấy!” Như tia sét đánh ngang đầu, đây là cửa sổ cuối cùng của em, Liễu Đình, đây là con bài quan trọng và bí mật nhất em đặt bên tôi!

Kỳ thật thang máy của tôi bị hỏng, em sẽ ở thời điểm tôi đi thang máy bình thường gặp tôi một cách chính xác như vậy. Tôi đã nghi ngờ. Nhưng tôi kiểm tra toàn bộ người trong Phí thị, lại chưa bao giờ nghi ngờ Thiệu Phong!

Liễu Đình, tôi nói không sai mà, em vĩnh viễn sẽ cho tôi một đao ngay lúc tôi buông lỏng phòng thủ nhất!

Tiếng nói mĩa mai theo môi hần bật ra, “Liễu Đình, vì sao? Vì sao em luôn đi dễ dàng như vậy? Vì sao em vĩnh viễn đều dễ dàng ra đi như vậy?” Giọng nói hần chạm đến nơi sâu thẳm tối tăm nhất, tối nay... sóng gió lại nổi!

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Đại kết cục

Liễu Đình đột nhiên quay đầu, một cơn gió lạnh từ sâu trong cơ thể cô bật ra.

“Phía sau không có người đuổi theo, họ chắc vẫn chưa kịp hành động” Thiệu Phong nói.

“Còn cách mục tiêu bao xa?” Liễu Đình hỏi.

“Còn 20km, tôi đã thăm dò từ xa, chúng ta không thể đến gần nó.” Thiệu Phong bất giác sợ run lên.

Liễu Đình biết cảm giác này, khí tức ma quỷ âm trầm tà ác, như đuổi theo oan hồn vô tận, chỉ cần lại gần sẽ có tiếng gọi bạn nhanh chóng chạy đi, công tước Mai Phi Nhi. Khắc Lao, nơi hần ở nhất định là không có một nhánh cây ngọn cỏ sống sót.

“Tôi đã nói anh đừng đến gần, ngay cả thử cũng không được!” Liễu Đình nghiêm khắc nói, giọng nói hiếm khi lạnh lùng nghiêm túc!

“Rất xin lỗi tiểu thư, từ khi cô 15 tuổi, chú Long để tôi trở thành từ sĩ của cô, mạng của tôi luôn ở phía sau cô, nếu có nguy hiểm thì nhất định phải là tôi đứng trước cô!”

“Tôi đã dạy anh quy tắc hành động cao hơn tất cả, tôi không cần một từ sỹ hi sinh vô ích, nếu còn lần sau, anh liền trở về chỗ chú Long đi!”

“Vâng, tiểu thư.”

Xe dừng, bốn bề vắng lặng, trống trải không chút tiếng động, một vầng trăng trải rộng màn đêm, ánh sáng chiếu vào một tòa nhà nghiêng nghiêng, phản xạ ra thứ cảm giác biến hóa kỳ lạ yêu dị. “Đừng xuống xe.” Liễu Đình ngăn Thiệu Phong lại, cô tựa vào sau xe, nhẹ nhàng khép mắt lại, “Đợi đến hừng đông, mặc kệ đối phương có hành động gì, đều sẽ làm trước khi tia sáng đầu tiên hiện ra, lúc đó chúng ta vào.”

“Nhưng mà chúng ta không thể chậm trễ được, tổng tài...” Xung hô theo thói quen khiến môi Thiệu Phong mím thành một đường thẳng.

“Công tước Mai Phi Nhi. Khắc Lao hợp tác với Phí Như Phong để vây săn tôi, bây giờ Đệ Nhất đã rời khỏi, đây chính là cơ hội duy nhất để ông ta gặp tôi, ông ta sẽ chặn hết mọi truy đuổi cho chúng ta.”

Ánh sáng đột nhiên chiếu rọi, trong khoảnh khắc, một vầng sáng vây chặt lấy chiếc xe trong một dải ngân hà không thể phá tan.

Bóng tối truyền ra tiếng bước chân nhỏ vun, một mùi nồng đậm khiến trái tim người ta run sợ đập mạnh truyền đến, sự lạnh lẽo như băng tiến thẳng vào mạch máu, lan tràn đến mỗi một tế bào khiến người ta không kìm lòng được mà muốn hé miệng hút một hơi, một ngấn chàm bắn thẳng vào cổ Thiệu Phong, hần hân mê ngay lập tức.

Nguyệt mạn sa, loại cây thuốc phiện biến dị, so với thuốc phiện còn làm người ta nghiện nhanh hơn.

một người cao lớn, bóng dáng đen thui từ trong bóng ma đi ra, trong đôi đồng tử màu vàng là hắc ám ngập trời, toàn thân Liễu Đình lạnh run, cô đã từng gặp vô số người đen tối, không cần biết là ai tất cả con người đều có một chút xám trắng, chỉ có hần, ngay cả thân mình và tính mạng đều hòa tan vào bóng đêm dày đặc, làm mỗi lỗ chân lông người ta đều toát ra khí lạnh, tươi cười đen sì này lên khoe miệng hần.

“Hải Tinh, so với mụ đồ của người ta thì trộm đồ của người ta càng phải trả giá lớn hơn đấy!”

“Nếu trộm đi một cái thi thể, có phải chỉ cần nói cho ông bia mộ ở nơi nào là được đúng không?”

Lửa đỏ màu vàng bốc lên trong mắt hần, trong mắt đều là màu vàng đỏ yêu dị, đẹp đến đáng sợ, tà nịnh mà kinh tâm động phách, rung động lòng người!

“Hải Tinh, bột hoa đều cho cô mang đi, cô ấy muốn hợp đồng hợp tác của tôi và bộ quốc phòng, cô có biết mấy năm nay, có bao nhiêu đặc công chết trong tay tôi không?”

“Ông cho là ông có thể chống đối với cảnh sát toàn thế giới hay sao? Mai Phi Nhi. Khắc Lao, ông nghĩ rằng dựa vào thuốc phiện là có thể khống chế tâm linh mọi người, quyết định sống chết của họ, khiến họ làm tất cả vì ông, quy tụ lại vì ông sao? Ông nằm mơ, ông chẳng qua chỉ là một thứ thuốc độc, sớm muộn gì cũng sẽ bị lôi ra công lý!”

“Vây bảo cô ấy đến kết thúc tôi đi, tôi không cần cảnh sát toàn thế giới, tôi chỉ cần cô ấy!” Gương mặt Mai Phi Nhi. Khắc Lao sắc bén khiến người ta sợ hãi, mang theo bóng tối sâu thẳm cuồng nhiệt, hần toàn lực áp chế sát khí đầy máu tanh, “Đây đã là một bàn cờ thua, Hải Tinh, cô không làm nó sống lại được, sự che dấu của cô chỉ càng làm tăng thêm nhiều thi thể khác mà thôi, cô nghĩ rằng cảnh sát tinh duệ giờ chân nhắc tay đều lưu loát, mười phần chính nghĩa như cô ấy sẽ cam tâm tình nguyện núp mình sau máu tanh ư?” Lời nói của hần đột nhiên ngưng lại. Gió đêm ào đến, vô số lá cây bay lượn.

“Yến Ca đã không phải là Yến Ca, ông đã biến cô ấy thành một người mà chính cô ấy cũng không nhận ra nổi! Bởi thế nên nhiều năm như vậy tôi mới không thể tìm ra cô ấy!”

Phanh một tiếng, cửa kính xe vỡ vụn, đầu hần thò vào trong xe, bóng tối thi nhau chen chúc vào, mang theo sức mạnh nghiền nát người khác, một cái roi bạc ngắn đánh ra, ánh mắt Mai Phi Nhi. Khắc Lao bốc lên ngọn lửa địa ngục, hần không tránh, chịu cú đánh thật mạnh của nó, hần túm lấy đuôi roi, Liễu Đình buông tay, cái roi rơi vào tay hần.

“Roi bạc của Yến Ca.” Sát ý điên cuồng biến mất, hần nhìn nó, trong bạo lực trút ra sự yên mị, “cô ấy ở đâu vậy?”

“một là, rời khỏi Tuyên thành, hợp tác của ông và Phí Như Phong kết thúc; Hai là, tôi chỉ nói cho ông, mặc kệ ông có tìm được cô ấy hay không cũng không được tìm tới hỏi tôi nữa; Ba là, trừ khi cô ấy tình nguyện, nếu không ông không được phép sử dụng bất cứ thủ đoạn nào đưa cô ấy đi!”

Liễu Đình rút ra một cây châm bạc, dùng thủ pháp mạng mẽ mà vô cùng quái dị cắm ngập vào ngực, “Ông có 3 phút để suy nghĩ.”

Mai Phi Nhi. Khắc Lao mỉm cười nhìn cô chăm chăm, răng nanh trắng hơn dày đặc lộ ra, “Giao dịch thành công!”

“Nước X.” Liễu Đình nói gọn, cô rút ngấn chàm trên cổ Thiệu Phong ra, “Lái xe.” Bên môi cô đã chảy ra máu tươi. Thiệu Phong không do dự đạp chân ga, xe lùi lại, xoay một vòng, rời khỏi tầng tầng ánh sáng mà đi.

“Hải Tinh, trước tiệc rượu mừng sự hợp tác của Giang thị và Ôn thị, Phí Như phong đã biết hết bí mật từ chỗ tôi rồi, thế mà cô vẫn trả thù thành công, không một chút trở ngại, cô có cảm thấy đó là kỳ tích không?” Mai Phi Nhi. Khắc Lao nâng tay, nguồn phát ra ánh sáng nứt ra, đuổi theo chiếc xe trên đường.

“Công tước, có cần tôi đến cản trở cô ấy không, nếu người phụ nữ này dám liều mạng thì chúng ta hãy lấy mạng cô ta sau!” một thủ hạ mạnh mẽ cao lớn nhìn chiếc xe chạy như bay, ánh mắt tràn ngập ác ý đầy máu tanh.

một cơn đau nhức kéo về sự chú ý của hần, hần chậm rãi cúi đầu, roi bạc đâm ngập trong người hần, Mai Phi Nhi. Khắc Lao rút roi bạc khỏi cơ thể hần, hần ngã vào vũng máu. Mai Phi Nhi. Khắc Lao mê muội nhìn máu nhiễm đỏ roi bạc, “Anh biết là như thế sẽ mỹ lệ hơn mà!”

Máu không ngừng tràn ra khỏi môi Liễu Đình.

“Tiểu thư!” Thiệu Phong luôn kiên định như bàn đá sợ hãi, Liễu Đình dùng thủ pháp giống như cũ đánh lên ngực, một ngân châm bay ra.

Trong địa ngục hắc ám giằng co cùng Tu La, chỉ có dùng mạng đánh cược mà thôi!

“Tôi không sao, tôi chỉ dùng ngân châm chặn đứng mạch máu mình lại, ép hấn không thể không đồng ý điều kiện của tôi thôi. Thiệu Phong, anh đã làm rất tốt, không có anh tôi không thể rời khỏi biệt thự đến nơi này được, không có anh, tôi cũng không thể rời đi.” Liễu Đình trấn an sự ảo não của hấn.

“Tiểu thư, chúng ta đến bến tàu phía Đông, tôi đã liên hệ thuyền xong rồi.”

Im lặng kéo dài, Thiệu Phong quay đầu lại, Liễu Đình nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, ánh mắt như hồ sâu, chân trời có một ánh nắng xuyên khỏi tầng tầng bóng đêm.

“không, đi bến tàu phía Tây.” Liễu Đình nói.

Bốn giờ sáng, trên bến tàu bao phủ một tầng sương mù mỏng manh, vài công nhân đang lười biếng ngáp dài, hàng hóa đập mạnh xuống sàn vô cùng điếc tai, một đứa bé ngẩng lên từ lòng mẹ, khẽ dụi mắt: “Con muốn uống nước.” Cậu bé mờ mịt nũng nịu nói.

“Chờ một chút, thuyền sắp đến rồi, lên thuyền rồi uống.” Mẹ cậu dỗ dành, đứa bé meo meo, ánh mắt đỏ lên. Nhìn thấy một chị gái chơi đùa đồng tiền xu phía trước, thật là thần kỳ vừa xuyên qua khe hở, lại biến ra từ trên đầu, lập tức lấy ra từ tay áo, đứa bé nhìn đến mê muội, ha ha ha, đứa bé vui vẻ cười.

một tiếng còi dài, ca- nô cập bờ. Mẹ đứa trẻ dắt nó, chuẩn bị lên thuyền. Đứa bé đi qua người chị gái, chị gái đó nháy mắt với cậu, nụ cười trên mặt như ánh mặt trời mới ló dạng sáng long lanh, gương mặt nhỏ nhắn của đứa bé đỏ bừng lên, “Mẹ, chị gái kia thật đẹp.”

Cậu lay lay mẹ, mẹ cậu quay đầu lại, người nhiều lắm, chỉ vài phút, người lên thuyền đã xếp hàng dài.

“Tiểu thư,” Thiệu Phong giờ vé lên gian nan vẫy vẫy Liễu Đình. Liễu Đình nhìn hấn, hấn giờ vé, đi theo dòng người rào bước tiến đến, ánh mắt Liễu Đình xa xăm, đi vào quỹ đạo thời gian, khoe miệng cô hiện lên nụ cười cực kỳ ôn nhu.

“Mua được vé rồi, chúng ta lên thuyền thôi.” Cuối cùng Thiệu Phong cũng đến được bên cạnh Liễu Đình.

“Tổng tài, thuyền bên bến tàu phía Tây đã cập bờ, 4 giờ40 sẽ rời đi!”

Đồng hồ chỉ 4h30’

“Tiểu thư, chú Long đã ở nơi thuyền cập bến chờ chúng ta rồi, ông ấy nói ông ấy đã lau dọn xong căn phòng hoa lan, chiều đến, phòng cô sẽ đối diện với biển lớn, phong cảnh rất khá.” Thiệu Phong nói nhiều khác thường.

Nhóm người tự kiểm tra vé rồi từng người từng người lên thuyền.

“Oa, thuyền này to quá, sáng mai chúng ta dậy sớm một chút, ở trên thuyền ăn sáng xem mặt trời mọc.” một đôi nam nữ vui mừng nhảy nhót hô to gọi nhỏ.

4h35’

Thiệu Phong và Liễu Đình là hai hành khách cuối cùng lên thuyền, Thiệu Phong lên trước, “Tiểu thư,” hấn vươn tay về phía Liễu Đình.

“Tổng tài,” Người đứng bên cạnh đợi lệnh.

“Nhanh lên thuyền, thuyền sẽ nhổ neo ngay bây giờ,” Người soát vé thúc giục.

Thuyền nhổ neo, cánh hoa trên mép thuyền văng ra, Liễu Đình cầm tay Thiệu Phong, lên thuyền.

4h40’ một hồi còi dài, thuyền chuyển động.

Tích tắc, tích tắc, một tiếng động kỳ quái vang lên ở góc nào đó của con thuyền. Xung quanh động lại vô cùng yên tĩnh.

Reng reng reng, đồng hồ báo thức chỉ 7 giờ, Phí Như Phong ngồi tựa vào sofa, ánh mắt hấn dừng giữa phòng, không có tiêu cự, cánh tay của hấn lộ ra ngoài vẫn xanh tím như trước, vết máu trên trán vẫn kinh khủng như vậy, nếu hấn không anh tuần tiêu sái như vậy, không cao ngạo cuồng dã như vậy thì hấn chẳng khác nào một con cún lưu lạc, không nơi nương tựa. Cửa bị mở ra một cách nhẹ nhàng, Phí Như Phong vẫn không nhúc nhích.

“Thuyền không nổ tung, em về để hỏi một tiếng tại sao?”

Ánh mắt Phí Như Phong xẹt nhanh quá, ánh mắt hấn chạm vào ánh mắt cô, Liễu Đình đứng ở cửa, con người trong suốt xinh đẹp như đắm chìm trong ánh sáng tuyệt mỹ nhất thế gian.

Phí Như Phong dùng tốc độ khiến người ta kinh hãi ngồi dậy.

“Anh luyện tiếc em vậy sao? Vì luyện tiếc, cho nên dù đã biết hết tất cả bí mật, vẫn dung túng để em báo thù; Vì luyện tiếc cho nên làm cỏ phiếu Phí thị kéo đến tận đây, dùng Phí thị để cứu em; Vì luyện tiếc nên dùng món lợi cực lớn, để bộ quốc phòng xóa tên em, cho em tự do; Vì luyện tiếc nên trong giây phút em sắp hồng mắt, vẫn thu tay về; Vì luyện tiếc cho nên biết rõ em cố tình phong bế bản thân, cũng không muốn vạch trần; Vì luyện tiếc cho nên cuối cùng thuyền cũng không nổ mìn! Trải qua nhiều chuyện như vậy, Phí Như Phong anh vẫn luyện tiếc em như cũ!”

Theo mỗi chữ luyện tiếc của Liễu Đình, sắc mặt Phí Như Phong càng thêm chật vật một chút, cô vừa nói xong, mỗi tác trên mặt Phí Như Phong cũng đều chật vật không chịu nổi!

“Em về là để cười nhạo anh sao?” hần cắn răng.

“Đương nhiên, chuyện đáng cười nhạo như vậy thì sao lại không cười chứ?” Liễu Đình đến trước mặt hần, cô nhìn hần, chảy ra nhu tình như nước, dịu dàng nói: “một người đàn ông yêu em như thế, em muốn cười nhạo cả đời.”

cô bị hần giữ chặt, sức mạnh hung hãn túm mạnh cô vào lòng, môi hần hung hăng áp xuống, trên mặt trên mũi trên môi... tất cả hơi thở đều bị hần hung tợn chiếm lấy, nụ hôn hung hăng, mạnh mẽ, điên cuồng, chặt chẽ.

“Em đồ phù thủ nhỏ, em ném anh từ thiên đường xuống địa ngục, lại lòi từ địa ngục trở về, em lần lượt tra tấn, mài mòn anh, em thật sự nghĩ anh có chín cái mạng sao?” Ánh mắt hần bá đạo lại hung tàn, bộ dáng như cú con lưu lạc vừa rồi đứng là nhìn nhăm nhăm, hần vẫn mạnh mẽ bá đạo như cũ.

Liễu Đình không có sức chống đỡ, cô chỉ có thể dùng nụ cười đẹp nhất nhìn hần, hần lựa kiên quyết không chịu thỏa hiệp, hần là người đàn ông ngang ngược nhất, bá đạo nhất, ngoan cố nhất mà cô từng thấy, hần là tình yêu duy nhất kiếp này của cô, Liễu Đình kiễng chân, hôn lên trán hần: “Như Phong,” cô hôn giữa hai mi mắt hần, “như Phong, em không thể chịu nổi cảnh mất đi anh nữa, em liên tục rời đi, anh lại lần lượt đâm vào lòng em, em không muốn đi nữa, Như Phong, em muốn có được hạnh phúc, nhiều năm như vậy, trải qua nhiều đau đớn thống khổ đến tối đến vậy, xin anh làm em hạnh phúc, em về rồi, Như Phong.”

“Em là người phụ nữ giao hoạt nhất anh từng gặp!” Phí Như Phong rầu rĩ, nửa lên án nửa buồn rầu, hoàn toàn không nề hà, hần chúi đầu vào bả vai cô, hần không thể để cô nhìn thấy sự yếu ớt của hần được. Về mặt không hề phòng bị như đứa trẻ tìm kiếm hạnh phúc của cô chẳng khác gì con dao cắm vào tim hần, “Anh sẽ dùng cả đời để quý trọng em, anh sẽ làm mỗi ngày của em đều ngập tràn trong niềm vui, Tiểu Đình, anh sẽ cho em hạnh phúc!” Giọng hần khàn khàn, bên trong ẩn chứa tình cảm nóng cháy dâng trào, hần siết chặt vòng tay ôm cô, phủ lên tai cô, hứa hẹn cho cô hạnh phúc cả đời.

Liễu Đình lùi lại, trên tay cô cảm một chiếc nhẫn, từ khi nhận nó, nó chưa từng rời khỏi người cô

Ánh mắt Phí Như Phong giống như gió, như lửa, như nước, nó không ngừng chuyển động, xuyên thấu vào sâu trong long hồn.

Phí Như Phong cảm lấy chiếc nhẫn, chậm rãi lồng vào tay cô, ánh mắt hần nhìn cô không chớp mắt “Gả cho anh nhé, Liễu Đình.”

“Em đồng ý.” Liễu Đình lạnh lùng trả lời.

Phí Như Phong nhẹ nhàng cắn đầu ngón tay cô, giữa sự cắn liếm của hần có ôn nhu khiến người ta đau lòng, ánh mắt hần nhìn cô, Liễu Đình ngẩng đầu lên, hần chậm rãi, chậm rãi cúi xuống, môi dán lên môi cô trần trọc liếm hôn. Nụ hôn của hần tăng dần, một luồng sóng nhiệt xuyên thấu giữa họ, Liễu Đình ngã lên bả vai hần, chân bắt đầu nhũn ra, mặt cô áp vào cổ hần, hơi thở nóng bỏng phả lên da thịt bóng loáng của hần, run rẩy không tin nổi. Nụ cười động lòng người vẽ lên bờ môi duyên dáng.

“một tháng.” cô nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai hần nói, giọng nói chưa thoát khỏi sưng mủ kích tình, Liễu Đình đã lùi lại, khóe mắt Phí Như Phong tràn ngập khát vọng không thể ngừng lại. hần đưa tay túm cô, Liễu Đình đã lùi vào một góc an toàn.

“Em thấy chúng ta vẫn nên tuân thủ đạo đức lễ nghi trước khi kết hôn thì hơn.” Giọng nói cô không quá ổn định.

Phí Như Phong thật sự không thể tin nổi, ánh mắt hần nhìn cô đúng là ghi vài chữ to đùng: “Em điên rồi?”

Tiếng cười khàn khàn mà vui vẻ tràn ra từ miệng Liễu Đình: “Phí Như Phong, anh biết là em luôn ân oán rõ ràng mà, tình yêu và thù hận, vẫn phải rạch ròi.” cô giơ lên một ngón tay, “một là, anh không tin em, để em chỉ có thể chịu bao nhiêu khổ cực chạy đi; hai là anh dám tính toán em, làm em suýt nữa thì hồng mắt; ba là anh dám đặt bom trên thuyền, để cuối cùng em cũng không thể chiếm được hạnh phúc của em, hại chết bao nhiêu tế bào của em; bốn là giữa đường em phải ngồi một chiếc thuyền nhỏ để về, chèo thuyền đến mức tay đau muốn chết luôn; năm là anh dám nghĩ xấu về mối quan hệ thuần túy của em và luật sư Từ.” cô nghiêng đầu nhìn 5 ngón tay giơ lên, “Tạm thời cứ thế thôi đã,” cô vô cùng độ lượng nói.

Nụ cười không lo nghĩ của cô, sự kiêu ngạo, vẻ kiêu căng vênh mặt hất cẳng sai khiến của cô khiến hần gần như quên mất cách hô hấp, thần hồn điên đảo khiến răng nanh ngứa ngáy, hần nghe tiếng hai hàm răng mình nghiền vào nhau.

Liễu Đình nhìn rõ thứ tình cảm cuồng dã đủ để đe dọa cô trong đôi mắt hần, hần đang cố hết sức đè nén bản tính, đây chính là điềm báo của gió lốc, vô cùng căng thẳng, hậu quả của núi lửa bùng nổ thật khó mà đánh giá nổi. Nên thu tay nếu không muốn chết.

“Tay em đau muốn chết, em muốn nghỉ ngơi, chờ lúc chúng ta thoải mái tinh tảo hơn thì sẽ tính nốt món nợ này đi.” cô nhắm thẳng hướng cửa mà đi.

“Anh cũng thấy chờ đến lúc khác lại tính rõ những chuyện này là một điều sáng suốt.” Phí Như Phong dường như vô cùng hiểu lý lẽ, lòng to Liễu Đình dựng đứng lên, Phí Như Phong vô cùng phong độ hỏi, “Có cần anh mát xa tay cho em không?”

Liều Đình liếc mắt nhìn hần một cái, hần mang theo phong cách quý tộc như một vương tử, phong độ tao nhã, sức hút phi phàm, đáng tiếc ánh sáng trong mắt hần quá là âm hiểm tà ác khó mà đề nên nổi, cô bị hần ôm chặt vào vòng tay cũng chưa hồi phục lại được, “không cần, tự em có thể...”

“A...” Tiếng hét chói tai của cô vang lên, hần như cơn gió xoáy thốc vào, dùng sức ôm cô vào lòng, “một cơ hội đầu hàng cuối cùng em cũng đã bỏ qua rồi em yêu!”

Nụ hôn như mưa của hần dừng trên mặt cô, Liều Đình ngã vào lòng hần cười lớn.

Cảm tạ trời xanh, khiến tôi trải qua cuộc đời tang thương, dòng đời biến hóa, trải qua trăm vị của thế gian mà vẫn có thể cùng người yêu hiểu nhau, ôm nhau.

Mẹ, mẹ có nhìn thấy không? Cuối cùng thì con cũng có được hạnh phúc của mình!

--- Hoàn Chính Văn ---

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Ngoại truyện : Tập đoàn Phí thị , Tuyên thành.

Phí Như Phong đi vào phòng họp, phòng hội nghị to như vậy xung quanh chỉ có vài người, nhóm bảy người tinh anh là cơ cấu trung tâm do chính Phí Như Phong tạo ra, hần nói với tổ trưởng Lôi Hạo, “Bắt đầu đi.” Hần nâng tay nhìn đồng hồ, ám chỉ mọi người tranh thủ nửa tiếng thời gian.

Mọi người cũng nhanh chóng lật giờ tư liệu trước mặt, chuẩn bị trong thời gian ngắn nhất dùng lời lẽ súc tích chân thực nhất trình bày chiến lược đầu tư năm sau của Phí thị.

Lôi Hạo báo cáo một chút cơ cấu công ty mà hần đề cử, “Công ty châu báu Nặc Tư vì khuếch trương quá nhanh mà tiền vốn xoay vòng đã gần như cạn kiệt, mà món nợ nó đã dùng danh nghĩa cá nhân thế chấp cổ phần ở ngân hàng Lý Lợi Ngang Thụy Sỹ đã sắp đến kỳ trả cuối cùng, đề nghị thu mua...”

“Công ty châu báu Nặc Tư có lịch sử trăm năm, đã từng thiết kế lễ phục kết hôn cho Hoàng Phi phải không?” Phí Như Phong cắt ngang câu nói của Lôi Hạo.

Lôi Hạo gật đầu.

Nụ cười xuất hiện trên đôi môi duyên dáng của Phí Như Phong, “Nói với công ty châu báu Nặc Tư, nếu trong hai mươi ngày họ làm ra một bộ áo cưới khiến tôi hài lòng, trên mặt phải khảm đầy trân châu, đứng, trân châu, trân châu tinh xảo lóa mắt phụ trợ gương mặt trong suốt như ngọc, còn quần bên vào mái tóc thật dài...”

“Tổng giám đốc.” Giọng nói của Lôi Hạo khiến Phí Như Phong ngẩng đầu lên, hần nhìn ánh mắt giật mình của mọi người, nhướn mi, mặt không đổi sắc tiếp tục nói: Nếu họ có thể làm ra một bộ áo cưới khiến tôi vừa lòng, món nợ của họ có thể kéo dài thời hạn trả 1 năm, nói cho họ biết đây là cơ hội duy nhất để Nặc thị bảo vệ cơ nghiệp trăm năm của mình.”

Lôi Hạo dùng vẻ mặt thâm trầm che dấu sự kinh dị của mình. Hần trầm giọng nói: “Ngày mai tôi sẽ báo cho họ.”

Nửa giờ sau, cuối cùng thì hội nghị cũng đã thông qua kế hoạch phát triển năm sau, Phí Như Phong ký tên lên các văn bản cần thiết, và chi phiếu đầu tư cho các hạng mục cần thiết.

Lôi Hạo nhận được các văn kiện thì vui đùa: “Tổng giám đốc, hội nghị tinh anh một năm một lần, tiết mục giải trí phía sau cứ tổ chức như bình thường chứ?” Cái gì gọi là tiết mục phía sau chứ? Chính là đến câu lạ bộ nổi tiếng gọi một bàn rượu, thêm mấy người đẹp thổi nạt ra hầu rượu chứ sao.

“Cẩn thận, Lôi công tử.” Mặt mày Phí Như Phong cực kỳ đẹp trai, trán nhăn lại vì cười, “Ai mà xui khiến người sắp kết hôn này phạm sai lầm về đạo đức chứ?” Hần thoải mái đứng lên, chấm dứt đề tài này.

Bảy người giật mình nhìn Phí Như Phong rời khỏi phòng họp, “Cừ thật.” Mạch Uy đứng lên đầu tiên, hần hoảng sợ nhìn những người khác, “hần ta mới nói cái gì cơ? Sai lầm về đạo đức á?”

Ánh mắt Lôi Hạo rời khỏi cửa, nhìn mọi người: “Không nghe nhầm chứ?”

Si Cách cũng ở một bên gật đầu, “không nghe được lời hần ta nói sao? Còn nghe rõ ràng Phí tổng giám đốc nhà chúng ta buông tha cho lợi nhận bạc triệu chỉ vì một cái áo cưới đấy!”

“Cô dâu là ai?” Ngụy Thật quay đầu hỏi.

“La Rochelle...” còn chưa nói xong, Lôi Hạo đã lắc đầu, “Đổi người rồi, hiện tại là – Liễu Đình.”

Phí Như Phong đi thẳng ra đại sảnh, không nhìn những người xung quanh và cả ngưỡng doanh nhân đang đợi hắn. Hôm nay hắn đã muộn hơn mọi khi rồi, hắn ngồi trên xe chờ hắn thắt dây an toàn xong lái xe liền cho xe chạy đi.

Phí Như Phong tựa lưng về phía sau, hắn quyết định – nhất định phải cử hành hôn lễ của hắn trong vòng một tháng, hắn biết rõ hắn cần gì, môi hắn cong lên, cảm giác được sự run rẩy, cảm giác được thân thể dương về phía hắn, hắn yêu đến chết cánh tay ôm tay hắn, mùi vị gần bó, Phí Như Phong lo lắng đôi tư thế ngồi.

“Tổng giám đốc, điện thoại của ngài.” Lái xe gọi hắn.

Phí Như Phong không yên lòng liếc nhìn điện thoại, hắn nhướn mày, là một cú điện thoại hắn không hề muốn nhận nhưng vẫn cứ phải nhận, ấn xuống phím nghe.

Quả nhiên trong điện thoại truyền đến giọng nói trào phúng: “Phí tổng, mạo hiểm đánh gãy tranh chấp của ngài là muốn hỏi một chút, ngày kết hôn của ngài đã xác định chính xác chưa? Quà kết hôn của ngài đã sắp móc meo cả rồi.”

Phí Như Phong nhăn nheo, không chút thay đổi trả lời: “Nhâm Dật Phi, yên tâm, sẽ không để cậu mất danh hiệu thẳng bạn lang sói đâu.”

Người ở đầu bên kia rõ ràng là bị mất mặt “Ách, cũng không phải là lo lắng, chỉ là suy nghĩ không biết có ý đó không, Liễu Đình đã từ chối mấy lần đề nghị cử hành hôn lễ trong tháng này rồi, có phải là sinh ra một chút “chán ghét bình yên” hay không?”

Phí Như Phong nắm chặt di động “Nhờ Lôi Tư!”

Tên Mafia Italia dĩ nhiên là vô cùng thích cái tên của mình, hắn thoải mái cười to ở đầu dây bên kia, “A Phong, rõ ràng là thế rồi, cậu có muốn qua bên tôi tính ngày kết hôn dùm không? Dù sao cậu cũng nợ ân tình những người này.”

“--- không cần!” Phí Như Phong trả lời một cách nho nhã lễ độ, cắt điện thoại.

Tòa nhà Phí gia.

Trong sân là hai chiếc ghế điêu khắc theo phong cách cổ, hai người ngồi đối diện nhau. Trên bàn là những quân cờ đen trắng.

Người nhỏ hơn cầm quân cờ trầm ngâm, chậm chạp không chịu hạ xuống.

“Phải nghĩ cách giữ lại tiền vốn nha, vừa hạ tay là tổn thất đấy, từng quân cờ đều phân tán linh tinh, hạ xuống là bị ăn mất.” Người già chỉ vào bàn cờ đắc ý nói.

Người nhỏ hơn vừa thấy, vội vàng chữa lại, quân cờ chưa hạ xuống.

“Em yêu, em đã về.” Phí Như Phong ôm lấy người đang thu tay lại từ bàn cờ - Liễu Đình, tay hắn đi dọc theo cánh tay, đến cổ tay trắng nõn rồi đến đầu ngón tay, trên mặt Liễu Đình lóe lên ánh hồng, cắn môi, liếc mắt, đối diện với con người của hắn khiến khoe môi hắn cong lên, nở ra nụ cười đầy tà khí khiến người ta không dám nhìn. Hắn không dấu vết đẩy tay Liễu Đình, quân cờ rơi xuống chỗ khác.

Lão gia cúi đầu, Phí Như Phong quấy nhiễu ván cờ, quân đen thế mà lại có cơ hội hồi sinh. Ông liếc mắt nhìn Liễu Đình rồi lại hung hăng lườm Phí Như Phong. Trên mặt Phí Như Phong là nụ cười lười biếng vô tội, “Ông, uống ly trà đi.” Hắn ân cần rót trà, lão gia hừ hừ trong mũi, cúi đầu suy nghĩ.

Khoe miệng Liễu Đình cong lên, Phí Như Phong cúi đầu, hơi thở phả lên cái ót trắng nõn, “hôm nay lại thua cờ rồi?”

Liễu Đình cong lên cái cằm ảo não, ổng tay áo ngoài rộng thùng thình rũ xuống, hoa văn mây trời được thêu tinh xảo trượt khỏi tay Phí Như Phong, “5 hòa 5 bại.” môi hơi bĩu lên khiến gương mặt xinh đẹp tăng thêm chút trẻ con, biểu tình không mang theo dự dõ mà khiến thân thể Phí Như Phong căng cứng như có dòng điện xuyên qua.

Tay hắn ôm ngang ngực cô, khiến lưng cô dính sát vào lòng hắn, “Trận chiến thật huy hoàng.” Hắn nói nhỏ, giọng điệu mang theo đùa cợt lại lộ ra cung chiêu vô hạn.

Nhiệt độ cơ thể hắn theo lồng ngực phập phồng xuyên qua những lớp quần áo mỏng thấm vào thân thể Liễu Đình

“Cạch” Lão gia đặt quân cờ xuống, “Chơi cờ dở tệ, cũng không biết có ưu điểm gì nữa, La Rochelle mạnh hơn nhiều.”

Liễu Đình mỉm cười đứng lên, cười đến an nhàn, vô cùng tự nhiên, vô cùng ôn nhu, vô cùng quyến rũ, ngẩng đầu lên nhìn về phía Phí Như Phong, nhẹ nhàng mềm mại: “Anh còn chưa ăn gì đúng không? Hôm nay dùng một đầu cá lớn nấu canh, canh hầm hơn ba giờ đến mức xương cốt đều ran ra, nước canh trắng như tuyết sau đó bỏ xương cá đi, thả thịt bò vào nước canh, ừ hầm đến bây giờ là vừa ngon, đi ăn một bát đi được không?”

Phí Như Phong nhìn sự giảo hoạt dần dưới nụ cười động lòng người, hắn thật sự muốn cười to, lại muốn hung hăng hôn xuống, đúng là làm cho hắn vô cùng vui vẻ nhưng cũng khó mà nhìn nổi dự vọng, mỗi ngày hắn đều lần lộn từ thiên đường đến địa ngục rồi lại lần lên rồi lần xuống.

“Như Phong.” Ngón tay Liễu Đình cọ cọ hần, cảnh cáo trong mắt khiến hần không có sự lựa chọn, hần miễn cưỡng dời tầm mắt khỏi đôi môi quyến rũ, chậm rãi gạt đầu, “Rất đói.” Giọng nói kêu gọi của hần khiến nhịp thở của Liễu Đình khựng lại nửa nhịp.

Tầm mắt Phí Như Phong chuyển động theo dáng người, chỉ vài giây ngắn ngủi, trong não hần đã ảo tưởng đến mỗi tác da thịt và đường cong, da thịt chuyển sang màu phấn hồng dưới môi hần, tóc đen sáng bóng che khuất hai bầu...

“Đối với khao khát cũng dâm loạn!” Bên tai Phí Như Phong truyền đến tiếng trách cứ hèn mọn của ông nội hần, hần quay đầu, hai chân thon dài, nụ cười trên môi đã đến độ sâu như biển rồi, hần thành thạo trả lời: “Ông nội, nếu mà không toàn tâm toàn ý đón nhận cháu dâu, để hôn kỳ cứ lùi lại thế này thì chẳng mấy mà sẽ nhìn thấy cháu nội ông tự bùng cháy như ngọn đuốc luôn á!”

Phí Thanh Xa bị lời nói trắng trợn vô liêm sỉ của đứa cháu làm bất ngờ đến trợn mắt há mồm, ông run run nửa ngày vẫn không tìm ra lời thích hợp để ném về cho nó, ông tức giận đứng bật dậy đi về nhà ăn.

Đừng có giận, giận cứ giận, nhưng mà yêu đồ ăn ngon thì sao bỏ được, bằng vào tuổi của Phí Thanh Xa ông đây, chẳng lẽ còn không thể thỏa mãn khẩu vị của mình? Ông càng muốn nuôi dưỡng tinh thần, còn tiếp tục đầu đầu! Đã rất lâu rồi Phí Thanh Xa không cảm nhận được chiến ý sục sôi, bùng bùng sức sống thế này.

Canh cá vô cùng ngon ngọt đậm đặc, thịt bò vừa vào miệng liền tan, dịu dịu ngon miệng, Phí Thanh Xa ăn liền ba bát, ngừng đầu, nhìn Liễu Đình đang không ngừng chia thức ăn cho họ, A Phong không ngừng vừa ăn vừa nói, cái mũi cô khê nhần lại không cho là đúng, hoặc căn bản không tin chuyện quý quai hần nói, Phí Thanh Xa nhìn, bức tranh này thế mà lại hài hòa đến vậy, ông giả vờ, tình tình trái tim yên tĩnh lại.

“Tối nay anh rửa bát.” Giọng Liễu Đình réo rất.

Phí Thanh Xa buồn cười nhìn đứa cháu trai nghe lệnh thu dọn bát đĩa, trong miệng nhỏ giọng than thở.

“Không được lười nhai.” Vừa nói ra Phí Như Phong nhếch miệng cười

“Được rồi, nếu có người hướng dẫn anh rửa bát ra sao thì vấn đề gì cũng không có nữa.”

Phí Thanh Xa không nhận được mà cười to, ông đứng lên. “Đứa cháu đáng cười, đúng là không có tiền đồ.” Nói xong phẩy tay áo bỏ đi.

Phí Như Phong nhìn bóng ông nội, hần nhướn mi nhìn Liễu Đình, “Người Phí gia dường như đều không có cách nào.”

Liễu Đình trợn mắt, ánh mắt như lơ đãng liếc hần, đôi rèm mi như cánh bướm rất nhanh sụp xuống. Khẽ nhíu lông mày, đó là sự quyến rũ không ai kháng cự nổi, “Nếu không có cản trở, tiến độ sẽ nhanh hơn chút.”

Hơi thở Phí Như Phong lệch lạc, hần chậm rãi buông bát đĩa trên tay xuống, “Em yêu, đã không có thời gian để chúng ta tuyệt vọng nữa rồi.”

Trong không khí truyền đến nhịp đập khác thường, thêm hơi thở nguy hiểm, Liễu Đình cảnh giác lùi lại.

Đôi mắt Phí Như Phong nheo lại, hần ôn nhu: “Thử đi, cam đoan sẽ không thích đến mắt không chế đâu.”

Liễu Đình nhìn người đẹp trai tà ác, đương nhiên vô cùng thức thời dừng lại, “Như Phong, ông nội vẫn trong phòng đấy, đừng có...”

“Một nụ hôn thôi mà em yêu, chỉ là một nụ hôn.” Phí Như Phong ân cần dụ dỗ, Liễu Đình nghi ngờ nhìn hần, Phí Như Phong tiêu sái bước từng bước, con người đen đặc của hần làm cô có xúc động muốn bỏ chạy, nhưng cô biết, hậu quả của việc đó sẽ vô cùng nghiêm trọng, cô chọn đứng im tại chỗ, nhìn hần chậm rãi cúi xuống, hơi thở nóng bỏng dừng trên môi cô, liếm hôn.

Dục vọng cực nóng dâng lên, trái tim Liễu Đình đập nhanh kinh hoàng, nghiêng đầu theo bản năng, “ừ ừ!” Thử mềm mại trượt qua vành tai. Phí Như Phong cố sức ngẩng đầu lên, về mặt hần cuồng dã, Liễu Đình lập tức cảm thấy sức lực trên lưng tăng lên.

“Như Phong.” Hai tay Liễu Đình chủ động giữ lấy đầu hần, dường như vô cùng thân thiết lại giống như ngăn trở, hơi thở nhẹ nhàng phát qua làn da hần, “Muốn hôn.”

Tiếng nói khàn khàn nhỏ đến tươi đẹp của Phí Như Phong mang theo ý cười nồng đậm, “Bảo bối, sự chủ động của em sẽ làm anh không kiềm chế nổi.”

Liễu Đình cười giao hoát nhìn ánh mắt hần, “Anh yêu, kiên cường một chút, chỉ là một nụ hôn.” Tay Phí Như Phong túm quàng, ôm lấy, không kiềm chế, hần lắc đầu, tỏ vẻ nụ hôn này với nụ hôn hần muốn khác nhau quá lớn làm hần rất thất vọng.

Hần đè chặt eo cô, ác ý làm mỗi tác da thịt của hần đều dính chặt vào thân thể mềm mại của cô, Liễu Đình cảm nhận được nhiệt độ càng lúc càng cao của hần một cách rõ ràng, cùng với dục vọng cứng rắn đang chọc chọc vào người cô. Thân nhiệt và cảm giác nóng bỏng kia làm cô thở dốc dồn dập.

“Như Phong... ừ...”

Môi Phí Như Phong đột nhiên liếm mút lần do non nớt mẫn cảm sau gáy, kích thích bất ngờ và hơi thở nóng bỏng hần phun lên cần cổ khiến cô mất đi ngôn ngữ.

Cánh môi dính chặt, đầu lưỡi quán quanh, nguồn nhiệt bùng bùng tấn công mãnh liệt, bàn tay Phí Như Phong lần xuống, mang theo ái muội linh hoạt luồn vào trong áo khoác mỏng manh, cảm xúc đến từ từng tác da thịt nhũn nhụi trên lưng, Liễu Đình sợ run, gầy dựa vào cái lại bị hân hôn càng sâu hơn, tay hân trượt đến hông cô, kéo sát lại, da thịt nóng bỏng dính sát vào không một khe hở, hai chân thon dài thẳng tắp của hân ma sát lại, dây dưa cuồng loạn, ánh mắt nóng rực của hân càng ngày càng bùng cháy mãnh liệt. Đầu Liễu Đình mơ hồ, yếu đuối ngã trong lòng hân, đôi mắt hơi hé mở đã bị tình dục nhấn chìm.

“Ừm...” tiếng kêu lưng chừng, vài tiếng sữa cắt đứt tình dục mê hoặc, một con chó săn lớn nhe miệng thè lưỡi lộ ra răng nanh sắc bén, vừa hung hân lại ngoan ngoãn ngồi xổm dưới chân Phí Như Phong cắn cắn ống quần hân, ống quần rách ra, răng nanh sắc bén như nóng lòng muốn thử da thịt hân.

Phí Như Phong nâng chân lên, chuẩn bị đá nó bay ra không chút lưu tình, “A” Một con đau, Liễu Đình hung hăng cắn môi hân.

“Có xấu hổ hay không chứ? Nó mới ba tuổi thôi, thế mà muốn đánh nó ư?”

Phí Như Phong thờ dãi, oán hận nhìn con chó săn đáng chết, chó săn cụp đuôi nằm úp sấp miệng phát ra tiếng ư ư như sợ hãi.

“Không sợ, Vân Từ, đây là một con hổ giấy, hân không dám làm gì đâu.”

Phí Như Phong chán nản.

Liễu Đình vuốt ve đỉnh đầu nó: “Vân Từ thật ngoan, biết mẹ có nguy hiểm mới chạy tới cứu mẹ phải không?” Chó săn vươn đầu lưỡi liếm lòng bàn tay, nhìn như con chó nhỏ mang bộ dạng tội nghiệp, Liễu Đình phát ra tiếng cười dễ nghe.

Tình dục vẫn đang cháy bùng bùng trong cơ thể Phí Như Phong, chưa được giải phóng khiến hân đau đớn, nhưng khóe miệng hân vẫn nở nụ cười, hân yêu, vì từng trải qua đau lòng khổ sở, hân đề cô nghịch ngợm, cưng chiều cô, nhìn trên mặt cô có kiêu ngạo và tức giận của con người, nhìn cô vui đùa với cún ảm ỉ, mặt cô lúc này cuối cùng cũng mang theo “Sự ảm ảp của trần gian.”

Yết hầu Phí Như Phong co rút, Liễu Đình nâng lên nụ cười trong suốt nhìn hân, dùng giọng điệu dạy học trò nói với hân: “Thật sự là tiểu quý không an phận!”

Phí Như Phong cười cười ngấm cô, nhún nhún vai trả lời không biết xấu hổ: “Một kẻ đói khát dễ phạm tội mà.”

Mặt Liễu Đình không kìm được mà đỏ lên, dắt Vân Từ, vuốt vuốt quần áo trên người, dùng hết khả năng bày ra bộ dạng nghiêm túc nói nhỏ: “Vô cùng đồng tình với người sắp bị gả cho loại hạ lưu vô sỉ, sắc lang đáng giận này!” Xoay người muốn rời đi.

Phí Như Phong lập tức ngăn lại: “Chuyện đứng đắn, đi xem với anh đi.” Hân nhìn sắc mặt Liễu Đình, bổ sung thêm: “Đi gặp một người.”

Liễu Đình tuần tra gương mặt hân một vòng, quá rõ ràng sau sự cao nhã lãnh khốc quyết đoán của hân là xấu xa nhưng giờ phút này ánh mắt hân đầy mê hoặc.

Liễu đình đi vào biệt thự ở ngoại ô, vừa vào đại sảnh liền thấy người đàn ông đứng giữa, mái tóc đen pha lẫn những sợi bạc, trên trán như khắc những nếp nhăn biểu hiện ra dấu vết năm tháng. Nhưng ánh mắt ông vẫn sáng ngời có thần, ông nhìn về phía Liễu Đình.

“Chú Long.”

Hốc mắt chú Long cũng hơi ướt át, ông vỗ vỗ bả vai, “Đã sắp làm vợ người ta rồi còn khóc như vậy, thật là khó coi.”

Liễu Đình dùng tay áo chú Long để lau nước mắt, ánh mắt chú Long ngập tràn lo lắng, họ bước chậm dạo quanh vườn biệt thự, nói chuyện thường ngày.

“Chú Long, lúc hân mời chú đến có lẽ phép hơn trước kia không?” Liễu Đình hơi lo lắng.

Sắc mặt chú Long hơi khó coi, lòng Liễu Đình hơi kinh hãi.

“Đừng lo, tên trướng thối nào đó đã lễ phép hơn trước nhiều rồi.” chú Long trấn an: “hân đó, nếu không để người nhà dắt tay cháu đặt vào tay hân thì sẽ trở thành tiều phu vĩnh viễn trong buổi lễ.”

Liễu Đình cảm giác được sự lo lắng ngấm ướt thân thể.

Chú Long nhìn thật sâu, “tiểu Đình, hân là hạnh phúc của con sao?”

Liễu Đình vươn tay cầm tay chú Long, biết rằng chỉ cần cô hơi do dự thì cho dù liều chết chú Long cũng sẽ mang cô đi, “Chú Long, hân là hạnh phúc của cháu.”

Chú Long nhìn về mặt cô, quay đầu: “Cuối cùng mẹ cháu cũng có thể nhắm mắt.” trên mặt hân hiện đủ cảm xúc vui mừng sầu bi.

Yễn tĩnh một lát, Phí Như Phong tiêu sái đi vào, dáng vẻ tuyệt mỹ, khí thể hiển hách tôn quý, vừa nhìn thấy nước mắt rơi trên hai gò má Liễu Đình, đôi mắt neho lại, đau lòng vô cùng, hân đến phía sau, ôm lấy cô, “Đừng khóc, em yêu.” Hân hôn gáy cô, ôm cô chặt hơn, “Sau này gả cho anh, sẽ không tệ

như em nghĩ đâu.”

Lúc này, Liễu Đình không thể không cười vì lời của ả.

Chú Long tà tà liếc hắt một cái thăm dò, hắt do dự gọi: “Xin chào, chú Long.”

Chú Long hừ lạnh, “Không dám, Phí tổng giám đốc.”

Phí Như Phong nhìn mắt Liễu Đình, tiếp tục anh dừng không sợ hy sinh tiếp tục, “Chú Long đã quen chỗ ở này không? Có gì không hài lòng không ạ?”

“Cái gì cũng không quen!”

“Vậy gọi người đổi chỗ khác, có gì cần chú ý chú cứ nói ra.” Phí Như Phong không xấu hổ cũng không ừ ừ, bám riết không tha.

Cuối cùng chú Long dậm chân một cái, “Tiểu Đình, xác định ngày thành hôn rồi báo cho chú biết.” Ông xoay người bước đi.

“Gặp lại sau, chú Long.” Phí Như Phong cung kính tiễn đưa.

“Gặp lại cái...” chú Long lướt ra khỏi cửa, Liễu Đình nhìn về phía hắt, hắt âm u chống đỡ thái dương, “Chẳng lẽ chú Long ghét bỏ anh gọi chú lấy già quá, lần sau gọi là Anh Long có phải tốt hơn chút không?”

Liễu Đình im lặng đem câu nói trong miệng nuốt xuống, nắm tay đập hai cái lên ngực hắt, xoay người lên xe.

“Bạo quân.” Phí Như Phong ngồi vào xe theo cô, tay hắt đặt lên vai cô, cúi đầu khẽ găm vành tai mềm mại.

Liễu Đình cười to, đầu khẽ nghiêng, sau đó dùng hai má mềm mại dụi lên đỉnh đầu hắt, một động tác đơn giản mà tràn ngập yêu thương khiến nhu tình nổ tung trong lòng Phí Như Phong, hắt dùng sức ôm cô vào lòng, mặt vui vào tóc cô siết chặt vòng tay.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Ngoại truyện 2: Em nguyện theo gió

Khi Phí Như Phong tới nhà hát “Tra Ngươi Luân” các phóng viên đã tranh cướp được vị trí chụp hình tốt nhất, đây là trường hợp đầu tiên tổng giám đốc Phí thị dẫn vị hôn thê tham gia, các tuần san báo chí và các kênh truyền hình đều xuất toàn lực, cần phải tóm được cô bé lọ lem này của Phí thị!

Vì bảo vệ an toàn cho các vị khác, nhà hát “Tra Ngươi Luân” ngoại trừ dốc toàn bộ bảo vệ ra còn mời không ít cảnh sát, nhà hát thậm chí còn dùng các hệ thống thiết bị chống khủng bố tối tân nhất.

Trong rạp hát bố trí thành từng gian phòng màu hồng mang sắc thái tình nhân, trên thảm rải đầy cánh hoa hồng mới mở mà sang quý. Tất cả các ngôi sao nổi tiếng nhất đều tới Tuyên thành hiến dâng giọng ca mà ca sĩ chuyên hát nhạc Trung Jopwas cũng sẽ đến biểu diễn “Chuyện tình xưa” vì tổng giám đốc Phí thị và vị hôn thê.

Thời gian biểu diễn sắp đến, một chiếc xe hơi thon dài quý giá chạy đến, xe dừng lại, vài người cao lớn mặc vest đen mở cửa xe, Phí Như Phong bước ra, tây trang màu lam đậm bước vòng quanh bả vai rộng lớn của hắt, hắt ngẩng đầu thần nhiên quét mắt nhìn quanh, trên mặt lộ ra hơi thở vương giả, sau đó hắt cúi eo, mở cửa xe, ngày đó, vô số máy ảnh chụp được giây phút hắt nâng tay cô rời khỏi xe, ánh mắt hắt – ôn nhu từ tận sâu trong linh hồn.

Ngon đèn lớn đa giác, trong nháy mắt sáng ngời, như chuyển động ra ảnh của phồn hoa, tất cả ánh mắt đều tụ lại trên người cô, cô khẽ cười, nụ cười kia đã đủ để người ta cả đời khó quên.

Một trận ánh đèn loang loáng qua đi, các phóng viên đều bị người mặc vest đen mời rời đi.

Phí Như Phong ôm trọn eo cô, nhẹ nhàng nói bên tai: “Anh cảm thấy di cư đến Ả Rập sinh sống là một lựa chọn không tồi.”

Liễu Đình cười nhẹ liếc hắt một cái, ba phần trêu chọc bảy phần thần nhiên.

Phí Như Phong có đôi tầm mắt, đưa cô lên cầu thang, tiến vào đại sảnh nhà hát, có rất nhiều người bước đến chào hỏi.

Phí Như Phong chỉ vào một người, giới thiệu qua loa: “Thành viên công ty đầu tư.” Hắt chụp được bàn tay vurun ra của Lôi Hạo, nói với Liễu Đình: “Không cần bắt tay, chẳng qua là quen biết qua loa thôi.”

“Xin chào,” Sóng mắt Liễu Đình lưu chuyển, cô mỉm cười gật đầu.

Lôi Hạo liếc Phí Như Phong một cái, “Chị dâu, chị nhanh cử hành hôn lễ với tổng giám đốc đi, mỗi ngày hán ta đều thi thảo làm bầm kết hôn, kết hôn đó!”

Xôn xao, những người bên cạnh cười to ồn ào.

“Phí tổng giám đốc, nghe nói gần đây ngài phát sinh yêu thích với áo cưới?”

Một người phục vụ nâng hai ly rượu tới, chuẩn bị đưa cho Liễu Đình, người bên cạnh liền ngăn lại: “Không đúng, không đúng, mang cho Phí tổng giám đốc và chị dâu nước trái cây, còn phải đang ấm, mấy thứ rượu còn này không tốt cho đứa bé.”

Tiếp đến, một người đàn ông trung niên túm lấy tay Phí Như Phong nói, “A Phong, ngày mai cậu đến đây, tôi dạy cho cậu hai chiêu cầu hôn tuyệt diệu.”

Phí Như Phong vui vẻ chịu đựng hết, không trả lời câu gì, Liễu Đình cố giữ vẻ bình tĩnh bên ngoài, đoạn đường từ đại sảnh đến chỗ ngồi sao đi mãi chưa hết vậy? Mặt cô không thể không phát nóng lên được.

Nơi họ ngồi là nơi dễ quan sát sân khấu nhất, sau khi họ ngồi vào chỗ, người ngồi ở vị trí bên cạnh lập tức lên tiếng chào hỏi. Đại sảnh bên dưới vẫn ồn ào như trước, bọn họ không che dấu tham lam nhìn hai người, tay trái Phí Như Phong vờn quanh eo Liễu Đình cùng nắm ngón tay phải cô đan vào nhau, cùng nắm chặt.

Phí Như Phong trò chuyện với người ngồi ghế bên cạnh, Liễu Đình lẳng lặng quan sát hán, mỗi nụ cười, mỗi câu nói, mỗi âm điệu của hán đều ảnh hưởng đến không khí toàn bộ hội trường, hán là trung tâm hội trường này.

Liễu Đình quay đầu thường thức sự trang hoàng của nhà hát, cột trụ to lớn, trên cột có vẽ những ngôi sao màu vàng, giống như nhà hát ở Đan Mạch, về mặt Liễu Đình chuyển biến, ánh mắt cô nhìn mặt Phí Như Phong thật lâu. Tay kia của cô chậm rãi hướng về mu bàn tay hán, nhẹ nhàng chạm đến. Ngón tay thon dài của cô phủ lên mu bàn tay hán, “Em yêu anh” cô vẽ từng chữ một trên mu bàn tay Phí Như Phong.

Phí Như Phong ngừng nói chuyện, hán ngồi ở nơi được mọi người chú ý, gần như nắm lấy tay cô, từng nét vẽ của cô làm hán hưng phấn, tim hán đập nhanh, giống như mở đầu trò chơi, hán đuổi tay thoát ra, rời khỏi vổ vẽ của cô, hán khua phục trước sự tra tấn của cô, hơi lùi lại.

Hán để ý xung quanh, bàn tay tìm đường len vào quần áo cô.

Bỗng nhiên, đèn âm đậm, dàn nhạc bắt đầu biểu diễn, Liễu Đình nhào về phía trước, cô chăm chú nhìn nam ca sĩ đang biểu diễn trên sân khấu, Phí Như Phong hừ nhẹ một tiếng, “Nhìn vết bớt trên mặt hán thật khiến người ta khó chịu!”

Liễu Đình cũng không quay đầu lại mà đáp: “Lan.Gia đều là giọng điệu của tự nhiên, theo truyền thuyết hán có một đôi tai cá cho nên mới có thể phát ra tiếng hát tuyệt vời đến vậy, bớt trên mặt hán là dấu tay Thượng Đế đánh dấu lên.”

Liễu Đình cong môi, mấy tấm rèm đỏ xung quanh ghế lô đã bị hạ xuống “xôn xao” tầm mắt bị ngăn chặn, ghế lô đột nhiên trở thành không gian nhỏ hẹp bị bịt kín. Thân thể cô bị trọng lực kéo xuống, cô còn muốn làm rõ lí do gây ra chuyện này thì tay hán đã túm lấy cằm cô, đôi môi nóng bỏng ấn xuống.

Lưỡi ẩm ẩm nóng tiến quân thần tốc, ngang ngược thổi quét qua từng góc trong khoang miệng, đầu lưỡi bị hán mút chặt, giống như có một nhúm lửa thiêu đốt tàn sát bừa bãi, lan tràn đến tận sâu trong yết hầu, Liễu Đình giãy dụa, đẩy hán.

Hán bắt lấy bàn tay mềm mại của cô, đặt lên môi hôn, ngậm lấy từng ngón từng ngón, dùng đầu lưỡi liếm đảo, Liễu Đình thờ gập, cô run rẩy, cô thì không bao giờ đến nơi công khai trước quần chúng với hán nữa!

Hán mỉm cười cúi đầu, nghênh đón hơi nóng đánh úp lại, để cô cảm nhận một cách mãnh liệt sức đàn hồi nam tính mà hán vẫn đè nén, “Liễu Đình...” Giọng nói của hán như tiếng than nhẹ nhàng của ma quỷ, “Xem Lan. Gia quan trọng hay là anh quan trọng?”

Tay hán bao lấy ngực cô, cọ xát qua quần áo mỏng manh, thường thức hương vị cô, thân thể nóng cháy bị dính chặt, nở rộ từng chút một.

“Anh, đương nhiên là anh quan trọng hơn rồi.” Liễu Đình cắn răng, sao dám nói ra đáp án khác chứ?

Bàn tay Phí Như Phong dừng lại, Liễu Đình hồn hên thờ một hơi, cô vừa muốn ngồi dậy thì tay hán đã áp lên lưng cô, “Nhìn xem em ép anh đến...” Hán áp lên thái dương cô, môi dán lên môi cô, khoe mắt đuôi mày không chỗ nào không đắm mị, không chỗ nào không ôn nhu, hán cúi đầu oán giận, “Chỉ hôn em thôi mà cũng có thể bán ra được.”

Liễu Đình gần như hoa mắt tại chỗ, Phí Như Phong cười, mang theo tình dục nồng nặc, nụ cười tà mị làm Liễu Đình run rẩy.

“Anh điên rồi, anh...” Liễu Đình hung hăng cắn lên cằm cô, trên động mạch chủ, hung hăng gặm một cái, hán hừ cũng không hừ, hơi thở nóng rực phun vào vành tai Liễu Đình, giọng nói hán uốn lượn xông vào tai cô, “Anh điên rồi, điên cuồng muốn làm tình với em” Hán nâng cô ôm vào ngực. Lỗ tai cô dán vào vị trí trái tim hán. Tim hán đang đập như trống trận, thỉnh thoảng mãnh liệt khiến đầu Liễu Đình trống rỗng.

Trong bóng tối, hán nói khẽ, cúi đầu dụ dỗ đầy mê hoặc: “Anh sẽ tuân thủ quy tắc của em, anh sẽ không đắm vào.”

Đầu lưỡi ướt át lưu luyến bên vành tai và gáy, từ trên xuống dưới không quên chỗ nào, một đường hạ xuống từng nụ hôn ngắn kéo vào trong cổ áo lễ phục của cô, đầu lưỡi ướt át ẩm nóng tiến sâu vào khe ngực cô, hán nhắm nháp từng vân da thịt, hán muốn ép cô phát điên, đem cô ép chặt trên đùi hán, một thứ run rẩy khó lòng đè nén tụ tập trong thân thể Liễu Đình, hán coi bỏ lễ phục của cô, kéo khóa xuống, cởi móc ra, hai bầu vú của Liễu Đình như té

phẩm dâng lên trước mặt hắn.

“Món khai vị thật tuyệt.” Hắn cời bỏ áo lót mỏng manh, dùng ngực hắn dán lên, độ ẩm nóng bỏng xuyên qua làn da đi vào tận tim phổi, trái tim đập điên cuồng, máu sôi trào chảy đến tứ chi, loại cực nóng sôi trào này theo mạch máu chảy đến khắp các góc ngách trong cơ thể, gần sát một chút, lại gần hơn, mặc dù đã đem cô ép chặt vào lòng không còn một khe hở nhưng vẫn không đủ, vẫn không đủ được...

Bàn tay Liễu Đình đan lên sau ót Phí Như Phong, mỗi sợi dây thần kinh trong cô đều co rúm, loại kích thích và thống khổ bồi hồi đảo quanh thân thể cô, “Ừm...” Rên rỉ nỉ non sắp tràn khỏi môi, cô hôn Phí Như Phong, đôi môi nóng cháy uyển chuyển liếm mát. Người đàn ông xấu xa này, ngón tay trượt xuống một tắc lại một tắc, ngón tay âu yếm cái ót, xương cổ, sống lưng rồi vòng eo mềm mại, ngón tay thon dài trêu chọc, chậm rãi mòn man xuống, nụ hôn của hắn bắt đầu dịu lại, như có như không xâm nhập khoang miệng cô, lại nhẹ nhàng liếm mát, khiêu khích liếm qua lại và hai hàm răng, từ khoang miệng đến đầu ngực đều là mùi của hắn, nụ hôn lui ra khỏi khoang miệng, đầu lưỡi nóng ẩm lưu luyến quanh xương quai xanh của cô, hôn mát liên tục rơi xuống, khoảnh khắc đáng quý, thân thiết mà đậm đà, nụ hôn hắn ôn nhu như nước, lại cuồng nhiệt như lửa! Đầu ngón tay hắn thăm dò đường cong bộ ngực của cô, đầu lưỡi vẽ lên nơi nhẵn mịn ấy, nhẹ nhàng cắn nuốt, hắn một hơi ngậm lấy bầu ngực cô, mát vào thật sâu, hắn đã muốn làm vậy từ lâu rồi, mỗi khi nhìn cô, hắn đều muốn ôm cô vào lòng, tùy ý vỗ về chơi đùa như vậy, làn da cô trần ngập dấu hiệu do môi lưỡi hắn tạo ra, xinh đẹp như vậy, lóa mắt như vậy... là hắn, chỉ hắn mới có thể làm được...

Hắn gắng gượng để tay lên khóa kéo.

Đầu ngón tay hắn lướt qua da thịt non mềm của cô, cần cổ Liễu Đình mạnh mẽ ưỡn lên, cô như một con thiên nga ngửa về phía sau, đôi chân thẳng tắp cương lên, hắn giữ chặt cô một cách vững vàng, dùng nơi nóng bỏng dâng trào chọc chọc cô, “Nó rất nhớ em”

Hắn vừa lòng cong cong ngón tay, khoái cảm như tia chớp đánh ngang đầu, hắn lại độc ác rút ra, không cho cô khoái cảm được khoái cảm sâu nhất, hắn nhẹ nhàng vuốt ve cô, chuyển động trong cô, ắn, nhẹ nhàng rời đi, kéo ra, nghịch ngợm, thỉnh thoảng dùng đầu ngón tay lướt qua điểm mẫn cảm nhất trong cơ thể cô, cảm giác được nó run rẩy từng cơn.

Trước mắt Liễu Đình dâng lên sương mù trắng xóa, sau đó liền chìm đắm trong ham muốn mãnh liệt, hắn cầm tay cô, đặt trên lửa nóng của hắn, kim loại lạnh như băng còn chưa làm Liễu Đình rút tay về thì cây gậy cực nóng đã lọt vào tay cô, ánh mắt hắn bốc lên dục vọng chói mắt, hắn cố ý dẫn dắt bàn tay cô vuốt ve thứ sưng cứng của hắn, hắn liều mạng mát vánh tai cô, thì thầm: “Muốn nó, Tiểu Đình, anh biết em thèm nó muốn chết.”

Thứ sưng cứng nóng bỏng run rẩy trong tay cô, Phí Như Phong cúi đầu thờ đốc, một giọt mồ hôi chậm rãi chảy xuống người Liễu Đình, tình dục đậm đà.

Liễu Đình nhắm mắt, cô hơi hơi mờ mắt, lập tức ngê ngà đón cảm xúc kịch liệt hơn, điểm mẫn cảm không ngừng bị tra tấn, kích thích, dư vị sóng trước còn chưa tan thì đợt sóng sau đã ập đến, trào ra khỏi thân thể, sóng nhiệt như lửa dường như muốn đốt cô thành tro, toàn thân cô xụi lơ, không còn chút sức lực để hắn thao túng, dùng toàn lực thủ đảm tiết độc, “Đúng, cứ như vậy, thật là bé ngoan.” Hắn liếm vành tai cô, “Sau này chỉ có... ở trong tay anh...”

Hắn hít một hơi mỉm cười tà ác, sự cao quý lạnh lùng tàn khốc hàng ngày sớm đã biến mất không sót chút gì, còn lại chỉ là một mảnh dục niệm nóng bỏng.

Hắn đâm nhẹ, rút nhanh, vừa lòng nghe tiếng rên rỉ nóng bỏng của cô, vừa mạnh vừa sâu đâm vào, đầu óc Liễu Đình trống rỗng, thân thể hắn như lửa, căn bản không chịu sự khống chế của cô, trái tim đập mạnh như muốn nhảy khỏi lồng ngực, mồ hôi chảy dài theo đường cong cơ thể, từng giọt từng giọt, trong mắt đã sắp tràn ra nước, hắn thêm khát tham lam mà si mê nhìn cô chăm chú, “Như... Phong... ừm... Cho em... ừm...”

Phí Như Phong cắn cằm cô, hôn liếm đôi môi, “Cho em, toàn bộ đều cho em, chúng ta cùng nhau...”

Hắn vói đầu lưỡi vào cổ họng cô, liếm đến tận yết hầu, giống như tàn suất đâm rút phía dưới, tiết tấu kết hợp với khoái cảm điên cuồng, sa đọa chìm đắm... Thân thể nhũn ra ướt đẫm, da thịt dính liền, đã không rõ là mồ hôi của ai, vành tai và tóc mai chạm nhau, nhỏ giọt rên rỉ. Tiếng thờ đốc dồn dập mang theo khí nóng thổi vào tai đối phương, độ ẩm trong không gian tăng lên, bọn họ nối liền chặt chẽ, cực độ vui sướng, Phí Như Phong run mạnh, chất lỏng đặc sệt phun tung tóe trong tay cô, ý thức Liễu Đình đứt lìa, trên môi tràn ra tiếng khóc cực nhỏ mà thỏa mãn.

Cuối cùng hắn thỏa mãn thờ dài, sườn mặt dán lên cọ cọ hai gò má cô, hắn nhìn cô, chỉ một giây sau lại động tình cúi xuống hôn môi, nụ hôn này rất ngắn, cũng rất ôn nhu.

Hắn đỡ cô ngồi xuống, nhẹ nhàng vuốt ve da thịt trơn bóng, lưu luyến che khuất từng chút một, hắn giúp cô cài lại áo lót, làn da non mềm trắng nõn ửng hồng, Phí Như Phong âu yếm xoa nắn hai bầu ngực một lần lại một lần, cuối cùng mới miễn cưỡng rời ra. Liễu Đình mất hết sức lực, cơ thể nhũn ra tựa vào lòng hắn, mặc hắn xoa vuốt, cô thật sự đã sức cùng lực kiệt, vui sướng đến cực hạn, cảm giác như đã đến tận thế. Đôi môi cô hé mở, ướt át đỏ tươi, vẻ mặt mê man, khiêu chiến sức chịu đựng của Phí Như Phong.

“Tiểu Đình, ngày 16 là thứ 6.” Giọng nói hắn thổi bên tai Liễu Đình, không hề có cảm giác chân thật, “hôn lễ của chúng ta cử hành vào ngày đó.”

Liễu Đình chớp chớp mắt, “Hôn lễ” Ánh mắt cô hoảng hốt, nhộn nhạo tình dục chưa tan nhưng vẫn trước sau như một từ chối, “Chúng ta không thể cử hành hôn lễ vào thứ sáu, ông còn chưa đồng ý mà.”

“Được rồi,” Phí Như Phong thẳng thắn lùi bước, “Ngày 17, ngày cuối tuần rất tốt!”

Cô chuẩn bị lắc đầu, Phí Như Phong thần nhiên nói: “Buổi nhạc hình như đã xong.” Tay hắn kéo kéo rèm che, hoàn toàn không thèm để tâm khóa quần hắn mới kéo một nửa.

Liễu Đình kinh hãi hít mạnh, tiếng hít của cô làm Phí Như Phong mỉm cười, cô vô cùng vui vẻ khi cuối cùng cô cũng hiểu được hậu quả nghiêm trọng thế nào.

“Phí Như Phong, sao anh có thể như vậy được, anh hoàn toàn không cho em lựa chọn!”

Phí Như Phong mỉm cười khêu gọi, “Em yêu, anh sao lại không cho em lựa chọn chứ? Thứ sáu hay là cuối tuần nào?” Hấn ôn nhu lặp lại.

Liễu Đình hận đến nghiêng răng: “Anh là người đàn ông không biết xấu hổ nhất mà em từng gặp!”

“Cùng là người đàn ông đời này của em, em yêu.” Hấn nhìn cô chân thành đầy thâm tình, ánh mắt cứng rắn không thể bàn bạc thêm.

Bọn họ nhìn nhau, Liễu Đình chịu thua, “Em không biết là anh gấp cái gì chứ? Toàn thế giới đều biết em chỉ có thể gả cho anh thôi, anh... được rồi, Phí Như Phong, em gả cho anh, em sẽ gả cho anh vào ngày 16, anh vừa lòng rồi chứ?”

Câu trả lời của Liễu Đình làm cho người đàn ông danh môn cao ngạo, một tay che trời này kích động không thôi, đôi mắt đen sâu thẳm hiện lên bóng dáng cô, hấn dùng nụ hôn nói cho cô biết hấn vừa lòng cỡ nào.

Rèm che mở ra, ngọn đèn sáng lên, tất cả đều nhip nhàng ăn khớp, Liễu Đình miễn cưỡng đứng thẳng dưới sự diu dờ của Phí Như Phong, cùng đội nhóm ca sĩ ra cảm ơn, chỉ huy dàn nhạc vùng tay lên, một khúc ca nổi lên, nhạc lên cao rồi ngừng hẳn, mọi người dừng nói chuyện, kỳ quái nhìn lên sân khấu.

“Các vị tiểu thư, tiên sinh.” Phí Thanh Xa xuất hiện trên sân khấu, ông cất cao giọng nói: “Đêm nay, tôi muốn hướng đến các vị bạn già của tôi, tuyên bố một hôn lễ.” Mọi người tập trung về một hướng, về mặt nóng bỏng, “Cháu đích tôn của tôi, Phí Như Phong và Liễu Đình vào ngày 16 là thứ 6 tuần này cử hành hôn lễ, hy vọng mọi người đến đúng giờ, chúng tôi rất hân hạnh đón tiếp các vị đến chúc phúc cho đôi vợ chồng trẻ.”

Liễu Đình không tin được: “Xấu xa, anh đã lập mưu từ trước đúng không?”

“Cũng là vậy.” Phí Như Phong gật đầu, tầm mắt hấn chuyển đến gương mặt Liễu Đình, “Em nên cảm thấy may mắn là anh kiên trì được đến giờ, em biết không, anh thậm chí còn muốn làm em hôn mê, trực tiếp đưa vào lễ đường luôn.”

Liễu Đình thử đùa: “Lúc đó anh sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ.”

“Không, anh sẽ trở thành tin đồn hoàn mỹ, mọi người sẽ nhìn thấy một người đàn ông gấp gấp muốn làm chồng.”

Liễu Đình hít sâu một hơi, hiểu rằng hấn không hề nói giỡn, hấn muốn làm thật, không cần biết thế nào, ngày 16 cô đều phải gả cho hấn, cô hiểu rõ khát vọng của hấn dành cho cô từ lâu nhưng loại thẳng thắn này của hấn vẫn dọa cô nhảy dựng.

“Tôi biết tâm trạng mọi người cũng như tôi bây giờ,” chủ tịch Tuyên thành đi lên sân khấu, “nổi nhạc lên! Tuyên bố hôn sự này đã làm các vị tiên sinh độc thân ở đây được giải thoát, vô cùng vui vẻ thoát khỏi bóng ma của anh ấy, chúc mừng mà anh ấy đứng lên cho các vị tiên sinh đã được xóa bỏ.” Lời nói của ông như khơi dậy sự hưởng ứng của mọi người, tiếng hoan hô, tiếng cười hòa cùng giai điệu nhạc...

Tại thời khắc kích động lòng người này, trước mắt Lôi Hạo hiện lên một đôi mắt hạnh đen nhánh trong suốt như thủy tinh, trong nháy mắt cô bao phủ cả đám người.

Gió thổi, đôi mắt nhìn chăm chăm vào đôi trai gái trên hàng hè, “Phí Như Phong.” Trong không khí đột nhiên bùng lên sát khí tàn nhẫn...

TOÀN VĂN HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Bóng Sói Hú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.